

Giới thiệu Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi

Nàng nói với hắn, "Thiên lương là vật phẩm xa xỉ nhất, ta không muốn, liền vứt bỏ, đi làm người ác nhất, hung dữ nhất!" Một câu nói làm lên tất cả diễn biến trong truyện Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi của tác giả Tiêu Tỳ Duyên là truyện thuộc thể loại xuyên không trùng sinh nhưng là nam cường nữ cường sủng và sạch.

Hắn là Tà Vương có lòng dạ độc ác, thuận hắn thì sống nghịch hắn thì chết, không bao giờ hắn nói lý lẽ với ai, nhưng chỉ đối đãi đặc biệt với nàng sủng nàng lên đến tận trời.

Nàng là sát thủ nổi tiếng ở thời hiện đại, tinh thông mọi loại võ và chế tạo được đạn dược, giết người không chớp mắt, vô tình bị xuyên không về cổ đại vào xác của cuồng phi. Đạo này, không sợ lưu manh võ nghệ cao cường đệ nhất thiên hạ, chỉ sợ lưu manh có bản lĩnh chế tạo thuốc nổ!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cầu huyết xuyên qua.

Một đại trạch viện hoa lệ.

"Di nương, dùng sức một chút, đã nhìn thấy đầu!"

Trên giường một nữ nhân vô cùng xinh đẹp không ngừng lắc đầu, từng giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống, đôi tay nắm chặt ra giường, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên.

"Di nương, người ngàn vạn lần ** không thể buông tha, người phải suy nghĩ một chút, đây chính là đứa bé người đã chờ đợi rất nhiều năm, người ngàn vạn lần ** ngàn nghìn lần phải sinh đứa bé ra!"

Nữ nhân vô cùng xinh đẹp nghe vậy, lại kêu thảm một tiếng, dùng hết toàn bộ sức lực.

Sinh con, Cứu Tử Nhất Sinh(mười phần chết chín).

Gần như cắn chặt môi dưới, dùng hết toàn bộ sức lực, bà đau ba ngày ba đêm.

"Oe." diện đan le quy don

Tiếng trẻ mới sinh khóc.

"Chúc mừng di nương, chúc mừng di nương, là một tiểu thư!"

Nữ nhân nghe vậy, nước mắt chảy xuống, mừng rỡ như điên.

"Bà vú, cho ta nhìn con một chút!"

Bà vú vội vàng ôm đứa bé đến bên cạnh nữ nhân vô cùng xinh đẹp, nữ nhân yếu ớt vô lực giơ tay lên, muốn sờ mặt đứa bé, rồi lại sợ làm đứa bé bị đau, tay nhẹ nhàng rơi xuống, hai mắt nhắm lại.

Khi nữ nhân vô cùng xinh đẹp tỉnh lại lần nữa, trong phòng đã có rất nhiều người, tướng công của nàng, chủ mẫu của nàng.

Có người nói với nàng, bà vú đã bóp chết đứa bé của nàng, bà vú cũng uống thuốc độc tự vận.

"Không."

Tiếng than khóc bi thương, mấy nha hoàn cũng không giữ được nàng.

Nàng xông lên trước, nắm lấy ống tay áo của tướng công nàng, "Đứa bé đâu, trả đứa bé cho ta!"

"Đứa bé đã chết!"

Phanh tiếng ngã xuống đất.

Từ đó, thế gian lại có thêm một kẻ điên suốt ngày ôm gối đầu kêu con ngoan.

Thế kỷ hai mươi mốt. diện dân le quy don

Trong một biệt thự lộng lẫy.

Một người đàn ông đang cầm máy tính bảng, hít hà một tiếng, "Lão đại, có người đưa ra giá mười triệu, muốn chúng ta đi giết một người!"

Trên ghế quý phi cách đó không xa, một cô gái tóc ngắn, một tay cầm ly thủy tinh, một tay gờ ra để cho một người đàn ông tỉ mỉ dũa móng tay cho cô.

Vòng eo mảnh khảnh, áo da quần da, giày quân dụng.

Đối với mười triệu này, mí mắt cũng chưa từng nháy một cái.

"Đô-la!"

Ngô Du uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, chậm rãi mở miệng, "Nhận!"

Ba tháng sau.

Một tòa nhà cao chọc trời bị đánh bom, vô số cảnh sát, đội Phi Hồ* chạy như bay đến.

*Lực lượng chống khủng bố

Ở một tòa nhà khác, một người phụ nữ bám mình ngoài cửa kính, nhanh chóng leo lên.

"Lão đại, còn mười mét!"

"Ba mét!"

"Chính là vị trí đó!"

Ngô Du từ trong túi lấy ra một quả bom mini, đặt vào vị trí chính xác, nhanh chóng leo lên thêm mười mét, sau đó chỉ nghe bùm một tiếng nổ mạnh, cô đã biến mất, nhảy vào trong phòng.

Nhanh chóng lấy khẩu súng lục kiểu mới nhất ra, nhắm vào bên trong phòng, nổ súng bắn người đàn ông đang chuẩn bị ấn chuông báo động.

Một viên đạn bắn trúng cánh tay của anh ta, một viên đạn bắn trúng trái tim của anh ta, một viên đạn lại bắn trúng đầu của anh ta.

Bắn xong ba phát đạn, cho dù là thần tiên cũng không cứu được anh ta.

Người đàn ông ngã xuống đất, linh hồn rời khỏi cơ thể, Ngô Du nhanh chóng lùi về phía sau, nhảy xuống tòa nhà cao mười mấy tầng.

Lúc này ở lầu ba, một cái cửa sổ chợt mở ra.

Ý thức được thời điểm nguy hiểm, muốn tránh, đã không kịp.

Chỉ nghe bên tai truyền tới tiếng kêu chói tai, "Lão đại."

Tất cả chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, mà Ngô Du trong một phút cuối cùng còn sống, cười khổ không thôi, cô là một trong những sát thủ giỏi nhất thế giới, lại có thể chết vì một cái cửa sổ.

Chuyện cười, chuyện cười vui nhất thế giới.

Đau.

Không phải đầu, mà là đầu gối. Đó là một loại đau nhức giống như bị người khác hung bạo bẻ gãy khớp xương, khê rên rĩ, muốn ngồi dậy.

Cả người lại mềm mại, không có một chút sức lực, than nhẹ một tiếng, lại nghe thấy tiếng con nít khóc.

Cho dù Ngô Du đã giết vô số người cũng kinh ngạc tròn to hai mắt. Cố gắng gờ tay lên, mơ mơ hồ hồ, càng nhìn không rõ tất cả những gì xuất hiện trước mắt.

"A."

Mở miệng mắng, lại nghe thấy tiếng con nít khóc.

Tiếng bước chân rất nhỏ, có người tới.

Ngô Du liều mạng, dùng sức lớn tiếng gọi, không, khóc.

Cô bị người nào đó bế lên, hơi lạnh.

"Không khóc, không khóc, không khóc, ca ca biết người đói bụng, ca ca sẽ dẫn người về nhà, ca ca nấu cháo cho người ăn!"

Ca ca.

Cung Ly Lạc nhẹ nhàng đỡ Ngô Du trong ngực đang khóc mãi.

Hắn mới mười tuổi, cực kỳ khản trương, "Người đừng khóc, nếu như người vẫn khóc, làm sao ca ca dẫn người về được, chúng ta sẽ bị người khác phát hiện, còn bị chém đầu, ngoan!"

Giống như là nghe hiểu lời nói của Cung Ly Lạc, Ngô Du nín khóc.

Mặc cho Cung Ly Lạc ôm cô chui qua chuồng chó, ôm trở về lãnh cung trong hoàng cung.

Nuôi dưỡng hai năm, diện mạo le quỵ đơ.

Mà nàng cũng từ Ngô Du lại trở thành Vô Ưu, là tên do Cung Ly Lạc đặt cho, hi vọng cả đời nàng không cần lo lắng.

Nhưng mà chân của nàng không thể bước đi, cho dù đi nơi nào, Cung Ly Lạc đều phải ôm nàng, Cung Ly Lạc mười hai tuổi ôm Vô Ưu hai tuổi, thường len lén xuất cung, len lén mang một chút đồ không phải rất đáng tiền trong cung đi ra ngoài, bán để đi xem chân cho Vô Ưu.

"Ai!"

Đại phu than nhẹ.

Cung Ly Lạc mười hai tuổi cực kỳ anh tuấn, vội vàng hỏi, "Đại phu, chân muội muội của ta"

"Không thể cứu được, ban đầu khi còn là con nít, bị người khác hung bạo bề gầy, sau lại không chữa trị kịp thời!"

Một câu nói, đã muộn.

Cung Ly Lạc nghiêng đầu, nhìn người ngồi trên cái ghế cách đó không xa, như hoa như ngọc, chính là Vô Ưu, lòng chua xót không thôi.

"Đại phu, người hãy suy nghĩ biện pháp, muội muội ta đây tâm cao khí ngạo*, cần bao nhiêu ngân lượng, người cứ mở miệng, ta nhất định nghĩ biện pháp."

*Tâm cao khí ngạo: ý chỉ kiêu ngạo thường nói về tính cách của những con người có tài.

"Ai, tiểu công tử, không phải là ta không muốn trị, mà là ta đã cố gắng hết sức rồi!"

"Ly ca ca, chúng ta đi thôi!"

Nghe được Vô Ưu kêu, Cung Ly Lạc thở dài một tiếng, cố gắng nở một nụ cười, tiến lên ôm Vô Ưu vào trong ngực, "Vô Ưu đừng lo lắng, đại phu nói, chỗ nào đó có một thần y, chỉ cần ca ca tìm được thần y đó, chân của Vô Ưu có thể được trị khỏi!"

Vô Ưu chỉ cười, ôm cổ của Cung Ly Lạc, tựa đầu trên cổ của Cung Ly Lạc.

"Ca ca, nếu là cả đời này Vô Ưu không thể bước đi được, ca ca có thể không ghét bỏ Vô Ưu hay không?"

"Sẽ không, Vô Ưu là bảo bối của ca ca!"

Hắn năm tuổi đã vào lãnh cung, ở lãnh cung năm năm, cô đơn tịch mịch, sau lại lượm được Vô Ưu ở trên đường cái, từ đó có bạn, sống nương tựa lẫn nhau.

"Ca ca, chờ Vô Ưu lớn lên, gả cho ca ca làm vợ của ca ca có được hay không?"

Cung Ly Lạc mười hai tuổi, đã biết thế tử là có ý gì. Gương mặt tuấn tú trong nháy mắt ửng hồng, lắp bắp đáp một tiếng, "Tốt!"

"Ca ca chờ Vô Ưu lớn lên!"

"Tốt!"

"Ca ca không cưới cô nương khác!"

"Tốt!"

"Ca ca, muội muốn ăn mút quả!"

"Tốt!"

"Ca ca, muội không muốn chui chuồng chó nữa!"

"Được, buổi tối chúng ta trở về muộn một chút, ca ca mang theo muội leo tường!"

Một sát thủ xuyên qua từ thế kỷ hai mươi mốt, một hoàng tử bị hoàng đế đẩy vào lãnh cung, bọn họ lại chung sống hạnh phúc.

Chỉ là, một ngày kia, một thái giám tới, tuyên bố Cung Ly Lạc được phép rời khỏi lãnh cung, cũng ban thưởng phủ đệ ở ngoài cung, sẽ tiếp tục làm hoàng tử.

Cung Ly Lạc vui vẻ, Vô Ưu lại không vui, liệu mạng muốn Cung Ly Lạc học võ, Cung Ly Lạc chỉ vì Vô Ưu, cũng cần cù chăm chỉ học võ.

Trong ba năm đó, cũng coi như có một chút thành quả.

Hoàng đế càng ngày càng coi trọng vị hoàng tử từ trong lãnh cung.

Chuyện Cung Ly Lạc muốn làm nhất chính là tìm được thần y, chữa khỏi chân cho Vô Ưu, để cho nàng có thể như những đứa trẻ bình thường, chạy nhảy.

Nhưng.

Nguyên vọng tốt đẹp như vậy, thực tế lại tàn khốc thế kia.

Vì không để cho Vô Ưu đau lòng, khổ sở, hắn luôn dùng nhiều cách khác nhau, trêu chọc khiến Vô Ưu cười.

"Vô Ưu, nghe nói ngoài núi đúng lúc hoa đào đang nở, ca ca dẫn muội đi nhặt hoa đào, ca ca sẽ làm bánh hoa đào cho muội có được hay không?"

Vô Ưu năm tuổi nghiêng đầu, cười, "Tốt!"

Cung Ly Lạc thu dọn thức ăn, nước trà, công trên lưng, ôm Vô Ưu vào trong ngực, không mang theo bất kỳ thị vệ nào.

Trong núi hoa đào nở rộ.

Cung Ly Lạc hái hoa cài lên tóc của Vô Ưu, "Vô Ưu thật là đẹp!"

"Là ca ca hái hoa đào đẹp!"

Cung Ly Lạc cười, xấu hổ xoay đầu đi, nhưng hắn vẫn nhớ, Vô Ưu từng nói, sau khi lớn lên, làm tân nương của hắn.

"Ha ha."

"Ha ha."

Cung Ly Lạc si ngốc cười khúc khích, len lén quay đầu lại, nhìn người ngồi ở trên cây đào, Vô Ưu đang hái hoa đào rồi ngửi nhẹ.

Cười càng si mê hơn.

Có điều gì đó bất ổn.

Kiếp trước thân là sát thủ, Vô Ưu thực sự quá quen thuộc, "Ca ca, chúng ta đi mau!"

Cung Ly Lạc vội vàng hỏi, "Sao vậy?"

"Gặp nguy hiểm, ca ca, chúng ta đi mau!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, lập tức ôm lấy Vô Ưu, bắt đầu chạy trốn.

Nhưng, người tới, võ nghệ khá cao, Cung Ly Lạc lại ôm Vô Ưu, rất nhanh bị đuổi kịp, bị vây vào giữa.

Cung Ly Lạc biết, hôm nay, những người này tới là để giết hắn và Vô Ưu.

Cởi đai lưng xuống, cột Vô Ưu vào trước ngực.

"Ca ca, công muội ở sau lưng đi!"

"Không, Vô Ưu, ca ca không có mắt ở sau lưng, không thể nhìn thấy muối!"

Không chút do dự cự tuyệt, từ trên đồi rút ra một chủy thủ(dao găm), đánh với mấy người áo đen kia, chém giết, nhưng mà lại giống như mèo vờn chuột.

Cung Ly Lạc, Vô Ưu là chuột, bọn họ là mèo, trêu đùa.

Mỗi một lần, bọn họ muốn tấn công Vô Ưu, Cung Ly Lạc dùng lưng, bả vai ngăn cản.

"Ca ca."

Một đao lại một đao, đều muốn đâm vào trái tim của Vô Ưu.

Cho đến khi bọn họ bị bức đến sát vách núi.

Một người áo đen ra chiêu, chặt đứt đai lưng đang trói chặt Vô Ưu, từ trong ngực Cung Ly Lạc đoạt Vô Ưu đi, bóp chặt sau cổ Vô Ưu, đi đến bên cạnh vách núi.

"Không được thương tổn Vô Ưu, cầu xin các người!" Cung Ly Lạc gấp gáp khê hô.

Muốn qua đoạt lại muối muối Vô Ưu của hắn.

Nhưng. diện đàn le quy đơn

Mặc cho hắn dùng hết toàn lực, cũng không đầu lại.

"A ha ha, a ha ha!" Người áo đen kia cười ha hả, nhẹ buông tay, Vô Ưu rơi xuống sát vách núi, nằm sấp trên mặt đất.

"Vô Ưu." Quên mình, không để ý đao kia kiếm đang chém vào trên người mình, Cung Ly Lạc chạy đến vách núi.

Chân người áo đen đá một cái, đá Vô Ưu xuống vách đá.

Vô Ưu kêu một tiếng không ngừng.

Cái thế giới này, trừ Cung Ly Lạc, nàng không bận tâm.

Tay được một bàn tay ấm áp như lúc ban đầu bắt được, thân thể treo trên vách đá.

"Ca ca."

"Vô Ưu không cần sợ, có ca ca ở đây!"

Trên vách đá, những người áo đen, giờ kiếm, đâm vào thân thể Cung Ly Lạc.

Máu phun ra, dính trên mặt Vô Ưu.

Nóng như vậy, đau như thế.

"Ca ca, buông tay đi."

"Không, không, Vô Ưu, muối là người thân duy nhất trên đời này của ta, chúng ta đã giao hẹn, chờ muối lớn lên, chờ muối lớn lên."

Cung Ly Lạc chưa nói xong, kẽ răng cũng bắt đầu tràn ra máu, hai tròng mắt đang cố chịu đựng sự đau đớn.

Vô Ưu hận mình, tại sao lại muốn tới ngắm hoa đào trong núi, tại sao lại là một người tàn phế.

Cũng biết, nếu cứ tiếp tục như thế này, hai người chắc chắn đều phải chết.

"Ca ca, sống thật tốt, sống thật tốt, vì Vô Ưu báo thù, sống thật tốt." Vô Ưu nói xong, dùng sức đẩy tay Cung Ly Lạc ra.

Thân thể nhỏ nhỏ nhanh chóng rơi xuống dưới vách núi.

"Ca ca, sống thật tốt, sống thật tốt!"

Vô Ưu liều mạng, gào thét, dạn dò.

"A."

Cung Ly Lạc điên cuồng la lên, gào thét, trong hốc mắt chảy ra không phải lệ, mà là máu, giống như dã thú bị thương.

Từ dưới đất bò dậy. Vết máu từ khóe miệng tràn ra.

"Vô Ưu."

Tiếng gọi vang vọng trong sơn cốc.

Rốt cuộc cũng không còn người lạnh lùng nhưng đáng yêu, kêu hân một tiếng ca ca.

Nỗi đau đớn lan tràn đến Tử Chi Bách Hải, hơn hết lại động tới kịch độc ẩn nấp trong cơ thể nhiều năm. Tóc vốn có màu đen, từ đỉnh đầu tuyết trắng bắt đầu lan tràn đến từng lọn tóc.

Cô gái trẻ chưa già đã chết.

"Vô Ưu, không sợ, không sợ, ca ca đến với muội, trên đường xuống hoàng tuyền, ca ca nhất định sẽ không để cho muội phải cô đơn!"

Cung Ly Lạc nói xong, nhắm mắt lại, giang hai tay ra, nhảy xuống vách núi.

Một bóng đen nhanh như tia chớp bay tới, ôm Cung Ly Lạc nhảy mấy cái, trong nháy mắt biến mất ở khe núi.

Dưới vách đá. diện đan le quy đơn

Vô Ưu chỉ cảm thấy, cả người cũng bị té đến tê liệt, chỉ còn lại một hơi thở.

Cho đến khi có một lão đầu đáng đáp kỳ dị từ trên cao nhìn nàng.

Vô Ưu không mở miệng được, há miệng, máu từ khóe miệng tràn ra.

Lão đầu khom lưng, bắt mạch cho Vô Ưu.

"Gân mạch đều đứt, xương cốt đều bể, lục phủ ngũ tạng đều nát, khó khăn."

"Ừm."

Vô Ưu vết máu lại tràn ra.

Bên trong trông mất, Vô Ưu nháy mắt thể hiện ý chí muốn sống, từ từ hoạt động tay, cố gắng kéo y phục của lão đầu kia.

Mỗi lần động một cái, máu liền từ khóe miệng tràn ra.

Thật lâu sau, Vô Ưu mới bắt được y phục của lão đầu, nhẹ nhàng kéo.

"Ah." Lão đầu cúi đầu, nhìn Vô Ưu, chợt cười.

"Rất lâu không có chân chân chính chính chữa trị cho một người, vừa lúc có thể lấy ngươi ra làm vật thí nghiệm, sống là mạng của ngươi, chết cũng là mạng của ngươi!"

Vô Ưu biết, từ giờ phút này nàng chính là một vật thí nghiệm, nhưng nàng không quan tâm, nếu có thể sống tiếp, nàng không quan tâm.

Ca ca, huynh chờ muội, chờ muội, nhất định phải chờ muội.

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Xuất cốc gặp mỹ nam.

Dưới vách đá sâu không thấy đáy, trong một túp lều nhỏ, cửa gỗ khép chặt vừa dày vừa nặng, bên trong nhà, một lão đầu, thận trọng nhìn ngó xung quanh, vừa chỉnh sửa gì đó trong cuốn sách.

Tìm đập thành thạch.

Ngay sau đó tự nói với mình, chớ sợ chớ sợ, muốn đánh chết những con cạp kia, tìm được quyền bí tịch kia, tối thiểu phải nửa tháng mới có thể trở về, hôm nay mới mười ngày, còn năm ngày!

Ngoài cửa, một cô gái, mím chặt đôi môi đỏ mọng, đao trong tay còn nhỏ vài giọt máu, tay còn lại, cầm một quyền sách dính vết máu.

Đôi mắt đẹp sắc bén lẳng lẳng nhìn lão đầu, cực kì lạnh nhạt nói, "Ngươi nhìn lên đồ của ta!"

"Không phải, cái đó, Vô Ưu, ta." Lão đầu vội vàng giải thích.

Vô Ưu lạnh lùng nhìn hấn một cái, đao trong tay đột nhiên bỏ về phía hấn, từng chiêu độc ác, khiến cho lão đầu cực kì nhếch nhác.

"Vô Ưu, ta chính là sư phụ của ngươi, a, ta còn cứu ngươi, ta."

Mặc dù nhếch nhác, nhưng vẫn cố gắng né tránh.

"Lần trước ta đã nói qua, nếu như ngươi dám nhìn lên đồ của ta, ta sẽ không khách khí!" Vô Ưu cực kì lạnh nhạt nói, nhưng mà khí thế áp bức đó, lại làm cho người ta nghe thấy đều phải run rẩy.

"Không, không, Vô Ưu, chúng ta thương lượng là được, không phải ngươi muốn học võ công sao, ta dạy, ta dạy!"

"Khinh công!"

"Khinh công thì khinh công, ngươi mau dừng tay!"

Vô Ưu nghe vậy, thu đao.

Đứng ở trong phòng, lạnh lùng nhìn lão đầu, "Bắt đầu từ hôm nay!"

"Vô Ưu, ta đói." Lão đầu ủy khuất nói.

Vô Ưu hừ lạnh, "Nhiều ngày như vậy, ta không có ở đây, ngươi cũng không có đói chết, chịu đựng đi!"

"Nhưng mà, ngươi không nấu cơm cho ta ăn, ta không có hơi sức dạy ngươi khinh công, nếu như ngươi không học được khinh công, ngươi sẽ không thể ra khỏi vách núi này."

Đột nhiên một luồng gió ủa tới, quét qua lỗ mũi của lão đầu.

Lão đầu nuốt một ngụm nước bọt, mới đó, trước mặt đã không thấy bóng dáng của Vô Ưu.

Phù phù thổi ra mấy hơi.

Thật là, hấn mới là sư phụ, hấn mới là sư phụ mà!

Tại sao mỗi lần đều bị nàng khi dễ đến thảm như vậy, thảm như vậy!

Bên ngoài túp lều nhỏ.

Vô Ưu ngẩng đầu nhìn trời.

Tám năm rồi, tám năm rồi.

Nàng ở nơi đây vực này tám năm, năm năm trước, nàng không thể nhúc nhích được, không thể nói được, ngày ngày dựa vào được vật, độc được để duy trì sinh mạng.

Hai năm trước, nàng rốt cuộc có thể xuống đất đi bộ, một năm trước, nàng bắt đầu luyện tập võ công.

Ca ca, ca ca.

Trong đáy lòng ni non hai chữ này, đôi mắt đen, trong nháy mắt lệ đã trào ra.

Ca ca, huynh nhất định phải còn sống, nhất định phải còn sống, chờ Vô Ưu tới tìm huynh.

Một chén cơm, một đĩa thịt xào, để lên bàn, Vô Ưu khẽ hô, "Ăn cơm!"

Lão đầu vội vàng từ trong nhà chạy đến, bung chén lên ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt còn dính máu của Vô Ưu.

Dung mạo như vậy, một khi vào đời, sẽ khiến cho nhiều nơi gió tanh mưa máu không?

Năm đó hẳn cho rằng nàng chắc chắn sẽ chết, nhưng không ngờ, nàng lại có thể sống lại, còn nói cho hắn nghe nhiều chuyện trong thiên hạ, thật đáng sợ.

Không ra chiêu thì thôi, vừa ra chiêu, liền tàn nhẫn muốn mạng người khác.

Thấy lão đầu nuốt xong một miếng cơm cuối cùng, Vô Ưu mới nhàn nhạt mở miệng, "Ăn no chưa?"

"No rồi, nhưng mà, ta muốn uống miếng nước."

Phanh một tiếng, cái bàn bẽ làm đôi.

Lão đầu nuốt một ngụm nước bọt, ngây ngốc cười một tiếng, "Ha ha, đột nhiên ta lại không muốn uống nước rồi, đi, chúng ta đi luyện kình công!"

Hai năm sau.

Vô Ưu mười lăm tuổi.

Ngẩng đầu nhìn vách đá thật cao trước mặt, Vô Ưu rút cuộc nở một nụ cười.

Vào phòng, dọn dẹp quần áo.

"Thật sự muốn đi?" Lão đầu hỏi.

"Ừm!" Vô Ưu gật đầu.

"Mang ta đi chung đi, đây núi này nhiều dã thú, người đi rồi, không ai nấu cơm cho ta, ta sẽ chết đói, người yên tâm, ta nhất định sẽ thật biết điều, sẽ không gây phiền toái cho người!"

Lão đầu đã hiểu tuổi, người như vậy, giả bộ vô tội mà không biết xấu hổ, thật đúng là Tiền Vô Cổ Nhân Hậu Vô Lai Giả(xưa chưa từng có ai thực hiện, sau này cũng không ai làm được), nếu không phải trong lòng Vô Ưu lo lắng, thật đúng là muốn vỗ tay khen ngợi hắn.

Mấy năm này theo trí nhớ kiếp trước chế tạo vũ khí, bom, mìn tên, nổ còn viết phương pháp thành sách, gói kỹ.

Buộc bọc quần áo, buồn rầu vác lên trên lưng, mới nhàn nhạt nói, "Bản thân người chính là một mớ phiền toái!"

Dứt lời, người đã sớm bay ra khỏi phòng, bám ở trên vách núi cheo leo, nhảy mấy cái, sớm đã không thấy bóng dáng.

Lão đầu nhìn, há to miệng.

Này, này, nha đầu chết tiệt, dùng thời gian hai năm, luyện thành trình độ hắn mấy chục năm mới có được.

Tên lười gât, tên lười gât.

Lừa hắn y thuật, lừa hắn độc thuật, lừa hắn võ công, kình công, nội công, thì ra là đã sớm tính toán vứt bỏ hắn.

Nha đầu chết tiệt kia, người không chạy thoát được đâu, Hừ!

Trần nhỏ, tiếng nói cười vô cùng vui vẻ, đám đông bắt đầu ồn ào.

Vô Ưu chân trần, khuôn mặt dơ bẩn, xiêm áo rách nát, vác một bọc quần áo cũ trên lưng đứng ở cửa trần nhỏ, hai mắt yên tĩnh không gợn sóng, đôi môi nhấp nhẹ, trầm tư một lát liền tiến lên gần một nam tử lại, "Xin hỏi, muốn đến kinh thành phải đi đường nào?"

Nam tử nhìn Vô Ưu, cau mày, tay chỉ về một hướng.

Vô Ưu nhìn theo phương hướng hắn đang chỉ, "Cảm ơn!"

Phi thân rời đi, nhanh như tia chớp, biến mất trong nháy mắt.

Nam tử nhìn, vuốt vuốt hai mắt của mình, mới vừa rồi là hắn nhìn lầm sao, hay là hắn bị rối loạn thần kinh, gặp quỷ?

Trong núi. diện tích le quy don

Một hồ nước lớn.

Một nam tử, bỏ xiêm áo ra, ném xuống bên bờ, nhảy vào trong hồ, chìm xuống đáy.

Vô Ưu cũng không biết mình đã đi bao lâu, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bụng cũng đã đói.

Lông mày nhíu lại, rút ra thứ vũ khí duy nhất bên hông, một cây chủy thủ, tĩnh tâm lắng nghe, nhanh chóng ra tay, phóng chủy thủ ra, chỉ nghe nẩy tiếng

kêu thảm thiết, Vô Ưu nhanh chóng chạy tới, chúi thủ đâm trúng một con gà rừng.

Bụng đói đang kháng nghị.

Ở bên hồ mang gà rừng đi vặt lông rồi rửa sạch sẽ, tìm nhánh cây khô đốt lửa nướng thịt gà, ngồi trên tảng đá ở giữa bãi cỏ, vừa nướng gà, tâm lại bay đến tận kinh thành, rất nóng lòng.

Gà nướng tốt lắm, Vô Ưu ăn, miệng chỉ cảm thấy vô vị tẻ nhạt.

Hít một hơi thật sâu, trong lòng vô cùng nóng nảy, Vô Ưu gỡ bọc quần áo xuống, cởi xiêm áo, thân thể ** nhảy vào trong hồ.

Cả người chìm ở trong nước, dùng nước lạnh lấp đầy trái tim đang dao động.

Nước hồ khẽ chuyển động, Vô Ưu từ trong nước ngẩng đầu lên.

Cơ hồ trong nháy mắt, cách đó không xa, Mạc Cẩn Hàn cũng từ trong nước chui ra.

Cũng liếc mắt liền nhìn thấy cách đó không xa, những sợi tóc đen nhánh lơ lửng ở trên mặt nước, khuôn mặt khéo léo tinh xảo, lông mày dài nhỏ, mũi nhỏ nhưng cao đẹp, đôi môi hồng đáng yêu, đôi mắt to đen bóng thâm thúy, một mỹ nhân khuynh thành, xinh đẹp tuyệt trần.

Đôi môi Vô Ưu nhấp nhẹ, giơ tay lên, vận dụng nội lực, hút xiêm y trên bờ vào trong tay, nhanh chóng phi thân, mặc bộ xiêm y vào, nắm chặt bọc quần áo nhanh chóng rời đi.

"Uy."

Mạc Cẩn Hàn thấp giọng kêu, nhưng đôi diện đã không còn thấy bóng dáng của Vô Ưu, vội vàng lên bờ, cầm lấy xiêm áo, tìm hương đuổi theo.

Ánh chiều tà tháng sáu kéo bóng Vô Ưu trên đất thật dài, đi chân trần trên con đường nóng bỏng, Vô Ưu giơ tay lên lau mồ hôi, ngẩng đầu che kín ánh nắng trời chiều.

Khóe miệng từ từ hiện lên một nụ cười.

Cách kinh thành chỉ còn vài bước.

Sau lưng, xe ngựa hoa lệ lộp cộp đến gần, Vô Ưu nhường đường, xe ngựa lại dừng lại ở trước mặt nàng.

Mạc Cẩn Hàn vén rèm che trên xe ngựa lên, "Gặp lại tức là có duyên, cô nương muốn đi nơi nào, không bằng tại hạ bồi cô nương một đoạn đường?"

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cao thủ ra tay, một chiêu trí mạng

Vô Ưu nhìn Mạc Cẩn Hàn, đầu tiên liền nhận ra hấn chính là nam tử hôm đó ở trong hồ, nghiêng đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc.

Sờ sờ mặt của mình, chẳng lẽ mặt hấn biến dạng rồi, hay là không còn sức quyến rũ sao?

Tại sao cô nương này nhìn hấn, lại lạnh nhạt như vậy, tại sao không có chút hứng thú nào?

"Này, cô nương, từ nơi này đến trấn nhỏ tiếp theo, tối thiểu phải đi một ngày đường, hay là ngời lên xe ngựa, ta chở ngời đi một đoạn!"

Vô Ưu vẫn không nói, chỉ đi từ từ.

Không phải nàng không muốn đi nhanh một chút, chỉ là lòng bàn chân bị nổi lên mảy bọng nước, có chút đau.

"Cô nương, lên đây đi, nếu ngời đi như vậy, sợ là hai ngày trời cũng không tới!"

Vô Ưu giận.

Thân thể dừng lại.

Xe ngựa cũng lập tức dừng lại.

Vô Ưu rất muốn rất muốn nhìn thấy Cung Ly Lạc nhanh một chút, suy nghĩ chốc lát, nói với Mạc Cẩn Hàn, "Cám ơn!"

Phu xe lập tức nhảy xuống xe ngựa, vươn tay chuẩn bị đỡ Vô Ưu, Vô Ưu khoát khoát tay, một tay đặt lên xe ngựa, nhảy người lên, vững vàng ngồi ở vị trí bên cạnh phu xe, thân thể khẽ tựa vào cửa xe ngựa.

Mạc Cẩn Hàn vui mừng, vén rèm che trên xe ngựa lên, lại thấy Vô Ưu đã ngồi ở trên xe ngựa, nhưng không vào trong xe, khẽ thất vọng.

Nhếch môi cười, lấy ra một túi nước đưa cho Vô Ưu, "Cô nương, uống miếng nước đi, sạch sẽ, chưa có người uống qua!"

"Cám ơn, ta có!" Vô Ưu nói xong, lắc lắc túi nước đã rỗng tuếch với Mạc Cẩn Hàn, xoay đầu đi.

Trong nháy mắt khi rèm che trên xe ngựa được vén lên, Vô Ưu đã ngửi được mùi dược thảo trên người Mạc Cẩn Hàn, thông qua việc phân tích mùi thuốc, dược tính, Vô Ưu đã biết rõ cơ thể Mạc Cẩn Hàn mang kịch độc.

Chỉ là, cái này không liên quan đến nàng.

Chờ đến khi đến trấn nhỏ, nàng sẽ dùng số bạc còn sót lại mua một đôi giày, tiếp tục vào kinh!

Mạc Cẩn Hàn nhìn, cũng không giận, để túi nước xuống.

"Đúng rồi cô nương, ngươi muốn đi đâu?"

"Kinh Thành!"

Kinh Thành? Nhưng phương hướng không đúng!

Nhưng, Mạc Cẩn Hàn lại không nói.

"Cô nương, tại hạ họ Mạc, tên Cẩn Hàn, còn cao tính đại danh của cô nương!"

"Vong Liễu!"(Có nghĩ là đã quên)

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy bật cười, "Cô nương thật thú vị, vừa nghe danh tự này đã biết chính là giả!"

"Đích xác là giả, nếu như Mạc công tử cảm thấy, ta lừa gạt ngươi, ta có thể xuống khỏi xe ngựa!"

"Đừng, đừng, Vong Liễu cô nương, ngươi ngồi là tốt rồi, ngồi là tốt rồi!"

Nhưng trong lòng lại vui mừng đến nở hoa.

Thật đúng là một cô nương xinh đẹp không gì sánh được, tính tình lại cổ quái, không chọc được cô nương này.

Vô cùng thú vị. diện đan le quy don

Xe ngựa đã chạy một canh giờ, trời cũng tối rồi.

Vô Ưu vừa khát lại đói, bên trong xe ngựa, Mạc Cẩn Hàn uống nước, rồi lại ăn, vô cùng thoải mái.

Mạc Cẩn Hàn đợi Vô Ưu mở miệng, nhưng Vô Ưu lại cố tình không mở miệng.

Hai người giằng co.

Phía trước bỗng có sát khí.

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc, hỏi Vô Ưu, "Vong Liễu cô nương, những người phía trước tới giết ngươi, hay là giết ta?"

"Ngươi!" Vô Ưu nói.

"Tại sao?" Mạc Cẩn Hàn hỏi.

"Bởi vì ta không có trêu chọc bất cứ kẻ nào!" Vô Ưu nói xong, nhắm hai mắt lại.

Mạc Cẩn Hàn bĩu môi, "Ai, Vong Liễu cô nương, ta không tinh thông võ nghệ, một hồi sợ là không bảo vệ được ngươi!"

"Không có việc gì, ta có thể bảo vệ mình, thậm chí cũng có thể bảo vệ Mạc công tử!"

Mạc Cần Hàn mừng rỡ, "Thật?"

"Đúng, người ra bạc, ta giúp người giết người!"

Mạc Cần Hàn càng vui vẻ, "Này Vong Liễu cô nương, muốn ta cho người bao nhiêu bạc?"

"Người cảm thấy mệnh người đáng nhiều hay ít bạc, người thấy bao nhiêu thì cho bấy nhiêu đi!" Vô Ưu nhàn nhạt nói xong, lại đưa tay ra trước mặt Mạc Cần Hàn, "Ta đói rồi, cũng khát!"

Mạc Cần Hàn bật cười, vội vàng cầm túi nước, điếm tâm đưa cho Vô Ưu, Vô Ưu nhận lấy, từ từ ăn.

Mười năm chưa từng ăn qua đồ ngọt, lần nữa được ăn, Vô Ưu cảm thấy rất ngon, ăn cũng chậm.

"Cái đó Vong Liễu cô nương, ta, đối phương giống như rất lợi hại, người?"

"Người ra bao nhiêu bạc?"

Mạc Cần Hàn cười ha ha, "Bạc rất dễ bàn, rất dễ bàn, chỉ cần Vong Liễu cô nương có thể giải quyết hết phiền toái."

"Này Mạc công tử, thật xin lỗi, ta không thích không có ngân phiếu trước, cho nên, một tay giao bạc, một tay giết người, người trả được bao nhiêu bạc, ta giúp người giết bấy nhiêu người!"

"Không hỏi đúng sai?"

Vô Ưu gật đầu, "Đúng, không hỏi đúng sai!"

Nàng không chỉ cần một đôi giày, nàng còn cần mấy bộ xiêm áo, một con ngựa tốt.

Mạc Cần Hàn nhìn dáng vẻ của Vô Ưu, trong lòng cũng biết nàng nhất định là đang viêm màng túi, cười từ trong ngực lấy ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho Vô Ưu, "Vong Liễu cô nương, tạm thời ta chỉ có bao nhiêu đây, người xem."

Vô Ưu nhận lấy, nhàn nhạt nói, "Coi như là tiền đặt cọc của người cũng được, sau khi chuyện thành công, lại trả tiếp!"

Vừa nói, liền bỏ ngân phiếu vào trong ngực, cất kỹ.

"Vong Liễu cô nương, người không đếm, làm sao người biết tiền đặt cọc này là bao nhiêu?"

"Vẫn là câu nói kia, Mạc công tử người cảm thấy người đáng giá nhiều hay ít bạc, người giao bấy nhiêu bạc!"

Mạc Cần Hàn có chút dở khóc dở cười.

Người đòi đều hi vọng mình là báu vật vô giá, ai lại nguyện ý thừa nhận mình dẽ tiện không đáng giá một xu đây.

"Này Vong Liễu cô nương, thiếu bạc, ta sợ là một lát trả không nổi, đến lúc đó người có cầm đao đuổi giết ta hay không!"

"Sẽ!"

Mạc Cần Hàn cười lạnh.

Xe ngựa dừng lại.

Mười người áo đen xếp thành hàng, giờ kiểm, chỉ vào xe ngựa.

"Mạc ma đầu, nạp mạng đi!"

Mạc Cần Hàn nghe vậy, lại lập tức nói, "Ta cảnh cáo các người nhưng ngàn vạn đừng làm loạn, ta đã mời cao thủ, cao thủ vừa ra tay, các người sẽ mất mạng!"

Những người mặt áo đen nhìn nhau, cuối cùng mới nhìn Vô Ưu đang ngồi ở bên cạnh vị trí của phu xe, "A ha ha, một nha đầu còn chưa dứt sữa, Mạc ma đầu, người nhất được tên ăn xin này từ đâu vậy, cũng dám lấy ra dọa người, hôm nay."

Không có ai trông thấy Vô Ưu ra tay như thế nào, chỉ cảm thấy một mùi mồ hôi xẹt qua chớp mắt, định thần trở lại, trên cổ liền có máu bắn ra.

Mà cách đó không xa, Vô Ưu chân trần đứng trên mặt đất, chủy thủ trong tay còn nhỏ vài giọt máu.

Mười người áo đen đồng loạt ngã về phía sau.

Khí tuyệt mà bỏ mình. diện đàn le quy don

Mạc Cẩn Hàn khiếp sợ.

Sớm biết kinh công của nàng rất giỏi, nhưng không ngờ lại giỏi như vậy, cũng ngoan tuyệt như vậy, vừa ra tay, đã giết hết mười người, cũng không cho bọn họ có cơ hội động thủ.

"Vong Liễu cô nương."

"Mạc công tử, người đã giết, lên đường đi!"

"A., được, tốt!" Mạc Cẩn Hàn nói xong, thúc giục, "Mạc Vân, lên đường, lên đường!"

Vô Ưu vẫn ngồi trên ván gỗ cạnh vị trí của phu xe, thân thể tựa vào cửa xe ngựa, hai chân thả xuống, vung vung.

Xe ngựa chạy một đêm, lúc trời vừa sáng, rốt cuộc cũng tới trấn nhỏ.

Vô Ưu nhảy xuống xe ngựa, chân không đi tới trấn nhỏ.

Sắc đẹp tuyệt trần, xiêm áo rách nát, tóc đen tuyền, dùng một sợi dây buộc tóc trắng buộc vào sau ót, cũng giống như bọc quần áo cũ nát ở trong tay.

Hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, nhưng, cả người tỏa ra sự lạnh lùng, làm không người nào dám tiến đến gần!

Có kẻ cướp sắc chứ không cướp tiền, có kẻ cướp tiền lại bị Vô Ưu ngoái đầu nhìn, sợ đến vỡ cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Được một món hời lớn.

Ánh mắt ấy, những tên lưu manh côn đồ này đều chưa từng thấy qua, khí lạnh bao trùm, lạnh từ trong xương tủy, con người trong veo mà lạnh lùng, chỉ cần nhìn một cái, cái loại áp bức đó khiến mấy tên côn đồ không dám lộn xộn, thậm chí những người đứng bên cạnh Vô Ưu, cũng tự động nhường đường.

Để cho nàng chân không đi vào một cửa hàng bán xiêm áo.

Vừa vào cửa hàng bán xiêm áo, con người Vô Ưu quan sát một vòng, mới nhìn vào bên trong quầy, chương quỹ bị dọa sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, "Ta muốn một bộ xiêm áo, một đôi giày!"

Từ trong ngực lấy ra ngân phiếu, đặt ở trên quầy, "Nơi này người có chỗ để tắm không?"

Chương quỹ nhìn ngân phiếu trên quầy, gật đầu, "Có, hậu viện có!"

"Vậy thì tốt, người cầm ngân phiếu này, mua hai bộ xiêm áo, hai đôi giày hậu, còn dư lại, đổi thành bạc vụn cho ta!"

Chương quỹ vội vàng gật đầu, "Được, được, cô nương muốn xiêm áo có màu sắc gì, để cho khuê nữ(con gái) của ta tới đo cho cô nương!"

Vô Ưu nhìn về phía giá treo áo, nhìn những bộ xiêm áo được treo thành hàng, "Bộ màu hồng đào kia!"

"Cô nương chờ!"

Vì để thuận tiện cho người đến mua xiêm áo, hậu viện của cửa hàng bán xiêm áo cũng chuẩn bị một phòng tắm, cho khách tắm rửa thay y phục, dĩ nhiên sẽ tốn nhiều bạc hơn.

Không bao lâu, khuê nữ của chương quỹ đến đo kích cỡ cho Vô Ưu, chọn rồi ôm một bộ xiêm áo màu hồng đào vào trong ngực, "Cô nương, mời đi theo ta!"

Tắm rửa, thay quần áo, gội đầu.

Vô Ưu tốn khoảng một canh giờ, mặc xiêm áo, đi ra khỏi phòng tắm, khuê nữ của chương quỹ lập tức tiến lên, "Cô nương giày của cô, vớ, ngoài ra, ta tự tiện làm chủ, chuẩn bị thêm cho cô nương hai bộ xiêm áo màu hồng đào, áo trong, áo lót quần lót, hai đôi giày, năm đôi vớ, đây là bạc còn dư lại của cô nương!"

Vô Ưu nghe vậy, nhìn khuôn mặt của chàng quý.

Khẽ nhếch môi, "Cảm ơn!"

"Cô nương, một thân một mình ở xa, mọi chuyện đều phải cẩn thận, không được quá tin tưởng vào người khác!"

Vô Ưu gật đầu.

Đội nàng trở lại Kinh Thành, tìm được ca ca, nàng sẽ không phải một thân một mình nữa rồi.

Lão đầu nói với nàng, ca ca còn sống.

Cho nên, mặc kệ bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu gian nan, nàng đều cần phải chịu đựng cho đến hôm nay, rồi có thể đi lại được.

Ca ca nếu nhìn thấy nàng có thể đi lại được, nhất định sẽ rất vui mừng.

Vô Ưu đi ra khỏi cửa hàng bán xiêm áo.

Xiêm áo màu hồng đào bông bênh, tóc dài đen nhánh được sợi dây buộc tóc trắng cột vào sau ót, mặc cho các sợi tóc dài tán loạn ở phía sau.

Lúc mới đến chỉ có một bọc quần áo, giờ lại biến thành hai bọc quần áo.

"Hít."

Sau khi dân chúng nhìn thấy Vô Ưu đi ra, trợn mắt mà nhìn.

Mạc Cẩm Hàn thấy Vô Ưu ra ngoài, đã đổi xiêm áo, giày, cả người sạch sẽ lại nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ không có đổi cái sợi dây buộc tóc trắng đó, hơi kinh ngạc, vội vàng tiến lên, "Hắc, Vong Liễu cô nương!"

Vô Ưu nhìn Mạc Cẩm Hàn một cái, trực tiếp bước đi.

"Vong Liễu cô nương, người muốn đi mua ngựa sao?" Mạc Cẩm Hàn hỏi, Vô Ưu không để ý tới.

Mạc Cẩm Hàn cười ha ha nói, "Không cần mua ngựa, vừa đúng lúc ta cũng vậy muốn đi Kinh Thành, người ngồi xe ngựa của ta, sẽ không bị lạnh, còn có thể che gió che mưa, còn."

Vô Ưu dừng bước, lạnh lùng nhìn Mạc Cẩm Hàn, "Người rất ồn ào!"

Mạc Cẩm Hàn không ngừng cười ha ha.

"Còn nữa, không cho đi theo ta nữa, nếu không."

"Nhưng Vong Liễu cô nương, ta còn nợ người bạc!"

"Không cần trả!"

"Vậy thì không được, Mạc Cẩm Hàn ta chính là một người trọng chữ tín, cho nên." Mạc Cẩm Hàn kiên trì.

Vô Ưu không nói gì, bụng đã kêu lên ừng ực, đi tới một quán bán sủi cảo hoành thánh bên đường rồi ngồi xuống, "Một chén hoành thánh!"

"Có ngay!"

Hoành thánh được bung lên, Vô Ưu cầm chiếc đũa, gấp bỏ vào trong miệng.

Mùi vị rất tốt, thậm chí, có chút hương vị giống năm đó đã từng ăn ở Kinh Thành, "Thêm một chén nữa!"

Mạc Cẩm Hàn cười, cho là Vô Ưu mua cho hắn ăn, chờ chén được bung lên, liền đưa tay nhận lấy, Vô Ưu liền đánh một cái lên mu bàn tay của Mạc Cẩm Hàn.

"Muốn ăn, tự mua!"

Mạc Cẩm Hàn kinh ngạc, trợn mắt nhìn Vô Ưu ăn xong hai chén hoành thánh, trả tiền, rồi đi, vội vàng đuổi theo.

Thật là một cô nương nhẫn tâm.

Chợ ngựa. diện dân le quy don

Đủ các loại ngựa đang chờ khách hàng tới chọn lựa.

Vô Ưu vừa tiến vào chợ ngựa, liền hấp dẫn vô số mắt, thềm thường, ánh mắt tính toán, đa số ánh mắt đều dừng lại ở trên mặt Vô Ưu, tham lam.

Vô Ưu không hề nhìn, đi tới trước một ngựa màu trắng, "Con ngựa này giá bao nhiêu?"

"Một trăm lượng bạc!"

"Có yên ngựa, roi ngựa sao?" Vô Ưu hỏi.

"Có, chỉ là phải trả thêm bạc!" Bán người ngựa nói.

Vô Ưu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Thêm nhiều hay ít?"

"Hai mươi lượng!"

"Yên ngựa, roi ngựa, ngay cả con ngựa này một trăm lượng bạc, bán, ta giao bạc, không bán, tùy tiện!"

Người bán ngựa không ngừng cười ha ha, "Cô nương, trả giá quá độc, nếu không, người trả thêm chút đi?"

Vô Ưu lạnh lùng nhìn người bán ngựa một cái, xoay người chuẩn bị rời đi.

Người bán ngựa thấy Vô Ưu muốn đi, vội vàng nói, "Bán, bán cho người!"

Vô Ưu giao bạc, người bán ngựa đi lấy yên ngựa.

Mạc Cẩn Hàn đi tới bên cạnh Vô Ưu, "Vong Liễu cô nương, ngựa này tuy tốt, nhưng mà, nhưng mà."

Vô Ưu nhàn nhạt nói, "Ta hiểu rõ, cho nên mới có thể bỏ ra một trăm lượng để mua!"

Nếu, ngựa thật sự tốt, ít nhất cũng phải bán năm trăm lượng, nhưng lại bán một trăm lượng, còn tặng kèm yên ngựa, roi ngựa.

Đáng tiếc, bán cho Vô Ưu nàng, cũng đừng nghĩ có thể mang trở về!

Dắt ngựa đi ra khỏi chợ ngựa, Vô Ưu vuốt đầu con ngựa, "Vật nhỏ, vận khí của người tốt, gặp được ta...ta sẽ dẫn người đến tiệm thuốc mua thuốc, giải độc cho người, về sau có thể thanh thân đi theo ta!"

Con ngựa hình như nghe hiểu lời nói của Vô Ưu, đầu không ngừng cọ vào tay nàng.

Vô Ưu dắt ngựa trực tiếp đi đến tiệm thuốc, đi vào tiệm thuốc, Vô Ưu nói mấy loại thảo dược, lại muốn ngân châm.

Mạc Cẩn Hàn vẫn đi theo ở phía sau, Vô Ưu cũng không để ý tới hắn, mua xong dược liệu, ngân châm, trực tiếp tìm khách điểm, ném thuốc cho người làm trong khách điểm, "Nấu giúp ta!"

Người làm trong khách điểm chưa từng thấy qua cô nương giống như tiên, trong lúc nhất thời liền thất thần, Mạc Cẩn Hàn đi vào, đập vào trên đầu hắn, "Nhìn cái gì vậy, còn không mau đi nấu thuốc!"

Người làm hồi hồn vội vàng đi nấu thuốc, Mạc Cẩn Hàn hừ hừ, đi vào bên trong.

Xa xa, Mạc Cẩn Hàn đã nhìn thấy Vô Ưu đang tắm cho Bạch Mã, con ngựa kia cũng ngoan, lại nằm rạp trên mặt đất, thỉnh thoảng quay đầu lại hừ hừ mấy tiếng với Vô Ưu, nghe rằng.

Vô Ưu nhếch miệng lên ý cười nhẹ nhàng, "Ta, trước hầu hạ người, chờ hầu hạ cho người thật tốt, đến lúc có thể chạy trên đường, người nhớ chạy mau một chút cho ta, chỉ vì người, hại ta ở trong cái trần nhỏ này, tốn không ít thời gian!"

Con ngựa hừ hừ hai tiếng, giống như là đáp lại Vô Ưu.

Gã sai vật bưng canh thuốc đã nấu xong tiến lên, mặt đỏ tới mang tai, nói chuyện cà lăm, "Cô nương, thuốc."

Vô Ưu thò tay ra tiếp nhận, đưa tới mồm ngựa, "Uống đi, sau khi uống sẽ không còn đau đớn!"

Con ngựa hít mũi một cái, lè lưỡi liếm thuốc trong chén, cho đến khi thấy đáy của chén thuốc, Vô Ưu nhanh chóng rút ngân châm ra, đâm vào mấy yếu huyệt của con ngựa, con ngựa khò sở hí, nằm trên mặt đất, Vô Ưu đưa tay khẽ vuốt nó đầu, "Nhất thời đau đớn, nhịn một chút thì sẽ ổn!"

Giống như là cảm nhận được sự an ủi của Vô Ưu, con ngựa nằm trên mặt đất, giả bộ không sao tựa đầu vào người Vô Ưu.

Mạc Cẩn Hàn cẩn thận tiến lên, cười xòa nói, "Y thuật của cô không tệ!"

Vô Ưu quay đầu lại liếc mắt nhìn Mạc Cẩn Hàn, nam nhân này giống như kẹo mè xừng, không chịu buông.

Mạc Cẩn Hàn cũng không giận, tự nhủ, "Ta trúng độc rất nhiều năm, đã gặp vô số đại phu, đáng tiếc đều không trị được, sợ là sẽ không thể chữa khỏi, sống không quá ba năm!"

Vô Ưu nghe vậy, chân mày vặn nhẹ, vươn tay đến trước mặt Mạc Cẩn Hàn, "Ta xem một chút!"

Mạc Cẩn Hàn cười, nhấc tay áo lên, lộ ra cánh tay gầy nhưng săn chắc.

Vô Ưu khoát tay lên trên cổ tay Mạc Cẩn Hàn, một hồi lâu mới thu tay lại, "Không có nghiêm trọng như ngươi nói!"

"Vong Liễu cô nương, ngươi có thể trị?"

"Trong đôi phiền toái!"

Ngụ ý, chính là có thể.

Mắt Mạc Cẩn Hàn đột nhiên sáng lên, "Nếu Vong Liễu cô nương có thể giúp ta giải độc, về sau Mạc Cẩn Hàn ta mặc cho Vong Liễu cô nương sai khiến!"

"Ta đi viết toa thuốc, nếu như ngươi có thể tìm được đầy đủ các vị thuốc trong đó, thì có hy vọng, nếu thiếu một vị, ta cũng không thể làm gì!"

"Tốt!"

Mạc Cẩn Hàn mừng rỡ.

Không ngờ, lần này ra ngoài, nhặt được một món hời như vậy.

Đội con ngựa tốt hơn, Mạc Cẩn Hàn đã sớm chuẩn bị giấy và bút mực, Vô Ưu cầm bút lông lên, mới vừa chuẩn bị viết chữ, nhớ tới chữ của mình thật sự khiến người khác không thể đọc được, đưa bút lông cho Mạc Cẩn Hàn, "Ta đọc, ngươi viết!"

Vô Ưu đọc, Mạc Cẩn Hàn viết.

Nhìn trên giấy Tuyên Thành, một vị lại một vị thuốc chỉ nghe qua chưa từng thấy tên, từ từ nhếch môi nở nụ cười.

Muốn giải độc này, cũng thật là khó khăn.

Không biết người kia, có phải cũng giống hần hay không, cả ngày lẫn đêm đều lo lắng vì loại độc này

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Không xen vào việc của người khác.

Mạc Cẩn Hàn nghĩ tới đây, có thứ hần không tìm được, nhưng người kia thì có thể, nghiêng đầu nhìn Vô Ưu, "Vong Liễu cô nương, có phải tìm được những thứ này, sau đó trộn lẫn với nhau mang nấu thành thuốc uống là được hay không?"

"Ừ, nếu như ngươi muốn chết nhanh một chút, có thể!"

Vô Ưu không lạnh không nhạt trả lời, Mạc Cẩn Hàn nuốt một ngụm nước bọt.

Thì ra là dù tìm được những thứ này rồi, không có phương thuốc, uống vào vẫn sẽ chết.

Trong nháy mắt, Mạc Cẩn Hàn quyết định.

"Vong Liễu cô nương, bên cạnh ngươi có cần một gã sai vặt không, chính là người giúp ngươi múc nước, làm việc vặt...?"

Vô Ưu lắc đầu, "Không cần!"

"Khoan, Vong Liễu cô nương, chúng ta dù gì cũng có chút giao tình, ngươi xem, ngươi một mình đi Kinh Thành, trèo non lội suối, nhất định sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái, ngươi nhìn ta một chút, mặc dù trúng độc, nhưng vẫn rất mạnh, về sau có việc gì nặng, ngươi không làm được, ta bảo đảm xử lý thỏa đáng giúp ngươi, còn có."

Vô Ưu lạnh lùng nhìn Mạc Cẩn Hàn, thở ra một hơi, "Người rất ồn ào!"

Sau đó nắm quyền, đánh Mạc Cẩn Hàn, cách lỗ mũi Mạc Cẩn Hàn một cm thì dừng lại, "Người nói nhiều như vậy, rất ồn!"

Mạc Cẩn Hàn nhìn, cười gượng, "Vậy về sau ta sẽ không nói lời nào, nói ít lại, ừ, ừ, ừ, được không?"

Vô Ưu liếc Mạc Cẩn Hàn một cái, "Đây chính là do người nói, nếu sau này mỗi ngày người nói không nhiều hơn 30 câu, thì đi theo ta, nếu nhiều hơn một câu, lập tức cắt đi!"

"Được, hiểu!"

"Hai câu!"

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy, lập tức phản kháng, "Không được, rõ ràng còn chưa bắt đầu, Vong Liễu cô nương, người không thể làm như vậy, ta."

"Bây câu, nhớ chỉ còn 23 câu!" Vô Ưu nói xong, vỗ vai Mạc Cẩn Hàn một cái, "Tiếp tục cố gắng, rất nhanh, người có thể cắt đi!"

Mạc Cẩn Hàn vội vàng che miệng, gắt gao cắn môi.

Không ngừng nháy mắt với Vô Ưu.

Vô Ưu cười nhạt, "Rất tốt, lên đường!"

Một con ngựa, một nam một nữ, ra khỏi trấn nhỏ, Vô Ưu ngăn một người lại, "Đại thúc, muốn đến Kinh Thành đi về hướng nào?"

Ông lão trồng hoa màu rất nhiều năm, nhưng chưa từng gặp qua người nào giống như tiên, tay run run chỉ.

Vô Ưu cười nhạt, "Cảm ơn!"

Cỡi ngựa đi theo hướng ông lão vừa chỉ.

Mạc Cẩn Hàn đứng tại chỗ, cười ha ha không ngừng, sau đó lại cắn môi một cái, rất muốn mở miệng nói với Vô Ưu, hướng đó không phải là hướng đi Kinh Thành.

"Giáo chủ."

Mạc Cẩn Hàn nhìn gã sai vặt đứng bên cạnh, nhận lấy dây cương, "Trở về đi, trong thời gian này lão gia chắc sẽ không có mặt, những chuyện lớn nhỏ, giao cho Tà Hữu Hộ Pháp toàn quyền xử lý!"

Nói xong, xoay người lên ngựa, đuổi theo Vô Ưu.

Vô Ưu mới mua ngựa nên đi rất nhanh, Mạc Cẩn Hàn cũng không chậm, một người ở phía trước, một người ở phía sau.

Đi ngang qua một ngọn núi cao, lại thấy phía trước có một đám người đang vây quanh một nữ tử mặc áo đen.

Vô Ưu ngồi trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn, do dự một chút, chuẩn bị cưỡi ngựa đi qua.

Nữ tử mặc áo đen kia vừa thấy Vô Ưu cưỡi ngựa đến, tâm tư hơi đổi, lập tức đến gần Vô Ưu.

Tuy nữ tử nhanh, nhưng Vô Ưu nhanh hơn nàng.

Nàng không nhảy được lên ngựa của Vô Ưu, liền nhảy lên ngựa của Mạc Cẩn Hàn đang từ phía sau đuổi tới.

Ôm chặt lấy hông của Mạc Cẩn Hàn, "Chạy mau!"

Mạc Cẩn Hàn đối với sự xuất hiện của nữ tử ở sau lưng, vô cùng kinh ngạc đến khiếp sợ, lại không có biện pháp dừng lại ném nàng ta xuống, bởi vì trong lúc đuổi theo, hắn nhiều lần bị Vô Ưu bỏ rơi rồi.

Những người đang đuổi theo, thấy nữ tử nhảy lên lưng ngựa một nam tử rồi chạy đi, người thủ lĩnh lập tức lên tiếng, "Đuổi theo."

Một tiệm trà trong trấn nhỏ.

Vô Ưu dừng lại, nhảy xuống ngựa, lão bản(ông chủ) lập tức tiến lên, thấy Vô Ưu mặt đỏ răng trắng, Quốc Sắc Thiên Hương, khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, "Cô cô cô nương, người muốn ăn cái gì?"

Vô Ưu nhìn chung quanh một vòng, mới lên tiếng, "Cho một chén mì đi!"

"Cô nương muốn mì trứng gà hay là rau cải!"

"Mì trứng gà đi, tiện thể cho con ngựa của ta ăn một chút rơm và uống nước, tính chung vào tiền chén mì!"

Vô Ưu nói xong, đi tới lều cỏ tranh rồi ngồi xuống.

Lão bản của tiệm trà hô một tiếng vào bên trong, "Một chén mì trứng gà!" Vừa vui vừa dắt ngựa đi ăn cỏ uống nước.

Bên ngoài, Vô Ưu cầm chiếc đĩa, từ từ ăn.

Gắp muối và gia vị, so với khi còn ở đây cốc, ăn những thứ không hề có mùi, có vị.

Ăn được một nửa, Mạc Cận Hàn cũng cười ngựa chạy tới, "Hu."

Mạc Cận Hàn nhảy xuống ngựa, thuận tay kéo nữ tử chưa được sự đồng ý của hắn đã nhảy lên lưng ngựa xuống, ném trên đất.

Hung ác trừng mắt với nàng, kêu gào một tiếng, đi đến ngồi xuống bên cạnh Vô Ưu.

Dùng sức gõ bàn, diện diện le quy don

Lão bản lập tức đi tới, "Khách quan, muốn ăn cái gì?"

Mạc Cận Hàn mím môi, chỉ chỉ chén của Vô Ưu, lão bản của tiệm trà ngẩn người, mới lên tiếng, "Khách quan cũng muốn một chén mì trứng gà?"

Mạc Cận Hàn hài lòng gật đầu.

Nữ tử áo đen đột nhiên tiến lên, một chân quỳ xuống trước mặt Mạc Cận Hàn, "Cảm ơn ân nhân đã cứu mạng, ngày khác, nhất định báo đáp!"

Nói xong, đột nhiên nhảy lên, roi xuống trên lưng ngựa của Mạc Cận Hàn, cười ngựa chạy đi.

Mạc Cận Hàn nhìn, giận dữ, "Con bà nó, dám trộm ngựa của gia!" Sau đó cong ngón tay lên đặt vào trong miệng huyết gió.

Con ngựa bị cười chạy ra ngoài trong nháy mắt đã quay trở lại.

Mạc Cận Hàn hai tay chống nạnh, nhìn nữ tử mặt áo đen trên lưng ngựa giận đến mức mặt cũng đen, ha ha ha dương dương hã hã cười.

Nhưng mà, mì của hắn còn chưa có, Vô Ưu đã ăn xong, trả tiền, đứng dậy dắt con ngựa đã ăn uống no đủ rồi đi.

Lúc đi ngang qua Mạc Cận Hàn, mở miệng nói, "Hôm nay ngươi chỉ còn năm cơ hội mở miệng nói chuyện, nhớ!"

Xoay người lên ngựa, nhanh chóng rời đi.

Mạc Cận Hàn vội vàng che miệng, trợn to cặp mắt, hung tợn nhìn nữ tử áo đen, đưa một ngón tay ra, run rẩy chỉ vào mặt nàng.

Ngay cả mì cũng không kịp ăn, tiến lên dùng sức túm nữ tử áo đen, nữ tử áo đen gắt gao níu chặt dây cương, hoàn toàn không xuống ngựa.

Khốn kiếp, khốn kiếp.

Mạc Cận Hàn sốt ruột, bắt đầu đi đành phải xoay người lên ngựa, mang theo nữ tử áo đen, đuổi theo Vô Ưu.

Lão bản của tiệm trà bụng mì đuổi theo, "Khách quan khách quan, mì của ngươi."

Nhưng đã không còn thấy bóng dáng của Mạc Cận Hàn.

Cổng thành phía đông, diện diện le quy don

Khi Vô Ưu cười ngựa chạy đến, trời đã tối, phu canh đi khắp phố lớn ngõ nhỏ gõ mõ điểm canh, Vô Ưu cười ngựa vào thành, trên đường cái vẫn có người đi đường đi lại, nhưng rất ít.

Đi ngang qua một đầu ngõ.

Mấy nam tử bị ôi đang vây quanh một cô nương, "Hắc hắc, ngươi chạy, chạy đi, bây giờ tại sao không chạy?"

Cô nương kia cuộn tròn thân thể, ngồi chồm hổm trên mặt đất, nước nờ nghẹn ngào khóc thút thít, "Mấy vị đại ca, van cầu các ngươi, tha cho ta đi, van cầu các ngươi!"

"A ha ha, a ha ha, bỏ qua cho ngươi, ngươi mơ đi, đừng quên, cha ngươi đã bán ngươi cho chúng ta, muốn chúng ta thả ngươi, trừ phi, trừ phi."

Vô Ưu dừng ngựa, lạnh lùng hỏi, "Trừ phi cái gì?"

Mấy nam tử vạm vỡ quay đầu lại, nhìn về phía Vô Ưu, từng người một lập tức đều chảy nước miếng.

"Mỹ nhân."

"Mỹ nhân tuyệt sắc."

Nếu dùng hoa cỏ để hình dung hai nữ tử này, thì nữ tử trên lưng ngựa chính là hoa, còn nữ tử đang cuộn tròn người trong góc, chính là một cọng cỏ.

Một người trong đó liền tiến lên, "Trừ phi cô nương ở lại, thay thế nàng, để cho mấy huynh đệ chúng ta sung sướng một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xen vào việc của người khác.

Âm thanh bi ôi, hô hấp hèn hạ, thô bỉ quét nhìn, Vô Ưu cau mày, "Nếu như thức thời, muốn sống, hiện tại biến, nếu không."

"A ha ha, các huynh đệ, tiểu mỹ nhân này vẫn còn rất can đảm, chỉ là, huynh đệ ta thích nữ tử như vậy, rất thú vị."

Thật ra thì, những người thô bỉ này, hoàn toàn không thấy tướng mạo của Vô Ưu, chỉ cảm thấy âm thanh dễ nghe, nên từ trong đáy lòng cảm thấy, chính là một mỹ nhân.

Nam nhân thô bỉ nói xong, đến gần Vô Ưu, đưa móng vuốt ra muốn bắt Vô Ưu.

Chỉ là, tay còn chưa đụng vào xiêm áo của Vô Ưu, "A" đã kêu thảm một tiếng.

Cổ tay bị chặt đứt, máu tươi chảy ròng.

"Ai nha, nữ tử này biết võ công!"

"Biết võ công, chúng ta cùng tiến lên!"

Nói xong, mấy nam nhân thô bỉ, cùng nhau vây quanh Vô Ưu.

Vô Ưu cười lạnh một tiếng, phi thân xuống ngựa, nhanh chóng thoát khỏi sự bao vây của mấy nam nhân kia, đứng ở trong góc, trước mặt nữ tử không ngừng phát run, "Đi về nhà đi, nói với cha ngươi, trả bạc lại cho những người này, nếu không, kết cục của bọn hán chính là kết cục của cha ngươi!"

Nữ tử kia bị dọa sợ.

Trời nặc dù rất tối, nhưng mà, mùi máu tươi nồng nặc xung quanh, tiếng rên rỉ của mấy nam nhân thô bỉ, nàng đều nghe thấy.

Đột nhiên quỳ trên mặt đất, "Ân nhân, ân nhân, van cầu người, mang Thúy Thúy đi cùng, mẹ ta đã chết, mẹ kế ác độc, không đánh, cũng mắng, cha ta hoàn toàn không quan tâm ta, một lòng chỉ muốn bán Thúy Thúy cho người có tiền, tùy người chà đạp, ân nhân, ân nhân, Thúy Thúy sẽ giặt quần áo nấu cơm, việc nặng Thúy Thúy đều biết làm."

Vô Ưu mặt lạnh nhìn Thúy Thúy quỳ dưới đất, "Đi theo ta, cuộc sống của ngươi cũng sẽ không quá tốt!"

Thúy Thúy khiếp sợ.

"Ta cũng biết đánh người, mắng chửi người, một khi ta không vui, ta sẽ trực tiếp bán ngươi vào kỹ viện, hơn nữa giặt quần áo nấu cơm hay việc nặng, ta đều biết làm, cho nên, ta không cần ngươi!"

Thúy Thúy tuyệt vọng.

Trở về, kết quả sợ là còn thê thảm hơn hiện tại.

Bò dậy, lướt qua Vô Ưu, lao đảo đi về phía trước.

"Ngươi đi đâu vậy?" Vô Ưu nghiêng đầu hỏi.

"Thúy Thúy là một người số khổ, mẹ chết rồi, mẹ kế đánh Thúy Thúy, nể Thúy Thúy cũng không sao, Thúy Thúy nghĩ, một ngày nào đó, mẹ kế tìm cho Thúy Thúy một nhà nào đó để bàn chuyện hôn sự, nam tử kia không cần quan tâm lợi hại, không cần nhà cao cửa rộng, chỉ cần hán là một người

sạch sẽ, người thẳng thắn, Thúy Thúy và hân, một ngày ba bữa, bụng ăn không no cũng không sao, chỉ cần hân đối với Thúy Thúy tốt, đáng tiếc, đáng tiếc."

Nàng Thúy Thúy mệnh khổ, những ý nghĩ này, đều vô cùng xa xỉ.

Thúy Thúy đi ở phía trước, Vô Ưu cười trên lưng ngựa, từ từ đi theo.

Chỉ thấy Thúy Thúy, đứng ở bờ sông, nhìn nước sông trong suốt thấy đáy, đột nhiên nở nụ cười, "Mẹ, Thúy Thúy tới tìm người, người mang Thúy Thúy đi thôi!"

Sau đó nhảy xuống dòng sông, bùm rơi xuống nước, không hề gãy giữa một cái.

Vô Ưu nhanh chóng bay xuống sông, vớt Thúy Thúy nhảy xuống sông lên, ném nàng trên mặt đất, "Có dũng khí chết, tại sao không có dũng khí sống?"

Thúy Thúy nhìn Vô Ưu, khóc rống lên, "Ân nhân, ân nhân, người không biết, cha ta, có bao nhiêu nhẫn tâm, mẹ kế ta, có bao nhiêu ác độc, đệ đệ muội muội ta, có bao nhiêu điều ngoa!"

"Đối với Thúy Thúy mà nói, còn sống, hoàn toàn không giống khi chết, chết rồi, mọi chuyện đều kết thúc!"

Chết rồi, sẽ không bị mẹ kế đánh dữ dội, nhục mạ, phụ thân vô tình bán cho ác ôn đùa bỡn đến chết.

Vô Ưu hít sâu một hơi, "Nếu như người không sợ, ta sẽ không ác độc với người như phụ thân, mẹ kế người, hãy đi theo ta!"

Vô Ưu nói xong, xoay người lên ngựa, cười ngựa từ từ đi về phía trước.

Thúy Thúy ngây ngốc tại chỗ, một hồi lâu, mới lần một vòng đuổi theo.

Khách điểm. diện dan le quy don

Đêm khuya, khách không nhiều lắm, nhưng mà có, tốp năm tốp ba vùng vằng, uống rượu.

Vô Ưu giao ngựa cho gã sai vặt canh giữ ở ngoài khách điểm, xách theo hai bọc quần áo tiến vào khách điểm, trong khách điểm, đèn dầu sáng rực, chiếu sáng cả đại sảnh.

Vừa bước vào, không ai chú ý đến Vô Ưu, nhưng, lúc người làm ngăn Thúy Thúy một thân ướt nhẹp lại, Vô Ưu nhàn nhạt mở miệng, "Chúng ta đi cùng nhau!"

Âm thanh trong trẻo, lạnh lùng, mọi người đều nghiêng đầu nhìn.

"Hít!"

Mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc vô song.

Có người, thuần túy quan sát, có người, lại nổi lên tà ý.

"Khách quan, ở trọ hay là."

"Ở trọ, một phòng, còn nữa lấy cho ta một ít thức ăn, hai thùng nước nóng, mang vào phòng!" Vô Ưu nói xong, ánh mắt quét một vòng, "Đẫn đường!"

Gã sai vặt lập tức gạt đầu, dẫn đường, Thúy Thúy cúi đầu đi theo sau lưng Vô Ưu.

Vô Ưu dừng bước, đưa tay nắm cầm Thúy Thúy, một tay vỗ vào hông Thúy Thúy, mở miệng, "Ngắt đầu, ưỡn ngực, eo thẳng!"

Thúy Thúy nhất thời đỏ mặt.

Đi vào phòng, Vô Ưu ngồi trên băng ghế, gã sai vặt mang nước nóng vào, tiến vào phòng tắm sát vách, Vô Ưu nhìn về phía Thúy Thúy, "Người đi vào tắm đi!" Lại cầm một bộ xiêm áo ném qua cho Thúy Thúy, "Trước, chờ Mạc Cận Hân đến, ta kêu hân cho người đưa người về nhà, sau đó hỏi cha người mua người!"

Thúy Thúy ôm xiêm áo trong tay, hốc mắt ửng hồng.

Lớn như vậy, nàng còn chưa từng gặp qua xiêm áo làm từ vải tốt như vậy.

"Chớ khóc ở trước mặt ta, ta ghét!" Vô Ưu nói xong, ngã xuống giường.

Trong lòng hết sức buồn bực.

Cũng không hiểu, tại sao nàng lại lợm người như vậy về.

Ngoài khách điểm

Mạc Cẩn Hàn từ trên ngựa xuống, đi tới trước quầy, gõ quầy.

Chưởng quỹ lập tức hỏi, "Khách quan, ở trọ, hay là nghỉ ngơi?"

Mạc Cẩn Hàn dùng một ngón tay chỉ giấy và bút mực, chưởng quỹ lập tức đưa giấy và bút mực tới trước mặt Mạc Cẩn Hàn, Mạc Cẩn Hàn nhanh chóng vẽ bức họa Vô Ưu trên giấy, bên cạnh lại viết, "Có thấy qua này vị nữ tử này đến ở trọ không!"

Chưởng quỹ thấy Mạc Cẩn Hàn bắt phàm, bên cạnh còn có một người nữ tử mặc áo đen, gật đầu.

Mạc Cẩn Hàn mừng rỡ, từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc đặt ở trên quầy, lại viết trên giấy, "Ồ sát vách nàng!"

Chưởng quỹ vui mừng, vừa nhìn nữ tử áo đen ở sau lưng Mạc Cẩn Hàn, "VẬY còn vị nữ tử này?"

Mạc Cẩn Hàn hí hóp mắt, nhìn nữ tử giống như kẹo mè xừng, hận khắc ra một câu, "Không biết!"

Nữ tử áo đen lại tiến lên, lấy ra một thỏi bạc, đặt ở trên quầy, "Ta ở sát vách vị công tử này!"

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy, giọng tay đánh nữ tử. Tốc độ của nữ tử áo đen cũng cực nhanh, né tránh, nhảy ra ngoài khách điểm.

"Công tử, khách điểm này cũng không phải là nhà của ngươi, ngươi có thể ở, tại sao ta không thể ở lại?"

Mạc Cẩn Hàn hít sâu, hít sâu.

Trong lòng tự nói với mình, nam tử tốt không đấu với nữ tử, hắn còn phải để lại ấn tượng tốt trước mặt Vô Ưu đấy.

Bên trong gian phòng, Mạc Cẩn Hàn dính vào trên vách tường, lắng nghe động tĩnh phòng sát vách.

Thúy Thúy tắm xong, mặc xiêm áo của Vô Ưu đi ra ngoài.

Vô Ưu nhỏ gầy, Thúy Thúy còn nhỏ gầy hơn, trên người đều là vết thương, Thúy Thúy thấy Vô Ưu đang ăn, bùm quỳ gối trước mặt Vô Ưu, "Nô tỳ Thúy Thúy, gặp qua tiểu thư!"

Vô Ưu nhìn, nhũu lông mày.

"Ta không thiếu nô tài!"

Thúy Thúy sững sờ, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vô Ưu.

"Nếu như ngươi quyết định đi theo ta, sẽ không phải sợ chết, không sợ mệt mỏi, không sợ khổ, ta, không thể cho ngươi bất kỳ vật gì, ngược lại, đi theo ta, còn gặp nhiều nguy hiểm!"

"Nếu như bây giờ ngươi hối hận, ta sẽ để Mạc Cẩn Hàn tìm gia đình cho ngươi!"

Mạc Cẩn Hàn ở sát vách, nghe được ánh mắt sáng lên.

Chẳng lẽ.

Lại nghe thấy Vô Ưu lạnh lùng kêu, "Mạc Cẩn Hàn, ngươi tới đây!"

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy, lập tức vui mừng chạy đến phòng sát vách, gõ cửa, nghe thấy Vô Ưu đồng ý, mới vào phòng.

Cười gượng.

Vô Ưu nhìn, nhàn nhạt hé miệng, "Mạc Cẩn Hàn, nàng giao cho ngươi, ngươi tự lo liệu đi!"

"Biết, nhất định ổn thỏa!" Mạc Cẩn Hàn nói xong, vẫn ở trong lòng tính toán một chút, hôm nay còn có thể nói mấy câu.

Vô Ưu gật đầu, liếc mắt nhìn Thúy Thúy, tiếp tục ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Thứ không nên nhìn thấy.

Mạc Cần Hàn vỗ ngực, đột nhiên nhìn Thúy Thúy đang quỳ dưới đất, "Tìm loại gia đình gì cho nàng thì tốt nhỉ?"

"Tùy người, chỉ cần không chết đói, không ngược đãi nàng là được!" Vô Ưu nói xong, tiếp tục ăn cơm.

Thúy Thúy lại bò đến bên cạnh Vô Ưu, "Tiểu thư, van cầu người, không cần đuổi Thúy Thúy đi, Thúy Thúy cái gì cũng có thể ăn, mệt mỏi cũng có thể chịu!"

Vô Ưu nặng nề đặt chiếc đĩa xuống, "Nếu như người hy vọng, ta đưa người trở về, như vậy người tiếp tục quỳ gối ở đây, khóc lóc rồi rít đi!"

Đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài, diện mạo le quỵ đơ.

Mạc Cần Hàn kéo tay Thúy Thúy, Thúy Thúy một bộ dạng nghi ngờ, rồi vội vàng đuổi theo.

Vô Ưu mới vừa đi tới đại sảnh của khách điểm, liền bị mấy nam tử uống đến say khướt chặn đường.

Vô Ưu hơi híp mắt lại, lại thấy bên ngoài khách điểm, một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy qua.

Trên xe ngựa, có người nào đó đang ngồi, Vô Ưu không biết, nhưng mà, Vô Ưu lại cảm thấy, người trên xe ngựa kia, không hiểu sao hấp dẫn nàng.

Trơ mắt nhìn xe ngựa chạy qua, Vô Ưu lạnh lùng quát, "Muốn sống, cút ngay!"

"Ha ha, mỹ nhân nổi giận!" Một nam tử đã say nói xong, bàn tay vươn tới trước mặt Vô Ưu.

Vô Ưu tức giận, đưa tay bắt cổ tay nam tử đã say, dùng sức kéo một cái, kết một tiếng, cánh tay của nam tử đã say bị kéo đứt xuống.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, "A."

Vừa thấy Vô Ưu ra tay đánh thương người, bằng hữu của nam tử đã say lập tức phát hỏa, "Này đàn bà thú, dám ra tay đánh thương người, bắt nàng, bán vào kỹ viện đi!"

Tốt cho một đám người vừa ăn cướp vừa la làng.

Bọn họ có thể đùa giỡn người khác, nhưng không cho phép người khác tổn thương họ?

Vô Ưu lạnh lùng nhìn, mặc kệ người nào gây chuyện, không cần nhìn, trực tiếp kéo đứt cánh tay của hắn, ném ra ngoài khách điểm.

Ngoài khách điểm, oa một tiếng, tiếng chửi rủa vang khắp bốn phía.

Vô Ưu đi ra khỏi khách điểm, nhìn người té xuống đất, một nhóm nam tử đã say không ngừng kêu rên, "Kêu nữa, kêu nữa ngay cả cổ của tất cả các người ta đều tháo xuống, làm bóng đá!"

"Ai nha, giết người, giết người."

Một người trong đó kêu to, Vô Ưu đi tới, một cước đá vào trên người hắn, đá hắn bay đi thật xa, đập vào trên vách tường, rơi xuống, hấp hối.

Cũng đã tỉnh rượu.

Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, đuổi theo xe ngựa kia.

Chỉ là, đuổi theo mấy con phố, xe ngựa kia giống như là hư không mà biến mất.

Ngăn một người đi đường lại, "Xin hỏi, mới vừa rồi người có nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ đi qua nơi này không?"

Người đi đường vừa thấy Vô Ưu tuyệt sắc khuynh thành, giống như người điên, khẽ thở dài một cái, lắc đầu.

Vô Ưu hỏi thêm mấy người, lấy được đáp án, như cũ đều là không có nhìn thấy.

Trở lại khách điểm, Mạc Cần Hàn lập tức tiến lên, "Thế nào?"

"Mới vừa rồi nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ đi qua, ta đuổi theo, nhưng không gặp được, liền hỏi mấy người, lại nói không có nhìn thấy!"

Mạc Cần Hàn kinh hãi, "Xe ngựa kia có hình dáng như thế nào?"

Vô Ưu cẩn thận suy nghĩ một chút, "Rất hoa lệ, bốn phía treo đèn cung đình, bên cạnh có nam tử mặc áo trắng là người hầu!"

"Người thật sự nhìn thấy?"

Vô Ưu gật đầu, sau đó gơ tay lên trước mặt Mạc Cẩn Hàn, Mạc Cẩn Hàn vội vàng hô to, "Những thứ này không tính, ta rõ ràng đang giúp người giải thích nghi hoặc!"

"Nhưng một câu hữu dụng, cũng không có!"

Mạc Cẩn Hàn đưa tay kéo Vô Ưu, "Đi đi đi, vào trong gian phòng của chúng ta từ từ nói!"

Vô Ưu cắn môi, rút tay của mình về, "Được, nói chuyện thì nói chuyện, đừng lồi lõm kéo kéo!"

Mạc Cẩn Hàn bĩu môi.

Trở về phòng, Thúy Thúy vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, Vô Ưu nhìn rồi cau mày, xong lại nhìn Mạc Cẩn Hàn.

Mạc Cẩn Hàn vội vàng giải thích "Đừng nhìn ta, ta thấy người vừa đi ra ngoài, liền đuổi theo rồi, lại còn giúp người xử lý đồng cặn bã kia, sau đó cùng người trở về!"

Vô Ưu khẽ hít khí, nhìn về phía Thúy Thúy, "Người rốt cuộc muốn thế nào?"

"Cầu xin tiểu thư chừa chấp Thúy Thúy, Thúy Thúy nhất định sẽ giữ đúng bản phận, tuyệt đối không gây thêm phiền toái cho tiểu thư!"

"Bản thân người chính là phiền toái!" Vô Ưu nhàn nhạt nói, thở ra một hơi, "Biết làm cơm, giặt quần áo, quét sân, phục vụ người khác sao?"

"Biết!" Thúy Thúy vội vàng trả lời.

"Có thể chịu cực khổ chịu vất vả, mặc cho đánh mặc cho mắng, tùy ý chộc ghẹo sao?"

"Chỉ cần tiểu thư không bán Thúy Thúy vào mấy nơi bẩn thỉu, Thúy Thúy đều có thể!"

Vô Ưu gật đầu, "Được, đứng lên đi, ta thu nhận người!"

Lão đầu kia, nhìn cũng giống nhau, cũng sẽ đuổi theo, tìm nha hoàn phục vụ hắn, thì sẽ không tới làm phiền mình.

Cũng tốt.

"Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư!" Thúy Thúy lại dập đầu, đứng dậy đi tới sau lưng Vô Ưu, "Tiểu thư, Thúy Thúy gấp thức ăn cho người!"

"Không cần gấp thức ăn, ngồi xuống ăn cơm, Mạc Cẩn Hàn, người cũng ngồi xuống ăn đi, thuận tiện nói chuyện về chiếc xe ngựa kia cho ta nghe!"

Thúy Thúy do dự, Mạc Cẩn Hàn lại đặt mông ngồi xuống, "Ta đã nói với người, xe ngựa kia, là của U Minh cung chủ - U Minh điện chuyên dùng, người bình thường vốn không dễ nhìn thấy!"

"Tại sao?"

"Bởi vì, người của U Minh điện biết dùng ảo thuật!"

"Rất lợi hại phải không?"

Mạc Cẩn Hàn gật đầu, "U Minh cung chủ độc nhất vô nhị, thiên hạ kỳ tài, lòng dạ độc ác, giết người không chớp mắt, hơn nửa nghe nói, hắn nghiện trẻ nhỏ, bên cạnh nuôi vô số Oa Nhi bốn năm tuổi, trước năm tuổi, sủng ái bằng mọi cách, sau năm tuổi."

Mạc Cẩn Hàn nói xong, lau một cái cổ.

"Giết?" Vô Ưu hỏi.

Mạc Cẩn Hàn gật đầu.

Vô Ưu không nói, một hồi lâu mới lên tiếng, "Nếu như nhìn thấy xe ngựa sẽ như thế nào?"

"Hoặc là Nhất Phi Trùng Thiên, hoặc là chết không có chỗ chôn!"

Vô Ưu cầm chiếc đĩa, gấp rau thả vào trong miệng khẽ cắn, "Mạc Cẩn Hàn, người cảm thấy kết quả của ta là loại nào?"

"Nói nhảm, ta đương nhiên hy vọng là Nhất Phi Trùng Thiên, kết quả cũng không đến nỗi nào, dù sao ta còn muốn dựa vào người giải độc!"

Vô Ưu cười nhạt.

Ngược lại là lời thật lòng.

"Mạc Cẩn Hàn, nghĩ một biện pháp, ta muốn gặp U Minh cung chủ!"

Mạc Cẩn Hàn kêu to, "Ngươi điên rồi, đây chính là một tên gia hỏa giết người không chớp mắt, những người ăn no căng bụng, không có việc gì mà gặp hấn, tránh không kịp, ngươi còn đưa cổ lên cửa, cho hấn!"

Vô Ưu nặng nề đặt chiếc đĩa xuống, "Mạc Cẩn Hàn, nếu như ngươi muốn giải độc, chuyện này phải hoàn thành cho ta, không làm được, ngươi rút đi cho ta!"

Mạc Cẩn Hàn sốt ruột, "Ngươi trở mặt vô tình phải hay không?"

"Đúng, ngươi nghĩ thế nào?" Vô Ưu mặt lạnh, nhìn Mạc Cẩn Hàn.

Thúy Thúy ở một bên nhìn, lo lắng hai người đánh nhau.

Lại thấy Mạc Cẩn Hàn chậm rãi ngồi xuống, "Ta sẽ nghĩ biện pháp, chỉ là, chúng ta sợ là phải nán lại đây mấy ngày!"

"Ngươi nhanh một chút!"

"Ta sẽ cố gắng!"

Vô Ưu đứng lên, đi tới bên cửa sổ, Mạc Cẩn Hàn nhìn Vô Ưu, lại nhìn Thúy Thúy nhát gan, "Ăn cơm, ăn cơm, ăn no mới có hơi sức bị nàng hành hạ, số ta khổ, ngươi cái ngốc từ này, cũng nhảy vào, đần!"

Thúy Thúy cúi đầu, an tĩnh ăn cơm.

Những món ăn này, đều là nàng chưa từng ăn qua, xiêm áo cũng là chưa từng mặc.

Thúy Thúy thề, cả đời này của nàng, sẽ luôn ở bên cạnh Vô Ưu, không đi đâu cả.

Đêm khuya.

Có người từ từ lên vào khách điểm, không biết bởi vì người nào mà đến, Vô Ưu ngồi dậy, nhìn người nằm ngủ ở dưới đất đang đánh chặn đệm, Thúy Thúy không ngừng mê mải.

Chỉ nghe thấy từ phòng cách vách, truyền đến âm thanh đánh nhau, sau đó nghe Mạc Cẩn Hàn mắng to, "Còn không cho người khác ngủ, gia cả ngày vất vả, dễ dàng sao."

Vô Ưu cười nhạt, đứng dậy đứng ở bên cửa sổ, lại nhìn thấy một bóng dáng, nhanh chóng nhảy lên nóc nhà đối diện, bóng dáng kia, bóng dáng kia. . .

Không nghĩ nhiều, Vô Ưu lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: U Minh ảo thuật.

Vô Ưu đuổi theo bóng dáng kia, Vô Ưu nhanh, nhưng bóng dáng kia cũng rất nhanh.

Núi cao chót vót, người kia đứng ở trên đỉnh núi, đón gió.

Chỉ là một bóng lưng đã cự người ngoài ngàn dặm, khiến cho nàng đứng xa hơn trăm mét, cũng có thể cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Nhưng bóng lưng kia, không hiểu tại sao lại khiến cho nàng có một cảm giác rất quen thuộc.

Cũng bởi vì phần này quen thuộc, nàng mới đuổi theo đến cùng.

"Nghe nói, ngươi muốn gặp Bồn cung chủ?"

"Đúng!" Vô Ưu lên tiếng trả lời, trong trẻo lạnh lùng, như con sóng dữ.

Nhưng, chỉ có mình nàng biết, nàng vô cùng hi vọng nam tử kia quay đầu lại, để cho nàng nhìn xem, hấn có phải là Ly ca ca hay không?

"Tại sao?" Nam từ hỏi.

"Tò mò!"

Nam từ lạnh lùng cười, "Thế gian có rất nhiều người cũng tò mò muốn gặp Bồn cung chủ, nếu Bồn cung chủ đều thỏa mãn tất cả, chắc chắn, sợ là Diêm Vương lại rất bận rộn đây!"

Tự cao tự đại, máu lạnh vô tình, như khối băng ngàn năm, rất lâu không tan.

Vô Ưu lại không tin vào ma quỷ, từng bước từng bước đi về phía trước, mắt thấy còn cách nam từ kia mười bước, Vô Ưu chỉ cảm thấy, trong nháy mắt thân thể đã bay lơ lửng giữa trời, rơi xuống dưới.

Bỗng nhiên hồi hồn.

Tất cả những chuyện vừa rồi, đều là ảo giác.

Diễn đàn "LeeQuayDDoon".

Vận dụng khinh công, bay lên, nhưng trên đỉnh núi, đã không còn thấy bóng dáng của nam từ kia.

Vô Ưu đứng ở đỉnh núi, từ từ đưa tay ra, gió nhẹ thổi qua giữa những ngón tay.

Mới vừa rồi trong nháy mắt, nàng rõ ràng cảm nhận được, bóng lưng kia, loại cảm giác đó, chính là Ly ca ca của nàng.

Trở lại khách điểm, Mạc Cẩn Hàn chờ Vô Ưu ở trong gian phòng, Thúy Thúy vẫn quỳ trên mặt đất, Vô Ưu đi vào phòng, chân mày vận nhẹ, "Các người đang làm gì vậy?"

"Người đã đi đâu?" Mạc Cẩn Hàn hỏi.

Vô Ưu nhìn Mạc Cẩn Hàn, "Đi đâu, cũng phải xin phép người sao?"

"Không phải, ta chỉ muốn nói, một cô nương, đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài một mình, quá nguy hiểm, hơn nữa, người không phát hiện, sắc mặt người không tốt sao?"

"Sắc mặt không tốt?" Vô Ưu giờ tay lên sờ sờ mặt của mình.

Cảm giác mình rất bình thường!

"Mới vừa rồi người nhất định đã nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, sau đó đuổi theo!"

Vô Ưu kinh ngạc, lại gật đầu, "Đúng!"

"Gặp người đó sao?"

"Không có, chỉ có một bóng lưng!"

"Ha ha, ha ha!" Mạc Cẩn Hàn cười, "Cái gì gọi là thông minh một đời hồ đồ nhất thời, nói người là đúng rồi!"

"Mạc Cẩn Hàn người có ý gì, chỉ gà mắng chó sao?"

"Cái gì gọi là chỉ gà mắng chó, ta chính là đang chửi người, thật là, thật là, người cho rằng võ công của người cao cường, vô cùng lợi hại, ta cho người biết, ảo thuật của U Minh cung chủ, chính là Thiên Hạ đệ Nhất, người từ nhìn thấy bóng lưng quen thuộc đó ở ngoài, không còn gì nữa sao!"

Vô Ưu nghe vậy, hít sâu một hơi, nhin không thể bóp chết tên Mạc Cẩn Hàn chuyên nói nhảm này, "Hắn và ta có đối thoại!"

"Sau đó bóng lưng của hắn hấp dẫn người đến gần, rồi người bị hụt chân, rơi xuống vách đá, đúng không?"

Vô Ưu gật đầu.

Mạc Cẩn Hàn đoán hoàn toàn đoán đúng.

"Người có biết, đã có bao nhiêu người trước khi chết, nói là đã từng nhìn thấy xe ngựa của U Minh cung chủ, sau đó thì ngã chết không?"

Vô Ưu lắc đầu.

"Không một vạn, cũng 8000!" Mạc Cẩn Hàn nói xong, trợn mắt nhìn Vô Ưu, "Người có biết, có bao nhiêu người sau khi nhìn thấy xe ngựa của U Minh cung chủ, đang sống sờ sờ nhưng bị hù chết không?"

Vô Ưu vẫn lắc đầu như cũ.

"Trong bốn nước, có vô số!"

"Những người kia đâu có quan hệ gì với ta?" Vô Ưu chầm chọc nói, "Những người kia bị hù chết, là người nhát gan, rồi xuống vách đá chết, đều là không tinh thông võ nghệ, mà ta, nhất định sẽ không chết!"

Nếu chết, nàng đã sớm chết mấy trăm lần!

Mạc Cận Hàn, chỉ vào Vô Ưu, "Không biết phân biệt tốt xấu, không biết nhìn người tốt, người chết rồi, Mạc Cận Hàn ta chắc chắn sẽ không nhặt xác cho người!"

Vô Ưu hí mắt, sát khí trong mắt tỏa ra bốn phía.

Từng bước từng bước đi về phía Mạc Cận Hàn, Mạc Cận Hàn đau khổ hoảng hốt, lui về phía sau, "Người...người, người muốn làm gì?"

"Mạc Cận Hàn, sống chết của Vô Ưu ta, không cần người ở nơi này quơ tay múa chân, còn nữa, lập tức, rút cho ta!"

Vô Ưu?

Thì ra nàng gọi là Vô Ưu.

Thấy Mạc Cận Hàn thờ ơ, Vô Ưu gầm lên, "Cút."

Mạc Cận Hàn che lỗ tai, "Đừng, đừng nóng giận, ta sẽ cút!"

Ngay đêm đó, Vô Ưu liền cầm bọc quần áo, cả đêm mang theo Thúy Thúy rời đi.

"Tiểu thư."

Vô Ưu nghe vậy, "Ừm!"

"Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Kinh Thành!"

Thúy Thúy cắn răng, "Nhưng tiểu thư, hướng này không phải đi đến Kinh Thành, mà là đi ra biên ải!"

Vô Ưu sững sờ, dừng ngựa, "Người lập lại lần nữa!"

"Hướng này không phải đi đến Kinh Thành, mà là đi ra biên ải!"

"Ha ha, ha ha!" Vô Ưu cười lạnh.

Tốt cho một Mạc Cận Hàn, rõ ràng nàng đang đi sai hướng, cũng không nhắc nhở nàng một tiếng, để cho nàng đi nhiều như vậy nhưng đều vô nghĩa, ngoan độc, ngoan độc! diện diện l.ê q.úy đ.ôn

Kinh Thành, hoàng cung, thọ yến 52 của Đông Hoàng Cung Diệu, trên sân khấu, Vũ Cơ uyển chuyển nhảy múa, âm nhạc lượn lờ.

Tất cả mọi người đều say sưa thưởng thức, cao lương mỹ vị, khen ngợi không dứt.

Chỉ có một người, xiêm y màu tím, tóc bạc trắng, ngồi ở trên ghế, trong tay cầm một cái ly, đầu dựa vào ghế, nhắm mắt, giống như đã ngủ say, lại giống như, vẫn còn tỉnh.

Cả bữa tiệc giống như không có quan hệ gì với hắn, hắn cứ cô độc dựa vào ghế như vậy, rượu trong tay từ từ đổ xuống, nhưng hồn hắn vẫn chưa quay về, cả người lạnh như tảng băng ngàn năm, càng giống như một pho tượng được điêu khắc.

Làm cho người khác nhìn thấy liền hoảng hốt, nhưng cũng chỉ biết thờ dài, nếu năm đó tiểu nha đầu kia còn sống, hôm nay Lạc vương có thể giống như ban đầu hay không, ôn nhu như ngọc, tuần lễ phong lưu.

Trên Long ý(Ngai vàng), chân mây Đông Hoàng Cung Diệu nhú lại, mở miệng nói, "Trẫm kính chúc vị ái khanh!"

Mọi người đứng dậy, "Bọn thần không dám, bọn thần kính hoàng thượng!"

Tất cả mọi người đứng dậy, chỉ có một người, vẫn ngồi nghiêng ở trên ghế như cũ.

Đông Hoàng Cung Diệu thấp giọng gọi, "Lạc nhi, hôm nay là thọ yến của trẫm!"

Con người hơi mờ, bên trong lạnh như băng, nhìn về phía Hoàng đế Đông Hoàng Cung Diệu, giống như đang nhìn một người xa lạ, Cung Ly Lạc đứng đây, trong chén đã không còn rượu, nhưng vẫn nâng chén kính Đông Hoàng Cung Diệu, "Kính phụ hoàng!"

Đông Hoàng Cung Diệu cười, "Ngồi xuống đi!"

Cung Ly Lạc ngồi xuống, nhẹ đặt ly rượu lên bàn trà, không động chút nào đến thức ăn trên bàn trà.

Thân thể nghiêng một cái, lại vùi ở trên ghế, nhắm mắt.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, hơi tức giận, "Lạc nhi, hôm nay cống phẩm rất nhiều, mặt khác vua tam quốc* cũng đưa cống phẩm tới, ngươi thích gì, thì cứ chọn mà mang về Lạc vương phủ!"

*Tam quốc (ba nước Ngụy, Thục, Ngô chia cắt Trung Quốc từ năm 220 đến năm 280 sau công nguyên)

Cung Ly Lạc nghe vậy, mở con người ra, nhìn các loại bảo bối, thờ ơ.

"Tạ phụ vương, nhi thần không cần!"

Lạnh nhạt, xa lánh, vô dục vô cầu.

Còn sống, đối với Cung Ly Lạc mà nói, chính là mở mắt ra, có thể thấy mặt trời mọc, nhắm mắt, lại cô đơn tịch mịch, đã không còn âm thanh mềm mại ngọt ngào, kêu hân một tiếng ca ca.

"Lạc nhi, thật ra thì vua tam quốc, có ý cùng Đông quốc kết thân, ngươi xem"

Cung Ly Lạc hí mắt, nhìn về phía Đông Hoàng Cung Diệu, nhàn nhạt mở miệng, "Thái tử, Thục vương, Hằng Vương, Minh vương đều có thể!"

"Nhưng vua tam quốc chọn ngươi."

Cung Ly Lạc nghe vậy, trên mặt rốt cục cũng có chút thần sắc, nhưng lại là sự lạnh lùng khát máu, tàn nhẫn đến cực điểm, nhàn nhạt mở miệng, lạnh lẽo thấu xương như tàn băng ngàn năm, "Nếu như bọn họ không sợ công chúa của mình chết không toàn thây, mặc dù chưa đến Lạc vương phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gặp lại ca ca.

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy tức giận đứng lên, chỉ Cung Ly Lạc, "Cần rờ, cho dù ngươi có chút chiến công, trăm cũng không dám phế bỏ ngươi sao?"

Con người của Cung Ly Lạc hồ hững lướt qua Đông Hoàng Cung Diệu, chậm rãi đứng lên, phúi phúi nếp nhăn trên xiêm y, "Tùy ngươi!"

Dù thế nào đi nữa hân ở lại, không phải là vì tình thân còn mong hơn tờ giấy này sao.

Cất bước, rời đi.

Bóng lưng cô đơn, hiu quạnh.

Trong lòng Đông Hoàng Cung Diệu căng thẳng, "Lạc nhi!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, dừng bước, nghiêng đầu, con người xa lạ nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, không có một chút tình cảm, lạnh nhạt giống như đang nhìn người xa lạ.

Đứa nhỏ này, rất hận hân.

Đông Hoàng Cung Diệu nghĩ thầm, cất bước đi về phía Cung Ly Lạc, dùng một ngón tay chỉ, "Những món lễ vật kia, có thể con sẽ thích, chọn mấy thứ mang về đi!"

Cung Ly Lạc dùng đôi mắt trong suốt nhìn, "Đều thích, phụ hoàng phải người đưa tới Lạc vương phủ đi, hôm nay là đại thọ của phụ hoàng, chúc phụ hoàng hàng tuế tuế hữu kim triêu(mỗi năm đều có ngày này, mỗi tuổi đều có tiệc như thế này)!"

Đều thích, là muốn toàn bộ.

Đông Hoàng Cung Diệu khẽ cau mày, "Lạc nhi, hôm nay là đại thọ của phụ hoàng!"

"Hả?" Con người của Cung Ly Lạc lạnh lạnh, nhìn về phía Đông Hoàng Cung Diệu, chờ hắn nói lời kế tiếp.

"Lễ vật, người còn chưa có đưa lễ vật cho phụ hoàng!"

"Ta không có chuẩn bị!" Cung Ly Lạc nói xong, trực tiếp rời đi.

Trở lại ba năm trước, ba lần thọ yến của Đông Hoàng Cung Diệu, hắn đều không có chuẩn bị lễ vật.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn bóng lưng cô đơn lạnh lùng của Cung Ly Lạc, khoát khoát tay, "Tất cả giải tán đi, còn nữa đưa tất cả những lễ vật còn nguyên đến Lạc vương phủ đi!"

Văn Võ Bá Quan, mấy hoàng tử, phi tử rồi rít đứng dậy, cung tiễn Đông Hoàng Cung Diệu.

Về mặt mọi người giống như đều không hiểu.

Ngắm ngăm mưu tính.

Lạc vương phủ. Diễn Đàn L.ê Q,úy Đ.ôn!

Vô Ưu nhảy xuống ngựa, rồi đỡ Thúy Thúy xuống ngựa, Thúy Thúy nhìn cửa chính nghiêm trang của Lạc vương phủ, "Tiểu thư, lúc còn nhỏ người ở nơi này sao?"

"Ừ, thời gian cũng không lâu!" Vô Ưu nói xong, nhắm mắt, đưa tay sờ vách tường, vẫn đi về phía trước, đi tiếp về phía trước, sờ tới con sư tử bằng đá ở trước cửa lớn của Lạc vương phủ.

Đều là dấu vết quen thuộc.

"Lớn mật, Lạc vương phủ là nơi nào, tránh ra tránh ra, mau tránh ra!"

"Ta."

Vô Ưu mở miệng, nhìn người xa lạ trước mặt, nhưng không biết phải nói thân phận của mình thế nào.

Thúy Thúy vội vàng tiến lên, ngăn ở trước người Vô Ưu, lấp bắp, "Này, kêu là cái gì, ta nói cho người biết, tiểu thư nhà ta, là Tiểu Chủ Tử của Lạc vương phủ, người mất chó nhìn người thấp, cẩn thận Lạc vương trở lại, chém đầu người!"

Người gác cổng hừ lạnh, "Nói đùa, Lạc vương phủ chỉ có một chủ tử là Lạc vương, đạo này, chó và mèo lá gan cũng rất lớn!"

Thúy Thúy há mồm, không biết phải phản bác thế nào.

Vô Ưu kéo Thúy Thúy, "Chúng ta chờ đi!"

Cung Ly Lạc trực tiếp ra khỏi hoàng cung, lên xe ngựa.

"Vương Gia."

Cung Nhất cung kính, quy củ thấp giọng kêu.

"Trở về phủ!"

"Dạ!"

Xe ngựa đang đi ở trên đường cái, đột nhiên, bên cạnh truyền đến một âm thanh non nớt, "Ca ca."

Âm thanh này, âm thanh này.

"Ngừng!"

Gần như trong nháy mắt, Cung Ly Lạc lên tiếng, vén rèm che trên xe ngựa lên, thân thể nhanh chóng bay ra khỏi xe ngựa, rơi xuống trước mặt đứa bé.

Cung Ly Lạc ngồi xổm người xuống, xiêm y màu tím chạm đất.

"Mới vừa rồi là người đang nói chuyện sao?"

Đứa bé vừa thấy Cung Ly Lạc cả người lạnh lùng, đầu bạc trắng, con người màu đỏ, bị dọa sợ đến mức oa một tiếng khóc lớn.

Cung Ly Lạc cũng muốn khóc.

Cuối cùng vẫn không phải người kia, cuối cùng vẫn không phải Vô Ưu của hắn.

Đứng lên, lắc đầu một cái, cả người cô đơn, xoay người đi về phía xe ngựa, từng bước từng bước nặng nề vô cùng, Cung Ly Lạc hi vọng rất nhiều, có một tiểu oa nhi hồng hào từ phía sau chạy tới, ôm lấy chân của hắn, kêu hắn một tiếng ca ca.

Ca ca của nàng.

Cung Nhất thấp giọng kêu, "Vương Gia."

Cung Ly Lạc khoát tay, "Cung Nhất, ngươi sẽ không hiểu, cũng không hiểu được!"

"Thuộc hạ xin lỗi!"

Cung Ly Lạc không lên tiếng, lên xe ngựa, ngồi xuống, mở bàn tay ra, ngọc bội trong tay, liền biến thành bột.

Vươn tay ra khỏi xe ngựa, lật tay, bột ngọc bay múa trong gió.

Có lẽ năm năm sống nương tựa lẫn nhau, năm năm tri kỷ chờ đợi, lúc xe ngựa hoa lệ tiến tới gần, Vô Ưu đã cảm nhận được.

Loại cảm giác đó xa lạ nhưng quen thuộc, ngọt ngào nhưng cay đắng.

Hết mười năm, ngày đêm nhớ nhung, gian khổ không sợ, còn sống trở về, trở lại bên cạnh hắn.

"Ca ca."

Bỗng nhiên quay đầu.

Trên xe ngựa cực kỳ xa hoa, nam tử toàn thân áo đen đang lái xe ngựa, Vô Ưu nhanh chóng nhảy qua, trực tiếp nhìn vào trong xe ngựa kia.

Hình như trong nháy mắt đã nhìn thấy Vô Ưu, Cung Ly Lạc cũng vén rèm che trên xe ngựa lên.

Liếc mắt một cái, đúng là khuôn mặt đó, lại lạnh lẽo hờ hững cô đơn u ám, con người của Vô Ưu, trong nháy mắt tràn đầy sương mù.

Nhìn lại đầu hắn tóc đen đã biến thành tóc trắng, lệ trong nháy mắt rơi xuống, Vô Ưu hốt hoảng giơ tay lên che môi, làm thế nào cũng không kiềm nén được sự đau buồn tràn đầy trong lòng.

Đã từng ôn nhu như ngọc, trác tuyệt bất phàm, người vô cùng lịch sự tao nhã, vì sao lại trở thành thiếu niên tóc trắng.

"Ca ca, ca ca, ca ca."

Vô Ưu thấp giọng kêu, từng bước từng bước đi về phía xe ngựa.

Cung Ly Lạc cũng đứng lên, từ từ xuống khỏi xe ngựa, giống như là một giấc mộng, mộng tỉnh, bề nát, hòa vào cát bụi.

Hắn không dám mở miệng, không dám lên tiếng, thậm chí ngay cả động tác cũng hết sức mềm mại, chỉ sợ dọa đứa nhỏ đang từ từ đi tới.

Trước mắt, rừng hoa tái hiện lại.

Nàng như một tiên tử, chậm rãi bước tới, đáng vẻ thướt tha mềm mại.

Vô Ưu nhìn Cung Ly Lạc, chột đi không được.

Lệ như nước, Tâm như xoắn lại.

Mười năm trắng đêm khó ngủ, mười năm tương tư tận xương, mười năm kiên cường sống tiếp, mười năm hoàn toàn tin tưởng, mười năm gian nan vất vả, chỉ vì có thể nhìn thấy hắn, kêu hắn một tiếng ca ca, chỉ vì muốn trở lại bên cạnh hắn, cùng hắn sống đến đầu bạc.

Nhưng hắn quả thật rất không ngoan, thật không tốt một chút nào.

Vốn nên là một người cao quý ôn nhu như ngọc, giờ phút này tóc lại bạc trắng, nước mắt trong mắt Vô Ưu lại rơi xuống,

Không nhìn thấy rõ mặt của Cung Ly Lạc, chỉ có mái tóc trắng như tuyết kia.

"Ca ca."

"Vô Ưu, là người sao?" Cung Ly Lạc hỏi.

Cách ba bước.

Suốt mười năm mỗi đêm đều nằm mộng, trong mộng, nàng luôn kêu hấn phải sống thật tốt, sống sót thật tốt. Nhưng từ đầu đến cuối chưa từng kêu hấn một tiếng ca ca.

Nửa đêm thức giấc, dù là tháng sáu nóng bức, nhưng bên gối vẫn lạnh như cũ.

"Ca ca."

Một tiếng ca ca, không ngừng cô vũ Cung Ly Lạc, tiến lên, đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt Vô Ưu, sợ hãi, sợ, cẩn thận, sợ giấc mộng đẹp này biến mất.

Nhiệt độ truyền đến đầu ngón tay, Cung Ly Lạc thấp giọng kêu, "Vô Ưu."

"Ca ca."

Còn chưa dứt lời, người đã bị Cung Ly Lạc kéo vào trong ngực ôm thật chặt.

Ôm nhau, Cung Ly Lạc hình như đã dùng hết toàn bộ sức lực, làm Vô Ưu đau.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chứng bệnh mộng du.

Vô Ưu dùng sức ngửi hơi thở trên người Cung Ly Lạc, mười năm không thấy, hấn cao hơn, rắn chắc hơn, khí lực cũng lớn hơn trước kia rất nhiều.

Người chưa già, nhưng tóc lại bạc.

Cung Ly Lạc ôm chặt lấy Vô Ưu, không dám buông tay, cũng không muốn buông tay.

Trong lòng từng thử tưởng tượng ra đáng về sau khi nàng lớn lên, hôm nay tận mắt nhìn thấy, lại cùng tưởng tượng xê xích không nhiều, cho nên vừa nhìn một cái, liền nhận ra.

"Vô Ưu."

"Trở lại, không bao giờ nữa đi sao?"

Cung Ly Lạc rất sợ, sợ đây chỉ là một giấc mộng, mộng tỉnh, Vô Ưu của hấn, lại một lần nữa, biến mất.

Vô Ưu vừa định gật đầu, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có từng giọt nước nóng bỗng rơi xuống, kinh ngạc ngẩng đầu, "Ca ca."

Nhỏ giọng gọi, hấn lại khóc.

Mười năm trước, nàng bị ném xuống vách đá, hấn kéo nàng, liều mạng muốn cứu nàng, hấn lệ rơi đầy mặt, ruột gan đứt từng khúc.

Thật may là, thật may là, bọn họ vẫn còn sống!

Trong nháy mắt, đôi môi đỏ mọng bị Cung Ly Lạc hôn.

Nhẹ nhàng, cẩn thận, giống như chuồn chuồn lướt qua.

Con người vốn lạnh lẽo không gọn sóng, lại tràn đầy vui mừng, khuôn mặt tái nhợt lạnh lùng như tảng băng ngàn năm, lại đỏ ửng.

"Ca ca."

"Vô Ưu, còn giữ lời sao?"

Còn giữ lời sao?

Vô Ưu gật đầu.

"Chắc chắn, ca ca, Vô Ưu trở lại là để thực hiện lời hứa năm đó!"

Cung Ly Lạc chột cười, "Nhưng ca ca già rồi!"

"Ca ca không già, trong lòng Vô Ưu, ca ca vẫn như cũ là người ca ca Vô Ưu yêu thương nhất, cả đời, vĩnh viễn, đều như vậy!"

"Nhưng tóc của ta."

Vô Ưu lắc đầu, lệ rơi đầy mặt, "Không có chuyện gì, ca ca, tóc không quan trọng, thật."

"Có lẽ ta không sống được bao lâu nữa!"

"Có Vô Ưu ở đây, Vô Ưu nhất định khiến ca ca sống lâu trăm tuổi."

Lần này, Cung Ly Lạc không do dự nữa, ôm chặt lấy Vô Ưu, cúi đầu, hung hăng hôn Vô Ưu.

Không còn là cẩn thận, nhân nhật thương thức.

Lần này, đầu lưỡi tiến vào trong miệng Vô Ưu, thương thức vẻ đẹp của nàng.

Chỉ có kích thích như vậy, mới có thể làm cho Cung Ly Lạc tin tưởng, Vô Ưu của hắn, thật sự đã trở lại.

Hai người, ở trên đường lớn, trước cửa Lạc vương phủ, ôm nhau thật chặt, thâm tình triền miên hôn mãnh liệt.

Nam tử kia, một bộ xiêm y màu tím, tóc trắng bông bênh, nữ tử kia, một bộ xiêm y trắng nhạt, tư thái yếu điệu.

Giờ phút này, trong mắt bọn họ, chỉ có lẫn nhau.

Cho đến khi hai người đều không thở được, Cung Ly Lạc mới buông Vô Ưu ra, lại phát hiện xung quanh có rất nhiều dân chúng.

Con người Cung Ly Lạc hít lại, hơi lạnh tỏa ra bốn phía.

Trong nháy mắt dân chúng bị dọa sợ đến mức hoảng hốt bỏ chạy.

"Vô Ưu."

Vô Ưu khẽ cắn môi, "Ca ca!"

"Về nhà!"

Vô Ưu gạt đầu, mặc cho Cung Ly Lạc ôm nàng lên, đi vào trong Lạc vương phủ, giống như khi còn bé. "Diễn đàn" "L,ê" - "Q,ủy" - "Đ,ôn"

Mặt Thúy Thúy đỏ lên, gất gao cắn môi.

Con người Cung Ly Lạc quét qua Thúy Thúy, vừa nhìn Cung Nhất đang ngây ngốc tại chỗ, "Cung Nhất."

"Có thuộc hạ, thuộc hạ hiểu, thuộc hạ nhất định an bài mọi chuyện!"

Cung Ly Lạc ừ một tiếng, ôm Vô Ưu đi vào bên trong Lạc vương phủ.

Cung Nhất lập tức tiến lên, "Cô nương."

"Ta tên là Thúy Thúy, là nha hoàn của tiểu thư!" Thúy Thúy lên tiếng, không kiêu ngạo không tự ti.

Những thứ này Thúy Thúy học được, là dọc theo đường đi, Vô Ưu uy hiếp nàng, nếu không làm được, sẽ đưa nàng về nhà.

Mặc dù bây giờ nàng đã nói ra, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng, hoảng hốt vô cùng.

Cung Nhất là ai, tự nhiên nhìn ra được, lại giả bộ không biết, "Thúy Thúy cô nương, mời vào bên trong!"

Vương Gia đối với Vô Ưu cô nương này, bộ dáng gì nữa, yêu ai yêu cả đường đi, địa vị của Thúy Thúy cô nương này ở Lạc vương phủ, tuyệt đối không thấp.

Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu đi qua từng hành lang, "Vô Ưu, người xem, cây bên kia do người trồng, đã cao lớn như vậy, ta tự mình làm một cái xích đu rồi treo lên, ta vẫn tin tưởng, người sẽ trở lại!"

Lòng Vô Ưu chua xót.

"Ca ca, ta muốn ngồi xích đu, người đẩy ta đi!"

"Ừ, tốt!"

Cung Ly Lạc vẫn cung chiêu Vô Ưu đến vô pháp vô thiên, tự tay xuống bếp, tự tay sửa sang lại gian phòng, tự tay cắt tỉa mái tóc dài của Vô Ưu, tắm rửa, mặc quần áo.

Vô Ưu trưởng thành, Cung Ly Lạc hơi đỏ mặt, nhịp tim như sấm.

Lạc vương phủ, rất nhiều nơi, đều giống như trong trí nhớ của Vô Ưu, chưa từng thay đổi.

Chỉ có một điểm thay đổi, cây đại thụ kia cao hơn, tóc của Cung Ly Lạc lại bạc đi.

Đêm, trên giường, Vô Ưu ngủ ở bên trong, Cung Ly Lạc ngủ ở bên ngoài.

Hai người ai cũng không dám mở miệng hỏi, những năm này trôi qua thế nào, bởi vì những chuyện đã trải qua, mở miệng chính là máu, nói qua chính là lệ.

Chỉ có ôm lẫn nhau, cảm nhận nhiệt độ của nhau, mới có thể ấm áp, trái tim mới không còn cô đơn.

Yên lặng cảm nhận cảm giác lâu ngày mới gặp lại.

Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu thật chặt, giống như trân bảo đã mất nhưng tìm lại được, cẩn thận, che chở.

Đêm khuya. "L,ê Q,u,ý Đ,ô.n"

Cung Ly Lạc mờ mịt mở mắt, sau đó đứng dậy, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Vô Ưu kinh ngạc, thấp giọng kêu, "Ca ca."

Nhưng, Cung Ly Lạc không có trả lời nàng.

Vô Ưu lập tức đuổi theo, Cung Ly Lạc đi ở phía trước, Vô Ưu ở phía sau.

Cho đến khi.

Đó là một tiểu viện hoang vắng, Vô Ưu nhìn bên ngoài, Vô Ưu chợt nhớ tới, bức tường này giống như trong lãnh cung của hoàng cung.

Cung Ly Lạc tiến vào, Vô Ưu muốn đuổi theo, Cung Nhất từ góc tối đi ra, ngăn Vô Ưu lại, "Cô nương."

Vô Ưu nghiêng đầu, "Người tên là Cung Nhất?"

"Dạ!"

"Nơi này là nơi nào?"

Cung Nhất nhìn Vô Ưu, do dự một chút, "Thuộc hạ không thể nói cho cô nương biết, nếu cô nương muốn biết, ngày mai có thể hỏi Vương Gia!"

Vô Ưu nắm quyền, "Cung Nhất, người với Vương Gia nhà người, đã bao lâu!"

"Năm năm!"

Vô Ưu nhìn Cung Nhất một cái, xoay người rời đi, ngã xuống giường, Vô Ưu lăn qua lộn lại.

Cho đến khi trời sáng, Cung Ly Lạc trở lại, mắt vẫn mờ mịt như cũ, ngã xuống nhắm mắt mà ngủ.

Trong lúc mê sảng, nhàn nhạt nỉ non "Vô Ưu"

Trong lòng Vô Ưu chưa xốt, cầm tay Cung Ly Lạc thật chặt, "Ca ca, Vô Ưu ở đây, Vô Ưu đã trở lại!"

Mười năm nóng ruột nóng gan, mười năm nửa đêm tỉnh giấc.

Nàng rút cuộc cũng trở lại.

Ca ca, mười năm trước, người bảo vệ Vô Ưu, như vậy mười năm sau, hãy để Vô Ưu bảo vệ người.

Mười năm trước người tổn thương nàng, tổn thương Cung Ly Lạc, nàng đều sẽ không bỏ qua, bắt hết tất cả bọn hắn, muốn hắn nợ máu phải trả bằng máu.

Chương 11: Cung chiều như cốt tủy

Mặt trời mọc.

Ánh nắng ấm áp bao phủ cả vùng đất.

Cung Ly Lạc bật dậy, từng ngum từng ngum thở dốc.

Hắn mới vừa nằm mơ, Vô Ưu của hắn trở lại.

Nghiêng đầu, nhìn sang bên cạnh, một cái đầu nho nhỏ, đôi môi đỏ búng, sống mũi xinh xắn, gương mặt trắng nõn sạch sẽ sáng sủa như ngọc, trên mặt còn có chút lông tơ.

Tay Cung Ly Lạc run run, nhẹ nhàng vươn tay, muốn sờ mặt của nàng, nhiều lần ở giữa không trung thì dừng lại, nắm quyền.

Sau đó vươn ra, nhẹ nhàng, cẩn thận chạm vào mặt của Vô Ưu, cũng trong nháy mắt rút trở về, hai tay nắm thật chặt, Cung Ly Lạc nở một nụ cười.

Con người lạnh lẽo, dần dần trở nên ấm áp.

Vô Ưu của hắn đã trở về, hắn đã ấm áp trở lại.

Thật tốt. diễn, đàn, L.Ê.Q.U.Ý.Đ.Ô.N

Vươn tay ra lần nữa, nhưng bàn tay bị nắm lại.

Đôi tay kia, so với tay của Cung Ly Lạc, còn thô ráp, vết chai còn nhiều hơn.

"Vô Ưu, những năm này, làm sao người có thể chịu đựng được?"

Vô Ưu cười, mở mắt ra, "Nhớ người, nghĩ đến lúc trở lại bên cạnh người, nghĩ tới lúc người đồng ý lấy ta, sau đó, cứ như vậy cũng xong!"

"Vô Ưu, về sau, ta nhất định chăm sóc người thật tốt, sẽ không bao giờ làm mất người nữa!"

"Ca ca, tóc của người."

"Trúng độc, không thể giải được!"

Vô Ưu ngồi dậy, "Ai nói, Vô Ưu sẽ xem cho người!"

Nói xong, kéo tay của Cung Ly Lạc, bắt mạch cho Cung Ly Lạc, chân mày từ từ nhíu lại.

Độc này, tại sao lại giống với độc của Mạc Cẩn Hàn?

"Ca ca, người biết Mạc Cẩn Hàn?"

Cung Ly Lạc nghe vậy, trầm mặc, chốc lát sau mới lên tiếng, "Biết, cũng đã gặp qua mấy lần, hắn nói rất nhiều, rất phiền phức!"

Cung Ly Lạc nói xong, hậu tri hậu giác(*) phát hiện một chuyện, nắm tay của Vô Ưu thật chặt, "Vô Ưu, chân của người."

(*)Hậu tri hậu giác: Nói rồi mới biết mình đang nói gì.

"Ca ca, ta đã có thể đi được!"

"Thật, thật, có thật không?" Cung Ly Lạc nói chuyện có chút cà lăm.

Vô Ưu gật đầu.

Ôm cổ Vô Ưu, Cung Ly Lạc không nói gì, không nói gì, vào giờ phút này cũng không biểu đạt được sự kích động trong lòng hắn như thế nào.

Tin tức Cung Ly Lạc ở cửa Lạc vương phủ, ôm lấy một cô gái cuồng hôn, trong một đêm truyền khắp cả Kinh Thành.

Hoàng cung, l,ê q,u,y đ,ô,n

Đông Hoàng Cung Diêu lập tức phái thái giám đến Lạc vương phủ thăm dò tin tức, phủ thái tử, Minh vương, Thạc vương, Hằng Vương biết sau, cũng lập tức phái người đến Lạc vương phủ thăm dò tin tức.

Chỉ là, những người tới thăm dò tin tức, mỗi một người đều bị Cung Ly Lạc hạ lệnh, đánh cho tàn phế rồi ném ra khỏi Lạc vương phủ.

Nhưng, Cung Ly Lạc mời người của cửa hàng xiêm áo tốt nhất Kinh Thành, chương quỹ(Chủ) tiệm trang sức, son phấn, để cho bọn họ mang theo đồ tốt nhất trong cửa tiệm của mình vào Lạc vương phủ.

Vô Ưu ngồi ở trên ghế, tay nhỏ bé chỉ lung tung.

Cung Ly Lạc ngồi ở một bên, dùng một cây tăm, cắm trái cây đưa tới bên miệng Vô Ưu, nhân nhát mở miệng, "Những thứ Vô Ưu vừa mới chi, đều để lại, đi đến chỗ quần gia lấy bạc, về sau có kiểu gì mới đều đưa tới cho Vô Ưu nhìn một chút!"

"Cám ơn Vương Gia!"

Vô Ưu đột nhiên nhú lông mày, nhìn Thúy Thúy đứng ở một bên, "Thúy Thúy, người cũng chọn vài món đi!"

Thúy Thúy lập tức lắc đầu, "Tiểu thư, Thúy Thúy không cần, vài món tiểu thư đã xài qua, còn mới tinh, tiểu thư, không bằng tất cả đều cho Thúy Thúy đi!"

Vô Ưu bĩu môi, "Tùy người!"

Cung Ly Lạc mua số lượng xiêm áo lớn như vậy cho Vô Ưu, đồ trang sức, son phấn, trong trong ngoài ngoài đều muốn tốt nhất, lập tức, bạc rầm rầm chảy ra ngoài.

Bao nhiêu người ngẩng đầu mong ngóng, mong Cung Ly Lạc dẫn Vô Ưu đi ra ngoài.

Kết quả, hai ngày trôi qua, Cung Ly Lạc và Vô Ưu núp ở trong Lạc vương phủ, chàng chàng thiếp thiếp, lại một bước cũng không ra khỏi Lạc vương phủ.

Ngay cả Hoàng đế tới mời, Cung Ly Lạc cũng nhắm mắt không đi.

Tự nhiên sẽ phái người tới thăm dò tin tức, lần này Cung Ly Lạc ác hơn, trực tiếp đánh chết, ném ra ngoài.

Vô Ưu cả ngày đều nghĩ, phải chữa tâm bệnh mộng du cho Cung Ly Lạc như thế nào mới tốt.

Nếu Vô Ưu ở thư phòng, Cung Ly Lạc nhất định đứng nghiêm một bên, bưng trà rót nước.

Nếu Vô Ưu đi đến vườn hoa, Cung Ly Lạc che dù.

Nếu Vô Ưu ngồi trên xích đu, Cung Ly Lạc sẽ đẩy xích đu cho Vô Ưu.

Nếu Vô Ưu đói bụng, Cung Ly Lạc tự mình xuống bếp.

Cung Ly Lạc thay đổi như vậy, dọa tất cả mọi người người trong Lạc vương phủ vô cùng sợ, ngay cả những ám vệ, từng người một đều tròn to hai mắt, hoặc là lặng lẽ đánh cược, Vương Gia của bọn họ, còn có cái gì là không làm ra được?

"Ca ca!"

"Ừm!"

"Ta muốn đi dạo trong vương phủ!"

Cung Ly Lạc lập tức đứng dậy, "Tốt!"

Giống như là có mục đích trước, Vô Ưu đi đến tiểu viện kia, cũng không để ý con người của Cung Ly Lạc càng ngày càng lạnh, chỉ cầm tay của Cung Ly Lạc thật chặt, "Ca ca, Vô Ưu trở lại, lần này đã thật sự trở lại!"

Cung Ly Lạc không lên tiếng.

Cho đến cuối cùng Vô Ưu dừng bước ở trước bức tường bên ngoài viện, "Ca ca, phá hủy nơi này cho ta xem đi!"

Cung Ly Lạc đột nhiên nghiêng đầu nhìn Vô Ưu, con người đỏ tươi.

Vô Ưu ngửa đầu, không sợ hãi.

"Ca ca, Vô Ưu trở lại, lần này trở lại, sẽ không đi nữa, cho nên, ca ca cũng hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở lại, có được hay không?"

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, một hồi lâu, ôm chặt lấy Vô Ưu.

Khàn giọng nói, "Vô Ưu, ta sợ."

Sợ, đây chỉ là một giấc mộng, mộng tỉnh, bề nát, bên gối vẫn lạnh như cũ.

"Ca ca, không cần sợ, về sau, Vô Ưu sẽ bảo vệ ca ca!"

Lòng Cung Ly Lạc đột nhiên chua xót, "Vô Ưu."

"Ca ca, phá hủy đi, chẳng lẽ ngươi không biết, mỗi đêm ngươi đều tới nơi này, sau đó ở bên trong, ngồi đến trời sáng!"

"Ta." Cung Ly Lạc khẽ do dự, cúi đầu nhìn con ngươi đen như mực của Vô Ưu, con mắt trong suốt, nồng đậm lo lắng.

Lòng Cung Ly Lạc đột nhiên căng thẳng, "Nghe Vô Ưu, phá hủy đi!"

Ôm lấy Vô Ưu rời đi, Cung Nhất từ góc tối nhảy ra, thở ra một hơi, sau đó mấy người áo đen nhảy ra, "Lấy ra lấy ra, có chơi có chịu!"

Mấy người áo đen trong lòng không phục móc ngân phiếu ra, một người trong đó mở miệng, "Các ngươi nói, buổi tối Vương Gia có tới nơi này nữa hay không?"

"Ta đoán sẽ!"

"Ta cũng vậy!"

Cung Nhất giờ lên một ngón tay, lắc lắc, "Ta thấy rằng, Vương Gia, tối hôm nay sẽ không tới nữa đâu!"

Đêm khuya. dd lê, quý, đôn

Vô Ưu và Cung Ly Lạc đánh cờ, Cung Ly Lạc kỳ nghệ tinh xảo, Vô Ưu cũng không cam chịu yếu thế, để đánh thắng Cung Ly Lạc cũng rất khó khăn.

Đêm càng khuya, Cung Ly Lạc càng lo lắng.

"Ca ca, có đàn không?"

"Đàn gì?"

"Điều tốt, ta muốn đàn một khúc, khiến ca ca bình tâm!"

Cung Ly Lạc cười, "Người đâu, chuẩn bị đàn!"

Đàn chuẩn bị tốt, Vô Ưu cười cười nhìn Cung Ly Lạc, tay nhẹ nhàng sờ dây đàn, một khúc《Thủy Vân》, tiếng đàn lượn lờ, giống như dẫn Cung Ly Lạc vào giữa thiên nhiên yên tĩnh, thuần khiết đẹp đẽ, Vô Ưu không có ý tứ gì, chỉ là đơn thuần muốn giữ Cung Ly Lạc lại mà thôi.

Căn bệnh mộng du —— phải trị.

Cung Ly Lạc từ từ nhắm mắt lại, hơi nhếch môi.

Chỉ sau một khúc, Cung Ly Lạc đột nhiên đứng lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trị bệnh mộng du

"Ca ca." Vô Ưu thấp giọng kêu, đưa tay kéo bàn tay lạnh như băng của Cung Ly Lạc, ngửa đầu ảm áp cười một tiếng với Cung Ly Lạc, "Ca ca."

"Vô Ưu, ta."

Con người Cung Ly Lạc hơi ảm, trong lúc nhất thời, không biết phải giải thích như thế nào.

Vô Ưu cười, "Ca ca, Vô Ưu đi cùng với người!"

Cung Ly Lạc kinh ngạc, Vô Ưu lại đứng dậy, khoác lên cánh tay của Cung Ly Lạc, tay gặt gao cầm tay của Cung Ly Lạc, bao bọc ở trong lòng bàn tay.

"Tay ca ca thật là đẹp!"

Cung Ly Lạc đỏ mặt, lại nghĩ tới tay của Vô Ưu, "Vô Ưu, ngày mai ca ca dẫn người đi đến chi ngọc trai(Cửa hàng bán các sản phẩm từ ngọc trai) tốt nhất, mua bột ngọc trai tốt nhất ở nơi đó, không tới nửa tháng, tay của Vô Ưu, khẳng định còn đẹp hơn tay của ca ca!"

"Ừ, tốt!"

Hai người đi trên con đường nhỏ trong vườn hoa của Lạc vương phủ, "Ca ca, người còn nhớ rõ ư, khi còn bé, Vô Ưu không ngủ được, cũng thích quấn lấy người, người nhất định phải ôm Vô Ưu đi tản bộ ở vườn hoa!"

"Ừ, cũng không biết người nhỏ như vậy, tại sao nửa đêm lại không ngủ được!"

"Còn có, nhớ năm ấy Vô Ưu hai tuổi, từ tiệm thuốc trở lại, nói trưởng thành muốn gả cho ca ca làm tân nương của ca ca, ca ca đỏ mặt!"

Cung Ly Lạc nghe vậy ho khan mấy tiếng, mặt càng thêm hồng tím càng đập mạnh.

Vô Ưu cười.

"Ca ca, Vô Ưu còn nhớ rõ, lúc bé ở hoàng cung, ca ca rất thích ôm Vô Ưu chui vào chui ra từ chuồng chó kia, không biết, mười năm trôi qua, chuồng chó kia, còn ở đó hay không?"

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, "Vô Ưu."

Đầu Vô Ưu khẽ dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, "Ca ca, đây không phải là mộng, Vô Ưu của người, thật sự đã trở lại, về sau sẽ không bao giờ rời khỏi người nữa, ca ca, không cần đắm chìm trong cơn ác mộng đó, Vô Ưu đã trở lại, về sau, đều là mộng đẹp, không bao giờ bề nát nữa!"

Hoàng loạn trong lòng, gần như trong nháy mắt, được lấp đầy toàn bộ.

Cung Ly Lạc cũng không muốn nói bất cứ điều gì, chỉ muốn ôm chặt lấy Vô Ưu của hắn.

Bên trong máu thịt, thấm đến linh hồn, cũng không bao giờ rời xa.

"Ca ca, người còn nhớ rõ khi còn bé, Vô Ưu không chịu ngủ, người hát đồng dao cho Vô Ưu nghe không?"

Cung Ly Lạc gật đầu.

"Ca ca người hát cho Vô Ưu nghe lần nữa đi, có được hay không?"

Cung Ly Lạc lại gật đầu.

Vô Ưu dùng một ngón tay chỉ, "Ca ca, chúng ta đi lên trên cây đại thụ kia đi!"

"Tốt!"

Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu rơi xuống trên ngọn cây đại thụ, Vô Ưu dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, "Ca ca, người cũng không thể ngủ trộm, nếu không Vô Ưu sẽ té xuống, cây đại thụ này, cao như vậy, té xuống."

"Ta sẽ không để cho Vô Ưu té xuống!" Cung Ly Lạc nói xong, ôm chặt lấy Vô Ưu.

Lạnh lạnh mở miệng, "Ngô gia có bảo vật tên Vô Ưu, trị giá nghìn lạng vàng, vạn lạng vàng."

Vô Ưu nhắm đôi mắt lại, dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, nghe Cung Ly Lạc hát đồng dao một lần lại một lần nhớ tới khi còn bé hắn cũng dễ dàng ngủ như vậy.

Cả đêm cho đến khi trời sáng. L<ê<ú>>

Ở Lạc vương phủ ăn điểm tâm, Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu, xuất phủ đi đến chi ngọc trai.

Hai người bên này mới ra khỏi Lạc vương phủ, bên kia, phủ thái tử, mấy phủ hoàng tử, ngay cả hoàng cung cũng nhận được tin tức.

Ngay sau đó mấy hoàng tử mang theo phi tử của mình tiến về phía chi ngọc trai.

Trên đường cái, tiếng rao hàng bên tai không dứt.

Bên trong xe ngựa.

"Ca ca, chúng ta xuống đi dạo một chút đi, đã nhiều năm không có nhìn thấy phố xá, không biết, còn có còn giống năm đó hay không?"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Ừm!"

Cung Nhất lập tức dừng xe, Thúy Thúy ngồi ở trước xe ngựa cũng lập tức xuống xe.

Cung Ly Lạc chui ra khỏi xe ngựa trước, một thân âm hàn, xuống xe ngựa, hướng bên trong xe ngựa, dịu dàng thấp giọng kêu, "Vô Ưu."

"Ca ca."

Vô Ưu chui ra khỏi xe ngựa, sắc mặt hồng hào, ngũ quan cực đẹp, khi cười tươi càng đẹp hơn, mặc cho Cung Ly Lạc ôm nàng xuống xe ngựa.

Dân chúng nhìn thấy, từng người từng người một tròn to hai mắt.

Thậm chí không biết nên lấy từ ngữ gì để hình dung, mỹ nhân tuyệt sắc như vậy.

Không trách được Lạc vương lạnh lùng, lại cưng chiều nàng như vậy.

Trên đường cái, Cung Nhất lái xe ngựa, Thúy Thúy giao bạc, Cung Ly Lạc che dù, Vô Ưu chuyên tâm ăn.

"Ăn ngon không?" Cung Ly Lạc hỏi.

Vô Ưu gật đầu, cầm bánh ngọt trong tay đưa tới khóe miệng Cung Ly Lạc, "Ca ca nếm thử một chút!"

Cung Ly Lạc lắc đầu.

Suốt bao nhiêu năm qua, hắn không ăn đồ ngọt, lúc trước luôn là Vô Ưu ép buộc hắn ăn chung, mười năm này, hắn càng thêm không bao giờ ăn đồ ngọt nữa, sợ nếm vị ngọt kia, sẽ nhớ tới Vô Ưu.

Vô Ưu thấy Cung Ly Lạc không ăn, cũng không miễn cưỡng, "Ha ha, vậy ta sẽ ăn cả phần của ca ca!"

"Ừ, nếu thích, mời người này về Lạc vương phủ đi, mỗi ngày làm cho người ăn!"

Vô Ưu lập tức lắc đầu, "Không cần, mỗi ngày đều ăn, sẽ ngán đấy!"

"Vậy thì mời thêm mấy người, ngán lại đôi!"

Vô Ưu bật cười, "Ca ca, thật ra thì, Vô Ưu nghĩ là, về sau muốn ăn, ca ca cùng với Vô Ưu đi ra ngoài mua, ha ha!"

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, "Được, về sau Vô Ưu muốn ăn, ca ca bồi Vô Ưu ra ngoài mua!"

"Vô Ưu còn muốn đi chỗ khác một chút, ca ca có muốn đi với Vô Ưu không?"

"Tiếp, Vô Ưu đi nơi nào, ca ca sẽ đi nơi đó!"

Chi ngọc trai. l.ê.q.u.ý.đ.ô.n

Cung Ly Lạc mới vừa mang theo Vô Ưu đi vào, chương quỹ đã vui mừng tiến lên chào đón, "Vương Gia mời, cô nương xin mời!"

Cung Ly Lạc lạnh lùng đáp một tiếng, "Nơi này, những loại bột tốt nhất, đều lấy ra!"

"Dạ dạ dạ!"

Chương quỹ cũng không ngốc, sáng sớm nghe nói, Lạc vương đối với nghĩa muội hắn từ nhỏ nuôi dưỡng bị thất lạc nhiều năm rất là sùng ái, mấy ngày trước đây chỉ là xiêm áo, đồ trang sức, son phấn mấy vạn lượng bạc, còn giao trước, không tiếc!

Không bao lâu, chương quỹ bung một cái khay ra, đặt ở bên cạnh Cung Ly Lạc và Vô Ưu, "Vương Gia, cô nương, những thứ này đều là bột ngọc trai tốt nhất để thoa tay!"

Cung Ly Lạc lạnh nhạt gật đầu, Vô Ưu cầm một cái hộp lên, mở ra, hít hà, chân mày nhíu lại.

Cái này, là tốt nhất?

"Không tốt sao?" Cung Ly Lạc hỏi.

Vô Ưu gật đầu, "Không được, ca ca, ta không thích cái này!"

"Nhưng" Cung Ly Lạc nhìn đôi tay xù xì của Vô Ưu, đau lòng không thôi.

Vô Ưu không quan tâm cười một tiếng, giơ hai tay lên, "Ca ca, người ghét bỏ đôi tay khó coi của Vô Ưu sao?"

Cung Ly Lạc cầm tay của Vô Ưu, "Nói bậy, làm sao ca ca lại ghét!"

Hắn đau lòng, thương tiếc cũng không kịp.

Càng khó có thể tưởng tượng, khi hắn không có ở đây, nàng nhất định sống rất khổ.

Cũng không biết, người cứu nàng, có ngược đãi nàng hay không, đánh nàng, mắng nàng.

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Cung Ly Lạc rất ám ức.

Lại nhớ lại, té xuống từ nơi cao như vậy, nàng nhất định rất khổ sở, mà chân của nàng, trước kia vốn không thể bước đi, hôm nay gặp, lại giống như người bình thường.

Vậy, đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, có bao nhiêu nghị lực, mới có thể sống đến giờ.

"Vô Ưu."

Vô Ưu cười nhìn Cung Ly Lạc.

"Chúng ta về nhà đi!"

"Tốt!"

Đứng dậy vừa mới chuẩn bị rời đi, cửa truyền đến một tiếng gọi nhiệt tình, "Vong liễu cô nương."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Học chơi bài.

Vô Ưu nghe vậy quay đầu lại, Mạc Cẩn Hàn?

Da mặt hắn thật là dày.

Chân mày Cung Ly Lạc nhíu chặt, hơn nữa khi thấy Mạc Cẩn Hàn hi hi ha ha, một bộ dạng cửu biệt trọng phùng(xa cách lâu ngày), vui mừng hơn hờ đi tới bên cạnh Vô Ưu, con người Cung Ly Lạc híp lại, nhìn Vô Ưu, "Người biết?"

Vô Ưu lắc đầu, "Không biết!"

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy, kinh ngạc há to miệng, một hồi lâu mới ha ha cười không ngừng, "Vong liễu cô nương, người không biết ta, nhưng Thút Thút cô nương bên cạnh người thì biết ta chứ?"

Thút Thút nghe vậy, lập tức cúi đầu, tiếng như muỗi kêu, "Công tử, thật xin lỗi, ta...ta không biết người!"

"Ah. . . ." Mạc Cẩn Hàn từng bước từng bước đi tới bên cạnh Thút Thút, "Thút Thút, người thật can đảm!"

Thút Thút bị dọa sợ đến run lên, cắn cắn môi, xê dịch đến bên cạnh Vô Ưu.

Trong trực giác, Thút Thút cảm thấy, Vô Ưu sẽ bảo vệ nàng.

Vô Ưu nhìn, "Ca ca, người này rất đáng ghét!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, âm thanh lạnh lùng nói: "Cung Nhất, kéo người này đi ra ngoài, hung hăng đánh một trận, nhớ, đừng đánh chết là được rồi!"

"Dạ!" Cung Nhất nói xong, nhanh chóng đánh tới Mạc Cẩn Hàn.

Mạc Cẩn Hàn giờ chân, "Cung Ly Lạc, ngươi là tên khốn kiếp, dù gì ta cũng là thân thích của ngươi, làm sao ngươi có thể đối với ta như vậy?"

"Kéo ra ngoài, đánh rụng răng!" Cung Ly Lạc tiếp tục dùng giọng lạnh nhạt phân phó.

"Cung Ly Lạc." Mạc Cẩn Hàn hô to.

"Gãy tay!" Cung Ly Lạc nhàn nhạt mở miệng, dất Vô Ưu đi ra ngoài.

Mạc Cẩn Hàn đau đầu, hẳn biết, một khi Cung Ly Lạc mở miệng, Cung Nhất sẽ thực hiện đến cùng.

Thần linh ơi, Cung Nhất đã chào hỏi hẳn liên tục bằng vài quyền, còn trực tiếp đánh vào trên mặt.

"Ai u, Cung Nhất, ngươi là tên khốn kiếp, đánh người không đánh mặt, gia hôm nay liều mạng với ngươi!"

Mạc Cẩn Hàn gầm lên một tiếng, thần tốc phản kích Cung Nhất, hai người từ trong chi ngọc trai đánh tới bên ngoài chi ngọc trai.

Cung Ly Lạc và Vô Ưu nhìn Mạc Cẩn Hàn bị Cung Nhất đánh rất thê thảm, Vô Ưu mặc niệm vì Mạc Cẩn Hàn.

Thầm mắng đáng đời, lúc đó biết rõ nàng đi nhầm hướng, cũng không nói với nàng một tiếng, hại nàng mất thời gian, hôm nay, gãy tay là tiện nghi cho hẳn lắm rồi.

Cung Ly Lạc dất Vô Ưu chuẩn bị lên xe ngựa, chợt nghe được một tiếng kêu, "Lạc đệ."

Cung Ly Lạc, Vô Ưu đồng loạt quay đầu nhìn, chỉ thấy một người mặc áo măng bào (lễ phục của người trong hoàng gia thời nhà Thanh) màu vàng, mây kiếm hơi nghiêng, ngẩng cao đầu mà bước tới, "Lạc đệ, trùng hợp như thế, các ngươi cũng tới chi ngọc trai mua đồ, ha ha, mấy ngày nay đại tẩu của ngươi vẫn nói muốn đến chi ngọc trai mua gì đó, nàng năn nỉ ta đi cùng, ha ha, nếu gặp nhau, đi vào chọn chung đi, nhìn trúng cái gì, cứ lấy, tính cho vi huynh!"

Một bên, một cô gái ăn mặc đoan trang xinh đẹp hơi thờ xa hoa lập tức tiến lên, thân thiện nắm cổ tay Vô Ưu, "Ai u, đây chính là Vô Ưu muội muội sao, đáng đẹp thật là đẹp, giống như tiên trên trời!"

Khóe miệng Vô Ưu giật giật.

Vô tình gặp được?

Không giống.

Nếu mà nói là tới lập quan hệ, nhiệt tình như vậy, thì giống hơn.

Vô Ưu cười cười với thái tử phi Diệp Vũ Hà, nhưng mặt vẫn lạnh lùng, nhìn Cung Ly Lạc nhìn thái tử giống như nhìn thấy một người xa lạ, từ trong tay thái tử phi, rút cánh tay của mình ra, "Ca ca, chúng ta trở về thôi!"

Cung Ly Lạc gật đầu, hoàn toàn không để ý tới thái tử, thái tử phi lúng túng, dất Vô Ưu chuẩn bị lên xe ngựa.

Lại truyền tới mấy tiếng reo hò nhiệt tình, "Ngũ đệ, Vô Ưu muội muội."

Những người này, khi còn bé Vô Ưu từng gặp qua.

Nhị hoàng tử Thạc vương, Tam hoàng tử Hằng Vương, Tứ hoàng tử Minh vương. Bên cạnh bọn họ, đều là vương phi đi cùng.

Thật là khéo.

Mấy người nhìn Mạc Cẩn Hàn đang đánh nhau cùng Cung Nhất, từng người đều nghi ngờ, lại không mở miệng, giả bộ không nhìn thấy.

"Các ngươi đều tới, nếu tất cả mọi người ở đây, không bằng ta làm chủ, mời các ngươi đi Lâu Ngoại Lâu uống một chén?"

Thạc vương, Hằng Vương, Minh vương vội vàng phụ họa, "Tốt, hiếm khi thái tử mời khách, chúng ta cũng không thể bỏ lỡ, Ngũ đệ, cùng đi chứ!"

Cung Ly Lạc làm mặt lạnh, nhú lông mày, nhìn Vô Ưu, "Ngươi muốn đi không?"

Vô Ưu vừa định cự tuyệt, thái tử phi Diệp Vũ Hà lập tức nói, "Vô Ưu muội muội, cùng đi chứ, ngươi không biết, những năm này ngươi không có ở đây, Ngũ đệ đều rất ít ra khỏi cửa, khó khăn lắm ngươi mới bình an trở về, chúng ta nhất định phải hợp mặt!"

Khi còn bé Vô Ưu đều gặp các nàng, chỉ là tình cảm không sâu mà thôi.

Vốn cũng không có ý định đi, nhưng thái tử phi Diệp Vũ Hà nói đến sự cô độc của Cung Ly Lạc, Vô Ưu cười nhạt, "Ca ca, chúng ta đi đi, nghe nói điểm tâm và thức ăn Lâu Ngoại Lâu đều rất tốt!"

"Muốn đi?" Cung Ly Lạc hỏi.

Vô Ưu gật đầu, "Vậy thì hãy đi đi!"

Cung chiều như vậy.

Mọi người đều có suy nghĩ khác nhau, mấy đại tẩu, thân thiện muốn mời Vô Ưu ngồi chung một xe ngựa với các nàng.

"Không cần, nàng sợ nóng!" Cung Ly Lạc lạnh lùng cự tuyệt, dắt Vô Ưu dẫn đầu lên xe ngựa.

Ngồi ở trong xe ngựa, Cung Ly Lạc mới mở miệng, "Cung Nhất, hôm nay tha cho hần một lần, đi Lâu Ngoại Lâu!"

Cung Nhất nghe vậy, nhanh chóng thu tay lại, nhảy lên xe ngựa, ngồi ở một bên, chẳng dám thờ mặt nhìn Thúy Thúy nói, "Thúy Thúy cô nương, ngồi xong...!"

Thúy Thúy liền vội vàng gật đầu.

Lâu Ngoại Lâu. d, iễn đ, àn lê, quý, đôn

Hôm nay Lâu Ngoại Lâu có khách quý tới, thái tử vừa định xuống xe ngựa, gã sai vặt bên cạnh lập tức tiến vào Lâu Ngoại Lâu, lấy ngân phiếu ra, trực tiếp muốn một gian phòng tốt nhất ở lầu ba.

Đoàn người lên lầu ba, Vô Ưu mới hiểu được, lầu ba, chỉ có một gian phòng.

Có cơm ăn, còn có một đài(Sân khấu) nhỏ, hai cái bàn.

"Ngũ đệ, hôm nay trong lúc rảnh rỗi, ăn cơm thì hơi sớm, không bằng chúng ta chơi bài cừu(*) đi!" Thái tử Cung Thịnh nói.

(*)Bài cừu còn được gọi là cốt bài, mỗi bộ bài có 32 trương, mỗi trương có hình chữ nhật, bên trên có khắc các chấm tròn từ 2 đến 12 theo những phương thức sắp hàng bất đồng, bắt nguồn từ Trung Quốc, thường có bốn người chơi, cách chơi cũng biến hóa theo từng trường hợp. (Em không tìm thấy thêm thông tin gì về loại bài này nhưng mọi người có thể thấy loại bài này cũng khá giống với bài Domino)

Cung Ly Lạc nghe vậy, nhìn Vô Ưu, thấy hai mắt Vô Ưu lóe sáng, "Vô Ưu, muốn chơi sao?"

"Muốn chơi, nhưng ta không biết chơi, ca ca, chúng ta thua thì làm sao?"

Cung Ly Lạc hơi nhếch môi, kéo Vô Ưu vào trong ngực, "Không có việc gì, thua thì thua thôi!"

Mọi người cười trên ghẹo, nói Vô Ưu mặc dù thua, Cung Ly Lạc rất giàu có, thua 350 vạn lượng, cũng không có việc gì.

Thái tử Cung Thịnh vừa sắp xếp lại bài cừu vừa nói, "Ngũ đệ, hôm nay tính ra, Vô Ưu mười mười cũng đã 15, cập kê rồi, các người tính toán lúc nào thì vào cung cầu xin phụ hoàng ban hôn?"

"Tìm ngày tốt làm lễ cập kê cho Vô Ưu, rồi nói" Cung Ly Lạc lạnh nhạt trả lời.

Thật ra thì vẫn muốn nghe một chút ý kiến của Vô Ưu.

Vô Ưu cười ha ha, "Ca ca, chuyện này, người quyết định là tốt rồi, người nói khi nào thành thân, thì khi đó thành thân!"

"Ừ, vậy chờ sau lễ cập kê của người, chúng ta sẽ vào cung."

Vô Ưu cười gật đầu.

Mấy đại tẩu ở một bên cũng ha ha cười, xem ra đã nói xong, muốn đưa lễ vật cho lễ cập kê của Vô Ưu.

Vô Ưu cười gật đầu.

"Tốt lắm, tốt lắm, bắt đầu chơi bài cừu thôi!"

Thái tử Cung Thịnh đưa xúc xắc cho Vô Ưu, "Vô Ưu mười mười, người nhỏ nhất ở đây, nếu không, người làm nhà cái"

"Không tốt lắm đâu!" Vô Ưu dùng âm thanh lạnh nhạt hỏi.

"Không có việc gì, không có việc gì!"

Vô Ưu cầu cứu nhìn Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc dùng âm thanh lạnh nhạt nói, "Không có việc gì, ném xúc xắc đi!"

Vô Ưu gật đầu, ném xúc xắc lên bàn, ba cái đều là hai, sáu điểm, thật là nhỏ.

"Bắt đầu tiến hành?" Vô Ưu hỏi.

Thái tử Cung Thịnh đếm điểm, đẩy bài cử một cái, "Vô Ưu muối muối, bắt đầu!"

"Cám ơn thái tử ca ca!" Vô Ưu cười, đưa tay ra cầm bài, đặt ở trước mặt, liền lật bài.

Hầu Vương, tới.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bảo vật trong tay, máu trong tim.

Ván bài cử đầu tiên, Vô Ưu lợi dụng lòng tự ái lấy hết bảo vật của bọn họ.

Thái tử, Thạc vương, Hằng Vương, Minh vương đối với bài cử, mặc dù không nói là quá nhiệt tình, nhưng vẫn rất thích.

"Ai nha, vận may của Vô Ưu muối muối thật tốt!"

Sắp xếp bài cử xong, lại đặt ngân phiếu ở trên bàn, Vô Ưu nhìn mấy xấp ngân phiếu này, lại nhìn mệnh giá, trong lòng tính toán một chút, đại khái ở đây có bốn, năm vạn lượng.

Thái tử vô cùng tàn nhẫn.

Vô Ưu cười, nghĩ đến việc thái tử giấu giếm bạc đi.

Cầm xúc xắc lên vứt xuống bàn.

"Ba số sáu, đại!"

Cầm bài của mình, Vô Ưu mở ra, con người Cung Ly Lạc híp lại, động thủ đổi bài cử đi.

Một đôi hầu, Chỉ Tôn Bảo.

"Ah."

Mắt thái tử híp lại, nhìn Vô Ưu một chút, lại nhìn Cung Ly Lạc một chút, lại nhìn mấy huynh đệ khác.

Nghĩ thầm Vô Ưu không biết chơi bài cử, bài cũng là bọn hắn tự sửa lại, Vô Ưu chỉ phụ trách ném xúc xắc, nhất định là may mắn.

Chỉ là, ván thứ ba, ván thứ tư, ván thứ năm vẫn là Chỉ Tôn Bảo, tiền đánh cuộc bọn họ đặt ra càng ngày càng lớn, thậm chí lúc Minh vương bắt đầu viết giấy nợ, bọn họ liền tỉnh ngộ, bọn họ gặp được cao thủ rồi.

Nhưng, Vô Ưu vẫn cười rất ngọt ngào, cũng không quan việc sắp xếp lại bài cử, cũng không quan bọn họ làm gì, chỉ chuyên tâm ném xúc xắc. Khéo léo ngồi ở trong ngực Cung Ly Lạc, thỉnh thoảng ăn một miếng dưa và trái cây Cung Ly Lạc đưa tới bên miệng nàng.

Không khí này, giống như lập tức trở lại mười năm trước, Cung Ly Lạc cũng ôm Vô Ưu như vậy, cho Vô Ưu ăn.

Thái tử cũng phải viết vài giấy nợ.

"Vô Ưu muối muối, hôm nay mấy ca ca chúng ta đã đắc tội, kính xin Vô Ưu muối muối giờ cao đánh khẽ!" Thái tử Cung Thịnh nói xong, ôm quyền với Vô Ưu.

Vô Ưu cười nhạt, "Thái tử ca ca trêu ghẹo Vô Ưu!" Nói xong, ném xúc xắc trong tay lên bàn, "Ca ca, giờ cơm đến, chúng ta ăn cơm đi!"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Tốt!"

Nghiêng đầu nhìn Cung Nhất, "Cung Nhất, hiện tại đến phủ thái tử, phủ Thạc vương, phủ Hằng Vương, phủ Minh vương lấy ngân phiếu!"

Thái tử Cung Thịnh lúng túng cười một tiếng, "Không cần, không cần, ta sẽ để cho gã sai vặt quay về phủ thái tử lấy ngân phiếu!"

Thái tử cũng đã mở miệng, Thạc vương, Hằng Vương, Minh vương cũng không thể giờ trò, lập tức để cho gã sai vặt bên cạnh trở về vương phủ lấy ngân

phiếu.

Một bàn thức ăn. L'ê, Q'úy, Đ'ôn

Con người Vô Ưu quét một vòng, cầm đũa lên gấp rau và đồ ăn thả vào trong đĩa trước mặt Cung Ly Lạc, "Ca ca, người ăn đi!"

Cung Ly Lạc sững sờ, những món ăn này, đều là món trước kia hắn thích ăn, nhưng mà sau khi mất đi Vô Ưu, hắn không bao giờ ăn nữa, cầm đũa lên, gấp bỏ vào trong miệng.

Hình như lại được nếm mùi vị năm đó.

Giống như, Vô Ưu chưa bao giờ gặp chuyện không may, giống như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Nhưng, Vô Ưu bị thương, nàng sẽ không đi lại, tới hôm nay tay lại đầy vết chai, Cung Ly Lạc muốn lừa mình dối người cũng không được.

Gấp rau và đồ ăn đưa đến bên miệng Vô Ưu, "Vô Ưu cũng nếm thử một chút đi!"

Vô Ưu há mồm, nhẹ nhàng nhai, "Ca ca, vẫn là mùi vị năm đó!"

Lúc ăn cơm, mấy gã sai vặt của các hoàng tử đã đưa ngân phiếu tới, Vô Ưu cúi đầu cười, Cung Ly Lạc phân phó Cung Nhất kiểm tra lại.

Mấy hoàng tử xấu hổ vô cùng, nhưng lại không thể không nhếch miệng mà cười.

Một canh giờ sau, từng người từng người thua ít nhất hai mươi mấy vạn lượng, thái tử ít nhất 30 vạn lượng.

Sau khi ăn xong, Cung Ly Lạc cũng không cáo biệt bọn thái tử, dắt Vô Ưu xuống lầu, lên xe ngựa, trực tiếp trở về Lạc vương phủ.

Bên trong xe ngựa. d d l q,d

Vô Ưu ha ha nở nụ cười.

Cung Ly Lạc nheo mắt nhìn Vô Ưu, "Nghịch ngợm!"

Rõ ràng chính là cao thủ, còn làm bộ không biết chơi, thắng như vậy làm bọn họ tâm can tính khí phôi đều đau.

"Ca ca, có phải Vô Ưu rất lợi hại hay không?"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Hừ, giống như khi còn bé, chỉ thích tính kế người khác!"

"Nào có, ai bảo bọn hắn muốn lừa bạc của ca ca!" Vô Ưu nói xong, dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, "Mà bạc của ca ca, chính là bạc của Vô Ưu, Vô Ưu tự nhiên muốn bảo vệ thôi!"

"Của ca ca?"

"Ca ca là của Vô Ưu, ai cũng không thể mơ ước, nếu ai dám giành ca ca với Vô Ưu, Vô Ưu nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết, muốn chết cũng không xong."

Cung Ly Lạc nhàn nhạt nhếch môi, "Vẫn bá đạo giống như khi còn bé!"

Vô Ưu ha ha cười không ngừng.

Nàng bá đạo, cũng chỉ đối với một mình Cung Ly Lạc, những người khác, từ trước đến giờ nàng đều cực kỳ lạnh nhạt.

Lạc vương phủ.

Mạc Cẩm Hàn ngồi ở cửa Lạc vương phủ, vuốt gương mặt bị Cung Nhất đánh, ai u ai u hô hoán lên.

Nếu không phải sợ động đến kích độc trong cơ thể, hắn nhất định đánh Cung Nhất nửa tháng không xuống giường được.

"Ai u, ai u."

Xa xa, Mạc Cẩm Hàn nhìn thấy xe ngựa quen thuộc kia, mắt trong nháy mắt sáng lên.

Thì ra, nàng chính là tiểu Vô Ưu năm đó.

Chuyện này Mạc Cẩm Hàn không hề nghĩ tới .

Khi còn bé, Vô Ưu đối với người nào cũng làm mặt lạnh trừ với Cung Ly Lạc, Mạc Cẩm Hàn chỉ gặp Vô Ưu có một lần.

Vô Ưu chỉ cho Mạc Cẩn Hàn một vẻ mặt, mím môi, con ngươi híp lại, một dáng vẻ tiểu đại nhân.

Xe ngựa dừng lại, Mạc Cẩn Hàn lập tức đứng dậy, kinh ngạc nhìn Cung Ly Lạc xuống xe ngựa trước, cẩn thận ôm Vô Ưu xuống xe ngựa, mà đôi tay Vô Ưu vòng quanh cổ Cung Ly Lạc, tựa đầu vào trong ngực Cung Ly Lạc, hình như đã ngủ.

Trong phút chốc Mạc Cẩn Hàn chợt hiểu, có người, có chuyện, từ lúc vừa mới bắt đầu, cũng chưa có phần của hắn.

Đội Cung Ly Lạc đi vào, Mạc Cẩn Hàn mới thu ánh mắt mất mát lại, hi hi ha ha nói, "Cung Ly Lạc, ta không có chỗ để đi, người chứa chấp ta mấy ngày đi!"

Cung Ly Lạc liếc mắt nhìn Mạc Cẩn Hàn, không lên tiếng, ôm Vô Ưu đi thẳng vào Lạc vương phủ.

Mạc Cẩn Hàn thở ra một hơi, không có cự tuyệt, chính là chấp nhận.

Cuối cùng vẫn còn có chút lương tâm.

Trở lại sân nhỏ, Cung Ly Lạc đặt Vô Ưu lên giường, hơi nhếch môi, "Mới vừa ăn no, lại ngủ như vậy, bụng sẽ khó chịu, nếu không, đứng lên đi một chút đi!"

"Ta đã ngủ thiếp đi!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Nếu không, ta dẫn người đi nhảy dây!"

Vô Ưu lắc đầu, "Nhảy dây, không dễ chơi!"

"Vậy người muốn đi nơi nào?"

Vô Ưu đột nhiên ngồi dậy, nhắm mắt lại, "Ca ca, chúng ta đến lãnh cung, xem cái chuồng chó đó có còn hay không, có được không?"

Đó là của hai người bọn họ, kí ức đáng nhớ nhất.

Cung Ly Lạc gật đầu, ôm Vô Ưu nhanh chóng bay ra khỏi Lạc vương phủ, mũi chân nhẹ đạp trên nóc nhà.

"Kinh công của ca ca không tệ!"

Cung Ly Lạc hơi nhếch môi.

Nếu không có trùng độc, võ công của hắn so với giờ phút này, sẽ cao hơn gấp đôi.

Trong lãnh cung của hoàng cung.

Vô Ưu đứng một bên, nhìn Cung Ly Lạc khom lưng, tìm kiếm trong bụi cỏ, "Ca ca, vẫn còn chứ?"

"Vô Ưu, tìm được rồi!"

Âm thanh phát ra, khó nén mừng rỡ.

Vô Ưu vội vàng đi tới, khom lưng nhìn, lại quay sang nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca, ta thấy, người sợ là không chui qua được rồi!"

Cung Ly Lạc bất đắc dĩ, "Nếu không, ta làm cái chuồng chó này lớn hơn một chút?"

"Ha ha ha!"

Vô Ưu nở nụ cười, trong con ngươi, lại đầy tràn nước mắt.

Tên ca ca ngốc này.

Tiến lên, kéo Cung Ly Lạc, "Ca ca, không cần, khi còn bé, chúng ta phải vượt qua bức tường này, mới chui chuồng chó, hôm nay, cần gì như thế."

Nói xong, kéo cánh tay Cung Ly Lạc, vận công, hai người đã văng vẳng rơi vào trong lãnh cung.

"Vô Ưu người."

"Ta biết võ công!" Vô Ưu cười, đi vào trong việc theo trí nhớ.

Cung Ly Lạc vội vàng đuổi theo.

Tiểu viện trước kia, hôm nay lại bị Đông Hoàng Cung Diêu bỏ quên, vị trí đồ vật, đã thay đổi.

Chỉ có cây nhỏ trong sân, trở thành đại thụ che trời.

Một ít lá cây rơi xuống, Vô Ưu đưa tay, mặc cho nó rơi vào trong lòng bàn tay, sau đó từ từ nắm lại, Cung Ly Lạc tiến lên, đi tới bên cạnh Vô Ưu, tay Vô Ưu, khẽ cả lá cây, đều cầm lấy.

"Bảo vật trong tay, máu trong tim, vẫn luôn như vậy, chưa bao giờ thay đổi!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Học quy tắc

Bảo vật trong tay, máu trong tim.

Vô Ưu cười, dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, "Ca ca."

"Ừm!"

"Cám ơn người khi còn bé đã lượm ta về!"

Cung Ly Lạc ôm chặt Vô Ưu, "Là ta cám ơn người, xuất hiện trong cuộc đời của ta, cho ta nhà và người thân!"

"Ca ca, chúng ta trở về thôi!"

"Tốt!"

Hai người mới vừa trở lại Lạc vương phủ, đã nhìn thấy thái giám trong hoàng cung đến tuyên chỉ.

"Chuyện gì?" Cung Ly Lạc lạnh nhạt hỏi.

"Khởi bẩm Lạc vương, hoàng thượng hạ chỉ, tứ phong Vô Ưu cô nương làm Quận chúa Vô Ưu, truyền nô tài đến tuyên chỉ trước!"

Cung Ly Lạc nhìn thái giám đến tuyên chỉ, "Thánh chỉ đâu?"

Thái giám đến tuyên chỉ lập tức đưa thánh chỉ lên, Cung Ly Lạc nhận lấy mở ra, nhìn một chút, thu vào, "Vô Ưu, chúng ta vào cung tạ ơn đi!"

Vô Ưu cười gật đầu.

Không thể không nói, người ca ca này của nàng, luôn bảo vệ nàng.

Biết nhận thánh chỉ là phải quỳ xuống, nên lấy thánh chỉ trước.

Mặt thái giám đến tuyên chỉ lúc thì xanh, lúc thì trắng, "Vương Gia."

Cung Ly Lạc lạnh lùng nhìn thái giám đến tuyên chỉ, "Thế nào, người có ý kiến?"

"Nô tài không dám!"

"Không dám là tốt rồi, Bôn vương luôn luôn không thích người nhiều lời, Bôn vương tin tưởng, Từ công công, hẳn không phải là người thích nhiều lời đi!"

"Nô tài không dám lắm lắm!"

Hoàng cung, d d 'Lê' 'Quý' 'Đôn'

Đại khí hào hùng.

Xe ngựa dừng ở cửa cung, tiến vào trong hoàng cung, lập tức có kiệu đón, Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu lên một chiếc kiệu, đi đến Dưỡng Tâm điện.

Dưỡng Tâm điện.

Đông Hoàng Cung Diệu uy nghiêm ngồi trên ghế rồng, bên cạnh là hoàng hậu, Trương quý phi, Lương quý phi, Đức Phi, Hiền phi, Thục phi, còn có Nguyên Phi, Ninh phi, Như phi tương đối được cung chiêu.

Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu đi vào Dưỡng Tâm điện.

Khẽ khom lưng, "Tham kiến phụ hoàng!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Vô Ưu bên cạnh Cung Ly Lạc, dung nhan tuyệt sắc, hơi lạnh nhạt, tuy không khiến người khác phải cách xa ngàn dặm, nhưng, vừa nhìn đã biết không phải cô nương dễ đối phó.

"Người chính là Vô Ưu?"

Vô Ưu khẽ cúi thân, "Vô Ưu tham kiến hoàng thượng!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn kỹ một chút, mới lên tiếng, "Vẫn còn mấy phần đáng vẻ khi còn bé, những năm này, người sống tốt không?"

"Còn sống, chính là tốt nhất!" Vô Ưu hơi hột nói, ngừng đầu, khéo cười tươi nhìn Cung Ly Lạc.

Miễn là còn sống trở lại, trở lại bên cạnh Cung Ly Lạc, chính là tốt nhất.

Cung Ly Lạc nhìn, con người lạnh lẽo trở nên ấm áp, cầm tay Vô Ưu thật chặt.

Dưới con mắt của mọi người, chàng chàng thiếp thiếp.

Hoàng hậu hừ lạnh cái thứ nhất.

Vô Ưu ngược mắt nhìn, lạnh lùng liếc hoàng hậu một cái, rồi dời ánh mắt đi.

Hoàng hậu chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, trong lòng lại hừ lạnh.

Thần nhiên mở miệng nói, "Hoàng thượng, hôm nay Quận chúa Vô Ưu trở lại, hôn sự của Lạc vương cũng đã định, chỉ là Quận chúa Vô Ưu, dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, cho dù thành thân, một năm nữa sợ cũng không thể viên phòng, theo nô tì thì."

Vô Ưu nghe vậy, nhìn hoàng hậu lần nữa.

Nhếch môi cười lạnh.

Cung Ly Lạc lại mở miệng trước, "Chỉ cần người không sợ chết, Bôn vương cũng không để ý việc giết thêm mấy người!"

"Người. . . ." Hoàng hậu hơi tức giận.

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn hoàng hậu một cái, mới lên tiếng, "Trẫm ngược lại cảm thấy, nhiều năm như vậy cũng chờ được, lại chờ thêm một hai năm, cũng không sao!"

"Ý tứ của phụ hoàng, cũng là ý của ta, chọn một ngày hoàng đạo, làm lễ cập kê cho Vô Ưu, lại chọn một ngày lành tháng tốt, cưới Vô Ưu vào cửa, về phần viên phòng, ta đã là người hơn 20 tuổi, không cần các người quan tâm!"

Cái nặng cái nhẹ, trong lòng hần biết rõ.

Cung Ly Lạc nói xong, dắt Vô Ưu, xoay người rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Hoàng đế tức giận sầm mặt lại, hoàng hậu cũng thế, lại lập tức khuyên nhủ Hoàng đế, "Nói cho cùng, thân thể Vô Ưu, có hơi thấp kém, những năm này cũng không biết lưu lạc ở nơi nào, trải qua như thế nào, theo ý kiến của nô tì, nếu không phải một ma ma đi, dạy Quận chúa Vô Ưu một chút quy tắc, đường đường là Lạc vương phi, không hiểu quy tắc cũng không hay!"

"Ừ, cũng tốt, chuyện này hoàng hậu tự mình quyết định, xem trong cung có ma ma nào được, thì phái người đó đi đi!"

"Dạ!"

Vị Ương cung của Hoàng hậu.

"Kê ma ma, nghe nói, quy tắc của người trong hoàng cung, là tốt nhất, lần này đi đến Lạc vương phủ, người hiểu ý tứ Bôn cung chứ?"

Kê ma ma lập tức hành lễ, "Hoàng hậu nương nương yên tâm, nô tỳ hiểu!"

Lạc vương phủ. L,ê,Q,u,ý,Đ,ô,n

Vô Ưu và Cung Ly Lạc chân trước vừa bước vào, chân sau thái giám đến tuyên chỉ đã dẫn kê ma ma đến trước.

Vô Ưu nhìn kê ma ma đứng ở trước mặt, hơi hột mở miệng, "Mới vừa rồi, ngươi nói, ngươi tới đây làm gì?"

"Bẩm Quận chúa Vô Ưu, nô tỳ tới dạy quy tắc cho Quận chúa!"

Vô Ưu cười ra tiếng, "Thánh chỉ của ai?"

"Hoàng thượng!"

Vô Ưu nở một nụ cười, nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca, ngươi muốn Vô Ưu học quy tắc sao?"

"Không cần!"

Vô Ưu gật đầu, nếu Cung Ly Lạc không muốn nàng học, nàng cũng không muốn phí tâm tư đi học những thứ vô dụng này.

"Nếu ca ca đã lên tiếng, Kê ma ma ngươi, đến từ nơi nào, thì chạy về chỗ đó đi, về phần những quy tắc kia, Vô Ưu không muốn học, cũng sẽ không bao giờ học!"

Vô Ưu nói xong, đứng dậy.

Nàng đi xem sách thuốc, hoặc là lịch sử còn tốt hơn.

Tìm được vị trí của những vị thuốc kia sớm một chút, giải độc cho Cung Ly Lạc sớm một chút, mới là chính sự.

Kê ma ma trở lại hoàng cung, sau đó ra sức, nói Vô Ưu ngang ngược cần rõ, vô lễ vô cùng.

Hoàng hậu sau khi nghe xong, nở một nụ cười, "Kê ma ma, ngươi mỗi ngày chạy đến các nơi đông đúc, nên làm như thế nào, chắc hẳn không cần Bản cung dạy ngươi!"

"Hoàng hậu nương nương yên tâm, nô tỳ hiểu!"

Mấy ngày kế tiếp, Cung Ly Lạc phụ trách chọn ngày hoàng đạo, Vô Ưu cả ngày ở trong thư phòng, xem sách, hoàn toàn không biết, phở lớn ngõ nhỏ đều nghị luận Vô Ưu Quận chúa ngang ngược cần rõ, vô lễ.

"Vương Gia."

Cung Ly Lạc nhìn Cung Nhất, "Có chuyện gì sao?"

Cung Nhất gật đầu, mang lời đồn đãi ngoài phố lớn ngõ nhỏ nói một lần, con ngươi Cung Ly Lạc từ từ nheo lại, "Cung Nhất, đi, cắt lưỡi Kê ma ma cho Bản vương, để cho nàng vĩnh viễn cũng không mở miệng được, cũng sẽ không đi nói nhảm nữa!"

"Dạ!"

Ngày thứ hai.

Kê ma ma bị mang đến trước mặt Đông Hoàng Cung Diệu, chân mày Đông Hoàng Cung Diệu nhẹ vắn, "Chuyện gì xảy ra?"

"Khỏi bẩm hoàng thượng, hôm qua Kê ma ma ở trong nhà, bị thích khách cắt đứt đầu lưỡi!"

Đông Hoàng Cung Diệu giận dữ, "Người nào lớn mật như thế?"

"Là Lạc vương!"

Đông Hoàng Cung Diệu khẽ kinh ngạc, nhìn sang thái giám đang đứng một bên, "Tiểu Từ Từ, ngươi nói, tại sao?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, Kê ma ma miệng nhai đầy giò, tùy ý bôi nhọ thanh danh của Quận chúa Vô Ưu, khiến dư luận xôn xao, Lạc vương mới tức giận."

Công công mang hết nguyên nhân hậu quả nói một lần, Đông Hoàng Cung Diệu giận dữ, "Người đâu, kéo nô tỳ xảo quyệt này xuống đánh 100 gậy, treo ở cổng Kinh Thành ba ngày, răn đe cảnh cáo!"

"Truyền chỉ xuống, ai dám bàn luận thị phi về Quận chúa Vô Ưu, theo luật bắt lại, đánh 100 gậy!"

Khi hoàng hậu biết chuyện của Kê ma ma, kinh ngạc một chút, vừa định phân phó, Đông Hoàng Cung Diệu đã tới Vị Ương cung.

"Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn hoàng hậu, "Ban đầu trăm bảo ngươi sai một ma ma, đi dạy Quận chúa Vô Ưu học lễ nghi, ngươi phái Kê ma ma đi sao?"

"Hồi hoàng thượng, đúng vậy!"

Đông Hoàng Cung Diệu lạnh lùng khề hừ, "Hoàng hậu, nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm, ngươi thật sự cho rằng, Lạc nhi vẫn còn giống như hai mươi năm trước, là một đứa bé không hề có năng lực phản kháng, luôn phải chịu ủy khuất, trầm nhắc lại với ngươi một lần nữa, sóng to gió lớn đã tới, chớ để thuyền lật trong nương, không vì ngươi, cũng suy nghĩ cho thái tử đi!"

Đông Hoàng Cung Diệu nói xong, vung tay lên, ném mấy quyển tấu chương xuống trước mặt hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Vô Ưu ra tay

Hoàng hậu nhặt tấu chương lên rồi nhìn, phía trên đều là lời buộc tội thái tử xa hoa dâm dăng, khi dễ hành hung dân chúng, mua chuộc quan viên, mỗi một bản tấu chương, đều ghi rõ thời gian, địa điểm, nhân vật, nhân chứng.

Thậm chí ngay cả những đoạn đối thoại cũng có.

Hoàng hậu khẽ phát run, "Hoàng thượng, oan uổng, thái tử hần."

Đông Hoàng Cung Diệu lạnh lùng nhìn hoàng hậu, "Oan uổng hay không, trong lòng trăm hiểu rõ, trăm, chỉ đang cảnh cáo hoàng hậu, đừng tự nâng đá đập chân của mình, phá hủy tất cả hi vọng của ngươi!"

Xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Thân thể hoàng hậu mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

"Cung Ly Lạc."

Cung Ly Lạc đang trả thù nàng, bởi vì nàng giết dây Kê ma mà đi hủy hoại thanh danh của Vô Ưu.

Hần liền ra tay, hủy hoại thái tử của nàng.

"Hoàng hậu nương nương!" Nô tỳ trong cung vội vàng tiến lên, đỡ hoàng hậu dậy.

"Truyền thái tử vào cung!"

"Hoàng hậu nương nương, thái tử đang ở Ngự Thư Phòng, lúc này, nghe nói, vẫn còn đang quỳ!"

Hoàng hậu nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Ngự Thư Phòng.

Đông Hoàng Cung Diệu từ trên cao nhìn xuống nhìn thái tử Cung Thịnh đang quỳ dưới đất, "Ngươi biết, vì sao trăm không phế bỏ ngươi không?"

"Nhi thần rất sợ hãi!"

"Sợ hãi, hay cho một tiếng sợ hãi, mẫu hậu ngươi hồ đồ, ngươi cũng không có đầu óc mà ngu dốt như vậy, đã thế, ngươi còn quỳ gối ở đây, tốt tự xét lại mình đi!" Đông Hoàng Cung Diệu nói xong, đứng dậy rồi đi.

"Cung tiến phụ hoàng!"

Thái tử Cung Thịnh nằm rạp trên mặt đất, sợ hết hồn hết vía.

Mấy ngày trước, chuyện hoàng hậu giết dây, hần cũng biết, nhưng, vì chèn ép Cung Ly Lạc, hần đã nhắm mắt mở một mắt, nhưng không nghĩ Cung Ly Lạc sẽ phản kích lại, nổi trận lôi đình, dâng ba bản tấu chương, chữ nào cũng là châu ngọc, đâm thẳng vào hần.

Lâu Ngoại Lâu."L.ê, Q.u.ý, Đ.ô.n"

Lầu hai.

Thạc vương khề mỉm cười, "Lần này hoàng hậu nương nương đã tự bê đá đập vào chân của mình, thái tử ở trước mặt phụ hoàng, đã bị xem thường từ

lâu!"

Hằng Vương cười, "Nhị ca, như thế, đối với chúng ta có lợi rất lớn, không phải sao!"

"Đúng là có lợi, chỉ là, Cung Ly Lạc, quá kinh khủng, không ra tay thì thôi, vừa ra tay, thiếu chút nữa đã phá hủy thái tử, ngươi nói, có thể chúng ta cũng có nhược điểm rơi vào trong tay hắn hay không!"

Huỳnh đệ hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, trong nháy mắt cả người lạnh run.

Lạc vương phủ.

Trừ thái tử phi, mấy tâu tâu đều tới, nói ra cho oai là tới tranh thủ tình cảm với Vô Ưu.

Vô Ưu cười nhạt, nghe các nàng nói chuyện này chuyện nọ, trong Kinh Thành lại mở một tiệm xiêm áo, tiệm bán son phấn tử, tiệm trang sức, Vô Ưu nghe đến nhàm chán.

"Mấy tâu tâu, không bằng, chúng ta chơi bài cửu đi!"

Vô Ưu vừa nói, mấy tâu tâu nhất thời lộ vẻ mặt lúng túng, vội vàng từ chối nói ở phủ còn có chuyện quan trọng, vội vàng vàng về nhà.

Vô Ưu nhìn, thở ra một hơi.

Cuối cùng cũng đi.

Quay đầu lại, thấy Cung Ly Lạc mặc một bộ xiêm áo màu tím đang đi tới, Vô Ưu cười ha ha, "Ca ca, tại sao hôm nay thái tử phi không tới?"

"Thái tử phi bị bệnh!"

Vô Ưu cười, đứng dậy, ôm cổ Cung Ly Lạc, cả người bám lên người Cung Ly Lạc, "Ca ca, có phải ngươi làm chuyện xấu xa gì rồi hay không!"

"Không!"

Vô Ưu mới không tin.

Cẩn mòi, "Ca ca, đêm chúng ta thành thân, có muốn động phòng hoa chúc hay không?"

Mặt Cung Ly Lạc lập tức đỏ bừng, "Ngươi còn nhỏ, thân thể còn chưa phát triển, ta...ta tính đợi thêm hai năm!"

"Ca ca, có phải nguyệt sự của Vô Ưu tới, thì coi như trưởng thành hay không."

Cung Ly Lạc nghe vậy, dừng lại.

Giơ tay lên vỗ nhẹ nhẹ vào hông của Vô Ưu, "Hồ đồ, cho dù như vậy, vẫn phải chờ hai năm!"

Vô Ưu cau mày, dùng sức, đẩy Cung Ly Lạc ngồi trên ghế, nhanh chóng ngồi vào trong ngực Cung Ly Lạc, quyến rũ đa tình mị hoặc nói: "Nhưng ca ca, người ta không đợi được"

"Khụ khụ khụ."

Cung Ly Lạc trực tiếp bị lời nói của Vô Ưu làm sặc.

Một lúc sau mới hồi hồn lại, "Tiểu hài tử, không được hồ đồ!"

"Nào có, ca ca, người ta rõ ràng đã bắt đầu trưởng thành, không tin, ngươi sờ đi!"

Vô Ưu nói xong, nắm tay Cung Ly Lạc lên, đặt ở trên bộ ngực bằng phẳng của mình.

Nơi đó, mấy ngày nay bắt đầu khê căng đau.

Có một ngọn núi nho nhỏ.

Cung Ly Lạc giống như bị giật điện, nhanh chóng đứng lên, đặt Vô Ưu ở trên ghế, chạy đi giống như đang trốn.

Vô Ưu ngồi ở trên ghế, ha ha ha cười lớn.

Ca ca như vậy, thật là đáng yêu.

Mạc Cẩm Hàn đứng ở một bên, khóe miệng giật giật.

Thường ngày, nhìn nàng, đều chỉ thấy mỗi gương mặt lạnh lùng, thấy ai cũng lạnh nhạt xa lánh, chỉ có đối với Cung Ly Lạc, nàng sẽ chủ động ôm hân, hôn hân, trêu chọc hân, làm cho hân cười.

Gần như tất cả cảm xúc của nàng, đều xuất hiện vì Cung Ly Lạc.

Khi Vô Ưu cười đủ rồi, quay đầu lại, âm trầm nhìn Mạc Cận Hàn, mở miệng thấp giọng kêu, "Mạc Cận Hàn." Sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với Mạc Cận Hàn.

Mạc Cận Hàn do dự một chút, đi tới bên cạnh Vô Ưu, "Chuyện gì?"

"Người nói, có phải ta quá thiện lương không?"

Mạc Cận Hàn tròn mắt, "Người."

"Đúng vậy!"

"Không nhìn ra, người thiện lương!"

Vô Ưu giơ tay lên, nhìn tay của mình, lật tới lật lui xem xét, "Thật ra thì, đôi tay này của ta, còn thích hợp để giết người!"

Ở nơi nhà cao cửa rộng này, anh hùng không có đất dụng võ.

"Người muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì cả, chỉ là sau lễ cập kê, ta định mang theo ca ca, đi tìm những vị thuốc giải kia, hoặc là đi tìm kẻ thù năm đó muốn giết chúng ta, ăn miếng trả miếng!"

Con mắt lạnh lùng trong nháy mắt sáng lên, "Mang ta đi cùng, người xem, ta sẽ lái xe ngựa, ta cũng sẽ làm người cho người sai bảo, ta càng sẽ."

"Không cần dài dòng, ta sẽ mang theo người, chỉ là, người phải giúp ta làm một chuyện!"

"Được, người nói đi!"

Vô Ưu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Đi điều tra xem, hoàng hậu, ban đầu muốn đưa mấy... nữ tử nào vào Lạc vương phủ, ta muốn thông tin cận kề về các nàng!"

"Được, tiểu nhân đi ngay!" Mạc Cận Hàn nói xong, hấp tấp chạy đi làm việc.

Vì mạng sống, Mạc Cận Hàn sẽ chịu khó.

Vô Ưu nghiêng người trên ghế, nhàn nhạt nhếch môi.

Mơ tưởng nam nhân của nàng, cũng phải xem họ có bản lĩnh này hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lễ cập kê.

Buổi tối, Mạc Cận Hàn trở lại, trong tay cầm một xấp tác phẩm được chọn, cảm thán, "Chắc chắc chắc, Cung Ly Lạc này, thật đúng là diễm phúc không tồi!"

Vô Ưu từ trong sách ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Cận Hàn, lại cúi đầu tiếp tục xem sách thuốc.

Mạc Cận Hàn thấy Vô Ưu không để ý tới mình, phối hợp nói, "Cháu gái Hữu Thừa Tướng, Tề Phiêu Phiêu, được xưng là tài nữ đứng đầu Đông quốc, cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, mọi thứ đều không tầm thường, chắc chắc chắc, nghe nói còn là Đệ Nhất Mỹ Nhân của Đông quốc!"

Mạc Cận Hàn nói xong, nhìn Vô Ưu, ha ha ha nói, "Chỉ là, sau khi có Vô Ưu người, danh hiệu Đệ Nhất Mỹ Nhân này của Tề Phiêu Phiêu, sợ là không giữ được!"

"Nhưng mà, không có danh hiệu Đệ Nhất Mỹ Nhân, có danh hiệu Đệ Nhất Tài Nữ cũng tốt đấy!"

Vô Ưu nhẹ nhàng đặt sách y thuật xuống, âm thanh lạnh lùng mở miệng, "Cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú đều tinh thông?"

"Đúng vậy, nghe nói, nhảy múa cũng không tệ!"

Vô Ưu cười, "Nhảy tốt thì không tính, nàng có bản lĩnh khiến trăm hoa đua nở, tiếng đàn có thể gọi ra Bách Điều Triều Phụng(Con công), thi họa có thể gọi bướm bướm tới, đó mới coi là vô cùng tuyệt diệu!"

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc, nhìn Vô Ưu, "Những thứ này người đều biết sao?"

"Ta có thể nhốt người lại không?" Vô Ưu nói xong, liếc Mạc Cẩn Hàn một cái, tiếp tục xem sách.

"Qua cầu rút ván!" Mạc Cẩn Hàn nói thầm.

"Nói tiếp, còn mấy người khác?"

"Không nói!" Mạc Cẩn Hàn, ngồi ở trên ghế, nghiêng đầu, khịt mũi há giận.

Hắn mặt giống như con chó, chạy tới chạy lui, ngay cả một sắc mặt tốt nàng cũng không cho.

"Thật không nói?" Vô Ưu lạnh nhạt hỏi.

"Đánh chết cũng không nói!"

Vô Ưu nghe vậy ngẩng đầu, từ từ đặt sách xuống, giữa ngón tay, chẳng biết lúc nào xuất hiện một cây ngân châm, "Mấy ngày nay trong lúc rảnh rỗi, ta nghiên cứu một loại độc dược, lúc đâm vào da, hơi hơi đau, một lúc lâu sau, ngũ tạng lục phủ bắt đầu từ từ đau, hai canh giờ, ngũ tạng lục phủ bắt đầu đau như, ba canh giờ, cả người cũng bắt đầu thối rữa, nếu người gái, một cái, sẽ rơi một lớp da ra, máu thịt be bét, nhưng mà người sẽ không cảm thấy đau, lại cảm thấy nhột, đợi đến da trên người người bắt hư thối, người mới cảm thấy đau đớn như trời đất đánh xuống!"

Mạc Cẩn Hàn nghe xong cả người nổi da gà, "Người lừa ta"

Còn chưa nói xong, Mạc Cẩn Hàn cảm thấy cổ khẽ đau, giờ tay lên từ trên cổ rút ngân châm xuống, nhìn Vô Ưu, thấy hai ngón tay của Vô Ưu rỗng tuếch, Mạc Cẩn Hàn nhảy lên.

"Người...người, người nghiên cứu chế tạo thuốc giải chưa?"

"Nghiên cứu chế tạo, chỉ là, tạm thời ta không muốn cho người!" Vô Ưu nói xong, cầm sách thuốc lên rồi đứng dậy, lúc đi ngang qua Mạc Cẩn Hàn, "Bảo trọng, ba canh giờ sau, nếu người còn sống, nhớ tới tìm ta!"

Rời đi.

Mạc Cẩn Hàn nghiêng răng.

Lừa hấn, nhất định là lừa hấn .

Nhưng, một canh giờ sau, lục phủ ngũ tạng bắt đầu co rút, hai canh giờ sau, lục phủ ngũ tạng bắt đầu đau như.

Mạc Cẩn Hàn nhất thời hiểu ra, Vô Ưu không có nói đùa với hấn.

"Vô Ưu, Vô Ưu."

Lúc này, Vô Ưu đang ngồi ở trên ghế nhìn sách thuốc, Cung Ly Lạc đang giặt quần áo.

Vô Ưu lấy sách thuốc ra, nhìn Cung Ly Lạc đang cố gắng giặt sạch xiêm áo của nàng, khẽ kêu, "Ca ca."

"Ừm!"

"Những bộ xiêm áo này, giao cho Thúy Thúy giặt là được rồi, người cần gì."

Cung Ly Lạc cười nhạt, "Còn nhớ rõ đã từng nói, vật của người, ngoại trừ ta ra, không cho phép bất kì kẻ nào đụng vào, người không ở đây mười năm, mỗi lần ta nghĩ đến, đều."

Hốc mắt Vô Ưu đỏ lên, "Ca ca, người tiếp tục giặt đi, ta tiếp tục xem sách thuốc!"

Cung Ly Lạc đáp một tiếng, quả thật tiếp tục vùi đầu vào giặt xiêm áo của Vô Ưu.

Ngay cả áo lót quần lót, lúc giặt mặt không đỏ, tim không đập mạnh.

Vô Ưu khẽ rời khỏi sách thuốc, nhìn gò má Cung Ly Lạc.

Hắn, so với mười năm trước, anh tuấn hơn, trầm mặc ít lời hơn, cả người luôn tỏa ra hơi lạnh.

Mười năm này, cuộc sống của nàng không thấy mặt trời, chưa chắc hắn dễ chịu hơn nàng.

Ca ca.

Vô Ưu để sách thuốc xuống, đi tới bên cạnh Cung Ly Lạc, ngồi xổm xuống, tựa vào bên người Cung Ly Lạc, "Ca ca, về sau, để Vô Ưu bảo vệ ngươi, có được hay không?"

Cung Ly Lạc nghe vậy, cười.

Cúi đầu, hôn lên trán Vô Ưu một cái, "Tốt!"

"Chao ôi, Chao ôi, Chao ôi." Mạc Cận Hàn kêu gào chạy tới, thân thể đã bắt đầu nhột, "Vô Ưu, Vô Ưu, ta sai rồi, ta sai rồi, về sau cũng không dám nữa, ngươi cho ta thuốc giải đi!"

Cung Ly Lạc nhìn Mạc Cận Hàn một cái, lại nhìn Vô Ưu một chút, tiếp tục giặt xiêm áo, Vô Ưu từ trong ngực lấy ra một bình sứ, ném cho Mạc Cận Hàn, "Lần sau, không cần nghi ngờ lời nói của ta..., có hiểu không?"

"Hiểu, hiểu, bảo đảm về sau sẽ không dám nữa!"

Một lần đã thiếu chút nữa muốn mạng nhỏ của hắn, làm sao còn dám có lần sau.

Đêm D, đ, Lê. Quý. Đôn

"Ưmh." Vô Ưu nhẹ rên rỉ.

Cung Ly Lạc vội vàng ngồi dậy, "Vô Ưu, thế nào?"

"Ca ca, đau bụng!"

"Ăn phải đồ hỏng sao?"

Vô Ưu lắc đầu, "Ca ca, ngươi xoa xoa cho Vô Ưu đi!"

Cung Ly Lạc gạt đầu, xoa bụng cho Vô Ưu cả đêm, ngày thứ hai, nhìn thấy vết máu không cẩn thận dính ở trên quần lót tuyết trắng của Vô Ưu trong nháy mắt mặt Cung Ly Lạc đỏ tới mang tai.

Vô Ưu đổi xiêm áo sạch sẽ ra ngoài, tiến lên ôm lấy cổ của Cung Ly Lạc, "Ca ca, đẹp không?"

Cung Ly Lạc nổi đóa.

Vô Ưu lại phối hợp nói, "Ca ca, Vô Ưu quý nha." (Nguyên văn của tác giả là như vậy, em cũng không hiểu có ý gì)

"Hò đồ!" Cung Ly Lạc nói xong, ôm chặt lấy Vô Ưu.

Nữ tử này, lúc hắn nhột về, còn là một oa nhi, gào khóc đòi ăn, hắn bón cơm nước, tắm rửa, mới đó đã lớn rồi.

Lúc nghe nàng nói trưởng thành sẽ gả cho hắn làm nương tử thì hắn đã vô cùng mừng rỡ, sau đó xảy ra chuyện, hắn tạm thời lạc mất nàng, nhưng vẫn như cũ nhớ lời nói của nàng..., hắn đồng ý.

"Ca ca, lễ cập kê của Vô Ưu là vào lúc nào?"

"Năm ngày sau!"

"Vậy Vô Ưu phải chuẩn bị cái gì?"

"Cái gì cũng không cần chuẩn bị, an tâm làm chuyện ngươi thích là tốt rồi!"

Năm ngày sau. "L,ê. Q,u,y. Đ,ô,n"

Sớm tinh mơ, Vô Ưu đã rời giường, tắm rửa thay quần áo, mặc xiêm áo chính thức vào, đi đến cửa chính tiếp khách.

Nhưng không nghĩ người tới, lại là trưởng công chúa của Đông quốc, cô cô của đương Kim hoàng thượng, cô nãi nãi của Cung Ly Lạc —— Tuyên Văn công chúa.

"Cô nãi nãi!"

Tuyên Văn công chúa cười nhìn Vô Ưu, 93 tuổi, già rồi mắt mờ, chỉ đưa tay ra, Vô Ưu lập tức nắm lấy.

Tuyên Văn công chúa gật đầu, "Được, cô nương tốt, khi còn bé nhìn người đã chính là phúc, chính xác là một phúc lớn!"

Vô Ưu không nghĩ tới, lễ cấp kê của nàng lại có nhiều người tới như vậy, hoàng thượng tới, hoàng hậu, thái tử, thái tử phi, mấy vương gia vương phi khác.

Quỳ gối trên bồ đoàn, nghe răn dạy, lấy tự, tên Vô Ưu, Từ Mẫn Tuệ.

Tuyên Văn công chúa tự mình búi tóc cho Vô Ưu, vừa đứng lúc đó, Thúy Thúy bung khay lên, trên khay được che bằng một tấm lụa đỏ, Cung Ly Lạc tiến lên, vén tấm lụa đỏ lên, vật bên trong khay lộ ra, một cây trâm vàng được khảm tám con bướm màu đỏ.

Mọi người kinh hãi, đây chính là vật năm đó của Ly quý phi, cũng chính là cây trâm cài mẫu phi Cung Ly Lạc thích nhất.

Đông Hoàng Cung Diệu hơi căng thẳng.

Vốn cho là vật này được chôn cất theo Ly quý phi, nhưng không nghĩ, Ly quý phi lại cho Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc coi như chôn không người, cầm cây trâm lên, tiến lên, cẩn nhẹ nhàng vào búi tóc của Vô Ưu.

"Nha đầu, người rốt cuộc cũng trưởng thành!"

Vô Ưu nghe vậy, khẽ gật đầu, nắm tay Cung Ly Lạc.

"Ca ca."

Cung Ly Lạc đỡ Vô Ưu đứng dậy, "Qua ít ngày nữa, thì không thể kêu là ca ca rồi!"

Vô Ưu gật đầu.

Khi đó, nàng sẽ kêu tướng công, nhưng, hẳn như cũ trong lòng nàng, là ca ca độc nhất vô nhị.

Lễ cấp kê hoàn thành.

Vô Ưu cuối cùng cũng là một đại cô nương.

Mọi người ở đây cũng rời đi sau lễ cấp kê của Vô Ưu, thái tử phi lại đưa thiệp mời cho Vô Ưu, mời Vô Ưu ba ngày sau đến tiệc rượu thưởng hoa của thái tử phi.

Vô Ưu vốn là không có ý định đi, chỉ là, nghĩ đến Đệ Nhất Tài Nữ kia, Đệ Nhất Mỹ Nhân Tề Phiêu Phiêu cũng sẽ đi, nàng không thể không đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khiêm tốn xa hoa.

Tiệc rượu thưởng hoa của thái tử phi.

Vô Ưu rời giường rất sớm, gọi Thúy Thúy vào chuẩn bị cho nàng, không có yêu cầu gì nhiều, yêu cầu duy nhất chính là mọi thứ đều phải tốt nhất, toàn thân, tùy tùy tiện tiện một món trang sức, cũng phải mười vạn lượng bạc.

Mạc Cẩn Hàn nhìn trang phục lộng lẫy của Vô Ưu thì tròn to hai mắt.

"Trời, một thân trang phục và đạo cụ của người này, xem chừng muốn hơn một trăm vạn lượng!"

Vô Ưu, không chút để ý gật đầu, "Đúng vậy, ta tính rồi, đại khái khoảng một trăm hai mươi vạn lượng!"

"Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ." Mạc Cẩn Hàn ho khan.

Vô Ưu đi dự tiệc, nhưng rõ ràng là đi điệu võ dương oai thôi.

"Người chuẩn bị xa hoa như vậy, thích hợp sao?"

Vô Ưu nhìn Mạc Cận Hàn, "Thế nào, người có ý kiến?"

Mạc Cận Hàn lắc đầu.

"Không có ý kiến là tốt rồi, dù sao, ca ca đã nói, mọi thứ trong Lạc vương phủ này tất cả đều là của ta, Mạc Cận Hàn, nếu người còn muốn ở trên địa bàn của ta, ăn uống miễn phí, thì hàng vạn hàng nghìn lần không nên đắc tội ta, nếu đã đắc tội với ta, ta sẽ nói Cung Nhất ném người ra đường!"

"Ha ha ha, ha ha ha!" Mạc Cận Hàn cười gượng.

"Đúng rồi, Mạc Cận Hàn, ta phân phó người, làm cho người một bộ xiêm áo, người thử một chút đi!"

Mạc Cận Hàn nghe vậy, mừng rỡ, "Chao ôi, chao ôi, đều là người mình, cần gì khách khí như vậy!"

Nhưng, khi mặc xiêm áo lên người, Mạc Cận Hàn khóc cũng không biết phải khóc thế nào.

"Chuyện này."

Vô Ưu gật đầu.

"Người bắt ta ăn mặc như thế này?"

Vô Ưu vẫn gật đầu, lại khẽ nén cười.

"Người bắt ta mặc như thế, không phải muốn ta đi dự tiệc với người chứ?"

Vô Ưu nở một nụ cười, "Chúc mừng người, đáp đúng!"

"Nhưng, ta là nam nhân, ta." Mạc Cận Hàn nóng lòng giải thích, hần dù gì cũng đường đường là người đứng đầu một giáo(Giống như một ban phái).

Giả gái, nói ra, bao nhiêu người sẽ cười đến rụng răng.

"Ăn mặc như vậy thì không phải là nam nhân!" Vô Ưu nói xong, đứng lên, "Dù sao, hai con đường, một là chuẩn bị dự tiệc đi với ta, hai, thu dọn quần áo, chuẩn bị rút khỏi Lạc vương phủ, chính người lựa chọn!"

"Có lựa chọn thứ ba không?"

Vô Ưu lắc đầu.

Mạc Cận Hàn khóc không ra nước mắt, "Người khinh người quá đáng!"

Vô Ưu lại cứ bày ra một bộ dạng ta thích bắt nạt người đó, người cần ta đi, Mạc Cận Hàn tức giận, "Giả gái thì giả gái, hừ, Mạc Cận Hàn ta co được dân được, vừa nam vừa nữ!"

"Còn vừa đánh vừa chịu!" Vô Ưu bổ sung.

Mạc Cận Hàn không hiểu lắm ý tứ vừa đánh vừa chịu, nhưng cảm giác được đáng về rất lợi hại, nặng nề gật đầu.

Cung Ly Lạc tự mình đưa Vô Ưu đến phủ thái tử.

Thái tử phi Diệp Vũ Hà nhìn một thân trang phục và đạo cụ của Vô Ưu, trong lòng ước ao ghen tị, trên mặt lại cười đến nở hoa rực rỡ, "Lạc vương cứ yên tâm đi, bản phi nhất định chăm sóc Vô Ưu muối muối thật tốt, nhất định sẽ không để cho Vô Ưu muối muối chịu một chút xấu uất ức!"

Cung Ly Lạc nhàn nhạt ừ một tiếng, mới nhìn Vô Ưu một thân trang phục hoa lệ, khẽ mỉm cười, "Tốt, trước khi trời tối ta tới đón người về nhà!"

Lại giờ tay lên sửa lại trâm vàng cho Vô Ưu.

Trước khi rời đi, nhìn Mạc Cận Hàn một cái, ý tứ rất rõ ràng.

Mạc Cận Hàn vội vàng gật đầu, tỏ ra đã hiểu rõ.

Trong lòng thâm nhũ, với khả năng của Vô Ưu, còn cần hần bảo vệ? Nàng không ra tay đã thương người coi như là cảm ơn trời đất.

Những đại gia tiểu thư được thái tử phi mời tới, danh môn khuê tú, vừa thấy Vô Ưu trang điểm như vậy, nhiều người bị làm kinh sợ.

Dù sao, toàn bộ gia sản của họ cộng lại, cũng không bằng toàn thân của Vô Ưu.

Hơn nữa cách ăn mặc của Vô Ưu, ung dung cao quý, hoàn toàn đè ép khí thế của những đồ trang sức quý giá khác, khiến những món đồ trang sức khác càng làm Vô Ưu quyến rũ, xinh đẹp động lòng người.

"Vô Ưu muội muội, ngươi đeo những món đồ trang sức đáng giá nhất của Lạc vương phủ sao?"

Vô Ưu nghe vậy nhìn.

Không biết.

Thái tử phi Diệp Vũ Hà lập tức giải thích, "Đó là đại tiểu thư của phủ Hữu Thừa Tướng, Tề Phiêu Phiêu!"

Vô Ưu nở một nụ cười, "Không phải, ca ca bảo quản gia giao chìa khóa phòng kho cho ta, tự ta đi chọn, nhưng đồ trong phòng kho thật sự quá nhiều, chọn tới chọn lui, chọn đến mắt ta cũng hoa luôn, sau lại quyết định, tùy tiện cầm mấy cái này, ca ca còn nói vẫn không được!"

Một bộ dạng thiên chân vô tà(Ngây thơ), không rành việc đời.

Tề Phiêu Phiêu khẽ cắn môi, Lạc vương phủ giàu có, nàng đã sớm biết.

Lạc vương Cung Ly Lạc cũng chiều Vô Ưu, nàng cũng có nghe qua, nhưng không nghĩ đến, lại cũng chiều đến mức này, lúc này tự mình đưa tới, trước khi trời tối tự mình đến đón.

Những thứ sủng ái này, vốn nên thuộc về nàng.

Cười, cực kì dối trá.

"Ngày Vô Ưu muội muội, ngày khác phải mời mọi người đến Lạc vương phủ làm khách!" Tề Phiêu Phiêu nói.

Vô Ưu cười, "Tốt!"

Trong lòng vui mừng đến nở hoa.

Cho dù nàng mời, Tề Phiêu Phiêu cũng không đi.

Trong vườn hoa của phủ thái tử.

Vườn hoa sắc màu rực rỡ.

Thái tử phi đi ở phía trước, vừa giới thiệu các loài hoa, vừa hỏi Vô Ưu, "Vô Ưu muội muội, những loài hoa này, ngươi có thấy qua chưa?"

Vô Ưu lắc đầu.

Thái tử phi khẽ hài lòng, "Mấy bồn hoa này là hoa sơn trà, gọi là hoa hồng mùa đông, mấy bồn hoa bên kia gọi là Thập Tam Thái Bảo(*)!"

Vô Ưu nghe vậy, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Mạc Cẩm Hàn, "Tiểu Hàn Hàn, hôm đó, ta nhớ, trong thư phòng của ca ca, hình như cũng có một chậu hoa sơn trà, ca ca nói, gọi là gì?"

Mạc Cẩm Hàn ngu muội, "Hồi tiểu thư, gọi là Thập Bát Học Sĩ(**)!"

(*) và (**): Đều là hoa sơn trà, chỉ biết loại hoa gọi là Thập Bát Học Sĩ quý hiếm hơn.

Vô Ưu gật đầu, nhìn thái tử phi Diệp Vũ Hà, "Thái tử phi tẩu tẩu, Thập Bát Học Sĩ rất trân quý sao?"

Diệp Vũ Hà cắn răng, đầu chỉ trân quý, đó là cực phẩm trong cực phẩm.

Hình như, năm ngoái, hoàng thượng đưa chậu Thập Bát Học Sĩ duy nhất cho Lạc vương. Vô Ưu thấy, cũng không lạ, nhưng, nàng lại nhìn thấy ở trong thư phòng của Lạc vương.

Đây mới là việc khiến Diệp Vũ Hà và đông đảo các cô nương ghen ghét.

Nên biết, ở Đông quốc, cô nương nào cũng không được tùy ý ra vào thư phòng của phu quân, giống như vậy, chỉ có những cô nương vô cùng được phu quân sủng ái, mới có thể đi vào.

"Vô Ưu muội muội thật sự là mở rộng tầm mắt rồi, để cho chúng ta phải hâm mộ!"

Vô Ưu nghe vậy, giả bộ không biết trong lời nói của thái tử phi đầy oán khí, khẽ thở dài một cái nói: "Mỗi ngày đều nhìn, nhìn đến ngán, cũng không bằng nơi đẹp mắt này của thái tử phi tẩu tẩu!"

Một câu nói, lại dẫn đến thù hận.

Trong nháy mắt Mạc Cẩn Hàn hiểu rõ, Vô Ưu đang cố ý.

Ngồi ở vườn hoa, ngắm hoa thưởng thức trà ngon, ăn bánh ngọt. "d, đ, L.ê, Q.úy, Đ.ôn"

Nước trà vừa dâng lên, Vô Ưu đã nhận ra là Vũ Di Sơn Đại Hồng Bảo, Bạch Mào Gà, Thiết La Hán, Nước Kim Quy.

Vô Ưu nâng chung trà lên, học dáng vẻ của mọi người, nhẹ nhàng hít hà, mới chậm rãi thưởng thức.

"Vô Ưu muội muội, nhận ra đây là trà gì rồi sao?" Thái tử phi Diệp Vũ Hà hỏi.

Vô Ưu nghiêng đầu, "Mùi vị giống khi uống ở nhà, chỉ là, đau đầu, còn có mùi thơm, quá phức tạp!" Vô Ưu nói xong, mở nắp ly, kinh hô, "Lá trà này hình như lớn hơn ở nhà!"

Hoàn toàn không thấy sắc mặt của thái tử phi liên tục thay đổi, nhìn Mạc Cẩn Hàn, "Tiểu Hàn Hàn, ngơngi xem, có phải lớn hơn trong nhà hay không!"

Mạc Cẩn Hàn nhìn, thật sự muốn học máu, nhưng lại không thể không tiến lên nhìn một chút, "Đúng là lớn hơn một chút!"

"Vậy thì không trách được có chút khó khăn rồi!" Vô Ưu nói xong, đặt ly trà xuống, cũng không chạm vào nữa.

Dáng vẻ kia, rất rõ ràng, nàng ghét loại trà này rồi.

Trong lòng thái tử phi Diệp Vũ Hà ghen ghét cực kỳ, lại cười nói, "Vô Ưu muội muội thật là kén chọn, muốn uống thì uống, cũng khó trách, ban đầu Vũ Di tiên công loại trà thượng hạng nhất, tổng cộng một cân, hoàng thượng đã ban thưởng nửa cân cho Lạc vương!"

Mấy Vương Gia khác, ngay cả thái tử cũng không có.

Vô Ưu đột nhiên trách cứ, "Ca ca cũng thiệt là, hoàng thượng ban thưởng, làm sao hần lại lấy ra cho ta súc miệng chứ, không nên, quá không nên rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: So tài thua thì bắt chước tiếng chó sủa

Hít ~

Từng tiếng hít khí vang lên.

Mọi người khiếp sợ nhìn Vô Ưu, không biết, nàng đang cố ý khoe khoang, hay là ngu dốt nói ra loại chuyện như vậy.

Chỉ có thái tử phi khẽ cười, cầm tay Vô Ưu, "Đó là do Lạc vương thương Vô Ưu muội muội!"

Vô Ưu cười, thiên chân vô tà(Ngây thơ), một bộ dạng vô hại, hoàn toàn không biết họa đã từ miệng mình mà ra, hại Cung Ly Lạc.

Cùng mọi người hi hi ha ha, cười cười nói nói, ăn bánh ngọt, nhưng, không có động tới ly trà.

"Vô Ưu muội muội, Cầm Kỳ của Lạc vương, ở Đông quốc, là số một số hai, Vô Ưu muội muội đi theo bên cạnh Lạc vương, nhiều năm như vậy, Cầm Kỳ nhất định cũng rất tuyệt vời!"

Vô Ưu nghe vậy, nhìn cô nương đang mở miệng nói chuyện.

Không biết.

Lại nhìn thái tử phi Diệp Vũ Hà, Diệp Vũ Hà cười, "Đó là đại tiểu thư con chánh thất nhà Lễ Bộ Thị Lang Chu đại nhân, Huyền Nhĩ muội muội!"

Vô Ưu cười, "Chu tỷ tỷ, đánh đàn, ngược lại ca ca đã dạy cho Vô Ưu, chỉ là, khi đó Vô Ưu còn nhỏ tuổi, học được nhưng không tinh!"

Mọi người cười, thứ họ muốn chính là tài nghệ của Vô Ưu không tinh, họ mới có thể giễu cợt.

"Không có chuyện gì, Vô Ưu muội muội, chúng ta cũng chỉ tùy tiện chơi đùa một chút!"

"Chơi đùa một chút?" Vô Ưu kinh ngạc.

"Đúng vậy, trước kia chúng ta chơi đùa, cũng vui vẻ như vậy!"

Vô Ưu ngây thơ hỏi, "Luật như thế nào, thắng có ích lợi gì, thua sẽ bị trừng phạt sao?"

Chu Huyền Nhi khẽ nhủ mày, "Thắng, có thể muốn một vật trên người người thua, thua, bắt chước tiếng chó sủa, bò ba vòng ở trên đất!"

Thì ra, các nàng coi trọng đồ trên người nàng.

Thật tốt.

Vô Ưu vỗ tay, "Tốt, tốt, chỉ là, một chơi một đi, chúng ta sẽ chọn mấy người ra thi, còn nữa, ai sẽ phân xét đây?"

"Ta so tài với người, mọi người sẽ phân xét, nếu như Vô Ưu muội muội thắng, mọi người không phục, cũng có thể tìm Vô Ưu muội muội tỷ thí!" Chu Huyền Nhi nói, trong lòng cực kỳ hả hê.

Vô Ưu lập tức kéo cánh tay của thái tử phi Diệp Vũ Hà, "Thái tử phi tẩu tẩu, người nhất định phải làm chứng, người thua, cũng không thể ăn vạ, nếu ai dám ăn vạ, ta sẽ nói cho ca ca biết, để ca ca đi tố cáo với hoàng thượng!"

"Tốt, nếu ai ăn vạ, bản phi cũng sẽ nói thái tử đi tố cáo với hoàng thượng!" Thái tử phi Diệp Vũ Hà nói xong, cười càng vui vẻ.

Bắt đầu.

Chu Huyền Nhi rất có khách khí, "Vô Ưu muội muội, người đàn trước đi!"

Vô Ưu lắc đầu, "Chu tỷ tỷ đàn trước đi!"

"Vậy thì ta không khách khí!" Chu Huyền Nhi nói xong, đứng dậy, đi tới trước đài, ngồi xuống.

Bàn tay trắng nõn gảy dây đàn, tiếng đàn chậm rãi phát ra.

Vô Ưu nghe, nhàn nhạt cười.

Thúy Thúy lo lắng, đầu nhanh chóng đầy mồ hôi, Mạc Cẩn Hàn nhìn, lại vô cùng hứng thú, hần tò mò, Vô Ưu, rốt cuộc giấu bao nhiêu tài nghệ.

Chu Huyền Nhi đàn xong, mọi người dùng sức vỗ tay, ngay cả Diệp Vũ Hà cũng vỗ tay.

Vô Ưu thu nụ cười lại, nhàn nhạt lắc đầu.

Chu Huyền Nhi nhìn, mừng rỡ, "Vô Ưu muội muội, nếu người nhận thua, người chỉ cần kêu lên mấy tiếng, bò ba vòng, coi như xong!"

Thúy Thúy sốt ruột, muốn đứng ra, nói thay cho Vô Ưu, lại bị Mạc Cẩn Hàn kéo lại, hung ác trợn mắt nhìn nàng một cái.

Trong nhà một người quyền quý, một đứa nha hoàn, làm gì có tư cách nói chuyện.

Vô Ưu cười nhạt, đứng lên, chỉnh sửa xiêm áo, "Nghe ca ca nói, tiếng đàn tốt nhất thế gian, êm tai nhất, có thể dẫn bách điều đến!"

Chu Huyền Nhi cười ha ha, "Đúng vậy, ta cũng đã từng nghe nói, đáng tiếc, đến nay vẫn không có duyên được nhìn thấy!"

"Chu tỷ tỷ, nếu tiếng đàn của ta có thể dẫn bách điều đến, có tính ta thắng hay không?" Vô Ưu hỏi.

"Ha ha, Vô Ưu muội muội, đừng nói là bách điều, nếu như người có thể dẫn tới một, hai con điều, cũng coi như người thắng!"

Vô Ưu cười ha ha, "Chu tỷ tỷ nói lời phải giữ lời!"

Chu Huyền Nhi nhìn nụ cười kia của Vô Ưu, đột nhiên cảm thấy cả người rét lạnh, có cảm giác mình đang tự đào một cái hố, chuẩn bị chôn người khác, lại tự vùi mình vào đó.

Thế nhưng lúc này không từ chối được nữa, chỉ có thể gật đầu, "Tự nhiên, tự nhiên!"

Vô Ưu ưu nhã đi tới ngồi xuống trước đài, nhẹ tay gảy dây đàn.

"Loong coong."

Chói tai.

Lại gảy một chút, "Loong coong."

Chu Huyền Nhi nhìn thấy thì cười một tiếng, cho là mình nắm chắc phần thắng

Nhưng, người hiểu cầm, lại biết, Vô Ưu đang điều chỉnh dây cầm, hay là đang thử dò xét năng lực chịu đựng của cây cầm này.

Như Tề Phiêu Phiêu, như Diệp Vũ Hà, như Mạc Cẩn Hàn, như thái tử Cung Thịnh đứng ở đằng xa cầm Ống Nhòm quan sát.

Chu Huyền Nhi không vui vẻ bao lâu, không, cơ hồ chưa kịp vui vẻ, Vô Ưu đã gảy dây đàn, một khúc Bách Điều Triều Phượng chậm rãi phát ra.

Khúc nhạc nhiệt tình vui vẻ, lại giống như Phượng Hoàng kêu khóc, gọi bách điều ở những nơi gần đây đến, tiếng đàn lúc nhanh lúc chậm, mười ngón tay Vô Ưu, gảy dây đàn.

Bỗng nghe thấy không trung truyền đến tiếng chim hót.

"Lúu rúu." Âm thanh không dứt bên tai.

Dân chúng trong Kinh Thành nhìn thấy, rối rít ngẩng đầu, nhìn trên không trung, vô số con chim bay đến phủ thái tử.

Quanh quần ở trong phủ thái tử, cho đến khi tiếng đàn dừng lại, vẫn không muốn rời đi.

Vô Ưu đứng lên, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Chu Huyền Nhi, "Chu tỷ tỷ, đồ trên người ngươi, Vô Ưu đều có, coi như xong, chỉ là, sự trừng phạt này, Chu tỷ tỷ cũng không thể chơi xấu!"

Chu Huyền Nhi đột nhiên đứng lên, "Vô Ưu muội muội, ta." Chu Huyền Nhi nói xong, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn thái tử phi Diệp Vũ Hà.

Diệp Vũ Hà vừa muốn mở miệng, lại thôi.

Vô Ưu vượt lên mở miệng trước "Thái tử phi tẩu tẩu, ngươi tương lai là quốc mẫu, nhưng muốn nói lời không giữ lời, nếu không, Vô Ưu nhất định phải đến chỗ hoàng thượng, lý luận rõ ràng, minh bạch!"

Vô Ưu nói xong, đi tới chỗ của mình rồi ngồi xuống, cười nhạt một tiếng.

Nếu hôm nay nàng là một người ngu ngốc, thua, những người này nhất định cười đến chết.

Không tới một canh giờ, cả Kinh Thành đều biết, Lạc vương phi tương lai này, không hề không xinh đẹp, cũng không phải là một người ngu ngốc.

Một câu nói của Diệp Vũ Hà mắc kẹt ở cổ họng, khô khốc cười một tiếng, "Vô Ưu muội muội nói rất đúng, Huyền Nhi muội muội, làm người phải giữ lời, bắt đầu đi!"

Vành mắt của Chu Huyền Nhi hồng hồng, đứng dậy muốn chạy đi.

Vô Ưu lại nhàn nhạt mở miệng, "Tiểu Hàn Hàn, ngăn nàng lại, hôm nay nàng không ở tại phủ thái tử này kêu lên, một lúc nữa ta, nhất định sẽ khiến nàng kêu lên ở trên đường lớn!"

Thân thể Mạc Cẩn Hàn nhanh chóng tiến lên, ngăn cản đường đi của Chu Huyền Nhi.

Chu Huyền Nhi quay đầu lại, "Vô Ưu, ngươi."

Vô Ưu nhún mày, "Ta thì sao, so Cẩm Kỳ là ngươi đề nghị, quy định thắng thua, cũng là ngươi nói, muốn đổi ý., Chu đại tiểu thư, chuyện đó là không thể nào!"

Chu Huyền Nhi thấy không có người giúp mình, mặt đỏ lên, "Gâu gâu gâu" kêu ba tiếng, uất ức nhìn Vô Ưu, "Ngươi hài lòng chưa?"

"Không hài lòng, ngươi còn chưa có bò ba vòng!" Vô Ưu nói xong, cầm một khối bánh ngọt lên, đặt ở trong miệng từ từ nhai.

Liên tục cười, giống như bánh ngọt này là cao lương mỹ vị.

Tề Phiêu Phiêu đột nhiên đứng lên, "Vô Ưu muội muội, làm người không thể được một tác lại muốn tiến một thước!"

Vô Ưu nghe vậy, ngẩng đầu, nhìn Tề Phiêu Phiêu, "Nếu ta muốn tiến thêm một thước, đại tiểu thư phủ Thừa Tướng, ngươi tính toán làm thế nào?"

"Có bản lĩnh, chúng ta so tài đi!" Tề Phiêu Phiêu nói.

Vô Ưu để bánh ngọt xuống, "Thắng thua như thế nào?"

"Nếu như ngươi thua, miễn ba vòng cho Chu muội muội, ngươi ở đây bò ba vòng!" Tề Phiêu Phiêu nói.

Thật là tự tin.

Tự cho là đúng.

Tốt CMN không biết xấu hổ.

Nếu không biết xấu hổ, vậy sẽ để cho nàng vút hết thể diện xuống nhà ngoại tổ mẫu(bà ngoại).

Vô Ưu lắc đầu, "Không...không được bỏ ở chỗ này, phải bỏ dọc theo đường cái của Kinh Thành, mà nơi so tài, không phải ở phủ thái tử này, dù sao, phủ thái tử này, là địa bàn của các ngươì, chúng ta đến Kinh Thành, bày một cái đài, xin dân chúng khắp thành, làm chứng, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cung Ly Lạc ngang ngược.

Tề Phiêu Phiêu nghe vậy, tâm cả kinh.

Nàng là đại tiểu thư con chính thất của Thừa Tướng phủ, thân phận cao quý, làm sao loại nữ tử như Vô Ưu có thể sánh bằng.

Nhưng.

Hôm nay những người này, cũng đều đến trút giận cho nàng, nhất là Chu Huyền Nhi, nếu nàng thấy chết mà không cứu, vậy sau này, còn ai nguyện ý ra mặt giúp nàng nữa?

Vừa nhìn Vô Ưu vừa cười, "Được, chỉ là, chúng ta không chỉ so cầm, chúng ta còn phải so, Kỳ Thư Họa, Thi Từ Ca Phú!"

Tề Phiêu Phiêu không tin, Vô Ưu có thể tỉnh thông mọi thứ.

Cầm Kỳ cao siêu, nhất định là bản lĩnh duy nhất của nàng.

Vô Ưu nhìn Tề Phiêu Phiêu, khẽ gật đầu, "Tốt, đến lúc đó mà thua, từ cửa Kinh Thành, bỏ về nhà người đó là được, về phần Chu tiểu thư, nếu Tề tiểu thư thắng, vậy bỏ qua, nhưng nếu Tề tiểu thư không cẩn thận thua, vậy cũng từ cửa thành bỏ về nhà là được, Tề tiểu thư, người thấy thế nào?"

"Một lời đã định!" Tề Phiêu Phiêu nói xong, vờn tay.

Vô Ưu đứng lên, đập tay với Tề Phiêu Phiêu, "Tứ Mã Nan Truy!"

Có trận đánh cuộc này, mọi người ngược lại vô cùng yên lặng, cũng không có ý định đi điều tra Vô Ưu, ngay cả thái tử phi Diệp Vũ Hà nhìn Vô Ưu, cũng cười như không cười.

Vô Ưu nhìn, trong lòng hừ lạnh.

Xem nàng có chinh chết những người dám mơ ước Cung Ly Lạc không.

Trước khi trời tối, thái tử phi, không hề lo lắng cho Vô Ưu, bởi vì Cung Ly Lạc đã tự mình đến đón người.

Một bộ xiêm áo màu tím, bên hông đeo ngọc thạch Lưu Tô, đai lưng mạ vàng, mái đầu bạc trắng giờ phút này đã dùng một chiếc trâm Từ Ngọc(trâm ngọc màu tím) cố định, cả người hăng hái, khí phách nghiêm nghị.

"Vô Ưu." Âm thanh lại vô cùng dịu dàng, cung chiều.

Vô Ưu nghe thấy tiếng gọi lập tức nhìn sang, ha ha nở một nụ cười, cười nhẹ răng, mềm mại đáng yêu thấp giọng kêu, "Ca ca!"

Cung Ly Lạc hoàn toàn không nhìn những người khác, đi tới trước mặt Vô Ưu, âm thanh trầm thấp nói, "Trở về thôi, trong nhà thức ăn đã chuẩn bị xong, trở về thì có thể ăn ngay rồi!"

Vô Ưu gật đầu, đứng lên, khoác tay Cung Ly Lạc, "Ca ca, người tự tay làm sao?"

"Ừ, người khác làm, ta không yên lòng!" Cung Ly Lạc nói xong, dắt tay Vô Ưu, chuẩn bị về nhà.

Vô Ưu vẫn đứng tại chỗ, chu miệng lên.

"Sao vậy?" Cung Ly Lạc hỏi.

"Ca ca, ta và Thất Tiểu Thư của Thừa Tướng phủ, muốn tranh tài, người thua, sẽ từ cửa thành, bỏ về nhà mình!" Vô Ưu nói xong, khẽ cúi đầu, một bộ dạng làm sai việc.

Cung Ly Lạc nghe vậy, lông mày vận nhẹ, con ngươi quét một vòng.

Tề tiểu thư Thừa Tướng phủ, là vị nào?

Tề Phiêu Phiêu thấy Cung Ly Lạc nhìn sang, lập tức đứng lên, "Lạc vương, không bằng coi như chưa xảy ra chuyện gì!"

"Không cần, nếu Vô Ưu thua, ta và nàng cùng nhau bỏ, nếu Vô Ưu may mắn thắng, Tề tiểu thư nhớ giữ lời, nếu không." Cung Ly Lạc nói xong, vung tay lên, một chương bỏ nát bàn đá để nước trà điếm tằm, "Sẽ giống như cái này bàn!"

Không hỏi các nàng muốn đấu cái gì, chỉ một câu như vậy, Vô Ưu thua, hấn và nàng cùng nhau bỏ.

Nếu Vô Ưu thắng, dù là đại tiểu thư con chính thất của Thừa Tướng phủ, cũng không thể chối cãi.

"Ca ca." Vô Ưu thấp giọng kêu.

Cung Ly Lạc lại ôm ngang Vô Ưu lên, lạnh lùng nhìn thái tử phi Diệp Vũ Hà, hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Thúy Thúy hai chân như nhũn ra, đi bộ cũng không vững, Mạc Cẩm Hàn bắt đắc dĩ thở dài, đưa tay kéo Thúy Thúy, tránh cho nàng ngã trên đất, mặt mặt xấu hổ.

Bị Cung Ly Lạc nhìn, bao hàm rất nhiều điều, Diệp Vũ Hà chỉ cảm thấy cả người lạnh run.

Có cảm giác tai họa sắp xảy ra.

Tề Phiêu Phiêu nghĩ đến việc Cung Ly Lạc cũng không liếc nhìn nàng một cái, uất ức vô cùng.

Những tiểu thư khác, từng người một đều cúi đầu, chẳng dám thở mạnh.

Trên xe ngựa. Lê "Q,ủy" Đ.ôn

Vô Ưu vui ở trong ngực Cung Ly Lạc, "Ca ca."

"Ừm!" Cung Ly Lạc nhẹ giọng trả lời, ôm chặt Vô Ưu, vỗ nhẹ sau lưng Vô Ưu, "Không có việc gì, không sợ, thua, ca ca và người cùng nhau bỏ, ai cũng không dám cười nhạo Vô Ưu nhà ta!"

Vô Ưu bật cười, ngẩng đầu, "Ca ca, Vô Ưu đã gây họa cho người!"

"Không có việc gì, gây đại họa mỗi ngày, ca ca cũng sẽ thu thập cho người!"

Vô Ưu chu mỏ, "Ca ca, ta nói, trong phủ của người có một bồn thập bát học sĩ!"

"Ừm!"

"Ta còn nói, người lấy trà hoàng thượng ban thưởng cho ta súc miệng!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Lạc vương phủ, quả thực có một bồn thập bát học sĩ!"

Mà Vô Ưu súc miệng bằng trà cống phẩm, cũng là sự thật.

"Thật sự có ư, cái gì ta cũng không biết?"

"Ồ trong hoa viên, không biết còn sống hay không, trở về thử tìm một chút, chắc là vẫn còn sống!"

Vô Ưu cười, "A ha ha."

Đều nói, khiêm tốn xa hoa.

Xem, người trước mặt nói là, thập bát học sĩ, lại có thể cứ như vậy bị ném trong vườn hoa, không trách được nàng không phát hiện ra.

Cung Ly Lạc thấy Vô Ưu cười, cũng cười theo.

Đây mới là người thân của hấn, nhà của hấn, cho nên, hấn sẽ che chở nàng thật tốt.

"Người và nàng tỷ thí những gì?"

"Cầm Kỳ Thư Họa, Thi Từ Ca Phú!"

"Ngươi biết?" Cung Ly Lạc hỏi.

Vô Ưu ha ha ha cười một tiếng, "Ca ca, hiện tại học, có đuổi kịp hay không vẫn chưa biết?"

Khóe miệng Cung Ly Lạc giật giật.

Vô Ưu ha ha cười không ngừng, ngồi thẳng người, ôm lấy cổ Cung Ly Lạc, dùng sức hôn lên môi Cung Ly Lạc, nhẹ nhàng liếm, lại ngậm đôi môi của Cung Ly Lạc.

Thân thể Cung Ly Lạc cứng đờ, đưa tay dùng sức ôm lấy Vô Ưu, triển miên mãnh liệt hôn, lưỡi trượt vào trong miệng Vô Ưu, hấp thụ lấy sự ngọt ngào chỉ thuộc về Vô Ưu.

Cho đến khi hai người không thở nổi, Cung Ly Lạc mới buông ra, âm thanh khàn khàn, * nòng đậm, "Vô Ưu."

"Ca ca, ngươi hãy yên tâm đi, Vô Ưu tuyệt đối sẽ không để cho ca ca từ cửa thành bỏ về Lạc vương phủ đâu!"

Cung Ly Lạc đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó cười ha ha, "Cái người xấu xa này!"

Chuyện Vô Ưu và nữ nhân tài ba Tề Phiêu Phiêu so Cầm Kỳ Thư Họa, Thi Từ Ca Phú, chỉ mới ngày thứ hai, đã truyền khắp cả phố lớn ngõ nhỏ trong Kinh Thành, già trẻ nam nữ đều biết.

Ngay cả những chủ tử trong hoàng cung, cũng không bỏ qua.

Sau khi Hoàng hậu biết được, cười lạnh, "Người đâu, phái người lặng lẽ đến phủ Hữu Thừa Tướng, khiến Phiêu Phiêu đặt tiền đánh cược nhiều thêm một chút!"

"Ý của Hoàng hậu nương nương là?"

"Mạng sống."

"Dạ!"

Ngự Thư Phòng.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn tấu chương trước mặt, lại nhìn mấy nhĩ tử đứng ở phía dưới, "Lạc nhi, nghe nói, ngươi mang trà cống phẩm trăm ban thưởng cho Vô Ưu súc miệng?"

Cung Ly Lạc lạnh nhạt trả lời, "Đúng!"

Đông Hoàng Cung Diệu tức giận, vừa định mở miệng, Cung Ly Lạc lần nữa lạnh nhạt nói, "Những thứ đó mấy năm trước, cũng đã bị mỗi một ăn mất!"

"Ngươi." Đông Hoàng Cung Diệu tức giận.

Cung Ly Lạc giả bộ không thấy, tiếp tục mở miệng, "Đại tiểu thư của Thừa Tướng phủ và Vô Ưu tỷ thí Cầm Kỳ Thư Họa, Thi Từ Ca Phú, người thua sẽ từ cửa thành bỏ về nhà, vốn là chuyện hai nàng đùa giỡn, lại nghe nói, hoàng hậu phái người đến Thừa Tướng phủ, muốn Tề tiểu thư lấy tính mạng làm tiền đặt cược, phụ hoàng, hoàng hậu là nữ nhân của ngài, nếu như ngươi mặc kệ, mặc cho nàng dấn thương Vô Ưu của ta, ta nhất định huyết tẩy cả nhà mẹ đẻ hoàng hậu!"

Trong Ngự Thư Phòng tiếng hít khí vang lên từ bốn phía.

Đông Hoàng Cung Diệu vỗ lên bàn một cái, giận dữ đứng dậy, tức giận chỉ Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc lại giống như không thấy, nhìn thái tử Cung Thịnh, "Thái tử, quân thái tử phi của ngươi cho tốt, khi để Vô Ưu của ta như vậy, một lần là đủ rồi, nếu có lần sau, những ngày làm thái tử của ngươi, cũng nên chấm dứt đi!"

Cung Ly Lạc nói xong, rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Một thân lạnh lạnh, một thân xa cách, một thân lạnh khốc vô tình, tàn nhẫn khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Người thân.

Chuyện Cung Ly Lạc ở Ngự Thư Phòng uy hiếp Hoàng đế và thái tử, trong nháy mắt truyền khắp cả hoàng cung, Đông Hoàng Cung Diệu giận đến mức quét rớt hết mọi thứ trên bàn, bao gồm ngọc tỷ, tấu chương.

Ánh mắt lạnh lùng quét nhìn chúng đại thần, mấy hoàng tử, phát tay áo, trực tiếp đi đến Vị Ương Cung tìm hoàng hậu.

Bên ngoài Vị Ương Cung.

Thái giám được hoàng hậu phái đi làm việc bị trói thành bánh chưng, treo trên cây to bên ngoài Vị Ương Cung, nhưng không ai dám đi cứu, hoặc là thả thái giám này xuống, bởi vì trên người thái giám này, rắn độc đang bò đầy.

Từng con rắn độc thè lưỡi, khiến người nhìn thấy kinh hồn bạt vía.

Lúc Đông Hoàng Cung Diệu đi tới Vị Ương Cung, nhìn thấy mấy con rắn độc kia, đôi môi mím chặt, quả đấm nắm chặt, lạnh giọng phân phó, "Tất cả nô tài trong Vị Ương Cung, đánh 100 gậy, hoàng hậu tỉnh tâm nghỉ ngơi ba tháng!"

Xoay người rời đi.

Phủ thái tử.

Thái tử Cung Thịnh vừa về tới phủ, đã bắt lấy thái tử phi rồi tát nàng hai bạt tai, "Tiện nhân, xem chuyện tốt ngươi đã làm đi!"

Thái tử phi Diệp Vũ Hà bị đánh cực kì uất ức, cũng không dám phản bác, chỉ có thể nước nở nghẹn ngào khóc thút thít.

Thái tử Cung Thịnh nhìn, càng thêm tâm phiền ý loạn, giơ tay vừa chuẩn bị đánh thái tử phi, cuối cùng thu lại, "Về sau sống ở phủ thái tử cho tốt, không được ra ngoài gây chuyện thị phi cho Bôn cung, nếu không Bôn cung phế bỏ ngươi!"

Lạc vương phủ. "Lê, Quý. Đôn"

Khi Cung Ly Lạc biết quyết định của hoàng thượng, cười lạnh, "Thuận theo hấn, thu châu châu về, nhảy lên không được bao lâu."

Lại thấy Vô Ưu ở cửa thư phòng lộ ra cái đầu nhỏ, rồi rút về, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Vô Ưu."

Vô Ưu ở ngoài cửa, thờ ra một hơi, cười ha ha, thoải mái đi vào thư phòng "Ca ca!"

"Tại sao không tiến vào?"

Vô Ưu ha ha cười, "Ta thấy ca ca đang nói chuyện, sợ đi vào sẽ quấy rầy ca ca!"

Cung Ly Lạc vươn tay đến trước mặt Vô Ưu, ôm Vô Ưu vào trong ngực, liếc mắt nhìn Ảnh Vệ ở một bên, "Nói tiếp!"

Vô Ưu lập tức lác đầu, "Ca ca, Vô Ưu vẫn nên đi ra ngoài, tránh nghe được chuyện không nên nghe, sau đó miệng rộng nói ra ngoài, lại gây phiền toái cho ca ca!"

"Tiểu Phiến Tử(Tên lừa gạt), không có một câu là thật, ở bên ngoài lừa gạt người khác coi như xong, về nhà còn lừa gạt ca ca!" Cung Ly Lạc nói xong, gõ nhẹ lên trán Vô Ưu.

Vô Ưu cười, không nói gì.

Cung Ly Lạc khoát tay, ý bảo Ảnh Vệ đi xuống, mới hỏi Vô Ưu, "Có chắc chắn hay không?"

Vô Ưu nhú mày."Vi không thể để cho ca ca từ cửa thành bò về, có 90% chắc chắn!"

"Ừ, như thế thì giỏi!"

Vô Ưu cười duyên ôm cổ Cung Ly Lạc, "Ca ca, có câu nói thế này, hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, cho nên kế tiếp."

Vô Ưu ở bên tai Cung Ly Lạc, nói nhỏ.

Sau khi Cung Ly Lạc nghe, dở khóc dở cười, "Ngươi đúng là Tiểu Phiến Tử!"

"Ai kêu họ dám mơ ước người của Vô Ưu, ca ca là người của Vô Ưu, người nào dám mơ ước, xâm phạm, ta muốn mạng sống của nàng!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, tim ấm áp, ôm chặt Vô Ưu, "Vô Ưu, chỉ khi có ngươi, ta thật sự mới là ta, chỉ khi có ngươi, ta mới thật sự có nhà!"

"Ca ca."

Cung Ly Lạc khẽ lắc đầu, "Vô Ưu, ngươi biết không, mười năm nay, những lời ta từng nói, cũng không nhiều bằng một ngày ở bên cạnh ngươi, mười năm vui vẻ, cũng không bằng đi với ngươi, một ngày, cho nên, Vô Ưu, mặc kệ xảy ra chuyện gì, không cần phải sợ, chỉ cần có ca ca ở đây, ca ca nhất định bảo vệ ngươi chu đáo, mười năm trước ca ca ngu ngốc, ca ca đàn, mười năm sau, ca ca nhất định không để cho ngươi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm!"

Vô Ưu ở trong ngực Cung Ly Lạc, nặng nề gật đầu, "Ca ca, chúng ta ngoéo tay, nuốt lời là chó nhỏ!"

Cung Ly Lạc cười, cùng Vô Ưu ngoéo tay.

Mấy ngày kế tiếp, trên đường lớn phồn hoa nhất Kinh Thành, bắt đầu xây dựng đài, bởi vì, Tề Phiêu Phiêu đại tiểu thư con chính thất của Thừa Tướng phủ và Vô Ưu Quận chúa vương phi của Lạc vương phủ muốn tỷ thí Cầm Kỳ Thư Họa, Thi Từ Ca Phú, người thua, từ cửa thành bỏ về nhà.

Tề đại tiểu thư cả ngày ở nhà khổ luyện.

Nghe nói Lạc vương cũng mời những danh sư nổi danh nhất Kinh Thành về dạy Vô Ưu Quận chúa Cầm Kỳ Thư Họa, Thi Từ Ca Phú, nhưng.

Chỉ có nhạc công Thượng Quan sư phó ở lại, những người khác rời khỏi Lạc vương phủ, đều nói một câu, bần lãng không thể trát trường, gỗ mục không thể điêu!

Cũng không biết người nào, bày một trang (Gần giống với nhà cái, để đánh cược), mua hết Phiêu Phiêu thắng, một lỗ một, mua Vô Ưu Quận chúa thắng, một lỗ mười, nhưng.

Tất cả đều mua Tề Phiêu Phiêu, còn Vô Ưu Quận chúa cũng không có một người mua.

Vô Ưu ở cửa lớn, thấy Mạc Cẩn Hàn trở lại, vội vàng tiến lên hỏi, "Như thế nào, có người mua ta thắng sao?"

Mạc Cẩn Hàn lắc đầu, cuối cùng lại gật đầu một cái.

"Rốt cuộc là có, hay không có, sao ngươi còn không mau nói?" Vô Ưu phát cáu.

Mạc Cẩn Hàn chỉ Thúy Thúy, "Nàng đưa cho ta mười lượng bạc, mua ngươi thắng!"

Vô Ưu nhìn Thúy Thúy, Thúy Thúy lập tức cúi đầu, "Là Vương Gia phân phó quản gia, cho ta mười lượng bạc, làm tiền tiêu vặt, ta...ta."

Vô Ưu cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Thúy Thúy, "Thúy Thúy, ngươi thật có mắt!"

Thúy Thúy ngậy ngốc cười một tiếng.

Thật ra thì, nàng đau lòng muốn chết vì mười lượng bạc đó đi rồi sẽ không trở lại, nhưng mà, dù sao nàng cũng là nha hoàn của Vô Ưu, cũng không thể không ủng hộ chủ tử của mình.

"Thúy Thúy, nếu không, ta cho ngươi thêm một ngàn lượng, ngươi đi mua ta thắng?" Vô Ưu nói xong, cảm thấy rất tốt, "Ừ, cứ quyết định như vậy, ta sẽ trở về phòng lấy bạc, một ngàn lượng không đủ, cầm một vạn lượng đi!"

Kết quả, buổi tối hôm đó, dân chúng trong Kinh Thành rối rít nghị luận, Vô Ưu Quận chúa vì thể diện của mình, lại có thể ép nha hoàn bên cạnh dùng một vạn lượng mua nàng thắng, Lạc vương càng thêm phóng khoáng, dùng 20 vạn lượng mua Vô Ưu Quận chúa thắng.

Trong lúc đó, dân chúng rối rít mua Phiêu Phiêu, không có người nào dám mua Vô Ưu.

Ngày so tài càng ngày càng gần, có người phát hiện, cửa sau của Lạc vương phủ, có người làm chọn đồ gốm, xuất phủ, dùng xe ngựa kéo đến Tây Sơn chôn.

Dân chúng càng thêm tin tưởng, Vô Ưu nhất định thua, lần nữa móc vốn ra đi mua Tề Phiêu Phiêu thắng.

"Ca ca, nghe nói, tất cả đều mua Phiêu Phiêu thắng, hơn ba ngàn vạn lượng, cũng không biết người mở trang này có thể bồi thường nổi hay không!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, liếc mắt nhìn Vô Ưu, hi hi cười ra tiếng, "Tiền đều là của ngươi!" Mang quả dương mai đút tới khóe miệng của Vô Ưu.

Vô Ưu nhũu mảy, chân mảy vẩy lên, "Ca ca, không ăn quả dương mai, chua, ta muốn ăn quả vải!"

Cung Ly Lạc cũng không giận, rửa tay trong chậu bên cạnh, lại chuyên tâm bóc quả vải cho Vô Ưu, "Bỏ hạt sao?"

"Không bỏ, ta thích ăn thịt của quả vải, sau đó phun hạt ra thật xa!" Vô Ưu há miệng, ngậm quả vải Cung Ly Lạc đút tới khóe miệng, sau khi ăn thịt của quả vải, phun hạt ra thật xa, nghiêng đầu cười hi hi nói, "Bộ dạng kia, đã chứng minh Vô Ưu trưởng thành, có thể gả cho ca ca, làm tân nương rồi!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, tay đang bóc quả vải khê run, trong lòng ấm áp, sắc mặt đỏ lên, nhếch môi cười yếu ớt.

Thừa Tướng phủ. d, iễn đ.à, n L, ê Q, ú, y Đ, ô, n

Tề Phiêu Phiêu mấy ngày nay khổ luyện, cơ thể bị nóng, khoe miệng bị lở, trên mặt nổi mụn, mắt có quầng thâm, tóc bù xù, thừa tướng phu nhân nhìn thấy mà đau lòng, tìm Hữu Thừa Tướng trách móc.

Hữu Thừa Tướng nói một câu, "Người lo vớ vẩn cái gì, Vô Ưu Quận chúa này vô cùng ngu dốt, Phiêu Phiêu nhà chúng ta chắc chắn sẽ thắng, nhớ, lấy thêm năm vạn lượng bạc, đi đặt Phiêu Phiêu thắng, bảo người nhà mẹ đẻ người, cũng đi đặt Phiêu Phiêu thắng!"

Thừa tướng phu nhân không còn cách nào, chỉ đành về nhà mẹ đẻ, cầu xin tất cả thúc thúc thím thím, tỷ tỷ muội muội, đệ đệ, em dâu đều đi mua Phiêu Phiêu thắng.

Có người vì lấy lòng Hữu Thừa Tướng, cầm hết những vật có thể cầm để đổi thành bạc, đặt Tề Phiêu Phiêu thắng.

Trước trận đấu một khắc(15'), đặt cược sắp kết thúc, có một nam tử, sau lưng có mười mấy gia đình, chọn, đặt Vô Ưu Quận chúa thắng.

Chờ trang viết giấy chứng xong, đưa cho nam tử kia, đặt cược chính thức kết thúc, bắt đầu tranh tài.

Dân chúng không ngừng la hét Tề đại tiểu thư cố gắng lên, hơn nữa lúc Tề Phiêu Phiêu một thân xiêm áo hoa lệ xuất hiện, càng hô to hơn, có người kích động đến mức hôn mê bất tỉnh.

Vô Ưu một thân thanh lịch, cúi đầu, được Cung Ly Lạc dắt lên đài.

Xem ra, giống như đã đoán được, mình chắc chắn sẽ thua, cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không hề để ý đến xung quanh.

Dân chúng cảm thấy, ừ, hôm nay số bạc này, chắc chắn có lời, suy nghĩ trong bụng, ổn thỏa.

"Hoàng thượng giá lâm, thái tử giá lâm, Thục vương đến, Hằng Vương đến, Minh vương đến!"

Dân chúng nhất thời kích động, hoàng thượng cũng tới, thật khó lòng, rồi rít quỳ xuống, các Quý công tử tới quan sát cũng rít quỳ xuống, không khỏi châu đầu ghé tai, chuyện này chưa bao giờ xảy ra, chỉ có Cung Ly Lạc và Vô Ưu vẫn đứng thẳng ở đó như cũ.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, hỏi Vô Ưu, "Vô Ưu Quận chúa, dân chúng thấy trầm, cũng đập đầu quỳ lạy, vì sao người không quỳ?"

Vô Ưu nghiêng đầu, hồn nhiên, "Hoàng thượng đã nói, bọn họ là dân chúng, Vô Ưu là Quận chúa, tương lai là Lạc vương phi, ca ca cũng không quỳ, hơn nữa, người xem, thái tử, Thục vương, Hằng Vương, Minh vương cũng không quỳ, mấy tẩu tẩu cũng không quỳ!"

Hàm ý, tại sao bọn họ đều không quỳ, lại muốn ta quỳ?

Cung Ly Lạc nghe vậy, khê nhếch môi, cầm tay của Vô Ưu, "Hôm nay Vô Ưu sẽ so tài, khí thế không thể thua!"

Đông Hoàng Cung Diệu khô khốc cười một tiếng, "Lạc nhi nói có lý, Vô Ưu cũng có lý!" Vung tay lên, "Hãy bình thân!"

Đông Hoàng Cung Diệu đi tới ngồi xuống vị trí của chủ vị, thái giám đi theo đã chuẩn bị trà, khê nhấp một cái, đột nhiên nhìn mấy nhi tử, "Nghe nói, có người mở trang, các người có đặt không?"

"Bẩm phụ hoàng, có đặt!"

"Các người đặt người nào thắng?"

Thái tử, Thục vương, Hằng Vương, Minh vương không nói, rất rõ ràng, bọn họ đặt Tề Phiêu Phiêu thắng.

Nếu đặt Vô Ưu, nhất định đã lớn tiếng nói ra.

Cái gì gọi là "lấy tay bắt cá", chính là đang nói những người này.

Người thân gì chứ, ích lợi trước mặt, đều là đồ bỏ đi.

Vô Ưu đột nhiên uất ức, nhìn Cung Ly Lạc, chu môi, "Ca ca."

Cung Ly Lạc vội an ủi, "Ca ca mua người thắng, đặt 20 vạn lượng!"

Vô Ưu nghe vậy, mới nở một nụ cười.

Cuộc tranh tài chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Từng bước thắng lợi.

Tám phần tranh tài, chỉ có người thắng năm phần mới được tính là thắng.

Cầm Kỳ Thư Hòa, Thi Từ Ca Phú.

Kỳ lạ là cầm lại được xếp vào trận cuối cùng, bắt đầu từ cờ.

Tề Phiêu Phiêu lên đài, khẽ chào Vô Ưu, "Vô Ưu Quận chúa hữu lễ!"

Vô Ưu hơi hốt gật đầu, cũng không đáp lễ.

Nàng là Quận chúa, Lạc vương phi tương lai, cao cao tại thượng, cần gì phải đáp lễ với một tiểu thư con chính thất của Thừa Tướng phủ.

Dân chúng dưới đài lập tức hò hét, Cung Ly Lạc nghiêng đầu nhìn, lạnh lùng nói, "Cung Nhất, nếu ai dám lớn tiếng ồn ào, mang xuống, đánh chết!"

"Dạ!"

Cung Ly Lạc giọng khách át giọng chủ, mái tóc bạc trắng thô bạo, một thân xiêm áo màu tím uy phong lẫm liệt, dân chúng nhìn, nuốt một ngụm nước bọt, lại không dám nhiều lời.

Trên đài.

Về mặt Tề Phiêu Phiêu lúng túng, phần thật dày cũng không che hết được khuôn mặt mệt mỏi của nàng, nhưng lại không thể không lên tinh thần.

"Vô Ưu Quận chúa, xin mời!"

Vô Ưu nhìn bàn cờ một chút, đột nhiên không vui, âm thanh lạnh nhạt nói, "Đã như vậy mà chỉ có một bàn cờ thôi sao, không thú vị chút nào, không bằng chúng ta một lần, đánh nhiều bàn cờ, cũng suy nghĩ nhiều một chút, Tề tiểu thư, người thấy thế nào?"

Một lần đánh nhiều bàn cờ, không ngừng khảo nghiệm trí nhớ, còn khảo nghiệm năng lực phản ứng, hơn hết khảo nghiệm kỹ nghệ của người đánh.

Tề Phiêu Phiêu tự nhận kỳ nghệ siêu phàm, ngày thường, cũng từng đánh với bạn tốt, gật đầu, "Không biết Vô Ưu Quận chúa muốn đánh mấy bàn cờ?"

Vô Ưu đưa tay, lắc bàn tay, Thúy Thúy lập tức đưa trà thơm lên cho Vô Ưu, Vô Ưu uống một hớp, đưa ly trà cho Thúy Thúy, mới mở miệng nói, "Ba năm bàn cờ quá ít, bảy tám bàn không nhiều, vậy thì mười bàn đi, thập toàn thập mỹ không phải sao, người nào thắng, sẽ là một khởi đầu tốt!"

Mọi người nghe vậy, kinh ngạc há to miệng.

Tề Phiêu Phiêu càng thêm kinh ngạc, giống như gặp quỷ nhìn Vô Ưu.

Nàng dừng cảm không biết sợ, còn ngu ngốc, nhưng, nụ cười thần nhiên của Vô Ưu, vô cùng ngây thơ, rực rỡ đơn thuần, Tề Phiêu Phiêu nhìn thế nào, cũng nhìn không ra là Vô Ưu.

Vô Ưu cười, sờ mặt của mình một chút, "Tề tiểu thư, trên mặt ta có gì sao, hay là, son phấn, không đúng, ta không có tô son, ngay cả miệng cũng không tô!"

Tề Phiêu Phiêu cắn răng.

Nàng không hề tô son, nhưng làn da như mỡ đông, trắng như bạch ngọc, môi hồng răng trắng, khuynh quốc khuynh thành.

Mà mình, bôi nhiều phấn như vậy, cũng không che được đôi mắt thâm quầng, mặt tiểu tụy.

Ghen ghét.

Hơi lắc đầu, "Không có, Vô Ưu Quận chúa quá lo lắng rồi!"

"Đã như vậy, Tề tiểu thư, chúng ta bắt đầu đi!" Vô Ưu vân đạm phong khinh nói.

Trong lòng cười đến nở hoa.

Sau ngày hôm nay, Vô Ưu nàng, sẽ vang danh thiên hạ, được cả danh và lợi, tốt lắm, tốt lắm.

Quay đầu lại, cười nhìn Cung Ly Lạc, chỉ thấy hai mắt Cung Ly Lạc dịu dàng, lưu luyến nhìn nàng.

Vô Ưu đột nhiên giơ tay lên, đặt ở bên môi, trừng mắt nhìn Cung Ly Lạc, nhưng thấy thân thể Cung Ly Lạc hơi cương, sắc mặt đỏ lên, ha ha cười xấu xa.

Tề Phiêu Phiêu cắn răng, từ trong kẽ răng, nặn ra một chữ, "Tốt!"

Mười bàn cờ dọn xong.

Hai người đứng dậy, Tề Phiêu Phiêu đề to lòng lễ phép, "Vô Ưu Quận chúa, xin chọn cờ!"

Vô Ưu cười, đưa tay sờ cờ trắng, hơi hột nói, "Cả người Vô Ưu quá tinh khiết hoàn mỹ, ca ca luôn trách mắng, là đầu gỗ, không thông suốt, vậy Vô Ưu sẽ chọn cờ đen!"

Cờ đen đi trước.

Vô Ưu nói xong, cầm cờ đen đặt xuống, mười bàn cờ, vị trí cờ đen được đặt xuống, đều không giống nhau.

Tề Phiêu Phiêu khẽ nuốt nước miếng, cầm cờ trắng đặt xuống, một vòng, Vô Ưu lần nữa đặt cờ đen xuống.

Tề Phiêu Phiêu đuổi theo.

Hai mươi vòng, hai mươi quân cờ được đặt xuống, Tề Phiêu Phiêu vô cùng mệt mỏi.

Ba mươi vòng, ba mươi quân cờ được đặt xuống, Tề Phiêu Phiêu có cảm giác cổ họng bị bóp chặt đến mức nghẹt thở.

Bốn mươi vòng, bốn mươi quân cờ được đặt xuống, Tề Phiêu Phiêu chỉ cảm thấy, cả người lạnh run, lục phủ ngũ tạng đau đớn.

Năm mươi vòng, năm mươi quân cờ được đặt xuống, Tề Phiêu Phiêu đầu óc rối loạn, ngã ngồi trên mặt đất.

"Úmnh"

Phun ra một ngụm máu tươi.

Vô Ưu khẽ kinh ngạc, thật là vô dụng, năm mươi quân cờ đã đánh bại nàng, không có ý nghĩa.

Đi trở về ngồi xuống vị trí của mình, Thúy Thúy hưng phấn, không nghĩ ngợi được nhiều, kéo xiêm áo của Vô Ưu, Vô Ưu quay đầu lại, mỉm cười nhìn Thúy Thúy, Thúy Thúy lập tức buông tay, không ngừng xoa tay, ha ha ha cười không ngừng.

"Trà!" Vô Ưu nhẹ giọng nói.

Thúy Thúy lập tức nhìn Mạc Cẩm Hàn, Mạc Cẩm Hàn nhú mày, chỉ tạm thời, ta cũng không phải là nha hoàn của nàng.

Cung Ly Lạc đưa trà mình đã uống cho Vô Ưu.

Vô Ưu nhận lấy, ngửi một cái, đến gần Cung Ly Lạc, "Ca ca đã uống, rất thơm!"

Cung Ly Lạc khẽ mặt đỏ, "Đánh không tệ, thắng rất đẹp!"

"Đáng tiếc, không tốn nhiều công sức, cũng không phát huy được bản lĩnh thật sự, ca ca, sau khi trở về Lạc vương phủ, ngươi phải đánh với ta!"

Cung Ly Lạc gật đầu.

Bên kia, Tề Phiêu Phiêu tự nhiên được dẫn đi, nghỉ ngơi, ngự y bắt mạch, uống Linh Đan Diệu Dược.

Mà ván cờ, tự có người đức cao vọng trọng đứng đầu Đông quốc phán xét.

"Loảng xoảng" Âm thanh đồng la vang lên, có người ở trên đài hô to, "Ván đầu tiên, đánh cờ, Vô Ưu Quận chúa thắng!"

Dân chúng dưới đài, nghĩ thầm, nhất định là trùng hợp, trùng hợp, phía sau còn bảy phần so tài, Cẩm Kỳ của Vô Ưu Quận chúa có cao siêu đến đâu, những cái khác nhất định không giới.

Nhưng mà, thái tử Cung Thịnh, Thục vương, Hằng Vương, Minh vương, lại nhớ lại, một lần kia, Lâu Ngoại Lâu, Vô Ưu không biến sắc, chơi bài cừ, thắng bọn họ vài chục vạn lượng bạc.

Cả người bắt đầu đổ mồ hôi.

Nàng cố ý.

Nếu nói, thế trận này do Tề Phiêu Phiêu bày ra, Vô Ưu thắng trận này là do được nhường, nhưng Cung Ly Lạc, hấn ở trong thế trận này, đóng vai trò gì?

Trừ mấy hoàng tử, tự nhiên cũng có người khác nhận ra.

Cô gái có thể dùng tiếng đàn, dẫn bách điều đến, sẽ là một người ngu ngốc sao?

Chú thích này, hình như đặt sai.

Chỗ nghỉ ngơi phía sau đài.

Thừa tướng phu nhân khích lệ Tề Phiêu Phiêu, "Phiêu Phiêu không cần hoảng hốt, kế tiếp so thư, chữ của Phiêu Phiêu, nổi danh, cho nên, Phiêu Phiêu, ván này, người nhất định có thể thắng!"

Tề Phiêu Phiêu gật đầu, "Mẹ, nếu như ta thua, làm thế nào đây?"

Thừa tướng phu nhân nghe vậy, "Phi phi phi, Phiêu Phiêu, sẽ không thua, tin tưởng nương, người là Đệ Nhất Tài Nữ của Đông quốc, làm sao người có thể thua, nhanh, chuẩn bị, tranh tài sắp bắt đầu!"

Tề Phiêu Phiêu hít sâu một hơi, lên đài.

Trên đài, bàn đã dọn xong, giấy và bút mực đã chuẩn bị tốt.

Vô Ưu lạnh nhạt ngồi xuống.

"Ván này, thư, chính là thư pháp, hai vị tiểu thư sẽ so chữ!"

Vô Ưu nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ một chút, cầm bút lông lên, ở trên giấy tuyên thành màu trắng, cúi đầu, chữ như gà bới, nhanh chóng viết.

Viết một chương, lại một chương.

Mỗi một tờ đều dùng kiểu chữ khác nhau để viết《Thẩm Viên Xuân, Tuyết》.

Mà chữ viết của Tề Phiêu Phiêu rất tốt, không giả, nhưng, sở trường của nàng, chỉ có chữ in thường.

Viết tám tờ giấy, Vô Ưu đã đặt bút xuống, không viết nữa.

Tề Phiêu Phiêu nhìn Vô Ưu, thấy Vô Ưu đã đứng lên, mà nàng, chỉ viết một loại chữ in thường, viết nữa cũng như vậy.

Vô Ưu trở về bên cạnh Cung Ly Lạc, làm biểu hiện thắng lợi với Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc hơi nhếch môi, "Đói không?"

Vô Ưu lắc đầu.

"Trái cây, có ăn hay không?"

Vô Ưu vẫn lắc đầu.

Bên kia, Tề Phiêu Phiêu đang nhìn chữ của Vô Ưu, muốn khóc lên.

Nàng nàng nàng, tại sao có thể, tại sao có thể.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Toàn thắng.

Cùng một bài thơ, viết ra lại mang đến cảm giác khác nhau, giống như, đó không phải là do một người viết, mà là tám người viết, khiêu chữ càng thêm hoàn toàn khác nhau, nếu không phải có nhiều người nhìn như vậy, ai cũng sẽ hoài nghi, những chữ này, không phải do một người viết.

Mà câu thơ này, Tề Phiêu Phiêu nàng, cả đời, cũng không viết ra được đại khí hào hùng đó.

"Vài người phong lưu, hôm nay cũng xem!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn câu thơ, thấp giọng đọc một câu cuối cùng, nâng mắt nhìn chỗ ngồi ở bên cạnh Cung Ly Lạc, Vô Ưu đang hi hi ha ha cười.

Câu thơ này, là nàng viết, hay xuất từ tay của Cung Ly Lạc?

Nghi ngờ, hoài nghi, ở trong lòng Đông Hoàng Cung Diệu, bắt đầu mọc rễ nảy mầm.

Thái tử, Thạc vương, Hằng Vương, Minh vương, đều kinh hãi, nhưng, từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, đã sớm luyện thành sóng nước chẳng dao động.

Người đức cao vọng trọng sau khi xem xong, gật đầu một cái.

"Loảng xoảng!"

Âm thanh đồng la vang lên.

"Ván thứ hai, thư, Vô Ưu Quận chúa thắng!"

Dân chúng có trái tim yếu ớt, quan tài cũng mang đi đặt, đã bắt đầu không chịu nổi, thân thể không nhận được khê phát run, mà những trái tim rất yếu kia, cả nhà cũng mang đi đặt, thân thể suy sụp, ngã ngổ trên mặt đất.

Nhưng, nhìn thấy kỵ binh hai bên thì không dám hé răng.

Những kỵ binh kia, là người của Lạc vương, hoàng thượng ngự tứ(cai quản).

"Ván thứ tư, họa!"

Bàn, thuốc màu được mang lên.

Đôi môi Tề Phiêu Phiêu trắng bệch, tay phát run, cầm bút cũng cảm thấy mất hết sức lực.

Vô Ưu lại lạnh nhạt, nghiêng đầu nghĩ, lại ngẩng đầu nhìn bản trời, rồi nhìn Cung Ly Lạc, "Tranh giấy này quá nhỏ, đổi cái khác đi!"

Lập tức có người đổi lại giấy vẽ lớn hơn.

Vô Ưu nhìn thuốc màu trên bàn, "Cái bàn này quá nhỏ, cho ta thêm một cái bàn khác, lấy cho ta thêm mấy cây bút, mấy khay thuốc màu!"

Tất cả đã chuẩn bị xong, Vô Ưu cũng không quản Tề Phiêu Phiêu, lần nữa liếc mắt, nhắm mắt, cầm bút vẽ tranh.

Nhiều lần, Vô Ưu cảm thấy nóng nên chảy mồ hôi ròng ròng, cũng không cho phép bất luận kẻ nào đến gần, bức họa này, Vô Ưu vẽ đúng một canh giờ.

Sau khi vẽ xong, Vô Ưu lắc lắc bàn tay đau nhức, cười nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca, người mau tới đây xem, ta vẽ có được hay không!"

Cung Ly Lạc nghe vậy đứng dậy, đi tới trước Bức họa.

Trên bức họa, vào giờ phút này là cảnh tượng, Cung Ly Lạc tóc trắng xiêm áo màu tím đang lay động theo chiều gió, trong mắt ôn nhu chân thành, phía sau hần Mặc Cận Hân đang xem kịch vui, Thủy Thủy lo lắng, hoàng thượng uy nghiêm, thái tử kinh ngạc, Thạc vương, Hằng Vương hoài nghi, Minh vương nghi ngờ, dân chúng thất vọng, tuyệt vọng, Tề Phiêu Phiêu khó khăn đặt bút xuống, sắc mặt trắng bệch, sợ, những người bạn tốt của Tề Phiêu Phiêu thân nhiên xa cách, còn ở trên đài, những bồn hoa được đặt xung quanh, trên một bồn hoa, có một con bướm nhẹ nhàng bay xuống.

Đột nhiên có mấy con bướm bay tới, nhẹ nhàng đậu lên bông hoa ở trên Bức họa.

Cung Ly Lạc khen, "Được, được, tốt lắm, tốt lắm, Vô Ưu, bức họa này của ngươi, có thể nói là kinh thế chi tác(tác phẩm độc nhất vô nhị)!"

Không cần đánh giá nữa, chỉ bằng một bức vẽ, đã có khả năng hấp dẫn bướm bướm tới, cực kỳ hiếm thấy.

Bức họa, bị Cung Ly Lạc thu vào, có thể nhìn thấy, cũng chỉ vài người.

Lần nữa quay sang Tề Phiêu Phiêu, trên giấy vẽ, trừ vài giọt mực, không còn cái khác.

"Loảng xoảng"

"Ván thứ ba, họa, Vô Ưu Quận chúa thắng!"

Tề Phiêu Phiêu bùm quỳ gối trước mặt Vô Ưu, "Vô Ưu Quận chúa, là Phiêu Phiêu không đúng, cầu xin Vô Ưu Quận chúa, giờ cao đánh khê."

Vô Ưu cười lạnh, giờ cao đánh khê?

Nếu hôm nay nàng thua, trừ Cung Ly Lạc, ai sẽ giơ cao đánh khẽ với nàng?

Không, không có ai.

Cái dị thể này, trừ Cung Ly Lạc một lòng vì nàng, không còn một người nào, như Cung Ly Lạc, cưng chiều nàng, thương nàng, yêu nàng.

"Tề tiểu thư, không phải còn chưa so hết sao, thắng bại chưa phân, cái người này sao nhận thua gấp vậy, không hay cho lắm!"

Vô Ưu nói xong, đưa tay đỡ Tề Phiêu Phiêu, Tề Phiêu Phiêu liệu mạng nghĩ sẽ không đứng lên, nhưng, lại không làm thế được, bị Vô Ưu dễ dàng đỡ lên, Vô Ưu cười nhạt, "Nghe nói, kỹ thuật nhảy của Tề tiểu thư đệ nhất thiên hạ, hôm nay, Vô Ưu muốn lãnh giáo một chút, Tề tiểu thư, xin mời!"

Tề Phiêu Phiêu bất đắc dĩ.

Có đầu trước cũng thất bại, Tề Phiêu Phiêu nhảy, nhảy quá mất tiêu chuẩn.

Vô Ưu nhìn, khẽ thờ dài một cái, thật không cùng một đẳng cấp, chơi không có kích thích chút nào.

"Vô Ưu." Cung Ly Lạc khẽ gọi.

Vô Ưu cười, "Ca ca, hôm nay Vô Ưu vang danh thiên hạ, từ nay về sau, không còn là người ngu ngốc, bần lương không thể trát tường, gỗ mục không thể đổ, Vô Ưu xứng đôi với ca ca!"

"Vô Ưu, ta không để ý!"

"Ca ca, người không để ý, Vô Ưu biết, nhưng mà, Vô Ưu để ý."

Bên ngoài nói nàng thành như vậy thật không chịu nổi, hôm nay nàng, sẽ chứng minh, Vô Ưu nàng, kinh tài tuyệt đỉnh, văn chương của nàng có thể lưu danh thiên hạ, võ có thể xoay chuyển càn khôn(xoay chuyển trời đất). Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, đứng lên, "Người đâu, dời những bồn hoa kia đến trung tâm đi!"

Những bồn hoa kia, đều là các chậu đủ loại kiểu dáng với những nụ hoa chớm nở, chưa từng có một ngày trời nắng nào, hoa sẽ nở.

Giờ khắc này, Vô Ưu vạn chúng chú mục.

Bao nhiêu người đau lòng khó chịu, lại không thể không nhìn.

Vô Ưu cầm trường kiếm, từ từ phi thân lên, kiếm khí giống như cầu vồng, mỹ nhân như ngọc, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng, Du Long Kinh Phụng.

Mà dưới chân nàng những nụ hoa chớm nở, trong nháy mắt, từ từ lớn lên, tại thời điểm này nở rộ, hương hoa tỏa ra bốn phía.

Thân thể Đông Hoàng Cung Diệu đột nhiên cứng lại, thầm giật mình, Phụng Vũ Cửu Thiên, nàng là truyền nhân của Phụng gia!

Nhiều năm trước, có truyền thuyết, nữ tử của Phụng gia, đang ở trong thiên hạ, nhưng nhiều năm qua Phụng gia đã biến mất khỏi Tứ Quốc mà không để lại dấu vết, nàng.

Không, không, trong thiên hạ này, tuyệt đối không thể nào là Cung Ly Lạc .

Tuyệt không.

Ngừng múa, Vô Ưu cười nhìn Cung Ly Lạc.

Một cô gái, Cẩm Kỳ Thư Họa, Thi Từ Ca Phú đều tinh, nàng chân chân chính chính là tài nữ đệ nhất thiên hạ, nàng xứng với bất kỳ nam nhân nào.

Cung Ly Lạc không nói gì, chỉ tiến lên, ôm chặt lấy Vô Ưu, "Vô Ưu, Vô Ưu."

"Ca ca."

"Uất ức cho người rồi!"

Vô Ưu của hắn, vì chứng minh mình, để chứng minh Cung Ly Lạc hắn là nam tử hạnh phúc đệ nhất thiên hạ, hao tổn tâm sức.

Chỉ vì hắn.

Vô Ưu lắc đầu, "Ca ca, Vô Ưu mới thắng bốn phần, chỉ cần thắng một phần nữa, Vô Ưu thật sự chiến thắng!"

"Vô Ưu, không cần, người đã thắng!"

Đúng, được cả danh và lợi.

Nhưng, nàng không cam lòng.

Những người này, là tới cười nhạo nàng, làm sao nàng có thể để cho bọn họ an nhàn như thế.

"Ca ca, muốn thắng năm phần, mới tính là thắng!"

Cung Ly Lạc cười, "Chuẩn bị cầm!"

Không có đối thủ để so tài, nhưng, Vô Ưu vẫn mang chuyện Bách Điều Triều Phượng, dẫn bách điều tới.

Dân chúng đau lòng mất đi bạc đồng thời, cũng may mắn được chứng kiến trận so tài mãi mãi không thể nhìn thấy lần nào nữa.

Nhưng, trên bầu trời, bách điều đột nhiên thả xuống vô số cúrt chim.

Roi ở trên đầu dân chúng, trên bả vai, trên y phục, ngay cả trên người Hoàng đế, thái tử, Thạc vương, Hằng Vương, Minh vương.

Chỉ có Cung Ly Lạc, đứng ở bên cạnh Vô Ưu, dùng xiêm áo che ở Vô Ưu.

Đúng như ban đầu, lấy tên cho nàng, một đời không lo.

Tiếng đàn kết thúc, bách điều, rời đi.

Chỉ còn lại tiếng chửi rủa không dứt của dân chúng, nhưng, Cung Ly Lạc, "Có ai không, mang Tề tiểu thư, Chu tiểu thư đến cửa thành, để cho bọn họ bỏ về nhà!"

"Dạ!"

Kỵ binh lập tức đi ra, tiến lên nhìn về mặt trắng bệch của Tề Phiêu Phiêu, hồn bay phách lạc.

Tề Phiêu Phiêu đột nhiên kêu lên "Lạc vương, Lạc vương, Phiêu Phiêu cũng là vì người!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, âm lãnh khát máu, "Người ái mộ, Bôn vương không nhận nổi, cũng không muốn, từ nay về sau, nữ tử có thể ái mộ Bôn vương, trừ Vô Ưu ra, ai Bôn vương cũng không cho phép, mang xuống."

Cửa Kinh Thành, diễn, đàn "

Dân chúng thua bạc không dám đối đầu với Cung Ly Lạc, Vô Ưu, nhưng mà, dám xả giận với Tề Phiêu Phiêu tên đầu sỏ làm hại bọn họ một nghèo hai trắng đặc tội với Lạc vương.

Trúng gà, rau cải thú.

Có người càng thêm ác độc, ném phân lên người Tề Phiêu Phiêu, dội nước lên người Chu Huyền Nhĩ.

"Tên lùong gạt, tên lùong gạt!"

"Đập chết tên lùong gạt này!"

Lừa gạt bọn họ thua sạch gia sản.

Giờ khắc này, Tề Phiêu Phiêu hận không thể đi tìm cái chết, chết, cũng so với một khắc này, còn tôn nghiêm.

Nhưng, có người ở sau lưng cầm roi, thúc giục, "Lạc vương phân phó, nếu không sợ, thuộc hạ chúng ta có thể dùng roi quất chết, người nhà của các người, cũng khó thoát tội!"

Mỗi lần bò, Tề Phiêu Phiêu lại cảm thấy, đây là hủy thiên diệt địa, vô cùng nhục nhã.

Giờ khắc này, nàng hận Cung Ly Lạc ác độc, hận Vô Ưu ác độc.

Cũng hận hoàng hậu ác độc.

Nếu như không phải hoàng hậu xui khiến nàng, nàng cũng sẽ không động lòng với Cung Ly Lạc, cũng sẽ không có kết quả như hôm nay.

Hận, giống như một ly độc được, ở trong lòng Tề Phiêu Phiêu lan tràn, thấm ướt Tứ Chi Bách Hải.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Kết quả thê phẩm.

Chỉ là, trên đường Tề Phiêu Phiêu bò đến Thừa Tướng phủ, nằm mộng cũng không nghĩ đến, không có một người nhà nào chờ ở Thừa Tướng phủ, chỉ có quần gia, lãnh tình phụ nghĩa, ném một tờ giấy cho nàng, trong mắt không còn sự tôn kính như xưa.

Tề Phiêu Phiêu hốt ha hốt hoảng nhìn tờ giấy Tuyên Thành, trên giấy viết, đoạn tuyệt quan hệ phụ tử.

"A, cha, mẹ!"

Tề Phiêu Phiêu hét to một tiếng, tiến lên, không ngừng vỗ vào cửa chính đã đóng kín, nước mắt, nước mũi không ngừng chảy.

Trên người lại là phân, nước tiểu, còn có trứng gà, rau cải thúi, một mùi hôi bốc lên.

Nhưng, không có ai mở cửa cho nàng, không có ai ra ngoài nhìn nàng, phụ thân thương nàng không có, nương yêu nàng cũng không có.

Mà dân chúng, không ngừng ném rau cải thúi vào nàng, có chưa hết giận, bắt đầu đội phân người lên cửa chính của Thừa Tướng phủ.

Trong Thừa Tướng phủ.

Cũng huyền não không kém.

Người nhà Thừa tướng phu nhân, từng người một hung hãn tựa như hổ, muốn thừa tướng phu nhân trả bạc.

"Cái gì, ban đầu các người, rõ ràng cam tâm tình nguyện đặt Phiêu Phiêu trắng, tại sao hôm nay có thể đổi lời, nói là cho ta mượn sao?"

Mấy đại tẩu, muội muội, thăm thăm, bá mẩu nhất trí nhận định, bạc, là thừa tướng phu nhân hỏi mượn các nàng.

Hôm nay, không trả bạc, bọn họ sẽ không đi.

Thừa tướng phu nhân tức giận đến mức hôn mê, Trung đại phu trong phủ đã sớm chạy mất dạng, bây giờ ngoài Thừa Tướng phủ, cửa trước cửa sau đều bị dân chúng chặn lại, muốn đi ra ngoài mời một đại phu khác cũng không được.

"Ai ôi, ai ôi..."

Thừa tướng phu nhân nằm ở trên giường, không ngừng kêu rên.

Thư phòng.

Hữu Thừa Tướng chán chường ngồi ở trên ghế, thật lâu cũng không hồi hồn được.

Hắc y nhân lặng lẽ lên vào thư phòng, Thừa Tướng nhìn thấy, vội vàng đứng lên, "Như thế nào rồi, hoàng hậu nương nương nói thế nào, thái tử có ý tứ gì?"

Hắc y nhân lắc đầu một cái, "Hồi Thừa Tướng, thuộc hạ không gặp được hoàng hậu, cũng không nhìn thấy thái tử!"

"Cái gì."

Hữu Thừa Tướng không thể tin trọn to hai mắt, thân thể mềm nhũn, té ngã trên đất, té chổng vó lên trời.

Quần gia vội vàng vàng chạy tới, "Lão gia, không xong, không xong, phu nhân ngất đi!"

Hữu Thừa Tướng vốn muốn nói, bất tỉnh cứ để cho nàng bất tỉnh đi, chết sẽ tốt hơn.

Nhưng.

"Loại chuyện nhỏ này, không cần tới phiên bốn tướng, đi xuống!"

Quần gia khóc không ra nước mắt, xoay người đi xem thừa tướng phu nhân, lại bị mấy gã sai vặt và nha hoàn trong phủ ngăn lại, từng người một khóc lóc sụt sùi muốn hấn trả bạc.

Đó là bạc họ chuộc thân, cưới thê tử, mua quan tài cho phụ mẫu, nuôi sống gia đình.

Đầu của quân gia thật sự muốn nổ tung.

Tiểu gia nhà nghèo.

Tiếng khóc rung trời.

"Trời ạ, không có cách nào vượt qua cuộc sống này rồi, ngươi là Sát Thiên Dao, sao ngươi không chết luôn đi, ngươi là Sát Thiên Dao, lại có thể cầm bạc trong nhà đi đặt cái tên lùeng gạt đó, ngươi bị Thiên Lôi đánh!"

Quân gia nghe đến phiền, rống mấy câu, không rống sẽ tốt hơn, vừa rống, các cô nương kia lập tức bộc phát, giương nanh múa vuốt nhào vào quân gia, đánh cho một trận.

Nồi chén muối(gạo) chậu tan nát dưới đất.

Chợt có mấy người tâm địa bình thường, không có đi đặt cược, lúc này vỗ ngực, yên lặng cảm tạ ông trời phù hộ.

Trạch viện hoa lệ.

Vô Ưu nhìn bạc, chặc chặc cảm thán, tiến đến đưa tay cầm lên một thỏi vàng ròng, thận trọng hôn một cái.

"Đều nói, phụ mẫu hôn, huynh đệ tỷ muội hôn, cũng không bằng vàng, vàng hôn!"

Thúy Thúy đi theo phía sau, cười ha ha.

Vô Ưu quay đầu lại, nhìn Thúy Thúy, con ngươi híp lại, "Thúy Thúy, ngươi cười cái gì? Là cười ta thắng nhiều bạc như vậy, hay là cười ta không cần bỏ từ cửa thành về Lạc vương phủ?"

"Tiểu thư thắng trận so tài!"

Vô Ưu nghe vậy, nghiêng đầu, nhìn Thúy Thúy.

Một tiểu cô nương, nhát gan yếu ớt, bất quá vẫn có một điểm tốt, chính là rất có lòng cầu tiến, học cái gì cũng rất cố gắng.

"Thúy Thúy, bạc ở chỗ này, thích bao nhiêu cầm bấy nhiêu!"

Thúy Thúy sững sờ, ngay sau đó cười ha ha, đưa tay cầm một thỏi vàng, nắm thật chặt ở trong tay, cười mắt híp lại.

Vô Ưu khẽ kinh ngạc, "Tiếp tục!"

Thúy Thúy lắc đầu, "Tiểu thư, Thúy Thúy chỉ đặt mười lượng bạc, lại lấy một thỏi vàng, đã rất nhiều!"

Vô Ưu cười, "Không tham lam là tốt!"

Mạc Cẩn Hàn ở cửa viện, nhìn trong vào sân.

Hắn nghe thấy trong sân, là mùi vị bảo vật, dùng sức hít thở mấy hơi, muốn đi vào, lại thấy Cung Nhất ôm bảo kiếm, đôi tay ôm ngực, "Cung Nhất. . . .
."

Cung Nhất nhìn Mạc Cẩn Hàn một cái, "Ừm!"

"Cái đó Vô Ưu ở bên trong sao, còn Cung Ly Lạc đâu?"

"Quận chúa ở bên trong, Vương Gia có chuyện đi ra ngoài!"

"Này Cung Nhất, ngươi có thể cho ta đi vào hay không?"

Cung Nhất nhìn Mạc Cẩn Hàn, một hồi lâu mới lên tiếng, "Không được!"

"Tại sao không được, ta dù gì cũng là thân thích với Vương Gia nhà ngươi, dù gì cũng là nha hoàn tạm thời của Quận chúa nhà ngươi, dù gì."

Cung Nhất thấy Mạc Cẩn Hàn ba hoa, không chút để ý nói một câu, "Vương Gia đã nói, nếu như ngươi muốn đi vào, sẽ để cho ta cắt đứt chân của ngươi!"

"A." Mạc Cẩn Hàn há hốc mồm, đột nhiên nở một nụ cười, "Ha ha, ta chỉ nói thôi, không có ý định đi vào!"

Hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu ngồi ở trên ghế rồng, trông mắt neho lại, khí lạnh bắn ra bốn phía, hỏi Thôi công công ở bên cạnh, "Ngươi nói, tất cả mọi

chuyện, có thể là một âm mưu hay không?"

Thôi công công nghe vậy, chẳng dám thờ mạnh, suy nghĩ một chút, mới lên tiếng, "Hoàng thượng, mặc kệ mọi chuyện như thế nào, hành động hôm nay của Vô Ưu Quận chúa, đã hoàn toàn triệt để vang danh thiên hạ!"

Từ đó về sau, nàng không bao giờ bị gọi là người ngu ngốc, nàng xứng với Lạc vương, xứng với bất cứ ai.

Đám người Tề Phiêu Phiêu, muốn nhục nhã Vô Ưu, lại bị Vô Ưu nắm lấy cơ hội, hung hăng phản kích.

Đông Hoàng Cung Diệu khoát tay, ý bảo Thôi công công đi xuống, đứng dậy, vào nội điện.

Vị Ương Cung

Hoàng hậu yên lặng, một hồi lâu mới lên tiếng, "Phế vật, đồ vô dụng, giữ lại có ích lợi gì!"

Hắc y nhân ở bên cạnh khẽ kinh ngạc, "Ý của hoàng hậu nương nương là?"

"Giết tiện nhân Tề Phiêu Phiêu kia, còn nữa, nghĩ biện pháp để Tiểu Đề Tử đến đến bên cạnh Vô Ưu, nằm vùng, chúng ta không quang minh chính đại được, thì sẽ ở trong tối, giết chết nàng."

Thê không bỏ qua.

Nhớ năm đó, Cung Ly Lạc vì cho Vô Ưu một sống tốt, liều mạng tranh, liều mạng giành, những năm này, Vô Ưu không có ở đây, hán mới yên tĩnh lại, hôm nay Vô Ưu trở lại, Cung Ly Lạc lần nữa sống lại, thù đoạn so với trước kia, ác hơn vô tình hơn.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì muốn mạng người.

Lạc vương phủ.

Vô Ưu ngồi ở trên ghế bên cạnh bếp lò, nghiêng đầu, quyền sách trên tay, nửa ngày vẫn chưa từng lật xem.

Nét mặt tươi cười như hoa nhìn Cung Ly Lạc rửa nồi, xắt rau, xào rau, động tác nước chảy mây trôi, tự nhiên phóng khoáng.

Cao lương mỹ vị gì, cũng không bằng món ăn của Cung Ly Lạc!

"Ca ca."

Cung Ly Lạc quay đầu lại, "Đói bụng!"

Vô Ưu gật đầu.

"Đói bụng, tự mình ăn trước đi, ta sẽ làm canh măng ngươì thích!"

Vô Ưu cười, nhìn Cung Ly Lạc tuần mỷ vô song chuyên tâm nấu com cho nàng, trong lòng vừa ấm, lại chất, lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng nói: "Ly Ly, thật ra thì ta tương đối muốn ăn ngươì, Ly Ly, không bằng, tối nay chúng ta động phòng hoa chúc đi."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tranh giành rõ rệt.

Cung Ly Lạc nghe vậy, thân thể cứng đờ, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, tay hơi dùng sức, cái xẻng cứng rắn chọc thủng cái chảo sắt, dầu bên trong chảo chảy vào trong bếp, ngọn lửa bốc lên thật cao.

Cung Ly Lạc nắm chặt cái xẻng, quay đầu lại, trên mặt màu gì cũng có, trong con ngươì, còn hơi tức giận.

Vô Ưu bĩu môi, hoàn toàn không sợ, đứng dậy, ôm chặt lấy Cung Ly Lạc, "Ca ca, nét mặt này là sao?"

Cung Ly Lạc hít một hơi thật sâu, lại thở ra một hơi, áp chế sự dao động trong lòng.

Hai mươi lăm tuổi, sớm động tình biết yêu.

Giờ phút này, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, vừa là người hán yêu tận xương tủy, thê từ từ nhỏ, Cung Ly Lạc thật muốn, bỏ cái xẻng xuống, ôm Vô

Ưu, trực tiếp trở về phòng, ăn nạng.

Nhưng.

"Vô Ưu, người còn nhỏ!"

Vô Ưu cắn môi, đột nhiên bắt được bàn tay của Cung Ly Lạc, nắm lấy cái xềng trong tay hắn, vút trên mặt đất, đặt tay của Cung Ly Lạc, ở trên bộ ngực của mình.

"Ca ca, không nhỏ!"

Dù gì cũng có một ngọn núi nhỏ, dù gì, đại di mục của nàng cũng tới, đã được xem là đại cô nương.

Cung Ly Lạc chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay, nóng bỏng mềm mại.

Một luồng hơi nóng, toát ra từ đỉnh đầu.

Thậm chí rõ ràng cảm giác được, máu mũi đang từ lỗ mũi chảy ra.

Nuốt một ngụm nước bọt, duỗi bàn tay, ôm eo Vô Ưu thật chặt, một tay qua loa lau máu mũi, rồi cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của Vô Ưu.

Coi như bảo vật, thần nhiên thương thức Vô Ưu xong, lưu luyến triển miên.

"Vô Ưu, Vô Ưu."

Con người của Vô Ưu sáng trong, mặt cười như hoa, giống như đã đạt được điều mình muốn, đưa tay ôm cổ Cung Ly Lạc, "Ca ca."

"Vô Ưu, người còn nhỏ, chờ một thời gian đi, ta, không muốn, làm người bị thương!"

Vô Ưu đột nhiên có chút uất ức, uất ức, lại cảm động.

"Ca ca."

"Vô Ưu đừng khó chịu, ca ca muốn người, vẫn luôn muốn, chỉ là, Vô Ưu thật quá nhỏ, đợi thêm một năm, chờ Vô Ưu mười sáu tuổi rồi, ca ca."
Cung Ly Lạc nói xong, há miệng hô hấp, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của Vô Ưu, "Chờ ca ca một chút, một chút là được."

Xoay người rồi đi.

Vô Ưu cắn chặt môi, nàng rõ ràng đã cảm thấy Cung Ly Lạc gần như thất bại, thiếu chút nữa sẽ muốn nàng, cũng trong một khắc cuối cùng, Cung Ly Lạc lại thu tay lại.

Vô Ưu nghĩ nghĩ, lập tức đuổi theo, nàng muốn nhìn xem, Cung Ly Lạc đi làm gì.

Cung Ly Lạc nhanh chóng trở lại sân nhỏ, đi thẳng vào trong, tại một chỗ, dùng sức nhấn một cái, một cánh cửa đá được mở ra, Cung Ly Lạc tiến vào trong.

Bất chấp tất cả, bùm nhảy vào trong hồ nước đều là băng nổi.

Lạnh thấu xương, nhất thời đè nén tâm *, Cung Ly Lạc lạnh đến mức phát run.

Vô Ưu đứng ở một bên nhìn, lệ rơi đầy mặt.

Hai tay che môi đỏ mọng thật chặt.

Ca ca, ca ca, tại sao ngu ngốc như vậy, tại sao ngu ngốc như vậy. Diễn đàn L.ê.Q.ủy.Đ.ôn

Lúc Cung Ly Lạc nghe Vô Ưu khóc thành tiếng, từ trong nước đá lộ đầu ra, vừa thấy Vô Ưu, Cung Ly Lạc vội vàng giải thích, "Vô Ưu, ca ca chỉ là."

"Ca ca, ta hiểu, mau lên đi, trong hồ lạnh, sẽ không tốt, về sau, về sau Vô Ưu không bao giờ bước bình nữa!"

Nhưng trong lòng lại nghĩ, có lẽ, nàng nên điều chế mị dược (thuốc gì thì chắc mọi người đều biết), cho Cung Ly Lạc ăn, đảm bảo không ngừng được.

Tránh cho hắn nhiều lần đều sợ hãi không nhìn được, chạy tới đây ngâm nước đá.

Trên bàn cơm, Cung Ly Lạc gấp thức ăn cho Vô Ưu, Vô Ưu ăn rất yên tĩnh.

Cung Ly Lạc cho là Vô Ưu đang trách hắn chưa làm trận đã bỏ chạy, nhưng không nghĩ tới, trong lòng Vô Ưu tự có tính toán.

Sau khi ăn xong, Cung Ly Lạc đến thư phòng, Vô Ưu đi tìm Mạc Cẩn Hàn.

"Cái gì?" Mạc Cẩn Hàn giống như gặp quỷ nhìn Vô Ưu chăm chăm.

Vô Ưu giơ tay lên đánh vào trên người Mạc Cẩn Hàn, "Kêu la cái gì, ngươi muốn tất cả mọi người đều nghe!"

"Không phải, đại tiểu thư của ta, ngươi có biết, ngươi mới vừa nói cái gì sao?"

Là muốn nam nhân đến điên rồi, hay là như thế nào.

Lại có thể dùng thuốc với Cung Ly Lạc.

Còn dùng mị dược.

"Ta biết rồi!" Vô Ưu không chút để ý nói, "Một câu, ngươi rốt cuộc có giúp hay không?"

"Không giúp!"

"Không giúp thì thôi!" Vô Ưu nói xong, giơ tay lên nhìn kỹ một chút, mới lớn tiếng hét, "Cung Nhất."

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc, "Ngươi muốn làm cái gì?"

"Ta đã nói rồi, bên cạnh ta không cần một kẻ vô dụng, mà Mạc Cẩn Hàn ngươi, đến việc nhỏ như thế cũng không làm được, ta càng không thể giữ ngươi lại!"

"Ngươi." Mạc Cẩn Hàn cắn răng.

Lại cảm thấy Cung Nhất đang nhanh chóng đi tới bên này, Mạc Cẩn Hàn thở ra một hơi, "Ta sẽ tìm được cách điều chế cho ngươi!"

Vô Ưu cười ha ha, "Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Mạc Cẩn Hàn ngươi, chính là nhân tài kiệt xuất đó!"

"Ta là kẻ đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!" Mạc Cẩn Hàn nói xong, mắt tròn trắng.

Cung Nhất đi vào cửa, "Quận chúa, có chuyện gì cần phân phó?"

Vô Ưu mím môi, "Không có việc gì, chính là muốn thử xem tốc độ của ngươi như thế nào, nhưng mà, rõ ràng không đủ nhanh, Cung Nhất, ngươi là đệ nhất ám vệ bên cạnh ca ca, nhưng tốc độ của ngươi còn phải nâng cao, còn nữa, lần sau, không cho lấy chuyện của ta và ca ca ra đánh cược, nếu không."

Trong lòng Cung Nhất sáng tỏ, "Quận chúa yên tâm, thuộc hạ ghi nhớ!"

Vô Ưu khoát khoát tay, "Đi xuống đi!"

"Dạ!"

Cung Nhất nói xong, vội vàng lui ra, Vô Ưu lại không chút để ý mở miệng, "Cung Nhất, ngươi lấy chuyện của ta và ca ca ra đánh cược, thắng không ít đi!"

Cung Nhất nghe vậy, chân dừng lại, thiếu chút nữa lăn ra khỏi phòng.

Nuốt một ngụm nước bọt, nghiêng đầu, cung cung kính kính, "Hồi quận chúa, mấy ngàn lượng."

"Mấy ngàn lượng, nhưng mà Cung Nhất, ngươi ăn mặc đều có vương phủ lo, ngươi còn cần tiêu tiền vào chỗ nào nữa sao?"

Khóe miệng Cung Nhất giật giật, muốn cướp đoạt trắng trợn còn.

"Thuộc hạ ăn mặc đều có vương phủ lo, xác thực không tiêu xài gì nhiều!"

Vô Ưu nghe vậy, cười híp mắt.

Cung Nhất nuốt một ngụm nước bọt, không cam lòng, không tình nguyện từ trong ngực lấy ngân phiếu ra, tiến lên, đưa cho Vô Ưu, "Mong rằng Quận chúa ở trước mặt vương gia, vì thuộc hạ nói vài lời tốt!"

Vô Ưu cười ha ha, đưa tay tiếp nhận, "Ừ, Cung Nhất, ngươi hối lộ, ta nhận, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ ở trước mặt ca ca nói nhiều lời tốt về ngươi, nhưng mà."

"Quận chúa có chuyện gì, xin cứ việc phân phó."

Vô Ưu không nói gì, chỉ mở một vài tấm ngân phiếu ra, đặc biệt cẩn thận, cũng đặc biệt nghiêm túc, nhìn Cung Nhất đang đau thương.

"Cung Nhất!"

"Có thuộc hạ!"

"Ta muốn biết một chút chuyện, nhưng ca ca nói ta còn nhỏ tuổi, nên không nói cho ta nghe, người sẽ nói cho ta nghe."

Cung Nhất cắn răng, "Quận chúa."

"Cung Nhất, người có biết, ta chân chân chính chính muốn làm gì sao?"

Cung Nhất lắc đầu.

"Thật ra thì cũng không có gì, chính là cảm thấy, ca ca cũng trưởng thành, nên có một đứa bé, Cung Nhất, người cứ nói đi?"

Cung Nhất đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra, "Đúng đúng đúng, Quận chúa nói đúng, không biết, tiểu nhân có thể ra sức vì Quận chúa như thế nào?"

Vô Ưu cười, cực kỳ hài lòng, trả lại ngân phiếu cho Cung Nhất, "Làm như không thấy, Cung Nhất, người yên tâm, trên thế gian này, ai cũng muốn hại ca ca, Vô Ưu ta không cần biết, nếu người nào dám dẫm dẫm thương ca ca ta, ta nhất định hoàn trả hấn gấp trăm lần nghìn lần, Cung Nhất, người hiểu không?"

Cung Nhất gật đầu.

Vô Ưu hài lòng cười một tiếng, rồi đi.

Cung Nhất cầm ngân phiếu mất mà được lại trong tay, thở ra một hơi, nguy hiểm thật.

Mạc Cẩn Hàn ở một bên đỡ khóc đỡ cười, quả thật giỏi tính toán.

Chỉ tiếc, tất cả tính toán của nàng, đều chỉ vì một người, một người.

Thư phòng "

Sau khi Cung Ly Lạc nghe âm vệ bẩm báo, cười lạnh, "Tiếp tục giám thị, hoàng hậu muốn sắp xếp người đi vào nằm vùng, thì cứ để cho người nằm vùng của nàng đi vào, thuận tiện, đưa chút lễ vật cho hoàng hậu, để cho nàng cũng đau!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Âm thầm làm mấy chuyện xấu.

Trên bàn cơm, Vô Ưu vẫn cúi đầu ăn cơm.

Cung Ly Lạc gấp rau thả vào trong chén của Vô Ưu, "Ăn nhiều một chút!"

"Cám ơn ca ca!" Vô Ưu nói xong, cười ngọt ngào với Cung Ly Lạc, tiếp tục ăn cơm.

Kì thực trong lòng hoa đào bay đầy trời, thích thú, nuốt món ăn vào lỗ mũi. "Oa."

Vô Ưu khẽ kêu, Cung Ly Lạc lập tức để đĩa xuống, cầm khăn chùi mũi cho Vô Ưu, "Nghĩ gì thế, nhập tâm như vậy?"

Vô Ưu cười một tiếng với Cung Ly Lạc, đá lông nheo, "Ca ca, người biết rõ còn hỏi!"

"Khụ khụ." Cung Ly Lạc nắm quyền, đe dọa môi lại cúi đầu ho khan.

Vô Ưu cười, gấp đồ ăn nuốt tới khóe miệng Cung Ly Lạc, "Ca ca, dùng bữa!"

Cung Ly Lạc do dự một chút, há miệng ăn.

"Ăn ngon không?"

Cung Ly Lạc gật đầu.

Vô Ưu cười, lại gấp đồ ăn, đưa đến trước mặt Cung Ly Lạc, nhưng lại bỏ vào trong miệng mình, còn cố ý cắn chiếc đũa, cười nhìn Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc ho khan lợi hại hơn.

Có chút dở khóc dở cười.

"Vô Ưu, ngươi từ từ ăn, ca ca ăn xong rồi!"

Cung Ly Lạc nói xong, đứng lên, Vô Ưu lại đưa tay kéo Cung Ly Lạc lại, "Ca ca, Vô Ưu còn chưa ăn no!"

Cung Ly Lạc bắt đắc dĩ, ngồi xuống.

Vô Ưu tiếp tục gấp rau, dứt tới khoe miệng Cung Ly Lạc, "Ca ca, ăn."

Cung Ly Lạc bắt đắc dĩ, há miệng, một người dứt, một người ăn.

Cung Ly Lạc cũng không quản Vô Ưu dứt hần cái gì, Vô Ưu dứt, hần đều ăn.

"Ca ca, ăn ngon không?"

"Ừm!"

Sau khi ăn xong, Vô Ưu kéo Cung Ly Lạc tản bộ tiêu thực, vừa nói chuyện phiếm.

"Vô Ưu, Chu Huyền Nhi, bị người nhà nàng đưa vào am ni cô dưỡng bệnh!"

Vô Ưu ồ một tiếng, "Còn Tề Phiêu Phiêu?"

"Ồ trong một ngôi miếu đồ nát của vùng ngoại ô, trở thành tên ăn xin!"

Vô Ưu cười, "Ca ca, trở thành tên ăn xin ngược lại tốt hơn, nhưng mà, đầu sỏ gây chuyện lại không bị trừng phạt, như vậy, tốt sao?"

Cung Ly Lạc suy nghĩ một chút, "Ý Vô Ưu là?"

Vô Ưu nhún mày, "Ca ca, chó cắn chó gì đó, đều bị thương, không phải sao?"

Nếu Tề Phiêu Phiêu và hoàng hậu cắn lẫn nhau.

Ha ha, kịch hay đấy.

Cung Ly Lạc kinh ngạc, con ngươi khẽ lóe sáng, "Vô Ưu, ca ca đã hiểu, ngươi yên tâm, một người cũng không chạy thoát!"

"Ca ca, nếu không, chúng ta đi quạt gió thổi lửa đi!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Chuyện như vậy, để Cung Nhất đảm nhiệm là được, cần gì vì loại người đó, làm bẩn tay của ngươi!"

"Ừ, ca ca nói có lý, như vậy chúng ta đi xem náo nhiệt đi!"

Chỉ là, Vô Ưu và Cung Ly Lạc nằm mơ cũng không nghĩ đến, có người đi trước bọn họ một bước, muốn giết chết Tề Phiêu Phiêu, Cung Nhất ra tay, vạn vô nhất thất(hết sức cẩn thận), sau cùng lại nói, "Các ngươi là do hoàng hậu phái tới!"

Trong nháy mắt Tề Phiêu Phiêu hóa đá, Vô Ưu bị chặn ở xa, cũng có thể cảm thấy trong con ngươi của Tề Phiêu Phiêu, nồng đậm hận ý.

Cung Nhất không chỉ cứu Tề Phiêu Phiêu, còn cho Tề Phiêu Phiêu một xấp ngân phiếu, bảo nàng tự bảo trọng.

Nhìn Tề Phiêu Phiêu biến mất trong bóng đêm, Vô Ưu nhếch môi, sau đó cười ha ha, "Ca ca, nên phải mấy cao thủ, âm thầm bảo vệ Tề Phiêu Phiêu, nếu không, hoàng hậu ra tay lần nữa, Tề Phiêu Phiêu chắc chắn phải chết!"

Cung Ly Lạc gật đầu.

Mấy ngày kế tiếp, Vô Ưu rảnh rỗi, mỗi ngày lại tìm Mạc Cẩn Hàn đòi phương thuốc mị dược.

"Cô nài nài, chuyện như vậy, ngươi là một cô nương, dù gì cũng dè dặt một chút!"

Vô Ưu liếc Mạc Cẩn Hàn một cái, "Ta lười phải dài dòng với ngươi, hạn cho ngươi ngày mai giao cách điều chế cho ta, nếu không, ta."

"Người như thế nào?" Mạc Cận Hàn hỏi.

"Ta sẽ đến kỹ viện, sau đó ta nói với ca ca, là người gạt ta đi, Mạc Cận Hàn, ta, nhiều nhất là đuổi người ra khỏi Lạc vương phủ, nhưng mà, ca ca ra tay, khó bảo đảm người sẽ không gây tay, gây chân!"

Mạc Cận Hàn nhìn Vô Ưu, đột nhiên cảm thấy, Vô Ưu thật sự quá âm hiểm.

"Ta biết rồi!" Xoay người, xuất phủ, đi tìm mị dược.

Hoàng cung, Vị Ương Cung. "lê quý đôn"

"Hoàng hậu nương nương, không xong!"

Hoàng hậu nhíu lông mày, "Ầm ầm ầm ầm, kéo xuống, đánh 20 đại bản, răn đe!"

"Hoàng hậu nương nương tha mạng, thật ra chẳng biết tại sao Hoan Hi công chúa, miệng chọt sùi bọt mép, ngã xuống đất hô đau."

Hoàng hậu nghe vậy, đứng lên, "Cầu nô tài, dám nguyền rủa công chúa, mang xuống đánh chết!"

Nhanh chóng đi xem nữ nhi mới mười một tuổi của nàng, Hoan Hi công chúa.

Hoan Hi cung.

Hoan Hi công chúa đau chết đi sống lại, ngự y không ngừng ra ra vào vào, lấy được kết luận là, công chúa trúng độc.

Nhưng, ngự y không biết cách chế tạo thuốc giải .

Trong lúc nhất thời, hoàng hậu vô cùng lo lắng, hoàng hậu cũng đau lòng muốn chết.

Đánh mấy ngự y, lại trách phạt cung tỳ thái giám, vẫn như cũ không làm nên chuyện gì, Hoan Hi công chúa bắt đầu hôn mê bất tỉnh.

Hoàng hậu ngồi ở bên giường, kéo tay của Hoan Hi công chúa, "Con của ta, con của ta."

Lập tức, hình như già thêm mười tuổi.

Vô Ưu biết được tin tức này, vẫn như cũ chuyện ta ta làm, nghĩ nghĩ phải làm thế nào để hạ ngục Cung Ly Lạc.

Mặc dù kiếp trước là sát thủ, cũng xem qua mấy bộ phim tình cảm, nhưng mà, thành thật nghiêm túc cùng nam nhân lăn lộn trên khăn trải giường, nàng vẫn chưa làm qua.

Trong lúc nhất thời, Vô Ưu cảm thấy, nàng còn cần một quyển sách cảm 18.

"Cung Nhất."

Cung Nhất vừa thấy Vô Ưu đi về phía hắc, sống lưng không nhận được đồ mồ hôi lạnh. Nhưng lại không thể bỏ đi, chỉ có thể cung cung kính kính, "Quận chúa!"

"Cung Nhất, hỏi thăm một việc!"

"Quận chúa cứ nói!"

Vô Ưu lúng túng sờ lỗ mũi một cái, nhìn xung quanh, thấy xung quanh không có ai, mới lại gần Cung Nhất nói, "Ta muốn mua một quyển sách, người cảm thấy nơi nào sẽ có?"

"Sách gì?"

"Chính là loại sách đó!"

Cung Nhất kinh ngạc, "Loại sách nào, Quận chúa, ngài có thể gợi ý không?"

"Chính là loại, nam nữ hoan ái, quyển sách đêm động phòng hoa chúc mới có thể nhìn!"

Cung Nhất chỉ cảm thấy, một bầy quạ bay qua đỉnh đầu, sắp phun ra một ngụm máu, càng nghĩ đến việc, nếu như Vương Gia biết hắc đang ở nơi này nghe Quận chúa nói chuyện mờ ám, nhất định sẽ lột da hắc.

"Cái đó, Quận chúa, Vương Gia ngài ấy."

"Cung Nhất, nếu như người không giúp ta tìm một quyển, ta chắc chắn sẽ đến chỗ ca ca tố cáo, nói người nói với ta, người muốn đưa một quyển xuân,

đồ cho ta, đến lúc đó, ca ca nhất định sẽ cách chức ngươi!"

Cung Nhất xù lông, cũng không dám nổi đóa, "Quận chúa, nghìn vạn lần giờ cao đánh khề!"

"Nhưng mà, nếu như ngươi tìm giúp ta, ta nhất định sẽ ở trước mặt ca ca khen ngợi ngươi, để ca ca tăng lương cho ngươi, như thế nào?"

Cung Nhất mở hôi nhễ nhại, "Quận chúa, có thể đổi cái khác hay không!"

"Không được, ta muốn cái này, Cung Nhất, ngươi chỉ cần thỏa mãn một yêu cầu nho nhỏ của ta."

Cung Nhất suy đi nghĩ lại, gật đầu.

Vô Ưu cười, "Cung Nhất, cố gắng lên, ta xem trọng ngươi rồi!"

Cung Nhất nhìn bóng lưng Vô Ưu đi xa, khóc cũng không biết phải khóc thế nào, xoay người, yên lặng đi tìm xuân, đồ.

Đã nhiều ngày, Vô Ưu vẫn thần thần bí bí, không biết tính toán gì, ngay cả buổi tối đi ngủ, cũng liên tục hì hì cười mờ ám.

Cung Ly Lạc nằm ở bên cạnh Vô Ưu, không nhận được muốn nôn.

Mà hán lại không thể hỏi, có hỏi Vô Ưu cũng sẽ không nói cho hán biết.

Từ nhỏ đến lớn Vô Ưu đã có tính cách này, trừ phi nàng nguyện ý nói, nếu không, uy hiếp nàng, nàng cũng sẽ không mở miệng.

Một ngày kia, Vô Ưu tay trái cầm mì được, tay phải cầm xuân, đồ, "A ha ha ha, a ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vô Ưu được như ý

Vô Ưu cảm quyền sách, nhìn mặt hồng tím đập, hô hấp dồn dập, sau khi phù phù thở mấy hơi, nhìn xung quanh, một dáng vẻ có tật giật mình.

Cung Ly Lạc đứng ở cửa, khề cau mày, vốn định đi vào, lại sợ hù dọa Vô Ưu, dứt khoát lạng lẽ lùi ra ngoài cửa viện, hắng giọng một cái, "Vô Ưu, ngươi ở trong phòng sao?"

Vô Ưu nghe vậy, kinh hãi nhảy lên, vội vàng nhét xuân, đồ vào dưới gối đầu, đứng lên, không ngừng xoa tay, không ngừng cười ha ha với Cung Ly Lạc đang đi đến gần, "Ca ca."

"Đang làm gì vậy?"

Vô Ưu vội vàng lắc đầu, "Không có, ca ca, ta muốn đi dạo phố, chúng ta đi dạo phố đi!"

Vô Ưu nói xong, tiến lên khoác cánh tay Cung Ly Lạc, cùng Cung Ly Lạc đi ra cửa.

Đi trên đường lớn chuẩn bị mua đồ ăn.

Nhưng mà.

Tất cả những người bán hàng, vừa thấy Vô Ưu tới, nhiệt tình kêu.

"Vô Ưu Quận chúa, ngươi tới đây thử điểm tâm đi!"

"Vô Ưu Quận chúa, ngươi tới đây thử hoa quả khô đi!"

"Vô Ưu Quận chúa, ngươi tới đây thử mứt hoa quả đi!"

Nhiệt tình, khiến Vô Ưu khó có thể chống đỡ, gọi Thúi Thúi mua mỗi loại một chút, rồi kéo Cung Ly Lạc trực tiếp đi đến Lâu Ngoại Lâu.

Ngồi ở lầu ba, Vô Ưu dựa vào bên cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài như tranh vẽ.

Trong đầu, nghĩ tới, làm sao, mới có thể đụng ngã Cung Ly Lạc. Hình ảnh kia, làm sắc mặt hồng hồng, rồi đỏ ửng, muốn triền miên, lại có dây dưa nữa.

Vô Ưu nhớ lại, nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc.

Chỉ cảm thấy mặt hấn như ngọc, con ngươi thâm thúy xa xăm, lông mày đen rậm, đôi môi sáng bóng mê người.

Vô Ưu duỗi lưỡi, liếm đôi môi đỏ mọng của mình.

Cung Ly Lạc nhìn thấy, ho một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Vô Ưu cũng không buông tha, tiến lên, ngồi vào trong ngực Cung Ly Lạc, đưa tay ôm cổ Cung Ly Lạc, "Ca ca."

"Ủm!"

"Người không thích Vô Ưu sao?" Vô Ưu nói xong, chu môi, uất ức muốn khóc.

Thân thể Cung Ly Lạc căng thẳng, bàn tay ôm eo Vô Ưu, cầm chống đỡ trên trán Vô Ưu, "Vô Ưu, ta thích người, ta muốn người, muốn nhiều đến mức thân thể cũng đau, nhưng Vô Ưu." Cung Ly Lạc dừng một chút, nuốt nước bọt trong miệng xuống, "Người còn nhỏ, ta không thể."

Vô Ưu cong môi lên, ai oán vùi ở trong ngực Cung Ly Lạc.

"Vô Ưu."

Vô Ưu im lặng.

"Vô Ưu." Cung Ly Lạc tiếp tục kêu.

Vô Ưu không lên tiếng.

"Vô Ưu, đừng bày ra bộ dạng đó, ca ca chỉ là." Cung Ly Lạc giải thích.

Cũng trong phút chốc Vô Ưu ngẩng đầu lên, gất gao hôn lên đôi môi của Cung Ly Lạc, lưỡi tiến vào trong miệng Cung Ly Lạc, tùy ý trêu đùa.

Cung Ly Lạc mờ mịt đáp lại, máu mũi lại không nhịn được chảy xuống.

Trong miệng Vô Ưu nếm được vị máu tươi, ngẩng đầu, nhìn Cung Ly Lạc chảy máu mũi, dờ khóc dờ cười.

Lấy khăn tay ra, lung tung lau cho Cung Ly Lạc, "Ca ca, bộ dạng như vậy, người sẽ nín hông đấy!"

"Vô Ưu, chuyện gì, ca ca cũng có thể đồng ý với người, nhưng mà chuyện này., không được!"

Vô Ưu nổi đóa.

Đột nhiên từ trong ngực Cung Ly Lạc đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Vì đi quá nhanh, lại không chú ý, nên đụng phải một người, lui về phía sau mấy bước, cũng không nhìn hấn là nam hay nữ, cao thấp béo gầy, nói một câu, "Thật xin lỗi, thật có lỗi!" chuẩn bị rời đi.

Lại bị người đó cản đường.

Vô Ưu nhìn người trước mặt, một thân áo lam, dáng dấp giống như tượng, con ngươi nheo lại, cực kì lạnh nhạt, cực kì lạnh nhạt nói, "Cút ngay!"

Nam tử kia cũng được coi là đã gặp rất nhiều mỹ nhân, nhưng mà, cũng chưa gặp qua người như Vô Ưu, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, làn da như mỡ đông, mặt đẹp như phù dung, hi hi cười một tiếng, "Mỹ nhân, mới vừa rồi người đụng vào ta!"

"Ta đã nói xin lỗi!"

Nam tử cười, "Nói xin lỗi làm sao có tác dụng, muốn đền bù cho ta như thế nào?"

Vô Ưu hít một hơi thật sâu, giờ tay hung hăng tát hấn hai bạc tay, "Mẹ người dám bức ta, lão nương giúp người đi tìm cái chết!"

Mắng xong, một cước đá vào giữa hai chân nam tử, thừa dịp lúc hai tay nam tử che giữa hai chân lại, kêu rên, khí thế to lớn đi ra ngoài.

Lại bị tùy tùng của nam tử kia ngăn lại, "Đã thương thiếu gia nhà ta, còn muốn rời đi!"

Vô Ưu nhìn mấy nam tử trước mặt, "Không muốn chết, cút ngay cho ta!"

Muốn chết, nàng cũng vô cùng sẵn lòng đưa bọn họ đến Tây Thiên.

"Giọng điệu thật là ngông cuồng, các huynh đệ, lên, bắt nàng, báo thù cho thiếu gia!" Một người trong đó quát một tiếng, nắm quyền đánh về phía Vô

Ưu.

Vô Ưu bơi vì không thể đứng ngẩng Cung Ly Lạc, ngọn lửa trong lòng vốn khó tiêu, hôm nay những người này, lại bơi móc, vừa muốn ra tay, Cung Ly Lạc nhanh chóng vọt đến trước mặt Vô Ưu, ôm eo Vô Ưu, vận khí xuất chưởng, một chiêu, đã đánh bay mấy tên tùy tùng kia, té ngã trên đất, hộc máu mà chết.

"Vô Ưu không sao, không sợ, ca ca ở đây!"

Vô Ưu nhất thời cảm thấy, đây là một cơ hội tốt, vui ở trong ngực Cung Ly Lạc, nức nở một tiếng, khóc ra tiếng.

"Ồ ô, ca ca."

"Tốt, tốt, đừng khóc, đừng khóc, cái gì ca ca cũng đồng ý với Vô Ưu, đừng khóc!"

Cung Ly Lạc dụ dỗ cũng không tới, ồ một cái, Vô Ưu lại làm bộ làm tịch.

"Vô Ưu muốn thành thân, Vô Ưu muốn Động Phòng Hoa Chúc!"

Ban ngày ban mặt, một cô gái, nói ra những lời này, ở trong Lâu Ngoại Lâu, khách nhân đều thờ hốt vì kinh ngạc.

Cung Ly Lạc lạnh lùng nhìn.

Cung Ly Lạc cũng không cho hoàng đế mặt mũi, bọn họ chỉ là binh tôm tướng cua, dân chúng bình dân, không chọc nổi, mọi người lập tức tản đi như chim thú.

Cung Ly Lạc đau lòng nhìn Vô Ưu khóc, khẽ thở dài một cái, "Tốt!"

Gian kế đã đạt được.

Trong lòng Vô Ưu cười to.

Vẫn vui ở trong ngực Cung Ly Lạc như cũ, nghẹn ngào, mặc cho Cung Ly Lạc chặn ngang, bẻ nằng ra khỏi Lâu Ngoại Lâu, trở về Lạc vương phủ.

Vừa về tới Lạc vương phủ, Vô Ưu kéo vạt áo Cung Ly Lạc Y, nhắc nhở hẩn chuyện thành thân.

Cung Ly Lạc dờ khóc dờ cười, "Cung Nhất!"

Cung Nhất lập tức tiến lên, cung cung kính kính, "Vương Gia!"

"Chuẩn bị sổ gấp, Bốn vương muốn tấu xin hoàng thượng, tứ hôn!"

Vô Ưu nghe vậy vô cùng mừng rỡ.

Ở trong ngực Cung Ly Lạc, ha ha nở một nụ cười.

"Người." Cung Ly Lạc bất đắc dĩ, biết rõ nàng có âm mưu, nhưng vẫn không đành lòng nhìn nàng đau lòng.

Tiểu Vô Ưu của hẩn, đối với người nào cũng lạnh lùng vô tình, chẳng thèm ngó tới, chỉ riêng với đối hẩn, mới dùng hết tâm tư.

Vô Ưu cười, ôm cổ Cung Ly Lạc, "Ca ca là tốt nhất!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn trên bàn, tấu chương Cung Ly Lạc xin tứ hôn, chân mày nhíu lại, tay từ từ nắm quyền.

"Người đâu!"

"Có nô tài!" Thôi công công lập tức tiến lên.

Đông Hoàng Cung Diệu nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, "Mang sổ gấp này đi đốt, nếu Lạc vương hỏi, nói, sổ gấp mất, trẫm chưa từng thấy!"

Thôi công công hít vào một hơi, "Dạ!"

Vội vàng tiến lên, cầm tấu chương Cung Ly Lạc xin tứ hôn lên, để vào trong lò hương, thiêu hủy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cung Ly Lạc nổi giận

Bởi vì Cung Ly Lạc dâng tấu xin tứ hôn, Vô Ưu nghĩ, rất nhanh sẽ đụng ngã Cung Ly Lạc, tâm tình thật tốt.

"Ca ca, buổi tối, Vô Ưu sẽ xuống bếp, ngươi muốn ăn cái gì, Vô Ưu làm cho ngươi!" Vô Ưu nói xong, ha ha nở một nụ cười.

Cung Ly Lạc bật cười, ôn nhu với Vô Ưu, "Đề ca ca làm, Vô Ưu muốn ăn cái gì đây?"

"Ăn ngươi!" Nghĩ cũng không nghĩ, Vô Ưu bật thốt lên.

Cung Ly Lạc bật cười, "Nữ hài tử, cũng không thể mở miệng ngậm miệng, đều là chuyện này!"

Vô Ưu le lưỡi một cái, kéo Cung Ly Lạc đi tới nhà bếp, "Ca ca, ta nhóm lửa giúp ngươi!"

"Không cần!"

"Ca ca, ta rửa nồi giúp ngươi!"

"Không cần!"

"Ca ca, ta cắt thức ăn giúp ngươi!"

"Không cần!"

"Ca ca, ta rửa rau giúp ngươi!"

"Không cần!"

Cái gì cũng không cần, Vô Ưu hơi cáu, "Ca ca, ta ăn cơm giúp ngươi!"

"Không cần!"

Cung Ly Lạc phản ứng tự nhiên, trong nháy mắt giặt mình, vội vàng giải thích, "Vô Ưu, không phải."

"Ca ca, ngươi không cho ta cơm ăn, ta tức giận!"

"Không phải, Vô Ưu, ca ca không có ý đó, ca ca chỉ là, thuận miệng trả lời."

Cung Ly Lạc giải thích.

Trời mới biết, hần hận không được moi cả trái tim ra cho Vô Ưu, những món đồ tốt đẹp nhất thế gian, cũng lấy đưa cho nàng.

Làm sao không cho nàng cơm ăn.

"Ca ca, ta không có ý định tha thứ cho ngươi!"

Cung Ly Lạc nghe vậy khẩn trương, "Vô Ưu, đừng, đừng, ca ca sai rồi, ca ca quả thật đã sai rồi, ngươi nói, ngươi muốn như thế nào, mới bằng lòng tha thứ cho ca ca!"

Vô Ưu chính là chờ những lời này.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần nàng vừa nói những lời này, Cung Ly Lạc đều sẽ moi tìm móc phổi cầu xin nàng tha thứ, bằng bất kỳ giá nào.

Vô Ưu cười ha ha, ôm lấy cánh tay Cung Ly Lạc "Ca ca, đây chính là ngươi nói đó, một hồi, ngươi chờ Vô Ưu trở tài, làm một bữa cơm tối mỹ vị cho ca ca ăn, chỉ là, ca ca không thể nhân rồi, ca ca phải giúp Vô Ưu nhóm lửa, phải giúp Vô Ưu rửa rau, phải giúp Vô Ưu cắt thức ăn, còn phải giúp Vô Ưu."

Cung Ly Lạc lấy lại tinh thần sau khi hoảng hốt lo sợ, thân nhiên nhếch môi, "Ngươi, Tiểu Phiến Tử!"

Thật ra thì, Cung Ly Lạc vẫn không nỡ để Vô Ưu xuống bếp.

Hần cảm thấy, Vô Ưu của hắn, chỉ cần ngồi ở bên bàn, nước miếng chảy ròng nhìn hắn nấu cơm là tốt rồi.

Nấu cơm cho người trong lòng, đó là hạnh phúc, Cung Ly Lạc, yêu đến mức không sợ chết.

Trên bàn cơm, bốn mặn một canh, mặn chay phối hợp.

Màu sắc hương vị đều đủ.

"Ca ca, bắt đầu!"

Cung Ly Lạc cười, cầm đũa lên, gấp đồ ăn, đặt vào trong chén Vô Ưu, "Vô Ưu cực khổ rồi, ăn nhiều một chút!"

Vô Ưu cũng gấp đồ ăn đặt vào trong chén Cung Ly Lạc, "Ca ca cũng cực khổ, ca ca ăn nhiều một chút!"

Nhìn nhau cười một tiếng.

Ái tình nồng đậm lưu luyến, vào giờ khắc này, phát sinh vô hạn.

Vô Ưu thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc cũng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Vô Ưu, một khắc kia khi hai ánh mắt gặp nhau, hai người cũng không nhận được đồ mắt.

Kiếp trước Vô Ưu là một cô nhi, sau lại bị tổ chức sát thủ mua, bồi dưỡng, vĩnh viễn cũng không quên, ở trong rừng rậm nguyên thủy của Châu Phi chém giết, một vạn người, đi ra khỏi đó chỉ có một mình nàng.

Máu me khắp người, từ lúc đó trở đi, nàng thì sẽ không yêu nữa.

Cho đến khi tới dị thế, Cung Ly Lạc chen ngang, nuôi dưỡng nàng lớn lên, gian khổ trong đó, chỉ có Cung Ly Lạc biết.

Nhưng, Cung Ly Lạc chưa từng ghét bỏ nàng, coi nàng như trân bảo, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Chỉ là, cũng may, cuối cùng nàng cũng gả cho hắn.

Trở thành thê tử xứng với hắn, thê tử, người nhà.

Vô Ưu nghĩ, ăn cơm cũng ngon hơn.

Ảnh vệ đi vào phòng ăn, nhìn Vô Ưu một cái, Cung Ly Lạc thân nhiên mở miệng, "Nói đi, Vô Ưu không phải người ngoài!"

Ảnh vệ nuốt một ngụm nước bọt, trấn định tâm thần, mới lên tiếng, "Vương Gia, trong hoàng cung, truyền đến tin tức, hoàng thượng, bảo Thôi công công đốt tầu chường xin tử hôn!"

"Két."

Vô Ưu vừa dùng lực đã bóp gãy đũa sứ trên tay phải, tay cầm thành quả đấm, trong lòng bàn tay dần dần có máu tràn ra.

"Vô Ưu." Cung Ly Lạc kêu lên.

Vô Ưu không nói, lấy tay nắm cơm, nhét vào miệng, hoàn toàn không chú ý trên hạt cơm, dính máu của nàng.

Trong con người, hận ý cuộn cuộn.

Lão tử này, nếu như không phải nể mặt Cung Ly Lạc, tối nay, nàng sẽ tiến cung, lấy thủ cấp của hắn, làm bóng đá.

Cung Ly Lạc cảm tay bị thương của Vô Ưu, đau lòng không dứt, "Đúng là nghiệt tử, muốn hắn tử hôn, có thiên thiên vạn vạn phương thức, cần gì phải đa thương mình."

Để cho tâm hắn cũng đau.

Vô Ưu không nói gì, nặng nề đặt chén lên bàn, nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca."

Sớm có người bưng nước tới, lấy thuốc ra, Cung Ly Lạc tự mình, tỉ mỉ rửa sạch vết thương cho Vô Ưu, bôi thuốc, băng bó, làm liền một mạch.

Khoát tay, ý bảo mọi người đi xuống, nhẹ nhàng kéo Vô Ưu, ôm vào trong ngực, "Vô Ưu, như vậy đi, để không thất vọng, trước lấy tên cho người!"

Hắn hứa sẽ cho nàng một đời Vô Ưu.

Vô Ưu ngửa đầu nhìn Cung Ly Lạc, nước mắt không nhận được rơi xuống, "Ta chỉ đơn thuần muốn gả cho người, muốn làm thê tử của người, làm người thân thật sự của người, lại khó khăn như vậy sao?"

"Không, Vô Ưu, người chờ ta, ngay bây giờ ta sẽ vào cung, Vô Ưu, người sẽ là thê tử của ta, cả đời này, thê tử duy nhất, người thân duy nhất!"

Cung Ly Lạc nói xong, giờ tay lên tự tay lau đi nước mắt trên mặt Vô Ưu, "Vô Ưu, đừng khóc, người vừa khóc, còn khó chịu hơn giết chết ca ca!"

"Ô ô."

Cung Ly Lạc không đỡ còn tốt, vừa đỡ, Vô Ưu khóc càng đau lòng.

Mười năm.

Ba năm com nuốt không trôi, toàn dựa vào nước thuốc, chất độc để duy trì sinh mạng, hai năm cố gắng luyện tập lật người, hai năm luyện tập đi bộ, ba năm cố gắng luyện tập võ công, y thuật, vì cái gì.

Chính là vì trở lại bên cạnh hắn, tìm kiếm sự ấm áp lúc đầu.

"Vô Ưu đừng khóc, ca ca sẽ vào cung, nhất định sẽ mang thánh chỉ từ hôn trở lại!"

Cung Ly Lạc nói xong, đứng dậy, đi ra ngoài.

Vô Ưu đột nhiên lên tiếng thấp giọng kêu, "Ca ca."

Cung Ly Lạc dừng bước.

"Ca ca, nếu như Vô Ưu muốn thiên hạ này, người giúp Vô Ưu tranh."

Cung Ly Lạc nghe vậy, sống lưng thẳng tắp, "Tranh, đừng nói một Đông quốc, cho dù là nhất thống Tứ Quốc, ca ca cũng tranh cho Vô Ưu!"

Rời đi.

Vô Ưu khóc, khóc, ha ha nở một nụ cười.

Cửa hoàng cung.

Cung Ly Lạc cười đại mã, kiểm chỉ thị vệ giữ cửa, lạnh lùng âm trầm, thực cốt hàn băng, "Mở cửa cung ra cho Bôn vương, nếu không, giết không cần hỏi!"

Sau lưng, cũng không có lấy một người.

Thị vệ giữ cửa nhìn Cung Ly Lạc, "Lạc vương, cửa cung đã đóng, Lạc vương có việc, xin đợi lâm triều."

Thị vệ kia còn chưa nói xong, đầu thân đã hai nơi.

Mà Cung Ly Lạc cười đại mã như cũ, lạnh lùng thờ ơ.

"Mở cửa cung cho Bôn vương, nếu không, giết không cần hỏi."

Thị vệ thủ cửa cung thấy Cung Ly Lạc tiến tới, lập tức nói, "Lạc vương, mời ngài chờ, thuộc hạ truyền lệnh cho người bên trong, để cho bọn họ đi xin chỉ thị của hoàng thượng!"

Cung Ly Lạc lần nữa ra chiêu, một chiêu khiến thị vệ mất mạng, không chút nương tay.

Tay trái vận khí, một chuồng chém nát cổng vòm sơn hồng dày cộm, xoay người lên ngựa, điều khiển ngựa vào cung.

Dọc đường, cấm vệ quân tiến lên cản đường, Cung Ly Lạc tay cầm trường kiếm, lạnh lùng quát, "Kẻ nào dám chặn đường ta, giết không tha."

Nói xong, rút trường thương bên hông ngựa ra.

Máu, rải đầy trên con đường đến Ngự Thư Phòng, Cung Ly Lạc cười đại mã, trường thương vừa xuất ra, cấm vệ quân bị dọa sợ đến mức lui về phía sau.

Tin đồn, năm năm trước, Lạc vương đã dùng trường thương này, trong một đêm, chém giết bốn mươi vạn tướng sĩ của tam quốc, mà Lạc vương, không mất một sợi lông.

Sau khi cấm vệ quân bắt đầu lui ra, Cung Ly Lạc trực tiếp điều khiển ngựa đến Ngự Thư Phòng.

Đông Hoàng Cung Diệu lúc nghe thấy tiếng ngựa hí, ngẩng đầu lên, nhìn Cung Ly Lạc cười đại mã, trường thương trong tay vẫn còn rỉ máu, Đông Hoàng Cung Diệu gầm lên, "Cung Ly Lạc, ngươi muốn tạo phản sao?"

Cung Ly Lạc nghe vậy, không nói gì, trường thương giương lên, mạnh mẽ đánh về phía Đông Hoàng Cung Diệu, trực tiếp chém gãy bàn đọc sách trước mặt Đông Hoàng Cung Diệu.

"Tạo phản, ngươi cho rằng, nếu ta muốn tạo phản, ngươi sẽ giữ được ngôi vị hoàng đế này bao lâu, mười ngày, một tháng, hay là một năm?"

Tóc trắng tung bay, cả người run rẩy.

Hắn, giờ phút này, giống như Tu La từ địa ngục đến lấy mạng, không cần nói nhiều lời, đã làm cho người ta không rét mà run.

"Ta không quan tâm đến Hoàng vị, ngươi lại bức ta, ngươi thật sự cho rằng, ta vẫn còn là đứa trẻ mười lăm tuổi năm đó, dễ bắt nạt, dễ bị gạt, ngươi thật sự cho rằng, ngươi muốn giết ta, đẩy ta tới nơi đâu sóng ngọn gió, chẳng lẽ ta không biết ngươi chân chân chính chính muốn bảo vệ người nào sao?"

"Ngươi cho rằng, ngươi bảo vệ được hắn."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Khí phách đến, khí phách về.

Cung Ly Lạc nói xong, trường thương chỉ Đông Hoàng Cung Diệu, trong con ngươi, tàn nhẫn khát máu, không hề có một chút ấm áp.

So với hàn băng ngàn năm, một thân thể, một linh hồn chỉ phối.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, không khỏi rung mình một cái.

Hắn biết, hắn biết rồi.

Là ai nói cho hắn biết.

"Cung Ly Lạc, một mình ngươi, dám xông vào hoàng cung, mang theo đao kiếm vào cung, còn dám ở trước mặt trẫm, nói xằng nói bậy, ảnh vệ ở đâu, bắt nghịch tử này lại cho trẫm!"

Đông Hoàng Cung Diệu nói xong lời cuối cùng, tay nắm thành quyền, "Giết không tha!"

Thân thể hắn là hoàng đế uy nghiêm, không thể bị thương tổn.

Đông Hoàng Cung Diệu vừa dứt lời, lập tức có vô số ảnh vệ đi ra, những người này đều là cận vệ của Đông Hoàng Cung Diệu, hôm nay từng người một đều mặc hắc y, mang theo miếng lụa che mặt, nhanh chóng tấn công Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc hừ lạnh, "Tài năng thấp kém."

Trường thương trong tay nhanh chóng phiên chuyển, gần như trong nháy mắt, đã chém giết mấy ảnh vệ.

Tóc trắng bay lượn, tất cả vô cùng tươi đẹp, trông mắt đen trong nháy mắt biến thành đỏ thẫm, đôi môi cũng biến thành đỏ tươi.

Chém giết.

Vô số ảnh vệ tấn công Cung Ly Lạc, muốn giết Cung Ly Lạc.

Nhưng, giờ phút này Cung Ly Lạc, như U Linh(âm hồn, linh hồn người chết) lấy mạng, từng bước từng bước tiến sát Ngự Thư Phòng, mỗi một bước đi, bên cạnh lại có mấy ảnh vệ lần lượt ngã xuống.

Thi thể trên mặt đất, máu trên đất, trường thương trong tay, ra tay, thu tay lại, chỉ có giết chết.

Từ khi Đông quốc lập quốc cho tới nay, lần đầu tiên có người dám cầm binh khí giết người ở Ngự Thư Phòng, máu đầy đất, bên ngoài ngự thư phòng, cấm vệ quân đã sớm chuẩn bị vô số cung tên.

Cung Ly Lạc chưa từng quay đầu lại.

Hắn muốn cho Vô Ưu một nước, một nhà, cho nàng một đời không lo, hắn sẽ làm được.

Cho dù con đường phía trước đầy chông gai, chỉ cần có Vô Ưu ở đây, hắn nguyện ý để đôi tay nhuộm máu, lương tâm khôn khổ, chỉ vì để người hắn yêu, một đời không lo.

Đông Hoàng Cung Diệu thấy Cung Ly Lạc như vậy toàn thân run rẩy, giật mình, từng bước từng bước lui về phía sau, hét lớn, "Cung tiến ở đâu, giết nghịch tử này cho trẫm."

Gần như sau một tiếng này của Đông Hoàng Cung Diệu, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu mềm mại, "Ca ca, Vô Ưu tới giúp người!"

Cung Ly Lạc quay đầu lại, thấy Vô Ưu một thân xiêm áo hoa lệ, trân ngọc trai trên đầu lay động, trường kiếm trong tay, là hắc treo trong phòng cho nàng hộ thân.

Mà tay nàng cầm kiếm, xuất chiêu, càng tàn nhẫn hơn hắc, không thể nào so kịp.

Đến mức, thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông.

Nàng ra tay, vô cùng tàn nhẫn, cũng không cho đối thủ một cơ hội phản kích, một chiêu trí mạng, một chiêu đoạt mạng người.

Trong nháy mắt này Vô Ưu, đã hiểu rõ.

Trong cuộc sống, thiện lương, là một món đồ xa xỉ, làm không được. Nếu làm không được, thì tự tay phá hủy, làm người ác nhất.

Giờ phút này, nàng không muốn bất cứ thứ gì, chỉ muốn, nàng muốn Cung Ly Lạc thật tốt, mười năm trước, nàng không đủ sức, không bảo vệ được hạnh phúc của mình, mười năm sau, cho dù sau khi chết nàng phải xuống 18 Tầng Địa Ngục, cũng muốn khi còn sống ở nơi này, cùng Cung Ly Lạc Tu bách niên hảo hợp (trăm năm hạnh phúc).

"."

Vô Ưu nhẹ nhàng há miệng, không tiếng động giết người, trường kiếm trong tay, không phân biệt thiện ác, càng kinh khủng hơn.

Đến mức, hoàn toàn không cho người khác cơ hội đánh lại.

Bên kia, Cung Ly Lạc nhanh chóng ra tay như cũ, chém giết.

Khi bình minh sắp đến, cảm vệ quân bị Vô Ưu chém giết hầu như không còn, toàn bộ ảnh vệ cũng chết dưới trường thương của Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc vươn tay đến trước mặt Vô Ưu, lòng bàn tay đều là máu, Vô Ưu cười một tiếng với Cung Ly Lạc, bách mị sinh hoa (trăm hoa đua nở).

Nhẹ nhàng đặt bàn tay cũng nhuộm máu, vào lòng bàn tay của Cung Ly Lạc, hai người từng bước từng bước đi tới Ngự Thư Phòng.

Đông Hoàng Cung Diệu kinh hãi sắc mặt trắng bệch, ngã ngồi ở trên ghế rồng, tay run run, chỉ vào Cung Ly Lạc, Vô Ưu, "Các người, các người to gan, dám tạo phản."

"Phi, cầu hoàng đế, người thật sự cho rằng, chúng ta muốn cái ngôi vị hoàng đế này sao?" Vô Ưu tức giận mắng.

"Chỉ với phẩm chất của người, chỉ với việc trong đầu người đầy tư tưởng bản thù, loại người cặn bã như người, có tư cách gì làm Hoàng đế!"

Đông Hoàng Cung Diệu giận, hắc là một hoàng đế uy nghiêm, không thể bỏ qua.

"Ít ra oai với ta, làm lão nương phát bực, hôm nay lão nương sẽ một kiếm kết thúc người, ta tin tưởng, nếu thái tử biết ta giết chết người, nhất định sẽ ở phủ thái tử, thấp nhang thơm, cảm tạ ta giải quyết chương ngại vật giúp hắc, đáng tiếc nhi tử bảo bối kia, nhất định không có duyên với ngôi vị hoàng đế!"

Dám đốt tẩu xin tứ hôn của ca ca, chán sống rồi!

Nếu không phải ca ca vẫn còn nhiều chuyện không tra ra được, nàng nhất định giết chết tên cầu hoàng đế này.

Đông Hoàng Cung Diệu tức giận đến mức nói không ra lời.

Cung Ly Lạc lại thản nhiên mở miệng, "Người tứ hôn hay không?"

"Tuyệt." Còn chưa nói xong, chỉ trong nháy mắt, trường thương, bảo kiếm, đồng thời xuyên qua giữa tóc của hắc, cắm trên vách tường sau lưng.

Đông Hoàng Cung Diệu hít vào một hơi.

Nhìn thi thể chất đông như núi, hạ thân nóng lên, mùi thối truyền đến.

Nặng nề nhắm mắt lại, "Trăm tứ hôn."

Trong góc, Thôi công công run lấy bầy lập tức tiến lên, chuẩn bị bút mực hoàng giám, lại mang một chiếc bàn đến trước mặt Đông Hoàng Cung Diệu.

Đông Hoàng Cung Diệu cầm bút viết, "Lạc Vương chi lan ngọc thụ (ưu tú), phong thái nhẹ nhàng, Vô Ưu quận chúa kinh thế tài nữ, hai người trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp, đặc biệt tứ hôn, tùy ý thành hôn!"

Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu tiến lên, khom lưng nhặt ngọc tỷ bị thiếu một góc lên, đưa cho Đông Hoàng Cung Diệu, "Người quên đóng dấu rồi!"

Đông Hoàng Cung Diệu tiếp nhận ngọc tỷ, đáp án.

Cung Ly Lạc mới cầm thánh chỉ tứ hôn lên, cười đến ầm áp, đưa tới trước mặt Vô Ưu. Vô Ưu đưa tay tiếp nhận, nhìn kỹ, xếp tốt, nắm thật chặt ở trong tay, ấn vào ngực.

Giờ phút này vô cùng xúc động, chỉ có nàng và Cung Ly Lạc hiểu.

Cung Ly Lạc giờ tay lên, rút bảo kiếm ra, kẹp ở dưới nách, lại rút trường thương của hấn ra, nói với Đông Hoàng Cung Diệu: "Về sau, chớ làm chuyện ngu xuẩn, ngôi vị hoàng đế này của ngươi, tạm thời cho ngươi ngồi, chờ đến một ngày, ta nhất định tự mình đến lấy!"

Nói xong, dắt Vô Ưu đi ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Cuộn ngón tay lại, đặt ở trong miệng chu môi huyết sáo một tiếng, Thiên Lý Mã của hấn nhanh chóng chạy tới, Cung Ly Lạc ôm eo Vô Ưu, phi thân lên.

Khí phách rời đi.

Hồng trần, tóc trắng xiêm áo màu tím tung bay, nữ tử trong ngực, tiếng cười dễ nghe như âm thanh tự nhiên, giống như đang nói với nam tử tình cảm sâu đậm, đời đời kiếp kiếp, không xa không rời.

Trong hoàng cung, rối loạn cả ngày, Đông Hoàng Cung Diệu đập rất nhiều đồ trong Ngự Thư Phòng, nhưng mà, cũng đập không hết lửa giận trong lòng hấn.

Cung Ly Lạc, một ngày nào đó, nhất định ngươi phải hài cốt không còn.

Phủ thái tử.

Thái tử Cung Thịnh nhận được tin tức, nhắm mắt lại, thầm hận Cung Ly Lạc xuống tay không đủ tàn nhẫn, không có giết chết Đông Hoàng Cung Diệu.

Nếu không.

Thạc vương phủ.

Thạc vương và Hằng Vương ngồi đối diện nhau, Hằng Vương thân nhiên mở miệng, "Chuyện này, ngươi thấy thế nào?"

"Còn cần xem ý tứ của phụ vương!"

"Cung Ly Lạc, đã đến lúc máu chốt, tại sao lại dừng tay."

Thạc vương cười nhạt, "Đó là vì hấn thông minh, không muốn may áo cưới cho người!"

Hằng Vương sững sờ, ngay sau đó hiểu ra.

Xác thực, hoàng thượng vừa chết, thái tử sẽ danh chính ngôn thuận kế vị.

Minh vương phủ.

Minh vương Cung Minh một tay cầm quân cờ, cũng không đặt xuống, trong đầu, thế nào cũng xua đi không được, ngày đó, trên đài cao, nữ tử kia tuyệt thế phong hoa, một điệu múa, trăm hoa đua nở, một tiếng đàn, dẫn bách điều đến.

Nữ tử tuyệt thế như vậy, cũng không thuộc về hấn.

Nắm mắt lại, ngón tay buông lỏng, đặt xuống trên bàn cờ, làm rối loạn một bàn cờ tốt, lòng hấn càng loạn hơn.

Lạc vương phủ.

Cung Ly Lạc tự mình rửa tay cho Vô Ưu, nước đổi một chậu lại một chậu, cho đến khi tay Vô Ưu sạch sẽ, không còn vết máu.

Vô Ưu cười một tiếng với Cung Ly Lạc, "Ca ca. . ."

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, duỗi bàn tay, ôm eo Vô Ưu, "Ưu nhi."

Hai mắt Vô Ưu ngập nước, nhộn nhạo rức rở, đôi môi, đỏ thắm mê người, lưu luyến thấp giọng kêu, triền miên tận xương "Ca ca!"

Cung Ly Lạc đột nhiên cúi đầu, găt gao hôn lên đôi môi đỏ mọng của Vô Ưu, lưỡi tiến vào trong miệng Vô Ưu, tùy ý liếm láp, hấp thụ lấy sự tốt đẹp của Vô Ưu.

"Ưu nhi, ta muốn ngươi, hiện tại muốn ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thành công

Vô Ưu đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó mừng rỡ, bật thốt lên, "Ta nguyện ý!"

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, chặn ngang ôm Vô Ưu lên, đi vào gian phòng của bọn họ.

Nhẹ nhàng đặt Vô Ưu ở trên giường, Cung Ly Lạc nhìn nữ tử dưới thân kiều mỵ như hoa, trong lòng khó nhịn.

"Ưu nhi, bây giờ hối hận, vẫn còn kịp."

Hối hận?

Là một chuyện cười khắp thiên hạ.

Vô Ưu đột nhiên ôm cổ Cung Ly Lạc, ngọt ngào dâng lên, triền miên hôn sâu.

Giường lớn khẽ lay động, Cung Ly Lạc cố gắng cẩn thận, không muốn đá thương Vô Ưu, hấn sẽ đau lòng, nhưng, mặc dù đã thề trong lòng, nhưng, khi chạm vào Vô Ưu thì hoàn toàn không dừng lại được.

Triền miên cả đêm, đến sáng, hai người giống như Miêu nhi không ngừng thoả mãn, vẫn vui thích.

Bên ngoài xảy ra chuyện gì, hai người đều không để ý, giờ phút này, chỉ có nhau.

Cho đến khi Vô Ưu vô cùng mệt mỏi, vùi ở trong ngực Cung Ly Lạc, ngủ thật say, Cung Ly Lạc thản nhiên nhếch môi, nở một nụ cười.

Nhẹ nhàng lật người, lại thấy một cái bình nhỏ, quyển sách ở dưới gối, lộ ra một góc, nụ cười càng sâu, đưa tay nhẹ nhàng đẩy bình sứ và quyển sách vào dưới gối đầu, giả bộ chưa từng nhìn thấy, ôm chặt Vô Ưu của hấn.

Hoàn mỹ, sợi tóc tản ra, tất cả đều hài hòa.

"Ca ca."

"Ừm!" Cung Ly Lạc đáp một tiếng.

"Đói!"

Cung Ly Lạc cười, "Muốn ăn cái gì?"

Vốn là, nàng sẽ nói một câu để trêu ghẹo, nhưng không nghĩ đến.

"Ca ca làm thức ăn!"

Cung Ly Lạc đột nhiên thở dài, đêm qua hấn, đã làm nàng quá mệt.

"Muốn tắm rửa sao?"

"Mệt!"

"Ca ca giúp người!"

Vô Ưu vung tay, cái gì cũng không quan, chỉ muốn nhắm mắt lại, yên ổn ngủ, yên tâm thoả mái hưởng thụ.

Sau khi Cung Ly Lạc tắm rửa cho Vô Ưu, lại bôi thuốc cho nàng, bản thân mới đi tắm rửa, rồi đi làm thức ăn cho Vô Ưu.

Nhưng, Vô Ưu thật sự mệt muốn chết rồi.

Lười biếng, để Cung Ly Lạc ôm nàng, cho ăn từng miếng từng miếng.

Tình chàng ý thiếp, tình ý lưu luyến.

Bên ngoài Lạc vương phủ, lại có một vị khách không mời mà đến. /Lê quý đôn/

"Ta nói, các ngươi thật sự không để cho lão già này vào sao?"

Thị vệ thờ ơ, nhún mày, hoàn toàn không để ý tới.

"Ta nói với các ngươi, ta biết gia chủ của các ngươi, ta là sư phụ của nàng!"

Thị vệ vẫn không để ý tới như cũ.

"Ta nói với các ngươi, các ngươi có lỗi tai hay không!"

Thị vệ già cầm vò điếu.

"Ta nói cho các ngươi biết, ta chính là Phong Thành Quang tiếng tăm lừng lẫy, người khác gọi là Quỷ Kiến Sầu tuyệt thế thần y!"

Thị vệ cuối cùng cũng di chuyển.

"Lão nhân gia, ngươi chờ một chút, ta đi bẩm báo với thị vệ trưởng!"

Phong Thành Quang bốc lửa, ám vệ của vương phủ, ám vệ cũng không ngăn được hắn, nhưng mà, hắn sợ Vô Ưu, không cho hắn nặt mũi, ném hắn ra ngoài.

Dạo này, làm sư phụ, biến thành bộ dạng như hắn, thật đúng là hiếm có.

Không bao lâu, Cung Nhất đi ra, khách khí mời Phong Thành Quang vào Lạc vương phủ.

"Cái đó, tiểu nha đầu Vô Ưu đâu?" Phong Thành Quang hỏi Cung Nhất.

Cung Nhất chớp mắt một cái.

Nói thế nào đây?

Nói, Quận chúa cuối cùng cũng đụng ngã Vương Gia, đã ba ngày không xuống giường?

Hay là nói, Vương Gia nhà hắn, uy vũ, khiến Quận chúa ba ngày không xuống giường được?

Hình như, nói như thế nào, đều không tốt.

"Thần y, Quận chúa có việc bận rộn, đợi nàng rảnh rồi, sẽ tới gặp thần y!"

Phong Thành Quang nhún mày.

Không tin.

Vừa mới đến Lạc vương phủ, hắn đã cảm nhận được hơi thở, loại hơi thở đó, thật sự là, khó có thể mở miệng.

"Vậy trước tiên ta tạm thời ở lại đây!"

Ồ, Vô Ưu cũng sẽ không ném hắn ra ngoài.

Nhưng mà, ở Lạc vương phủ, đã năm ngày, Phong Thành Quang cũng không nhìn thấy Vô Ưu, tìm đến Cung Nhất, "Hôm nay, bất luận như thế nào, cũng phải cho ta nhìn gặp Vô Ưu, nếu không."

Hắn sẽ xông vào nơi ở của Cung Ly Lạc và Vô Ưu.

"Thật xin lỗi, thần y, Vương Gia và Vô Ưu Quận chúa, đã đi, du sơn ngoạn thủy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đen ăn đen

Phong Thành Quang chớp mắt, "Người mới vừa nói cái gì?"

Hắn ngàn dặm xa xôi đuổi theo, nha đầu chết tiệt kia lại dám bỏ lại hắn mà đi.

Thật là, rõ là.

Thật đau lòng!

Cung Nhất nhìn Phong Thành Quang, "Cái đó, thần y, Quận chúa và Vương Gia, đã đi du sơn ngoạn thủy rồi!"

Phong Thành Quang cúi đầu, "Vây, Vô Ưu có để lại lời nào cho ta không?"

Cung Nhất gật đầu.

Nhưng mà, những lời kia của Quận chúa thật sự là quá độc ác, nói ra, sẽ không làm lão nhân gia này bi thương chứ?

"Nàng nói gì?" Phong Thành Quang hỏi.

Biết rõ không có lời gì tốt, nhưng, hắn vẫn rất muốn nghe.

Đạo này, sự phụ có đức hạnh như hắn, thật sự là.

Mất thể diện.

Có biện pháp gì chứ, ai kêu trong tay Vô Ưu, có nhiều vật hiếm lạ, lại có đồ chơi thực dụng.

Cung Nhất nuốt một ngụm nước bọt, "Quận chúa nói, khiến lão đầu tử (lão già) không biết xấu hổ kia đến từ nơi nào thì trở về nơi đó!"

"Cái gì?" Phong Thành Quang lớn tiếng hỏi, "Người mới vừa nói gì, ta không có nghe lầm chứ, người lặp lại lần nữa!"

"Quận chúa nói, khiến lão đầu tử không biết xấu hổ kia đến từ nơi nào thì trở về nơi đó."

Cung Nhất còn chưa nói xong, Phong Thành Quang đã phát bạo, túm chặt Cung Nhất cuốn chân đá đánh một trận toi bời, "Đánh chết người này thẳng nhóc, Vô Ưu mắng ta thì thôi, thẳng nhóc như người, lại dám hùa theo mắng, khôn kiếp."

Thị vệ trong phủ lập tức nhảy ra, chuẩn bị giúp Cung Nhất, Phong Thành Quang kỳ quái khể hừ, "Lo lắng làm cái gì, dù sao lão đầu tử ta cũng vô cùng ngứa tay, tới đây để cho ta gãi ngứa!"

Một đám thị vệ tấn công Phong Thành Quang, lại bị Phong Thành Quang tam hạ lưỡng hạ đánh kêu ai u không ngừng.

Sau đó bị Phong Thành Quang chồng lên xếp La Hán (tiếc mục xiếc chồng người).

Thúy Thúy ở bên trong viện nghe thấy âm thanh, chạy đến, lại thấy Mạc Cẩn Hàn núp ở trong góc cười tặc tặc, ra sức hô, "Đánh mặt hắn, đúng, đánh mặt hắn, đánh mặt hắn!"

Thúy Thúy liếc Mạc Cẩn Hàn một cái, muốn đi ra ngoài khuyên nhủ.

Mạc Cẩn Hàn kéo Thúy Thúy lại.

"Mạc công tử."

"Đừng đi, bọn họ đang đánh nhau, người đi, có thể làm người bị thương!"

Thúy Thúy nhũ lông mày, "Mạc công tử, người buông tay ra, ta phải đi khuyên, nếu không, Cung Nhất sẽ bị đè chết!"

Đè chết mới tốt.

Mạc Cẩn Hàn vừa nghĩ tới chuyện Cung Nhất đánh hắn, chuyên đánh mặt hắn, một bụng tức giận.

"Thúy Thúy, người xem lão đầu tử kia hung hãn như vậy, người thì gầy yếu, vẫn là đừng đi, đừng đi."

Thúy Thúy đẩy Mạc Cẩn Hàn ra, vội vàng chạy về phía trước, Phong Thành Quang đánh người nghe thấy tiếng kêu rất là vui vẻ, không quản người xông lên là nam hay nữ, biết võ công hay không biết võ công, nắm quyền muốn đánh chết.

Cổ tay bị ai đó gắt gao nắm chặt.

"Tên hỗn đản nào, dám ngăn cản lão đầu tử đại nhân." Phong Thành Quang chửi nhỏ.

"Người cứ nói đi?" Âm thanh âm u lạnh lẽo truyền đến.

Phong Thành Quang đột nhiên khô khốc nở một nụ cười, nghiêng đầu, kêu một tiếng nịnh nọt, "Là nha đầu Vô Ưu, ha ha ha, ha ha."

"Người còn chưa có nói cho ta biết, ai là tên khốn kiếp vậy?" Vô Ưu lạnh giọng hỏi.

Cho rằng cười ha hả là xong ư, không có cửa.

"Ai dám nói Vô Ưu của chúng ta là tên khốn kiếp, sư phụ giúp người đi đánh hắn, đánh hắn đến răng rơi đầy đất, gãy tay chân gãy, Vô Ưu, người xem, có được hay không?"

Vô Ưu lạnh lùng hát Phong Thành Quang ra, "Người là sư phụ ai?"

Đi tới một bên ngồi xuống, Cung Ly Lạc đi theo sau, từ đầu đến cuối, tâm tình vô cùng tốt, trên khóe miệng đều nở một nụ cười.

Tròng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Vô Ưu, nhu hòa đến mức nặn ra mật.

Thúy Thúy kinh hãi, chạy đến bên cạnh Vô Ưu, "Tiểu thư, người muốn uống trà sao?"

"Không cần!"

"Tiểu thư, người muốn ăn trái cây sao?"

"Không cần!"

Thúy Thúy khẩn trương.

Mỗi lần Vô Ưu lạnh lùng, nàng chỉ sợ.

"Tiểu thư, người muốn cái gì?"

Vô Ưu nhìn Thúy Thúy là chẳng chực khóc, lại liều mạng kìm nén không để cho mình khóc, "Người, trở về phòng, may xiêm áo cho ta!"

Trong nháy mắt Thúy Thúy như được đại xá, cúi đầu, chạy như một làn khói.

Vô Ưu lần nữa nhìn Phong Thành Quang, "Người vẫn chưa trả lời ta đấy?"

"Cái đó, cái đó, thật ra thì, chính là, Vô Ưu, người không thể đối với ta như vậy, người phải biết, ta trên đường tới tìm người, đã ngậm bao nhiêu đắng, những người đó thật hung dữ, cướp đồ của ta, trộm bạc của ta, còn, còn."

Phong Thành Quang nhất thời không nói được, bởi vì ánh mắt của Vô Ưu nhìn hắn càng ngày càng lạnh, càng ngày càng đáng sợ.

Nhất thời không còn kiêu ngạo, ăn nói khép nép, "Vô Ưu ta sai rồi, ta cũng không dám nói dối nữa, ta cũng không dám nữa, người tha thứ cho ta đi, a, đúng rồi, chỗ này ta còn một quyển sách thuốc, không in lại nữa, người xem một chút."

Phong Thành Quang, lục lọi ở trong ngực, cung cung kính kính đưa lên một quyển sách da trâu, Vô Ưu liếc Phong Thành Quang một cái, nhận lấy, mở ra nhìn mấy tờ, trong lòng mừng rỡ, ngoài miệng lại vô cùng lạnh nhạt ừ một tiếng.

Phong Thành Quang như được đại xá, tâm cuối cùng cũng thả lỏng.

Mới cẩn thận quan sát Cung Ly Lạc.

Ừ, dáng vẻ không tệ, chỉ là tóc trắng, có vẻ có chút tà khí, ánh mắt người này nhìn Vô Ưu, thâm tình khẩn thiết, ừ, điểm này cũng được.

Phong Thành Quang lập tức quyết định, về sau muốn đi theo Cung Ly Lạc, bởi vì, Vô Ưu, hắn thật sự không khống chế được.

Đi tới trước mặt Cung Ly Lạc, "Cái đó ta tên là Phong Thành Quang, chính là Vô Ưu."

Phong Thành Quang rồi rầm, phải giới thiệu quan hệ giữa hắn và Vô Ưu thế nào đây?

Mặc dù võ công, y thuật, độc thuật của Vô Ưu đều học từ hắn, nhưng mà, hắn chỉ quảng vài cuốn sách cho nàng, nói cách khác, là trao đổi.

"Người quen!" Vô Ưu thân nhiên mở miệng.

Phong Thành Quang nhất thời đau khổ cười ha ha, lúng túng nhìn Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc ngược lại đứng dậy, ôm quyền, cung cung kính kính cúi người chào Phong Thành Quang, "Phong tiền bối!"

Ai u, lẹ q.ủy đ.ôn

Phong Thành Quang nhất thời cảm thấy, tâm can tính khí phỉn đều dễ chịu hơn nhiều, nơi đó chịu uất khí của Vô Ưu trong nháy mắt tan thành mây khói.

"Không khách khí, không khách khí...!"

Vô Ưu cười nhạo một tiếng, "Ca ca, ta đến thư phòng xem sách!"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Vậy ta đến phòng bếp làm thức ăn cho ngươi, buổi tối ngươi muốn ăn cái gì?"

Vô Ưu cười, nét mặt tươi cười như hoa, "Cái gì cũng được, chỉ cần ca ca làm, đều thích!" Vô Ưu nói xong, ôm cổ Cung Ly Lạc, ghé vào bên tai Cung Ly Lạc, nói nhỏ, "Nếu như ca ca rửa mình sạch sẽ, mở gối, Vô Ưu sẽ thích hơn đấy!"

Mặt Cung Ly Lạc đỏ lên.

Trái tim, bùm bùm nhảy.

Vô Ưu nhìn, ghé vào lắng nghe tiếng tim Cung Ly Lạc đập, cười ha ha, dương dương hả hê rồi đi.

Cũng mấy lần, vẫn xấu hổ như thế.

Hại nàng luôn không nhịn được, muốn trêu chọc một chút!

Phong Thành Quang lại giống như gặp quỷ nhìn bóng lưng Vô Ưu rồi đi.

Mười năm, ở đây cốc mười năm, nàng không cười qua một lần.

Cho tới bây giờ đều mím môi, lạnh nhạt nhìn tất cả, bất luận cái gì, cũng không kích dậy nổi tâm tình của nàng.

Nhưng hôm nay, nàng vì nam nhân này, mặt cười vui vẻ.

Cung Ly Lạc lại giương mắt nhìn Phong Thành Quang rồi ôm quyền, "Phong tiên bối, mời ngài tự nhiên, ta đi làm thức ăn cho Vô Ưu, nàng đói bụng rồi!"

Phong Thành Quang cúi đầu.

Trên bàn cơm

Vô Ưu gấp rau, cười híp mắt đút cho Cung Ly Lạc ăn, Cung Ly Lạc cũng há miệng ngậm, Vô Ưu cười vui vẻ.

Con ngươi Phong Thành Quang cũng muốn rơi ra ngoài.

Ảnh vệ tiến đến.

Cung Ly Lạc nhìn thấy, đề đũa xuống, "Đến thư phòng!"

"Nói ở đây đi, cho hần mười lá gan, hần cũng không dám tiết lộ ra ngoài một chữ!" Vô Ưu thân nhiên nói xong, cầm chiếc đũa của Cung Ly Lạc lên, đặt vào trong tay Cung Ly Lạc.

Liếc Phong Thành Quang một cái.

Phong Thành Quang cười ha ha, gấp rất nhiều món ăn, thả vào trong chén, "Ta đi ra ngoài ăn, các ngươi cứ nói chính sự!"

Bưng chén bỏ chạy.

Trời mới biết, tính tình Vô Ưu, rất quái, hần vẫn nên ít chọc mới tốt, nếu không bị ném ra ngoài, thì thật sự không có nhà để về!

Sau khi Phong Thành Quang rời đi, Vô Ưu vẫn thong thả ung dung ăn cơm như cũ, Cung Ly Lạc mới thân nhiên mở miệng, "Nói đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Huyết tể.

"Vương Gia, Hoàng thượng âm thầm điều động hai mươi vạn binh mã, đi về Kinh Thành!"

Cung Ly Lạc thần nhiên để đĩa xuống, Vô Ưu nhìn, chân mày nhíu lại, gấp đồ ăn dứt tới khóe miệng Cung Ly Lạc, "Ca ca, nếu hần không biết xấu hổ, chúng ta cần gì phải cho hần mặt mũi!"

Cung Ly Lạc từ từ nhai, sau khi nuốt thức ăn vào, mới thần nhiên nói, "Giết!"

Vô Ưu lắc đầu, "Ca ca, âm thầm giết, vậy dùng người của chúng ta, đến hoạt động bí mật, không phải tốt hơn sao?"

Ảnh vệ nghe vậy, sống lưng lạnh run.

Đúng là kẻ sách ác độc cao minh.

Cung Ly Lạc gật đầu, coi như là đồng ý. Vô Ưu cười đến híp cả mắt, gấp đồ ăn tiếp tục dứt cho Cung Ly Lạc.

"A, há miệng!"

Cung Ly Lạc quả nhiên ngoan ngoãn há miệng, cũng không quản Vô Ưu dứt hần cái gì, cho dù giờ phút này, Vô Ưu cho hần ăn độc dược xuyên ruột, hần cũng sẽ ăn.

Ảnh vệ hít thở thật sâu, cả người run rẩy nổi da gà, lại tiếp tục mở miệng, "Hoàng hậu nương nương vì Hoan Hi công chúa, chuẩn bị đi Hộ Quốc tự dâng hương cầu phúc!"

Tay gấp thức ăn của Vô Ưu dừng lại, con ngươi thâm thúy nhếch lên, "Ca ca, không bằng phái một vị thần y đi xem Hoan Hi công chúa!"

Cung Ly Lạc kinh ngạc.

Vô Ưu cười ha ha, "Ngươi xem, chúng ta phải nuôi nhiều người như vậy, rất là phí bạc, vậy thì có thể nuôi một đám ăn hại sao, cho nên, để cho lão đầu tử đi kiếm phí cơm nước, cũng không quá đáng đi!"

Cung Ly Lạc bật cười.

Nghĩ vị thần y này, bao nhiêu năm qua, vô số người đều nhìn sắc mặt hần làm việc, cho dù là hần (CLL), theo quy củ mà nói, cũng phải gọi một tiếng sư bá.

Lại cứ bị Vô Ưu khi dễ, lực đánh trả cũng không có.

"Ừ, chuyện này ngươi cứ xem đó mà làm!"

Vô Ưu cười lên nói, cầm lấy chiếc đĩa, đứng dậy đến làm ổ trong ngực Cung Ly Lạc, "Ca ca, hoàng hậu nương nương đi dâng hương, dọc đường đi, bình an đi, an toàn trở lại, không tốt lắm, không bằng, chúng ta đưa một chút tin tức cho Tề Phiêu Phiêu, lại âm thầm cho nàng mấy cao thủ võ lâm, gây náo nhiệt một chút thì như thế nào?"

Nếu như vậy, Tề Phiêu Phiêu sẽ bị bại lộ.

Hoàng hậu và Hữu Thừa Tướng, sợ là cũng không thể tiếp tục thông đồng.

Không có tộc Hữu Thừa Tướng chống đỡ, xem thái tử sẽ làm thế nào.

"Theo ngươi!" Cung Ly Lạc nói xong, ý bảo ảnh vệ đi xuống an bài.

Vô Ưu vui vẻ, ân cần dứt thức ăn cho Cung Ly Lạc, "Ca ca, buổi tối, chúng ta tiếp tục sao?"

"Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ."

Cung Ly Lạc hoàn toàn bị nghẹn, liên tục ho khan.

Bàn tay ôm thật chặt eo của Vô Ưu, bình ổn nhịp tim, cúi đầu nhỏ giọng hỏi bên tai Vô Ưu, "Còn đau không?"

"Đau, nhưng mà chỉ còn chút ít, chỉ là, ca ca, nếu nhẹ nhàng, ngược lại vẫn có thể tiếp nhận!"

"Tiểu bại hoại!"

Vô Ưu cười, không nói gì.

Nàng hừ hống, chỉ vì một người, trừ hần ra, ai có thể khiến cho nàng nhìn nhiều, tổn nhiều tâm tư.

Mấy ngày nay Đông Hoàng Cung Diệu, cơm nuốt không trôi, đêm không an giấc, vẻ mặt cực kì tiêu tụy, mấy hoàng tử đều tới thăm, thể hiện quan tâm,

chỉ có Cung Ly Lạc, từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện, cũng không vào triều.

Thôi công công nhìn, "Hoàng thượng, hay là ngài đi nghỉ ngơi đi, tiếp tục như vậy, thân thể."

Câu nói kế tiếp, Thôi công công cũng không dám nói, cũng không nói được, đến đó là dừng, nếu nói nhiều hơn, hẳn sẽ chết thể nào cũng không biết.

Đông Hoàng Cung Diệu khoát khoát tay, Thôi công công lập tức thức thòi lui ra.

Trầm mặc hồi lâu, Đông Hoàng Cung Diệu mới thần nhiên mở miệng, "Truyền Duệ vương hồi cung!"

Lạc vương phủ.

Cung Ly Lạc lạnh lùng cười.

Cung Diệu, người rút cuộc cũng không nhận được rồi.

Cung Minh Duệ, trở lại cũng tốt, nợ mới nợ cũ giữa chúng ta, cứ tính một lần.

"Truyền lệnh xuống, cho phép Cung Minh Duệ đi, để cho hắn hồi kinh, còn nữa, an bài cả một hồng phần tri kỷ cho hắn!"

"Dạ!"

Bên này mới vừa phân phó xong, thị vệ lập tức chạy đến, "Vương Gia, không xong, Quận chúa đốt phòng bếp!"

Thị vệ còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy khuôn mặt tê rần, một bóng dáng chạy ra ngoài nhanh như gió.

Bên ngoài phòng bếp.

Ánh mắt Vô Ưu lạnh lùng nhìn phòng bếp bị đốt, lẳng lặng không nhúc nhích.

Mạc Cần Hàn, Phong Thành Quang ở một bên nhìn, chẳng dám thở mạnh.

"Vô Ưu."

Cung Ly Lạc thấp giọng kêu một tiếng, trong nháy mắt khi Vô Ưu quay đầu lại, ôm Vô Ưu vào trong ngực thật chặt.

Vô Ưu nhất thời cảm thấy uất ức.

"Ca ca, ta chỉ muốn nấu chè cho người ăn."

"Không có việc gì, không có việc gì, một phòng bếp mà thôi, đốt thì đốt đi!" Cung Ly Lạc nhẹ nhàng dỗ.

Có gì, quan trọng hơn Vô Ưu của hắn.

Vô Ưu lắc đầu, "Ca ca, phòng bếp, không phải là ta đốt!"

Cung Ly Lạc yên lặng.

"Là có người ở bên ngoài phóng hỏa!"

May nhờ võ công nàng lợi hại, trước đã ra ngoài, nếu không.

Cung Ly Lạc nắm chặt quả đấm, "Vô Ưu, chuyện này, giao cho ca ca đi, có được hay không?"

"Ca ca, chè của ta."

"Huyết tề!" Cung Ly Lạc nói xong, ôm ngang Vô Ưu lên, tự có ảnh vệ đi xử lý ý tứ trong hai câu của Cung Ly Lạc.

Đêm, Vị Ương Cung.

Thích khách tràn vào.

Giờ kiểm ám sát, cho dù là cung tỳ hèn mọn, cũng giết không tha.

Phủ thái tử.

Cũng có thích khách tràn vào, liên tiếp tàn sát, máu chảy thành sông.

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu ngủ say trong ngực, nhẹ nhàng, ôn nhu, vuốt ve mái tóc đen của Vô Ưu, con người đỏ tươi.

Ưu nhi, ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm người bị thương, tuyệt không.

Những tiện nhân kia, người cận vệ kia, dám tổn thương dù chỉ là một cọng tóc của người, ta nhất định khiến hắn —— huyết tể.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tra chân tướng năm đó.

Hoàng cung Ngự Thư Phòng.

Đông Hoàng Cung Diệu cảm thấy, tim đau đớn, hô hấp cực kỳ khó khăn, thân thể run rẩy, tay nắm thành quyền, tức giận, hoảng sợ, rùng mình.

Cung Ly Lạc thật lớn mật.

Gần như lộ liễu phái người vào cung tìm hoàng hậu trả thù, giết sạch tất cả nô tài trong Vị Ương Cung, chỉ để lại một mình hoàng hậu, ngay cả mấy con mèo hoàng hậu nuôi, cả chếp trong hồ, cũng không may mắn thoát khỏi.

Phủ thái tử, trừ thái tử, thái tử phi, ba đứa bé của thái tử, những người khác, bao gồm thị thiếp của thái tử, sủng cơ, thực khách đều bị giết.

"Người đâu, truyền Lạc vương vào cung."

Có thái giám lập tức xuất cung đi mời Cung Ly Lạc.

Lạc vương phủ.

Sau bữa cơm trưa, Vô Ưu làm chuyện xấu, lôi kéo Cung Ly Lạc ngủ chung, kết quả đi dụ dỗ Cung Ly Lạc, kết quả, kết quả, nặng nề mới thành bộ dạng bây giờ, ngã xuống giường, ngáy to ngủ.

Có người ở ngoài viện bấm báo.

"Vương Gia, hoàng thượng phái người tới mời ngài vào cung."

Có thể là âm thanh của thị vệ lớn một chút, chân mày Vô Ưu nhíu lại, Cung Ly Lạc vội vàng dụ dỗ, "Không có việc gì, ngủ đi!"

Âm thanh lại truyền ra, "Đánh thái giám kia đến tàn phế, ném trở về, nếu như lại phái người tới, trực tiếp đánh chết!"

Trong lòng thị vệ hiểu rõ, vội vàng lui ra.

Hoàng cung, lễ q. quý đ. ôn

Sau khi Đông Hoàng Cung Diệu biết thái giám bị đánh đến tàn phế rồi được trả lại, "Lại phái người đi!"

Khi thái giám thứ hai bị đánh chết rồi trả lại, Đông Hoàng Cung Diệu nhất thời hiểu, Cung Ly Lạc, không bao giờ nể mặt của hắn nữa.

Tính toán phản công.

"Người đâu!"

"Hoàng thượng!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn người trước mặt, "Dụ Vương có đưa thư trở lại?"

"Hồi hoàng thượng, tạm thời chưa có!"

Đông Hoàng Cung Diệu khoát tay, ý bảo đi xuống.

Chẳng lẽ, Đông quốc này, sẽ rơi vào tay Cung Ly Lạc?

Không, tuyệt không.

Cho ai, cũng không thể cho Cung Ly Lạc.

Vị Ương Cung.

Hoàng hậu nhìn thi thể trên mặt đất, cả người phát run, Vị Ương Cung to như vậy, vào giờ phút này chỉ có một mình nàng còn sống, dưới ánh nắng chói chang, những thi thể ghê tởm kia đang bốc mùi.

Hoàng hậu hét lên một tiếng, chạy ra bên ngoài, không biết người nào bắt được cổ chân của nàng, nghen ngào gào lên, "Đừng giết ta, đừng giết ta... ta cũng không dám nữa, cũng không dám hại người nữa!"

Dùng sức đá, dùng sức đạp, cuối cùng đá cánh tay kia rơi xuống, rồi lăn một vòng chạy ra khỏi Vị Ương Cung, bà điên.

Mà Vị Ương Cung, trong nháy mắt sau khi hoàng hậu chạy ra ngoài, bốc cháy.

Lại không người đi dập lửa, lửa cháy nhuộm đỏ cả bầu trời, dân chúng trong Kinh Thành bưng tỉnh hiểu ra, hôm nay, sợ là phải thay đổi.

Lạc vương phủ.

Vô Ưu ngủ một giấc thì tỉnh lại, sau khi rửa mặt súc miệng, mới thận trọng nói chuyện lạ cùng Cung Ly Lạc, "Ca ca, ta có lời muốn nói với ngươi!"

"Vô Ưu nói, ca ca nghe!"

Vô Ưu cầm tay Cung Ly Lạc, "Ca ca, thiện lương, là thứ xa xỉ nhất thế gian, chúng ta muốn không nổi!"

"Nếu muốn không nổi, thì vứt bỏ, làm người nhất ác, đi đường xấu nhất, ta phụ người trong thiên hạ, làm người trong thiên hạ phụ ta!"

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, nhẹ nhàng ôm Vô Ưu vào trong ngực, "Đúng, ta phụ người trong thiên hạ, làm người trong thiên hạ phụ ta Vô Ưu!"

Vô Ưu cười, "Ca ca, ta muốn nghe chuyện xưa của ngươi, chuyện xưa của mẫu phi ngươi!"

Cung Ly Lạc hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thần nhiên mở miệng, "Mẫu phi được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, sau khi vào cung thì được Hoàng đế sủng ái, chỉ là, trước khi mẫu phi vào cung, có một thanh mai trúc mã, đàm hôn luận gả cho người thương, sau khi vào cung thì mang thai ta, lại sinh non một tháng, từ đó trong con tức giận bị Hoàng đế đẩy vào lãnh cung, nhà mẫu phi, bị khám nhà diệt tộc, một mình Mạc Cần Hàn trốn được!"

Mấy câu đơn giản, lại nói rõ tất cả đau thương của Cung Ly Lạc.

"Ca ca, chúng ta có thể vào cung thăm vấn hoàng hậu, hoặc là, dùng mạng của Hoan Hi công chúa, uy hiếp hoàng hậu, từ trong đó lấy được một chút chân tướng năm đó!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, chột hiểu, "Được, bây giờ chúng ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chân tướng năm đó.

Thời buổi loạn lạc, không chỉ có nam nhân ở trong chiến trường, mà nữ nhân cũng ở trong chiến trường.

Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu nhảy lên nóc nhà, nhảy mấy cái, chỉ chốc lát, đã yên lặng không một tiếng động tiến vào hoàng cung, không bị người nào phát hiện.

Vô Ưu thấy Cung Ly Lạc chạy như vậy là có mục đích, kinh ngạc, "Ca ca, chúng ta đi đâu vậy?"

"Vị Ương Cung bị cháy, hoàng hậu đang ở Hoan Hi cung!"

Vô Ưu cười, cũng không hỏi nhiều.

Hoan Hi cung.

Hoan Hi công chúa cố gắng nằm ở trên giường, dù là lư hương, hương nhang ít ỏi, cũng không che được mùi hôi tanh ra từ trên người nàng.

Hoàng hậu trốn ở phía dưới giường lớn, cả người run lẩy bẩy, làm gì còn đoan trang uy nghiêm như những ngày trước, mà Hoàng đế Cung Diệu, lại có thể chưa từng phải người tới đây nhìn một cái, vô cùng lạnh nhạt.

Vừa tiến vào đại điện, chân mày Vô Ưu nhíu lại, Cung Ly Lạc từ trong ngực lấy ra một túi thơm, "Đặt dưới lỗ mũi, cũng sẽ không ngửi thấy mùi khó ngửi!"

Vô Ưu nhận lấy, nhìn túi thơm có đường may khó coi, vải vóc đã sẫm trắng bệch, rõ ràng đã giặt nhiều lần, nhất thời nở một nụ cười, "Ta cho là ngươi đã sẫm làm mất!"

"Vô Ưu đưa, tất nhiên phải dùng cả đời!"

Vô Ưu nở một nụ cười.

Trái tim, âm áp.

Trong đại điện, cũng không có cung tỳ thái giám.

Thế gian vốn chính là như vậy, lúc ngươi được sủng ái, tất cả mọi người nịnh bợ ngươi... khi ngươi không có gì cả, ai cũng không để ý đến ngươi.

Hai người đứng ở bên giường, nhìn Hoan Hi công chúa ngủ mê man, Vô Ưu thần nhiên nói, "Ca ca, ngươi nói, hiện tại ta bóp chặt cổ nàng, vừa dùng lực, có thể bóp gãy cổ nàng hay không?"

"Sẽ!"

Vô Ưu cười, "Ca ca, nếu không, ta thử một chút!"

"Sẽ bắt tay của ngươi, để cho ta!" Cung Ly Lạc nói xong, đi về phía trước.

Hoàng hậu trốn ở dưới sàng hét lên một tiếng, từ dưới sàng xông ra, "Không cho ngươi làm tổn thương Hoan Hi của ta, có thù hận gì, các ngươi cứ nhắm vào ta!"

Vô Ưu cười lạnh, "Cũng không có gì, chỉ cần hoàng hậu nương nương ngươi, cho chúng ta đáp án hài lòng, chúng ta không những không làm con gái của ngươi bị thương, thậm chí, còn có thể giúp một chút, ngươi nghĩ đi, rồi hãy trả lời!"

Vô Ưu nói xong, từ trong ngực lấy ra một chiếc bình.

"Ngươi"

Dù gì Hoàng hậu cũng ở trong hoàng cung ba mươi năm, có gì không hiểu.

Càng hiểu rõ, Hoan Hi trúng độc, Vô Ưu hoặc là Cung Ly Lạc tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

"Hoàng hậu, ngươi cần phải hiểu rõ!" Vô Ưu nói xong, lắc lư chiếc bình trong tay nàng, "Thuốc giải chỉ có nhiều đây, nếu muộn, cũng không có phần của ngươi!"

Hoàng hậu nhìn bình sứ trong tay Vô Ưu, lại nhìn người trên giường, đã từng vui vẻ, xinh đẹp động lòng người, hôm nay Hoan Hi cả người tản ra mùi hôi thối, nuốt một ngụm nước bọt, "Được, các ngươi muốn hỏi cái gì, hỏi đi!"

Vô Ưu nhìn Cung Ly Lạc, đổ một viên thuốc ra, đặt ngay giữa ngón tay.

Cung Ly Lạc mới thần nhiên mở miệng, "Năm đó, Bôn vương thật sự là sinh non sao?"

Hoàng hậu chê cười, "Sinh non? Cả Đông quốc đều là của hoàng thượng, hần nói Đông quốc tròn, ai dám nói là đẹp, Lạc vương, ngươi cứ nói đi?"

"Mẫu phi của ta, năm đó rời khỏi lãnh cung hậu, rốt cuộc đi nơi nào?"

Hoàng hậu nhìn Cung Ly Lạc, "Lạc vương, chuyện này, ngươi phải đi hỏi hoàng thượng, thử hỏi, ở Đông quốc, trừ hoàng đế, ai có thể làm một người sống biến mất?"

"Mười năm trước, là ngươi phái người tới ám sát Bôn vương và Vô Ưu?"

Hoàng hậu nở một nụ cười, "Lạc vương, ngươi cho rằng, năm đó ngươi, có thể tạo thành mối đe dọa cho ta sao?"

Một không nẫu phi, không có gia tộc giúp đỡ đoạt vị trí hoàng tử, nàng cần gì phải để ở trong mắt, nhiều nhất, cũng chỉ là mụ mị thôi.

Trong lúc nhất thời, Vô Ưu và Cung Ly Lạc đã hiểu.

Những người năm đó, nhất định do hoàng đế phái tới, hơn nữa, khi đó, Cung Thịnh đã là thái tử.

Hần tình nguyện mượn sức Cung Ly Lạc, cũng sẽ không tính kế diệt trừ Cung Ly Lạc.

Một khi chuyện bị bại lộ, vị trí thái tử của Cung Thịnh.

Vô Ưu kéo Cung Ly Lạc, "Ca ca, ta đã biết, chúng ta trở về thôi!"

Cung Ly Lạc không nói gì, lại cầm tay Vô Ưu thật chặt, hai người thỏa mãn đi ra ngoài.

Hoàng hậu vội vàng kêu, "Thuốc giải của Hoan Hi."

"Đã dứt!"

Đi ra khỏi Hoan Hi cung, Vô Ưu chợt nói với Cung Ly Lạc, "Ca ca, chúng ta đi đến chỗ ở trước kia xem một chút đi, được không?"

"Tốt!"

Nắm tay, đi về phía trước, để lại bóng dáng uốn lượn.

"Ca ca, người nghĩ rõ rồi sao?" Vô Ưu hỏi.

Cung Ly Lạc gật đầu, "Nghĩ rõ rồi, không do dự nữa!"

"Ca ca, ta ủng hộ người!"

Trở lại Lạc vương phủ, lê, quý, đôn

"Vương Gia!"

Cung Ly Lạc nhìn ảnh vệ, "Nói!"

"Khởi bẩm Vương Gia, Tam quốc, mỗi quốc còn dẫn theo một công chúa, tin tức nói, là tới vì cùng Vương Gia, hòa thân!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Người đến đều không có ý tốt.

Ảnh vệ nói xong, đột nhiên nhìn Vô Ưu.

Cung Ly Lạc cũng nhìn Vô Ưu, lại thấy Vô Ưu cầm một quyển sách, ngón tay nhẹ nhàng lật, sắc mặt không thay đổi, ảnh vệ nuốt một ngụm nước bọt, Cung Ly Lạc cũng khẩn trương.

Vô Ưu lại thân nhiên nói, "Tới thì tới, nếu họ thiếu nam nhân, Đông quốc này, tìm ba con cóc thì khó, chứ ba nam nhân thì nhiều, ca ca, người nói đúng không?"

Cung Ly Lạc đột nhiên ho khan.

Ảnh vệ nghe xong lời nói thiếu suy nghĩ của Vô Ưu, mặt đỏ lên, lập tức lui ra.

Đội ảnh vệ lui ra, bốp Vô Ưu lập tức ném sách, "Mẹ trứng, không muốn sống, có phải hay không."

Lời lẽ thô tục, Cung Ly Lạc nghe thấy mặt đỏ tới mang tai, nhưng, lại hiểu, Vô Ưu đang quan tâm hắn.

Đi tới bên cạnh Vô Ưu, ôm Vô Ưu, "Được rồi, được rồi, người đừng tức giận, tức giận vì những người này, không đáng, người yên tâm, ta bảo đảm không nhìn họ một cái, tuyệt đối không để ý tới họ!"

"Ừ, ngay cả mấy con chó người cũng không được để ý!" Vô Ưu dặn dò.

"Được, không để ý!"

Vô Ưu vẫn cảm thấy chưa đủ, "Nếu họ dám đuổi móng vuốt với người, không nói hai lời, giẫm cho ta!"

"Giẫm, giẫm, nhất định giẫm!"

Khi Cung Ly Lạc nói xong lời thề sắt son, Vô Ưu mới nở một nụ cười.

Ôm Cung Ly Lạc thật chặt, "Ca ca, ta đói rồi!"

Cung Ly Lạc nhìn bầu trời, nửa đêm canh ba, lại dắt tay Vô Ưu "Đi, đi đến phòng bếp, ca ca nấu mì cho ngươi!"

Một chén mì rau cải đơn giản, Vô Ưu lại ăn vô cùng ngon lành, cùng Cung Ly Lạc ăn hai người cũng không để thừa nước canh.

Sau khi ăn xong, Cung Ly Lạc rửa chén rửa nồi, Vô Ưu ngồi ở một bên, hai tay chống cằm, giống như lại trở về trước khi năm tuổi, Cung Ly Lạc cũng có bộ dạng này, nằng nết bụng, thì nấu đồ ăn cho nàng, mặc kệ là nửa đêm canh ba, hay là sáng sớm.

Chỉ cần nàng nói, hắn luôn thỏa mãn vô điều kiện.

Một nam tử như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không nhường cho ai, nếu ai dám mơ ước, sẽ làm cho người đó sống không bằng chết, muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

"Nghĩ gì thế?" Cung Ly Lạc hỏi.

"Ta đang nghĩ, ta muốn chuẩn bị những hình phạt tàn khốc nhất, mang những tiện nhân động tình, chính đến chết."

Cung Ly Lạc bật cười, "Có lẽ ngươi nghĩ nhiều rồi."

Vô Ưu hí mắt nhìn Cung Ly Lạc.

Con ngươi âm lãnh, bão táp sắp tới, Cung Ly Lạc vội nói, "Bất quá, phòng ngừa chu đáo, sẽ tốt hơn!"

"Hừ, cái này thì không sai biệt lắm!"

Cung Ly Lạc bắt đầu dĩ cười một tiếng, "Đi thôi, chúng ta trở về phòng, ta giải thích cục diện ngày hôm nay cho ngươi!"

"Ăn quá no, không đi nổi!" Vô Ưu lại giờ trò.

Vươn tay vờ trước mặt Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc liếc mắt nhìn Vô Ưu, ôm ngang Vô Ưu lên.

Đi tới nội viện, dẫn, đàn, Lê Q.ủy đ,ôn

Hắn biết, Vô Ưu không muốn đi bộ, chỉ muốn hắn ôm, nhưng mà, hắn thích đáng vẻ như vậy của Vô Ưu, yêu chết đáng vẻ như vậy của Vô Ưu.

Cảm giác, hắn vốn một mình.

Lại có một người yêu.

Bây giờ, Đông quốc, Tây quốc, Nam quốc, Bắc quốc, thực lực của Đông quốc là mạnh nhất, cho nên, tam quốc, luôn liên thủ, muốn đánh sụp Đông quốc, năm năm trước, tam quốc liên thủ xâm chiếm Đông quốc, Đông quốc liên tiếp mất thành, gần như sắp tới gần quốc đô (thủ đô) của Đông quốc, Cung Ly Lạc ra tay, một mình cầm trường thương, chém giết vài chục vạn đại binh của tam quốc, lại sống sót trở về.

Ép tam quốc liên tục thất bại, cuối cùng thu hồi thành đã mất, khiến tam quốc cúi đầu xưng thần, cũng đưa lên rất nhiều vàng bạc châu báu, tơ lụa, dê bò, mới bỏ qua mọi việc.

Hôm nay tam quốc đến, trong hồ lô bán thuốc gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Cung Ly Lạc nói xong, lại thấy Vô Ưu đã ngủ, khẽ bật cười, nhìn Vô Ưu đến say mê.

Ưu nhi, ta nhất định không phụ ngươi.

Trên triều đình.

Văn Võ Bá Quan cũng không dám há miệng thở dốc, đã rất lâu Lạc vương chưa vào triều, hôm nay, phá lệ, vào triều.

Mọi người cúi đầu, tận lực giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của chính mình.

Mấy hoàng tử, bao gồm thái tử, nhiều lần nhìn người đứng ở đó, tượng đá lạnh lẽo Cung Ly Lạc, không một người nào dám mở miệng trước.

Con ngươi của Đông Hoàng Cung Diệu lệ quét một vòng, Thôi công công lập tức lớn tiếng thét, "Có bản (tấu chương) thượng tấu, không bản bãi triều!"

Trong tay Văn Võ Bá Quan đều cầm bản, nhưng mà, Cung Ly Lạc ở đây, không người nào dám mở miệng, không người nào dám nói chuyện.

Con người Cung Ly Lạc quét một vòng, âm thanh lạnh nhạt nói, "Tất cả các người đều nghe rõ cho Bôn vương, chó đẩy ba người kia lên đầu Bôn vương, ai dám làm Bôn vương không thoải mái, Bôn vương để cho tổ tông tám đời hấn đi gặp Diêm Vương, các người đừng tưởng rằng Bôn vương đang đùa giỡn, đừng tưởng rằng tổ tông tám đời các người đã chết từ lâu, nhưng, các người không nên quên, người đời có thể đào thi thể trong mộ phần lên!"

Cung Ly Lạc nói xong, trong tay những người có sổ gấp, mà trên sổ gấp viết, đề nghị Lạc vương hòa thân, lập tức thu sổ gấp vào trong tay áo.

Đồng Hoàng Cung Diệu nhìn, tức giận không thôi.

Những người này, đều là tâm phúc của hấn, lại bị mấy câu của Cung Ly Lạc, dọa sợ, không dám lên tiếng.

Cung Ly Lạc nhìn, khề hừ lạnh, một đám người vô dụng, phát tay áo, đi ra khỏi Kim Loan điện.

Toàn thân ngao ngễ, mắt nhìn xuống bá tánh, khí phách sáng chói.

Mười ngày sau, sứ thần tam quốc đến Đông quốc.

Lạc vương phủ.

Mạc Cẩn Hàn chạy đến nói say sưa ngon lành bên tai Vô Ưu, "Người không có nhìn thấy, thái tử Tây quốc, kiêu ngạo cỡ nào, công chúa Nam quốc, điệu dáng cỡ nào, Bắc quốc, càng thêm khó lường, nghe nói, một tay Cẩm Kỳ, không chỉ có thể hấp dẫn bách điều, càng có thể mê hoặc lòng người."

Vô Ưu vẫn lẳng lặng đọc sách, rốt cuộc đặt quyển sách ở trong tay xuống, nhìn Mạc Cẩn Hàn, đôi môi đỏ mọng khề mở, lộ ra hàm răng trắng chính tề, "Người nói thật sao?"

Mạc Cẩn Hàn gật đầu.

Vô Ưu nhắm mắt, khề mím môi, "Lão già."

Phong Thành Quang đang núp ở phòng bếp ăn trộm thì nghe tiếng kêu, thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng nhét đồ ăn vào trong miệng, lại để tay vào trong vạc nước dùng sức chà xát, lung tung lau miệng, mới chạy ra khỏi phòng bếp, kéo một người lại hỏi, "Quận chúa nhà người ở đâu?"

"Quận chúa ở đại sảnh."

"Ồ đại sảnh!" Sau khi Phong Thành Quang nói thầm, nhanh chóng chạy đến đại sảnh, vừa chạy vừa kêu, "Vô Ưu, sự phụ tới cứu người!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thiên phú kinh người (thay đổi).

Phong Thành Quang vừa kêu, vừa chạy đến đại sảnh.

Ở đại sảnh Vô Ưu nghe thấy âm thanh này, chân mày nhíu lại, âm thanh lạnh nhạt nói, "Lão già này, sợ là sống đến hồ đồ, miệng chỉ thích nói hươu nói vượn"

Phong Thành Quang ở bên ngoài đại sảnh, nghe vậy, đột nhiên thu bước chân lại, cố gắng nghiêng răng, mới cười đùa cợt nhả đi vào đại sảnh, "Ha ha ha, ha ha ha, Vô Ưu, người có chuyện tìm ta sao?"

Ánh mắt Vô Ưu lạnh lùng nhìn Phong Thành Quang, không nói gì.

Phong Thành Quang khô khốc cười một tiếng, "Có chuyện gì, phân phó một tiếng là được rồi, ta nhất định vì người mà vào nơi nước sôi lửa bỏng, cũng sẽ không chối từ."

"Thật sao?" Âm thanh của Vô Ưu lạnh nhạt hỏi, con người sáng bóng, gắt gao nhìn Phong Thành Quang.

Lão già này, rất giao hoạt.

Nếu như không có ích lợi, hấn sẽ không cam tâm tình nguyện ra tay.

"Đúng, đúng, tuyệt đối như vậy!" Phong Thành Quang, ha ha cười không ngừng.

Vô Ưu thần nhiên nhếch môi, con ngươi híp lại, "Hỏi ngươi một vấn đề, nói thật, chỉ cần đáp án khiến ta hài lòng, ta sẽ làm một cái nỏ cho ngươi, như thế nào?"

"Gì." Phong Thành Quang ngoáy lỗ tai.

Nỏ, tiểu nha đầu Vô Ưu nói là nỏ, chính là phương pháp luyện chế nỏ đã thất truyền mấy trăm năm sao?

"Ngươi không có nghe lắm, ta cũng không nói sai, một câu nói, ngươi suy nghĩ như thế nào?" Vô Ưu nói xong, đưa tay phải của mình ra, cẩn thận nhìn.

Tay này, nhất định, phải dính rất nhiều rất nhiều máu tươi.

Nhưng mà, vì hạnh phúc của mình, vì phần tình yêu không dễ có được, nàng không ngại.

Hai tay nhuộm máu, linh hồn thành ma.

Phong Thành Quang nuốt một ngụm nước bọt, "Ta đồng ý, ngươi hỏi đi!"

1000 cái, một vạn cái.

Nha đầu Vô Ưu này, vậy mà có thật nhiều bảo bối, hẳn mơ ước đến chết, hôm nay, nha đầu này, hiếm khi mở kim khẩu ra.

Làm sao hẳn có thể cự tuyệt.

Vô Ưu cắn môi một cái, nhìn Phong Thành Quang, âm thanh lạnh nhạt hỏi, "Nghe Mạc Cẩn Hàn nói, Công chúa Bắc quốc này, là một tay đàn rất hay, âm thanh của đàn có thể hấp dẫn bách điều, càng có thể khiến người ta mất hồn, lúc trước ngươi đưa cảm phổ cho ta, có phải còn nửa bộ dưới hay không?"

Phong Thành Quang nghe vậy, ngẩn người, mới lên tiếng, "Đúng, xác thực còn nửa bộ dưới, nhưng mà, nửa bộ dưới đã sớm thất truyền nhiều năm, mà ta đưa cho ngươi, chỉ là một phần mười của nửa bộ trên."

Vô Ưu từ từ đứng lên, tức giận nhìn Phong Thành Quang.

Một phần mười của nửa bộ trên, vậy mà Phong Thành Quang cũng dám nói ra.

"Còn lại chín phần đâu?"

Phong Thành Quang bị ánh mắt đó của Vô Ưu, dọa sợ đến mức thân thể co rụt lại, nhỏ giọng nói, "Thật ra ta còn giữ lại chín khẩu quyết (bài vẽ), nhưng mà, ta cũng chỉ luyện đến chiêu thứ hai, dĩ âm nhiếp hồn (dùng âm thanh mê hoặc tâm hồn người khác), còn lại tám chiêu, ta xem xét kỹ càng cũng không ra."

Càng nói, Phong Thành Quang càng khản trương, sống lưng ướt đầm mồ hôi.

Trời mới biết, hẳn sợ Vô Ưu nhất, tại sao sợ, hẳn cũng không biết, chỉ là không giải thích được vì sao sợ.

Từ lúc cứu nàng trở về, nàng mở mắt ra nhìn, hẳn đã sợ cặp mắt kia một cách kỳ lạ.

Đôi mắt đó, lạnh, chỉ cần liếc mắt một cái, đã có thể bị dọa khóc, không ít người bị dọa đến tiểu trong quần, nhất gan, chắc chắn sẽ ngất đi.

Mà khi ở trước mặt Cung Ly Lạc, cười cười, bộ dạng tình ý lưu luyến.

Nàng, chỉ vì một mình Cung Ly Lạc, bỏ phòng bị khắp người xuống.

Vô Ưu nhìn Phong Thành Quang, "Đi, viết khẩu quyết cho ta, lúc nào viết xong, khi đó tới tìm ta lấy nỏ!"

Vô Ưu nói xong, xoay người rời đi.

"Ah."

Sau khi Phong Thành Quang kinh ngạc, lập tức đuổi theo, "Vô Ưu, có phải ngươi đã tạo tốt nỏ rồi hay không."

"Vô Ưu, ngươi cho ta xem một chút thôi!"

"Vô Ưu, ngươi cho ta xem liền đi!"

"Vô Ưu, ngươi cho ta xem một cái thôi, sau khi liếc mắt nhìn, ta bảo đảm nhanh chóng viết khẩu quyết cho ngươi, có được hay không!"

"Vô Ưu."

Vô Ưu bị Phong Thành Quang gọi, đầu óc đều đều, dừng bước, nghiêng đầu, "Người nói thêm câu nữa, ta đọc người cầm, có tin hay không?"

Phong Thành Quang lập tức che miệng, gật đầu.

Vô Ưu thở ra một hơi, rồi cuộc cũng yên tĩnh.

Đi vào thư phòng, Phong Thành Quang đứng ở cửa thư phòng, do dự có nên đi vào hay không, Vô Ưu tức giận, "Đi vào, giấy và bút mực ở trên bàn, viết cho ta!"

Ngồi một bên bắt đầu lắp ráp nỏ.

Phong Thành Quang cười híp mắt đi vào thư phòng, nhìn thập bát học sĩ đặt ở trên giá, kinh ngạc một chút, lại thấy trong góc phòng, còn có một bồn thập bát học sĩ, không chỉ khiếp sợ một chút.

Nuốt nước miếng một cái, ngồi vào bàn đọc sách.

Bàn gỗ từ đàn (gỗ Lim) thượng đẳng, bút lông sói, khắp nơi phú quý xa hoa, Phong Thành Quang không thể không cảm thán, có tiền có thể thật là tốt.

Ngồi xuống, bắt đầu viết cầm phổ, từ đầu tới cuối, không thiếu một chữ.

Nhiều lần Phong Thành Quang ngẩng đầu nhìn Vô Ưu, chỉ thấy Vô Ưu tay chân nhanh nhẹn lắp nỏ, gương mặt xinh đẹp như hoa, mọi thứ đều quen thuộc.

Phong Thành Quang chợt cảm thấy tim đau đớn, nước mắt không nhịn được đảo quanh trong hốc mắt.

Nếu như, nếu như. diễn đàn L>ê Q>úy Đ>ôn

Vô Ưu cảm nhận được ánh mắt của Phong Thành Quang, ngẩng đầu nhìn lại, kinh ngạc hí mắt, "Tại sao người khóc?"

Phong Thành Quang cuống quýt ngẩng đầu thay đổi sắc mặt, khô khốc, lại thấy Vô Ưu cúi đầu chế giễu, nhỏ giọng tức giận mắng, "Nha đầu chết tiệt kia!"

Một tay giao cầm phổ, một tay giao nỏ.

Phong Thành Quang không thể chờ đợi đi chơi nỏ, Vô Ưu không thể chờ đợi đi luyện đàn, lại kêu Phong Thành Quang, "Một hồi chỉ điểm cho ta!"

Đó là chuyện đương nhiên, Phong Thành Quang bật cười, lại ngoan ngoãn dừng chân.

Vô Ưu nhìn cầm phổ.

Khúc thứ nhất gọi bách điều, khúc thứ hai mê hoặc hồn người, khúc thứ ba đoạt lòng người, khúc thứ bốn đoạt mạng người, khúc thứ năm thu phục vạn binh, khúc thứ sáu Thiên Địa biến (thay đổi trời đất), khúc thứ bảy Thôn Thiên Địa (chiếm lấy đất trời), khúc thứ tám Phá Thương Khung, khúc thứ chín đuổi quỷ ma, khúc thứ mười thần tiên gián trần.

"Thật sự lợi hại như vậy sao?" Vô Ưu nói thầm.

Phong Thành Quang gật đầu, "Vây, không yếu, người hãy thử khúc thứ hai xem!"

"Tốt!" Vô Ưu nói xong, đứng dậy đi lấy cầm, đặt cầm ở trên giá, Phong Thành Quang khiếp sợ tiến lên.

"Đây là ôm sao?"

Vô Ưu lắc đầu, "Không biết!"

Nhắm mắt, suy nghĩ nội dung của khúc thứ hai, bàn tay trắng nõn gầy nhẹ, âm thanh đứt quãng phát ra, cũng không có một chút mê hoặc lòng người, có, nhưng mà, giống như tiên âm vờn quanh tai, dẫn người vào tiên cảnh, hương thụ chim hót hoa thơm, thưởng thức nước Ngọc (chỉ rượu ngon, quý), không muốn tỉnh lại.

Vô Ưu nhìn Phong Thành Quang cực kỳ hưởng thụ, khóe môi nhếch lên cười, hồn du thiên ngoại, cười nhạt, thu tay lại.

Phong Thành Quang đột nhiên hồi hồn, khóe miệng gật gật, "Người...người, người người người."

Ban đầu, hẳn luyện tập ba tháng, mới có thể mê hoặc lòng người, mà Vô Ưu, lại có thể, lần đầu tiên.

Vô Ưu cười, "Có muốn hay không, thử khúc thứ ba?"

Sau khi Phong Thành Quang kinh ngạc, "Được, thử một chút đi!"

Đôi mắt của Vô Ưu, nhắm lại, hít một hơi thật sâu, ổn định tinh thần, tay nhẹ nhàng đặt ở trên dây đàn, sờ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ca ca muốn nàng mạnh mẽ.

Lần đầu tiên thất bại, Phong Thành Quang định đứng ở sau lưng Vô Ưu, nhưng thấy bàn tay trắng nõn của Vô Ưu sờ dây đàn, trên dây đàn, vô số luồng khí ngưng tụ thành một cây châm, nhỏ như tóc gáy, không nhìn kỹ tuyệt đối không nhìn ra.

Bàn tay trắng nõn của Vô Ưu khuê nhẹ, dùng sức, châm nhỏ từ đàn bắn ra, xuyên thấu cây cột.

Con người Vô Ưu hơi mờ, liếc nhìn một nụ hoa, chỉ gây nhẹ dây đàn một cái, một luồng khí bay ra, bắn trúng ngay giữa nụ hoa, Vô Ưu nở một nụ cười.

Liên tục bắn ra vài luồng khí, đều ngay giữa.

Nhắm mắt, dựa vào trí tưởng tượng, không cần bắn.

"Thì ra, đây chính là đoạt lòng người!" Phong Thành Quang, thở dài.

Hắn nghiên cứu mấy chục năm, cũng không nghiên cứu ra tất cả nhưng hôm nay lại bị Vô Ưu trong phút chốc, lĩnh ngộ.

Thực sự xấu hổ.

Vô Ưu lại cười, "Có muốn thử khúc thứ tư một chút hay không?"

Phong Thành Quang há miệng muốn cự tuyệt, hắn thật sự không chịu nổi loại đá kích này, Vô Ưu cũng không cho hắn cơ hội, "Thử một chút đi, một hồi, nếu ta không không chế được, còn cần người giúp đỡ!"

Nói xong, nhắm mắt, tĩnh tâm, sờ dây đàn.

Chợt trên bầu trời, chim tước bay qua, Vô Ưu ôm đàn đứng dậy, thân thể ngửa ra sau, đàn đặt trong lòng, ngón tay khẽ vuốt, vô số đàn khí xông lên trời, chợt thấy chim tước rút xuống đất.

Vô Ưu cười.

Phong Thành Quang khiếp sợ miệng há to, con người cũng muốn rút ra.

Dù là thiên tài, cũng không thể không có chỗ sai sót như vậy.

Vô Ưu càng đánh càng hăng hái, trực tiếp gây khúc thứ năm, trong phút chốc, giống như có trăm vạn đại quân, đao khí đi tới.

Vô Ưu đột nhiên đưa tay ép dây đàn, nhắm mắt, hít vào.

Phong Thành Quang giống như gặp quỷ nhìn Vô Ưu.

Đúng rồi, mấy chục năm hắn học tập, ba năm nàng đã học được toàn bộ, hôm nay, hôm nay, bản lĩnh Đàn, thì tính là cái gì, thật sự không tính là cái gì, nhưng mà, vì sao, vì sao.

"Người.....người.....người."

Vô Ưu mở mắt, lạnh nhạt nhìn Phong Thành Quang, "Khả năng cái gì, kinh ngạc cái gì, năm đó, ta học khúc thứ nhất, cũng chỉ tốn một phút đồng hồ."

Phong Thành Quang nghe vậy, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Nha đầu chết tiệt, không đánh vào tâm hồn của yếu ớt hắn, sẽ chết.

"Ta mặc kệ người, hiện tại nội tâm ta thật là đau, thật muốn ăn thịt viên do nha đầu Thúy Thúy làm, ta.....ta.....ta." Phong Thành Quang xoay người nước mắt, nước mũi không ngừng chảy.

Vô Ưu nhìn bóng lưng của Phong Thành Quang, thần nhiên nhếch môi.

Cái lão gia hỏa này, càng ngày càng làm kiêu.

Lại thấy Cung Ly Lạc cầm bảo kiếm, bộ mặt gấp gáp, đi nhanh đến, Vô Ưu kinh ngạc đứng lên, thì bị Cung Ly Lạc ôm vào trong ngực.

Vô Ưu lại cảm thấy, cả người Cung Ly Lạc đang run rẩy.

"Ca ca."

"Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt!"

Trời mới biết, khi hắn nghe thấy Lạc vương phủ truyền ra từng hồi âm thanh bình khí, bị dọa sợ đến mức trái tim cũng ngừng đập, bất chấp tất cả chạy về.

Chỉ kém điều binh bao vây Lạc vương phủ.

Vô Ưu ngẩng đầu, con ngươi đỏ lên, "Ca ca."

Cho dù trong lòng vô cùng lo lắng, thấy Vô Ưu như vậy, con người kiên cường như Cung Ly Lạc trong nháy mắt nhu tình như nước, "Không sao, không sao, ca ca ở đây!"

Cung Ly Lạc dịu dàng an ủi, Vô Ưu nở một nụ cười, "Ca ca, Vô Ưu có vũ khí mới!"

"Mới vừa rồi, những tiếng động kia, là ngươi làm?"

Vô Ưu gật đầu, cười rực rỡ như ánh nắng mặt trời, tràn đầy tự tin, đôi môi đỏ mọng tròn bóng, hàm răng trắng trắng, "Ca ca, chính là ta!"

Cung Ly Lạc bật cười, hôn trán Vô Ưu một cái, "Lần sau không được làm như vậy nữa, biết không?"

Vô Ưu mếu máo.

Cung Ly Lạc vội vàng giải thích, "Ca ca không phải đang trách ngươi, chỉ là ca ca không muốn, ngươi lâm vào nguy hiểm, có hiểu không?"

Vô Ưu gật đầu.

Cũng bởi vì hiểu, mới càng cảm động.

Cung Ly Lạc xoa xoa đầu Vô Ưu, "Đi, đi thay quần áo, ca ca chải cho ngươi một búi tóc xinh xắn, chúng ta vào cung tham dự yến tiệc, hạ thấp khí thế của những tiện nhân động tĩnh kia!"

"Ah." Vô Ưu nghi ngờ, nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc hít sâu một hơi, "Ưu nhi, một hồi vào cung, phách lối chút, bá đạo chút, nếu ai nhìn ta, thì hung hăng đánh, có hiểu không?"

Vô Ưu gật đầu một cái, "Hiểu, ca ca, mới vừa rồi họ đều nhìn ngươi?"

Cung Ly Lạc gật đầu.

"Mẹ trứng, không muốn sống, chán cảm giác sống." Trong miệng Vô Ưu, là từng chuỗi lời mắng chửi khó nghe, đủ khó nghe, đủ thô tục.

Cung Ly Lạc chỉ thân nhiên nhếch môi, chọn lựa y phục cho Vô Ưu, "Ưu nhi, bộ này thế nào?"

Vô Ưu cũng không thèm nhìn, "Tùy tiện!" Tiếp tục mắng.

"Cái này thì sao?"

"Đều tốt!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Nếu không chọn bộ này đi, Phượng Hoàng bay múa, Tường Thụy may mắn!"

"Có thể!"

Vô Ưu lên tiếng trả lời, trong lòng hiểu, Phượng Hoàng bay múa, đó là xiêm áo chỉ có hoàng hậu mới có thể mặc.

Nhưng mà không sao, ca ca bảo nàng mặc, nàng sẽ mặc.

Búi tóc, cũng là Cung Ly Lạc chải, từ nhỏ đến lớn, chải năm năm, hiện giờ tuy không quen lắm, nhưng, Vô Ưu vẫn rất thích, ngón tay thon dài của Cung Ly Lạc, xuyên qua mái tóc của nàng, rất nhanh chải cho nàng một búi tóc xinh đẹp, dùng trâm vàng Bát Bảo Tương Hồng Ngọc Điệp Luyến Hoa (tạm dịch: trâm vàng khảm tám con bướm bướm màu hồng) cố định, lại cài thêm mấy chiếc trâm, kim quang lấp lánh.

"Ca ca, cần tô son không?" Vô Ưu hỏi.

Cung Ly Lạc do dự một chút, "Bôi chút đi, thanh nhã chút, Vô Ưu thích hợp tự nhiên!"

Vô Ưu gạt đầu, cầm son lên, bôi nhẹ.

Phải biết, năm đó, khi nàng còn là nhân viên trang điểm, mỗi bông hoa tuyết thể (người đẹp), bao nhiêu Đại Minh Tinh bước trên thảm đỏ, chỉ đích danh muốn nàng trang điểm.

Vài nét bút đơn giản, làm một mỹ nhân vốn tuyệt sắc, bề ngoài càng khuynh quốc khuynh thành.

Vô Ưu ngẩng đầu, cười một tiếng với Cung Ly Lạc, "Ca ca, đẹp không?"

Cung Ly Lạc gạt đầu, cúi người, hôn thật sâu lên làn môi đỏ mọng của Vô Ưu, cho đến khi son trên miệng Vô Ưu dính vào trên miệng hắn, hai người cũng không thờ nổi, mới buông ra.

Vô Ưu nhìn Cung Ly Lạc, si ngốc nở một nụ cười.

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của Vô Ưu, "Ưu nhi, yêu người, cả đời, đến chết cũng không đổi!"

Vô Ưu cười, "Ta cũng vậy!"

Cung Ly Lạc cười, vươn tay đến trước mặt Vô Ưu, dắt Vô Ưu đi ra khỏi nội viện, Mạc Cẩn Hàn đã thay một bộ nữ trang, không cam lòng, không tình nguyện đứng nghiêm một bên chờ.

Cùng nhau lên xe ngựa, Mạc Cẩn Hàn vẫn chỉ có thể ngồi ở ngoài xe ngựa, phoi nắng.

Trong lúc nhất thời, kêu rên khắp nơi.

Đều là người, vì sao đối xử khác nhau nhiều như vậy, thương thiên (ông trời), đại địa (đất đai), không công bằng.

Hoàng cung —— cung yến.

Đông Hoàng Cung Diệu nâng chén, "Thái tử tam quốc, Công chúa, trăm mời các người!"

Tây quốc —— Thái tử Bùi Ngọc, Công chúa Bùi Diệu Nguyệt nâng chén.

Nam quốc —— Thái tử Cô Vân Sở, Công chúa Cô Vân Yên Nhiên nâng chén.

Bắc quốc —— Thái tử Hoàn Nhan Cảnh, Công chúa Hoàn Nhan Tiên nâng chén.

"Kính Đông Hoàng!"

Mấy hoàng tử khác từng người một kính rượu, chỉ thiếu một mình Cung Ly Lạc.

Thái tử Bắc quốc Hoàn Nhan Cảnh thân nhiên mở miệng, "Đông Hoàng, không biết Lạc vương đang ở đâu?"

Đông Hoàng Cung Diệu cười, "Lạc nhi trở về đón Vô Ưu!"

"Vô Ưu, chính là Vô Ưu Quận chúa một điệu múa khiến trăm hoa đua nở, một khúc nhạc dẫn Bách Điều Triều Phượng đến sao?" Thái tử Bắc quốc —— Hoàn Nhan Cảnh hỏi.

Đông Hoàng Cung Diệu gạt đầu, "Đúng vậy!"

Thái tử Bắc quốc —— Hoàn Nhan Cảnh cười, "Không dối gạt Đông Hoàng, muội muội ta đây, Tiên nhi cực kỳ bội phục Vô Ưu Quận chúa, lúc cùng tới đây, vẫn lắm bả, muốn luận bàn cùng Vô Ưu Quận chúa!"

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy, tâm tư hơi đổi.

Nghe nói Công chúa Bắc quốc này, võ nghệ siêu tuyệt, có bản lĩnh dùng Đàn mê hoặc lòng người, làm cho người khác cảm động.

Nếu Vô Ưu thua, có thể nàng không xứng với Cung Ly Lạc, hủy bỏ hôn sự của bọn họ, xứng cùng Duệ nhi.

"Dĩ nhiên là được!"

Thái tử Bắc quốc —— Hoàn Nhan Cảnh cười, cùng Nhan Tiên liếc mắt nhìn nhau, Hoàn Nhan Tiên cười quỵn rũ.

Lại nghe thấy thái giám lớn tiếng kêu, "Lạc vương đến, Vô Ưu Quận chúa đến!"

Mọi người nghe được đều nhìn sang, lại thấy. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cả gan làm loạn.

Nàng mặc Phụng Bào, Cung Ly Lạc tóc trắng mặc một bộ tử y (xiêm áo màu tím), từ từ đi tới.

Cả người vô cùng tao nhã, tiên tư ngọc cốt (chỉ người con gái có dáng dấp đẹp như tiên), khuynh quốc khuynh thành.

Lông mày thon dài, da trắng như ngọc, nõn nà, hơn cả bạch ngọc, khóe miệng thân nhiên cười mỉm, không kiêu ngạo không tự ti, vô cùng khí thế.

Tiền trên Dao Trì (*) đi lạc xuống trần thế, nhìn xuống chúng sinh.

(*)Dao Trì : nơi ở của Tây Vương Mẫu trong truyện thần thoại.

Mắt đẹp trong vắt, lạnh nhạt như mộng, tô một chút son, rực rỡ ngàn vạn lần.

Vô Ưu nhếch môi cười, trong phút chốc, giống như trong nháy mắt các loài hoa đua nhau nở rộ, bao nhiêu người đắm chìm trong một nụ cười khuynh quốc khuynh thành, bao nhiêu người si mê trong đó.

Bao nhiêu người, hi vọng, giờ phút này, trong con ngươi của nàng, chính là mình.

Thế nhưng nàng, ngẩng đầu, cười một tiếng với Cung Ly Lạc, một nụ cười kia, ấm áp lòng người.

Cho dù không hiểu tình là gì, không biết yêu, đều có thể nhìn ra, cái nhìn kia, nhu tình triền miên, lưu luyến.

Nam tử đều đắm chìm, nữ tử đều ghen tỵ đến nổi điên.

Mọi người hận không được, vào giờ phút này, giết chết Vô Ưu, hủy thi, làm nhục.

Thay thế nàng đứng bên cạnh Cung Ly Lạc, hưởng thụ tình cảm sâu đậm lưu luyến của Cung Ly Lạc.

Vô Ưu cố tình không nhìn bọn họ, mặc cho Cung Ly Lạc dắt nàng đi tới trước mặt Đông Hoàng Cung Diệu, khẽ phúc thân, "Nhi thần (Vô Ưu) tham kiến phụ hoàng (Hoàng thượng)"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn hai người trai tài gái sắc, hận không được tự tay hủy đi một người trong đó, trút mối hận trong lòng.

"Miễn lễ!"

Cung Ly Lạc và Vô Ưu đứng dậy, hai người đi tới vị trí của mình rồi ngồi xuống.

Rượu ngon món ngon, Cung Ly Lạc cầm đũa lên, gấp, đặt ở khóe miệng thổi thổi, mới đưa đến khóe miệng khi Vô Ưu đang uống rượu, "Mới vừa thổi qua, không nóng."

Vô Ưu há miệng tiếp nhận, nở một nụ cười ấm áp với Cung Ly Lạc.

"Khụ khụ khụ."

"Khụ khụ khụ."

"Khụ khụ khụ." lúy đ,ô.n

Vô số người bị sặc rượu, ho khan không dứt.

Còn có tiếng ly bị bóp vỡ, không dứt bên tai, trong không khí, trừ mùi rượu, thức ăn, hương thơm của mỹ nhân, còn ngập tràn mùi máu tươi.

Vô Ưu cười.

Giống như sau khi gảy mấy khúc nhạc kia, tai thính nhất tình rất nhiều.

Một đôi mắt sáng chói, cười híp lại, ra vẻ lấy lòng cười ngớ ngẩn với Cung Ly Lạc.

Chọc cho trong lòng Cung Ly Lạc, vò thành một cục, "Thức ăn không ngon?"

Vô Ưu lắc đầu, "Ăn không ngon, không bằng ca ca tự mình làm, nhưng mà, là ca ca dứt, cho nên ăn mới ngon!"

Lại một trận tiếng ho khan.

"Không biết xấu hổ!"

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng vẫn truyền ra.

Con người Vô Ưu híp lại, nghiêng đầu nhìn, thấy một nữ tử, một bộ bạch y, bộ dạng cũng không tệ lắm, đáng tiếc.

"Không biết xấu hổ, cũng kém hơn người, khó coi, diện mạo đáng ghét!" Vô Ưu lập tức cãi lại, nghiêng đầu uất ức nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca, người nói xem Vô Ưu nói có đúng không?"

"Đúng, Công chúa Tây quốc, không bằng một phần Vô Ưu!"

Lời này của Cung Ly Lạc, nói vô cùng có học thức.

Chê bai Công chúa Tây quốc. Cũng nói cho Vô Ưu biết, thân phận của nữ tử này, hoàn toàn không cần phải bận tâm.

Vô Ưu nở một nụ cười, "Vẫn là ca ca tinh mắt!"

Công chúa Tây quốc —— Bùi Diệu Nguyệt đứng lên, tức giận chỉ Vô Ưu, "Người."

Đáng ghét, lớn mật, lại dám mắng nàng lộ liễu như vậy. Một nữ tử không có nhà để về, đắc ý cái gì, còn không phải là y vào sự sủng ái của Cung Ly Lạc, nếu Cung Ly Lạc không sủng ái nàng, xem nàng lấy gì lên mặt.

"Ta thế nào? Chẳng lẽ ta nói sai sao? Người thua thiệt chính là Công chúa Tây quốc, nhìn bộ dạng đáng ghét của người, mặt mũi Tây quốc cũng bị người làm mất hết, nếu như mà ta là người, ta nhất định hận không được đào hố, vùi mình xuống rồi, hoặc là, nghĩ cách, trở vào trong bụng mẹ người, sinh ra lần nữa, để cho mình trở nên xinh đẹp một chút, nhưng mà, ta nhìn đức hạnh của người, cho dù có trở vào trong bụng mẹ người, sinh ra một trăm lần nữa, cũng không thể trở nên xinh đẹp!"

Vô Ưu bùm bùm nói một tràng, quả thật mỗi câu đều có thể khiến Công chúa Tây quốc —— Bùi Diệu Nguyệt tức chết.

Tức giận chỉ Vô Ưu, "Vô Ưu, người tiểu tiện chúng này."

"Bóp."

Ngay sau đó, đồ rơi trúng Bùi Diệu Nguyệt, rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Bùi Diệu Ngọc chỉ cảm thấy trên mặt rất đau, giờ tay lên che, vết máu đang chảy ra.

"A." Bùi Diệu Ngọc hét chói tai.

Nàng là Công chúa Tây quốc con hoàng hậu, ngày thường, ai dám đối xử với nàng như vậy.

Lại thấy đầu sỏ gây nên, lúc này, đang vùi ở trong ngực Cung Ly Lạc, nức nở nghẹn ngào khóc, bộ dạng giả dối, ta thật sự rất sợ.

Bùi Diệu Ngọc càng thêm giận sôi máu, há miệng, một câu cũng không nói ra, phanh một tiếng ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Thái tử Tây quốc —— Bùi Ngọc cũng không nghĩ đến, muội tử này của hắn, chuyện như vậy đã không chịu được, còn chưa đỡ được một chiêu, đã hôn mê.

Trong chốc lát, khiến Bùi Diệu Nguyệt ngã trên mặt đất.

"Người đâu, đỡ Công chúa trở về dịch quán!"

Lại lạnh lùng nhìn Cung Ly Lạc, "Lạc vương, người thân là chủ nhà, như vậy, sợ là không phù hợp?"

Cung Ly Lạc nghe vậy, nheo con người lại, lạnh lùng nhìn trở về, thần nhiên nhếch môi, "Vậy Thái tử Tây quốc, người tính toán như thế nào?"

"Lạc vương, phải cho một câu trả lời thỏa đáng!"

Cung Ly Lạc cười lạnh, giống như nghe một chuyện cười lớn, "Thái tử Tây quốc, người đang nói giỡn sao, vì sao Bôn vương nghe thấy, một chút cũng

không buồn cười?"

"Ngươi." Thái tử Tây quốc —— Bùi Ngọc lập tức nóng giận, nghiêng đầu nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, "Đông Hoàng bệ hạ, ngươi thấy như thế nào?"

"Trẫm không có ý kiến." Đông Hoàng Cung Diệu mở miệng.

Cung Ly Lạc lạnh lùng nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, "Khuyên ngươi nên nghĩ rõ rồi nói, nếu không, ta không dám cam đoan, Cung Minh Duệ có thể còn sống trở về hay không, chăm sóc cho ngươi trước lúc lâm chung."

Một bộ dạng, trời, lớn, nhưng Cung Ly Lạc ta mới lớn nhất.

Thế gian vạn vật, bá tánh, đều phải thần phục ở dưới chân ta.

Đông Hoàng Cung Diệu gầm lên, vỗ một cái lên bàn trà, "Khốn kiếp, ngươi xem ngươi là gì?"

Cung Ly Lạc nhún mày, "Ta ở trong mắt ngươi là gì, không quan trọng, quan trọng là, ta biết rõ ta là gì, ngươi ở trong mắt ta, là gì?"

Không như heo chó.

Bốn chữ, đủ để hình dung Cung Diệu.

Tiếng hít khí vang lên bốn phía, cho đến tận bây giờ, cũng không có hoàng tử nào, dám nói chuyện như vậy với Hoàng đế, mặc kệ là Đông quốc, hay là Tam quốc.

Cung Ly Lạc muốn phản sao?

Chân mày Thái tử Tây quốc —— Bùi Ngọc nhún lại, tâm tư nhanh chóng chuyển động, phải làm thế nào để hòa vãn này.

Lại nhìn hai Thái tử nước khác, chỉ thấy bọn họ từng người một lạnh nhạt uống rượu, dùng bữa, giống như trận sóng gió này, bọn họ hoàn toàn không biết.

Một đám hồ ly.

Muốn không quan tâm, nằm mơ.

"Cung Ly Lạc."

Đông Hoàng Cung Diệu hô to, đứng lên, tức giận chỉ Cung Ly Lạc.

Mấy hoàng tử, thái tử đứng đầu, lập tức cầu cạnh giúp Cung Ly Lạc, "Phụ hoàng, Lạc đệ chẳng qua uống mấy chén, say, xin phụ hoàng khoan hồng độ lượng!"

"Đúng vậy, phụ hoàng, Lạc đệ say, mới khẩu xuất cuồng ngôn, phụ hoàng, chớ truy cứu!"

Cung Ly Lạc cười lạnh.

Một đám huynh đệ tình thâm

Trong tiếng cười lời nói, giấu kim châm.

"Ha ha." Cung Ly Lạc cười lạnh, lại nhẹ nhàng ôm Vô Ưu của hắn.

Trên đời này, chỉ có Vô Ưu của hắn, đối với hắn, là thật tâm.

Vô Ưu nhẹ nhàng đưa tay, ôm eo Cung Ly Lạc, "Ca ca, Vô Ưu ở đây, Vô Ưu vẫn luôn ở đây!"

Mặc kệ thế sự xoay chuyển, trời đất biến đổi, nàng sẽ luôn luôn ở đây, luôn luôn ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tâm tư thật sự đen tối

Hai người coi như chỗ không người mà chàng chàng thiệp thiệp, khiến bao nhiêu người liếc mắt.

Thái tử Nam quốc, Thái tử Bắc quốc, tròn mắt đều neho lại.

Không nói gì.

Nhưng tâm tư, lại giống nhau.

Thái tử Tây quốc —— Bùi Ngọc thấy thế, đột nhiên cảm thấy, hôm nay không khí có gì đó không đúng lắm, trầm tư một lát mới lên tiếng, "Đông Hoàng đệ hạ, không biết có thể đề tiểu vương nói một câu hay không?"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Bùi Ngọc, "Thái tử Tây quốc khách khí, thái tử Tây quốc người tới là khách, có lời gì, cứ nói đừng ngại!"

"Đông Hoàng đệ hạ, thật ra thì, chuyện như vậy cũng không thể trách Lạc vương và Vô Ưu Quận chúa, là tiểu vương không biết cách quân giáo, mới để cho muội muội thất lễ, kính xin Đông Hoàng đệ hạ, không cần trách cứ Lạc vương và Vô Ưu Quận chúa!"

Thấy Thái tử Tây quốc cũng đã nói như vậy, Đông Hoàng Cung Diệu tự nhiên cũng đi theo lối thoát, "Vậy thì cứ như vậy đi, vẫn là thái tử Tây quốc hiểu lễ nghĩa!"

Nhìn Cung Ly Lạc, hi vọng Cung Ly Lạc nói xin lỗi với Thái tử Tây quốc, nhưng không nghĩ đến, Cung Ly Lạc lại lạnh lùng khê hừ, khóe miệng nở một nụ cười.

Lại cười như không cười.

Lãnh khốc, khiêu khích đến cực điểm

Mọi người nhìn thấy, trong lòng càng kinh sợ hơn, đại thần Đông quốc, trong lòng cũng bắt đầu tính toán, nên vì tương lai của mình, làm chút gì đó.

Vô Ưu ném cái chén roi trúng Công chúa Tây quốc, như vậy cũng không giải quyết được gì.

Ai cũng không nhắc lại, ngay cả Thái tử Tây quốc —— Bùi Ngọc, cũng không nhắc đến, thậm chí mời rượu Cung Ly Lạc, Vô Ưu.

Một bộ dạng ca ca tốt.

Vô Ưu không khỏi cảm thán, những người này, trời sinh thật sự là diễn viên, một người so với hội diễn, một người so với hội hóa trang.

Không trách được, ép ca ca nàng, thành bộ dạng này.

Mọi người tò vè chủ và khách đều vui vẻ, vội vàng mời rượu, chỉ có hai người Vô Ưu và Cung Ly Lạc ngồi ở đó, thân nhiên, một bộ dạng không quan tâm.

Vô Ưu không biết, vì sao Cung Ly Lạc không đi, lại nghe được một tiếng hô to.

"Duệ vương đến!"

Âm thanh báo danh này của thái giám thật sự rất hùng hồn, Vô Ưu cũng có thể cảm thấy, trong nháy mắt Cung Ly Lạc, vô cùng căng thẳng.

Cầm tay Cung Ly Lạc thật chặt, an ủi.

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Nghiêng đầu. L[ê Q]úy Đ;ôn

Chỉ thấy một nam tử mặc hắc y, mặt như ngọc, dung nhan như tiên giáng trần, cả người khí phách lộ ra ngoài, sau lưng, mười nam tử vạm vỡ, mọi người tay cầm bảo kiếm, mặt không chút thay đổi, coi trời bằng vung, đi vào.

Vô Ưu hí mắt, hẳn chính là kẻ thù không đội trời chung của Cung Ly Lạc, Duệ vương sao?

Không trách được vì sao Cung Ly Lạc không đi, thì ra là đang đợi hắn.

Cung Minh Duệ đi tới trước mặt Đông Hoàng Cung Diệu, một chân quỳ xuống, "Nhi thần tham kiến phụ hoàng!"

Đông Hoàng Cung Diệu cười ha ha, ý cười đầy mặt, tràn đầy vui sướng, vui mừng, "Trở lại là tốt, trở lại là tốt!"

Tám chữ ngắn ngủi, nói hết tất cả.

Cung Minh Duệ cười, đứng dậy, ôm quyền với từng người, tham kiến Thái tử Tam quốc, mới thăm hỏi huynh đệ trong nhà.

"Lạc đệ, gần đây tốt không?"

Cung Ly Lạc đứng lên, "Cực tốt!"

Vô Ưu đã trở lại, còn có gì không tốt?

Cung Minh Duệ cười, nhìn Vô Ưu, dung nhan tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành, Cung Minh Duệ thân nhiên nhếch môi, "Người chính là Vô Ưu Quận chúa, vị hôn thê của Lạc đệ sao?"

Vô Ưu đứng lên, gật đầu.

"Tại hạ."

"Ca ca, chúng ta về nhà đi, những người ở nơi này, rất đáng ghét!"

Vô Ưu cướp lời, khiến Cung Minh Duệ kinh ngạc.

Dù sao, có rất ít nữ tử, thấy dung mạo của hần, không kinh ngạc, không ảo tưởng. Thấy hần khách khí như vậy, không vui vẻ.

Nữ tử trước mặt, nghe nói nàng tinh thông Cẩm Kỳ Thư Họa, Thi Từ Ca Phú, xem ra, đã biết được tâm tư của hần.

Thú vị, vô cùng thú vị.

Cung Ly Lạc cung chiêu gật đầu, "Vậy chúng ta đi thôi!"

"Ừm!"

Sau khi Vô Ưu, Cung Ly Lạc rời đi, Cung Minh Duệ mạnh vì gạo, bạo vì tiền (phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả), cùng Thái tử Tam quốc xây dựng tình cảm, có thể gọi là như cá gặp nước.

Mấy Thái tử Công chúa, cũng trò chuyện rất vui vẻ với Cung Minh Duệ, giống như, bữa tiệc này, chính là vì Cung Minh Duệ mà làm.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, nở một nụ cười.

Có Duệ nhi của hần ở đây, Cung Ly Lạc, không uy hiếp được.

Thái tử, Thục vương, Minh vương, Hằng Vương, đều cúi đầu, không nói gì.

Sau bữa tiệc, đều tự hồi phủ, hồi dịch quán.

Tâm tư khác nhau, bắt đầu tính toán.

Đông Hoàng Cung Diệu lưu lại Cung Minh Duệ, sau khi đợi mọi người lui ra, Đông Hoàng Cung Diệu mới cười ha ha.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng!"

"Miễn, miễn, mau để phụ hoàng nhìn một chút!" Đông Hoàng Cung Diệu vui vẻ, kéo Cung Minh Duệ nhìn kỹ một chút, mới ha ha cười nói, "Cao hơn, cũng rắn chắc hơn, võ nghệ thì sao, có từng hạ xuống không?"

"Bẩm phụ hoàng, chưa từng!"

"Ừ, vậy thì tốt!" Đông Hoàng Cung Diệu vui vẻ, an tâm.

"Phụ hoàng, nhi thần theo sự phân phó của người, chuẩn bị một đội ngũ, ước chừng ba mươi lăm ngàn người, bất cứ lúc nào cũng chờ phụ hoàng điều động!"

"Được, tốt!"

Có thần binh này trong tay, lần này nhất định phải giết chết Cung Ly Lạc, mở đường cho Duệ nhi của hần.

Trở lại Lạc vương phủ.

Vô Ưu phát hiện, tâm tình Cung Ly Lạc không tốt, mặc dù hần không nổi giận, không nói gì, nhưng mà, một mình hần đứng ở trước cửa sổ, nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, lặng lẽ, cả người cô tịch.

Cả người lạnh lẽo, cả người cô đơn.

Vô Ưu đi tới sau lưng Cung Ly Lạc, đưa tay vòng qua eo của Cung Ly Lạc, "Ca ca, người có Vô Ưu!"

Cho dù ngươi không có gì, ngươi vẫn còn có Vô Ưu.

Cung Ly Lạc quay đầu lại, vành mắt hồng hồng, "Ưu nhi."

"Ca ca, ngươi có ta, ta sẽ luôn luôn ở đây, luôn luôn ở đây."

Một đêm này Cung Ly Lạc vô cùng mạnh mẽ, cực kỳ điên cuồng, thực sự tổn sức, mới có thể, ép buộc Vô Ưu đến mức không chống đỡ được, lại chưa từng kêu đau một tiếng, một tiếng cũng không, cũng cố gắng phối hợp với Cung Ly Lạc, để cho hắn được phát tiết, tìm được âm áp.

Lúc trời sáng, cuối cùng Cung Ly Lạc cũng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, Vô Ưu lại ngồi dậy, nhẹ tay xoa mặt mũi Cung Ly Lạc, tỉ mỉ miêu tả.

"Ca ca.!" d ã l q đ

Thiên hạ cũng được, giết người phóng hỏa cũng được, ta nhất định giúp ngươi.

Ngày thứ hai, Vô Ưu rời giường sớm một chút, ở trong sân luyện võ, Mạc Cẩn Hàn ngáp, nhìn thân thủ của Vô Ưu, Mạc Cẩn Hàn nuốt một ngụm nước bọt, lúc xoay người, lại đụng vào Phong Thành Quang.

"Phong tiền bối!"

"Lần sau còn thấy ngươi nhìn lên nha đầu Vô Ưu luyện võ, ta móc mắt chó của ngươi!"

Mạc Cẩn Hàn rung mình, dù gì hắn cũng đứng đầu một giáo, dù gì hắn cũng giả làm nha hoàn của Vô Ưu, dù gì cũng là thân thích của Cung Ly Lạc, là phân nửa chủ tử của Lạc vương phủ, những người này, có cần, thời thời khắc khắc đả kích hắn không?

"Trừng gì mà trừng, đi chơi đi!"

Phong Thành Quang rống lên một câu, bưng cái mâm ngồi xuống, nhìn Vô Ưu luyện võ, chớp miêng, quay đầu lại, lại thấy Mạc Cẩn Hàn đang đứng một bên, chân mày nhíu lại, "Ngươi không nghe hiểu tiếng người sao?"

Mạc Cẩn Hàn hít sâu, "Không phải, ta sẽ đi!"

Thật là, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Phong Thành Quang cười, lại thấy Vô Ưu thu kiếm đi tới, lập tức ha ha nói, "Nha đầu Vô Ưu, luyện công!"

Vô Ưu liếc Phong Thành Quang một cái, hừ lạnh một tiếng, đi tới nội viện.

Phong Thành Quang gắp rác rồi.

Mạc Cẩn Hàn nhìn, ha ha cười lớn, ác nhân tự có ác nhân trị.

Thật tốt, thật tốt.

Vô Ưu trở lại nội viện, rón rén vào nhà, đi tới bên giường, nhìn Cung Ly Lạc còn đang ngủ, đưa tay nắm một vài sợi tóc, nhẹ nhàng để dưới mũi Cung Ly Lạc, nhẹ nhàng xẹt qua xẹt lại.

"Ưu nhi."

Cung Ly Lạc thấp giọng kêu, âm thanh khàn khàn.

Vô Ưu cười, "Ca ca, hôm nay ngươi lười biếng, mặt trời lên đến mông rồi!"

"Ưu nhi đói không, ta sẽ rời giường làm thức ăn cho Ưu nhi!"

Vô Ưu hì hì cười ra tiếng, "Ca ca, ta đã làm điểm tâm xong, ừ, có bánh bao chay mà ca ca thích ăn, sủi cảo thạch anh, ngũ cốc, dưa muối xào, còn có."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Kiếm nhiều tiền.

"Ưu nhi."

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu.

Hắn lại không biết, Vô Ưu luôn luôn lạnh lùng, sẽ rời giường sớm một chút làm điểm tâm cho hắn.

Trong nháy mắt cảm động vô cùng.

Ôm Vô Ưu thật chặt, nói không nên lời.

Vô Ưu cười, "Ca ca, rời giường, thức ăn sẽ lạnh!" Nói xong, đẩy Cung Ly Lạc ra, cười đứng dậy, đi lấy xiêm áo cho Cung Ly Lạc, trở lại bên giường.

"Ca ca, bộ xiêm áo này như thế nào?"

Cung Ly Lạc nhìn xiêm áo, cùng một màu tím, giống nhau như đúc, không hề khác biệt, Vô Ưu cầm, thận trọng hỏi ngược lại.

Cung Ly Lạc gật đầu.

Kéo tay Vô Ưu, "Ưu nhi, tối hôm qua, thật xin lỗi, ta làm người đau!"

Vô Ưu cười, tiến tới bên tai Cung Ly Lạc, "Đêm qua ca ca mãnh liệt như vậy, vô cùng tính phúc....!"

Cung Ly Lạc đỏ mặt, biết Vô Ưu đang an ủi hắn.

"Ưu nhi, ta khó chịu, không phải bởi vì Hoàng đế đối với Cung Minh Duệ rất tốt, mà là, vì mẫu phi không đáng."

Phá hủy tuổi xuân, không có tình yêu, mất người nhà, kết quả cuối cùng, chính là chết ở lãnh cung, thi thể bị cuốn vào chiếu rom, chôn ở đâu, hắn cũng không thể nào biết được.

"Ca ca, ta biết, cho nên, người không cần phải giải thích!" Vô Ưu nói xong, mặc xiêm áo cho Cung Ly Lạc.

Thật ra thì, xiêm áo của mình, Vô Ưu cũng mặc không tốt.

Hơn nữa sau khi trở về, xiêm áo càng ngày càng hoa lệ, dây càng ngày càng nhiều, móc cũng nhiều, phiền chết đi.

Giúp Cung Ly Lạc mặc xiêm áo, Vô Ưu lại rửa mặt cho Cung Ly Lạc, phục vụ Cung Ly Lạc súc miệng.

Hai người ngồi ở trước bàn cơm, Vô Ưu rất thận trọng mở miệng nói, "Ca ca, đây là lần đầu tiên Vô Ưu phục vụ người, về sau, ta cũng không có ý định bởi vì tâm tình người không tốt, phục vụ người, ta sẽ cách xa người, cuộc sống của chúng ta vốn đã rất không tốt rồi, nhưng người bởi vì những chuyện vụn vặt kia, khiến cho mình khó chịu!"

Vô Ưu nói xong, gấp đồ ăn đặt ở trong chén Cung Ly Lạc, "Ăn cơm đi!"

"Ăn xong điểm tâm, chúng ta ra ngoài đi dạo!"

Mọi việc thế tục, cũng không muốn đi quản, người nào chọc nàng, đánh, giết, đánh không lại, cần cũng phải cần một cái.

Cung Ly Lạc gật đầu, ăn cơm.

Thình thoảng, nói chuyện với Vô Ưu, Vô Ưu thân nhiên lên tiếng trả lời.

Cung Ly Lạc biết, Vô Ưu tức giận, giận hắn không tranh.

Giống như khi còn bé, nàng mắt húng, rầu rĩ ăn cơm, dùng bữa, đối với hắn cũng xa cách.

"Ưu nhi!"

"Ừm!"

Cung Ly Lạc thấy Vô Ưu lên tiếng trả lời, cười.

Chỉ cần còn lên tiếng trả lời, tỏ ý, không phải rất tức giận, còn có thể dỗ được, "Chúng ta cùng đến nơi nào?"

"Đều tốt!"

Đi chỗ nào cũng không sao, tốt nhất, có một người không muốn sống, cho nàng hả giận.

Vô Ưu nghĩ như vậy.

Bên kia, quản gia báo lại, "Vương Gia, Quận chúa, Duệ vương, cùng Thái tử Tam quốc, Công chúa tới chơi!"

Cung Ly Lạc khẽ nhủ mày. L/ê Q#uý Đ\$ôn

Trong nháy mắt, khí lạnh trên người tỏa ra bốn phía, lạnh lẽo gia tăng mãnh liệt.

Vô Ưu lại cười, chậm rãi để đầu xuống, "Quản gia!"

"Quận chúa!"

"Chiều đãi thật tốt, dùng trà ngon nhất, trà cụ (dụng cụ dùng pha trà) quý báu nhất, điểm tâm tinh sảo nhất, cần phải chăm sóc khách thật tốt, chăm sóc chu đáo, biết không?"

Quản gia kinh ngạc.

Không phải nên, trực tiếp đuổi đi sao?

Vô Ưu cười nhìn quản gia, ngoắc ngoắc tay với quản gia, quản gia lập tức đến gần, Vô Ưu nói nhỏ mấy câu bên tai quản gia, mặt quản gia mờ mịt nhìn Vô Ưu.

"Thế nào, không làm được?"

Quản gia lắc đầu, "Quận chúa, nô tài sợ bọn họ sẽ không mắc mưu!"

Vô Ưu nở một nụ cười, "Quản gia, có làm hay không là chuyện của người, bọn họ bị mắc mưu hay không là chuyện của bọn họ, người nên nhớ, ta là chủ tử, về sau không cho nghĩ ngờ quyết định của ta, hiểu không?"

Nói xong, trên mặt Vô Ưu vẫn nở một nụ cười như cũ, nhưng, giọng nói lại càng ngày càng lạnh.

Quản gia nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng lên tiếng trả lời, "Dạ, nô tài nhớ kỹ!"

Lui ra, đi chuẩn bị.

Vô Ưu tốn hơi thừa lời nghiêng răng nở một nụ cười, nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca, chúng ta kiếm nhiều tiền, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chó hoang từ đâu tới

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, đột nhiên nở một nụ cười.

Hắn vô cùng may mắn, đã có được bảo vật quý giá nhất thế gian, cần gì phải vì những người hoặc những chuyện kia, mà phiền lòng.

"Ưu nhi, người định làm gì?"

Vô Ưu dựa vào người Cung Ly Lạc, nói nhỏ, Cung Ly Lạc cười, lần trước ở Lâu Ngoại Lâu, thắng bọn họ bạc, mấy người kia sẽ diện hảo, chuyện hôm đó một chữ cũng không nói, người ngoài đối với chuyện hôm đó, một chút cũng không biết, hôm nay Vô Ưu như vậy, sợ là sẽ lại kiếm được một khoản lớn.

"Ca ca, người cảm thấy thế nào?"

Cung Ly Lạc cười, điểm lên lỗ mũi Vô Ưu, "Người vui vẻ là được rồi!"

Vô Ưu hi hi cười ra tiếng, "Ca ca, ta làm vậy cũng là vì bất đắc dĩ, người xem nhà chúng ta, nhiều người ăn cơm như vậy, mọi chuyện đều cần bạc, nhiều đến hoa mắt, ta cũng phải nghĩ biện pháp, kiếm thêm thu nhập, đúng không, đúng không!"

"Đúng!"

Bên kia.

Duệ vương cho là lần này đi đến, chắc chắn bị ngăn ở bên ngoài, hắn đã chuẩn bị xong kế ly gián, nhưng không nghĩ tới, được người khác khách khách

khí khí mùi vào đại sảnh, trà thượng hạng, điểm tâm ngon, hoa cỏ tươi đẹp, còn có nhạc công đánh đàn, tiếng đàn lượn lờ.

Quần gia nhiệt tình tiếp đãi, phục vụ thoả đáng.

Thái tử Tam quốc, Công chúa, mọi người tâm tư đều khác nhau, ngồi ngay thẳng thưởng thức trà, điểm tâm, cho dù Công chúa Tây quốc Bùi Diệu Nguyệt đêm qua thất lễ, cũng đang ngồi yên lặng, vết thương trên trán đã kết vảy, Bùi Diệu Nguyệt mặc cho nó lộ ra bên ngoài, giống như tỏ rõ tội của Vô Ưu.

Cung Minh Duệ ngồi ở vị trí phía trên, hết một ly trà, Cung Ly Lạc và Vô Ưu vẫn chưa tới, sau một nén nhang, người vẫn chưa thấy đâu.

Thái tử Tam quốc, mặt hơi biến sắc.

Cung Minh Duệ cười, cứ như vậy, thật tốt.

Chỉ cần Cung Ly Lạc không có sự ủng hộ từ bên ngoài, Đông quốc này, ngoài Cung Minh Duệ hẳn, thì còn là của ai?

Cho đến khi mấy Thái tử Công chúa rút cuộc cũng ngồi không yên, Cung Ly Lạc mới dắt Vô Ưu, tiêu sái đến.

"Lạc vương đến, Vô Ưu Quận chúa đến!"

Mọi người nghiêng đầu nhìn. Lê Quý Đôn

Nam tử một bộ từ y, tóc trắng tung bay, nữ tử một bộ hồng cảm y, xiêm áo rực rỡ lay động theo chiều gió, tóc đen tùy ý vén ở sau ót, hai người cùng nhau đến, thực sự quốc sắc thiên hương, trai tài gái sắc.

Cung Ly Lạc chỉ tùy ý gật đầu với mọi người, cùng Vô Ưu ngồi ở vị trí chủ vị, Cung Ly Lạc không nói gì, Vô Ưu cũng không nói gì.

Thái tử Tam quốc thấy thế, nhìn muội tử (em gái) của mình, Công chúa tam quốc, tâm tư hơi đổi, cũng không nói gì.

Cung Minh Duệ cười nói, "Lạc ca, Thái tử Tam quốc tới chơi, ngươi đãi khách như vậy, cũng không hay lắm!"

Cung Ly Lạc thân nhiên nhìn Vô Ưu, thấy Vô Ưu cúi đầu, cũng đã ngủ, âm thanh lạnh nhạt nói, "Tiễn khách!"

"Lạc ca."

Cung Ly Lạc mặt lạnh nhìn Cung Minh Duệ, "Có rắc thì phóng, phóng rồi rút ngay!"

Sắc mặt Cung Minh Duệ thay đổi, những năm này, hẳn ở bên ngoài, vô lại, du côn cũng gặp qua, nhưng, còn chưa từng gặp qua một người như Cung Ly Lạc, nói chuyện thẳng thắn, hoàn toàn không cho hắn một chút mặt mũi.

Đứng dậy, híp mắt, nhìn Vô Ưu.

Tiến lên, ôm quyền với Vô Ưu, "Vô Ưu muội tử."

Muội tử?

Vô Ưu ngẩng đầu, nhìn Cung Minh Duệ, con ngươi nheo lại, "Ngươi là ai, ta không biết ngươi... tại sao ngươi lại kêu ta là muội tử?"

Cung Minh Duệ sờ lỗ mũi một cái, "Vô Ưu muội tử, khi còn bé chúng ta đã gặp nhau, khi đó, ngươi vẫn không thể đi lại, nhưng mà, mười năm không gặp, Vô Ưu muội tử, lại có thể đi lại, thật sự là."

"Thật là cái gì, thật là có ý không tốt, hoặc là, có thể ta đã già bộ, đặc biệt tới mê hoặc Cung Ly Lạc sao?" Vô Ưu nói xong, âm thanh lạnh lạnh, nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca, chó điên từ đâu tới, ở Lạc vương phủ cần loạn sửa loạn!"

Cung Ly Lạc đứng lên, ôm Vô Ưu, "Tốt lắm, tốt lắm, không giận, không giận!"

Nghiêng đầu, nhìn vào một chỗ tối, "Người đâu, đánh mấy con chó hoang này cho Bốn vương, ném ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Không nể mặt

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người đại biến, Cung Minh Duệ càng biến đổi, hẳn tuyệt không ngờ, Cung Ly Lạc lại nói thật, sau lời nói của Cung Ly Lạc, lập tức có ảnh vệ xuất hiện, nhanh chóng tấn công hắn.

Mấy ảnh vệ ra tay tàn nhẫn, nhanh chóng, Cung Minh Duệ chỉ có thể dùng toàn lực ứng phó, mới không để cho mình bị thương.

Một mặt khác, Cung Ly Lạc ôm lấy Vô Ưu, hoàn toàn không nhìn Cung Minh Duệ chặt vật, chuẩn bị rời đi.

Công chúa Tây quốc Bùi Diệu Nguyệt khẽ tiến lên, "Vô Ưu Quận chúa, chuyện đêm qua, là Bản Công chúa không đúng, Bản Công chúa, hôm nay ở chỗ này nhận lỗi với người!"

Vô Ưu nghe vậy, nhìn mặt Bùi Diệu Nguyệt giống như phải chịu uất ức, chân mày nhíu lại, "Người là cảm thấy người sai, mới nói xin lỗi, hay là tới nói xin lỗi để thị uy khiêu khích ta, hoặc, người là vì biết chắc tội của ta, mới đến nói xin lỗi, nếu như, ta cho người biết, thu hồi tâm tư gì đó của người đi, Vô Ưu ta, đều không để ý đến những thứ đó, đêm qua chỉ đập bẻ trán của người, lần sau, nếu chạm đến ta, ta sẽ lấy mạng của người!"

Bùi Diệu Nguyệt vô cùng tức giận.

Lúng túng vì bị người khác nhìn thấu tâm tư, lại giống như bị người khác lột *, ban ngày ban mặt, biểu diễn trước mặt mọi người.

Mặt đỏ lên, tức giận hỏi Vô Ưu, "Người có ý gì?"

Vô Ưu cười, cười châm chọc, cười giễu cợt, khoe môi hơi nhếch lên, "Chính là ý trên mặt chữ, nếu như người nghe không hiểu tiếng người, đề nghị người đi trao đổi cùng heo chó, nếu như tiếng heo chó người cũng nghe không hiểu, ha ha, người đúng là hết thuốc chữa!"

Bị người khác câu thứ nhất mắng không phải người, câu thứ hai mắng là heo chó, câu thứ ba thì không như heo chó, Bùi Diệu Nguyệt giận dữ, từ nhỏ đến lớn, sao vậy quanh trăng, còn chưa từng chịu loại uất ức này, ngón tay chỉ Vô Ưu, "Người."

Chỉ trong nháy mắt, ngón trỏ Bùi Diệu Nguyệt đã bị Cung Ly Lạc nhanh chóng lấy chủy thủ cắt đứt, máu, một giọt cũng không chảy ra.

"A." Bùi Diệu Nguyệt kêu đau, ngồi xồm xuống.

Cung Ly Lạc thần nhiên, lạnh lùng nhìn Bùi Diệu Nguyệt, "Người trong thiên hạ, đều không được ngang ngược can rờ, chỉ Vô Ưu của ta, nếu Tây quốc không phục, cứ việc xuất binh xâm chiếm Đông quốc!"

Nói xong, ôm Vô Ưu đi về phía trước.

Bùi Ngọc thấy Cung Ly Lạc không để Tây quốc ở trong mắt, xuất thân tiến lên, chặn đường đi của Cung Ly Lạc và Vô Ưu, lạnh lùng hỏi, "Cung Ly Lạc, người có ý gì?"

"Có ý gì?" Cung Ly Lạc nhíu mày, "Chính là ý trên mặt chữ, nếu như thái tử Tây quốc nghe không hiểu tiếng người, xin tham khảo lời Vô Ưu mới vừa nói với cô chúa Tây quốc!"

Bùi Ngọc trợn mắt há mồm.

Cung Ly Lạc, rất liêu lĩnh.

Cười lạnh, "Được, rất tốt, thật rất tốt, Cung Ly Lạc, Tây quốc, nhất định mang binh tấn công Đông quốc!"

"Xin cứ tự nhiên!" Âm thanh Cung Ly Lạc lạnh nhạt.

Thấy Cung Ly Lạc một câu hòa giải cũng không có, Bùi Ngọc hừ lạnh một tiếng, "Mang theo Công chúa, chúng ta đi."

Thái tử Công chúa Nam quốc tiến lên, thái tử ôm quyền với Cung Ly Lạc, "Lạc vương, đã lâu không gặp!"

Cung Ly Lạc lạnh lùng khẽ hừ, "Đi thông thả không tiến!"

Thái tử Nam quốc Cô Vân Sở, mặt nóng hừng hực đau như lửa đốt, Công chúa Cô Vân Yên Nhiên kéo Cô Vân Sở, đi tới trước mặt Cung Ly Lạc và Vô Ưu, "Lạc vương, Vô Ưu muội muội."

Âm thanh mềm mại như mây trời, êm ái, nụ cười âm áp như mùa xuân, lời nói làm ấm lòng người.

Mặt như Phù Dung, mặc dù không tuyệt mỹ bằng Vô Ưu, lại có một ý vị khác.

Nhưng.

Cung Ly Lạc lạnh lùng mở miệng, "Vô Ưu là một cô nhi, không có tỷ muội!"

Nụ cười —— cứng lại trên mặt Cô Vân Yên Nhiên.

Trong lúc nhất thời nàng vẫn chưa tỉnh hồn lại, ngay cả khi bị Cô Vân Sở lôi đi, cũng có chút mờ mịt.

Thái tử Bắc quốc Hoàn Nhan Cảnh, Công chúa Hoàn Nhan Tiên cười.

Đứng dậy rồi đi.

Cũng không cáo từ.

Vô Ưu, Cung Ly Lạc nhìn, rồi nhìn nhau cười một tiếng.

Rất nhanh, bọn họ sẽ cùng nhau, làm ra chút gì đó.

Cũng tốt, bọn họ có thể nhân cơ hội này. Bên kia, Cung Minh Duệ luôn luôn tự cao tự đại bị đánh ngã trên mặt đất, bị ảnh vệ của Cung Ly Lạc ném ra khỏi Lạc vương phủ.

Bị ném ra trước cửa Lạc vương phủ, về mặt Cung Minh Duệ hận.

Vô cùng tức giận.

Hơn nữa bị rất nhiều người nhìn, Cung Minh Duệ hận không được, đào hố, vùi mình xuống đó. Nhưng.

Đoàn người Thái tử Tây quốc cũng tức giận phát tay áo rồi đi, ngay sau đó, là đoàn người Nam quốc, Bắc quốc cũng lần lượt rồi đi, Cung Minh Duệ thán nhiên cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Vô Ưu nổi giận

Ngày đêm đó.

Cung Minh Duệ mang rương lớn rương nhỏ lễ vật đi gặp Thái tử Tây quốc Bùi Ngọc.

"Thái tử Tây quốc hữu lễ!"

Bùi Ngọc hừ lạnh một tiếng, quay đầu, khi nhìn thấy đồ Cung Minh Duệ mang tới thì tâm tình không tốt.

Trong lòng ngấm ngầm mưu tính.

Nhìn Cung Minh Duệ, "Duệ vương, ngươi không cảm thấy, ngươi giọng khách át giọng chủ sao?"

Không phải Thái tử Đông quốc, bộ dạng, còn phô trương hơn Thái tử Đông quốc Cung Thịnh, đồ đưa tới, đều là tinh phẩm.

Xem ra.

Đông quốc sắp thay người đứng đầu.

Nhưng mà, sau khi Thái tử bị phế, ai có khả năng thượng vị đây?

Cung Minh Duệ cười, "Không đối gạt thái tử Tây quốc, phụ hoàng sớm có ý phế Thái tử, những năm này, Bồn vương cũng ở bên ngoài nuôi dưỡng không ít thế lực, những thế lực này, đều là ý của phụ hoàng!"

Như thế, còn có gì không nói rõ ràng.

Bùi Ngọc cười nhạo một tiếng, cực kì lạnh nhạt, "Ý của Duệ vương là?"

"Ý của bồn vương, muốn thái tử Tây quốc bắt lấy chuyện này không tha, Cung Ly Lạc nhất định phải có một câu trả lời thỏa đáng!"

"Cái này, không cần Duệ vương phí tâm, Bồn cung nhất định bắt Cung Ly Lạc trả giá thật lớn!"

Cung Minh Duệ cười.

Bùi Ngọc cũng cười.

Lúc âm mưu nào đó còn chưa nói thành lời, đã có kết quả.

Cung Minh Duệ đứng dậy, "Cáo từ!"

"Đi thông thả, không tiễn!"

Sau khi Bùi Ngọc tiễn Cung Minh Duệ, đi xem Bùi Diệu Nguyệt.

"Ca ca."

Bùi Ngọc nhìn Bùi Diệu Nguyệt, "Diệu Nguyệt, người cống hiến vì Tây quốc, sau khi trở về, phụ hoàng chắc chắn sẽ khen ngợi người, về phần hôn sự của người và Trâu Thành, ta nhất định bảo đảm với phụ hoàng, hứa hôn cho người!"

Bùi Diệu Nguyệt nhìn Bùi Ngọc.

Lệ rơi đầy mặt.

Làm sao nằng lại thích lưng hùm vai gấu, râu quai nón Trâu Thành, nàng thích Cung Ly Lạc.

Nhưng, Bùi Ngọc đã nói đến nước này, nàng nào dám phản bác.

Cung Minh Duệ lại đi tìm Cô Vân Sở, mang rất nhiều chuyện, nói Thiên Hoa Loạn Trụ (ba hoa chúc choè), Cô Vân Sở chỉ nói một câu, "Cụ thể lúc nào thời cơ đến, Bồn cung sẽ xuất binh lúc đó!"

Hoàn Nhan Cảnh vẫn cười nhạt không nói, không đáp lời, cũng không phản đối, cười nhạt một tiếng.

Nụ cười đó khiến trong lòng Cung Minh Duệ chột dạ.

Lạc vương phủ.

Vô Ưu ngâm mình ở trong thùng tắm, sung sướng ca hát.

Cung Ly Lạc chà lưng cho Vô Ưu, bóp vai, hầu hạ Vô Ưu tắm rửa.

"Ca ca, ban đầu trước khi chưa gặp Cung Minh Duệ, ta tưởng rằng là nhân vật lợi hại, hôm nay nhìn thấy." Vô Ưu nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc, cười cười, "Cũng chỉ có như vậy sao?"

Cung Ly Lạc thân nhiên nhếch môi, "Có chém giết, tự nhiên có bằng mặt không bằng lòng, Cung Diệu hấn có thể bồi dưỡng một Cung Minh Duệ, yêu như chỉ bảo, giết ta, đẩy ta đến đầu gối đình sông, ta tự nhiên sẽ phái người, trà trộn vào bên cạnh Cung Minh Duệ, khắp nơi a dua nịnh hót, để cho hắn tìm hiểu không thấu đáo, cái gì gọi là giang hồ chân chính, chém giết chân chính!"

Vô Ưu kinh ngạc.

Cái này cần bao nhiêu tâm tư, mới có thể sớm phát hiện âm mưu của Đông Hoàng Cung Diệu, đề phòng khắp nơi.

Đó là phụ thân ruột sao?

Thật sự là phụ thân ruột sao?

"Ca ca."

Cung Ly Lạc giơ tay lên, nhẹ nhàng chặn đôi môi đỏ mọng của Vô Ưu, "Ưu nhi, không cần phải nói, có người, thiên hạ phụ ta thì thế nào!"

Mũi Vô Ưu chưa xốt, đầu dựa vào ngực Cung Ly Lạc, "Ta thà phụ hết người trong thiên hạ, cũng không muốn người trong thiên hạ phụ bạc ta!"

"Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, ca ca, vì cuộc sống tốt đẹp của chúng ta, đứa bé sau này của chúng ta, độc ác đi!"

Đứa bé.

Cung Ly Lạc nhìn vào thùng tắm, bụng của Vô Ưu.

Gật đầu, "Ưu nhi, ta biết!"

Ngày hôm sau.

Kính Thành, lời đồn đãi bay đầy trời.

Bao nhiêu người nói Vô Ưu họa quốc ương dân (hại nước hại dân), Cung Ly Lạc bao che Vô Ưu, dung túng Vô Ưu cắt đứt ngón tay của Công chúa Tây quốc Diệu Nguyệt.

Phổ lớn ngõ nhỏ, nói muốn bao nhiêu khó nghe, thì có bấy nhiêu khó nghe.

Vô Ưu ở Lạc vương phủ, chậm rãi ăn điểm tâm, âm thanh lạnh nhạt phản phó Cung Nhất, "Truyền lời nói này ra, một lát nữa nếu ta đi ra khỏi Lạc vương phủ, còn nghe có người nghị luận chuyện này, nhất định giết không tha!"

"Chuyện lời này cho nhóm người Tây quốc kia, một lát nữa, ta muốn tới cửa bái phỏng (viếng thăm)."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Vô Ưu uy vũ khí phách.

Cung Nhất gạt đầu, lui xuống chuẩn bị.

Chỉ chốc lát, phổ lớn ngõ nhỏ đều đã biết được lời nói của Vô Ưu, dân chúng ít nhiều vẫn không tin, rất nhiều người đến Lạc vương phủ xem náo nhiệt, khi Vô Ưu đi ra khỏi Lạc vương phủ, dân chúng chỉ chỉ chỗ chỗ Vô Ưu, Vô Ưu cười lạnh, con ngươi híp lại, thân nhiên nhìn sang.

Ánh mắt kia âm lãnh thấu xương, giống như linh hồn ở địa ngục, nhìn thấy làm lòng người hoảng sợ.

"Cung Nhất."

"Có thuộc hạ!"

Ngón tay trắng nõn của Vô Ưu chỉ, "Mang người kia, người kia, còn có người kia bắt lại, loạn côn đánh chết!"

"Dạ!"

Sau khi Cung Nhất lên tiếng trả lời, lập tức có người tiến lên bắt lấy mấy hán tử Vô Ưu chỉ, không nói hai lời, đè ở trên đất, mộc côn lớn đánh xuống.

"Ai u."

"Ngao."

"Giết người."

Dân chúng kinh sợ, bọn họ không ngờ, Vô Ưu dám ở trước mặt mọi người, ra tay.

Vô Ưu thân nhiên nhìn, âm thanh lạnh nhạt nói, "Các ngươi nên nhớ, Đông quốc phân chia trên dưới, về sau ai dám đến Lạc vương phủ xem náo nhiệt, nghị luận chuyện của Lạc vương phủ, đều sẽ bị loạn côn đánh chết!"

Phất tay áo, lên xe ngựa.

Trực tiếp đi đến dịch quán Tây quốc, thăm Công chúa Bùi Diệu Nguyệt.

Nhưng, bị chặn ở ngoài cửa.

Vô Ưu ngồi ở trong xe ngựa, âm thanh lạnh nhạt phản phó, "Cung Nhất."

"Có thuộc hạ!"

"Phá cánh cửa này cho Bản Quận chúa, thuận tiện phá hủy tường rào bên cạnh!" Vô Ưu nói.

Hôm nay nàng, thật sự không tin, nàng không vào được.

Cung Nhất kinh ngạc, nhưng chỉ chốc lát sau đã lên tiếng trả lời, "Dạ!"

Cung Nhất lập tức dẫn người tiến lên, Bùi Ngọc đứng ở cửa, rút kiếm chỉ Vô Ưu, "Ngươi dám!"

Vô Ưu chui ra khỏi xe ngựa, mắt lạnh nhìn Bùi Ngọc, "Cung Nhất, phá hủy cho ta, nếu ai dám ngăn, đánh cho ta, đánh đến chết, đánh chết, tàn phế cũng tốt, dù sao, thanh danh của ta đã bị hấn bôi nhọ, duy trì cũng vô dụng, vậy thì vứt bỏ danh thanh này, muốn làm gì thì làm!"

"Dạ, thuộc hạ nhớ kỹ!" Sau khi Cung Nhất lên tiếng trả lời, nói với ảnh vệ đi cùng, "Lên cho ta!"

Cung Nhất dứt lời, ảnh vệ lập tức rút kiếm tấn công Bùi Ngọc và thị vệ của Bùi Ngọc.

Mười mấy chiêu, tất cả thị vệ của Bùi Ngọc đã bị đánh ngã trên mặt đất.

Cung Nhất và Bùi Ngọc so chiêu, cũng chiếm thế thượng phong.

Ảnh vệ lập tức tiến lên, lấy chưởng phá cửa, không bao lâu, đã phá vỡ cửa chính, lại bắt đầu phá hủy tường rào.

Mà Bùi Ngọc cũng bị đánh đến quỵ xuống, kiếm của Cung Nhất đặt trên cổ của hắn.

Vô Ưu thản nhiên cười, xinh đẹp như tiên.

Bùi Ngọc nghĩ, xà huyệt mỹ nhân, chính là nói Vô Ưu.

Vô Ưu được Thúy Thúy dìu, từ từ xuống xe ngựa, từng bước từng bước đi về phía Bùi Ngọc, từ trên cao nhìn xuống nhìn Bùi Ngọc, "Ngươi cho rằng, âm mưu của ngươi và Cung Minh Duệ có thể thực hiện được sao, ngươi cho rằng, Tây quốc thật sự là vật trong túi ngươi, ha ha, Bùi Ngọc, Thái tử Tây quốc, ta nghĩ, Tây quốc, không ít người mơ ước vị trí thái tử của ngươi!"

"Ngươi yên tâm, Lạc vương nói rồi, nếu ngươi thích cấu kết với Cung Minh Duệ, Lạc vương sẽ thành toàn cho ngươi, tất cả tâm ý của ngươi, đều đưa cho người khác đi!"

Xoay người, lên xe ngựa.

Kiều ngạo bá đạo rời đi, lưu lại Bùi Ngọc cùng một nhóm thương binh bại tướng, quỳ quỳ, ngã ngã.

Nắm tay Bùi Ngọc nắm thật chặt.

Cung Ly Lạc, Vô Ưu, si nhục hôm nay, ngày khác, nhất định hoàn trả gấp trăm lần.

Duệ vương Phủ.

"Ngươi nói cái gì?" Cung Minh Duệ đột nhiên ngồi dậy, trên người đau đớn, té xuống.

Mở miệng trách móc.

"Hồi vương gia, Vô Ưu Quận chúa dẫn người đến dịch quán, đã thương thái tử Tây quốc, còn phá hủy cửa chính của dịch quán, tường rào của dịch quán!"

Kiều ngạo bá đạo, liều lĩnh đến cực điểm.

Vô Ưu.

Cung Minh Duệ hít khí, nhắm mắt lại.

Một mỹ nhân tuyệt sắc ý vào sự sùng ái của Cung Ly Lạc thôi, không đáng lo lắng.

"Vào cung!"

Chuyện này, cần vào cung thương lượng với phụ hoàng.

Sửa sang lại xiêm áo, Cung Minh Duệ ra khỏi Duệ vương phủ, vào cung.

Xe ngựa dừng lại, thị vệ nhìn phía trước xe ngựa, nuốt một ngụm nước bọt, nghiêng người nói vào bên trong xe ngựa, "Vương Gia!"

"Chuyện gì!"

"Xe ngựa của Vô Ưu Quận chúa, ở phía trước, chặn đường đi của chúng ta!"

Vô Ưu Quận chúa?

Cung Minh Duệ trầm mặc trong chốc lát, tiêu sái xuống xe ngựa, đi tới trước xe ngựa của Vô Ưu, "Vô Ưu muội muội muốn đi dạo phố sao?"

Bên trong xe ngựa, không hề đáp lại.

Vô Ưu ngồi ở lầu hai vị trí cạnh cửa sổ, nhìn bộ dạng ngu ngốc của Cung Minh Duệ, hi hi cười ra tiếng, cười mắg, "Ngu ngốc!"

Ngu ngốc như vậy, còn dám tranh đoạt với Cung Ly Lạc, thật là không biết tự lượng sức mình.

Đưa hai ngón tay ra, nâng chung trà lên, từ từ uống.

Thúy Thúy nhìn, vẻ mặt lo lắng, nhiều lần muốn mở miệng, cũng không biết phải nói thế nào, mới có thể nói lưu loát, vậy thì dứt khoát, đóng chặt miệng, cái gì cũng không nói.

"Thúy Thúy!"

"Tiểu thư, có nô tỳ!"

"Ngồi xuống nếm thử một chút, điểm tâm này ca ca có thể thích hay không!"

Thúy Thúy sững sờ, ngồi xuống, cẩn thận cầm một miếng lên, cắn một cái, híp mắt lại, "Tiểu thư, ăn rất ngon!"

"Mấy cái khác, cũng nếm thử một chút!"

Thúy Thúy gật đầu, thử qua một lần, chỉ vào một loại trong đó nói, "Tiểu thư, cái này quá ngọt, Vương Gia sẽ không thích!"

Vô Ưu nhìn Thúy Thúy, mấy ngày nay, ăn ngon, ở được, mặc được, việc phiền lòng ít đi, sắc mặt Thúy Thúy đã tốt hơn nhiều, nhìn người cũng có tinh thần không ít, xem ra, thuận mắt rất nhiều.

Thúy Thúy cũng là lần đầu tiên nàng, hiếm khi tốt bụng, nhặt về một gánh nặng.

Ít nhất, từ lúc vừa mới bắt đầu, Vô Ưu đều cảm thấy, Thúy Thúy là gánh nặng.

Sau đó, bắt đầu từ khi nào, nàng đối với Thúy Thúy, quan tâm nhiều hơn, tâm tư cũng khác.

"Thúy Thúy!"

"Ừm!"

"Người học thêu như thế nào rồi?"

Đường may của Thúy Thúy rất nhỏ, bản lĩnh được, học, cũng không tốn sức.

Thúy Thúy nở một nụ cười, "Được sư phụ dạy thêu khen ngợi mấy câu!"

"Học tốt!"

Thúy Thúy vội vàng gật đầu, "Tốt!"

Vô Ưu do dự một chút, mới tiếp tục nói, "Một lát nữa mời sư phụ làm bánh ngọt này về, người học làm bánh ngọt đi!"

"Tiểu thư."

Vô Ưu nhìn ra ngoài cửa sổ, thân nhiên nói, "Thúy Thúy, đường, ta đã mở ra cho người, đi như thế nào, là do chính người!"

Thúy Thúy đột nhiên lệ rơi đầy mặt, "Tiểu thư, Thúy Thúy đã hiểu!"

Lầu dưới, trên đường, d d l@ê q#úy đ,ôn

Cung Minh Duệ tự nhiên cũng phát hiện bên trong xe ngựa không có người, ngẩng đầu nhìn lầu hai của quán rượu, thấy Vô Ưu ngồi ở bên cửa sổ, khoe miệng khê nhếch cười, bên trong liên tiếp châm biếm.

Tâm Cung Minh Duệ căng thẳng, xoay người đi vào quán rượu.

Nhưng.

Cung Nhất ngăn Cung Minh Duệ lại, "Duệ vương, Quận chúa đã nói, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy!"

"Cút ngay!" Cung Minh Duệ hét lớn.

Một nô tài, chó giữ cửa mà thôi.

Cung Nhất nghe vậy, vẫn không kiêu ngạo không tự ti, "Duệ vương, thứ cho thuộc hạ khó lòng tuân lệnh!"

Chủ tử của hắn, chỉ có Cung Ly Lạc và Vô Ưu.

Những người khác, đừng mơ tưởng được sai khiến.

"Đồ khốn kiếp, gia chủ ngươi dạy ngươi không tốt, hôm nay bản vương sẽ dạy dỗ ngươi thật tốt, nô tài thì nên làm như thế nào!"

Cung Minh Duệ nói xong, ra chiều, tấn công Cung Nhất, Cung Nhất không chút do dự đánh trả, cùng Cung Minh Duệ so chiêu, hai người đánh nan xá nan phân (rất khó khăn).

Lầu hai.

Thúy Thúy nghe thấy tiếng động, "Tiểu thư, đánh nhau!"

Vô Ưu cười, "Đánh thì đánh đi, đánh chết một!"

"Nhưng mà, Cung thị vệ hắn."

Vô Ưu nghe vậy liếc nhìn Thúy Thúy, "Nếu Cung Minh Duệ cũng đánh không lại, giữ lại có tác dụng gì, không bằng chết đi cho xong!"

Thúy Thúy cúi đầu không nói, thỉnh thoảng nhìn cửa cầu thang.

Cho đến khi, Cung Nhất đi lên, Thúy Thúy mới thở phào nhẹ nhõm, tâm âm áp cười.

"Quận chúa!"

Vô Ưu nhìn Thúy Thúy một chút, lại nhìn Cung Nhất một chút, mới lên tiếng, "Cung Nhất, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi, có muốn thành thân không?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tới một người giết một người.

Cung Nhất kinh ngạc nhìn Vô Ưu, lắc đầu một cái.

"Người trong lòng ngưỡng mộ?"

Cung Nhất vẫn lắc đầu.

Hắn cả ngày bận đến chết, làm gì có thời gian đàm tình thuyết ái (nói chuyện yêu đương), lại nói, cả ngày hắn chỉ có một cái mặt đen (mặt lạnh), cô nương nào sẽ thích.

Chẳng lẽ.

"Quận chúa, người muốn chỉ hôn cho thuộc hạ sao?"

Vô Ưu cười nhạo, "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Cung Nhất khô khốc cười một tiếng, "Ha ha, ha ha, Quận chúa, nếu người có ý định này, ngàn vạn đừng chỉ một người quá xấu xí, dinh dưỡng không đầy đủ, ta thích béo ụt ịt, dễ nuôi!"

Vô Ưu cầm ly trà trên bàn lên ném về phía Cung Nhất, Cung Nhất cười né tránh.

"Cung Nhất, trở về, ta sẽ nói ca ca phạt ngươi lẫn đình bản (bàn đình)!"

Cung Nhất kinh ngạc, "Quận chúa."

"Ta nói với ca ca, ngươi chửi bới ta, còn né tránh sự trừng phạt của ta!"

Cung Nhất hô to oan uổng, hắn không có, hắn bảo đảm với trời đất, hắn thật không có.

Cầu cứu nhìn Thúy Thúy, Thúy Thúy vội cúi đầu.

Trong lòng nghi ngờ.

Tiểu thư một lòng muốn có đứa bé, len lén chế thuốc uống, Cung Nhất lại ngu ngốc, giẫm phải tiểu thư.

Nàng nào dám cầu cạnh.

Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, đi xuống dưới lầu, liếc mắt nhìn Cung Minh Duệ bị nâng lên, cả người nhếch nhác, âm u khẽ hừ cười, chuẩn bị lên xe ngựa trở về Lạc vương phủ.

"Ha ha, đạo này, thật là người không biết xấu hổ cũng dám ra cửa, cũng không biết phụ thân nương nàng dạy dỗ như thế nào, dạy nàng thành dạng chó hình người, thực sự ghê tởm đến cực điểm!"

Một âm thanh chanh chua cay nghiệt truyền đến.

Vô Ưu thân nhiên nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một nữ tử, vô số tùy tùng, trang điểm xinh đẹp, giống như một com chim Không Tước, khó đến gần.

Nhưng, cho dù trang phục hoa lệ như thế nào, cũng không che giấu được sự tầm thường của nàng, gà rừng chính là gà rừng, trang điểm như thế nào, cũng không thể hóa thành Phượng Hoàng. Vô Ưu khẽ cau mày.

Nữ tử này đang chửi mình sao? ԁê q?úy đ;ôn

Nếu như vậy, lá gan của nàng thật là lớn, dám đưa tới cửa —— tự tìm cái chết.

Nhưng mà, Vô Ưu tự nhận là người có phẩm cách, cũng không thể, chó cắn người một cái, người cũng cắn lại một cái.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, đi về phía trước.

Ai ngờ gà rừng kia lại cản đường đi của Vô Ưu.

"Nói người đó, thế nào, sợ Bản Công chúa sao? Nếu như sợ cũng không có việc gì, quỳ xuống dập đầu một trăm cái với Bản Công chúa, nếu tâm tình Bản Công chúa tốt, sẽ tha cho người, nếu tâm tình không tốt."

Vô Ưu khẽ nhíu mày, "Người đang nói chuyện với ta phải không?"

"Về mặt này của người, người lại dám dùng ánh mắt khinh thường này nhìn Bản Công chúa!"

Vô Ưu cười cười, âm thanh lạnh nhạt hỏi, "Người là chó hoang nhà ai, không cài chốt, chạy đến đây sủa loạn sao?"

"Người." Mạn Nhã Công chúa gầm lên một tiếng, roi trong tay đánh về phía Vô Ưu, trường tiên vù vù.

Con người của Vô Ưu lạnh lẽo, đưa tay bắt được trường tiên, dùng sức kéo, trường tiên từ trong tay Mạn Nhã Công chúa bay đi, rơi vào trong tay Vô Ưu, sau đó bị Vô Ưu dùng sức kéo ra, cứng rắn kéo thành mấy đoạn, đánh ở trên đầu Mạn Nhã Công chúa.

Âm u lạnh lẽo cười một tiếng.

Giơ ngón út lên với nàng, khoa tay múa chân vài cái.

Mặt của Mạn Nhã Công chúa, trong nháy mắt đỏ lên, tức giận đến mức ngực phập phồng dữ dội, nàng là Công chúa tôn quý của Đông quốc, được phụ hoàng sủng ái, người khác nhìn thấy nàng đều khách khách khí khí cố gắng nịnh hót, nữ nhân này lại có thể.

"Tiện nhân, người lại dám." Mạn Nhã Công chúa nói xong, nhìn về phía sau, "Bọn cậu nô tài các người, thất thần cái gì, lột da nàng cho Bản Công chúa!"

Vô Ưu nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng híp lại, quét nhìn Cung Nhất, "Cung Nhất."

"Có thuộc hạ!"

"Tới một người, giết một người, tới hai người, giết một đôi, nếu ai dám hạ thủ lưu tình, xuống tay không đủ hung ác tàn nhẫn, trở về chịu phạt!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Làm chuyện xấu.

Vô Ưu ra lệnh một tiếng, Cung Nhất lập tức ra tay, giết thuộc hạ của Mạn Nhã Công chúa, mỗi một chiêu đều không hạ thủ lưu tình, một chiêu trí mệnh, sau mỗi chiêu, đều có một người chết, mà ảnh vệ đi cùng, cũng hạ sát chiêu, mỗi chiêu đều muốn mạng người.

Trong chốc lát, người của Mạn Nhã Công chúa, đều bị giết.

Không ai sống sót.

Mạn Nhã Công chúa nhìn, khiếp sợ nói không ra lời, mà người vây quanh, đều lui về phía sau.

Ra tay tàn nhẫn như vậy, ngay cả Công chúa Vương Gia cũng không để ở trong mắt, làm sao bình dân bách tính bọn họ chọc nổi.

Vì bảo vệ tánh mạng, náo nhiệt, bạc, vẫn không nên kiếm thì hơn.

"Ngươi...ngươi."

Thị vệ chết hết, dân chúng nàng dùng bạc mời tới làm nhân chứng cũng chạy hết, Mạn Nhã khiếp sợ gắt gao níu chặt khăn tay, hai mắt rung rung, một bộ dạng bị uất ức.

Vô Ưu chế cười, "Mất ông trời ở trên mông, mới không phơi bày rõ nguyên hình của những tiện nhân này!"

Thật mẹ nó không biết xấu hổ.

Vô Ưu mắng xong, xì một tiếng khinh miệt, nghiêng đầu, thấy Thúy Thúy mặt trắng bệch, run lấy bầy, con ngươi híp lại.

Thân thể Thúy Thúy lập tức cứng đờ, cắn răng không để cho mình sợ.

Vô Ưu nhìn, hài lòng gật đầu.

"Trở về phủ!"

Nói xong, nghênh ngang rời đi, lúc đi ngang qua Mạn Nhã Công chúa, châm biếm, "Nhớ trở về, nhất định phải tố cáo với phụ hoàng ngươi, nói ta không chỉ giết thị vệ của ngươi, còn đánh ngươi!"

Nói xong, một cước đá vào đầu gối Mạn Nhã Công chúa, Mạn Nhã Công chúa "Ngao" một tiếng quỵ trên mặt đất, trong nháy mắt Vô Ưu như người đàn bà chanh chua, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Mạn Nhã Công chúa, Mạn Nhã Công chúa không ngừng gào khóc, sau khi đánh xong, Vô Ưu khẽ giơ tay lên, ưu nhã vuốt tóc, nghiêng đầu hỏi Thúy Thúy, "Lúc ta ân cần thăm hỏi Công chúa, có phải rất dịu dàng hay không?"

Thúy Thúy khiếp sợ nhìn Vô Ưu.

Khóe miệng Cung Nhất giật giật.

Người đàn bà chanh chua vừa mới đánh người, cùng dịu dàng hoàn toàn không liên quan.

Nhưng.

Cung Nhất rất chân chó gật đầu, "Dạ, mới vừa rồi Quận chúa, thật sự vô cùng dịu dàng, là nữ tử mẫu mực trong thiên hạ!"

Vô Ưu cười, "Vậy các ngươi sẽ không nói với ca ca, ta mới hoạt động gân cốt một chút chứ?"

"Dạ dạ dạ, không biết, mới vừa rồi bọn thuộc hạ thật sự không nhìn thấy!"

Vô Ưu vô cùng hài lòng, "Ừ, vậy thì tốt, trở về phủ đi!"

Xa xa, gã sai vặt giữ cửa thấy xe ngựa của Vô Ưu trở lại, lập tức chạy đi bẩm báo với Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc cúi rạp dề xuống, "Chuẩn bị nước nóng cho Quận chúa rửa tay, bày chén đĩa!"

"Dạ!"

Mấy gã sai vặt lên tiếng trả lời, lập tức chuẩn bị nước nóng, lau bàn, mang thức ăn Cung Ly Lạc làm đặt lên bàn, dọn bốn bộ bát đĩa.

Bên kia, Cung Ly Lạc đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn Vô Ưu cười mặt mày cong cong toàn thân ấm áp, cũng từ từ nở một nụ cười.

Tiến lên dắt tay Vô Ưu, thấy mu bàn tay Vô Ưu khẽ ứng hồng, trong lòng đã biết rõ.

Lúc rửa tay cho Vô Ưu, "Đau không?"

Vô Ưu hơi kinh ngạc, nghiêng đầu con ngơ nghiêm túc quét về phía Cung Nhất, thân thể Cung Nhất run lên, vội vàng lắc đầu.

Tò ý không phải là mình tổ cáo.

Thấy Vô Ưu làm chuyện mờ ám, Cung Ly Lạc bắt đắ dĩ cười một tiếng, "Lần sau loại chuyện đánh người nặng nhọc này, để Cung Nhất làm là được rồi, những người đó, không đáng để người động thủ!"

Vô Ưu bữu môi, đăm đúi đưa tình nhìn Cung Ly Lạc.

Vừa lấy lòng, vừa khoe mẽ.

Khiến Cung Ly Lạc nhìn thấy, thế nào cũng không đành lòng, tiếp tục dạy dỗ mấy câu, khẽ thở dài một cái, "Bảo vệ mình thật tốt, không để cho mình bị thương, được không?"

Vô Ưu cười toét miệng.

"Ăn cơm đi, ta đều làm ăn thức người thích ăn!" Cung Ly Lạc nói xong, lau khô tay cho Vô Ưu, tay chân lại nhẹ nhàng lau bụi trên mặt Vô Ưu.

Trên bàn cơm

Mạc Cẩn Hàn cầm đũa lên, Phong Quyển Tàn Vân (điên cuồng) ăn cơm, con người Cung Ly Lạc híp lại, thần nhiên nhìn Mạc Cẩn Hàn, "Mấy năm rồi người chưa ăn cơm sao?"

Mạc Cẩn Hàn sững sờ.

Cung Ly Lạc lại phối hợp cầm lấy đôi đũa trong tay hấn, "Về sau ăn cơm, không được ngồi cùng bàn với chúng ta!"

"Tại sao?" Mạc Cẩn Hàn hét lớn.

"Thức ăn này, là ta cố ý làm cho Vô Ưu ăn, người thích ăn cái gì, đi tìm đầu bếp làm cho người!"

"Không cần, tại sao!" Mạc Cẩn Hàn nói xong, muốn bắt lấy chiếc đũa, Cung Ly Lạc lại mở miệng trước.

"Cung Nhất, kéo hấn xuống!"

"Dạ!"

Cung Nhất lập tức tiến lên, túm chặt Mạc Cẩn Hàn, đi ra ngoài.

Mạc Cẩn Hàn hùng hùng hổ hổ, "Cung Ly Lạc, người là tên khốn kiếp, dù gì ta cũng là biểu đệ (em trai con cô, dì hoặc cậu) của người, tại sao người có thể đối với ta như vậy."

Lông mày Vô Ưu nhú nhẹ, gấp đôi gà, để vào trong chén Phong Thành Quang, nói thầm, "Àm ỉ...!"

Ngay sau đó Cung Ly Lạc lập tức lên tiếng, "Người đâu, che miệng của hấn!"

Lập tức có người tiến lên, che miệng của Mạc Cẩn Hàn, để cho hấn "Ừm ừm ừm" không phát ra âm thanh, không ngừng giãy giụa, bị khiêng đi.

Phong Thành Quang nhìn đôi gà trong chén, trên khuôn mặt già nua tất cả đều là ý cười.

Nha đầu này, mặc dù ngoài miệng không khoan dung không buông tha, đôi gà cũng là ném qua, nhưng mà, tâm tuyệt đối tốt.

Gấp lên cắn một cái.

Ừ, mùi vị vô cùng ngon.

Sau khi ăn xong, Vô Ưu vui ở trên ghế trong thư phòng, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc đang nghiêm túc xem mật hàm, "Ca ca."

"Ừm!" Cung Ly Lạc để mật hàm xuống, nhìn Vô Ưu, "Muốn ăn chút gì sao?"

Vô Ưu lắc đầu, "Ca ca."

"Ăn Ăn!"

"Ta đi ra ngoài một chút!" Vô Ưu nói xong, ném sách thuốc lên bàn, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Cung Ly Lạc nghiêng đầu, "Ngươi nói, nàng đang suy nghĩ gì?"

Bóng đen xuất hiện, "Vương Gia."

Cung Ly Lạc khoát tay, "Đi xuống đi!"

Hắn chỉ không bỏ được trong lòng nàng khó chịu, Ưu nghi của hắn, nên không buồn không lo vui vui về về sống, mà không phải còn nhỏ tuổi, về mặt luôn u sầu.

Ánh vệ lui ra.

Cung Ly Lạc đứng lên, đi ra khỏi thư phòng, nhìn cả vườn hoa khoe màu đua sắc, trầm tư.

Vô Ưu trực tiếp đi tìm Phong Thành Quang.

"Lão đầu!"

Phong Thành Quang quay đầu lại, "Ah, nha đầu, ngươi tới đây làm gì?"

"Hỏi ngươi chút chuyện!"

Phong Thành Quang cười, "Hắc hắc, hắc hắc, nha đầu, chuyện gì, ngươi hỏi, ta nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (hễ biết thì sẽ nói, hễ nói thì sẽ nói hết)!"

Vô Ưu tìm chỗ ngồi xuống, vừa sửa cho xiêm áo bằng phẳng lại, già bộ không chút để ý hỏi, "Làm sao mới có thể nhanh chóng mang thai?"

Phong Thành Quang bị dọa, "Nha đầu, ngươi mới mười lăm!"

"Mười lăm thì sao, mười lăm thì không thể sinh con sao?" Vô Ưu hỏi.

Nàng chỉ muốn, sớm sinh đứa bé cho Cung Ly Lạc mà thôi.

"Nha đầu, hay là đợi hai năm nữa cũng không muộn, hôm nay các ngươi cửu biệt trọng phùng, đang tình chàng ý thiếp, có thêm đứa bé."

Vô Ưu trừng mắt nhìn Phong Thành Quang.

Phong Thành Quang im lặng.

"Ta cũng biết rõ ta nóng này, nhưng mà." Vô Ưu nói xong, khẽ thở dài một cái.

Nàng và Cung Ly Lạc, sống nương tựa lẫn nhau, nàng hi vọng, có thể có thêm một người thân, mà thôi.

"Nha đầu, chuyện như vậy, không vội vàng được!"

"Ta phi!" Vô Ưu giận, "Ngươi dám nói, ngươi không có chế thuốc cho Cung Ly Lạc uống?"

Phong Thành Quang cứng lưỡi.

Hắn thật sự có chế thuốc cho Cung Ly Lạc uống, Vô Ưu mới không có thai được.

"Đừng cho là ta không biết, ta chỉ lười vạch trần các ngươi thôi!" Vô Ưu nói xong, hừ lạnh một tiếng.

Phong Thành Quang thở dài một tiếng, "Nha đầu, đó là vì Lạc vương đau lòng cho ngươi, cho nên."

Cung Ly Lạc yêu thương nàng, làm sao nàng không biết.

Một hồi lâu, Vô Ưu mới sâu kín nói, "Vậy thì đợi thôi!"

Hoàng cung *lê* *quý* *đôn*

Ngự Thư Phòng.

Đông Hoàng Cung Diệu cực kỳ tức giận.

Nhi tử và nữ nhi hắn thương yêu nhất, bị đánh, đều do người của Cung Ly Lạc.

"Phụ hoàng." Mạn Nhã Công chúa mặt mũi bầm dập, mặt giống như đầu heo, có thể nói là thê thảm không nỡ nhìn.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, đau lòng không dứt.

"Phân, phân, phân rồi!"

Hay cho một Cung Ly Lạc, hay cho một Cung Ly Lạc.

"Duệ nhi!"

Gương mặt Cung Minh Duệ vẫn tím bầm như cũ, tiến lên, "Phụ hoàng, hí."

Vừa nói, lại khiến trên mặt đau đớn.

"Mặc kệ người làm như thế nào, nhất định phải lấy được Vô Ưu, nhớ, nhất định phải lấy được!"

"Phụ hoàng, tại sao?"

Đông Hoàng Cung Diệu nhủ lòng mảy, "Cái này, tạm thời phụ hoàng vẫn không thể nói cho người biết, người nhất định phải lấy được lòng của nàng, sau đó từ trong tay Cung Ly Lạc, đoạt lấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hạ chiến thư.

Cung Minh Duệ kinh ngạc.

Vô Ưu Quận chúa.

Vóc người đẹp, lúc không nói lời nào, nhìn nhẹ nhàng tựa như tiên, mở miệng lại liên tục nói lời lẽ bần thiêu, khi động thủ, thô tục không chịu nổi.

Cũng chỉ có kẻ ngu như Cung Ly Lạc mới muốn.

Hơn nữa, nàng đã không còn tâm thân xử nữ, hẳn không muốn bị cấm sủng, hoặc là toàn thân mặc Lục Y (đều chỉ bị cấm sủng).

"Phụ hoàng."

Đông Hoàng Cung Diệu thấy Cung Minh Duệ như vậy, trong lòng biết không cho hẳn một lời giải thích, hẳn nhất định rất khó tiếp nhận, Vô Ưu đã không phải là hoàn bích chi thân.

"Mạn Nhã, người trước đi xuống bó thuốc đi!"

Mạn Nhã Công chúa nghe vậy, bĩu môi, "Phụ hoàng."

"Đi xuống!" Đông Hoàng Cung Diệu hét lớn, sắc mặt khó coi.

Mạn Nhã Công chúa không ngốc, biết nàng ở Đông quốc này, ngang ngược càn rỡ, điều võ dương oai dựa vào gì, cúi đầu, "Nha" một tiếng lui ra.

Tâm bất cam tình bất nguyện quay đầu lại liếc mắt nhìn Cung Minh Duệ.

Bên trong ngự thư phòng, chỉ còn lại Cung Minh Duệ và Đông Hoàng Cung Diệu.

"Duệ nhi, người nghe nói qua chuyện về Phượng Hoàng Nữ chưa?"

Cung Minh Duệ lắc đầu.

Trong nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện, "Phụ hoàng."

Chẳng lẽ nàng.

Đông Hoàng Cung Diệu gật đầu, "Nàng biết Phượng Vũ Cửu Thiên, mặc dù cũng có rất nhiều người có thể múa Phượng Vũ Cửu Thiên, nhưng mà, tuyệt đối múa không ra tinh tú, trăm hoa đua nở!"

Đột nhiên Cung Minh Duệ nở một nụ cười, "Phụ hoàng yên tâm, nhi thần biết phải làm gì rồi!"

Có được nữ tử Phượng gia, sẽ có được thiên hạ.

Thiên hạ. . .

Đông quốc, Tây quốc, Bắc quốc, Nam quốc, Tứ Quốc thống nhất.

Cung Minh Duệ giống như nhìn thấy sau khi thống nhất thiên hạ, quần thần bái lễ, nằm rạp dưới đất, hô to Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế.

Lúc mới bắt đầu cười nhẹ, càng về sau càng cười ha ha, tùy tiện cười to.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, chân mày nhíu lại.

Đứa nhi tử này, thật sự là hấn cực kỳ ưu ái một lòng bồi dưỡng ra sao?

"Duệ nhi."

Liên tiếp kêu lên vài tiếng, Cung Minh Duệ cũng không có phản ứng, Đông Hoàng Cung Diệu than thở.

Đại sự chưa thành, lại vui vẻ trước.

Hét lớn một tiếng, "Duệ nhi."

Cung Minh Duệ nghe tiếng hồi hồn, "A, a.". Sững sờ nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, "Phụ hoàng, người kêu nhi thần có chuyện gì?"

Chuyện gì.

Còn có thể có chuyện gì?

Đông Hoàng Cung Diệu khoát tay, "Vô sự, đi xuống đi!"

"Dạ!"

Cung Minh Duệ lui ra.

Đông Hoàng Cung Diệu tựa vào trên ghế rồng, nhớ lại năm đó quốc sư đoán mệnh, Cung Minh Duệ bảo vệ hấn, Cung Ly Lạc khắc hấn.

Cho nên.

Nhưng mà, hôm nay nhìn Cung Minh Duệ như vậy, hấn thật có thể bảo vệ mình sao?

Mạn Nhã Công chúa vừa ra khỏi Ngự Thư Phòng, liền bị người bắt đi, kéo vào trong phòng tối, còn chưa kịp kêu, đã bị người khác đánh ngất xỉu, khi nàng tỉnh lại, mái tóc màu đen đã bị cạo thành đầu trọc.

Mười ngón tay, bây giờ đầm đìa máu tươi.

Mười móng ngón tay, đã bị người khác rút sạch, trên đầu ngón tay da thịt lẫn lộn.

"A."

Tiếng thét chói tai vang khắp trời, vang dội cả hoàng cung.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, không xong."

Thôi công công vội vội vàng vàng đi vào Ngự Thư Phòng, âm thanh cũng run rẩy.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn hấn, "Chuyện gì?"

"Mạn Nhã Công chúa, bị tặc nhân cạo trọc đầu, còn rút hết mười móng tay."

Đông Hoàng Cung Diệu sững sờ.

Thử hỏi, bây giờ, ai dám lớn gan làm vậy ở trong hoàng cung như vậy, trừ Cung Ly Lạc, còn có thể là ai.

Nắm tay từ từ nắm chặt.

"Truyền ngự y rồi sao?"

"Truyền rồi!"

"Trẫm đi xem một chút!"

Ở bên ngoài đại điện của Mạn Nhã Công chúa, xa xa Đông Hoàng Cung Diệu đã nghe thấy tiếng kêu rên lẫn tiếng chửi rủa của Mạn Nhã Công chúa, hoàn toàn không có đoan trang như thường ngày khi ở trước mặt hân, hơi thở mạnh, giống như một bát phụ (người đàn bà chanh chua) trên phố.

"Trở về thôi!"

Giờ khắc này, Đông Hoàng Cung Diệu hết sức thất vọng.

Nhi tử và nữ nhi hân một lòng bồi dưỡng, lại không dám nhận nổi trọng trách của mình, rốt cuộc là một bước đi sai lầm sao?

Lạc vương phủ.

Vô Ưu ngồi ở trên ghế, cầm một quyển sách thuốc, nhìn say sưa ngon lành.

Cung Ly Lạc cầm một cái hộp gấm, bước nhanh vào, thấy Vô Ưu đang chăm chú, cười cười, "Ưu nhi, thứ người muốn đã có!"

Vô Ưu mừng rỡ, bỏ sách thuốc lại, vui vẻ nói, "Mau cho ta nhìn một chút!"

Cung Ly Lạc mở hộp gấm ra, bên trong hộp gấm, là mấy miếng tơ tằm bạc nhược thiên dục (mỏng), Vô Ưu cảm lên nhìn kỹ một chút, "Ca ca, đây chính là Thiên Tầm Tử?"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Đúng, không phải người muốn làm một cặp bao tay sao, ta sẽ sai người dệt thành vải, mấy gốc khác, ta chuẩn bị lấy ra làm thành dây đàn!"

Trải qua rất nhiều công đoạn, mới trì hoãn nhiều thời gian như vậy.

Vô Ưu cười đến híp cả mắt, "Ca ca tự tay làm đàn cho ta sao?"

Cung Ly Lạc nhếch môi, gật đầu.

Hắn thích nhìn Vô Ưu cười, Vô Ưu cười thiên chân vô tà (ngây thơ), hồn nhiên.

"Ca ca, người định dùng gỗ gì?"

"Gỗ cây ngô đồng vạn năm, thân đàn đại khái đã có hình dạng, chờ thêm mấy ngày, ta sẽ cho người xem!"

Vô Ưu cười, "Như vậy, làm phiên ca ca!"

"Nha đầu ngốc!" Cung Ly Lạc nói xong, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc ra sau tai cho Vô Ưu, cực kỳ nhu hòa, tình ý lưu luyến, thâm tình nói, "Ta nguyện ý vì người làm bất cứ chuyện gì!"

Cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu, đi tìm cái chết, đều nguyện ý, không oán không hối.

Bao nhiêu tình ý, không cần phải nói thành lời, trong lòng hai người đều biết.

Tuổi của Vô Ưu, tuy mới mười lăm, nhưng, linh hồn cũng không phải mười lăm.

Dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, "Ca ca."

"Ừm!"

"Có phải người lén uống thuốc hay không, không để cho ta mang thai?"

Cung Ly Lạc hơi kinh ngạc, "Ưu nhi, người còn nhỏ, đứa bé, qua hai năm nữa chúng ta lại muốn!"

"Không có nguyên nhân khác sao?"

Không phải vì nguyên nhân khác? Thật không phải vì nguyên nhân khác sao? Trong lòng Vô Ưu tự hỏi một lần lại một lần.

Đối với ai, nàng đều có thể lãnh khốc vô tình, nhưng đối với Cung Ly Lạc, nàng không làm được.

Vì khiến cho hân vui vẻ, nàng ở trước mặt hân, đều thể hiện nét mặt tươi cười như hoa, có trời mới biết, Vô Ưu nàng, là một người lãnh tình cỡ nào.

Mặc kệ là Ngô Du kiếp trước, hay là Vô Ưu hiện tại.

Chỉ vì, hần là ca ca của nàng, từ nhỏ đã nuôi nàng lớn lên, bởi vì nàng rơi xuống vách núi, trong nháy mắt bạc cả tóc, tan nát cõi lòng thành bệnh.

Cung Ly Lạc ôm chặt Vô Ưu, "Ưu nhi, sẽ không có nguyên nhân khác, dù có chỉ là, bởi vì, ta quá yêu ngươi, không nỡ để ngươi còn nhỏ tuổi, đã bị đưa bé ràng buộc bước chân, ta nghĩ, chờ những chuyện xấu của Đông quốc bị bại lộ, sẽ dẫn ngươi đi xem thế giới bên ngoài!"

"Là đi tam quốc khác sao?"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Trừ Đông Nam Tây Bắc bên ngoài Tứ Quốc, còn có một đại quốc ngầm, nơi đó dân giàu nước mạnh, người người võ nghệ cao siêu, Ưu nhi, ta cảm thấy, ta nên dẫn ngươi đi xem!"

"Ân Ân, ca ca, chờ những chuyện xấu này được giải quyết, độc của ngươi được giải, chúng ta sẽ cùng đi xem thế gian bên ngoài, sau đó tìm một nơi non xanh nước biếc, hi hi, hi hi hi."

Cung Ly Lạc thấy Vô Ưu cười như tên trộm, trong lòng biết nàng có tâm tư riêng, cũng cười lên.

Ưu nhi của hần, dù có tâm tư riêng, cũng đáng yêu, ấm áp như thế.

Khiến cho hần không nhận được, muốn yêu nàng, càng yêu nàng.

Cầm chong ở trên đỉnh đầu Vô Ưu, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc, si ngốc nói: "Đến lúc đó, đều tùy ngươi!"

"Đây chính là do ngươi nói, đến lúc đó, đôi ý là chó nhỏ!"

"Ừ, là ta nói!"

Thế gian này, hần sẽ đối ý đối với bất kỳ người nào, duy chỉ có đối với Vô Ưu sẽ không như vậy.

Bắt đầu từ ngày lượm nàng về lại đặt tên là Vô Ưu, hần biết, Vô Ưu chính là người thân của hần.

Nàng tốt, hần sẽ tốt, nàng ở đây, hần sẽ ở đây.

"Ưu nhi."

"Ừm!"

"Hoàng đế nói, muốn Cung Minh Duệ.". Câu nói kế tiếp, Cung Ly Lạc nói không được.

Sau khi Vô Ưu kinh ngạc, một câu phá vỡ, hỏi, "Là muốn tới quyến rũ ta sao?"

Cung Ly Lạc gật đầu.

"Ưu nhi, ta đã phái người dạy dỗ Mạn Nhã, Cung Minh Duệ."

"Không cần, ca ca, ta muốn tự mình thu thập hần, cho hần biết, không phải tất cả nữ tử, về ngoài xinh đẹp, đều không có đầu óc!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bố trí ác chĩnh Cung Minh Duệ

Cung Ly Lạc nghe vậy, có chút buồn cười.

"Thu thập hần như thế nào, ngươi cảm thấy vui vẻ, thì thu thập như thế đó, chơi đùa đến chết vẫn có ta ở đây!"

Những lời này.

Thực sự làm Vô Ưu cảm động đến chết.

Ngươi thích làm sao, âm ỉ thế nào, thích chơi ra sao, đùa như thế nào, chỉ cần vui vẻ là được rồi, gây họa, gây phiền toái, mọi chuyện đã có ta đây!

Vô Ưu nặng nề gật đầu.

Cùng Cung Ly Lạc đi xem người làm bao tay Thiên Tầm Ti cho nàng, cho đến khi bao tay làm xong, Vô Ưu đeo trên tay, lẩn qua lộn lại nhìn nhìn, cười

đưa cho Cung Ly Lạc nhìn, "Ca ca, đẹp không?"

Cung Ly Lạc gật đầu.

Vô Ưu cười.

Trở lại Lạc vương phủ, Vô Ưu đeo bao tay vào sờ dây đàn, gảy một bản, ngón tay không đau.

Khúc nhạc gảy ra, uy lực tăng lên gấp bội.

"Thật là một thứ tốt, ca ca, người đi tìm Thiên Tầm Tĩ, cực khổ, người nên thưởng thật nhiều cho bọn họ!"

"Ừm!" Cung Ly Lạc gật đầu lên tiếng trả lời.

"Mấy sư phó làm bao tay cũng cực khổ, cũng phải thưởng!"

"Ừm!" Cung Ly Lạc lại gật đầu.

"Ca ca cũng cực khổ, buổi tối cũng phải được thưởng!"

"Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ!"

Êm đẹp nói qua phần thưởng cho thuộc hạ, kết quả lại chuyển qua, nói đến chuyện giường chiếu của hai người.

Câu nói kia, * trắng trợn đùa giỡn và nhắc nhở, khiến Cung Ly Lạc ho khan một trận, mặt hồng tím đập cực kì mong đợi.

Vội vàng đứng dậy, nắm quyền che môi, che giấu xấu hổ, "Ưu nhi, ta còn có việc, đi trước, người...người, ta kêu Thúy Thúy tới đây cùng người!"

"Uh, chỉ là, ca ca, một chút nữa ta hâm cho người một nồi canh thập toàn đại bổ ~"

Cung Ly Lạc trượt chân, đỏ mặt, chạy trốn chết.

Thư phòng.

Cung Ly Lạc rất rối rắm

Canh thập toàn đại bổ?

Chẳng lẽ.

Mặt đỏ của hắn, không được sao?

"Người nói, có phải Bồn vương không được hay không?"

Nhưng mà, ban đêm, trên giường, Vô Ưu luôn cầu xin tha thứ, kêu không được, mệt mỏi, không chịu nổi?

Ảnh vệ tề xuống đất, cho dù hắn rất bình tĩnh, cũng không nhìn được trực tiếp ho khan.

Thăm nghĩ.

Vương Gia, từ ngày ngài và Vô Ưu Quận chúa lên giường đến nay, âm thanh giường lay động chưa từng dừng lại, tiếng thở gấp của Vô Ưu Quận chúa, không dứt bên tai, mỗi đêm ngài đều chiến đấu hăng say đến khi trời sáng.

Ngài vậy mà không được sao. Ngài thật sự uy vũ khí phách, mạnh mẽ. Từ đầu Quận chúa chỉ muốn chọc ngài vui vẻ thôi.

Nhưng.

"Vương Gia, nếu Quận chúa hâm, vì để Quận chúa vui vẻ, hay là ngài uống đi!"

Cung Ly Lạc liếc mắt nhìn Ảnh Vệ, "Ừ, đi xuống đi!"

Cho dù là thuốc độc xuyên ruột, chỉ cần là Vô Ưu đưa cho hắn, hắn cũng sẽ không một chút do dự uống vào.

Thật ra thì Vô Ưu hâm không phải là canh thập toàn đại bổ, đó chỉ là chén thuốc áp chế độc trong cơ thể Cung Ly Lạc mà thôi.

"Lão đầu, người nói, mấy vị thuốc này, có thể mạnh chút nữa hay không?" Vô Ưu vừa bốc thuốc, vừa hỏi Phong Thành Quang ở trên ghế, thoải mái uống nước trà, Thúy Thúy đang ở một bên quạt giúp hắn.

Phong Thành Quang hơi híp mắt lại, "Nha đầu, người thông minh như vậy, sẽ luôn có biện pháp giải quyết!"

Vô Ưu nhíu mày.

Tâm tư hơi đổi, "Người đầu, đi mời Mạc Cẩn Hàn đến đây!"

Không bao lâu, Mạc Cẩn Hàn vui mừng tới, chỉ chưa hưng phấn đến mức quỹ xuồng thỉnh an Vô Ưu, cảm tạ Vô Ưu gọi đến.

Mạc Cẩn Hàn chưa bao giờ biết, Cung Ly Lạc cung chiều một người, có thể cung chiều đến mức này.

Chiều theo mọi chuyện, đồng ý mọi chuyện, mặc kệ là đúng, sai, chỉ cần Vô Ưu nói, hắn sẽ thực hiện đến cùng, không có ý kiến.

"Ha ha, ha ha, Vô Ưu." Mạc Cẩn Hàn vừa cười, vừa nhìn Vô Ưu.

Vô Ưu thân nhiên chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, "Ngồi đi, ta bắt mạch cho người!"

"Ah."

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc.

Đều nói không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức trộm cắp.

Quả nhiên, Vô Ưu, Phong Thành Quang chia ra bắt mạch cho Mạc Cẩn Hàn, sau đó hai người thì thăm với nhau mấy câu, Vô Ưu bưng một chén thuốc đang tỏa khói, đưa cho Mạc Cẩn Hàn.

"Uống vào!"

"Là cái gì?" Mạc Cẩn Hàn hỏi.

Vô Ưu nhíu mày, "Không biết, có thể là thuốc độc!"

Mạc Cẩn Hàn không ngu, cũng không ngốc, hắn và Cung Ly Lạc trúng độc giống nhau, thuốc này.

Nhảy lên, "Người không có lương tâm lại gọi ta tới đây thử thuốc?"

"Đúng vậy, không phục, không muốn uống, không muốn sống, người có thể đi, sẽ không có người ngăn người!" Vô Ưu nói xong, lạnh lùng cười một tiếng với Mạc Cẩn Hàn, cầm chén thuốc nặng nề đặt trên bàn.

Thuốc tràn ra không ít.

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc nhìn Vô Ưu.

Đây là sự khác biệt giữa yêu và không yêu sao.

Bởi vì nàng yêu Cung Ly Lạc, cho nên suy nghĩ mọi chuyện vì Cung Ly Lạc, mà nàng.

Cười nhạt.

Nghĩ gì vậy.

Bọn họ đã từng đồng sinh cộng tử, trong lòng của bọn họ, chỉ có nhau, làm sao có thể chứa thêm người khác.

Bưng chén thuốc lên, một hơi uống cạn.

Lung tung lau miệng, Mạc Cẩn Hàn xoay đầu đi.

Vô Ưu không nói gì, Thuyết Thuyết lập tức đưa nước ngọt lên, "Mạc công tử, người uống chút nước ngọt!"

Mạc Cẩn Hàn nhìn Thuyết Thuyết một cái, lắc đầu, "Không cần, cảm ơn!"

Vô Ưu bắt mạch cho Mạc Cẩn Hàn, Phong Thành Quang lại bắt mạch cho Mạc Cẩn Hàn.

"Như thế nào?" Vô Ưu hỏi.

Phong Thành Quang cau mày, "Có chút tác dụng, chỉ là, hiệu quả không lớn lắm, xem ra, vẫn cần có mấy thứ thuốc dẫn!"

Vô Ưu hít sâu một hơi, "Xem ra, vẫn phải đi tìm, tung tích của những vị thuốc dẫn kia, tránh việc, bỏ lỡ!"

"Nha đầu!" Phong Thành Quang thấp giọng kêu.

Vô Ưu ngẩng đầu, nhìn Phong Thành Quang, "Ta không sao!"

Bưng một chén thuốc, xoay người rời đi.

Thúy Thúy vội vàng đuổi theo.

Bên trong phòng thuốc, chỉ còn lại Mạc Cẩn Hàn và Phong Thành Quang.

Phong Thành Quang nhìn bóng lưng Vô Ưu, thờ dài, "Nha đầu này, không buông tha đâu!"

Mạc Cẩn Hàn do dự một chút, vẫn nhịn không được hỏi, "Tại sao lại không buông tha?"

"Con người, từ nhỏ đều không lãnh tính, cho dù có tàn tật, cũng là trời sinh, nhưng nàng không giống vậy!"

"Hai chân của nàng là bị người khác hung bạo bẻ gãy, rơi xuống vách đá, thực sự đúng với câu nói kia, tan xương nát thịt, ta dùng hết Linh Đan Diệu Dược nối xương khai thông mạch máu, mới giữ lại được mạng của nàng, nha đầu này lại có thể chịu được, khi đó mới năm tuổi, bình tĩnh."

Phong Thành Quang nhớ lại chuyện cũ.

Cảm thán không thôi.

Vị cô nương như vậy, hẳn chăm sóc nàng từ lúc năm tuổi đến mười lăm tuổi, chưa bao giờ thấy nàng cười, chưa bao giờ thấy nàng nói nhiều mấy câu, chỉ khi ở trước mặt Cung Ly Lạc, nàng mới có nét mặt tươi cười như hoa, nói nhiều giống như, nói chuyện không ngừng.

"Phong tiền bối, những năm đó, nàng rất khổ sao?" Mạc Cẩn Hàn hỏi.

Phong Thành Quang nhìn Mạc Cẩn Hàn, "Khổ, rất khổ, nhưng nàng chưa từng khóc thút thít một tiếng, chảy một giọt lệ, mà luôn lạnh nhạt nhìn nóc nhà, trong con người, không hề có khát khao, không hề có ảm áp, cho đến khi, ta nói cho nàng biết, người nàng muốn tìm, còn sống, trong một khắc kia, con người của nàng, sáng chói."

Giống như chiếu sáng cả thế gian.

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy, không nói gì, xoay người đi ra ngoài, Phong Thành Quang đột nhiên lên tiếng, "Ta sẽ không cho phép, bất kì kẻ nào làm nàng bị thương, Mạc Cẩn Hàn, tâm tư không nên có của người, tất cả đều thu lại cho ta, nếu không."

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy, ổn định bước chân, nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn Phong Thành Quang, thần y trong truyền thuyết.

Nghe đồn hẳn cứu người, luôn yêu cầu một chết một sống, người còn phải trả tiền, mới cứu người.

Nhưng hôm nay.

"Sau đó?"

"Ta sẽ giết chết người!" Phong Thành Quang nói, rất nghiêm túc.

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc, "Ta đã hiểu!"

Là thật sự đã hiểu.

Có người tình cảm còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì, như Cung Ly Lạc, như Vô Ưu.

Vô Ưu bưng chén thuốc đi tìm Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc không nói hai lời, một ngụm uống cạn thuốc trong chén, đưa trả lại cho Vô Ưu, chân mày cũng không nhíu lại.

"Ca ca, có đắng hay không?"

Cung Ly Lạc lắc đầu, "Không đắng, mùi vị không tệ!"

"Ca ca, người không phải nên hỏi đây là thuốc gì sao?"

"Ưu nhi nấu, khẳng định là rất tốt với thân thể!"

"Người không sợ đó là thuốc độc sao?"

"Thuốc độc ta cũng Uống...uống...ng!"

"Ngốc tử!" Vô Ưu mắng, vui vui mừng mừng đi ra khỏi thư phòng, Thúy Thúy đi theo sau lưng Vô Ưu, yên lặng.

"Nô tài ra mắt Quận chúa!"

Vô Ưu nhìn người gác cổng, nghiêng đầu, lạnh nhạt, "Chuyện gì?"

"Quận chúa, đây là thư Duệ vương tự mình đưa tới!"

Vô Ưu nhìn thư trong tay người gác cổng, lạnh nhạt hỏi, "Người đâu?"

"Ở cửa ra vào!" d d l q đ

Con người Vô Ưu hít lại, "Đi, nói với Duệ vương, gặp nhau ở Lâu Ngoại Lâu!"

Sau khi người gác cổng kinh ngạc, lui ra.

Vô Ưu lập tức gọi Cung Nhất, nói nhỏ mấy câu bên tai Cung Nhất, Cung Nhất khiếp sợ, kinh ngạc, bị dọa ngốc.

"Quận chúa, có thể quá độc ác hay không?"

Vô Ưu nhún mày, nhìn Cung Nhất, "Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân!"

Cung Nhất yên lặng.

Một lúc sau, "Thuộc hạ đã hiểu, thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị!"

Tâm tư Vô Ưu hơi đổi, "Thúy Thúy, đi kêu Mạc Cẩn Hàn trang điểm, cùng ta đi gặp Duệ vương!"

"Dạ!"

Cải trang xong, nhưng không cam lòng, không tình nguyện đi theo sau lưng Vô Ưu.

Cung Ly Lạc ở một bên nhìn, tâm tư hơi đổi.

"Ưu nhi"

Vô Ưu nghe thấy cười với Cung Ly Lạc, "Ca ca!"

"Chơi thật tốt!"

Vô Ưu hi hi cười ra tiếng.

Ca ca này, đây chính là huynh đệ của ngươi đấy.

Nhưng, Cung Ly Lạc thật sự là nhi tử của Đông Hoàng Cung Diệu sao? Vô Ưu tỏ vẻ hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 49: Kết cục thê thảm của Cung Minh Duệ.

Kết cục thê thảm của Cung Minh Duệ.

Lâu Ngoại Lâu

Lầu ba nhà gian (gian phòng tao nhã).

Cung Minh Duệ không ngừng sửa sang lại xiêm áo của mình, hỏi thị vệ bên cạnh, "Bổn vương có khỏi ngộ tuần tú không?"

"Vương Gia tuần mỹ phi phạm, thể gian độc nhất vô nhị!"

Cung Minh Duệ cười, "Lạc vương thì như thế nào?"

"Lạc vương không bằng Vương Gia ngài, một phần vạn!"

Cung Minh Duệ nhìn thị vệ, nở một nụ cười, "Mặc dù biết lời này của ngươi, là nói thật, nhưng mà, Bôn vương vẫn rất vui vẻ, ha ha!"

Thị vệ cười, hạ mí mắt xuống.

Nhưng trong lòng lại lạnh lùng khê hừ.

Nếu bàn về ngu xuẩn ngu ngốc, Lạc vương thật sự không bằng một phần vạn Duệ vương.

"Ngươi nói, Vô Ưu Quận chúa, có thể yêu Bôn vương hay không?"

Thị vệ do dự một chút, mới lên tiếng, "Vương gia anh tuấn vô song, là tiên giáng trần, Vô Ưu Quận chúa, chắc chắn sẽ yêu vương gia!"

Cung Minh Duệ nhìn thị vệ.

Hài lòng gật đầu, "Về sau hãy đi theo bên cạnh Bôn vương!"

"Đạ, tạ Vương gia, tiểu nhân nhất định sẽ vào nơi nước sôi lửa bỏng vì Vương Gia, không chối từ!" "Cái miệng này nói rất hay, Bôn vương thích!"

Thị vệ cười, cười cực kì nịnh bợ.

Hắn luôn luôn tìm cơ hội đến gần Cung Minh Duệ, nhưng vẫn không có, hôm qua, người của Cung Minh Duệ bị người của Vô Ưu Quận chúa đánh đến thương tổn gân cốt, lúc này còn ở trên giường, không thể động đậy.

Ngay cả Cung Minh Duệ, lúc này mặt mũi cũng bầm dập, cùng anh tuấn hoàn toàn không chút dính dáng.

"Vương Gia, Vô Ưu Quận chúa đến!"

Cung Minh Duệ nghe vậy, lập tức ghé vào cửa sổ nhìn xuống dưới.

Vừa đúng lúc nhìn thấy Vô Ưu xuống xe ngựa.

Một bộ áo trắng, thắt lưng gấm bông bành, toàn thân, ngọc trai óng ánh, khí thế phi phàm.

Nếu nàng bằng thanh ngọc khiết (còn trong trắng), hẳn chắc chắn sẽ yêu nàng.

Cung Minh Duệ nghĩ như vậy.

Lại thấy Vô Ưu ngẩng đầu, lấy tay che trán, cười với hắn, nụ cười kia, dung nhan tuyệt mỹ kia, thu phục lòng người.

Cung Minh Duệ nuốt một ngụm nước bọt, mỹ nhân như thế, dùng để ấm giường, cũng rất tốt.

Ở thời điểm Vô Ưu cúi đầu, lại cười lạnh.

Cung Minh Duệ, hôm nay, không chính ngươi chết, sẽ không bỏ qua.

Lên lầu.

Người còn chưa thấy, Vô Ưu đã nghe được giọng nói của Cung Minh Duệ, bi ối, tự cho là đúng, còn mang theo một phần *.

Vào phòng, Cung Minh Duệ lập tức tiến lên, "Vô Ưu muội muội."

Vô Ưu lạnh nhạt liếc Cung Minh Duệ, không nói gì, đi sang một bên, Mạc Cẩn Hàn lập tức trái khăn tay trên ghế, Vô Ưu mới ngồi xuống.

Cung Minh Duệ nhìn, chớp chớp hai mắt, lại không chú ý sau lưng Vô Ưu, người đó cao hơn nha hoàn rất nhiều rất nhiều.

Trong lòng, chỉ muốn, làm thế nào để bắt Vô Ưu lại.

Nước trà điểm tâm được mang lên.

Cung Minh Duệ nhiệt tình như lửa, không ngừng khuyên Vô Ưu uống trà, ăn điểm tâm, Vô Ưu lẳng lặng nhìn Cung Minh Duệ, không cử động.

"Vô Ưu muội muội, tại sao lại nhìn ta như vậy?"

Vô Ưu cười, "Mặt của ngươi còn đau không?"

"Ngạch."

Đau.

Làm sao không đau.

Đau chết.

Nhưng mà, Cung Minh Duệ rất khéo léo bày tỏ, "Không đau, Vô Ưu muội muội, người xuất môn (ra ngoài), Lạc vương hẳn biết sao?"

"Không biết!"

Cung Minh Duệ mừng rỡ.

Lại có thể lén lút chạy đến gặp hần, nếu Cung Ly Lạc biết.

"Vậy thư ta viết cho người, người xem rồi sao?"

Thư.

Vô Ưu chưa từng xem qua.

Cũng không cần thiết phải xem, kinh thường nhìn.

"Xem rồi!"

Cung Minh Duệ cười, "Vậy ý của Vô Ưu muội muội là?"

Vô Ưu nhú mày, nhìn Cung Minh Duệ, "Người hi vọng ta có ý tứ gì, hửm?"

"Dĩ nhiên là." Cung Minh Duệ nói xong, cảm thấy có chút nóng vội, khô khốc cười một tiếng.

Vô Ưu cũng cười.

Nhưng ý cười cũng không có trong đáy mắt.

Nâng chung trà lên, nhẹ nhàng ngửi ngửi, "Ừ, trà này không tệ!"

Cung Minh Duệ nghe vậy, bung lên, vội vàng uống vài ngụm, khen, "Không tệ, không tệ, thật không tệ!"

Vô Ưu lại cầm lấy một miếng bánh ngọt, đặt ở khóe miệng, cắn một cái, "Bánh ngọt này không tồi!"

Cung Minh Duệ do dự một chút, cũng cầm một miếng bánh ngọt lên, ăn.

Một lát sau.

Cung Minh Duệ cảm thấy cả người ngứa ngáy, không ngừng gãi khắp người, một lớp da rơi xuống.

"Vương Gia." Thị vệ của Cung Minh Duệ kêu lên.

Cung Minh Duệ cũng hoảng sợ.

Vén xiêm áo lên nhìn, trên người nhanh chóng nổi mẩn.

Vô Ưu hét to một tiếng, "Trời ạ, người lại bị bệnh truyền nhiễm!"

Xoay người, chạy, vừa chạy, vừa kêu, "Trời ạ, Duệ vương bị bệnh đường sinh dục, còn bị bệnh truyền nhiễm, kinh khủng, cả người cũng bắt đầu thối nát!"

Trong lúc nhất thời, Lâu Ngoại Lâu, thậm chí là dân chúng trong Kinh Thành, đều biết, Duệ vương bị bệnh đường sinh dục, hơn nữa cả người Cung Minh Duệ mầu chấy đằm đìa, xiêm áo xóc xếch, cả người tản ra mùi hôi thối, mọi người càng tin tưởng, Cung Minh Duệ bị bệnh đường sinh dục.

"Người đâu, phá hủy Lâu Ngoại Lâu cho Bồn vương!"

Thị vệ lập tức tiến lên, "Vương Gia, không thể phá hủy!"

Cung Minh Duệ giận, "Khốn kiếp, Bồn vương nói rồi, phá hủy cho Bồn vương!"

"Vương Gia, nghe đồn Lâu Ngoại Lâu là của U Minh cung!"

U Minh cung

Cung Minh Duệ đã nghe qua, nhưng mà, hần không nghĩ đến, Lâu Ngoại Lâu lại thuộc về U Minh cung.

Hít một hơi thật sâu, "Trở về vương phủ"

Nhưng, chuyện Cung Minh Duệ không nghĩ tới vẫn còn nhiều.

Trở lại Duệ vương Phủ, mời đại phu đến xem, sau khi đại phu cho uống thuốc, trên người không còn ngứa, sau khi cả người rớt một lớp da, lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Nhưng.

Cung Minh Duệ phát hiện, mình bắt lặc rồi.

Đúng, bắt lặc.

Đối với các loại mỹ nữ, trêu đùa, hần lại có thể không hề có chút hứng thú.

"A." Cung Minh Duệ kêu to.

Tất cả, xảy ra, chỉ trong vòng ba canh giờ.

Lạc vương phủ.

Sau khi Vô Ưu nhận được tin tức, cười lạnh vài tiếng, nhìn Cung Nhất, "Cung Nhất, ngươi cảm thấy, lúc nào thì Cung Minh Duệ mới có thể hiểu rõ mọi chuyện, là do ta ra tay?"

"Quận chúa, hần có thể, vĩnh viễn cũng không nghĩ ra!"

Vô Ưu khẽ thở dài một cái, "Cung Nhất, như vậy, chơi sẽ không vui rồi!"

Đối thủ, yếu như thế, còn chưa khiến cho hần sống không bằng chết, hần lại chết, thật sự không vui một chút nào.

"Ý của Quận chúa là?" Cung Nhất cẩn thận hỏi.

Cũng không muốn, trở thành đối tượng thí nghiệm kế tiếp của Vô Ưu.

Loại cảm giác đó, tư vị đó, cực kỳ khó chịu.

Bất kỳ người nam nhân nào, cũng sẽ không muốn.

"Cung Nhất, ngươi là thực sự ngốc, hay là giả ngốc, Đông quốc này, trừ ca ca, Cung Minh Duệ còn có rất nhiều huynh đệ, không phải sao?"

Cung Nhất khẽ kinh ngạc, hiểu rõ.

"Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ đi làm ngay!"

Ngay đêm đó.

Cung Minh Duệ biết rõ, độc của hần, có thể là do thái tử Cung Thịnh hạ, cũng có thể là Hằng Vương, Thạc vương, Minh vương phái người hạ độc.

Cung Ly Lạc cũng thoát không khỏi liên quan. Chỉ là, rốt cuộc là người nào?

Cung Minh Duệ vắt hết óc cũng nghĩ không thông.

Lạc vương phủ.

Đêm khuya yên tĩnh.

Sau khi Vô Ưu tắm rửa thay xiêm áo, một bộ voan mỏng, phiêu phiêu nhiên nhiên (nhẹ nhàng) đi ra, Cung Ly Lạc nhìn, nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu chuyển động, trong nháy mắt hai tròng mắt nhuộm *.

"Đẹp không?"

Cung Ly Lạc gật đầu, mắt mở trừng trừng nhìn Vô Ưu đến gần, vùi ở trong ngực hần, hương thơm trên người xông vào mũi, cả người mềm mại, mỏng manh không xương.

"Ca ca, rốt cuộc có đẹp mắt không?"

"Đẹp mắt, đẹp như tiên!"

Vô Ưu cười, "Ca ca, đã nói sẽ thưởng cho ngươi!"

"Ưu nhi"

Cung Ly Lạc thấp giọng kêu, trong nháy mắt âm thanh trở nên khàn khàn, dính *.

"Ân Ân!"

"Tối nay, ta nhất định sẽ nhẹ nhàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 50: Đấu với chó dữ của tam quốc.

【050】Đấu với chó dữ của tam quốc.

Cho đến sau khi đạt cao triều, Vô Ưu đau lưng, vùi ở trong ngực Cung Ly Lạc, thăm mắng, đã nói sẽ nhẹ nhàng, dịu dàng một chút mà, bị chó ăn rồi sao?

Bỏ nhào lên người nàng, bộ dạng giống như mấy chục năm không có chạm qua nữ nhân, hận không được bóp nát nàng, nuốt vào bụng.

"Ưu nhi"

"È hèm!"

Vô Ưu lười biếng, vô lực châm chọc.

Trong lòng Cung Ly Lạc áy náy, "Ưu nhi, không phải ta cố ý, ta chỉ không kìm chế được!"

Tư vị của nàng tốt đẹp như vậy, rất thơm ngọt, đã dính vào, sẽ không dừng lại được.

Trong đầu, một mảnh trống không, chỉ muốn, yêu nàng thật tốt, thương nàng, có được nàng.

Vô Ưu là của Cung Ly Lạc hẳn, là của một mình Cung Ly Lạc hẳn.

Đời đời kiếp kiếp đều như vậy.

"Ca ca, sắc trời không còn sớm, ngủ đi!"

"Ưu nhi, tức giận?" Cung Ly Lạc cẩn thận hỏi.

Vô Ưu thở dài, "Ca ca, không có tức giận, ta, đặc biệt thích ngươi không kìm chế được!"

Chỉ có yêu như cốt tủy, mới yêu nàng say sưa như vậy, không phải sao?

Nếu không yêu, có lẽ, một đầu ngón tay nàng hẳn cũng không muốn đụng.

"Ưu nhi"

Vô Ưu giơ tay lên, chặn đôi môi của Cung Ly Lạc, "Ngủ, nếu không ngủ, buổi tối ngày mai, không cho ngươi ngủ trên giường!"

Cung Ly Lạc bật cười.

Nhưng trong lòng ảm áp.

Chỉ có Vô Ưu của hắn, sẽ hung dữ, dùng biện pháp tốt với hắn.

"Ngủ!"

Thái tử tam quốc đều không ngủ được, âm thầm phái người đi thăm dò Lạc vương phủ, nhưng mà, phái năm người đi, không có một người trở lại.

Trong lòng bọn họ biết, những người này là không về được.

Thái tử Bắc quốc Hoàn Nhan Cảnh ngồi ở trên ghế, vẫn không nói gì, Hoàn Nhan Tiên tiến lên, "Ca ca, nếu không, ta đi gặp Vô Ưu Quận chúa vậy!"

Hoàn Nhan Cảnh nhìn Hoàn Nhan Tiên, "Tiên nhi, ngươi có chắc chắn thắng được Vô Ưu Quận chúa hay không?"

Hoàn Nhan Tiên cười, "Ca ca, nếu dung mạo, có lẽ không bằng, nhưng mà Cầm Kỳ (kỹ thuật đánh đàn), hừ."

Gây được một khúc Bách Điều Triều Phượng, không là gì.

"Bây giờ ngươi, khúc thứ ba, như thế nào rồi?" Hoàn Nhan Cảnh hỏi.

"Ca ca, ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng luyện tập, mau chóng thuần thục khúc thứ ba!"

Hoàn Nhan Cảnh mừng rỡ, "Ý của ngươi là?"

Hoàn Nhan Tiên cười, "Ca ca, ta đã tìm được cách rồi, có thể thuần thục rất nhanh!"

"Được, tốt lắm, Tiên nhi, chúng ta sẽ tỷ thí với Vô Ưu Quận chúa, đến lúc đó, lấy vị trí chính thể của Cung Ly Lạc làm tiền đặt cược, nếu như ngươi thắng, khi Tứ Quốc thống nhất, nhất định là thiên hạ của Bắc quốc!"

Hoàn Nhan Cảnh nhìn dung mạo của Hoàn Nhan Tiên, mặc dù không bằng Vô Ưu, nhưng mà tuyệt sắc khuynh thành, cộng thêm tiếng đàn câu hồn đoạt phách của Hoàn Nhan Tiên, về sau muốn Cung Ly Lạc toàn tâm toàn ý vì Bắc quốc, không hẳn là không thể.

Nghĩ đến việc thống nhất thiên hạ.

Dung mạo của Cung Ly Lạc như tiên giáng trần, Hoàn Nhan Tiên mở cò trong bụng, cúi đầu cười yếu ớt.

Cung Ly Lạc, nằng liếc một cái đã nhìn trúng vị hôn phu này, nhất định phải đoạt lại từ trong tay Vô Ưu.

Hoàng cung.

Kim Loan điện.

Đồng Hoàng Cung Diệu nhìn thái tử tam quốc ở phía dưới, di chuyển thân thể, "Ý của thái tử tam quốc."

"Hỏi bẩm Đồng Hoàng, ý của chúng ta là, rất rõ ràng, chính là muốn cùng Vô Ưu Quận chúa của Đông quốc tỷ thí!"

Đồng Hoàng Cung Diệu cười, "Trẫm đồng ý!"

Thời điểm thánh chỉ đến Lạc vương phủ, Vô Ưu còn đang ngủ, Cung Ly Lạc nhận thánh chỉ, nhìn Thôi công công, Thôi công công lắc đầu một cái.

Con ngươi Cung Ly Lạc híp lại, "Muốn chết!"

Thôi công công vội vàng khuyên nhủ, "Vương Gia, không bằng để Vô Ưu Quận chúa ứng chiến, nếu Vô Ưu Quận chúa thắng, đâu chỉ có mấy Công chúa mất mặt!"

Cung Ly Lạc vẫn không đồng ý.

Vô Ưu của hần, cần gì phải xuất đầu lộ diện, cũng không cần phải hòa theo những người này.

Vô Ưu xiêm áo xốc xếch, đứng ở cửa, "Ca ca, đáp ứng bọn họ, thuận tiện nói cho bọn họ biết, ta thua, hai tay dâng Đông quốc lên, nếu ta thắng, ta muốn ba thành trì gần nhau của tam quốc, còn có tính mạng của Công chúa Tam quốc!"

"Ưu nhi." Cung Ly Lạc kêu lên.

Vô Ưu cười, cầm tay Cung Ly Lạc, nắm thật chặt, "Ca ca, thiên hạ, ta nhất định muốn!"

Nàng nhất định phải đứng trên kẻ khác, cả đời này, ai cũng không thể coi thường nàng.

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, cởi xiêm áo mỏng màu tím ra, khoác lên trên người Vô Ưu, "Ưu nhi, dù là lên trời, hay xuống hoàng tuyền, ta đều theo ngươi!"

Cứ như vậy.

Nàng còn cầu mong gì nữa.

Còn có gì đáng sợ.

Mặc kệ âm mưu của bọn họ là gì, hay là quỷ kế gì, cứ việc xuất hết ra đi.

Dịch quán.

Thái tử Công chúa Tam quốc nhận được câu trả lời của Vô Ưu thì hoảng sợ.

Ba thành trì, tính mạng Công chúa, không phải chuyện nhỏ.

Nhưng, điều kiện của Vô Ưu, cũng thật sự mê người.

Hai tay dâng Đông quốc lên.

"Các người thấy thế nào ?" Hoàn Nhan Cảnh hỏi.

Bùi Ngọc không nói gì.

Cô Vân Sở trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Điều kiện của Vô Ưu Quận chúa, thực sự khó có thể quyết định!"

"Nếu cộng thêm một chuyện, nàng thua, nàng và Cung Ly Lạc làm nô tỳ thì sao?" Cô Vân Yên Nhiên dịu dàng nói xong, chậm rãi đi tới.

Thái tử Tam quốc gật đầu.

Một Cung Ly Lạc chống đỡ vạn binh, chứ nói chi là, thế lực phía sau Cung Ly Lạc.

"Như thế thì vừa vặn!"

Một Tây quốc, một Vô Ưu, Cung Ly Lạc, là đủ rồi.

Hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu bị chọc tức.

Một Vô Ưu Quận chúa nhỏ nhỏ, lại dám nói lời như thế, nhưng, trong đầu, bỗng dưng nhớ tới, đêm hôm ấy, Vô Ưu chém giết.

Hắn chưa bao giờ thấy qua một nữ tử, lợi hại như vậy.

Nhưng mà, hôm nay, hắn đã mở miệng, nếu đổi ý.

Thở dài một tiếng, "Đồng ý!"

Đây là một trận đánh cược.

Không chỉ đánh cược mặt mũi, bên trong, còn đánh cược cả thiên hạ, quê nhà.

Sau khi thánh chỉ được hạ xuống, trong nháy mắt dân chúng Đông quốc ảm ỉ.

Cũng không biết là người nào, lại bày một trang (nhà cái để đánh bạc, giống lần trước), mặc kệ là đặt bên nào thắng, đều là một so một.

Dân chúng Kinh Thành, thậm chí là dân chúng Đông quốc, đều đặt Vô Ưu thắng, gần như là đập nồi bán sắt, cũng muốn đặt Vô Ưu thắng.

Tam quốc tự nhiên cũng không cam tâm bị rơi ở phía sau, cũng đặt không ít bạc.

Sau khi Hoàng đế Tam quốc biết được cũng đặt cược, lại càng có thêm nhiều đại thần mang vàng bạc châu báu đến, Công chúa tam quốc ra tay, chỉ cần một lần là đánh bại Vô Ưu.

Đông quốc, tất cả mọi người đều lo lắng.

Ngay cả Thái tử Cung Thịnh, Hằng Vương, Thạc vương, Minh vương cũng gấp, tới cửa hi vọng tìm ra biện pháp giúp Vô Ưu.

Chỉ có Vô Ưu và Cung Ly Lạc, hai người cự tuyệt tất cả những người đến quấy rầy, ở Lạc vương phủ, đánh đàn, luyện khúc, điêu khắc thân cầm.

Vô Ưu đánh đàn, hi vọng gọi lên sự tương thông với đàn.

Vô Ưu rất tin tưởng, gõ cây ngô đồng vạn năm, sẽ có linh tính, nàng càng làm cho cảm trấn định, nàng đối với nó, là có tình cảm và sự mong đợi.

Tiếng đàn lượn lờ, ba ngày không tiêu tan.

Ngày đó, bầu trời nắng ráo, phố dài mười dặm, lụa đỏ bay lượn, hai bên đường phố, mỹ tử (nô tỳ xinh đẹp) tay cầm giỏ hoa, trong giỏ hoa, là cánh hoa hồng.

Thảm đỏ này, từ Lạc vương phủ kéo dài đến nơi so tài.

Khi mặt trời mọc, cửa chính của Lạc vương phủ rốt cuộc cũng được mở ra.

Vô Ưu, Cung Ly Lạc xiêm áo đỏ thẫm, Vô Ưu lại trang điểm cẩn thận, sau lưng, Hồng Sa (lụa mỏng màu hồng) lướt dưới đất, Thút Thút ôm cầm của Vô Ưu, đi theo sau lưng Cung Ly Lạc và Vô Ưu.

Cung Ly Lạc dắt tay Vô Ưu, từ từ lên xe ngựa, dọc theo thảm đỏ, đi về phía trước.

Cánh hoa bay trong không trung, trong lòng dân chúng không ngừng run sợ.

Nhà nghèo và mất nước, có khác biệt rất lớn.

Nơi so tài, rất rộng rất lớn.

Cũng có rất nhiều người đã đến.

Trận đấu hôm nay, liên quan đến sự sống còn của Đông quốc, gần như có thể tới, đều tới, khiến nơi so tài, nhiều người đến mức nước chảy không lợ.

Vô Ưu và Cung Ly Lạc đến, mọi người ngược mắt nhìn.

Nàng, cả người khoan thai tự đắc, vẻ mặt bình tĩnh, không hề gợn sóng.

Trên tay mang một đôi bao tay mỏng như cánh ve, xiêm áo đỏ thẫm, mi cong, khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc tao nhã vô song.

Nam tử bên cạnh, cũng mặc xiêm áo đỏ thẫm, dung mạo như tiên giáng trần, bổ sung cho nhau.

Đó là hi phục khi thành thân mới được mặc.

Cung Ly Lạc cầm tay Vô Ưu, phi thân lên trên đài cao.

Trận đấu bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51:Trận đấu thêm khó khăn.

【051】 Trận đấu thêm khó khăn.

Nếu nói là trận đấu, thì rất khắc nghiệt. Khắc nghiệt đến mức, họ biết, nhưng Vô Ưu lại không. Họ quen thuộc, nhưng Vô Ưu lại cảm thấy xa lạ, họ nắm chắc, nhưng Vô Ưu lại không.

Chẳng hạn như Công chúa Tây quốc Bùi Diệu Nguyệt rất dẻo dai.

Ở Tây quốc, nổi tiếng cả nước. Dưới đài nhiều người xem như vậy, trừ Đông quốc, còn có người của tam quốc, rất nhiều người xem trận đấu này, kinh ngạc lại kinh ngạc.

Rõ ràng chính là khi dễ người khác.

Cung Ly Lạc nhìn dáng vẻ đắc chí của tiểu nhân (kẻ ty tiện bỉ ổi) tam quốc, nắm chặt tay Vô Ưu, "Ưu nhi."

Vô Ưu cười nhạt, nắm lại tay Cung Ly Lạc, "Ca ca, ta tự có biện pháp!"

Không chỉ có biện pháp, nhất định sẽ dành thắng lợi.

Trận đấu, là thân thể vượt qua một cây gậy trúc cột trên giá, cột càng thấp, thì coi như thắng.

Trận thứ hai, là gấp thân thể, xem ai có thể thu mình vào trong thùng gỗ.

Trận thứ ba, vô số dây chỉ đỏ, kết lại, người phải đi xuyên qua những dây chỉ đỏ đó, mà không mắc vào chúng.

Nói cho cùng, chính là so tính dẻo dai của thân thể.

Vô Ưu cúi đầu, cười nhạt.

Thân thể này của nàng, đã từng, xương cốt đều bẻ nát, từ từ lắp ráp, vì có thể đi lại, nàng đã nếm trải bao nhiêu cay đắng, chảy bao nhiêu mồ hôi, mới có thể chậm rãi đi lại.

Vì kéo dỗi cho thân thể dẻo dai, lão già đã xem đến đồ hóc mắt.

Bùi Diệu Nguyệt.

Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi.

Vô Ưu đứng lên, thản nhiên, không chút để ý nói, "Người đâu, trên những dây chỉ đỏ, trên cây gậy trúc, toàn bộ bôi thuốc độc lên chỉ cần dính vào da sẽ khiến da thịt thối rữa!"

"Hít." lê | quý | đôn

Từng tiếng hít khí vang lên bốn phía.

Cũng có rất nhiều người cho là Vô Ưu điên rồi.

Chỉ có Phong Thành Quang cúi đầu mà cười, nha đầu này, thật sự quý kẻ đa đoan, hôm nay ba người Công chúa kia, sợ là không sống được.

Cho dù thân thể Bùi Diệu Nguyệt có độ dẻo dai rất cao, cũng kinh hãi hít vào một hơi, nhìn Bùi Ngọc, chân mày Bùi Ngọc nhíu lại, đứng dậy.

"Đông Hoàng, chuyện này quá không hợp quy củ!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng quét tới, "Bốn vương cảm thấy, rất hợp quy củ, tam quốc các ngươi khinh người quá đáng, đã như vậy, Vô Ưu nhà ta, có bất kỳ lời gì, bất kỳ yêu cầu gì, cũng hợp quy củ!"

"Cung Ly Lạc, ngươi."

Cung Ly Lạc hừ lạnh, "Bốn vương thì sao, từng người một bụng dạ hẹp hòi, chỉ xứng làm tiểu nhân, còn vọng tưởng làm quân tử!"

"Đã làm, phải có dũng khí thừa nhận!"

Bùi Ngọc tức giận, vừa định mở miệng, Vô Ưu cười híp mắt nói trước, "Đúng vậy, điều kiện, phải nói trước!"

"Giống như, trận đầu, phía dưới cây gậy trúc, phải đặt một bàn đỉnh, trận thứ hai, tính dẻo dai của thân thể, tốt nhất chuẩn bị một cái vòng tròn bằng đồng, loại thật sự rất nhỏ..., một người có thể đứng, lại không thể cuộn toàn bộ thân thể vào đó, ca ca, ngươi thấy thế nào?"

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu.

Tin tưởng, Vô Ưu dám nói như vậy, nhất định đã có chuẩn bị.

"Ừ, như thế cực tốt!"

Phía dưới cây gậy trúc, đặt bàn đỉnh, một cái vòng tròn bằng đồng, trên chỉ đỏ, đã bôi thuốc độc, ngay cả trên mặt đất, cũng phát ra âm thanh xoạt xoạt.

Chói tai, chú ý.

Không chỉ có Bùi Diệu Nguyệt sẽ sợ hãi bị dọa sợ, ngay cả người xem cũng bị dọa sợ.

Chỉ có Vô Ưu một mình lẳng lặng nhìn, không thêm để ý chút nào, giống như không để ý đến Sinh và Tử, cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó, một bộ Hồng Y, tuyệt điểm khuyh thành, điểm quang vô song.

Dưới đài, dân chúng sợ hãi.

Bao nhiêu người ở đây đều sợ hãi.

Vô Ưu lạnh nhạt xoay người, soạt cời xiêm áo trên người ra, bên trong là áo lót quần lót vừa người trắng như tuyết.

Đi tới bên cạnh Bùi Diệu Nguyệt, "Công chúa Tây quốc, Bùi Diệu Nguyệt, là người trước, hay là ta trước!"

Bùi Diệu Nguyệt sợ, lui về phía sau, "Ta...ta."

"Người đã không còn đường lui, nếu đã như vậy, ta trước, Công chúa Tây quốc, hi vọng người không làm chính người mất mặt, mất mặt của Tây quốc, nếu không, sẽ phải mất mạng!"

Vô Ưu nói xong, dẫn đầu cất bước, đi tới nơi diễn ra trận đấu thứ nhất.

Dưới đài, nín thở yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 52: Đại thắng Tây quốc Bùi Diệu Nguyệt.

【052】Đại thắng Tây quốc Bùi Diệu Nguyệt.

Sau khi Vô Ưu đi mấy bước, xoay người nhìn Công chúa Tây quốc Bùi Diệu Nguyệt, từng bước từng bước đi về phía Bùi Diệu Nguyệt, "Công chúa là khách, Công chúa nên đi trước!"

Bùi Diệu Nguyệt nhìn cây gậy trúc, cây gậy trúc, bàn đính bôi thuốc độc, nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi một giọt lại một giọt chảy xuống, ướt tóc, ướt đầm xiêm áo.

"Vô Ưu Quận chúa."

Vô Ưu nhú mày, nhìn Bùi Diệu Nguyệt, "Thế nào, Công chúa, muốn đổi ý sao?"

"Không, không phải." Bùi Diệu Nguyệt vội vàng nói.

Đến giờ phút này, tên đã lấp vào cung, nàng chỉ có thể nhắm mắt lại.

Làm gì còn có đường lui.

Cẩn rằng, "Vô Ưu Quận chúa xin mời!"

Vô Ưu cười, "Vậy thì ta bắt đầu trước!"

Vô Ưu nói xong, đi tới trước cây gậy trúc, thân thể từ từ nghiêng về phía sau, nhẹ nhàng, rất đơn giản, chui qua.

"Tốt!"

Không biết người nào khen một tiếng, vỗ tay.

Dân chúng Đông quốc, nhất thời tạo ra tiếng vỗ tay như sấm, Cung Ly Lạc cũng kích động siết chặt nắm đấm, trên người cũng rịn ra mồ hôi lạnh.

Mà Vô Ưu, chỉ lạnh nhạt đứng ở đó, áo lót quần lót màu trắng, lại kiêu ngạo mà đứng.

Tuyệt sắc phong hoa (sắc đẹp tuyệt trần, phong thái tài hoa).

Vô song (có một không hai) mà đứng.

Vô Ưu nhếch miệng lên cười nhạt, đưa tay ý bảo Bùi Diệu Nguyệt, "Công chúa, xin mời!"

Bùi Diệu Nguyệt cẩn rằng, từ từ đi tới trước cây gậy trúc, tim thỉnh thoảng đập, thân thể từ từ nghiêng về phía sau, mồ hôi rơi trên bàn đính, phát ra âm thanh tích tách chói tai.

Bùi Diệu Nguyệt nhẹ nhàng xuyên, xuyên qua.

Lại cảm thấy, thân thể mềm nhũn, sẽ ngã xuống đất, Bùi Ngọc là người đầu tiên hoan hô một tiếng, "Tốt!"

Hai nước khác, Thái tử Công chúa, sứ thần cũng cười.

Vô Ưu ở một bên, nhìn, lạnh lùng cười.

Hôm nay, không chỉ muốn Danh Dương Đông quốc, mà là muốn Danh Dương Tứ Quốc, Vô Ưu nàng, thật sự xứng với Cung Ly Lạc.

"Công chúa, trận thứ hai!"

Thu nhỏ thân thể lại, bỏ vào một trong thùng gỗ.

Bao nhiêu người có thể làm được, Bùi Diệu Nguyệt nghĩ, chắc chắn Vô Ưu cũng không làm được.

Cho nên.

"Vô Ưu Quận chúa xin mời!"

Vô Ưu cười, dầy đặc hàn ý.

Giang hai cánh tay, lay động đầu óc, mở rộng tứ chi, xương cốt trên người tách tách vang dội, người khác nghe thấy đều hoảng sợ.

Cung Ly Lạc ồn ào muốn đứng lên, Phong Thành Quang bắt được Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc cảm tức nhìn Phong Thành Quang, Phong Thành Quang khẽ lắc đầu, "Nha đầu này, so với tướng tượng của chúng ta, còn thâm bất khả trắc (sâu không lường được)!"

"Nhưng."

"Lo lắng sẽ bị loạn, yên lặng theo dõi biến hóa!"

Cung Ly Lạc nghiêng rằng, "Sau ngày hôm nay, nhất định tiêu diệt tam quốc!"

Phong Thành Quang cười, "Nha đầu này ở nơi nào, lão già ta đây ở nơi đó!"

Hắn không có nhà để về, chỉ cần nha đầu này ở đây, hắn sẽ ở đây.

Tam quốc, không gì phải sợ hãi.

Cung Ly Lạc nhìn trên đài, hai mắt đỏ bừng, Vô Ưu cũng nhìn Cung Ly Lạc, trong con ngươi, là vô hạn an ủi.

Cung Ly Lạc nhìn, bỗng dưng an lòng.

Ưu nhi, Ưu nhi.

Nếu ta vô cùng mạnh mẽ, ai dám bôi nhọ ngươi.

Vô Ưu nhìn Cung Ly Lạc, đột nhiên nở một nụ cười.

Nhẹ nhàng bỏ chân vào trong thùng gỗ, sau đó một cái chân khác, từ từ co lại trong thùng gỗ.

Yên tĩnh không tiếng động.

Cho đến khi.

"Trời ạ."

"Ông trời ơi."

"Đây là mơ sao?" lê q đôn

"Thật không thể tưởng tượng nổi!"

Dưới đài, dân chúng kêu lên.

Ai cũng không thể nghĩ đến, Vô Ưu lại có thể cuộn cả thân thể vào trong thùng gỗ, chỉ lộ ra một cái đầu.

Ai cũng không dám vỗ tay, ai cũng không dám lên tiếng.

"Ưu nhi."

Cung Ly Lạc thất thanh (ngheñ ngào) hô to, âm thanh khàn khàn.

Vô Ưu cười, từ từ đứng lên, hoàn hảo không chút tổn hại.

"Trời ạ."

Mọi người không thể tin được những gì mắt mình đã thấy, đơn giản như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi.

Nữ tử kia, lại có thể, lại có thể.

Vô Ưu cười nhìn Cung Ly Lạc, ném đến chỗ Cung Ly Lạc một nụ hôn gió nóng bỏng, lớn mật, nhiệt tình.

Lại có từng tiếng hít khí vang lên.

Nữ tử này thực sự không biết xấu hổ, nhưng, vì sao, cảm thấy, cho dù nàng làm cái gì, cũng giống như chuyện đương nhiên!

Vô Ưu đối với mọi thứ, đều làm như không thấy, nhìn sắc mặt Bùi Diệu Nguyệt trắng bệch, "Công chúa, đến phiên ngươi!"

"Vô Ưu Quận chúa, ta."

Bùi Diệu Nguyệt luống cuống.

Quay đầu lại nhìn Bùi Ngọc, trên mặt Bùi Ngọc, cũng hoảng loạn. Trong con ngươi, cũng hoảng sợ.

Bùi Diệu Nguyệt há miệng muốn gọi, Bùi Ngọc lại nghiêng đầu sang chỗ khác.

Bùi Diệu Nguyệt nhắm mắt, cực kỳ khó chịu.

Hôm nay, hôm nay.

Cái thùng gỗ này, nàng không cuộn vào được.

Cửa thứ ba, cửa thứ ba, chỉ cần Vô Ưu thua, sẽ bằng nhau, dù sao tuyển trận đó, nàng đã xuyên qua vô số lần.

"Trận này, ta chịu thua!"

Thử cũng chưa từng thử.

Vô Ưu cười lạnh, "Công chúa, không phải ngươi nên thử một chút sao? Nói không chừng, ngươi cũng có thể, hay là Công chúa đối với trận đấu thứ ba, tin tưởng mười phần!"

"Ta."

Đột nhiên Vô Ưu nhíu mày, "Ngược lại ta nghĩ, nếu như, lấy thêm mấy cây trúc, khiến bố cục trước mắt, xáo trộn một chút, khẳng định càng thú vị!"

Nói xong, đến gần Bùi Diệu Nguyệt, "Tuyển trận này, ngươi nhất định đã xuyên qua rất nhiều lần, ha ha, ha ha!"

Âm thanh rất lớn, không chỉ Bùi Diệu Nguyệt nghe thấy rõ ràng, dân chúng, bao gồm người của Tứ Quốc, đều nghe rõ ràng, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, lao đảo lui về phía sau mấy bước.

Ma quỷ, nữ nhân trước mặt này, là một ma quỷ.

Nàng thông minh, tất cả, đều đã tính toán.

Tất cả, bọn họ tự cho là âm mưu, quỷ kế, đều nằm trong kế hoạch của nàng.

"Không công bằng, không công bằng."

Dưới đài, dân chúng Đông quốc hô to.

"Tại sao nàng đã xuyên qua rất nhiều lần, mà Vô Ưu Quận chúa của chúng ta một lần cũng chưa xuyên qua, thêm tuyển, thêm tuyển!"

"Đổi tuyển trận, đổi tuyển trận!"

Dù sao, Vô Ưu Quận chúa cũng chưa từng xuyên qua, chỉ cần trận này, Công chúa Tây quốc không xuyên qua được, Vô Ưu Quận chúa sẽ thắng.

Dân chúng hô to, một lần lại một lần.

Bùi Diệu Nguyệt một câu cũng nói không ra, chỉ cảm thấy một thanh đao nhọn mắc kẹt trong yết hầu, không nuốt vào được, không rút ra được.

Nuốt xuống, chết, rút ra, cũng chết.

Chưa bao giờ cảm thấy, cái chết, cách nàg gần như vậy.

Gần, đã gần sát thân thể của nàng, ngấm vào linh hồn của nàng.

Đó là sợ hãi.

Dân chúng hô to, Cung Ly Lạc đứng lên, "Bốn vương đồng ý đổi tuyến trận, thêm tuyến!"

Bùi Ngọc chỉ cảm thấy, hôm nay, mặt mũi của Tây quốc, muốn mất hết.

Nhắm mắt lại, cắn răng nghiêng lợi, từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói, "Bốn cung cũng đồng ý!"

Tuyến trận không thể thay đổi, nhưng, tăng thêm rất nhiều tuyến, rậm rạp chằng chịt, gần như không có lối để xuyên qua.

Bùi Diệu Nguyệt nhìn, hai tay nắm chặt.

Móng tay bấm vào tay, cũng không cảm thấy đau.

Cả người đều tê dại.

Vô Ưu cười nhìn Bùi Diệu Nguyệt, "Công chúa, vẫn là ta lên trước sao?"

Đi trước, mở đường.

Chỉ là, Vô Ưu tin tưởng, nàng nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, làm Bùi Diệu Nguyệt không nhìn thấy rõ.

Hôm nay, Bùi Diệu Nguyệt hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Bùi Diệu Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, mạnh mẽ chống đỡ không để té xỉu, "Vô Ưu Quận chúa xin mời!"

Nghĩ thầm, chỉ cần một lát nữa nàng, thấy rõ con đường Vô Ưu đi, nàng nhất định có thể đi qua.

Nhất định có thể.

Chỉ là, chỉ là, Bùi Diệu Nguyệt đã quên mất, cho dù nàng đi qua, nàng vẫn sẽ thua.

Vô Ưu cười lạnh, "Vậy ta liền bắt đầu, Công chúa phải nhìn cho kỹ!"

Nói xong, Vô Ưu xuyên qua tuyến trận.

Mỗi một sợi dây, đều có thuốc độc, không được dính vào da, xiêm áo cũng không thể chạm vào.

Bùi Diệu Nguyệt mở to hai mắt, nhìn từng cử động của Vô Ưu.

Nhưng

Động tác của Vô Ưu, thật sự quá nhanh, nhanh đến mức Bùi Diệu Nguyệt cũng không kịp nhìn thấy rõ, Vô Ưu đã bình yên vô sự xuyên qua tuyến trận, sau đó như một con bướm bướm vui sướng, lao vào trong ngực Cung Ly Lạc.

"Ca ca, ta thắng!"

Tiếng hô to này, thiên chân vô tà (ngây thơ), vui sướng.

Nhưng, Bùi Diệu Nguyệt biết, Vô Ưu là một ma quỷ, ma quỷ.

Quay đầu lại, nhìn Cung Ly Lạc, lại thấy Cung Ly Lạc ôm chặt lấy Vô Ưu, tóc trắng Hồng Y.

Sau đó, Cung Ly Lạc khóc.

Một giọt nước mắt, rơi trên tóc Vô Ưu.

Là đau lòng, là kiên quyết, là căm hận.

"Ưu nhi"

Vô Ưu nghe vậy ngẩng đầu, giơ tay lung tung gạt lệ cho Cung Ly Lạc, "Không cho khóc, sau ngày hôm nay, ngươi hiểu!"

"Ta hiểu, Ưu nhi, ta hiểu, lần này."

Tuyệt không nương tay.

"Công chúa Tây quốc, xin mời!" Cung Ly Lạc lớn tiếng mở miệng.

Lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm.

Cầm xiêm áo mặc vào cho Vô Ưu, cùng Vô Ưu ngao nghể mà đứng.

Phía sau bọn họ, Thúy Thúy cúi đầu, nước mắt không ngừng rơi, một giọt lại một giọt rơi trên đàn ngô đồng.

Nàng đau lòng cho Vô Ưu.

Cầm hận những người xấu xa kia ý thế hiếp người, nhưng cũng không làm được gì.

Tiểu thư, tiểu thư, Thúy Thúy nhất định sẽ mạnh mẽ, không cầu đuổi kịp bước chân của người, chỉ cầu, có thể có tư cách đứng ở bên cạnh người.

Mạc Cẩn Hân đứng nghiêm một bên, nắm tay nắm chặt.

Như thế, cũng tốt.

Phong Thành Quang ngồi thản nhiên, nâng chung trà lên, thản nhiên thưởng thức.

Bùi Diệu Nguyệt nhìn Cung Ly Lạc.

Rất muốn nói với Cung Ly Lạc, nàng chỉ, chỉ yêu hấn mà thôi.

Vì sao hấn lại độc ác như vậy, trong mắt, chỉ yêu người độc địa kia, nữ nhân giống như ma quỷ.

"Công chúa, xin mời!"

Cung Ly Lạc mở miệng lần nữa.

Thân thể Bùi Diệu Nguyệt mềm nhũn, ngã nhào trên đất, cầu cứu nhìn Bùi Ngọc.

Bùi Ngọc đứng lên, vừa định mở miệng.

Âm thanh Cung Ly Lạc lạnh nhạt nói: "Thế nào, Thái tử Tây quốc, thua, muốn đổi ý sao?"

"Hừ, chỉ là, chuyện hôm nay, ai cũng đừng mơ tưởng được đổi ý, Bồn vương tuy chỉ là một Vương Gia nho nhỏ, nhưng, Bồn vương quyết định sẽ không để cho ái phi của Bồn vương, chịu một chút vũ nhục nào, mà những tiện nhân kia, người cận vệ kia phải hoàn toàn rút lui!"

"Hôm nay, Công chúa Tây quốc, phải xuyên qua tuyến trận!"

"Cung Ly Lạc., ngươi dám uy hiếp Bồn cung!" Bùi Ngọc hô to.

Cung Ly Lạc cười lạnh, "Uy hiếp ngươi thì như thế nào!"

"Hôm nay Bồn vương không chỉ uy hiếp ngươi, càng muốn ngươi mang câu nói này trở về nói cho Tây Hoàng, ba tòa thành trì của Tây quốc, Bồn vương không cần, Bồn vương muốn toàn bộ Tây quốc, đền bù lại những sỉ nhục hôm nay ái phi của Bồn vương phải chịu!"

Bùi Ngọc nghe vậy, kinh hãi ngã ngồi ở trên ghế.

Một câu cũng không nói được.

Thái tử Nam quốc, Thái tử Bắc quốc, sắc mặt càng thay đổi.

Hôm nay, bọn họ đã quá đáng.

Chọc giận Cung Ly Lạc.

Ánh mắt Cung Ly Lạc lạnh lùng nhìn Bùi Diệu Nguyệt, "Người đâu, đưa Công chúa Tây quốc lên đường!"

"Dạ!"

Cung Nhất tự mình dẫn người tiến lên, nhắc Bùi Diệu Nguyệt tê liệt trên mặt đất lên, đang ngây ngốc, quên mất phải giãy giụa, sau khi kinh hô, liền ném vào tuyến trận.

"A."

Sau khi xiêm áo bị lửa đốt, là da thịt thối rữa, phỏng.

"A, cứu mạng."

Bùi Ngọc đứng lên, "Diệu Nguyệt."

Bốn phía lập tức có người bịt mắt giơ tên nỏ, nhắm ngay Bùi Ngọc, cùng với sứ thần Tây quốc.

"Thái tử Tây quốc, Bồn vương khuyên người, không cần hành động thiếu suy nghĩ, nếu không."

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, hôm nay, Cung Ly Lạc sớm đã có chuẩn bị.

Cô Vân Sở nhìn sắc mặt Cô Vân Yên Nhiên bên cạnh đã trắng bệch, "Yên Nhiên, người xem."

Trong lòng Cô Vân Yên Nhiên cũng sợ hãi.

Bởi vì, tiếp đó, chính là trận đấu của nàng và Vô Ưu.

Làm sao bây giờ, tâm tư đã loạn, một lát nữa phải làm thế nào để tỉnh tâm, không bị bên ngoài quấy nhiễu.

Mà Bùi Diệu Nguyệt trong tuyến trận dần dần ngưng thét chói tai, kinh hãi.

Cho đến khi cả người thối rữa, da thịt không còn, để lại một bộ xương trắng.

Một người sống sờ sờ, cứ như vậy chỉ trong một khoảng thời gian, nhanh như vậy, biến thành một bộ xương trắng.

Kinh sợ đầu chỉ có người của Tam quốc, ngay cả dân chúng Đông quốc, đối với Vô Ưu, đó là từ nhân cách, bắt đầu e ngại.

Mới vừa rồi, Vô Ưu Quận chúa, từ tuyến trận kia, bình yên vô sự, đi xuyên qua.

Tiếp đó, cùng Nam quốc đấu trận thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Không nương tay với người cận bã.

Không nương tay với người cận bã.

Công chúa Nam quốc Cô Vân Yên Nhiên, dịu dàng như nước, cho dù thế nào, cũng không tức giận. Trời sinh tính tình thiện lương, đối với tất cả mọi người đều ôn hòa, tính tình tốt, người trong thiên hạ đều biết.

Nếu nói tính tình tốt, đơn giản chính là so tính tâm.

So ba trận như cũ.

Trận đầu, so ngồi thiền, trận thứ hai, đứng một chân, trận thứ ba, đi trên dây thép.

Sau khi Vô Ưu nghe, hì hì cười ra tiếng.

Dẫn tới vô số ánh mắt.

Vô Ưu bình bình thản thản, mặc cho mọi người nhìn.

"Vô Ưu Quận chúa, không biết người cười cái gì?" Thái tử Nam quốc Cô Vân Sở hỏi.

Vô Ưu nhú mày, "Cười cái gì, cười ba trận đấu này, hao thời hao lực, chẳng khó khăn gì!"

Sắc mặt Cô Vân Sở khẽ biến.

Thân thể giật giật, "Vây Vô Ưu Quận chúa cảm thấy, như thế nào mới tính là khó?"

"Cái này."

Tâm tư Vô Ưu hơi đổi, "A, có!"

Cười nhìn Cô Vân Sở, "Nhưng mà, chỉ sợ Thái tử Tây quốc đau lòng cho muội muội, nên không dám~"

Cô Vân Sở khẽ nắm quyền, biết rõ đây là một cái bẫy, nhưng.

Tên đã lấp vào cung, không bán không được.

Công chúa Tây quốc, kim chi ngọc điệp (cành vàng lá ngọc), nhưng, Quận chúa Đông quốc ngự tứ, Lạc vương phi, đó cũng là hậu duệ quý tộc của hoàng thất, vô cùng tôn quý.

Hôm nay, phép khích tướng của Vô Ưu, trong lòng hẳn biết rõ, lại phải đồng ý.

"Vô Ưu Quận chúa, chỉ cần nói ra, Bôn cung, nhất định đồng ý!"

"Ca ca." Cô Vân Yên Nhiên kêu lên.

Vô Ưu Quận chúa này, rất quý quái, làm sao ca ca có thể đồng ý.

Cô Vân Sở liếc Cô Vân Yên Nhiên một cái, lạnh lùng, tâm Cô Vân Yên Nhiên lại cả kinh, lập tức cúi đầu xuống.

Không dám nói gì.

Cho dù chết, cũng phải ngẩng đầu ưỡn ngực, không sợ hãi đi đến cái chết.

Vô Ưu nhìn, ha ha ha che miệng nở một nụ cười, phách lối, tùy ý, hài lòng, liêu lỉnh.

"Ha ha ha."

Tiếng cười từ từ ngừng lại, Vô Ưu mới lên tiếng, "Trận đầu tiên so ngồi thiền, có câu nói, cái ăn đều từ nòi đi lên, không bằng chúng ta lấy một cái nòi lớn, rồi lồng hấp, ngồi ở trên lồng hấp, trong nòi có nước sôi, dưới nòi có lửa lớn đốt nóng, xem ai chịu được thời gian dài hơn, thì coi như người đó thắng!"

Trận đấu này, rõ ràng là muốn lấy mạng người.

Bao nhiêu người nhìn Vô Ưu, nhìn với cặp mắt khác xưa.

Phải trải qua những việc như thế nào, mới có thể nghĩ ra những chiêu nham hiểm kỳ quái như vậy.

"Vô Ưu Quận chúa." Cô Vân Sở thấp giọng kêu.

Vô Ưu nhếch môi, "Chuyện gì?"

"Trận thứ hai, Vô Ưu Quận chúa có cao kiến gì?"

Vô Ưu nhú mày, "Giẫm lên châm bản (hình như gần giống với bàn đĩnh nhưng đầu châm bị cắt bỏ), chỉ chân đứng thẳng được mang vớ, như thế nào?"

Cô Vân Sở nắm quyền.

Nhìn Cô Vân Yên Nhiên, trầm tư một lát, "Trận thứ ba thì sao?"

"Trận thứ ba?" Vô Ưu im lặng chốc lát, nhìn Cô Vân Yên Nhiên, "Công chúa biết sao?"

"Hiểu sơ một chút!"

"Công chúa không sợ độc xà mãnh thú (rắn độc thú dữ) sao?"

Cô Vân Yên Nhiên nhú mày, gật đầu.

Độc xà mãnh thú, làm sao có thể không sợ.

"Nếu ở phía dưới dây thép, thả một vài con độc xà mẫn thú, khẳng định kích thích lại chơi rất vui!" Vô Ưu nói xong, nhìn Cô Vân Yên Nhiên, nét mặt tươi cười như hoa.

Cô Vân Yên Nhiên hít sâu một cái.

Cự tuyệt, không dám nói ra khỏi miệng. Trận đấu là do nàng đề xuất, hôm nay, làm sao cự tuyệt được. Một khi cự tuyệt, mắt cũng không chỉ mỗi mặt mũi của nàng.

"Tốt!"

Âm thanh nhẹ như muỗi kêu.

Ba trận đấu, thắng hai trận thì coi như thắng. ~~lê#quý#đôn~~

Nhưng, khi nồi lớn, lồng hấp được chuẩn bị xong, dưới nồi lớn, củi lửa nổi lên, khói cuộn cuộn.

Cô Vân Yên Nhiên bỗng nhiên thỏa mãn.

"Công chúa, xin mời!"

Vô Ưu khách khí giờ tay, cười nhìn Cô Vân Yên Nhiên, tiến lên, leo lên cầu thang, mang giày giẫm ở trên lồng hấp, ngồi xếp bằng xuống.

Khẽ vận khí, nhắm con ngươi lại, đôi tay đặt trên đầu gối, sắc mặt bình tĩnh, không sợ hãi.

Cô Vân Yên Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, từ từ leo lên cầu thang, giẫm ở trên lồng hấp, ngồi xuống.

Nghiêng đầu lặng lẽ nhìn Vô Ưu, lại thấy Vô Ưu vẫn đạm phong khinh (Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì), đáng vẻ không sao cả.

Tâm sợ hãi.

Học đáng vẻ của Vô Ưu, giả bộ bình tĩnh.

Đồng La gõ vang, phía dưới nồi lớn bắt đầu đốt lửa.

Khói bay lượn lơ, nước trong nồi bắt đầu sôi, trên lồng hấp, cũng bắt đầu khó khăn.

Vừa bắt đầu, Cô Vân Yên Nhiên còn cảm thấy, không có gì đáng ngại, nhưng, nước trong nồi càng ngày càng sôi, càng ngày càng nóng bỏng, trên lồng hấp, càng ngày càng khó mà chịu đựng được.

Cái loại đau đớn đó, từ dưới thân chậm rãi lan tràn lên.

Cô Vân Yên Nhiên cảm giác thân thể như muốn bị chưng chín, len lén nhìn Vô Ưu, lại thấy nàng bình tâm tĩnh khí mà ngồi, bên trên khí nóng lượn lơ, làm Hồng Y của nàng càng nổi bật, sắc mặt đỏ hồng, giống như tiên.

Là ai nói nàng ngu ngốc không biết gì, là ai nói nàng không xinh đẹp, không xứng với Cung Ly Lạc.

Những người nói lời này, nhất định là bị mù, thiếu tâm, không có đầu óc.

Cung Ly Lạc nhìn, cũng đau lòng.

Phong Thành Quang ngồi ở một bên, lạnh nhạt uống trà, ăn điểm tâm, hai tay Cung Ly Lạc nắm quyền.

Ưu nhi.

Cho dù muốn danh dương thiên hạ, cũng không cần như vậy.

Trong nồi, nước sôi, hơi nóng càng nhiều, Cô Vân Yên Nhiên không chịu nổi, đứng lên, lập tức có người đỡ nàng.

Đứng trên mặt đất, Cô Vân Yên Nhiên nhìn Vô Ưu.

Nàng vẫn vẫn đạm phong khinh, một bộ dạng không quan tâm, đáng vẻ yên lặng.

Mắt khép hờ.

Hôm nay.

Lại thấy một bóng dáng màu tím, nhanh chóng bay đến phía trước, để lại hơi thở lạnh lẽo.

Cô Vân Yên Nhiên nghiêng đầu nhìn.

Lại thấy Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu vào trong ngực, hưng phấn kêu, "Ưu nhi, chúng ta thắng!"

Tím nghẹn ngào đau nhói, hân hoan với nàng, là yêu thương thật lòng.

Nghe nói, bọn họ cùng nhau lớn lên, trong những ngày khó khăn nhất, giúp đỡ lẫn nhau.

Nghe nói, hân vì nàng, tóc mới bạc đi.

Nghe nói, khi nàng trở về, mặt hân giãn ra vui cười, rốt cuộc là người có Thất Tình Lục Dục (thất tình bao gồm: hi, nộ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người).

Nghiêng đầu nhìn huynh trưởng của mình, ở trong mắt huynh trưởng, Cô Vân Yên Nhiên nhìn thấy sự thất vọng, khẽ khép hờ mắt.

Thất bại, nàng cũng không ngờ tới.

"Ca ca."

Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu thật chặt, "Ưu nhi, không cần so, chúng ta không cần so."

Vô Ưu bật cười, "Ca ca, tại sao không cần so?"

"Ta đau lòng!"

Đau lòng đến mức vỡ nát.

Nữ tử hân coi như trân bảo, sao có thể bị người vũ nhục như vậy.

"Ca ca, cảm ơn người đã yêu thương ta, nhưng mà, ván cờ này đã mở, nhất định phải được kết thúc, hôm nay, ai cũng không thể khiến cho ván cờ này, nửa đường bị gián đoạn, người đáng chết, ai cũng không chạy thoát!"

"Ưu nhi."

Vô Ưu cười, "Ca ca, ta sẽ thắng, thắng lại rất tốt, từ đó Danh Dương tứ hải, để cho mọi người đều biết, ca ca, cưới được nữ tử, không phải là một người ngu ngốc, một người vô dụng, nàng, vô cùng tao nhã, nữ tử trong thiên hạ, đều không sánh bằng!"

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, "Ưu nhi, là ta không xứng với người!"

Nữ tử tốt như vậy, yêu hân như vậy.

Vì hân bỏ ra nhiều như vậy, là Cung Ly Lạc hân không xứng.

"Làm sao có thể." Cười.

Mắt ngọc mây ngài, nở một nụ cười vô song, tuyệt sắc khuynh thành, khí chất khuynh quốc. Ngạo nghễ mà đứng, nhìn xuống thiên hạ.

Trận đấu thứ hai.

Một chân giẫm lên chân bản.

Vô Ưu nhìn Cô Vân Yên Nhiên, "Công chúa, xin mời!"

Cô Vân Yên Nhiên nhìn chân bản, mặc dù đầu chân đã bị cắt bỏ, chẳng vẫn bén nhọn, nhưng vẫn lãnh lẽo như cũ.

Lạnh lẽo đến đáy lòng, vào trong xương tủy.

Vô Ưu bỏ giày, chỉ mang vớ, giẫm lên.

Chân trái đứng, chân phải từ từ nâng lên, để ở bên trong đầu gối chân trái, hai tay từ từ giơ lên, chắp tay trước ngực.

Con người híp lại, khoe miệng khẽ nhếch cười, mắt nhìn phía trước.

Sau khi Cô Vân Yên Nhiên do dự, cũng cởi giày, mang vớ tuyết trắng giẫm lên.

"Khàn ~"

Đau, từ lòng bàn chân, lan tràn đến tim, cả người nàng đều đau, thậm chí lan tràn đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tuyệt không thủ hạ lưu tình.

Tuyệt không thủ hạ lưu tình.

Kim châm đâm vào lòng bàn chân, từ từ có máu chảy ra, bắt đầu đau, đau vào tận nội tâm.

Bắp chân bắt đầu phát run, từ từ không chịu đựng nổi.

Thân thể mềm nhũn, phịch một tiếng té xuống đất, bị té rất nặng.

Cũng không dám kêu đau.

Nhưng gần như trong nháy mắt, một bóng dáng màu đỏ lạnh lùng, đi qua trước mặt nàng, ôm một bóng dáng màu đỏ giống vậy, đi sang một bên ngồi xuống ghế, giọng nói dịu dàng hỏi.

"Ưu nhi, có khỏe không, có đau hay không, có muốn bôi thuốc hay không?"

Mà nàng, không người nào quan tâm.

Bởi vì nàng thua, trận thứ ba, so hay không so, cũng thua.

Lại thấy ca ca của nàng, thần dân của nàng, tỷ muội, bằng hữu, đều lạnh lùng nhìn nàng.

Không có ai tiến lên đỡ nàng.

Cố gắng bò dậy, từng bước từng bước khó khăn đi về phía trước.

Đứng bên cạnh Cô Vân Sở, Cô Vân Yên Nhiên thấp giọng kêu, "Ca ca."

Cô Vân Sở lạnh lùng nhìn Cô Vân Yên Nhiên, "Ván thứ ba, bất luận như thế nào cũng phải thắng!"

Nếu trận thứ ba cũng thua, Nam quốc còn mặt mũi nào mà tồn tại.

Cô Vân Yên Nhiên điều chỉnh hơi thở, chân đã bị thương, trận thứ ba, làm sao có thể thắng?

"Ca ca."

Cô Vân Yên Nhiên vốn muốn nói mấy câu, nhưng mà, Cô Vân Sở lạnh lùng liếc mắt một cái, cực kỳ vô tình, lời của Cô Vân Yên Nhiên, toàn bộ đều nghẹn ở cổ họng.

Trận thứ ba bắt đầu. %l^&q#ý đ(ô)n

Đi dây thép.

Một sợi dây thép bắt ngang giữa không trung, trên giấy thép, quần hai con rắn độc đang khắc lưỡi, là rắn độc chân chân chính chính.

Vô Ưu mang giày, nhanh nhẹn, thân thể ổn định đứng ở trên giấy thép, dây thép bất động.

Hai con rắn độc, sau khi nhìn thấy Vô Ưu, bị dọa sợ đến mức soạt soạt lui về phía sau, đó là sự sợ hãi, sinh ra từ trong xương tủy.

Mọi người khiếp sợ.

Phong Thành Quang hi hi cười ra tiếng.

Cung Ly Lạc nghiêng đầu nhìn, Phong Thành Quang cười rất vui vẻ, giả bộ không chút để ý nhỏ giọng nói với Cung Ly Lạc, "Lúc trước, nha đầu này vào xà hang (hang rắn), bị mấy ngàn con rắn độc cắn, những con rắn độc bên trong hang, dần dần, đều bị nàng một con lại một con nấu canh hiệu kính lão già ta rồi, ha ha, ha ha!"

Mấy câu nói đơn giản, lại khiến tim Cung Ly Lạc đau đớn vô cùng.

Nghiêng đầu nhìn Vô Ưu, lại nhìn Cô Vân Yên Nhiên, lạnh giọng nói, "Nam thái tử, mặc dù các ngươi đã thua, nhưng mà, vẫn còn một ván cuối cùng, không phải sao?"

Cô Vân Sở nhìn Cô Vân Yên Nhiên, sau khi Cô Vân Yên Nhiên do dự một chút, phi người lên, đứng trên giấy thép, nhìn hai con rắn độc, cả kinh đổ mồ hôi hột.

Dây thép động một cái, lòng bàn chân lại bị thương, thân thể lắc lư, té xuống đất.

"A"

Cô Vân Yên Nhiên kêu thảm một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Nhất là con rắn kia, treo ngược ở trên giấy thép, khạc lưỡi rắn với nàng.

Cô Vân Yên Nhiên cầu cứu nhìn Cô Vân Sở, Cô Vân Sở xoay đầu đi, Cô Vân Yên Nhiên há miệng thở dốc, nhưng trong lòng biết rõ, nàng đã là một món đồ bỏ đi.

Khô sở nhắm mắt lại.

Cái gì thương yêu, cái gì cung chiêu, vào giờ phút này, đều không đáng nhắc tới.

Nhìn Vô Ưu từ trên giấy thép bay xuống, "Vô Ưu Quận chúa, ta thua!"

Vô Ưu nghe vậy, nhũn mảy, "Nếu thua, công chúa, là tự mình động thủ, hay là Vô Ưu tiễn ngươi lên đường?"

"Ngươi"

Cô Vân Yên Nhiên kinh ngạc.

Không phải Vô Ưu nên, vì danh tiếng, mà nói, chuyện này đến đây thôi.

"Xem ra, công chúa đang hy vọng Vô Ưu tiễn ngươi một đoạn rồi!" Ngay khi Vô Ưu vừa dứt lời, mọi người chỉ thấy một bộ Hồng Y nhanh chóng bay đến bên cạnh Cung Ly Lạc, sau đó nhanh chóng trở về.

"A"

Sau một tiếng kêu, Cô Vân Yên Nhiên giờ tay lên, che cổ bị cắt đứt.

Kinh ngạc nhìn Vô Ưu.

Nàng động thủ.

Nàng lại có thể tự thân động thủ.

Mọi người khiếp sợ.

Vô Ưu lại thu kiếm, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, "Có chơi có chịu!"

Sau đó lạnh lùng nhìn Hoàn Nhan Tiên, dùng môi không tiếng động nói, "Tiếp theo, chính là ngươi!"

Hoàn Nhan Tiên hiểu.

Tâm, khẽ nhú chặt.

Lại cố gắng cười một tiếng, đứng lên, "Vô Ưu Quận chúa, xin mời!"

Tiên Lễ Hậu Bình (trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực).

Vô Ưu cười lạnh

"Công chúa không cần đa lễ, một lát nữa, ta quyết định tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với ngươi!"

Phách lối cuồng vọng, Hoàn Nhan Tiên cười lạnh, "Vậy chúng ta cứ chờ xem!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thu thập công chúa cận bã cuối cùng.

Vô Ưu âm lãnh (âm u lạnh lẽo) cười một tiếng.

Hoàn Nhan Tiên, là ai cho ngươi dũng khí đi gây sự với người khác.

Một lát nữa cứ chờ xem, một lát nữa, chắc chắn sẽ để cho ngươi nhìn thật tốt, cái gì gọi là Sơn Ngoại Hữu Sơn, Nhân Ngoại Hữu Nhân (mình đã giỏi nhưng vẫn có người giỏi hơn).

Hai trận trước, Vô Ưu đại thắng.

Hoàn Nhan Tiên chịu rất nhiều áp lực, nên tạm thời nghỉ ngơi.

"Ưu nhi."

Phía sau, Cung Ly Lạc đuổi hết tất cả mọi người, nhẹ nhàng rửa sạch chân cho Vô Ưu, bôi thuốc mỡ.

Cúi thấp đầu, không thấy rõ mặt của hắn, nhưng Vô Ưu biết, Cung Ly Lạc rất khó chịu.

"Ca ca, ta thắng hai trận, chỉ cần thắng một trận nữa, nữ tử trong thiên hạ, không còn ai, có thể so với ta!"

Vô Ưu vui vẻ nói.

Cung Ly Lạc lại càng khó chịu.

"Ưu nhi, bọn họ đáng chết."

Vô Ưu cười, "Ca ca, bọn họ thật sự đáng chết, hôm nay làm bọn họ mất hết thể diện, chúng ta lại không hề tổn thất gì, không phải rất tốt sao!"

"Ưu nhi, đây là lần cuối cùng, về sau, chỉ cần có người khiêu khích, trực tiếp giết chết, không cần biết hắn là ai, cho dù là Thiên Hoàng Lão Tử (vua), cũng không thể bắt nạt ngươi như vậy!"

"Tốt!"

Vô Ưu đáp lời.

Về sau thấy ai không vừa mắt, đánh hắn tới khi thuận mắt.

Ai không phục, đánh tới khi hắn chịu phục.

Người cận bã, tiện nhân, tất cả đều quỳ xuống cho cô nãi nãi ta, đánh.

Một bên khác, Hoàn Nhan Cảnh lẳng lặng đứng, trong lòng có chút không yên, nhìn muội muội ở một bên.

"Tiên nhi."

Hoàn Nhan Tiên cười, "Ca ca, ngươi yên tâm, trong lòng ta biết rõ!"

"Có thể thắng?"

"Tất nhiên là có!"

Một nữ tử bị vứt bỏ, cho dù vận khí tốt, cũng chỉ có thể luyện được khúc thứ nhất.

Không đủ uy hiếp.

Chân mày Hoàn Nhan Cảnh khẽ nhíu, "Tiên nhi, trong lòng ta không yên."

Hoàn Nhan Tiên xem thường, những khúc này (ý nói mười khúc), nàng đã luyện vài chục năm, từ lúc mới bắt đầu học, đã luyện tập, qua vài chục năm, mới luyện đến khúc thứ ba.

Vô Ưu.

Không thể nào so với nàng.

Một phòng khác. #ê q^úy đ*ôn

Đông Hoàng Cung Diệu nhận được một mật hàm, còn chưa mở ra, trong lòng đã cảm thấy lo lắng không yên, hoảng hốt, sau khi mở ra xem, sắc mặt trắng bệch, tay run run, nói không ra một câu.

"Hoàng thượng." Thôi công công thấp giọng kêu, muốn đi nhặt mật hàm.

"Cút."

Đông Hoàng Cung Diệu gầm lên, trong lòng ngũ vị tạp trần, đau thương khó chịu.

Không, không, không phải sự thật, đây tuyệt đối không phải sự thật.

Thôi công công lập tức lui ra.

Một lúc lâu sau Đông Hoàng Cung Diệu mới nhặt mật hàm lên, một lần lại một lần xé nát, lắc đầu.

Đây không phải là sự thật, chuyện này không thể nào là sự thật.

Nhất định đã sai, nhất định là như vậy!

Sai lắm nhiều như vậy, lúc không thể bù đắp, ông trời mới nói cho hần biết, sai lắm rồi, mười phần sai.

Không đến thời gian uống một ly trà, Cung Ly Lạc đã biết Đông Hoàng Cung Diệu nhận được một mật hàm.

Cung Ly Lạc nắm chặt tay Vô Ưu, Thúy Thúy hầu hạ Vô Ưu dùng bữa, Vô Ưu mệt mỏi muốn ngủ.

Giọng của Cung Ly Lạc lạnh nhạt nói, "Nghĩ biện pháp lấy được nội dung mật hàm!"

"Dạ!"

Ảnh vệ lặng yên không một tiếng động lui ra.

Mà trận tranh tài lại chính thức bắt đầu.

Công chúa Bắc quốc Hoàn Nhan Tiên, sở trường của nàng chính là đàn.

Cho nên, trận đấu này chính là so kỹ thuật đàn.

Hoàn Nhan Tiên cho là Vô Ưu sẽ đưa ra rất nhiều điều kiện, nhưng, Vô Ưu một chữ cũng không nói, cũng không nhìn Hoàn Nhan Tiên một cái, lạnh nhạt ngồi xuống, đàn đã được chuẩn bị xong.

Trận đấu so hấp dẫn bách điều, trận thứ hai so nhiếp hồn (mê hoặc lòng người), trận thứ ba so đoạt lòng người.

Vô Ưu thần nhiên nhếch môi, đeo bao tay Thiên Tầm Ti lên, thần nhiên sờ dây đàn.

Tiếng đàn leng keng, quanh quẩn không dứt.

Chợt thấy trên bầu trời, có vô số con chim bay tới, vui sướng bay múa trên đỉnh đầu Vô Ưu, líu ríu kêu.

Sau khi Hoàn Nhan Tiên kinh ngạc, sờ dây đàn, hi vọng hấp dẫn những con chim kia bay qua.

Con chim bay qua, dừng ở trên đỉnh đầu Hoàn Nhan Tiên, sau khi thả xuống vô số phân chim, lại bay trở về trên đỉnh đầu Vô Ưu, lượn vòng.

Lại nghe được tiếng chim từ phương xa.

"Trời ạ, đây là chim gì."

"Chẳng lẽ là Phượng Hoàng trong truyền thuyết?"

"Thì ra đây chính là Phượng Hoàng!"

Đúng, Phượng Hoàng.

Lại thấy con chim Phượng Hoàng kia dừng ở bên cạnh Vô Ưu, sau đó vui sướng khiêu vũ, thỉnh thoảng lông vũ kim quang xán xán (hình như nghĩa là

sáng óng ánh, quý giá) rơi xuống.

Cho đến khi tiếng đàn của Vô Ưu dừng lại, một hồi lâu nhưng bách điều cũng không muốn rời đi.

"Trở về đi, về sau muốn nghe ta đánh đàn, tới Lạc vương phủ, ta nhất định đàn cho các ngươi nghe!"

Bách điều nghe vậy, riu rít rời đi.

Trận đấu, Vô Ưu thắng.

Vô Ưu cười nhìn Hoàn Nhan Tiên, "Công chúa, đa tạ!"

Hoàn Nhan Tiên cười lạnh, "Kịch hay vẫn còn ở phía sau!"

"Công chúa, hi vọng ngươi nói được làm được!"

Trận đấu thứ hai.

Nhiếp hồn.

Hai bên đều có mười cao thủ, chờ Vô Ưu, Hoàn Nhan Tiên đánh đàn nhiếp hồn.

Hoàn Nhan Tiên nhiếp hồn cao thủ Đông quốc, Vô Ưu nhiếp hồn cao thủ Bắc quốc.

Dĩ nhiên, nếu như ngươi có bản lĩnh, cũng có thể giết chết bọn họ, móc tim ra, đặt trên khay, thì coi như ngươi thắng.

Vô Ưu thờ ơ nhìn Hoàn Nhan Tiên, nở một nụ cười.

Hoàn Nhan Tiên cũng cười.

Nghĩ thầm, Vô Ưu chỉ là có vận khí tốt mà thôi.

Vô Ưu nhắm mắt, cười, hai tay sờ dây đàn.

Hoàn Nhan Tiên cũng không chịu bị bỏ ở phía sau.

Nhưng mà, chỉ chốc lát sau, Hoàn Nhan Tiên, không thể bình tĩnh.

Bởi vì, bởi vì.

Cao thủ Đông quốc, bất động, hoàn toàn không bị tiếng đàn của nàng ảnh hưởng, mà mấy người Bắc quốc quanh năm bị tiếng đàn của nàng huấn luyện, từng người một hồn bay phách lạc, giờ tay lên móc tim lẫn nhau.

Cả trái tim, * trắng trợn bị móc ra.

Một, hai, ba. . . , chín, chỉ còn lại một trái.

Mà, cao thủ Đông quốc, vẫn bất vi sở động (không cử động).

"Không."

Hoàn Nhan Tiên kêu lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Tiếng đàn dừng lại.

Mà bàn tay trắng nõn của Vô Ưu vẫn lạnh nhạt sờ dây đàn.

Tất cả mọi người lại nhìn thấy, Hoàn Nhan Tiên từ từ đứng lên, những sợi tóc đột nhiên bay múa, giống như điên cuồng, tiến lên, hai cánh tay mở ra.

Mà cao thủ của Bắc quốc, giờ tay, lập tức xuyên qua ngực của Hoàn Nhan Tiên, móc trái tim của Hoàn Nhan Tiên ra.

"Tiên nhi."

Hoàn Nhan Cảnh hô to.

Hoàn Nhan Tiên, muội muội hấn thương yêu nhất.

Tại sao có thể, cứ thế mà chết đi.

Tại sao có thể.

Mà người kia, nắm trái tim của Hoàn Nhan Tiên, từng bước từng bước đi về phía Hoàn Nhan Cảnh, một chân quỳ xuống, đưa trái tim của Hoàn Nhan Tiên cho Hoàn Nhan Cảnh.

"Không."

Hoàn Nhan Cảnh hô to, muốn tiến lên phía trước, lại phát hiện, Hoàn Nhan Tiên giống như bị cách ly khỏi hắn, hắn hoàn toàn không chạm vào được.

Chỉ có thể trở mắt nhìn Hoàn Nhan Tiên, như một con búp bê vải bị hỏng, nặng nề té xuống đất.

Trong con người, tất cả đều là không thể tin.

"Tiên nhi."

Muội muội của hắn, cứ thế mà chết đi.

Tức giận nhìn Vô Ưu.

Vô Ưu cũng nhìn Hoàn Nhan Cảnh, dùng môi không tiếng động nói, "Chết chưa hết tội!"

"Vô Ưu, Cung Ly Lạc." Hoàn Nhan Cảnh tức giận hô to.

"Hoan nghênh người bất cứ lúc nào cũng có thể đến báo thù, tới một, ta giết một người, tới hai, ta giết một đôi!" Vô Ưu nói xong, thu đàn.

Đứng dậy, nhẹ tựa chim hồng, phi thân lên.

Gần như tại thời điểm đó, Cung Ly Lạc cũng phi thân lên, ôm Vô Ưu, hai người, phi thân bay đi.

Vô Ưu thắng, dân chúng Đông quốc reo hò, chạy khắp nơi truyền tin, nếu lần đầu tiên thắng vị tiểu thư nhỏ bé kia chỉ khiến Vô Ưu được, Danh Dương Đông quốc, như vậy vào giờ phút này, cái tên Vô Ưu, như măng mọc sau mưa, trong nháy mắt truyền khắp Tứ Quốc.

Nhiều năm sau, có người nhắc đến, vẫn nói chuyện say sưa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng.

Vô Ưu đại thắng ba trận, sau đó cùng Cung Ly Lạc rời đi.

Dân chúng Đông quốc liên tục reo hò.

Bởi vì, bọn họ đều đặt cược Vô Ưu thắng, từng người một vội vàng đi đổi tiền, vui vui mừng mừng.

Dịch quán.

Thái tử Tam quốc ngồi chung một chỗ, ai cũng không lên tiếng. Tồn thất một công chúa, còn mất ba tòa thành. Lần này, không chỉ mất mặt, còn mất hết thể diện.

"Các người thấy thế nào?" Hoàn Nhan Cảnh hỏi.

Hoàn Nhan Tiên cứ như vậy chết thảm ở trước mặt của hắn, thế nhưng hắn lại không thể làm gì, hôm nay, hận không được tự tay giết chết Vô Ưu, báo thù cho Hoàn Nhan Tiên.

Bùi Ngọc, Cô Vân Sở không nói gì.

"Các người không nói lời nào cũng không sao, Cung Ly Lạc đã truyền lời đến, hắn không cần ba thành trì, mà là muốn cả tam quốc, hôm nay, chúng ta là người trên cùng một thuyền, thuyền lật, ai cũng đừng mong sống yên ổn, không bằng chúng ta liên thủ, diệt trừ Cung Ly Lạc, chấm dứt hậu họa (tai họa về sau)!"

Lời của Hoàn Nhan Cảnh, làm sao Bùi Ngọc, Cô Vân Sở không nghĩ đến.

Nhưng, vào giờ phút này, là lúc thích hợp để động thủ sao?

"Để cho ta suy nghĩ, suy nghĩ!" Cô Vân Sở nói xong, đứng dậy, rời đi.

Bùi Ngọc cũng đứng lên, "Đúng như lời người nói, chúng ta là người trên cũng một thuyền, tự nhiên sẽ không để chiếc thuyền lật!"

Bởi vì bọn họ biết rõ, mặc kệ Cung Ly Lạc đánh chiếm bất kỳ một quốc gia nào, thiên hạ, nhất định là vật trong túi Cung Ly Lạc.

Ở một nơi non xanh nước biếc.

Một cây cầu gỗ, dưới cầu là một dòng suối róc rách chảy, cá tự do tự tại bơi qua bơi lại.

Lúc Cung Ly Lạc và Vô Ưu tới đây, một bà bà tóc trắng xoá lập tức đi ra.

"Chủ tử."

Cung Ly Lạc ừ một tiếng, ôm Vô Ưu vào trong phòng.

Đặt Vô Ưu ở trên ghế, "Ưu nhi."

"Ca ca, vào giờ phút này, phải là lúc chúng ta ăn mừng cùng nhau, nhưng tại sao lại tới nơi này?"

"Bà bà kia, là bà vú của mẫu thân ta!"

"Ah."

Cung Ly Lạc cầm tay Vô Ưu, "Ưu nhi, những người đó, sẽ không dùng tay, mà ta, cũng không có ý định trốn tránh nữa, ta muốn đối diện với mọi chuyện, cho nên."

"Ca ca, người không muốn mang ta đi chung sao?" Vô Ưu hỏi, đầu khẽ cúi xuống.

"Không phải, Ưu nhi, ngoại trừ bên cạnh ta ra, an bài người ở nơi nào, ta cũng không yên lòng, dẫn người đến đây, là vì những bọt nước dưới chân người, cần được tiêu sủng!" Cung Ly Lạc nói xong, cời giấy Vô Ưu xuống, chân đã sủng lên, Cung Ly Lạc nhẹ nhàng chạm vào, "Đau không?"

"Ca ca, người mà phù phù (thối), sẽ hết đau!"

"Vậy một lát, sau khi ngâm chân, lúc bôi thuốc, sẽ phù phù!"

Sau khi nấu thuốc xong, ngâm chân, tiêu sủng, thật ra thì Vô Ưu không hề đau một chút nào, nhưng Cung Ly Lạc lại khẩn trương đến mức mồ hôi chảy đầm đìa.

Người này, là một nam tử cho dù núi Thái Sơn có sập trước mắt nhưng sắc mặt cũng không thay đổi, lại vì chân của nàng, mà chảy mồ hôi đầm đìa.

"Ca ca."

Cung Ly Lạc lắc đầu một cái, "Không có việc gì, chỉ là có chút khẩn trương, sợ!"

Trong lòng lo lắng, nếu chân nàng bị thương, về sau không thể đi lại thì làm thế nào?

Vừa mới bắt đầu trận đấu, không hề cảm thấy, nhưng sau đó, càng nghĩ, càng sợ.

Lúc bôi thuốc, Cung Ly Lạc tự tay bôi thuốc cho Vô Ưu, vừa bôi thuốc, vừa phù phù cho Vô Ưu, cẩn thận, chỉ sợ làm Vô Ưu bị đau.

Vô Ưu nhìn, thân nhiên hé miệng mà cười.

Trở lại Lạc vương phủ.

Cơm tối đã được chuẩn bị.

Một bàn lớn cao lương mỹ vị, rượu ngon.

"Cung Nhất, truyền lệnh xuống, cấp thức ăn cho mọi người, thưởng bạc theo cấp bậc!" Cung Ly Lạc nói xong, ôm Vô Ưu ngồi xuống.

Một bàn thức ăn, bốn người ăn.

Phong Thành Quang bung ly rượu lên, "Nha đầu, lão già này kính ngươi một ly!"

Vô Ưu bung ly rượu lên, "Uống ít một chút, đã lớn tuổi, cho dù thân thể bằng sắt, cũng không chịu đựng được!"

Sau đó nhẹ nhàng nhấp, rồi đặt ly rượu xuống, gấp thức ăn cho Cung Ly Lạc, nhai kỹ nuốt chậm.

Phong Thành Quang sững sờ, gạt đầu một cái, "A, tốt!"

Sau khi ăn xong.

Vô Ưu ngồi ở trên ghế đọc sách, Cung Ly Lạc ở một bên bình tĩnh phân phó, từng người áo đen tới tới lui lui, Vô Ưu lại làm như không thấy.

"Vương Gia."

"Dò xét được rồi sao?"

"Vương Gia, chỉ lấy được một câu, dường như đang ám chỉ Hòa quốc sư, Duệ vương có liên quan!"

Quốc sư, Duệ vương?

Cung Ly Lạc khẽ nhíu lông mày, "Truyền lệnh xuống, nghỉ biện pháp, kéo quốc sư về Kinh Thành!"

Thù mới hận cũ, nên tính một lượt.

"Dạ!"

Sau khi người ngoài đi ra, Vô Ưu mới đặt sách thuốc xuống, "Ca ca, quốc sư này là?"

"Ta tra được, người năm đó ám sát chúng ta, Hòa quốc sư đã từng gặp mặt, cho nên."

Vô Ưu nhíu mày, "Những thích khách kia là quốc sư thuê hay sao?"

"Không hẳn!"

Vô Ưu không nói gì.

Hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Cung Minh Duệ đứng trước mặt, Cung Minh Duệ lại cứ nhìn xung quanh, mắt cũng không dám nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, dáng vẻ có tật giật mình.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, hít một hơi thật sâu, "Đi xuống đi!"

"Dạ!"

Cung Minh Duệ đi ra khỏi Ngự Thư Phòng, mới thở phào nhẹ nhõm.

May mắn không có bị nhìn ra manh mối gì, nếu không sau này làm sao làm người.

Đông Hoàng Cung Diệu chỉ cảm thấy, cả người khí hư vô lực, ngã ở trên ghế rồng. Thôi công công lập tức tiến lên, "Hoàng thượng, đêm đã khuya, nên đi nghỉ ngơi!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Thôi công công, "Ngươi nói, năm đó Ly phi có phản bội trẫm hay không?"

Thôi công công nhắm mắt, không nói.

Lúc này, dù nói gì, cũng đã không còn cần thiết.

"Hỏi ngươi, ngươi cũng không biết, thôi, đi xuống đi!"

"Hoàng thượng, hôm nay không lật bài tử sao?"

Đông Hoàng Cung Diệu khẽ lắc đầu, "Trăm mệt mỏi, lui ra đi!"

"Dạ!"

Phủ thái tử. d d LêQĐôn

Thái tử Cung Thịnh nhìn phủ thái tử trống rỗng, dần dần bị thương nở một nụ cười.

Thiên hạ này, sớm muộn gì cũng không có đất cho hắn đặt chân.

Chỉ là, nếu Cung Ly Lạc làm Hoàng đế, hắn còn có thể làm một Vương Gia.

Minh vương phủ.

Minh vương Cung Minh thản nhiên uống rượu, trong đầu, không quên được biểu hiện hôm nay ở trên đài của Vô Ưu.

Không có vừa múa vừa hát, lại bình tĩnh thận trọng, mắt nhìn trời xanh.

"Vương Gia."

Cung Minh khoát tay, "Đi xuống đi, không cần nói nữa, mặt khác, phải người đưa tin cho Cung Ly Lạc, nói, nếu cần gì, cứ mở miệng!"

"Dạ!"

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, thiên hạ sắp loạn.

Tổ chim bị phá thì không có trứng lành, rất nhiều người ở Đông quốc đều bắt đầu suy nghĩ tới, phải theo ai.

Lòng người hoang mang, dưới sự bình tĩnh, bão tố sắp tới. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Bắt đầu giết hại.

Trong những sứ thần đi theo Thái tử Tam quốc, tất nhiên cũng có mưu sư.

"Mưu sư, chuyện này, người thấy thế nào?" Hoàn Nhan Cảnh hỏi nam tử trung niên bên cạnh.

Nam tử trung niên ôm quyền, trầm tư một lát, "Thái tử, hành động lần này sợ là không ổn!"

Ám sát Cung Ly Lạc, thành công thì tốt, nếu thua, Cung Ly Lạc phản công, hậu quả khó mà lường được.

"Hừ, hôm nay hắn đã nói lời ngạo độc với Tây quốc, mưu sư cho rằng, nếu đoạt được Nam quốc, hắn có thể hạ thủ lưu tình với Bắc quốc? Cho dù hạ thủ lưu tình, chẳng lẽ muốn Bắc quốc về sau phải dựa vào hơi thở của Cung Ly Lạc hắn mà sống tạm?"

Hoàn Nhan Cảnh hừ lạnh.

Ban đầu Cung Ly Lạc là một hùng sư (con sư tử mạnh mẽ) đang ngủ say, nhìn hung dữ mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa tỉnh lại hoàn toàn, hôm nay Cung Ly Lạc, bởi vì nữ tử hắn yêu, từ từ thức tỉnh, móng vuốt của hùng sư đã vươn ra, răng đã mài nhọn.

Mà Tam quốc, không, là Tứ Quốc, chính là bữa tiệc lớn trong mâm của hắn.

Thay vì để cho hắn kiêu ngạo, không bằng bóp chết từ trong trứng nước.

Mưu sư trầm mặc chốc lát, cúi người nói nhỏ bên tai Hoàn Nhan Cảnh, "Thái tử điện hạ, không bằng chúng ta làm như vậy."

Sau khi Hoàn Nhan Cảnh nghe vậy, gật đầu.

Gian kế đã hạ.

Thái tử Tây quốc Bùi Ngọc ngồi ở chủ vị, phía dưới là mưu sư của Tây quốc.

"Thái tử điện hạ, lấy ý kiến ngu muội của vi thần, vào giờ phút này mà trở về Tây quốc, sẽ không ổn."

Bùi Ngọc nhìn mưu sư, không nói gì.

"Thái tử điện hạ, không bằng liên thủ cùng Nam quốc, Bắc quốc, trước lật đổ Cung Ly Lạc rồi hãy nói!"

Bùi Ngọc gật đầu, "Ừ, đưa tin cho Cô Vân Sở và Hoàn Nhan Cảnh, nói, chỉ cần có kế hoạch đối phó Cung Ly Lạc, bản thái tử cũng tham gia vô điều kiện!"

"Dạ!"

Nam quốc.

Cô Vân Sở.

Phía sau tấm bình phong, một mình đứng ở trước cửa sổ.

Vào giờ phút này, là đối thủ của Cung Ly Lạc, nếu không biết nhìn xa trông rộng, không bằng dựa vào Cung Ly Lạc.

"Người đâu!"

"Thái tử điện hạ."

"Hẹn Lạc vương, âm thầm gặp mặt hần một lần!"

Hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu đã đứng ở bên hồ một lúc lâu, Thôi công công đứng ở sau lưng, nhắm mắt không nói gì.

"Quốc sư vào kinh rồi sao?"

Gần như lúc Đông Hoàng Cung Diệu dứt lời, Thôi công công lập tức từ trạng thái gần chết trong nháy mắt sống lại, "Hồi hoàng thượng, mật thám báo lại, đã vào kinh!"

"Đã phái bao nhiêu người đi điều tra quốc sư?"

"Hồi hoàng thượng, 5000!"

Đông Hoàng Cung Diệu không nói gì, xoay người đi tới Vị Ương Cung của hoàng hậu.

Bây giờ Vị Ương Cung, sau khi trải qua việc huyết tẩy, khắp nơi vẫn còn mùi máu tươi, hoàng hậu cũng không phách lối, tự cho là đúng như trước kia, mỗi ngày đều ở Vị Ương Cung ăn chay niệm Phật.

"Hoàng thượng giá lâm."

Tay hoàng hậu đang khảy phật châu hơi dừng lại, hít sâu một hơi, vẫn quỳ gối trên bô đoàn.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, khoát tay đuổi mọi người đi, trong đại điện, chỉ có hần và hoàng hậu.

"Hoàng thượng, có gì phân phó, phái người tới nói một tiếng là được rồi, hoàng thượng cần gì phải tự mình tới đây, nô tì rất sợ hãi!"

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy thì hừ lạnh, "Trẫm hỏi ngươi, ngươi cũng đã biết, về chuyện năm đó Ly phi sinh non?"

Hoàng hậu kinh ngạc. d ã ^lê^quý^đơn

Chẳng lẽ, năm đó, không phải là ý tứ của hoàng đế?

"Hoàng thượng, Ly phi sinh non, không phải do hoàng thượng phân phó sao?"

Đông Hoàng Cung Diệu lão đảo lui về phía sau mấy bước, "Tại sao có thể là trẫm?"

Sau khi sợ hãi, Đông Hoàng Cung Diệu chạy như điên về Đường Tâm điện.

"Ngươi nói, Ly phi là sinh non, hay là sinh con tự nhiên, hay là có người, cầm lông gà của trẫm làm lệnh tiễn (kim bài)?"

Thôi công công nhắm mắt, không dám nói gì.

Ly phi là một cây gai trong tâm Đông Hoàng Cung Diệu, ai cũng không dám động.

"Truyền Lạc vương vào cung!"

"Dạ!"

"Người tự mình đi đi!"

Thôi công công kinh ngạc, lại cung cung kính kính lên tiếng trả lời, "Dạ, nô tài sẽ xuất cung!"

Lạc vương phủ.

Cung Ly Lạc và Vô Ưu đã sớm tắm rửa thay quần áo, đi ngủ.

Khi Cung Ly Lạc biết Đông Hoàng Cung Diệu truyền vào cung, trầm tư một lát, "Vào cung."

Vô Ưu đưa tay, kéo Cung Ly Lạc, "Ca ca, ta đi với người!"

Cung Ly Lạc cười nhạt, "Tốt!"

Hầu hạ Vô Ưu mặc quần áo, cùng nhau vào cung.

Bắt đầu giết hại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Lời thật lòng.

Lúc ra khỏi cửa, Vô Ưu còn thận trọng đeo bao tay lên, mang đàn theo, phía dưới thân đàn, có một chỗ trống, vừa đúng lúc có thể để một thanh chủy thủ!

Xe ngựa được chuẩn bị ổn thỏa, Cung Ly Lạc đỡ Vô Ưu lên xe ngựa.

"Cung Nhất."

"Có thuộc hạ!"

Cung Ly Lạc hơi híp mắt lại, "Tùy cơ ứng biến, nếu trước khi trời sáng, ta vẫn chưa trở lại, người biết phải làm như thế nào đúng không?"

"Hồi vương gia, thuộc hạ biết!"

Cung Ly Lạc gật đầu, lên xe ngựa.

Lần này, điều khiển xe ngựa là Cung Nhị, bên cạnh còn có hai mươi thị vệ, từng người một, đều võ nghệ cao cường, lấy một địch một trăm.

Bên trong xe ngựa, Vô Ưu cầm tay Cung Ly Lạc, "Lần này, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta!"

Cung Ly Lạc nắm chặt tay Vô Ưu.

Trên đường cái, vô cùng yên tĩnh, cũng không có âm thanh phu canh điểm canh, tĩnh mịch, lại mang theo sát khí.

"Ca ca." Vô Ưu thấp giọng kêu.

Cung Ly Lạc khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu rõ, đưa tay đến chỗ nhô ra bên cạnh xe ngựa, nhẹ nhàng ấn xuống một cái, kết một tiếng.

Xe ngựa chột dừng lại, gần như trong nháy mắt, mũi tên nhọn từ bốn phương tám hướng bay đến, mười thị vệ nhanh chóng rút kiếm, cản những mũi tên nhọn.

Những mũi tên nhọn dính trên xe ngựa, không đâm vào được, cũng sẽ không thể đâm vào.

Gần như trong nháy mắt khi những mũi tên nhọn được bắn đến, Cung Ly Lạc phi người ra, giống như ma quỷ, lần nữa trong chớp mắt, đã bay lên nóc nhà, vron trường thương trong tay, chỉ thấy đầu người, từ nóc nhà lặn xuống, huyết tấy đỏ cả bầu trời đêm.

Lúc tất cả thích khách còn chưa kịp nhận ra, đã đưa bọn họ xuống Hoàng Tuyền.

Những thích khách đứng ở trước xe ngựa không còn một người sống sót.

"Vương Gia." Cung Nhị thấp giọng kêu.

Cung Ly Lạc vung tay lên, "Vào cung!"

Mặc kệ là do ai phải tội, đều không quan trọng, hôm nay, giết không tha.

Chui vào trong xe ngựa, Vô Ưu cười với Cung Ly Lạc, con người sáng chói rực rỡ, không hề bởi vì bị ám sát mà e ngại, cười đến âm lòng.

Vươn tay đến trước mặt Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc nắm chặt, ngồi ở bên cạnh Vô Ưu, "Sợ sao?"

Vô Ưu lắc đầu.

Chém giết, có gì đáng sợ?

Cửa cung.

Thị vệ thủ cửa cung nhìn thấy những mũi tên nhọn trên xe Cung Ly Lạc thì nuốt một ngụm nước bọt, chẳng dám thở mạnh, cung cung kính kính nhường đường cho xe ngựa của Cung Ly Lạc vào cung.

Ở trong cung, Thôi công công đã sớm đứng chờ, thấy Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu xuống xe ngựa, lập tức thỉnh an, "Nô tài ra mắt Lạc vương!"

Cung Ly Lạc hừ lạnh một tiếng, dắt Vô Ưu đi tới Dưỡng Tâm điện, một tay nắm trường thương, Vô Ưu ôm cầm, khéo léo đi theo sau lưng Cung Ly Lạc.

Thôi công công nhắm mắt, cũng đi theo phía sau.

Dưỡng Tâm điện. İşte q/ty đ'ôn

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Cung Ly Lạc, rồi liếc nhìn Vô Ưu bên cạnh Cung Ly Lạc, lại lần nữa nhìn Cung Ly Lạc.

Phải nói dáng dấp của Cung Ly Lạc thực sự rất giống mẫu phi của hân.

Có lẽ, cũng bởi vì sự giống nhau này, không có chút nào giống hân, hân mới luôn luôn nghi ngờ.

Trước kia, mặc dù Cung Ly Lạc đối với ngôi vị hoàng đế luôn không quan tâm, nhưng lại có âm mưu khác, đủ để tự vệ, cho dù kẻ nào làm Hoàng đế, cũng không dễ dàng trêu chọc hân, hôm nay, vì nữ tử hân yêu, hân Phong Mang Tất Lộ (bộc lộ tài năng), chém giết phi phạm.

Hơn nữa thanh trường thương kia, còn nhỏ máu, tỏ rõ, mới vừa rồi chắc chắn đã trải qua chém giết.

"Lạc nhi."

Đông Hoàng Cung Diệu thấp giọng kêu, Cung Ly Lạc ngược mắt, trong con người, đều là châm chọc, nở một nụ cười châm chọc.

Cười, nhưng trong mắt lại băng hàn thấu xương (lạnh như băng), không rõ tâm tư.

Yên lặng không nói gì.

Trong nháy mắt tìm Đông Hoàng Cung Diệu đau nhói, "Lạc nhi, hôm nay kêu người vào cung, là có chút chuyện, muốn chứng thực với người!"

Cung Ly Lạc cười lạnh, "Hoàng thượng, không cần chứng thực với ta, dù là chuyện gì, trong lòng người hiểu rõ là được, cho dù người không hỏi ta, ta cũng sẽ không tôn kính người!"

Hân, không quan tâm.

"Lạc nhi, ta là phụ hoàng của người."

Cung Ly Lạc hi hi cười ra tiếng, cả người phát ra khí lạnh âm u, gần từng tiếng nói...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Bắt đầu tính kế.

"Là phụ hoàng, nhưng chưa chắc là phụ thân ruột, dù là phụ thân ruột, nhưng tâm lại đen tối, ruột phổi thói nát, bất công đến mức khiến tâm người băng giá!"

"Cung Ly Lạc." Đông Hoàng Cung Diệu hét lớn, "Người nhất định phải khiêu chiến uy nghiêm của trẫm sao?"

"Uy nghiêm?" Cung Ly Lạc chê cười, gần từng tiếng bằng hàn thấu xương nói: " Uy nghiêm của người, lúc người giả vờ thương yêu ta, cung chiều ta, đẩy ta lên đầu ngọn sóng để giết ta, lúc phái người ám sát ta, cũng đã không còn tồn tại, cho nên, người không có tư cách nói về uy nghiêm với ta!"

Thân thể Đông Hoàng Cung Diệu cứng lại, ngã ngồi ở trên ghế rồng, nhắm mắt hỏi, "Cho dù là dùng giang sơn Đông quốc để đổi, cũng không có đường sống sao?"

"Không có!" Cung Ly Lạc nói như đinh đóng cột, cầm tay Vô Ưu thật chặt.

Vì Vô Ưu, thiên hạ này, hắn nhất định muốn.

Mà thiên hạ này, nếu hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể dựa vào hai tay của mình mà đi tranh đoạt.

"Lạc nhi."

Cung Ly Lạc cắt đứt lời nói của Đông Hoàng Cung Diệu, âm thanh lạnh nhạt nói: " Nếu như người gọi ta đến đây, chỉ vì muốn nói với ta những lời không quan trọng này, thì hãy thu hồi bộ dạng làm bộ làm tịch của người, phụ tử từ hiếu, đừng khiến cho ta cảm thấy, người đã rất ác độc, mà hôm nay, còn vô cùng ghê tởm."

Nói xong, nhắm mắt nói với Vô Ưu, "Ưu nhi, chúng ta đi!"

Trời đất bao la, chỉ có Vô Ưu của hắn, là thật tâm chân ý đối tốt với hắn.

Vô Ưu gật đầu, mặc cho Cung Ly Lạc dắt mình đi ra ngoài.

Đông Hoàng Cung Diệu tức giận một câu cũng không nói được.

Rốt cuộc là sai lầm rồi. d.i.e.n đ.a.n l.e.q.u.y.d.o.n

"Lạc nhi, phải làm gì, phải làm gì, người mới có thể tha thứ cho ta?" Đông Hoàng Cung Diệu hô to.

"Tiếp tục tìm đường chết, hoặc chết trong tay ta, ta sẽ tha thứ cho người!"

Ôn hoà, không mặn không nhạt, âm thanh không chút cảm tình truyền đến, đánh vào trái tim của Đông Hoàng Cung Diệu.

Đau đớn năm đó bị Ly phi phản bội, lần nữa cuốn tới.

Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu trực tiếp xuất cung, cẩn thận đỡ Vô Ưu lên xe ngựa, trở về Lạc vương phủ.

Vừa về tới Lạc vương phủ, Cung Nhất lập tức tiến lên, "Vương Gia, đã tra được nội dung mật hàm."

Cung Ly Lạc nheo mắt, "Nói!"

"Nội dung mật hàm, đại khái là, Vương Gia ngài mới là con trai ruột của hoàng đế, năm đó Ly phi sinh non là bị người hãm hại."

Cung Ly Lạc nhíu mày, giờ tay ý bảo Cung Nhất không cần nói nữa, "Đi xuống đi!"

Cung Nhất lập tức lên tiếng trả lời rồi lui ra.

Là thị vệ đứng đầu bên cạnh Cung Ly Lạc, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, tất nhiên Cung Nhất đã suy nghĩ thích đáng.

Một mình Cung Ly Lạc đứng trong sân, Vô Ưu nhìn, vô cùng đau lòng, tiến lên, từ sau lưng ôm lấy Cung Ly Lạc, "Nghĩ gì thế?"

"Ưu nhi, người nói xem, thi thể mẫu phi ở đâu?"

Vô Ưu kinh ngạc, "Là sao?"

"Phần mộ của mẫu phi ở đây, nhưng thi thể lại không thấy đâu, người nói xem." Cung Ly Lạc nói xong, cầm tay Vô Ưu, "Ưu nhi, người nhất định không được rời khỏi ta, nhất định không được."

Vô Ưu bật cười, "Tại sao ta lại rời khỏi ngươi?"

Nam tử trong thiên hạ, thiên thiên vạn vạn, người ưu tú như Cung Ly Lạc, không phải là không có, nhưng, sẽ không có người nào giống như Cung Ly Lạc, nhất nòng về, hết lòng dưỡng dục (nuôi dưỡng và dạy dỗ) năm năm

Cung Ly Lạc đã sớm cảm thấy mưa gió sắp tới, hôm nay lấy được tin tức, U Minh cung cũng chuẩn bị tranh giành thiên hạ.

"Ca ca, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, Vô Ưu đều sẽ ở bên cạnh ca ca, không xa không rời!"

Đây là lời thề, cũng là lời cam kết.

Dịch quán.

Hoàn Nhan Cảnh phái một ngàn người đi ra ngoài, nhưng một người cũng không trở về, kinh hãi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Muru sư, ngươi xem."

Nam tử trung niên do dự một chút, "Một kích không trúng, không bằng, chúng ta đổi biện pháp!"

"Biện pháp gì?"

"Xướng tay từ trên người Vô Ưu Quận chúa, chỉ cần Vô Ưu Quận chúa ở trong tay chúng ta, còn sợ Cung Ly Lạc không khoanh tay chịu trời!"

Sau khi Hoàn Nhan Cảnh trầm tư một lát, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Cường địch đột kích.

Nếu Cung Ly Lạc có điểm yếu, đó chính là Vô Ưu, mà Vô Ưu.

"Muru sĩ, ngươi nói, phải làm thế nào mới có thể lừa Vô Ưu Quận chúa ra ngoài, để bắt nàng?" Hoàn Nhan Cảnh hỏi.

Thủ đoạn của Cung Ly Lạc, hẳn đã thấy qua.

Nếu không thể lay động Cung Ly Lạc, vậy thì ra tay từ trên người Vô Ưu Quận chúa.

Chỉ là, phải làm thế nào để dụ Vô Ưu Quận chúa ra ngoài?

Nam tử trung niên, trầm tư một lát, mới cúi xuống nói nhỏ bên tai Hoàn Nhan Cảnh "."

Hoàn Nhan Cảnh cười lạnh, "Vậy thì như thế đi!"

Lạc vương phủ.

Mạc Cẩn Hàn đang ngủ say, nhưng đôi tay lại cảm thấy lạnh lẽo, con buồn ngủ trong nháy mắt bị hoảng sợ thay thế, hét lên một tiếng, "A." Trực tiếp lăn xuống giường.

Mà trên giường lớn của hắn, có mấy con rắn lớn đang nằm, còn đang khạc lưỡi rắn với hắn.

Nghiến răng gầm nhẹ, tùy tiện bắt lấy xiêm áo, đến giày cũng không kịp mang, đã chạy ra ngoài.

Xa xa, Mạc Cẩn Hàn nghe thấy Vô Ưu đang gảy đàn, tiếng đàn nhàn nhạt, như có như không, vội vàng đi tới, "Ta, trên giường ta có rắn!"

Vô Ưu nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên lên tiếng trả lời, "Uh, ta biết rồi!"

"Ngươi biết?" Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc, chẳng lẽ là Vô Ưu.

"Uh, ngươi mới vừa nói cho ta biết!" Vô Ưu nói xong, dừng tay, ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn Mạc Cẩn Hàn, giống như đang cười nhạo Mạc Cẩn Hàn là

một đại nam nhân mà còn sợ rắn.

"Khốn kiếp!" Mạc Cẩn Hàn mắng một tiếng, xoay người rời đi.

Vô Ưu thần nhiên nhếch môi, hô to với bóng lưng của Mạc Cẩn Hàn, "Ta nói, tìm Cung Nhất đi bắt rắn, hàm cách thủy rắn và gà mái, dùng tắm bổ rất là tốt!"

"Không cần, một lát nữa ta một kiếm chém một con, không tin không thu thập được mấy con rắn!"

Vô Ưu cười.

Cực kì lạnh nhạt, cực kì lạnh nhạt.

Ngoài dự đoán của Vô Ưu Tuyên Văn Trường công chúa đưa thiệp mời tới, nghĩ đến việc cô nãi nãi này đã cử hành lễ cập kê của mình, trong lòng Vô Ưu rất có hảo cảm.

"Người đâu."

"Quận chúa!"

"Ca ca ra ngoài, lúc nào thì trở về?" Âm thanh Vô Ưu lạnh nhạt hỏi, ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời lại mờ mịt, giống như mưa gió sắp nổi lên.

"Hồi quận chúa, lúc ra ngoài Vương Gia nói, sắp tới mới trở về, phân phó tiểu nhân chuyển lời lại cho Quận chúa!"

Vô Ưu nhíu mày.

Buổi tối mới trở về, chưa từng liên hệ mà Tuyên Văn Trường Công chúa lại đến mời?

Còn chuẩn bị xe ngựa.

Vô Ưu nheo mắt, "Đi, bảo Mạc Cẩn Hàn thay xiêm áo, cùng ta ra ngoài, một lát sau, để cho người âm thầm đi theo, nếu ta không phân phó, không được ra tay, còn có đàn của ta, cũng mang theo cho ta, nói với họ, ta muốn đánh đàn cho cô nãi nãi nghe!"

Thuộc hạ không hiểu.

Vô Ưu cười lạnh, "Người không cần phải hiểu, chỉ cần làm theo là được rồi!"

"Dạ, thuộc hạ đi chuẩn bị ngay!"

Làm thuộc hạ, xác thực không cần phải hiểu rõ quá nhiều, chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được rồi.

Vô Ưu đứng ở cửa Lạc vương phủ, Thúy Thúy ôm đàn đứng nghiêm một bên, kể từ khi biết được Vô Ưu không có ý định mang mình đi, Thúy Thúy hơi đau lòng.

Mạc Cẩn Hàn tâm không cam tình không nguyện đổi xiêm áo đi tới, Thúy Thúy lập tức tiến lên, đưa đàn cho Mạc Cẩn Hàn, "Chăm sóc tiểu thư thật tốt."

Mạc Cẩn Hàn bĩu môi, nhận lấy đàn, thần nhiên "Ừ" một tiếng.

Vô Ưu lập tức lên xe, Mạc Cẩn Hàn ôm đàn lên xe ngựa, ngồi ở bên cạnh Vô Ưu, thấy Vô Ưu nhắm mắt dưỡng thần, Mạc Cẩn Hàn nhìn sùnn mặt Vô Ưu, chẳng dám thở mạnh.

"Mạc Cẩn Hàn."

"Ừm!" diện đàn lê q'ủy đ>ô

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Gặp mặt.

【061】

Đầu tiên Vô Ưu nhìn thấy, chính là một chiếc xe ngựa cực kỳ hoa lệ, bốn phía xe ngựa, treo từng chuỗi châu linh (chuông và ngọc trai), theo làn gió phát ra tiếng động rất nhỏ.

Hai bên xe ngựa, có năm mỹ nhân đang đứng, mỹ nhân cũng không tận lực trang điểm, xiêm áo đều bình thường, nhưng, chính những trang phục thật đơn giản này, lại vẽ ra vóc người lung linh của họ, xinh đẹp phi phàm.

Vô Ưu để ý không phải là những điều này, mà là chiếc xe ngựa kia, nhìn rất quen thuộc, nhưng nàng dám khẳng định, cũng chưa từng gặp qua.

"Các hạ là."

Tiếng nói của Vô Ưu vừa ngừng, từ bên trong xe ngựa, đột nhiên truyền ra tiếng cười, "Từ lúc Bồn cung chủ ra ngoài cho đến nay, người có thể sống sót từ trong ảo thuật của Bồn cung chủ, Vô Ưu Quận chúa là người đầu tiên!"

Con người Vô Ưu híp lại.

Là hấn.

Cung chủ U Minh cung.

Giống như để chứng minh lời nói với Vô Ưu, rèm xe ngựa bị vén lên, từ bên trong xe ngựa, một nam tử mặc Hồng Y, trên mặt đeo mặt nạ màu bạc, không thấy rõ dung mạo, chỉ lộ ra đôi môi bạc và mắt phượng hẹp dài.

Đôi tay thon dài, như có như không hạ xuống, nhẹ nhàng đỡ hằm từ trong ngực.

Hằm từ kia, ước chừng bốn năm tuổi, như hoa như ngọc, cực kỳ đáng yêu.

Cung chủ U Minh cung—— gọi là gì?

Quay đầu lại hỏi Mạc Cẩn Hàn, Mạc Cẩn Hàn há miệng thờ dốt, nhưng lại nói không nên lời.

Dù sao trong truyền thuyết, Cung chủ U Minh cung Thân Đồ Thiên Tuyết thật sự không phải là một người tốt.

Vô Ưu nhũu mày, liếc Mạc Cẩn Hàn một cái, ôm đàn nhảy xuống xe ngựa, thấy phu xe đã sớm té xuống đất, khí tuyệt mà bỏ mình.

Con người híp lại, tiến lên ba bước, khễ khom lưng nhắm mắt đối với xe ngựa phía trước, "U Minh cung chủ, hữu lễ!"

Thân Đồ Thiên Tuyết thần nhiên nhếch môi.

Hay cho một nữ tử lớn gan, không biết là do kẻ tài cao nên gan cũng lớn, hay là do được Cung Ly Lạc sủng ái, khiến cho nàng tự cho là đúng như vậy.

Cho rằng hấn là kẻ ngu ngốc giống bọn người Tam quốc.

"Vô Ưu Quận chúa, không cần đa lễ!"

Lạnh nhạt xa cách, lãnh khốc vô tình, hấn rất lạnh lùng, không phải cùng một loại người với Cung Ly Lạc.

Cả người tản ra sự lạnh lẽo, cự người ngoài ngàn dặm.

Hơi thở lạnh lẽo, giống như muốn đóng băng tất cả mọi thứ quanh mình, khiến cho người khác nhìn thấy, liền kinh hồn bạt vía, cả người phát run, cho dù mặc xiêm áo đỏ thắm thêu tơ vàng, nhưng cũng không giấu được sự lạnh lẽo kia, cho dù không nhìn thấy dung mạo thật sự của hấn, nhưng trong lòng cũng không dám sinh ra một chút không tôn trọng. Sự lạnh lẽo này hoàn toàn khác với Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc lạnh, nhưng trong lòng vẫn yêu một người, hơn nữa bởi vì Vô Ưu trở về, dần dần có nhân khí!

Một là bẩm sinh lạnh lùng, một là sau khi gặp nạn mới kiên quyết luyện thành.

Vô Ưu thần nhiên nhếch môi.

Ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn Thân Đồ Thiên Tuyết, không nói gì.

Thân Đồ Thiên Tuyết lạnh lùng nhếch môi, "Vô Ưu Quận chúa, cáo từ!"

"Cáo từ!"

Không hỏi vì sao lại gặp nhau, cũng không hỏi có gặp lại hay không, Vô Ưu chỉ lạnh lùng đứng tại chỗ, mặc cho xe ngựa biến mất trước mặt mình.

Mạc Cẩn Hàn mới lú lú nói: "Trời, đó chính là Cung chủ U Minh cung —— Thân Đồ Thiên Tuyết!"

Thân Đồ Thiên Tuyết.

Vô Ưu thản nhiên mỉm môi, lạnh lùng nhìn Mạc Cẩn Hàn, "Xuống xe ngựa!"

"Tại sao?" Mạc Cẩn Hàn hô to.

"Xuống!" Vô Ưu quát.

Mạc Cẩn Hàn thấy Vô Ưu giận, tâm không cam tình không nguyện xuống xe ngựa, nhất quyết không tha hồi, "Làm gì ~"

Vô Ưu chỉ chỉ vị trí cách đó không xa, "Đến đứng ở chỗ đó!"

"Tại sao?" Mạc Cẩn Hàn vừa đi, vừa hỏi, đi tới vị trí Vô Ưu chỉ, giơ tay lên đỡ trán, "Ta nói, ngươi muốn ta đứng phơi nắng sao?"

Vô Ưu hừ lạnh, xoay người lên xe ngựa, để đàn vào bên trong xe ngựa, nắm chặt dây cương, bỏ Mạc Cẩn Hàn lại, một mình điều khiển ngựa rời đi.

"Ngươi, ngươi, ngươi"

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc không nói ra lời.

Nên nhớ Mạc Cẩn Hàn hấn, mặc dù không có dung mạo như tiên, thân phận cao quý giống Cung Ly Lạc, cũng không lãnh khốc vô tình, nguy hại muôn dân như Thân Đồ Thiên Tuyết, nhưng, bị người khác ghét bỏ, còn vứt bỏ, thật đúng là lần đầu tiên.

Cung Ly Lạc trở lại Lạc vương phủ, thì biết được Vô Ưu đã đến phủ của Tuyên Văn Trường Công chúa, lập tức điều khiển ngựa đi đến phủ của Tuyên Văn Trường Công chúa, lại biết được Vô Ưu đã sớm rời đi.

Cung Ly Lạc lại điều khiển ngựa trở về Lạc vương phủ.

"Cái gì."

Còn chưa trở về.

Chẳng lẽ. diện d'ạn l'ê. q'1uý. đ'1ôn.

Cung Ly Lạc chỉ cảm thấy, tim vô cùng đau đớn.

"Vương Gia, Quận chúa, nói không chừng chỉ là thấy nơi nào đó tốt, trì hoãn không quay về, thuộc hạ cũng đã nói với Quận chúa, buổi tối Vương Gia sẽ trở về, cho nên."

Cung Ly Lạc vươn tay, cắt đứt lời nói của Cung Nhất.

Một mình Cung Ly Lạc từ từ đi tới cửa chính của Lạc vương phủ, mỗi một bước đi, dưới chân giống như có ngàn cân, nặng đến mức khiến hấn không thể nhấc chân.

Nếu, việc Vô Ưu trở về, là một giấc mộng, hấn tình nguyện, trước khi trời sáng, chết trong mộng, không cần tỉnh lại.

Ưu nhi.

Cô đơn đứng ở cửa Lạc vương phủ, Cung Ly Lạc nghĩ, hấn sẽ chờ ở cửa chính, chỉ cần Vô Ưu trở lại một cái, hấn sẽ có thể nhìn thấy bóng dáng Vô Ưu trở về.

Tóc trắng bay múa, Từ Y bông bênh, dung mạo như tiên, lại cô đơn, thanh nhã yên lặng.

Vô Ưu điều khiển xe ngựa trở về, một phút kia khi nhìn thấy Cung Ly Lạc, trong lòng đau đến không thở được.

Cung Ly Lạc luôn kiêu ngạo, độc lập, hồ hững với tất cả.

Giờ phút này, lại có thể giống như một hài tử bị vứt bỏ, không có nhà để về, đứng ở cửa chính, đau khổ chờ đợi.

"Hi ~"

Dùng sức kéo dây cương, Vô Ưu cố gắng cười với Cung Ly Lạc.

Cố gắng khiến cho mình mỉm cười thật xinh đẹp, dịu dàng đa tình.

"Ca ca." Vô Ưu thấp giọng kêu, âm thanh trầm miên lưu luyến, vô cùng dịu dàng, không thể miêu tả hết thương nhớ.

Khi yêu nhau, một ngày không thấy thật sự giống như cách ba thu, như vậy vào giờ phút này, bọn họ chợt hiểu ra đã cách nhau mười mấy mùa Xuân Hạ Thu Đông.

Cung Ly Lạc thấp giọng kêu Vô Ưu, từ từ xoay người lại.

Trên dung mạo như tiên, từ từ xuất hiện một nụ cười thoải mái, như cuồng phong (gió lớn), bay về phía Vô Ưu, điên cuồng ôm Vô Ưu thật chặt vào trong ngực.

Hai cánh tay như sắt, cố định thân mình nhỏ nhắn của Vô Ưu thật chặt. Giống như muốn khảm Vô Ưu vào trong thân thể, trong máu thịt, trong linh hồn.

"Ưu nhi, Ưu nhi."

Từng tiếng gọi, âm thanh đều khẽ run, bề nổi không thành tiếng.

Cả người giống như, cũng đang phát run.

"Ca ca ~"

Vô Ưu đưa tay, ôm chặt lấy eo của Cung Ly Lạc, "Ta không sao, chỉ là trên đường gặp phải một chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới về trễ!"

Vô Ưu dịu dàng an ủi, nhưng thấy Cung Ly Lạc vẫn không cử động, gắt gao ôm nàng, tim lại đau, lại mừng rỡ ngọt ngào.

"Ca ca, ta đói rồi."

Cung Ly Lạc nghe vậy, mới nhẹ nhàng buông Vô Ưu ra, "Muốn ăn gì? Ca ca làm cho ngươi!"

Vô Ưu cười, "Chỉ cần là ca ca làm, đều thích!"

Cung Ly Lạc không nói gì, chặn ngang ôm lấy Vô Ưu, xoay người đi vào bên trong Lạc vương phủ.

Vừa đi, Vô Ưu vừa trách móc, "Mạc Cận Hân là tiểu quỷ nhất gan, ta đã ném hắn ở trên đường!"

"Uh, vút rất hay!"

"Đàn của ta vẫn còn ở bên trong xe ngựa!"

Cung Ly Lạc không nói gì, con ngươi khẽ quét, Cung Nhất lập tức lên tiếng trả lời, "Dạ ~" rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Phòng bếp.

Vô Ưu ngồi ở trên ghế, một mình Cung Ly Lạc nhóm lửa, rửa rau cắt thức ăn nấu cơm, hai tay thuần thục, thỉnh thoảng quay đầu lại, thấy Vô Ưu vẫn đang ngồi ở trên ghế, cười híp mắt, hạnh phúc nhìn hắn, cũng cười một tiếng với Vô Ưu.

Thức ăn được nấu xong, bốn mặn một canh, đều là món Vô Ưu thích.

"Ăn cơm." Vô Ưu kêu nhẹ một tiếng, đứng dậy đi rửa tay, Cung Ly Lạc cũng đứng ở bên cạnh Vô Ưu, cẩn thận rửa tay cho Vô Ưu, sau đó dùng khăn vải lau tay cho Vô Ưu.

Vô Ưu cười, nhón chân lên, hôn một cái thật mạnh ở trên mặt Cung Ly Lạc, trong nháy mắt mặt Cung Ly Lạc đỏ lên, nắm quyền che môi ho khan.

"Khụ khụ khụ."

"Ha ha ha!"

Vô Ưu nở một nụ cười, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

Cung Ly Lạc nhìn, cung chiều cười một tiếng, "Ăn cơm!"

"Ăn!"

Vô Ưu vui đầu ăn cơm, "Uh, cái này ăn rất ngon!"

"Cái này không tồi!"

"Canh này cũng tốt Uống...uồ...ng!"

"Ca ca, ta còn muốn ăn nữa chén cơm nữa!"

Tất cả những gì Cung Ly Lạc nhìn thấy, đều ghi ở trong lòng, hài lòng nở một nụ cười.

Cho Vô Ưu thêm cơm, gấp thức ăn, lau hạt cơm trên khóe miệng, đưa nước.

Sau khi ăn xong, Cung Ly Lạc dẫn Vô Ưu ra vườn hoa đi dạo để tiêu thực, trong vườn hoa hoa nở rất đẹp, Vô Ưu nhìn thấy một chậu hoa đặc biệt đẹp mắt, "Ca ca, đây là hoa gì vậy?"

"Không biết!" Cung Ly Lạc lên tiếng trả lời, lại đưa tay cái bông hoa hái được vào bên tóc Vô Ưu.

Vô Ưu cười, hỏi Cung Ly Lạc, "Nhìn đẹp không?"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Người còn yêu kiều hơn hoa!"

Ở trong lòng hắn, vạn vật trong thế gian này, cũng không sánh bằng Vô Ưu.

Vô Ưu ha ha ha nở một nụ cười, thân thể bám trên cánh tay của Cung Ly Lạc, đầu dựa vào bả vai của Cung Ly Lạc, không muốn đi tiếp.

Dưới nắng chiều, hai bóng dáng kia hài hòa đến lạ thường.

Một đường oán khí trở về, ít nhất trong ánh mắt lạnh lùng của Mạc Cần Hàn, sự hài hòa kia khiến hắn ghen tỵ.

Có lẽ, có thứ, từ lúc vừa mới bắt đầu, cũng chưa từng thuộc về mình.

Dù mơ ước thế nào, dù cố gắng biểu hiện thế nào, nàng cũng sẽ không nhìn mình lâu một chút.

Tình cảm của nàng, chỉ dành cho một người.

Lúc xoay người, lại thấy Thúy Thúy đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn hắn.

Mạc Cần Hàn hơi lúng túng, "Này, Thúy Thúy."

Thúy Thúy thân nhiên gật đầu, "Mạc công tử!"

Lạnh nhạt, lạnh lùng.

Mạc Cần Hàn kinh ngạc, từ lúc nào thì nha hoàn bên cạnh Vô Ưu, cũng có tính tình như vậy?

"Thúy Thúy, ta đói rồi, ngươi đi làm chút thức ăn cho ta, lại pha nước nóng giúp ta, cả người toàn mồ hôi, khó chịu chết!"

Thúy Thúy lạnh lùng nhìn Mạc Cần Hàn, "Mạc công tử, trong vương phủ có người hầu, Thúy Thúy chỉ là nha hoàn của một mình tiểu thư, về sau, chỉ hầu hạ một mình tiểu thư!"

Nói xong, xoay người, rồi đi. d d lequydon.com

Mạc Cần Hàn kinh ngạc, tiến lên ngăn đường đi của Thúy Thúy, "Này, ta nói, dù gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, cái người không có lương tâm này, lại đối đãi với ân nhân cứu mạng của ngươi như vậy sao?"

"Ân nhân cứu mạng, Mạc công tử, ta nghĩ, có thể ngươi đã hiểu lầm, ân nhân cứu mạng của Thúy Thúy là tiểu thư!"

"Ngươi." Mạc Cần Hàn tức giận.

Nha đầu miệng lưỡi bén nhọn này, thật sự là Thúy Thúy nhất gan yếu đuối ngày đó sao?

Thúy Thúy nhũn mảy, cất bước rồi đi.

Mạc Cận Hàn thất vọng đau khổ nghĩ, chẳng lẽ không xử được một nha hoàn, tiến lên ngăn Thúy Thúy lại.

"Mạc công tử, xin tránh ra."

"Nếu như ta không tránh thì sao?"

Thúy Thúy cắn răng, "Mạc công tử, thật sự không tránh ra sao?"

"È hèm!"

Mạc Cận Hàn thật sự không tin, Thúy Thúy có khả năng làm gì hắn.

Con người Thúy Thúy ửng đỏ, tức giận nhìn Mạc Cận Hàn, đột nhiên giơ tay lên, dùng sức kéo xiêm áo của mình, soạt một tiếng, kéo xuống một mảnh lớn, lúc Mạc Cận Hàn đang kinh ngạc, liền nhét vào trong tay Mạc Cận Hàn, lớn tiếng kêu, "Có ai không, cứu mạng, cứu mạng."

Sau đó nặng nề té xuống đất, nước nở nghẹn ngào khóc thút thít.

Mạc Cận Hàn khiếp sợ.

Sau khi ở trên mặt bị đánh trúng một quyền, lấy lại tinh thần, trên mặt lại ăn thêm một quyền.

"Đánh chết người tên lưu manh này, bại hoại!"

Cung Nhất nói xong, lại tung một quyền.

Mạc Cận Hàn cũng không ngồi yên, sau khi kinh ngạc liền phản kích.

Người đánh ta một quyền, ta đá người một cước, kết quả là đánh nhau với Cung Nhất đến mức vô cùng thê thảm.

Thúy Thúy nhìn, trong lòng lắm nhảm.

Cung Nhất, hung hăng dạy dỗ hắn, hung hăng dạy dỗ hắn.

Ai kêu hắn bảo vệ tiểu thư không tốt, khiến tiểu thư bị giật mình, khiến Vương Gia lo lắng.

Mà Cung Nhất, cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, đánh Mạc Cận Hàn mặt mũi bầm dập, gương mặt hoàn toàn thay đổi, nhưng bản thân cũng chảy máu, phun ra một ngụm máu, mới cởi áo khoác bên ngoài của mình ra khoác lên người Thúy Thúy, quan tâm hỏi, "Có khỏe không?"

Thấy có người quan tâm mình, Thúy Thúy gật đầu, "Ta không sao!"

Cung Nhất nhìn lòng bàn tay Thúy Thúy bị sứt da, "Làm sao có thể không có việc gì, người xem, tay người cũng chảy máu, đi, ta trước đưa người trở về, sau đó lấy chút thuốc trị thương bôi cho người!"

Thúy Thúy gật đầu.

Ngồi trên ghế, Cung Nhất cẩn thận rửa sạch vết thương cho Thúy Thúy, rồi bôi thuốc, "Mấy ngày nay nhớ không để bị thấm nước, nếu không sẽ để lại sẹo, một khi trên người nữ tử có sẹo, về sau sẽ khó tìm phu quân!"

"Cung thị vệ."

"Ân!"

"Thật ra thì, thật ra thì, mới vừa rồi."

Cung Nhất thấy Thúy Thúy muốn giải thích, nhưng không biết phải mở miệng thế nào, cười ha ha, "Ta biết rồi."

Sắc mặt Thúy Thúy trắng bệch, "Cung thị vệ, người, ta... có phải ta biến thành một nữ tử xấu rồi hay không?"

Cung Nhất cười khúc khích, "Không đâu, tên Mạc Cận Hàn kia chính là cần ăn đòn, nói thiệt cho người biết, ta đã sớm muốn trừng trị hắn rồi, chỉ là không tìm được cơ hội, ha ha ha."

Thúy Thúy nghe vậy, mới khề thờ phào nhẹ nhõm, "Này Cung thị vệ, người có thể không nói với người khác hay không, nhất là tiểu thư, ta."

Cung Nhất cười.

Trong Vương phủ này, cho dù xảy ra chuyện gì, Vương Gia cũng sẽ biết, mà những ám vệ kia cũng biết, cho nên mới không ra tay, hắn mới có thể trước đánh Mạc Cận Hàn một trận.

Lại thấy Thúy Thúy cẩn thận từng li từng tí, gương mặt tiểu nữ tử này, diễm đạm đáng yêu, khiến cho người ta nhìn thấy thì không nhịn được thương tiếc.

"Tốt!"

Thúy Thúy nở một nụ cười, "Cám ơn Cung thị vệ!"

Rất nhanh Vô Ưu đã biết chuyện Thúy Thúy hăm hại Mạc Cẩm Hàn, ngồi cười ở trong ngực Cung Ly Lạc, "Ha ha ha."

"Mạc Cẩm Hàn chính là thích ăn đòn, Thúy Thúy và Cung Nhất thật là quá tuyệt, ca ca, có phải ngươi nên có phần thưởng cho bọn họ!"

Cung Ly Lạc thần nhiên cười, "Tốt!" Đồng ý.

Lại nghe thấy người gác cổng bấm báo, "Vương Gia, người đã đến!"

Cung Ly Lạc "Ừ" một tiếng, người gác cổng lập tức lui ra.

Cung Ly Lạc mới quay sang nói với Vô Ưu, "Đi, dẫn ngươi đi xem một chút, có thể sẽ hợp ý!"

"Người nào?"

"Hầu hạ ngươi!"

Vô Ưu chau mày, tỏ vẻ nàng thật sự không cần thêm người hầu hạ.

Chỉ là, vì để Cung Ly Lạc an tâm, vẫn đi xem một chút, rồi chọn mấy người tượng trưng.

Nhìn hai mươi người phía dưới cao bằng nhau, đều là nữ tử có gương mặt bình thường, Vô Ưu nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc.

Ca ca, ngươi là muốn tôn lên vẻ đẹp của ta, hay là muốn nói cho ta biết, họ đều tầm thường, hoàn toàn không lọt nổi vào mắt xanh của ngươi?

Được rồi, mặc kệ là vì lý do gì, Vô Ưu đều có thể cảm thấy Cung Ly Lạc rất dễ tâm.

"Ca ca, các nàng biết gì?"

"Toàn bộ các kỹ năng!"

"Nha."

Đúng là cao thủ.

Vô Ưu nhíu mày, "Ngươi tìm ở đâu ra vậy?"

Cung Ly Lạc cười, đối với câu hỏi của Vô Ưu, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận (hễ biết thì sẽ nói, hễ nói thì sẽ nói hết).

"Nha."

Vô Ưu biết, Cung Ly Lạc vì để có thể sống sót, chắc chắn sẽ có thể lực riêng, nhưng mà không nghĩ tới, lại che giấu tốt như vậy.

"Chọn mấy người ở lại làm nha hoàn cận thân, những người khác, sẽ âm thầm bảo vệ ngươi "

Vô Ưu gật đầu, tay lung tung chỉ bốn người.

"Chọn thêm hai người đi!"

Tứ, chết.

Điễm xấu.

Vô Ưu nhíu mày, nghe lời chọn thêm hai người.

"Tên của các ngươi, trước kia tên gì, sau này vẫn gọi như vậy!"

Ai ngờ, sáu người kia lại một chân quỳ xuống, một bộ dạng nữ tử giang hồ, hành vi hào hiệp, "Cầu xin tiểu thư ban tên!"

Vô Ưu kinh ngạc. dien?n l3Quy0#

Chuyện quan trọng thế này, rồi nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc cười nhạt, "Tùy tiện lấy cho họ tên mà ngươi thích!"

Vô Ưu lẩm bẩm, "Ngươi —— Xuân Vũ, ngươi —— Hạ Hà, ngươi —— Thu Đường, ngươi —— Đông Mai, còn hai người các ngươi sao?"

Vô Ưu trầm tư một lát, "Ngươi —— Thúy Bình, ngươi —— Thúy Liễu!"

"Tạ tiểu thư ban tên!"

Bên cạnh lập tức có thêm sáu nha hoàn, Vô Ưu thật sự không quen.

Ra ra vào vào, bên cạnh đều có sáu người đi theo, Vô Ưu càng thêm không quen.

Định đi tìm Phong Thành Quang.

"Nha đầu đến rồi!"

Vô Ưu ừ một tiếng, ngồi xuống.

Phong Thành Quang chỉ sáu nha hoàn sau lưng Vô Ưu, trong lòng sáng tỏ, "Tiểu thư nhà các ngươi ngồi ở chỗ lão già này một lát, các ngươi đều đi xuống đi!"

Sáu nha hoàn nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không cử động.

Vô Ưu khoát tay, "Đi xuống đi!"

"Dạ!" Sáu người đồng loạt lên tiếng trả lời, lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Đội sáu người vừa rời đi, Phong Thành Quang không nhịn được, ha ha ha nở một nụ cười.

"Cười cái gì?" Vô Ưu hỏi.

Phong Thành Quang lập tức ngưng cười, "Không có gì, nha đầu, ngươi thật biết tính toán, định ở Lạc vương phủ này cả đời sao?"

Vô Ưu không nói gì.

Cung Ly Lạc ở nơi nào, nàng ở nơi đó.

Phong Thành Quang nhìn, coi như đã hiểu, "Nha đầu, nếu đã quyết định, cũng không cần mặt lạnh, nên vui vẻ mới phải!"

Thấy Vô Ưu vẫn không hề cử động, Phong Thành Quang dụ dỗ nói, "Nha đầu, cười một cái cho lão già này xem!"

"Cũng không phải là bán tiếng cười, cười làm gì?"

Một câu nói không nóng không lạnh, lại làm Phong Thành Quang bị nghẹn.

Tính tình của Vô Ưu, rốt cuộc là giống ai?

Cái gì gọi là mềm không được cứng cũng không xong, nàng thật sự phát huy đến vô cùng tinh tế.

Vô Ưu nhìn Phong Thành Quang, "Những thuốc dẫn kia đã tìm được chưa?"

"Tìm được rồi, nha đầu, đến lúc đó nhớ mang theo lão già này, lão già này bảo đảm không gây thêm phiền toái cho ngươi, ngươi nói lão già này đi hướng đông, lão già này tuyệt đối không đi hướng tây, ngươi thấy thế nào?"

Vô Ưu nhìn Phong Thành Quang, "Ngươi bảo đảm?"

"Đúng, bảo đảm, bảo đảm!"

"Đến lúc đó, ngươi thuận đường kiếm bạc, để cho ta tiêu xài?" Vô Ưu hỏi.

Phong Thành Quang nuốt nước bọt, "Nhất định!"

"Nếu có kẻ địch."

"Lão già này nhất định là người đầu tiên ra tay, giết bọn họ không chừa mảnh giáp!"

"Bao nhiêu tuổi rồi, cứ đánh đánh giết giết thì không tốt!"

"Đúng đúng đúng, lớn tuổi rồi, quả thực không thích hợp đánh đánh giết giết, đến lúc đó, dễ trúng độc đi, lập tức bị độc chết, có thể tiết kiệm sức lực!"

"Ừ, vậy thì cùng đi đi, nhớ, nghiên cứu chế tạo nhiều độc được một chút, mang theo trên đường, chuẩn bị khi cần đến!"

Vô Ưu nói xong, đứng dậy rồi đi.

Phong Thành Quang nhìn bóng lưng Vô Ưu, khẽ thở dài một cái.

Cung Ly Lạc đã tu luyện mấy đời phúc khí, mới gặp được nha đầu ngốc Vô Ưu một lòng vì hắn.

Thật khiến cho người khác ước ao ghen tị.

Thư phòng.

Vô Ưu cầm một quyển sách thuốc, nhìn say mê, lúc Cung Ly Lạc trở lại, nhìn thấy một màn này, đứng ở cửa, không nở quấy rầy.

Khóe miệng từ từ nâng lên một nụ cười.

Trước kia, không dám trở về phủ, vì sợ nhìn thấy ngôi nhà trống rỗng sẽ đau lòng khó nhịn.

Hôm nay, không thể chờ đợi đến lúc được về nhà, muốn nhìn thấy nàng, cho dù nàng đang làm gì, một cái nhíu mày một nụ cười, đều hấp dẫn hắn như thế, hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Xem xong một trang, Vô Ưu khẽ suy nghĩ, nghiêng đầu, lại thấy Cung Ly Lạc đứng ở cửa, dịu dàng cười một tiếng với Cung Ly Lạc, "Trở lại!"

"Uh, trở lại!"

Thần nhiên thăm hỏi, thần nhiên đáp lại, mười phần ấm áp.

Cung Ly Lạc đi tới trước mặt Vô Ưu, ngồi xổm người xuống, cầm tay Vô Ưu, "Đói không?"

"Không đói!"

"Muốn đi ra ngoài chơi hay không?" Cung Ly Lạc hỏi.

Vô Ưu nhíu mày, "Hôm nay, bây giờ?"

"Ừm!"

"Tốt, đi dạo phố đi, ta muốn ăn những điểm tâm bên đường!"

"Tốt!"

Trên đường cái, bởi vì nắng nóng, rất ít người ra ngoài. diện dan .L.Q.Đ.

Cung Ly Lạc che dù cho Vô Ưu, hai tay Vô Ưu cầm điểm tâm, ăn rất ngon, tất cả đều cắn một nửa, phần còn lại sẽ dứt cho Cung Ly Lạc, nếu ăn không ngon, tuyệt không ăn miếng thứ hai.

Thúy Bình, Thúy Liễu ở phía sau trà bạc.

"Ca ca, mệt mỏi, cũng khát rồi."

Cung Ly Lạc cung chiều cười một tiếng, "Đến Lâu Ngoại Lâu nghỉ ngơi một lát, uống chút trà lạnh rồi về nhà!"

"Tốt!"

Dọc theo đường đi, Vô Ưu nhìn thấy thích thứ gì đều sẽ mua, sau đó ném vào trong rương phía sau xe ngựa.

"Ca ca, nhìn đẹp không?"

"Đẹp!"

"Vậy thì mua!"

"Mua đi!"

"Ca ca, cái này như thế nào?"

"Cũng đẹp, mua đi!"

"Ca ca, còn cái này thì sao?"

"Rất đẹp, mua đi!"

Mỗi lần Vô Ưu nghiêm túc hỏi, Cung Ly Lạc cũng xem cẩn thận, cho câu trả lời chắc chắn.

Một nam nhân, chỉ khi đối với người hắn thật sự yêu thương, cho dù người mua cái gì, hữu dụng hay không, đều nguyện ý trả bạc cho người.

Khi người đầu đầy mồ hôi, sẽ lau mồ hôi cho người, đóng đưa cây quạt.

Khi nước trà được mang lên, lúc nóng, nắm trong tay, dùng nội lực làm lạnh cho người.

"Uống đi, lạnh rồi!" Cung Ly Lạc nói xong, đưa nước trà tới bên khóe miệng Vô Ưu.

Bởi vì nhĩ gian lâu ba, đã bị người khác bao hết, Cung Ly Lạc và Vô Ưu, chỉ có thể ở nhĩ gian lâu hai.

Thật ra thì, nhĩ gian lâu hai cũng không tồi, đầy đủ mọi thứ, chỉ là nhỏ hơn lâu ba rất nhiều.

Ăn no, uống đủ, Vô Ưu ngã xuống giường, gào khóc không muốn cử động.

Cung Ly Lạc chỉ cung chiều cười một tiếng, "Xem người đi đường nhiều như vậy, mệt muốn chết rồi, ngủ một chút đi, ta quạt gió cho người!"

Vô Ưu cười, "Cùng nhau."

Cung Ly Lạc gật đầu, cời xiêm áo, nằm ở bên cạnh Vô Ưu.

Ai ngờ.

"Ưu nhi, bây giờ là ban ngày!"

"Ân!"

"Ưu nhi."

"Thế nào, người không muốn ta sao?" Vô Ưu thờ phỉ phò hỏi.

"Không phải."

"Nếu không phải, vậy người còn lo lắng gì?"

Ai nói, nhất định phải là sói xám lớn ăn hết cô bé quàng khăn đỏ, mà không phải là cô bé quàng khăn đỏ dụ dỗ sói xám lớn.

Sau khi kiệt sức, Vô Ưu giống như con mèo nhỏ đã thoải mái, vùi ở trong ngực Cung Ly Lạc, ngủ thật sâu.

Cung Ly Lạc nhẹ nhàng vuốt ve tóc Vô Ưu, thân nhiên nở một nụ cười hạnh phúc.

Người hắn yêu, nhà của hắn, giờ phút này đang ở trong ngực hắn.

Nàng luôn tạo ra tình cảm mãnh liệt triển miên khác thường, để cho hắn trải nghiệm, thế nào là hạnh phúc.

"Ưu nhi, cả đời này ta sẽ yêu người, nếu có kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, dù phải trải qua Thiên Sơn Vạn Thủy (ngàn năm), ta vẫn muốn tìm được người, yêu người đời đời kiếp kiếp!"

Lâu Ngoại Lâu, lâu ba.

Thân Đồ Thiên Tuyệt nhẹ nhàng đặt ly trà xuống.

Rất nhiều khi, võ nghệ cao cường, thánh giác linh mẫn (nhảy bén), thật sự không phải là chuyện tốt, như vừa rồi.

Đối với đôi nam nữ đang dây dưa, tình cảm lưu luyến, kích tình triền miên.

Vào giờ phút này, hình như cả Lâu Ngoại Lâu, đều tràn đầy hơi thở ướt át sau khi vui vẻ.

"Người nói xem, đôi nam nữ ở lầu dưới, sẽ là ai?"

Nữ tử đứng bên cạnh, nhắm mắt, không dám lên tiếng trả lời.

Thân Đồ Thiên Tuyết cười lạnh, "Tất cả đều lui ra đi!"

"Ừ."

Mỹ tỷ lên tiếng trả lời, lui ra.

Thân Đồ Thiên Tuyết thích nói chuyện với nữ tử bên cạnh hẳn, họ có giọng nói rất dịu dàng, đặc biệt các nàng không thích nói nhiều, đơn giản là, khi bảo gì các nàng đều sẽ nói, ừ.

Sau khi mỹ tỷ lui ra, Thân Đồ Thiên Tuyết lạnh lùng nhếch môi, trong mắt phượng đều là khí lạnh.

Đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn lầu dưới, tốp năm tốp ba người đi đường, như con kiến hôi sinh sống, trong con người, tất cả đều là châm chọc.

Nhẹ nhàng vuốt ve viên ngọc xanh trên ngón tay do vua ban cho, tâm tư hơi đổi.

"Người đâu."

"Cung chủ!"

"Đưa tin cho Đông Hoàng Cung Diệu, nói, Bồn cung chủ đã tới kinh thành, hôm nay đang ở tại Lâu Ngoại Lâu!"

"Dạ!"

"Cái gì?" Đông Hoàng Cung Diệu kinh ngạc.

Cung chủ U Minh cung tới Kinh Thành làm cái gì?

"Hồi hoàng thượng, Cung chủ U Minh cung phái người tới truyền lời, nói hôm nay hẳn đang ở Lâu Ngoại Lâu!"

Ngụ ý, là muốn Hoàng đế ngài đi gặp hẳn.

Hoặc là, phái người đi mời hẳn vào cung ở mấy ngày.

Đông Hoàng Cung Diệu chau mày, "Đi, bảo Duệ vương đến Lâu Ngoại Lâu, đón người vào hoàng cung, ờ!"

"Dạ!"

Lúc Cung Minh Duệ biết được tin tức này, rất vui vẻ.

Vội vàng mặc xiêm áo đến Lâu Ngoại Lâu.

Nhưng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Lúc Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn thấy Cung Minh Duệ, hai mắt liếc nhìn Cung Minh Duệ, rồi cười lạnh nói, "Đông quốc không có nhân tài, hay là xem thường Bồn cung chủ, lại có thể phái thái giám tới đón Bồn cung chủ?"

Bị người khác vũ nhục trước mặt mọi người, Cung Minh Duệ tức giận, "Người."

"Bồn cung chủ cái gì? Chẳng lẽ Bồn cung chủ nhìn lầm rồi, Duệ vương thực sự còn không phải là thái giám chân chân chính chính, hay chỉ bắt lặc mà

thôi, đúng không?"

Cung Minh Duệ nghe vậy, trong nháy mắt mặt đỏ lên, rồi biến xanh, biến tím.

Một câu cũng không nói được.

"Cút về, hoặc là để cho Cung Diệu tự mình đến đây, hoặc là để cho Cung Ly Lạc tới đón, những người khác đều không tiếp, đến bao nhiêu, đều cút về bấy nhiêu, chớ ngăn cản tầm mắt của ta!"

Cung Minh Duệ cảm tức nhìn Thân Đồ Thiên Tuyết, vừa định lên tiếng thì cổ đã bị người khác bóp chặt.

Mà hần, hoàn toàn không nhìn thấy Thân Đồ Thiên Tuyết đã động thủ thế nào.

"Hừ, Cung Diệu như vậy mà bồi dưỡng người như ngươi sao, ngươi chính là đồ rác rưởi, còn dám tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Cung Ly Lạc, sợ là ngày tư cách xách giày cho Cung Ly Lạc cũng không có!"

Hừ.

Ngủ gật như Cung Diệu lại nuôi thêm một người ngủ gật như Cung Minh Duệ.

Buông tay, Cung Minh Duệ bóp nặng nề ngã trên mặt đất.

Lầu dưới.

Nghe thấy tiếng vang, Vô Ưu khẽ nhú mảy.

Cung Ly Lạc nhìn, rất đau lòng, vội vươn tay khẽ vuốt ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) của Vô Ưu, cho đến khi Vô Ưu lại ngủ thật say.

Cung Minh Duệ vừa lăn vừa bò rời khỏi Lâu Ngoại Lâu mà tiến cung.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn thấy Cung Minh Duệ đã giống như đồ bỏ đi, không hiểu sao, mới nửa tháng ngắn ngủi, vì sao Cung Minh Duệ càng ngày càng trở nên ngu dốt, càng ngày càng ngu ngốc.

Người này, thật sự là con hần sao?

Bị Đông Hoàng Cung Diệu nhìn đến chột dạ, Cung Minh Duệ thấp giọng kêu, "Phụ hoàng."

"Nói!"

"Cung chủ U Minh cung nói, hoặc là người tự mình đi, hoặc là để cho Cung Ly Lạc đi."

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Cung Minh Duệ, "Đi xuống đi, trăm biết rồi!"

Chỉ trong nháy mắt, giữa phụ tử lại xuất hiện hiềm khích như cũ.

Cung Minh Duệ gật đầu, lui ra.

Trên đường xuất cung, lại gặp quốc sư.

"Tham kiến Duệ vương!"

Cung Minh Duệ nhìn gương mặt quốc sư đầy vết sẹo, "Quốc sư hữu lễ!"

Rời đi. -d-đ_l,ê/q,.u,ý/đ,.ô,.n_

Quốc sư thất thần tại chỗ, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, thở ra một hơi, đi đến Ngự Thư Phòng gặp Đông Hoàng Cung Diệu.

"Vi thần tham kiến hoàng thượng!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn mặt của quốc sư, nhú mảy, "Mặt của quốc sư?"

"Bởi vì tiết lộ quá nhiều thiên cơ, nên ông trời mới trừng phạt vi thần, vì vậy mà phá huỷ mặt của vi thần!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn gương mặt quốc sư đã bị hủy dung, lại nhìn tròng mắt của quốc sư.

Nếu là lúc trước, hần nhất định tin tưởng mọi chuyện nhưng hôm nay.

"Quốc sư đi đường khổ cực, đi xuống nghỉ ngơi trước đi!"

"Dạ!"

Sau khi quốc sư lui ra, Đông Hoàng Cung Diệu hít một hơi thật sâu, "Người đâu."

"Hoàng thượng!"

"Bí mật giám thị quốc sư, trẫm muốn biết từng lời nói từng cử động của hấn, đã gặp qua những ai, gương mặt như thế nào, làm những hành động gì, không được bỏ sót bất kì thứ gì!"

"Dạ!"

Ảnh Vệ lui ra.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Thôi công công, "Người tự mình đi mời Ly Lạc vào cung!"

Thôi công công kinh ngạc, tâm tư hơi đổi, cung cung kính kính lên tiếng trả lời, "Dạ!"

Lui ra, đến Lạc vương phủ mời Cung Ly Lạc.

Đến Lạc vương phủ, mới biết được Cung Ly Lạc đã ra ngoài với Vô Ưu, không biết khi nào sẽ trở về.

Thôi công công cảm thấy không ổn.

Giọng nói trở nên bén nhọn: "Các vị tiểu ca, coi như là nô tài cầu xin các người đi, cho nô tài gặp Lạc vương một chút, được không?"

"Thôi công công, đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng như vậy, ngài là Đại Hồng Nhân bên cạnh hoàng thượng, chúng ta không nhận nổi tiếng tiểu ca của người, có chuyện gì, cứ nói với chúng tôi, nếu là chuyện quan trọng, chúng tôi sẽ đi tìm Vương Gia cho ngài, nếu là chuyện không quan trọng, chúng tôi cũng không dám đi quấy rầy Vương Gia!"

Dù sao, trong lòng Vương Gia, chuyện trong thiên đại, cũng không bằng một tiếng thở dài, một tiếng cười vui vẻ của Vô Ưu Quận chúa.

"Này, này, chuyện này."

Thôi công công nhanh chóng đổ mồ hôi đầm đìa, trời nóng như vậy, ngay cả hộp trà cũng không có người bưng cho hấn uống.

Dịch quán.

Sau khi Hoàn Nhan Cảnh trầm mặc rất lâu.

Mới ngẩng đầu, "Như thế nào?"

Muru sư lắc đầu.

"Thi thể đâu?"

Muru sư vẫn lắc đầu.

"Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, bản thái tử thật sự không tin, bản lĩnh của Cung Ly Lạc lại lớn như vậy!"

"Thái tử, không bằng, tạm thời chúng ta trở về Bắc quốc!"

"Trở về, lấy thể diện gì trở về, vậy thì người cho là, vào giờ phút này trở về, ta còn có thể ngồi trên ngôi vị thái tử?" Hoàn Nhan Cảnh gầm lên.

Bây giờ ở Bắc quốc, người muốn giết hấn, rất nhiều.

Cho nên, khi còn chưa làm được gì, quyết không thể trở về.

"Chất trai của Tuyên Văn Trường công chúa như thế nào rồi?"

"Vẫn không chịu ăn cơm, cả ngày khóc suốt mướt!"

Hoàn Nhan Cảnh nghe vậy hừ lạnh, "Vậy thì không cho hấn cơm ăn, cứ để đói chết đi!"

"Dạ!"

Đông quốc phủ Thái tử Cung Thịnh.

Cung Thịnh nhìn mấy hài tử, không buồn không lo chơi đùa, lại nhìn thái tử phi Diệp Vũ Hà yếu ớt nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng cực kì buồn bực.

"Ta đi ra ngoài một chút."

Diệp Vũ Hà vốn muốn nói mấy câu, lúc đang chuẩn bị mở miệng, lại im lặng.

Lòng của Cung Thịnh, không ở trên người nàng, nàng luôn cho rằng, chỉ cần có vinh hoa phú quý, vẫn có thể giả bộ không biết, nhưng hôm nay nhìn Cung Thịnh như vậy, trong lòng lại khó chịu.

Cung Thịnh vừa rời đi, Diệp Vũ Hà lại khóc.

Mấy hài tử, bị dọa sợ tới mức thất thần tại chỗ, không dám nói lời nào, cũng không có ai dám tiến lên an ủi.

Thạc vương phủ.

Cung Thạc nhìn Cung Hằng, "Như thế nào rồi?"

Cung Hằng lắc đầu, "Không thành công, mà những người đó, đến hải cẩu cũng không còn, đã phái người lục soát khắp Kinh Thành, nhưng cũng không phát hiện ra manh mối!"

"Là Cung Ly Lạc ra tay?"

Cung Hằng lắc đầu, "Hình như không phải!"

Cung Thạc kinh ngạc, "Vậy là ai?"

Thủ đoạn lợi hại như vậy, bí ẩn như thế, ngay cả hắc cũng tìm không ra?

"Ta đoán, là Minh vương!"

"Cung Minh?" Cung Thạc lắc đầu, "Làm sao có thể, ngày thường hắc vẫn luôn không tranh không đoạt, cũng sẽ không che giấu nhiều thế lực như vậy!"

"Trừ hắc ra, thì không còn người nào khác!" Cung Hằng nói.

"Vậy ý kiến của ngươi là?"

"Phái người đi dò xét Cung Minh, xem hắc có thật sự vô dục vô cầu hay không, có lẽ, chúng ta còn có thể kéo hắc gia nhập, đến lúc đó, cùng nhau đối phó Cung Ly Lạc!"

Cung Thạc nghe vậy, trầm tư, "Như thế cũng tốt!"

Minh vương phủ. +dien+dan=lequydon.com

Cung Minh ngồi ở trên ghế, tay cầm ly rượu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt dọc theo ly rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch rượu mạnh trong ly.

"Từ bắt tủy nhân, nhân tự tủy, hoa khai kiêu diễm, diễm khuynh thành, mạc vấn phương tâm, tâm khả hứa? Dẫn cầu giai nhân, nhân y tại!" (tạm hiểu như thế này: Rượu chưa làm người say, thì người đã tự say rồi, hoa nở tươi đẹp, đẹp khuynh thành, đừng hỏi trái tim thiếu nữ, có cho phép không? Chỉ cầu giai nhân, dựa vào!)

Đáng tiếc.

Đã trễ nhiều năm như vậy.

Lại đáng tiếc, đã bỏ qua nhiều năm như vậy.

Càng đáng tiếc hơn, yêu mà không thể nói.

Phản tình cảm này, không nói được, không thể cầu, không thể tố.

"Vương Gia."

Cung Minh nghe vậy, thần nhiên nhíu mày, "Xử lí xong chưa?"

"Dạ!"

"Đi xuống đi!"

Sau khi người vừa tới do dự một chút, mới lên tiếng, "Vương Gia, Lạc vương hỏi âm!"

"Hắn nói gì?"

"Lạc vương nói, không cần!"

Cung Minh cười.

Không cần, ngược lại thật sự đúng với tính cách của Cung Ly Lạc, không muốn nhận ân tình của người khác, cho dù bước đi có khó khăn, hắn vẫn muốn cô độc.

"Đi xuống đi!"

"Vương Gia."

"Còn có việc gì?"

"Thạc vương, Hằng Vương liên tục âm thầm làm chuyện mờ ám, Vương Gia người xem, có muốn dạy dỗ bọn họ hay không?"

"Không cần, bí mật giám thị là được rồi!"

"Dạ, thuộc hạ hiểu, còn có một chuyện."

"Nói!"

"Chất trai mười ba tuổi của Tuyên Văn Trường công chúa mất tích, hôm nay tung tích không rõ, mặc dù phủ trưởng công chúa vẫn che giấu tin tức này, nhưng, đã lặng lẽ sai người đi tìm kiếm, bắt luận giá cao bao nhiêu, Vương Gia, cuộc trao đổi này, chúng ta có nhận hay không?"

Tuyên Văn Trường công chúa?

Cung Minh suy nghĩ, lão già chủ trì lễ cập kê cho Vô Ưu, tâm tư hơi đổi, "Nhận, cần phải bảo đảm hài tử kia bình an!"

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Lâu Ngoại Lâu.

Khi Vô Ưu tỉnh lại, trời vẫn còn tối.

Thấy Cung Ly Lạc bên cạnh vẫn đang ngủ, nở một nụ cười.

"Tỉnh!"

Vô Ưu gật đầu.

"Muốn tiếp tục ngủ, hay là ăn một chút gì rồi ngủ tiếp?"

"Đói."

Cung Ly Lạc bật cười, thấp giọng kêu một tiếng, sáu nha hoàn lập tức đi chuẩn bị.

Cung Ly Lạc tự tay rửa mặt rửa tay cho Vô Ưu, thấy trên người Vô Ưu tím bầm, đau lòng không dứt, "Lần sau ta nhất định sẽ cẩn thận, không làm ngươi đau!"

Vô Ưu cười khúc khích, "Đều đã nói rất nhiều lần!"

Khi bắt đầu tình cảm mãnh liệt vui thích đó, làm sao Cung Ly Lạc còn nhớ rõ những lời cam kết, chỉ hận không được một ngụm nuốt nàng vào.

Chỉ có thể coi là bữa ăn khuya, Vô Ưu ăn hơi miễn cưỡng.

"Ca ca, chúng ta về nhà đi!"

"Tốt!"

Lúc cùng nhau rời khỏi Lâu Ngoại Lâu, vừa đúng lúc nhìn thấy Thân Đồ Thiên Tuyết từ trên xe ngựa đi xuống.

Vô Ưu nhẹ nhàng kéo Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc khẽ vuốt cằm, tỏ ra đã hiểu rõ.

Hai nam tử, đứng đối diện nhau.

Đều đang quan sát đối phương.

"Lạc vương!"

"Cung chủ U Minh cung —— Thân Đồ Thiên Tuyết!"

Thân Đồ Thiên Tuyết cười lạnh, "Ngưỡng mộ đại danh Lạc vương đã lâu!"

"Thân Đồ Cung chủ khách khí!"

Bốn mắt nhìn nhau, nổi lên sát khí.

Một hồi lâu sau, Thân Đồ Thiên Tuyết nói, "Lạc vương, hẹn trước không bằng vô tình gặp được, chúng ta cùng ngồi xuống, uống một chén thì như thế nào?"

"Xin mời!"

Lần nữa trở lại Lâu Ngoại Lâu.

Trên bàn, có mấy món ăn tinh xảo, lại bày rất nhiều vò rượu.

"Lạc vương xin mời!"

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, Vô Ưu cười, trong con ngươi, tất cả đều là khích lệ.

Cung Ly Lạc gật đầu, "Thân Đồ Cung chủ xin mời!"

Thân Đồ Thiên Tuyết thờ ơ nhìn Vô Ưu, lại nhìn Cung Ly Lạc, nắm vò rượu lên ném cho Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc đưa tay tiếp được vò rượu, lui về phía sau ba bước, giờ tay lên nắm một vò rượu, ném cho Thân Đồ Thiên Tuyết, sau khi Thân Đồ Thiên Tuyết tiếp được, lui về phía sau năm bước.

Trong lúc vô tình, trận đấu giữa hai người, không đánh mà đã phân cao thấp.

Vô Ưu ở một bên, nắm quyền.

Âm thầm giúp Cung Ly Lạc.

Ca ca của nàng, là tốt nhất, là giỏi nhất.

"Thân Đồ Cung chủ, mời!"

"Lạc vương mời!"

Uống rượu với nhau, chỉ mới một vò đã hơi say.

Vò rượu trống rỗng, Thân Đồ Thiên Tuyết ném vò rượu đi, giờ tay, nắm một vò rượu, lần nữa ném cho Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc đưa tay tiếp được, lui về phía sau bảy bước.

Thần nhiên nhếch môi, giờ tay, nắm một vò rượu, vịn khí, ném cho Thân Đồ Thiên Tuyết.

Sau khi Thân Đồ Thiên Tuyết tiếp được, lui về phía sau chín bước.

"Được, được, Lạc vương nội công thâm hậu, Bốn cung chủ bội phục!"

Cung Ly Lạc thần nhiên nhếch môi, "Thân Đồ cung chủ võ nghệ Độc Bộ Thiên Hạ, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!"

Những lời nịnh nọt, Cung Ly Lạc cũng có thể nói.

Thân Đồ Thiên Tuyết ha ha ha cười to, cười rất ngông cuồng, tùy tiện nói, "Lạc vương, không biết có may mắn được mời Lạc vương phi tương lai uống một chén không?"

Cung Ly Lạc vừa định cự tuyệt, Thân Đồ Thiên Tuyết đã ném vò rượu về phía Vô Ưu.

Vô Ưu cười lạnh, phi thân lên, tiếp được vò rượu, văng văng rơi xuống đất, không hề lui về phía sau một bước.

Sau khi Thân Đồ Thiên Tuyết, Cung Ly Lạc kinh ngạc, vận khí hút một vò rượu lên, ném về phía Thân Đồ Thiên Tuyết, "Kính Thân Đồ Cung chủ!"

Thân Đồ Thiên Tuyết cười.

Hay cho một nữ tử lợi hại, lại có thể tiếp được vò rượu hất ném tới, hiện tại nữ tử khắp Tứ quốc, vẫn chưa có được một người như vậy.

Khi nhìn thấy vò rượu trên không trung thì nụ cười càng sâu.

Hay cho một nữ tử không chịu thua thiệt, hất nhẹ nhàng với Cung Ly Lạc, nàng lại trả hất độc được xuyên ruột.

"Xin mời!"

Ánh mắt Vô Ưu lạnh lùng, không chút do dự uống.

Cung chủ U Minh cung —— Thân Đồ Thiên Tuyết, rất lợi hại.

"Lạc vương, gặp nhau chính là có duyên, hôm nay, ngày tốt cảnh đẹp, không bằng đánh mấy ván cờ, như thế nào?"

"Thân Đồ Cung chủ người tới là khách, nên phụng bồi!"

Bàn cờ được chuẩn bị tốt.

Nhưng, không chỉ một bàn, mà là mười bàn.

Hai người đều là cao thủ, một lúc đánh mười bàn cờ, cần có trí nhớ, mưu tính sâu xa, càng cần phải có kỹ xảo.

Vô Ưu nhìn Cung Ly Lạc, lại thấy Cung Ly Lạc cười nhìn trở lại, tự nhiên an tâm.

"Thân Đồ Cung chủ là khách, Thân Đồ Cung chủ mời!" Cung Ly Lạc nói xong, giờ tay.

Hơi thở nho nhỏ, nhìn thấy cũng làm cho người kính phục, thoải mái.

Thân Đồ Thiên Tuyết cười, "Vậy bản Cung chủ không khách khí!"

Cầm cờ đen đặt xuống, ngay sau đó Cung Ly Lạc cầm cờ trắng đặt xuống.

Một người trước, một người sau, tốc độ rất nhanh, hoàn toàn không cho người khác cơ hội suy nghĩ, ván cờ có một không hai, vô cùng đặc sắc.

Vô Ưu ở một bên nhìn, cũng không nhìn được vỗ tay tán thưởng.

Không ngừng khen Cung Ly Lạc, cũng khen Thân Đồ Thiên Tuyết.

Bàn cờ đầy.

Hai người dừng lại.

Thắng bại chưa phân.

Lại là thế hoà.

Chuyện này.

Vô Ưu kinh ngạc, nhìn kỹ từng ván từng ván, không tìm được một chút sơ hở.

Thì ra, lúc cao thủ đánh cờ, lại kích thích như vậy.

Xem ra, sau khi trở về, nàng phải cùng Cung Ly Lạc đánh mấy ván, học một ít bản lĩnh, thêm một chút tri thức.

"Lạc vương phi, như thế nào?"

"Thế hoà!" Vô Ưu nói xong, cuối cùng cũng phát hiện ra đầu mối từ trong cục diện.

Vô Ưu kinh ngạc nhìn Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc thân nhiên nhếch môi.

Vô Ưu không hiểu vì sao Cung Ly Lạc lại cho Thân Đồ Thiên Tuyệt một con đường lui, nhưng vẫn không hỏi.

"A ha ha, a ha ha, được, tối nay Bồn cung chủ rất vui vẻ, Lạc vương, Lạc vương phi, ngày khác, chúng ta hẹn gặp lại, như thế nào?"

"Nhất định phụng bồi!"

Thân Đồ Thiên Tuyệt cười, "Hai ván trước, đều không đặt tiền cược, Lạc vương, nếu muốn chơi, chúng ta nên chơi kích thích một chút, đánh cược Lâu Ngoại Lâu này thì như thế nào?"

Lâu Ngoại Lâu này cũng được.

Vị trí được, rộng rãi sáng sủa.

Kiểm bạc cũng nhiều.

Khách điểm, tửu lâu (quán rượu) nổi tiếng ở Đông quốc.

Ai cũng thêm muốn.

"Được, Thân Đồ Cung chủ, nếu thắng, Lâu Ngoại Lâu này."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cung Ly Lạc khí phách ra tay.

Cung Ly Lạc nói xong, dừng lại một chút, mới lên tiếng, "Nếu Thân Đồ Cung chủ thắng, Lâu Ngoại Lâu này sẽ là của Thân Đồ Cung chủ, nếu Thân Đồ Cung chủ thua."

Thân Đồ Thiên Tuyệt cười, "Nếu Bồn cung chủ thua, Lâu Ngoại Lâu này đáng giá bao nhiêu, Lạc vương cứ nói!"

Không nói đánh cược thứ gì nhưng tiền đánh cược đã đặt.

"Cáo tử!"

Cung Ly Lạc nói xong, dắt Vô Ưu rời đi.

Lên xe ngựa, Vô Ưu mới hỏi, "Ca ca, Lâu Ngoại Lâu đó?"

"Là sân nghiệp của ta!"

"Ah, không phải mọi người vẫn thường nói là sân nghiệp của U Minh cung sao?"

Cung Ly Lạc thân nhiên nhếch môi, "Chỉ là lời đồn mà thôi, nếu là lời đồn, cần gì phải giải thích, miễn tốt là được!"

Vô Ưu nhú mày, vui ở trong ngực Cung Ly Lạc.

"Ca ca, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu sân nghiệp mà ta không biết?"

"Trở về, ta sẽ cho ngươi xem!"

Vô Ưu là người nhà của hắn, trước kia Vô Ưu không hỏi, hắn cũng không để ý, hôm nay Vô Ưu hỏi, chứng tỏ Vô Ưu đã để ý.

Dù sao những thứ đó, sớm muộn gì tất cả cũng là của Vô Ưu, Vô Ưu biết sớm hay chậm chút cũng giống nhau.

"Không xem, không xem, ta chỉ coi trọng ca ca, không bị người khác mơ ước là tốt rồi!"

Cung Ly Lạc cười, ôm Vô Ưu.

"Ta cũng vậy, chỉ coi trọng Ưu nhi, không bị người khác mơ ước là tốt rồi!"

Lạc vương phủ.

Thôi công công đã gấp đến độ muốn bốc lửa, môi cũng cắn đến chảy máu.

Thấy Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu trở lại, lập tức nghênh đón, vừa định mở miệng, lại thấy Cung Ly Lạc thờ ơ nhìn, mà Vô Ưu trong ngực hấn hình như đã ngủ, Thôi công công nhất thời kêu khổ.

Cung Ly Lạc lại nhân cơ hội đó ôm Vô Ưu đi vào nội viện.

"Vương."

Câu nói mắc kẹt ở cổ họng, Thôi công công hận không được đào hố, vùi mình xuống, dù gì cũng còn toàn thân.

Gian phòng trên giường lớn.

Vô Ưu hi hi cười không ngừng, Cung Ly Lạc nheo mắt Vô Ưu một cái, "Tiểu bại hoại!"

"Hừ, ai bảo năm đó hấn luôn mặt nặng mặt nhẹ với nguoi, hôm nay, không chính hấn chết thì không bỏ qua!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Hấn là người của ta nằm vùng ở cạnh hoàng đế!"

"Ah."

Cung Ly Lạc xoa xoa đầu Vô Ưu, "Đừng nghĩ nhiều, nguoi đã rất mệt, một lát nữa sau khi tắm rửa, ngủ một giấc thật ngon!"

"Còn nguoi vào cung sao?" Vô Ưu hỏi.

Cung Ly Lạc lắc đầu, "Chỗ nào cũng không đi, ta sẽ coi chừng nguoi!"

Thiên hạ giang sơn, cũng không bằng một phần Vô Ưu của hấn.

Vô Ưu gật đầu.

Sau khi tắm rửa, Vô Ưu vui ở trong ngực Cung Ly Lạc, ngủ thật say, Cung Ly Lạc ôm chặt Vô Ưu.

Vì Vô Ưu, vì nhà của hấn, hấn nhất định dùng toàn lực ứng phó.

Mặc kệ là đoạt ngôi vị hoàng đế Đông quốc, hay là thống nhất thiên hạ, hoặc là đối phó với Thân Đồ Thiên Tuyệt, đều sẽ không chút lưu tình.

Thạc vương phủ.

"Như thế nào?"

Hằng Vương lắc đầu, "Không hề có tin tức!"

Cung Thạc mím môi, "Có muốn tiến cung gặp phụ hoàng hay không, hoặc là đi gặp Thân Đồ Thiên Tuyệt?"

"Sợ là không ổn!"

Mặc kệ là Đông Hoàng Cung Diệu, hay là Thân Đồ Thiên Tuyệt, đều không phải là loại dễ ăn.

Cung Thạc gõ bàn, nôn nóng hỏi, "Vậy nguoi nói xem nên làm thế nào, chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết như vậy? Chờ sau khi Cung Ly Lạc đoạt vị, chúng ta mới ra tay, cũng đã muộn!"

Cung Ly Lạc là ai, đồ hấn đã ăn vào trong miệng, hấn có thể phun ra sao.

Trước kia sẽ không, nhưng bây giờ vì nữ tử hấn yêu, hấn càng không từ thủ đoạn.

Cho nên, nhất định phải ra tay nắm được Đông quốc trước Cung Ly Lạc.

"Ta hiểu rõ, cho nên, chúng ta mới hợp tác với Hoàn Nhan Cảnh!" Cung Hằng nói xong lời này, liền hối hận.

Dù sao tai vách mạch rừng, những lời này vẫn không nên nói.

Cung Thạc cũng không phải chưa từng để ý, "Hợp tác có ích lợi gì, Hoàn Nhan Cảnh cũng là một kẻ vô dụng, chúng ta đã đưa cho hắn nhiều người như vậy, Cung Ly Lạc vẫn không bị giết chết, hiện tại tất cả đều không rõ tung tích, sống chết chưa biết, cho dù chết, cũng còn thi thể, nhưng hiện tại, đến thi thể cũng không có!"

Cung Thạc càng nói, càng tức giận.

Cũng càng kinh ngạc, sợ hãi.

Nhiều người như vậy, một đi không trở về, thi thể cũng không thấy.

Ban đầu vốn không nên tin lời của Hoàn Nhan Cảnh, hợp tác với hắn, theo như nhu cầu, khiến hôm nay tiến lùi đều khó.

Cung Hằng nhìn Cung Thạc, thờ dài, "Bây giờ nói gì cũng đã muộn!"

"Tại sao lại muộn, chỉ cần tìm đúng thời cơ, hạ quyết tâm, lấy mạng của Cung Ly Lạc!" Cung Thạc nói xong, nắm chặt quả đấm.

Cung Ly Lạc, nhất định phải chết.

Con người Cung Hằng hít lại, đối với thủ đoạn độc ác của huynh đệ ruột, những năm này, hắn đã lãnh giáo qua.

"Vậy người định làm gì?" Cung Hằng hỏi.

Cung Thạc nhú mày, tâm tư hơi đổi, "Người nói xem, giết Cung Ly Lạc ở nơi nào mà hắn không phòng bị?"

Cung Hằng lắc đầu.

Tâm tư của Cung Ly Lạc, ai cũng không nhìn ra.

Trước kia hắn, 360 độ không góc chết, hôm nay, Vô Ưu Quận chúa chính là góc chết của hắn.

"Có." Cung Hằng sáng tỏ thông suốt hô nhỏ.

"Cái gì?" Cung Thạc hỏi.

Cung Hằng dựa vào bên tai Cung Thạc nói nhỏ, Cung Thạc càng nghe càng cảm thấy, đây là một diệu kế.

"Được, cứ làm như thế!"

Mấy ngày nay, cả ngày lẫn đêm Hoàn Nhan Cảnh đều ngủ không yên.

Trong mộng, Hoàn Nhan Tiên ra sức kêu tim đau quá, trống rỗng, thật khó chịu.

Hoàn Nhan Cảnh liên tục muốn từ trong ác mộng tỉnh lại, nhưng, bất luận hắn cố gắng như thế nào, vẫn không tỉnh lại được, nhất định phải chờ Hoàn Nhan Tiên khóc mệt, rồi đi, mới có thể tỉnh lại.

Cả người ướt đầm mồ hôi.

"Người đâu."

Cửa phòng kết một tiếng bị đẩy ra, một bóng đen đứng ở trước mặt Hoàn Nhan Cảnh, "Thái tử điện hạ!"

Âm thanh âm trầm, khiến Hoàn Nhan Cảnh nhớ đến người vừa mới ở trong cơn ác mộng, không nhận được run lên.

Nhắm mắt lại, "Đi xuống đi!"

"Dạ!"

Bóng đen lui ra, cả đêm Hoàn Nhan Cảnh chưa từng chớp mắt.

Trời tờ mờ sáng, tùy tùng vội vàng cuống quýt chạy tới, "Thái tử điện hạ, không xong!"

Hoàn Nhan Cảnh tức giận, "Nói hươu nói vượn!"

Tùy tùng trong lòng biết mình đã nói sai, vội vàng giải thích, "Tiểu nhân đáng chết, là công chúa, không thấy công chúa đâu!"

Nếu như không thấy một người sống sờ sờ, nói không chừng là chạy ra ngoài chơi, nhưng mà, Hoàn Nhan Tiên là một người chết, không thấy một người chết.

"Người nói cái gì?" Hoàn Nhan Cảnh gầm lên.

Trên trán, gân xanh cũng nổi lên.

"Tiểu nhân mới vừa nhận được tin tức, thi thể Tiên công chúa, không thấy đâu!"

Hoàn Nhan Cảnh vừa muốn nói gì, bên ngoài lại có người nhanh chóng chạy tới, "Thái tử điện hạ, đại sự không ổn!"

"Muru sư?"

Nam tử trung niên nói nhỏ, "Mới vừa rồi có người nhìn thấy một thi thể bốc mùi bị treo ngược trên cổng thành, vì thần vừa đúng lúc đi ngang qua, liếc mắt nhìn, là thi thể của Tiên công chúa."

Hoàn Nhan Cảnh có ngu ngốc hơn nữa cũng hiểu, có người trộm thi thể của Hoàn Nhan Tiên, treo ngược ở trên tường thành, dùng điều này vũ nhục Bắc quốc.

"Khốn kiếp, vì sao mới vừa rồi người không mang thi thể về."

"Vi thần, vi thần quan tâm thể diện của Bắc quốc, cho nên."

Hoàn Nhan Cảnh giận dữ, "Thể diện của Bắc quốc, người cho rằng, bộ dạng của Tiên nhi, dân chúng Đông quốc trong Kinh Thành, còn có người không biết sao?"

Ngày đó, ở trên đài cao tỷ thí, đã có bao nhiêu người mở to hai mắt nhìn, kết quả Vô Ưu Quận chúa tài trí hơn người, lại làm cho Bắc quốc mất hết mặt mũi, còn khiến Tiên nhi mất mạng.

Muru sư kinh ngạc.

Lúc ấy, hắn cũng hoảng hồn, quên mất chuyện này.

"Thái tử điện hạ."

"Muru sư, khuyên người chớ hai lòng, người cho rằng, người phụ trợ bản thái tử nhiều năm như vậy, một khi bản thái tử suy đổ, những hoàng tử khác, sẽ trọng dụng người sao?"

Hừ.

Nằm mơ!

Hoàn Nhan Cảnh phái người mang thi thể Hoàn Nhan Tiên về dịch quán, thi thể đã sớm bốc mùi hôi thối.

"Thái tử điện hạ."

Hoàn Nhan Cảnh nhìn thi thể Hoàn Nhan Tiên hoàn toàn thay đổi, "Hỏa thiêu đi!"

Một ngọn lửa lớn, Hoàn Nhan Tiên hóa thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Lạc vương phủ.

Vô Ưu giơ ngón tay cái lên với Cung Nhất, Cung Nhị, "Uh, chuyện về Hoàn Nhan Tiên, các người làm rất tốt, đáng khen ngợi!"

"Quận chúa, cụ thể ra sao?" Cung Nhất mặt dày hỏi.

Vô Ưu nhún mày, "Thế nào?"

"Hồi quận chúa, gần đây chi tiêu hơi nhiều, kính xin Quận chúa Đại Từ Đại Bi, thương xót tiểu nhân!"

"A Phi." Vô Ưu giả vờ tức giận, con người híp lại, nhìn Cung Nhất, "Có phải người nghĩ kỹ rồi hay không?"

Cung Nhất bị dọa.

"Quận chúa, trời đất chứng giám, tiểu nhân không có, tiểu nhân không dám, tiểu nhân, chỉ là, chỉ là." Cung Nhất càng nói, càng lộn xộn.

Bởi vì giúp Thúy Thúy đánh Mạc Cần Hàn một trận, Thúy Thúy liền làm một đôi giày, một bộ xiêm áo cho hắn, hắn nghĩ, phải trả lễ lại, luôn luôn muốn trả lại chút gì đó cho Thúy Thúy.

Nhưng, nấy ngày nay, chơi bài cừ, vận khí thật sự không tốt, thua chỉ còn lại một cái quần lót.

"È hèm."

Vô Ưu thờ ơ.

Thấy sắc mặt Cung Nhất càng ngày càng xanh xanh tím tím, đột nhiên nhân từ, "Như vậy, về sau mỗi khi giúp ta thực hiện thành công một chuyện xấu, ta sẽ thưởng một trăm lượng bạc, như thế nào?"

"Dạ dạ dạ, dạ dạ dạ, về sau, bọn thuộc hạ sẽ nghe Quận chúa làm chủ!"

Vô Ưu khoát tay, "Đi đến chỗ quản gia lấy hai trăm lượng bạc, hai người các ngươi, một người một trăm lượng!"

"Tạ Quận chúa!"

Sau khi Cung Nhất tạ ơn, vui mừng hớn hở đi xuống.

Cung Nhị nhìn Vô Ưu, yên lặng đi theo sau lưng Cung Nhất.

Sau khi hai người ra ngoài, Vô Ưu hừ lạnh.

Vớ vẩn, thật sự cho rằng bản thân giấu giếm rất kỹ sao, thật sự không biết bây giờ cả Lạc vương phủ đều biết hắn đang yêu sao.

Cầm sách thuốc lên, tiếp tục xem.

"Này."

Mạc Cần Hàn nhảy đến trước mặt Vô Ưu.

Mặt mũi bầm dập, cực kì buồn cười.

"Mạc Cần Hàn, ngươi có khỏe không?" Vô Ưu hỏi.

Mạc Cần Hàn lúng túng cười một tiếng, "Rất tốt, thật ra thì ta, có chuyện muốn hỏi ngươi!"

Vô Ưu nhíu mày, đặt sách thuốc trên đầu gối, lạnh lùng nhìn Mạc Cần Hàn.

"Cái đó, chuyện thi thể Công chúa Bắc quốc bị treo ngược ở trên cổng thành, ngươi biết không?"

"Àn!"

"Ngươi biết, ngươi nói xem, người nào to gan như vậy, dám đi trộm thi thể Công chúa Bắc quốc." Mạc Cần Hàn nói xong, thấy Vô Ưu lạnh nhạt nhìn hắn, tâm hơi căng thẳng, "Không phải là ngươi chứ?"

"Chính là ta, ngươi có ý kiến gì không?" Âm thanh Vô Ưu lạnh nhạt hỏi.

Mạc Cần Hàn kinh ngạc.

"Ngươi...ngươi."

"Vì sao đúng không?" Vô Ưu hỏi ngược lại.

Mạc Cần Hàn gật đầu. !dien@dan#\$lê%^quý&*đôn

"Nói như thế này, Công chúa Tây quốc, Nam quốc cũng hỏa táng rồi, tại sao người Bắc quốc không hỏa táng, giữ thi thể lại làm cái gì, để người khác buồn nôn sao? Ngươi đã giữ lại làm người khác buồn nôn, vậy cho ta mượn thi thể ghê tởm của ngươi, xem ngươi đốt hay không đốt!"

Mạc Cần Hàn nhìn Vô Ưu.

Không cần suy nghĩ, chuyện này thật sự đúng như Vô Ưu nói.

"Vậy người nói xem, vì sao bọn họ còn chưa đi?"

Vô Ưu cười lạnh, "Bọn họ không đi, là bởi vì đã mất hết mặt mũi, một chút chuyện tốt cũng không có, ở lại chỗ này, vẫn là thái tử của nước hắc, người người kính ba phần, sau khi trở về, nói không chừng, thứ gì cũng không còn!"

Khiến cho nước mình mất mặt như vậy, trở về, ngôi vị thái tử giữ được mới là lạ.

Vào giờ phút này, thư buộc tội của hoàng đế Tam quốc, sợ cũng đã chất thành núi rồi.

Hai ngày kế tiếp.

Nhìn vân đạm phong khinh, nhưng thật sự sóng ngầm mãnh liệt.

Thái tử Tam quốc, lại cùng nhau lên triều đình, tỏ ý muốn đi, nhưng, cũng trực tiếp dùng công phu sư tử ngọam, muốn lễ vật phong phú.

Đông Hoàng Cung Diệu nắm quyền, ần ần tức giận.

Vừa định mở miệng, Cung Ly Lạc rất lâu chưa từng vào triều, một bộ Tử Y, cất bước vào triều đình.

"Người không biết xấu hổ, không gì sánh được, Thái tử Tam quốc vô liêm sỉ, hôm nay Bôn vương, thật sự được mở rộng tầm mắt!"

Đông Hoàng Cung Diệu thấy Cung Ly Lạc đi vào, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn mấy hoàng tử bên cạnh, từng người một không phải nhắm mắt, thì là rụt cổ, không người nào, có thể quyết đoán và gan dạ sáng suốt như Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc nói xong, con người sắc bén, quét qua từng người một, hừ lạnh, "Thái tử Tam quốc, nếu muốn đi, Bôn vương cũng không giữ lại, hôm nay hãy đi đi, về phần những thứ bồi thường, Bôn vương quyết định, một chút cũng không cho, nếu Thái tử Tam quốc không phục, có thể mang binh tấn công Đông quốc, đến lúc đó, chúng ta gặp nhau trên chiến trường!"

Rất rõ ràng là đang tuyên chiến.

Bùi Ngọc, Cô Vân Sở, Hoàn Nhan Cảnh kinh sợ.

Bọn họ cảm thấy, nhiều ngày Cung Ly Lạc không thượng triều, quan hệ căng thẳng với Đông Hoàng Cung Diệu, chắc hẳn sẽ không quản Đông quốc sống hay chết, mà Đông Hoàng Cung Diệu không có bản lĩnh làm đại tướng, bọn họ mới dám dùng công phu sư tử ngọam, nghĩ muốn.

"Bôn vương vừa mới phái người, mang hành lý của Thái tử Tam quốc, từ bên trong dịch quán dọn ra ngoài, Thái tử Tam quốc, mời!"

Trong nháy mắt Thái tử Tam quốc hiểu rõ, bọn họ bị đuổi.

Lại nhìn Cung Ly Lạc, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, một chút đường sống cũng không có.

Phẩy tay áo bỏ đi.

Con người sắc bén của Cung Ly Lạc, đầu tiên là quét về phía Đông Hoàng Cung Diệu, "Nếu vị hoàng đế này không bảo vệ được thân dân của mình, thì thôi vị nhường ngôi đi!"

Lúc này sắc mặt Đông Hoàng Cung Diệu tràn đầy giận dữ, Cung Ly Lạc nhìn Cung Thạc, Cung Hằng, "Thật sự cho rằng, chuyện mờ ám của các người, không ai biết sao? Ta chỉ là, tạm thời không muốn thu thập các người thôi, hừ."

Cất bước rời đi.

Như lúc tới, không coi ai ra gì, khí phách lạnh lùng.

Cung Hằng, Cung Thạc đưa mắt nhìn nhau, hơi lạnh từ lòng bàn chân bắt đầu tràn lên trên.

Cung Ly Lạc.

Hắn phải chết.

Cung Minh nhìn sắc mặt khó coi của Cung Hằng, Cung Thạc, lạnh lùng nhếch môi, rời đi.

Trong nháy mắt Thái tử Cung Thịnh hiểu rõ, thiên hạ này, không thể không là của Cung Ly Lạc.

Cung Minh Duệ không hiểu, chỉ cảm thấy mấy ngày nay, cả ngày buồn ngủ, đầu óc hỗn loạn, cái gì cũng mơ mơ màng màng.

Hôm nay, Cung Ly Lạc rời đi, Cung Minh cũng rời đi.

Nhưng, Hoàng đế vẫn ngồi trên long ý, Văn Võ Bá Quan còn chưa bãi triều.

Hắn đi đâu rồi, đi đâu rồi, hay còn ở đây?

"Phụ hoàng, nhi thần có bản muốn tấu!" Thái tử Cung Thịnh nói xong, một chân quỳ xuống.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Cung Thịnh, "Nói!"

"Nhi thần biết rõ, mình Văn Thao Vũ Lược chưa đủ, càng không phải là nhân tài trị quốc, cho nên, thỉnh cầu phụ hoàng, phế ngôi vị thái tử của nhi thần!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Cung Thịnh, hít sâu một hơi, "Được, lại sắc phong là Thịnh vương!"

"Tạ phụ hoàng!"

Cung Thịnh đứng lên, nhìn long ý trong triều đình, trong lòng thê lương.

Cố gắng nhiều năm như vậy, hôm nay vì mạng sống của mình, tự nguyện buông tha, thật sự là đáng giá sao?

"Có chuyện khôi tấu, không chuyện bãi triều!"

"Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Trước cửa dịch quán.

Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Đồ của Thái tử Tam quốc, đều bị người của Cung Ly Lạc ném ra ngoài, trực tiếp ném trên đường cái.

"Lạc vương có lệnh, thần dân Đông quốc không được thu nhận người của Tam quốc, nếu như cãi lời, tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội!"

Mặt mũi của Thái tử Tam quốc bị mất hết, giờ phút này, từng người một lửa giận ngút trời.

Cung Ly Lạc lại cười trên đại mã.

Thờ ơ nhìn bọn họ.

Một bộ dạng nhìn người bằng nửa con mắt, không phục có thể mang quân sang.

Lửa giận ngập trời, trước ánh mắt kiêu ngạo của Cung Ly Lạc, dần dần đè nén xuống.

Từng người một lên xe ngựa, rời đi.

Không hề giống lúc tới phong quang vô hạn, vênh vao tự đắc.

Cung Ly Lạc lạnh lùng nhếch môi.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, hôm nay, những người vũ nhục Vô Ưu, giờ này ngày này, các ngươi nhất định phải ném thù thế nào là bị người khác vũ nhục, mất đi tất cả.

Tam quốc, nhất định phải bị diệt.

"Vương Gia."

Cung Ly Lạc nhìn người trước mặt, "Truyền lệnh xuống, không tiếc bất cứ giá nào, hộ tống ba người kia trở về nước, về phần những người khác, chết chưa hết tội!"

"Dạ!"

Lâu Ngoại Lâu lâu ba.

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn, cho đến khi người đi theo Thái tử Tam quốc cũng đã rời đi, lạnh lùng nhếch môi.

Cung Ly Lạc.

Đủ tàn nhẫn, bắt quá, hấn thích.

Nam nhân, lúc nên tàn nhẫn, phải tàn nhẫn.

"Nhìn gì vậy, lại nhìn say mê như thế, tâm tình cũng tốt như vậy!"

Thân Đồ Thiên Tuyết quay đầu lại, thấy người tới một bộ áo trắng, chiết phiến (quạt giấy) nhẹ nhàng lay động, nhếch môi mà cười.

"Đến đây lúc nào?"

"Mới vừa tới, hôm nay vận khí rất tốt, thuận tiện nhìn được một màn hay, chắc chắn chắc, nếu Cung Ly Lạc thành vua của Đông quốc, thiên hạ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị hấn bỏ vào trong túi!"

Thân Đồ Thiên Tuyết nhắm mắt "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, không phải ngươi sẽ tranh cùng Cung Ly Lạc sao, nếu muốn tranh, ta nhất định sẽ giúp ngươi!"

"Kính Vũ, ngươi không muốn Cung Ly Lạc ngồi lên vị trí đó sao?"

Phượng Kính Vũ cười, "Vậy, ta vẫn là một đối thủ đáng quý của Cung Ly Lạc, chỉ là nói thật, chừng nào thì ngươi theo ta trở về, muội muội của ta, đối với ngươi vẫn nhớ mãi không quên!"

"Ta sẽ không thành thân với Phượng Tê Lan, ta nghĩ, ta sẽ sớm chứng minh cho ngươi thấy!"

Phượng Kính Vũ thấy Thân Đồ Thiên Tuyết thề, sờ lỗ mũi một cái, "Không cần cự tuyệt như vậy, muội tử của ta, thật ra thì cũng không tồi, vừa kiêu vừa nị, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, tính tình cũng tốt, quan trọng là, một tấm chân tình đối với ngươi, loại nữ tử này, bỏ lỡ, sẽ hối hận!"

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn Phượng Kính Vũ buồn đưa, mèo khen mèo dài đuôi, lạnh lùng khẽ hừ, không nói gì.

Phẩm chất của Phượng Tê Lan, Phượng Kính Vũ không biết, nhưng hấn biết.

Cây mạnh không nói đạo lý, thô tục không chịu nổi, lòng dạ ác độc, hai mặt, ngay trước mặt một bộ dạng, sau lưng một bộ dạng. Loại nữ tử này, chỉ có những nam tử mắt bị mù, mới không nhìn ra được, xem thành bảo vật.

Tầm mắt nhìn xuống lầu dưới.

Ah.

Là nàng.

Phượng Kính Vũ thấy Thân Đồ Thiên Tuyết không để ý đến mình, cũng không tức giận, đi tới ngồi xuống bên cửa sổ, thấy Thân Đồ Thiên Tuyết không chớp mắt nhìn dưới lầu đi, cũng nhìn theo.

"Không ngờ ở Đông quốc, còn có người tuyệt sắc như thế!" Phượng Kính Vũ nhỏ giọng hô.

"Chớ trêu chọc nàng, nàng, ngươi không chọc nổi!" Âm thanh Thân Đồ Thiên Tuyết lạnh nhạt nói.

Tâm can bảo bối của Cung Ly Lạc, người bình thường, ai dám đi trêu chọc.

Phượng Kính Vũ lại cười, "Nhìn cách ăn mặc của nữ tử này, tùy tùng sau lưng, chắc chắn là tiểu thư gia đình giàu có, chẳng lẽ, ta đường đường là Đại công tử của Phượng gia, vẫn không xứng với nàng?"

Thân Đồ Thiên Tuyết không nói gì.

Phượng Kính Vũ lại đứng dậy, chỉnh sửa xiêm áo.

Thân Đồ Thiên Tuyết vốn không có ý định để ý tới, nhưng khi nhìn thấy lão đầu đang cúi đầu khom lưng bên cạnh Vô Ưu, lập tức đứng dậy, đi xuống dưới lầu.

"Nha đầu, cái này rất tốt, ngươi mua cái này giúp ta đi!"

"Nha đầu, cái này không tồi, mua cái này giúp ta đi!"

"Nha đầu, cái này cũng không tồi, mua giúp ta đi!"

Vô Ưu nhìn vị nào đó đã kéo nàng ra ngoài đi dạo phố, sau đó Phong Thành Quang lại mua đông mua tây, không nhận được thờ ra mấy hơi.

"Trả tiền!"

Thúy Bình, Thúy Liễu lập tức tiến lên, trả bạc.

"Nha đầu."

"Ân!"

"Hôm nay, có phải ta mua rất nhiều hay không?"

Vô Ưu nhìn Phong Thành Quang, "Cũng không tính là nhiều, thật ra thì cũng chỉ hơn ngàn lượng bạc, nhưng mà, lão già, những thứ đó, ngươi chắc chắn thích chứ?"

"A." Phong Thành Quang cứng lưỡi.

Rốt cuộc đã mua những thứ gì, hắn hoàn toàn quên hết.

Chẳng qua là cảm thấy đi cùng Vô Ưu, cảm giác rất tốt mà thôi.

"Hừ!" Vô Ưu hừ lạnh, "Đi nửa ngày, khát nước, đi, dẫn ngươi đến Lâu Ngoại Lâu ăn điểm tâm!"

Phong Thành Quang nghe vậy, con ngươi sáng lên, "Điểm tâm ở Lâu Ngoại Lâu, ăn ngon không?"

"Ăn ngon vô cùng!"

Phong Thành Quang nhất thời phản chấn, vây quanh bên cạnh Vô Ưu nói lời tốt đẹp.

Vô Ưu chỉ không nóng không lạnh nhếch môi.

Nhưng, ở chung một chỗ với Vô Ưu suốt mười năm, tính tình của Vô Ưu, Phong Thành Quang rất hiểu rõ, vào giờ phút này, Vô Ưu không nói gì, nhưng tâm tình đang cực tốt.

Tiến vào Lâu Ngoại Lâu, vì chuyện nhả gian, Phong Thành Quang làm âm ỉ.

Hắn sống chết muốn đi lên lầu ba, nhưng lầu ba đã bị Thân Đồ Thiên Tuyệt bao hết.

"Lão già." Vô Ưu khẽ quát.

Phong Thành Quang nuốt một ngụm nước bọt, "Nha đầu, lấy thân phận của ngươi, tại sao lại phải ở lầu hai, lên lầu ba thôi ~"

"Câm miệng, nói thêm câu nữa, ta đập câm ngươi!"

Phong Thành Quang nghe vậy, đột nhiên im lặng.

"Sư phụ." Thân Đồ Thiên Tuyệt thấp giọng kêu.

Phong Thành Quang nghe vậy, từ từ xoay người, nhìn thấy Thân Đồ Thiên Tuyệt mặc một bộ Hồng Y đeo mặt nạ màu bạc, nghiêng đầu, neho mắt, "Ngươi là., Thiên Tuyệt?"

"Sư phụ, chính là đồ nhi!"

Phong Thành Quang ha ha ha nở một nụ cười, tiến lên, bàn tay dùng sức vỗ vào bả vai Thân Đồ Thiên Tuyệt, "Thiên Tuyệt, đồ nhi tốt, sao ngươi lại ở Đông quốc?"

"Có một ít chuyện riêng!"

Phong Thành Quang cười, "Uh, chuyện kia xử lý tốt chưa?"

"Còn chưa!"

"Không sao, về sau từ từ xử lý, tới sư phụ giới thiệu cho ngươi một người." Phong Thành Quang gọi, xoay người, "Ah, người đâu?"

Thân Đồ Thiên Tuyết bật cười, "Sư phụ đang chỉ Vô Ưu Quận chúa?"

"Đúng, đúng, chính là Vô Ưu!"

"Đã đi lên lầu!"

Phong Thành Quang ha ha ha cười một tiếng, "Nha đầu này, ngay cả một chút thể diện cũng không cho ta!"

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn Phong Thành Quang cười híp mắt.

Phải nói khắp thế gian, người đối với hắn tốt nhất, chính là vị sư phụ không có chút đáng tin này.

Mà người sư phụ này, mặc dù không đáng tin, nhưng lại đối với hắn thật sự rất tốt, cũng không cần hắn hồi báo gì, chỉ một mình bỏ ra.

"Sư phụ."

Thân Đồ Thiên Tuyết muốn hỏi, sư phụ, những năm qua, người sống có tốt không.

Nhưng, thấy Phong Thành Quang sắc mặt hồng nhuận, vui vẻ ra mặt, nghĩ chắc là rất tốt.

"Ai, Thiên Tuyết, đi, chúng ta cũng lên lầu hai đi!" Phong Thành Quang bắt được tay Thân Đồ Thiên Tuyết, đi lên lầu, vừa đi, vừa nói, "Thiên Tuyết, mặc dù tính khí của Vô Ưu không tốt, nhưng tâm tuyệt đối tốt, về sau cũng không được khi dễ nàng, biết không?"

"Đồ nhi nhớ kỹ!"

Phong Thành Quang hài lòng gật đầu, đứng ở hành lang lầu hai, thấy mấy nha hoàn của Vô Ưu đứng ở cửa, Phong Thành Quang cười ha ha, "Ở nơi đó, đi, chúng ta đi qua!"

Thân Đồ Thiên Tuyết gật đầu.

Vừa vào cửa, Phong Thành Quang liền hét lên, "Nha đầu, long trọng giới thiệu với ngươi, đây là Đại Sư Huynh của ngươi!"

Vô Ưu nghe vậy, đặt ly trà xuống, nhú mày, lạnh lùng nói, "Ngươi nói cái gì?"

Phong Thành Quang kinh ngạc, vội nói, "Đây là Tiểu Sư Đệ của ngươi!"

Thân Đồ Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn Phong Thành Quang.

Sư phụ không đáng tin cậy, nhưng mà, cũng không thể không đáng tin đến mức này chứ?

"Ah, lão đầu, tại sao ta không nhớ rõ, ta bái ngươi làm thầy khi nào vậy?"

Phong Thành Quang đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Vô Ưu, "Vậy phải làm thế nào ngươi mới bằng lòng bái ta làm thầy?"

"Ta không có ý định bái ngươi làm thầy!" Vô Ưu nói xong, nhưng vẫn rót trà, đưa cho Phong Thành Quang.

Phong Thành Quang nhận lấy ly trà, uống, "Ta mặc kệ, hôm nay, ngươi nhất định phải cho ta một đáp án chính xác, nếu không ta gọi đồ đệ của ta thu thập ngươi!"

Thân Đồ Thiên Tuyết nghe vậy, khoe miệng giật giật.

Đây cũng là sư phụ của hắn.

Hít sâu một hơi, tự nói với mình, nếu như năm đó, không phải sư phụ cứu hắn, còn dạy cho hắn võ công, hắn đã sớm chết.

Nhìn.

Vô Ưu lại lạnh lùng nở một nụ cười, mạnh tay đập lên bàn, đứng lên, "Ngươi lặp lại lần nữa."

Phong Thành Quang đột nhiên đứng lên, ngay sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay nắm lỗ tai, tiếng như muỗi kêu, "Ta không dám nữa!"

"Nói lớn lên, ta nghe không thấy!"

"Ta nói, ta không dám nữa, ta." Phong Thành Quang cầu cứu nhìn Thân Đồ Thiên Tuyết.

May mà Thân Đồ Thiên Tuyết còn bình tĩnh, năm mớ cũng không nghĩ đến, người sư phụ đã từng lạnh lẽo như khối băng, thấy chết không cứu, lòng dạ độc ác, sẽ biến thành bộ dạng này.

"Vô Ưu Quận chúa."

Vô Ưu nhìn Thân Đồ Thiên Tuyết, "Thân Đồ Cung chủ, ngươi chắc chắn, cũng khẳng định, hần là sư phụ của ngươi?"

"Đúng!"

Vô Ưu gật đầu, "Vậy thì tốt, ngươi thay ta chứa chấp sư phụ ngươi mấy tháng, hôm nay ngươi đã đến đây rồi, ngươi dẫn sư phụ đi đi!"

Thân Đồ Thiên Tuyết vừa định lên tiếng trả lời, Phong Thành Quang vội vàng mở miệng, "Không, ta không đi, đánh chết ta cũng không đi, hiện tại ta sẽ trở về Lạc vương phủ, ai cũng đừng mong đuổi ta đi."

Nói xong, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, phi thân về phía Lạc vương phủ.

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn, một câu cũng không nói được.

Sau khi Vô Ưu sững sững, ha ha ha nở một nụ cười, "Lão già kia, muốn đấu với ta, hừ!"

Đã bảo ngươi không được cho Cung Ly Lạc uống thuốc đó (thuốc làm chị không mang thai được), không chính ngươi chết, cũng chính ngươi mất một lớp da.

Sau khi cười xong, quay đầu lại nhìn Thân Đồ Thiên Tuyết, "Thân Đồ Cung chủ, sư phụ ngươi đi rồi, không phải ngươi nên đuổi theo sao?"

Thân Đồ Thiên Tuyết gật đầu, "Phải đi ngay."

Đi ra khỏi nhĩ gian, Thân Đồ Thiên Tuyết lấy lại tinh thần.

Mới vừa rồi hần đã ngẩn ngơ.

Mê Huyền Tán?

Bởi ở đâu?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Thân Đồ Thiên Tuyết thở dài.

Người sư phụ hiểu rõ nhất, cuối cùng không phải hần, mà là Vô Ưu.

Vì sợ hần đồng ý, lại có thể hạ Mê Huyền Tán với hần, nhưng sư phụ nào biết, hần hoàn toàn không có ý định, đối với Vô Ưu, Cung Ly Lạc.

Tới Kinh Thành, chỉ là vì kết thúc một chút nguyên xưa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Trong phòng, Vô Ưu đang ăn điểm tâm.

Mới vừa dọa lão già kia sợ hãi không nhẹ, chờ một lát trở về, lại uy hiếp lợi dụng, bảo đảm lão già sẽ không dám điều chế thêm thuốc khổng dục cho Cung Ly Lạc.

Dĩ nhiên, chuyện Thân Đồ Thiên Tuyết là đồ đệ của lão già, Vô Ưu lại không ngờ.

Ăn no bụng, Vô Ưu lấy khăn tay ra lau khóe miệng, rồi ưu nhã đứng dậy, đi ra ngoài.

Trên đường, bị một nam tử mặc bạch y ngăn cản.

Nam tử mặc bạch y kia, dáng dấp không tệ, nhưng, Vô Ưu nhìn thấy, chỉ thấy vô vị tẻ nhạt, một chút đáng xem giống Cung Ly Lạc cũng không có.

Càng nhìn càng thấy chán ghét.

"Tại hạ Phụng Kinh Vũ, không biết cao tính đại danh của cô nương là gì, nhà ở nơi nào!"

Vô Ưu nhíu mày, "Ngươi muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì, chỉ muốn cùng cô nương, kết giao bằng hữu!"

"Cùng ta kết giao bằng hữu, mong muốn cũng không nhỏ, ngươi chắc chắn. . . ?"

"Đĩ nhiên chắc chắn!" Phụng Kinh Vũ nói xong, ném cho Vô Ưu một gương mặt thô bỉ.

Trong con ngươi là tình thế trước mặt. Vô Ưu cười lạnh, "Xuân Vũ, Hạ Hà, Thu Đường, Đông Tuyết, chào hỏi người bằng hữu mới này của ta một chút, nhớ, nhất định phải đánh hấn, ngay cả nương hấn cũng nhận không ra mới thôi!"

"Dạ!"

Gần như trong nháy mắt, bốn nha hoàn nhanh chóng tập kích Phụng Kinh Vũ.

Hai người tấn công bên trên Phụng Kinh Vũ, hai người tấn công bên dưới Phụng Kinh Vũ, bốn người phối hợp không chê vào đâu được.

Đây cũng là lần đầu tiên họ ra tay trước mặt Vô Ưu, tự nhiên sẽ biểu hiện tốt một chút.

Chính là đánh Phụng Kinh Vũ mặt mũi bầm dập, mắt cũng sưng lên.

"Các ngươi, các ngươi."

Phụng Kinh Vũ kinh ngạc.

Lần đầu tiên, bị một đám người đánh đến thê thảm như vậy.

Lúc quay đầu lại, thấy Thân Đồ Thiên Tuyết đứng ở một bên, lạnh nhạt nhìn, há miệng muốn nói gì đó nhưng khóe miệng lại vô cùng đau đớn.

Sau khi Vô Ưu nhíu mày, mang theo sáu nha hoàn rời đi.

Đợi sau khi Vô Ưu rời đi, Thân Đồ Thiên Tuyết tiến lên, đỡ Phụng Kinh Vũ đứng dậy.

"Ngươi."

"Nàng là người sư phụ quan tâm, ta không thể ra tay với nàng!"

Phụng Kinh Vũ nổi giận.

Chuyện này, bất luận như thế nào, hấn đều nuốt không trôi.

Thù này không báo, không phải là quân tử.

Thạc vương phủ.

Cung Thạc hỏi Cung Hằng, "Ngươi nói xem, những lời đó của Cung Ly Lạc là có ý tứ gì?"

"Không rõ lắm, chỉ là, cũng có khả năng, hấn đã sớm biết mưu tính của chúng ta!"

Cung Thạc cắn răng, "Đi, đi đến Duệ vương Phủ, gặp Cung Minh Duệ!"

"Ca."

"Bây giờ, chỉ với sức của chúng ta, muốn lật đổ Cung Ly Lạc là chuyện không dễ dàng gì, không bằng, chúng ta để Cung Minh Duệ ra tay, dù sao, phía sau hấn còn có phụ hoàng làm chỗ dựa!"

Trong nháy mắt Cung Hằng hiểu rõ, Cung Thạc là muốn mượn đao giết người.

"Tốt!"

Duệ vương Phủ.

"Quốc sư, như thế nào?"

"Là trúng độc, chỉ là, Duệ vương, làm sao ngươi lại trúng loại độc này?"

"Bốn vương cũng không biết, chính là ngày đó." Cung Minh Duệ kể lại chuyện hôm đó gặp Vô Ưu ở Lâu Ngoại Lâu, nghe xong quốc sư liền nhíu mày.

"Vô Ưu Quận chúa."

Người nên chết vào mười năm trước, hôm nay vẫn còn sống, còn nhanh như vậy đã danh dương thiên hạ.

Là Cung Ly Lạc dùng trăm phương ngàn kế, hay là, tất cả, đều do có người khác giúp đỡ nàng, khiến nước chảy thành sông.

"Quốc sư, độc này của Bồn vương, có thể giải không?" Cung Minh Duệ hỏi.

Bây giờ, mỗi ngày đều có mỹ nhân vây quanh, nhìn, sờ, nhưng không làm được, rất là khó chịu.

"Có, chỉ là tương đối phiền toái, Duệ vương chờ mấy ngày, đợi vị thần chuẩn bị thảo dược xong sẽ giải độc cho Duệ vương!"

Cung Minh Duệ nghe vậy, vô cùng mừng rỡ.

"Như thế thì làm phiền quốc sư!"

Quốc sư cười, đứng dậy, cáo từ, rời đi.

Mặt Cung Minh Duệ từ từ lạnh xuống.

Cung Ly Lạc, Vô Ưu.

Nắm tay nắm chặt, tiếng rắc rắc rắc vang lên.

Bên ngoài kinh thành, trên đường lớn.

Mấy trăm con ngựa lớn, người trên lưng ngựa, từng người một lưng hùm vai gấu, mặt mũi dữ tợn, tất cả tay cầm đại đao, đợi Thái tử Tam quốc đến, người cầm đầu giờ tay, "Nhớ, để lại mạng chó của Thái tử Tam quốc!"

"Dạ!"

"Giết!" 'diendan'.le.q.u.y.d.o.n.com

"Thái tử, không xong, phía trước có thích khách!"

Bùi Ngọc, Cô Vân Sở, Hoàn Nhan Cảnh kinh hãi.

"Có thích khách, có thích khách."

Những người đó, từng người một mặc xiêm áo bằng vải thô, trên khuôn mặt, khắp nơi đều là vết đao, vô cùng dữ tợn, kinh khủng.

Giết người, không hề nương tay.

Tất cả đều có võ nghệ cao cường, đi đến chỗ nào, tử thương (người chết và bị thương) vô số.

Bùi Ngọc, Cô Vân Sở, Hoàn Nhan Cảnh, liều mạng chém giết, mới mở được một đường máu, điều khiển ngựa chạy thực mạng.

Mà sứ thần đi theo, tùy tùng, đều chết hết, cuối cùng hóa thành một vũng máu, hòa tan vào trong đất bùn, yên lặng không một tiếng động.

Ngôi miếu đổ nát.

Bùi Ngọc, Cô Vân Sở, Hoàn Nhan Cảnh, cả ba người ở cùng một chỗ, cũng không có ai mở miệng nói chuyện.

Trong ngôi miếu đổ nát, tĩnh mịch lại khiến cho người ta có cảm giác hoảng sợ.

Không cần nghĩ, cũng biết, lần ám sát này là do Cung Ly Lạc ra tay, nhưng mà, tại sao lại bỏ qua cho ba người bọn họ?

"Các người nói xem tiếp theo nên làm thế nào?" Bùi Ngọc có chút thiếu kiên nhẫn hỏi.

Tới Đông quốc, Tam quốc sớm đã thương lượng với nhau, chỉ cần nắm được Đông quốc, Tam quốc sẽ chia đều, bây giờ, Đông quốc chưa tới tay, thân phận địa vị của ba người bọn họ, thậm chí là tính mạng, cũng đều gặp nguy hiểm.

"Thiên tính vạn tính, lại không có tính đến, sự xuất hiện của Vô Ưu Quận chúa, nếu không, Cung Ly Lạc nhất định sẽ không ra tay nhanh như vậy!" Cô Vân Sở nói xong, khẽ thở dài một cái.

Hôm nay Cung Ly Lạc, vì cho nữ tử hấn mền yêu một cuộc sống an ổn, không chút cớ kị quấy nhiễu Tam quốc, sau đó hấn mang binh bình loạn, nhân cơ hội tiêu diệt Tam quốc.

Mà bọn họ lại quá ngu ngốc, mang cổ của mình, đưa đến trước mặt Cung Ly Lạc, mặc cho Cung Ly Lạc chém giết.

"Vẫn là câu nói kia, chỉ cần có Vô Ưu Quận chúa trong tay, Cung Ly Lạc, chắc chắn mang Đông quốc, thậm chí là cả thiên hạ, hai tay dâng lên!" Hoàn Nhan Cảnh nói.

Bùi Ngọc hừ lạnh, "Ban đầu là ai nói, có thể sống bắt Vô Ưu Quận chúa, kết quả là."

Người được phái đi, một cũng không trở lại.

Mà chất trai của Tuyên Văn Trưởng công chúa, cũng được người cứu về.

Ba người, người một lời, ta một câu, lời nói càng ngày càng không hợp ý nhau.

Hoàn Nhan Cảnh đứng lên, "Ta muốn trở lại kinh thành, hai người các ngươi thì sao?"

"Dĩ nhiên là đi cùng nhau!"

Hoàn Nhan Cảnh cười lạnh.

Chỉ cần diệt được Cung Ly Lạc, trở về nước thì quyền thế, tài phú, danh lợi vẫn như cũ, nếu Cung Ly Lạc vẫn còn sống, khi trở về, thật sự cái gì cũng không có.

Lạc vương phủ.

"Thật sao?" Cung Ly Lạc lạnh giọng hỏi.

"Dạ, Vương Gia, ba người bọn hắn lại quay lại, lặng lẽ lên vào Thạc vương phủ, Vương Gia, có muốn hay không."

Cung Ly Lạc lắc đầu, "Không cần, bí mật giám thị là được rồi, rất nhanh, đáp án Bôn vương muốn, sẽ nổi trên mặt nước!"

"Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng Vương Gia!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Đây đều là công lao của các ngươi, nhớ kỹ, Bôn vương có lợi, các ngươi cũng đều có phần!"

"Vương Gia, vậy thì lúc nào chúng ta động thủ?"

"Khi chân tướng rõ ràng, thiết kỵ (đội quân tinh nhuệ) sẽ tiến vào Từ Cẩm thành!"

"Dạ!"

Ảnh vệ mừng rỡ lên tiếng trả lời, lui ra.

Cung Ly Lạc đi ra khỏi thư phòng, thấy Cung Nhất vui vẻ đi tới, "Ưu nhi đâu?"

"Quận chúa ở phòng được, không biết đang làm cái gì, không cho bất kì kẻ nào đến gần!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, con ngươi lạnh buốt, trong nháy mắt lại nhu hoà.

Tràn đầy hạnh phúc.

Đi tới phòng được.

Cung Nhất thất thần tại chỗ.

Nghiêng đầu, có lẽ, khả năng thay đổi sắc mặt của Cung Ly Lạc, là đứng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Phòng được.

Vô Ưu lấy thảo dược tìm được ra, đặt ở trong ấm sắc thuốc, nghĩ đến khi Cung Ly Lạc uống thuốc này vào, rất nhanh nằng sẽ có thể mang thai hài tử, tâm tình thật tốt, không nhịn được ca hát.

Cung Ly Lạc đứng ở bên ngoài phòng dược, nghe tiếng hát vui sướng của Vô Ưu, nụ cười bên môi, càng ngày càng đậm.

Vô Ưu có tiểu tâm tư, hẳn biết, cũng cảm động.

Nhưng, cảm động là một chuyện.

Thân thể Vô Ưu, thật sự vẫn chưa thích hợp có hài tử, tốt nhất nên đợi một hai năm nữa.

Mà Phong Thành Quang cũng nói cho hẳn biết, lúc trước Vô Ưu rơi xuống vách đá cao như vậy, có thể còn sống sót, đã là kỳ tích, có thể có hài tử hay không, còn phải đợi xem xét lại vết thương, khi mang thai hài tử, một chút sai lầm cũng không được có, nếu không thì là một xác hai mạng.

Hôm nay đại thể chưa ổn định, hẳn quyết định sẽ không để cho Vô Ưu mạo hiểm như vậy.

Hậu quả, cả đời Cung Ly Lạc hẳn, cũng không chịu nổi.

Cất bước, đi vào phòng dược.

"Ưu nhi, lại phối thuốc gì?"

Vô Ưu nghe vậy, cười, "Ca ca, một loại đại bổ thuốc!"

Cung Ly Lạc cung chiêu điểm lỗ mũi Vô Ưu một cái, "Để cho ta uống hay sao?"

"Ừ!"

Cung Ly Lạc ở sau lưng Vô Ưu, ôm lấy Vô Ưu, đầu đặt trên bả vai Vô Ưu, "Ưu nhi."

"Ân!"

"Có thể không uống thuốc hay không, mấy ngày nay, ngày ngày uống thuốc, miệng rất đắng, ăn cái gì cũng không có khẩu vị!"

Vô Ưu nghe vậy, kinh ngạc, con người nheo lại.

Chẳng lẽ có người nào đó mật báo cho Cung Ly Lạc?

Lại ha ha nở một nụ cười, "Vậy thì tốt, mấy ngày nay cũng không cần uống!"

Nói xong, ném thuốc cầm trong tay, khoác cánh tay Cung Ly Lạc, "Đi, ta nấu cơm cho người ăn!"

"Ta giúp người rửa thức ăn, cắt thức ăn, nhóm lửa!"

Vô Ưu nhủ mảy, "Không bằng, hai chúng ta cùng làm thức ăn đi!"

"Uh, như thế rất hợp ý ta!"

Vô Ưu đột nhiên dừng bước, Cung Ly Lạc cũng lập tức dừng lại, cung chiu nhìn Vô Ưu, "Thế nào?"

Con người Vô Ưu khẽ chớp chớp, nước mắt từ từ tràn ra, sương mù mờ lung, "Ca ca, người nói, lúc nào thì, tất cả những chuyện xấu này mới có thể kết thúc, chúng ta mới đi tìm thuốc giải cho người?"

Cung Ly Lạc nhìn, tim đau nhói, nhẹ nhàng ôm Vô Ưu vào trong ngực, "Ưu nhi, không sợ, không sợ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ ở cùng với người, ta nhất định sẽ không bỏ người lại, một mình rời đi!"

Tiểu tâm can của hẳn.

Lá gan lớn như vậy, không sợ trời, không sợ đất.

Lại sợ hẳn rời đi.

Không phải loại, xoay người trong chớp mắt, mà là loại an giấc nghìn thu.

"Đây chính là do người nói, người mà dám gạt ta, ta nhất định không tha thứ cho người!"

"Là ta nói, nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già, cả đời này không rời, cả đời này không xa!"

Cơm tối, có hơi cháy, thức ăn, có hơi mặn.

Nhưng, Cung Ly Lạc và Vô Ưu, ăn say sưa ngon lành, thỉnh thoảng nói vài lời giải trí, đều là Vô Ưu nói, Cung Ly Lạc nghe.

Cung Ly Lạc nghĩ, sự vui vẻ trong mười năm này, cộng lại, cũng không nhiều bằng một phút đồng hồ khi ở chung một chỗ với Vô Ưu.

Sau khi ăn xong, hai người tay trong tay, đi dạo trong vườn hoa.

Tình ý lưu luyến.

Mình vương phủ. dien?dan \le \quy \don

Cung Minh nhìn vào rượu trong tay, cố gắng nghe ẩn vệ bẩm báo.

"Người nói, nàng làm thức ăn, ăn ngon không?"

Ẩn vệ không nói gì.

Cung Minh bật cười, "Đi xuống đi!"

"Dạ!"

Một người lui ra, một người lại tiến lên trước, dựa người vào nói nhỏ bên tai Cung Minh mấy câu.

Cung Minh cười lạnh, "Lá gan của Cung Thạc và Cung Hằng cũng quá lớn, cũng không nhìn xem Lâu Ngoại Lâu là địa bàn của ai, lại dám đến Lâu Ngoại Lâu nói chuyện, ngu ngốc!"

"Vương Gia, có nên nói cho Lạc vương biết hay không?"

"Không cần, Cung Ly Lạc, thông minh hơn chúng ta, mưu kế sâu hơn, chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi biến hóa, lúc hần cần giúp đỡ, ra tay cho tốt!"

"Dạ!"

Ẩn vệ lui ra, lại gặp một nữ tử, dáng người uyển chuyển đến gần Cung Minh.

Nhưng, chỉ chốc lát sau.

"Mang xuống, loạn côn đánh chết!"

"Vương Gia tha mạng, tỳ thiếp cũng không dám nữa!"

Nhưng, trừ máu tươi ba thước, thân chôn hoàng thổ, không còn gì khác.

Lâu Ngoại Lâu.

Cung Thạc, Cung Hằng đợi hồi lâu, cũng không thấy Cung Minh Duệ đến.

Trong lòng huynh đệ hai người vô cùng tức giận, nhưng một câu cũng không nói được.

"Trở về thôi!"

Cũng đang lúc xoay người, nhìn thấy người tới, khiến cho hần sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run, thân thể mềm nhũn, quỳ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chân tướng sẽ bị vạch trần.

Cung Thạc, Cung Hằng bị dọa, nằm mơ cũng không nghĩ tới, Đông Hoàng Cung Diệu sẽ đến, mà sau lưng Đông Hoàng Cung Diệu, Cung Minh Duệ

đang ngoan ngoãn đi theo.

Ở sau lưng Cung Minh Duệ, là thủ lĩnh thích khách bọn hắc phái đi ám sát Vô Ưu, đang bị người khác khống chế, không thể động đậy.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Đông Hoàng Cung Diệu hừ lạnh một tiếng, đi vào nhĩ gian, ngồi xuống.

Long bào giương nanh múa vuốt, khí phách uy nghiêm.

Mặt mũi lãnh lẽo uy nghiêm, con ngươi nghiêm túc, sắc bén phi phàm nhìn Cung Thạc, Cung Hằng.

Ngồi vững vàng trên ngôi vị hoàng đế nhiều năm, quyền thế luôn nắm trong tay, Đông Hoàng Cung Diệu uy nghiêm mười phần, cả người tản ra từng trận khí lạnh.

Cung Hằng, Cung Thạc vẫn quỳ gối bên ngoài nhĩ gian, không dám tùy ý nhúc nhích.

Cung Minh Duệ nhìn, lạnh lùng khế hừ, đi vào nhĩ gian, đứng ở bên cạnh Đông Hoàng Cung Diệu.

Bộ dáng hã hê này, khiến Cung Hằng, Cung Thạc hận vô cùng.

Tốt cho một phản đồ.

"Còn chưa cút vào, quỳ gối bên ngoài để mặt mặt xấu hổ sao?" Đông Hoàng Cung Diệu gầm lên.

Cung Hằng, Cung Thạc đưa mắt nhìn nhau, lập tức quỳ vào nhĩ gian, trong nháy mắt khi bọn họ tiến vào cửa nhĩ gian liền đóng lại.

"Phụ hoàng."

"Hừ, còn có mặt mũi kêu trầm là phụ hoàng, nhưng trầm cũng không có loại con bất hiếu như các ngươi!"

Vẫn biết, mấy huynh đệ này, tranh đấu vô cùng gay gắt, nhưng không hề nghĩ tới, đã sớm sử dụng bạo lực.

"Phụ hoàng, nhi thần sợ hãi!"

Vào giờ phút này, hai người vẫn làm bộ làm tịch, Đông Hoàng Cung Diệu giận dữ, bỗng nhiên đứng dậy, một cước đá vào trên người Cung Thạc, "Đồ khốn kiếp, ngươi thật sự cho rằng, những chuyện xấu xa ngươi làm, không người nào biết? Áo tiên không thấy vết chỉ khâu?"

Cung Thạc ngã trên đất, khổ sở nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, gằn từng chữ, "Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do, phụ hoàng vì Duệ vương dọn sạch chướng ngại, có thể giết chết Ly Lạc, tự nhiên cũng có thể giết chết huynh đệ chúng ta!"

"Ngươi." Đông Hoàng Cung Diệu giận, trợn to cặp mắt nhìn Cung Thạc.

Không trách được Cung Ly Lạc hận hãn như vậy.

Thì ra toàn bộ mọi chuyện, không chỉ mình Cung Ly Lạc nhìn thấy rõ ràng, mà tất cả mọi người cũng đều nhìn thấy rất rõ.

Trong lòng Cung Minh Duệ vui mừng.

Lại mở miệng nói, "Thạch ca ca, tại sao ngươi có thể nói như vậy, phụ hoàng đối với huynh đệ chúng ta, vẫn luôn đối xử như nhau, cái người này, thật đúng là tổn thương tâm tư của phụ hoàng!"

Cung Thạc hừ lạnh, "Đối xử như nhau, Duệ vương nói chuyện không biết suy nghĩ, ngươi cũng không cần chồn chột tức tét gà, chúng ta đều không phải là kẻ ngu dốt, hôm nay bị ngươi tính kế, chúng ta nhận tội, chỉ là, Duệ vương cũng không cần vui mừng quá sớm, muốn làm Hoàng đế Đông quốc, không có phụ hoàng sủng ái, Duệ vương, có lẽ còn chưa thể!"

Trong tối Cung Ly Lạc có bao nhiêu binh mã, bao nhiêu người nằm vùng, bao nhiêu tiền tài chiêu binh mãi mã, ai cũng không biết hết được.

Trước đó vài ngày, trận đấu giữa Vô Ưu Quận chúa và Tề Phiêu Phiêu phủ Thừa Tướng, người mở trang là ai, bạc kia tới từ nơi nào, đúng là một chút đều không tra ra được.

"Ngươi."

Cung Minh Duệ gầm lên. d đ L'E~Q`U`Y~D'O`N

Đến lúc nào rồi, còn dám mạnh miệng.

Nghiêng đầu nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, "Phụ hoàng, Thạch ca ca, Hằng ca ca chỉ là nhất thời hồ đồ, phụ hoàng."

"Câm miệng!"

Đông Hoàng Cung Diệu gầm lên.

Đây cũng là nhi tử hần nhìn trướng, cái gì không học, bỏ đá xuống giếng lại học mười đủ mười.

Nghiêng đầu nhìn Cung Thạc, Cung Hằng, trầm giọng hỏi, "Trẫm nhận được mật báo, nói hai huynh đệ các ngươi cấu kết với Thái tử Tam quốc, ám sát Vô Ưu Quận chúa, bắt cóc chất trai Tuyên Văn Trường công chúa, tư thông với địch bán nước, thật sự có chuyện này?"

"Phụ hoàng, oan uổng." Cung Thạc mở miệng kêu oan, lại nghĩ tới nam tử mới vừa bị khống chế thì tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Cung Hằng từ đầu đến cuối không nói gì.

Trước mặt một phụ thân thiên vị, mặc kệ ngươi nói cái gì, cũng chỉ là nguy biện, đơn giản nên câm miệng, cái gì cũng không nói.

Hần thích làm sao thì làm thôi.

"Oan uổng hay không, trẫm đã phái người đi điều tra, không lâu nữa, sẽ có thể biết rõ chân tướng!"

Nhưng, Đông Hoàng Cung Diệu nhận được, không chỉ là tin dữ mà càng thêm kinh hoàng.

"Khởi bẩm hoàng thượng, khắp Đông quốc, cũng không tìm được tung tích Thái tử Tam quốc."

"Cái gì?" Đông Hoàng Cung Diệu kêu lên.

"Hồi hoàng thượng, từ sau khi Thái tử Tam quốc ra khỏi Kinh Thành, cũng không tìm được tung tích của bọn họ!"

Đông Hoàng Cung Diệu kinh ngạc.

Người mất tích ở Đông quốc, sẽ khơi lên đại chiến.

Con ngươi híp lại, lãnh nhạ nhìn Cung Thạc, Cung Hằng, "Người đâu, giải Thạc vương, Hằng vương, vào Tông Nhân phủ, không có ý chỉ của trẫm, không cho bất cứ kẻ nào thăm hỏi!"

Đối mặt với kết quả như thế, Cung Thạc, Cung Hằng, chỉ nở một nụ cười nhạ nhòa.

Cung Thạc đột nhiên nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, "Phụ hoàng, cả đời này của ngài, tư thế hào hùng, chém giết, có từng hối hận gì chưa?"

Đông Hoàng Cung Diệu híp mắt, lãnh nhạ nhìn Cung Thạc.

Đứa nhỏ này, rốt cuộc muốn nói cái gì?

Trẫm mặc không nói gì.

Cung Thạc nở một nụ cười, "Hiện tại có lẽ không có, nhưng mà, tương lai không xa, phụ hoàng, ngươi chắc chắn ân hận lúc đầu đã làm sai!"

Ân hận lúc đầu đã làm sai.

Đông Hoàng Cung Diệu ngồi ở trên ghế, tỉ mỉ nghiền ngẫm lời nói của Cung Thạc.

Cung Thạc đã bị mang đi, nhưng, lời của hắn, vẫn vòng quanh ở bên tai.

Ân hận lúc đầu đã làm sai?

Là chỉ cái gì?

"Phụ hoàng."

Cung Minh Duệ thấp giọng kêu, muốn nói gì, lại thấy sắc mặt Đông Hoàng Cung Diệu không tốt, lập tức im miệng.

Đông Hoàng Cung Diệu khoát tay, "Ngươi trở về đi!"

"Phụ hoàng, hay là nhi thần trước hộ tống phụ hoàng hồi cung!"

Đông Hoàng Cung Diệu híp mắt, nhìn Cung Minh Duệ, "Duệ nhi."

"Nhi thần ở đây!"

"Không cần không vâng lời trẫm, cho dù trẫm thương ngươi, cũng chiều ngươi, cũng không cần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của trẫm, có hiểu không?"

Cung Minh Duệ nghe vậy, kinh hãi.

Mồ hôi lạnh đột nhiên chảy ra, vội nhắm mắt, "Dạ, phụ hoàng, nhi thần cáo lui!"

Cung Minh Duệ hết sức lo sợ rời khỏi Lâu Ngoại Lâu, đứng ở bên ngoài Lâu Ngoại Lâu, ngẩng đầu nhìn lầu hai, con ngươi nheo lại.

Xoay người rời đi.

Nhã gian lầu hai.

Đông Hoàng Cung Diệu ngồi im hồi lâu, mới lạnh nhạt mở miệng, "Ngươi nói, Duệ nhi và Ly Lạc, ai giống nhi tử của trẫm hơn?"

Thôi công công nhíu mày.

Tâm tư hơi đổi, nhắm mắt.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, hít sâu một hơi, "Ngươi đi theo bên cạnh trẫm nhiều năm, tâm tư của trẫm, ngươi luôn có thể hiểu rõ, hôm nay, ngươi hãy nói cho trẫm biết, người nào tương đối giống nhi tử của trẫm?"

Nếu như, Cung Ly Lạc thật sự là ruột thịt máu mủ của hần.

Vậy những năm này, hần đã làm những gì với nhi tử của mình?

Giết, ám sát? đi đa le quy đơn

Thôi công công nghe vậy, nằm xuống quỳ trên mặt đất, "Hồi hoàng thượng, Lạc vương giống như hoàng thượng lúc còn trẻ!"

"Tại sao lại như vậy?"

"Mặc kệ là mưu tính, hay là ân nhân, Lạc vương đều giống hoàng thượng!"

Đông Hoàng Cung Diệu thở ra một hơi, "Người đâu!"

Án vệ đứng ở trước cửa, "Hoàng thượng."

"Phái người giám thị Duệ vương phủ!"

"Dạ!"

Đứng dậy rời đi, đang ở khúc quanh, Đông Hoàng Cung Diệu khẽ dừng bước, hần biết, Thân Đồ Thiên Tuyệt ở trên lầu.

Lông mày nhẹ nhíu lại, cất bước rời đi.

Lầu ba, Thân Đồ Thiên Tuyệt đứng ở trước cửa sổ, nhìn Đông Hoàng Cung Diệu lên Long Liễn, tay, từ từ nắm quyền.

Đông Hoàng Cung Diệu.

Cung Diệu.

Long Liễn còn chưa động.

"Hoàng thượng, là hồi cung, hay là?" Thôi công công đứng ở bên ngoài Long Liễn, nhỏ giọng hỏi thăm.

"Đi Lạc vương phủ!"

"Dạ!" Lạc vương phủ.

Đông Hoàng Cung Diệu ngồi ở trong Long Liễn, nhìn lồng đèn lớn, chiếu sáng ba chữ Lạc vương phủ rất lớn.

Vẫn còn nhớ, năm đó khi Ly quý phi vào cung.

Hần đã yêu, thật lòng chân thành yêu.

Nhưng nằng lại cầu kết cùng người khác, còn mang bầu nghiệt chủng, sinh non sinh hạ Cung Ly Lạc.

Ly Lạc.

Ban đầu Ly quý phi nói, khi sinh hài tử, mặc kệ là nam hài, hay nữ tử, cũng đều gọi là Ly Lạc.

Ly~

Lạc~, là chữ của mình. (hình như là do hoàng thượng đặt vì chữ Lạc chẳng liên quan gì đến tên của hoàng thượng)

"Hoàng thượng, đến Lạc vương phủ!" Thôi công công ở bên ngoài Long Liên thấp giọng kêu.

Đông Hoàng Cung Diệu hít sâu một hơi, "Đi, để cho Ly Lạc tiếp giá!"

"Dạ!"

Thôi công công lập tức tiến lên, nói với thủ vệ ở đối diện, "Hoàng thượng giá lâm, mau đi bẩm báo, để cho Vương Gia nhà ngươì ra ngoài tiếp giá!"

Thủ vệ nhìn Thôi công công một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực, cung kính nói, "Vương Gia nói, Quận chúa đã ngủ, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy!"

Thôi công công nổi đóa, xoay người đi bẩm báo với Đông Hoàng Cung Diệu.

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy, vô cùng tức giận.

Vốn muốn nói, hồi cung, nhưng trong nháy mắt, thay đổi chủ ý, xuống xe ngựa.

Thủ vệ quỳ một chân trên đất, nói "Tham kiến hoàng thượng. . . ." Sau đó, ngạo nghễ tiến vào Lạc vương phủ, dọc đường, người quỳ đầy đất, Đông Hoàng Cung Diệu cũng không kêu bọn họ đứng dậy, trực tiếp đi đến đại sảnh.

Ngồi ở chủ vị, Lạc vương phủ trừ mấy nữ đầu bếp ở phòng bếp, tỷ nữ giặt xiêm áo, trên cơ bản đều là người sai vặt, hôm nay từng người một bởi vì hoàng đế đến, rời giường tới đây thỉnh an, sau đó quỳ trên mặt đất, cúi đầu rũ mắt, không dám thở mạnh.

Đông Hoàng Cung Diệu ngồi ngay ngắn, hôm nay hẳn phải nhìn xem Cung Ly Lạc có thể kiên trì đến khi nào.

Nhưng Đông Hoàng Cung Diệu sai lầm rồi.

Khi Cung Ly Lạc biết Đông Hoàng Cung Diệu tới Lạc vương phủ, đã sớm mang theo Vô Ưu leo tường rồi đi.

Mạc Cẩm Hân, Phong Thành Quang cũng núp ở viện mình không ra.

Khung cảnh sơn thủy vùng ngoại ô.

Vô Ưu còi hết giấy, ngâm chân mình trong nước, Cung Ly Lạc lại ở một bên, cầm ống sáo, nhẹ nhàng thổi lên giai điệu động lòng người.

Vô Ưu nhẹ nhàng ngâm nga theo, tình chàng ý thiếp, nhật nguyệt làm bạn, thương thiên đại địa làm chăn làm giường, tình nghĩa lưu luyến, quay đầu nhìn lại, mỗi một lần nhìn nhau, không khỏi triền miên.

Trời làm chăn, đất làm giường, ôm nhau ngủ.

Khi ánh sáng mặt trời mọc lên, Cung Ly Lạc còi xiêm áo của mình, nhẹ nhàng che mặt Vô Ưu, tránh cho ánh mặt trời, chiếu vào làm nàng khó có thể ngủ.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn Vô Ưu ngủ say.

Ưu nhi, Ưu nhi của hân.

Lạc vương phủ.

Đông Hoàng Cung Diệu giận dữ, vỗ một cái vào trên khay trà.

Hắn đợi một đêm, những người này lại đến nói cho hắn biết, Cung Ly Lạc vốn không ở Lạc vương phủ.

"Hồi cung!"

Vô cùng tức giận rồi đi.

Đông Hoàng Cung Diệu chân trước rời khỏi Lạc vương phủ, Cung Ly Lạc chân sau mang theo Vô Ưu trở về Lạc vương phủ.

Nhìn cái ghế giữa đại sảnh, trong con ngươì, mờ mịt không rõ.

Một hồi lâu sau mới thân nhiên mở miệng, "Đối!"

Quản gia lập tức lên tiếng trả lời, "Dạ!"

Thư phòng.

Vô Ưu tiếp tục xem sách thuốc, thỉnh thoảng dùng bút đánh dấu, ngẩng đầu nhìn Cung Ly Lạc, thấy mặt Cung Ly Lạc lộ vẻ trầm tư.

Vô Ưu đặt sách xuống, đi tới trước mặt Cung Ly Lạc, giơ tay lên nhẹ nhàng xoa bóp trán của Cung Ly Lạc, "Ca ca, gặp phải việc khó?"

Cung Ly Lạc cầm tay Vô Ưu, "Không có gì, có thể giải quyết được!"

"Có thật không?"

"Uh, đi xem sách đi, những việc vặt này, ta có thể xử lý thật tốt!"

Vô Ưu gật đầu, "Vậy ta đấm bóp cho ngươi một lúc, ngươi nhắm mắt lại!"

"Tốt!"

Thế gian, cũng chỉ có Vô Ưu của hần, sẽ để ý đến nhất cử nhất động của hần.

"Ưu nhi"

"Ân!"

"Cám ơn ngươi đã ở bên cạnh ta, quan tâm ta!"

Vô Ưu cười, không nói gì.

Làm sao nàng không cảm ơn Cung Ly Lạc đã ở bên cạnh nàng, không xa không rời khỏi nàng.

Com tôi là do phòng bếp làm. diendan_lequydon.com

Mười mấy món ăn, mặn chay phối hợp, sắc hương vị đều đủ, nhìn thôi cũng làm người ta nhỏ dãi.

Mặt mũi Mạc Cẩn Hàn vẫn còn sưng, Phong Thành Quang run sợ liếc mắt nhìn Vô Ưu, uất ức xoay đầu đi.

"Hừ."

Vô Ưu buồn cười, đổ rượu đưa cho Phong Thành Quang, Phong Thành Quang kinh ngạc, sau khi do dự một chút, thò tay tiếp nhận.

Mùi rượu tỏa ra bốn phía, rượu ngon.

Một bữa com, tuy không nói là hoà thuận vui vẻ mỹ mãn, nhưng lại rất thoải mái.

Sau khi ăn xong, trở về phòng của mình.

Sau khi trở về phòng, Cung Ly Lạc bắt đầu đối y phục dạ hành.

Vô Ưu nhìn, nhỏ giọng hỏi, "Ca ca, ngươi phải đi ra ngoài?"

"Uh, vào cung một chuyến!"

Vô Ưu nghe vậy, cũng không hỏi Cung Ly Lạc vào cung làm gì, có nhiều chuyện, biến hóa nhanh, trong một khoảng thời gian ngắn Cung Ly Lạc cũng không thể nói rõ ràng.

"Nhớ cẩn thận, ta chờ ngươi trở lại!"

Cung Ly Lạc cười, "Tốt!"

Mặc y phục dạ hành xong, Cung Ly Lạc Phi thân ra khỏi Lạc vương phủ.

Hoàng cung.

Thị vệ so với trước kia, nhiều gấp ba, chỗ tối càng ổn định.

Cung Ly Lạc nhìn, lạnh lùng nhếch môi.

Cho rằng như vậy, là có thể ngăn cản hoặc dự phòng sao? Thật là ngây thơ ngu xuẩn.

Thân thể nhảy mấy cái, nhanh như tia chớp, ở thời điểm những thị vệ, ám vệ, ả vệ kia còn chưa phát giác, đã lén vào trong một phòng.

"Người nào." Người bên trong căn phòng kêu lên, thanh âm bén nhọn.

"Là ta!" Âm thanh Cung Ly Lạc lạnh nhạt.

"Nô tài ra mắt chủ tử!"

Cung Ly Lạc từ một tiếng, tìm chỗ ngồi xuống, xuyên thấu qua đêm tối, nhìn người trước mặt.

"Hoàng thượng, gần đây có làm chuyện gì mờ ám không?"

"Bẩm chủ tử, tạm thời không có, chỉ là, hoàng thượng phái người giám thị quốc sư và Duệ vương!"

Cung Ly Lạc nhíu mày, "Lần sau hoàng thượng hỏi, ngươi hãy nói, có chút việc, hoàng hậu không biết, nhưng, cùng hoàng hậu vào cung, hiện giờ Trương quý phi, Lương quý phi có lẽ biết!"

"Dạ, nô tài nhớ!"

Cung Ly Lạc gật đầu đứng dậy, người nọ lập tức thấp giọng kêu, "Chủ tử, Tôn nhi của ta."

"Ngươi yên tâm, hần rất tốt, chỉ cần ngươi làm việc thật tốt, một ngày nào đó, nhất định có thể đoàn tụ với hần!"

"Dạ!"

Sau khi Cung Ly Lạc rời đi, trong phòng mới chậm rãi đốt ngọn đèn dầu lên, Thôi công công vô lực ngồi ở trên ghế.

Thật lâu cũng nói không ra một câu.

Trước kia, hần là tâm phúc của hoàng đế, trung thành và tận tâm.

Hôm nay, hần là tâm phúc của Cung Ly Lạc, tuyệt không hai lòng.

Thạc vương phủ.

Ba người Bùi Ngọc, Cô Vân Sở, Hoàn Nhan Cảnh núp trong bóng tối, nôn nóng đến muốn dậm chân.

Vốn cho là, Thạc vương phủ sẽ là một chỗ an toàn, nhưng không ngờ, nơi này còn nguy hiểm hơn bên ngoài.

Tiến vào được, nhưng không ra được.

Phòng giam ở Tông Nhân phủ.

Cung Thạc, Cung Hằng ngồi xếp bằng, từ đầu đến cuối, Cung Hằng chưa từng nói câu nào.

"Tại sao ngươi không nói lời nào?" Cung Thạc hỏi.

Cung Hằng nhìn Cung Thạc, "Nói cái gì, mặc kệ nói gì, phụ hoàng vì mở đường cho Cung Minh Duệ, chúng ta chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu hẳn phải chết, cần gì phải tốn nước miếng!"

"Cũng không có đường sống sao?" Cung Thạc hỏi.

"Có!"

Cung Thạc vui mừng, "Là gì, ngươi nói mau!"

Cung Hằng nhìn Cung Thạc, nhắm mắt, "Khiến mẫu phi đi gặp Cung Ly Lạc, nói tất cả những gì nàng biết cho Cung Ly Lạc, có lẽ, Cung Ly Lạc sẽ ra mặt cứu chúng ta!"

Cung Thạc nghe vậy, không nói gì.

Những bí mật này, người liên quan rất rộng, ai dám nói ra.

Chỗ tối, Cung Ly Lạc từ từ lui xuống.

Như lúc tới, lặng yên không một tiếng động.

Lạc vương phủ.

Vô Ưu ngã trên giường, cầm một quyển sách thuốc, lung tung lật vài tờ, lại không có tâm tư xem, định đứng dậy, mang đàn, nhẹ nhàng khảy đàn.

Giai điệu mê ly, thản nhiên câu hồn.

Trong không khí, dị động (tiếng động không bình thường) truyền đến, con người Vô Ưu híp lại, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Thì ra đã yêu đến một cảnh giới, không cần ôm, không cần hôn, chỉ cần một chút xiu gió thổi cỏ lay, hoặc là hơi thở, đã có thể biết là hắn.

Tay, nhẹ nhàng đặt ở trên cây đàn, Vô Ưu cười nhạt, "Trở lại!"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Trở lại!"

"Mọi chuyện như thế nào rồi?"

"Thành công không tưởng tượng được!"

Vô Ưu cười.

Cứ như vậy, chính là cực tốt.

Một đêm này, không có hô mưa gọi gió, cùng đi Vu Sơn, chỉ ôm nhau thật chặt, thản nhiên mà ngủ.

Cung Ly Lạc vô cùng yêu thương Vô Ưu.

Dù sao, Vô Ưu mới mười lăm, sao hắn có thể không để ý đến thân thể Vô Ưu, đòi hỏi không đáy.

Còn nữa, ôm lấy Vô Ưu ngủ như vậy, đã là một chuyện cực kì hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu lại nhận được một mật hàm, trong mật hàm, có rất nhiều tin tức đã được làm sáng tỏ.

Chỉ cầm mật hàm, tay Đông Hoàng Cung Diệu, đã không ngừng run rẩy.

Đau thương, tuyệt vọng, khó chịu, từ trong lòng thẩm thấu ra ngoài, nhìn Thôi công công, "Hoàng thượng."

Đông Hoàng Cung Diệu giống như không nghe thấy, từ từ đứng lên, vút mật hàm vào trong lò hương, thiêu hủy.

Lúc quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch.

"Hoàng thượng, có cần phải truyền ngự y."

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Thôi công công, "Ngự y cũng không trị được bệnh của trẫm!" Nói xong, thân thể mềm nhũn, ngã về phía sau.

Thôi công công lập tức đỡ hắn, "Hoàng thượng."

"Không được để lộ, chỉ cần để trẫm nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi!"

Thôi công công đỡ Đông Hoàng Cung Diệu ngồi vào Long Ỗ, "Hoàng thượng, nô tài phân phó Ngự Thiện Phòng, nấu chút canh dưỡng khí cho hoàng thượng!"

Đông Hoàng Cung Diệu lắc đầu, "Vào giờ phút này, dù là sơn hào hải vị, thuốc trường sinh bất lão, trẫm uống, cũng cảm thấy vô vị tẻ nhạt!"

Thôi công công kinh ngạc.

Trong một hăm, rốt cuộc viết cái gì, tại sao sau khi Hoàng đế xem xong lại trở nên tự trách như vậy, vô lực như vậy?

"Hoàng thượng, nhưng thân thể của ngài?"

"Không sao." Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Thôi công công, lão nô đi theo hần gần bốn mươi năm, "Tiểu Thôi tử, người nói xem, Ly Lạc thật sự là hài tử của trẫm, năm đó, là trẫm hiểu lầm Ly phi, người nói xem, chuyện này thật sự có khả năng sao?"

"Hoàng thượng."

Thôi công công không trả lời được.

Trầm mặc một hồi lâu, mới tiếp tục nói, "Hoàng thượng, chuyện năm đó, có phải hoàng thượng là người trong cuộc nên mơ hồ hay không, nhưng người đứng xem lại rất sáng suốt, chuyện năm đó chính là có người đặt bẫy, còn có người muốn từ bên trong ngư ông đắc lợi."

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy, nhìn Thôi công công, "Nói tiếp!"

Thôi công công nuốt một ngụm nước bọt, lấy dũng khí nói, "Hoàng thượng, Trương quý phi, Lương quý phi vào cung đã lâu, họ có thể biết được gì hay không?"

Đông Hoàng Cung Diệu nheo tròn mắt lại.

Nhìn Thôi công công.

Tâm tư hơi đổi.

Thôi công công suy đoán, không thể không có khả năng đó.

Năm đó, Cung Ly Lạc là sinh non, nhưng mà ngự y lại chẩn đoán, Cung Ly Lạc được sinh đủ tháng, hần (ĐHCD) và Ly phi ở chung một chỗ, chỉ có chín tháng, lại sinh hạ một hài tử đủ mười tháng.

Mà, đêm đầu tiên của Ly phi, cũng không có lạc hồng (là cái gì chắc mọi người đều biết).

Tất cả mọi chuyện, ở trong lòng hần, giống như là một cây gai nhọn, đâm đau hần nhiều lần.

Thở không nổi, gần như là hít thở không thông.

"Bãi giá đi Điện Trương quý phi!"

"Dạ!"

Điện Trương quý phi. dien;dan_le_quy_don

Trương quý phi bởi vì Cung Thạc, Cung Hằng bị giải vào Tông Nhân phủ chờ xử lý, tâm tư đại loạn, vội vàng triệu kiến (hẹn gặp) huynh trưởng nhà nường, thương lượng đối sách.

Chỉ là, Hoàng đế đã biết quá nhiều nên rất khó thu xếp.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Vừa nghe Đông Hoàng Cung Diệu tới, Trương quý phi bị dọa sợ đến mức té ngã trên đất, trâm đỏ thắm cũng nghiêng sang một bên.

Cung tỳ lập tức đỡ nàng dậy, tiến lên nghênh đón, phúc thân Đông Hoàng Cung Diệu, "Nô tì tham kiến hoàng thượng!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Trương quý phi, khoát tay, "Tất cả đi xuống, trẫm có chuyện muốn hỏi quý phi!"

Cung tỳ, thái giám, lập tức lui ra.

Trong đại điện, chỉ còn lại Đông Hoàng Cung Diệu và Trương quý phi.

Đông Hoàng Cung Diệu ngồi ở chủ vị, Trương quý phi đứng ở trước mặt Đông Hoàng Cung Diệu, càng ngày càng bất lực.

"Hoàng thượng." Trương quý phi thấp giọng kêu.

"Người nói cho trẫm biết, năm đó, Ly phi đến cùng có phải sinh non hay không!"

Trương quý phi nghe vậy, sắc mặt lập tức cứng đờ, "Hoàng thượng, nô tì, nô tì."

"Người biết, trẫm không thích nữ nhân nói láo, cơ hội chỉ có một lần, hôm nay, nếu như người biết cái gì, giấu giếm không báo, ngày khác, cũng không cần nói, nếu hôm nay nói, Hằng nhi và Thạc Nhi, trẫm sẽ thả bọn họ ra, để cho bọn họ mang theo người, cùng đến đất phong!"

Đông Hoàng Cung Diệu nói xong cũng không nói gì nữa.

Lợi và hại, hẳn đều nói rất rõ, Trương quý phi có muốn nắm cơ hội này hay không, để cứu hai nhi tử, cũng là tự cứu chính mình, Đông Hoàng Cung Diệu không có ý định đi quân.

Trương quý phi cũng rất khản trương, chuyện năm đó, nàng cũng không biết nhiều.

"Hoàng thượng."

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy, nhìn Trương quý phi, không nói gì.

Trương quý phi trầm tư một lát, mới tiếp tục nói, "Hoàng thượng, nô tì cũng không biết nhiều!"

Đông Hoàng Cung Diệu chăm chú nhìn Trương quý phi, "Nói."

"Nô tì nghe nói, có một loại thuốc, nữ tử tắm thân xử nữ uống, đêm động phòng hoa chúc chắc chắn sẽ không có lạc hồng, hơn nữa, đêm hôm đó cũng tuyệt đối sẽ mang thai hài tử, nhưng mà, đứa nhỏ này, sẽ sinh non, hơn nữa, mười phần * sẽ là tử thai!"

Đông Hoàng Cung Diệu nắm quyền.

Không trách được, không trách được.

Ly phi là nữ tử bằng thanh ngọc khiết như vậy, làm sao sẽ, làm sao sẽ trốn hán hồng hạnh xuất tường (ngoại tình).

Làm sao có thể không trong sạch. "Nói tiếp."

Trương quý phi nhìn Đông Hoàng Cung Diệu vừa vui mừng, thoải mái, vừa khổ sở, kinh ngạc đến nói không ra lời.

Ở trong mắt nàng, Đông Hoàng Cung Diệu chính là một người lãnh khốc vô tình.

Cho dù đối với Ly phi hẳn yêu sâu đậm, cũng vô tình.

"Hoàng thượng, nô tì phỏng đoán, năm đó Ly phi bị người lừa gạt, uống loại thuốc đó, mới, mới."

"Người có biết, năm đó, có ai thân cận với Ly phi không?"

Trương quý phi lắc đầu.

Điểm này, một phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) ở trong cung như nàng, làm sao có thể biết.

Còn nữa, năm đó, hai hài tử của nàng còn nhỏ, nàng một lòng bảo vệ hai hài tử, làm gì còn có tâm tư đi quân chuyện khác.

"Chỉ là hoàng thượng, ngài có thể đi hỏi Lương quý phi, lúc ấy nàng và Mạn phi nương nương rất thân thiết!"

Đông Hoàng Cung Diệu gật đầu.

Đứng dậy, "Phái người thu dọn đồ đạc, ngày mai cùng Thạc nhi, Hằng nhi rời khỏi Kinh Thành, đi đến đất phong!"

Trương quý phi lệ rơi đầy mặt, đột nhiên quỳ trên mặt đất, khóc không thành tiếng.

Nam nhân này, vẫn luôn là bộ dáng này, lãnh khốc làm tâm người băng giá.

"Dạ, nô tì lĩnh chỉ!"

Một bí mật nho nhỏ, đổi tính mạng hai nhi tử và tự do của mình, đáng giá.

Mấy ngày nay trong lòng Lương quý phi liên tục bất an.

Hơn nữa sau khi biết được Đông Hoàng Cung Diệu đến gặp Trương quý phi, tâm càng thêm sợ hãi.

Một mình ở trong đại điện, đi tới đi lui.

"Nương nương, nương nương, hoàng thượng đã tới!"

Lương quý phi cả kinh, lao đảo lui về phía sau.

Tại sao lại tới nhanh như vậy.

Vội vàng ra đại điện nghênh đón, "Nô tì tham kiến hoàng thượng!" Đông Hoàng Cung Diệu đưa tay, nắm được cầm Lương quý phi.

Lương quý phi đã bốn mươi sáu tuổi, nhưng được bảo dưỡng tốt, nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, dung mạo kiều mỹ, năm đó, hẳn đã từng mê luyến gương mặt này.

"Ái phi." Đông Hoàng Cung Diệu khẽ gọi, tay lại càng dùng sức.

Lương quý phi bị đau, cũng không dám hô ra tiếng, "Hoàng thượng!"

"Ái phi, ngươi sẽ không nói dối trẫm, đúng không?"

"Nô tì không dám!"

Đông Hoàng Cung Diệu cười lạnh, "Tốt nhất là không dám, trẫm hỏi ngươi, ngươi có từng nghe nói qua, có một loại thuốc, sau khi uống xong, có thể khiến nữ tử tấm thân xù nữ, thất tiết, đem động phòng hoa chúc, không có lạc hồng?"

Chuyện cách nay hơn hai mươi năm, cuối cùng Hoàng đế cũng tới hỏi rồi.

Nhưng.

Chết cũng không thể nói.

"Hoàng thượng, nô tì là một phụ nhân trong cung, làm sao biết được!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Lương quý phi, từ từ nở một nụ cười lạnh, thả lỏng tay ra, từ bên hông rút ra một thanh chủy thủ, ở trên chính cánh tay mình nhẹ nhàng vẽ một cái, máu chảy ra.

Lạnh nhạt nhìn Lương quý phi, từng chữ từng câu cực kỳ tàn khốc nói, "Người đâu, Lương quý phi thất tâm phong (bị điên), đã thương trẫm, bắt cửu tộc Lương gia lại, nhốt vào Tông Nhân phủ, tùy ý vắn trẫm!"

"Cung tỳ, thái giám ở điện Lương quý phi, tất cả phạt treo cổ, ban cho cái chết, để cho Lương quý phi ở một bên quan sát!"

Xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Lương quý phi ngã ngối trên mặt đất, thật lâu sau cũng không hồi hồn được.

Nàng đã bị phá hủy.

Cửu tộc nhà nương của nàng cũng bị phá hủy.

Trong một đêm, Kinh Thành, đã không còn Lương gia phong phong quang quang.

"Không, không, hoàng thượng, hoàng thượng, nô tì sai rồi, nô tì biết gì đều sẽ nói cho ngài biết, hoàng thượng, ngài trở lại, van ngài trở lại!"

Nhưng, Đông Hoàng Cung Diệu không bao giờ nguyện ý nghe nữa, cho dù Lương quý phi gọi rách cổ họng, cũng không có người để ý đến nàng.

"Không cần, hoàng thượng, không cần."

Từng người thân, chết ở trước mặt nàng.

Phạt treo cổ, chết kiểu này khổ sở cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Vị Ương Cung

Hoàng hậu ôm Hoan Hỉ công chúa, mẹ con hai người trốn ở góc phòng, cực kì sợ hãi.

Mấy ngày nay, hoàng hậu và Hoan Hi công chúa, cả ngày lẫn đêm đều bị Quỷ Hồn dây dưa, hàng đêm không thể ngủ.

"Mẫu hậu, Hoan Hi sợ."

Đã từng, là Hoan Hi công chúa hung hãn ương ngạnh, giờ phút này lại yếu ớt vô dụng, gương mặt đã từng đầy đà, giờ phút này lại xanh xao vàng vọt, hai mắt vô hồn.

"Hoan Hi, không cần sợ, có mẫu hậu ở đây."

"Mẫu hậu, chúng ta xuất cung đi tìm thái tử ca ca đi, mẫu hậu, chúng ta xuất cung đi, hoàng cung này quá đáng sợ, mẫu hậu."

Không nói gì còn tốt, vừa nói, trận trận gió lạnh thổi tới.

Cực kì lạnh lẽo.

Hoan Hi sợ, hoàng hậu cũng sợ.

Mẹ con hai người, ôm nhau, run lẩy bẩy.

Hoàng cung.

Một trạch viện phồn hoa bị bỏ quên.

Một phụ nhân, cả người mặc thanh y (quần áo màu xanh), khoanh chân mà quỳ, nhẹ nhàng gõ mõ, niệm kinh Phật.

Cung Minh đứng ở cửa, đứng lẳng lẳng rất lâu. Cho đến khi phụ nhân dừng lại, mới thấp giọng kêu, "Mẫu phi."

Phụ nhân xoay người, nhìn nhि từ của mình, thản nhiên nhếch môi, "Minh vương đến rồi!"

Ngực Cung Minh hơi đau, "Mẫu phi, hôm nay phụ hoàng hình như đã tỉnh ngộ, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người đi nói cho phụ hoàng nghe đi!"

Phụ nhân hơi kinh ngạc, "Minh vương đang nói đùa sao?"

Hoàng đế kia, có thù tất báo, lòng dạ độc ác, lòng dạ hẹp hòi, vì tư lợi, cho dù là người hân yêu tha thiết nhất, hân cũng không tin, làm sao có thể tỉnh ngộ.

Thật sự buồn cười.

"Mẫu phi, là thật!"

Phụ nhân nhìn Cung Minh, "Minh vương, hôm nay Lạc vương đã có năng lực tự bảo vệ mình rồi sao?"

Cung Minh gật đầu, "Có, mẫu phi, cho dù hân không có, nhิ từ cũng sẽ bảo vệ hân!"

"Là phải bảo vệ, các người là huynh đệ ruột!"

Cung Minh cười nhạt, "Mẫu phi."

"Minh vương, nếu Lạc vương đã có năng lực tự bảo vệ mình, cũng nguyện ý tới gặp ta, người hãy dẫn hân tới gặp ta đi!"

"Tốt!"

Một ngày nữa thôi, trong hoàng cung nhất định sẽ đổ máu, Kinh Thành, nhất định gió tanh.

Cung Minh trở lại Minh vương phủ, nhìn Minh vương phủ to như vậy, nhưng lại tịch mịch không một chút sức sống, khẽ thở dài một cái, "Đi Lạc vương phủ!"

Nhưng, Cung Minh lại bị chặn ở ngoài cửa.

Hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn bức họa chăm chăm, nữ tử trong tranh, tuyệt thế khuynh thành, nhẹ nhàng nhảy múa, khoe mắt đuôi mày đắm đuối đưa tình, vô cùng dịu dàng.

Chỉ có nàng, thương hân, chỉ yêu bản thân hân, không yêu quyền thế của hân, không yêu vinh hoa phú quý của hân.

Chỉ vì, nàng rất yêu hấn.

"Ly phi."

Nhẹ nhàng vươn tay, sờ mặt mũi người trong bức họa.

Mạc Ly.

Nhưng cuối cùng, là hấn bức nàng chết.

Thiếu chút nữa còn hại chết nhi tử của bọn họ.

"Người đâu!"

"Hoàng thượng."

"Đi thăm dò, nắm đó ngự y bắt mạch cho Ly phi là ai, trẫm muốn diệt cửu tộc của hấn!"

"Dạ!"

Ly phi, trẫm sẽ không để cho ngươi chết oan.

Không, tuyệt không cho.

Lạc vương phủ.

Cung Ly Lạc ngẩng đầu nhìn trời, trời, mờ mịt, hình như muốn có mưa to.

Phía sau hoa viên, Vô Ưu đang đóng đưa thuyền nhỏ, cùng Thúy Thúy hái sen.

Vô Ưu muốn tự tay nấu canh hạt sen cho Cung Ly Lạc uống..., thuận tiện hạ nhiệt.

"Tiểu thư, hoa sen này thật to!"

"Hãy hái đi!"

"Tiểu thư, ta có thể hái mấy đóa hoa sen về, cắm trong bình không?"

"Tùy ngươi, ngươi thích thì hái, không thích thì thôi!"

Thúy Thúy cười.

Tỷ tỷ của nàng (ý nói Vô Ưu), tâm địa, thật ra là thiện lương nhất.

Thúy Thúy ôm hoa sen, tự có nha hoàn đến cầm hoa sen, Vô Ưu phui tay.

Lúc đi ngang qua thư phòng, Vô Ưu thấy Cung Ly Lạc ngửa đầu nhìn trời, mắt chớp chớp, đi tới sau lưng Cung Ly Lạc, ôm lấy eo Cung Ly Lạc, "Ca ca, nghĩ gì thế?"

"Ta đang nghĩ, nếu như chân tướng sáng tỏ, chúng ta nên làm gì?"

Là lên ngôi làm Hoàng đế, uy nghi thiên hạ, hay là nắm tay nhau đi khắp nơi, cả đời ung dung tự tại?

"Đi tìm thuốc giải cho ca ca, ngốc!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, sững sờ, ngay sau đó nở một nụ cười.

Quả thực rất ngốc.

"Ưu nhi."

"Hả?"

"Ngươi có từng muốn, đi tìm người nhà của ngươi không?"

Vô Ưu lắc đầu, "Không muốn, người nhà của ta, chính là ca ca ngươi, những người khác, ta chưa bao giờ nghĩ muốn đi tìm, cho dù còn gì khác, ta chỉ nghĩ, ở lại bên cạnh ca ca, cả đời!"

Cung Ly Lạc cười, hạnh phúc thỏa mãn.

"Ưu nhĩ, chúng ta sẽ ở chung một chỗ, cả đời này, không xa rời nhau!"

"Uh, cả đời này, không xa rời nhau!"

Lâu Ngoại Lâu.

Phượng Kinh Vũ nhìn Thân Đồ Thiên Tuyết, tức giận không thôi, "Ta nói, ngươi tới Kinh Thành rốt cuộc là muốn làm cái gì?"

Thân Đồ Thiên Tuyết không nói gì.

Thân nhiên uống trà.

"Ta nói, nếu như ngươi lại không nói gì, ta sẽ viết thư nói cho muội muội ta biết, để nàng đi đến Kinh Thành tìm ngươi, đến lúc đó, các ngươi gì kia, gì kia."

"Cút." Thân Đồ Thiên Tuyết gầm lên.

Một Phượng Kinh Vũ đã phiền chết rồi, lại còn thêm một Phượng Tê Lan.

Phượng Kinh Vũ bĩu môi.

Thật ra thì, hần đã sớm viết thư cho muội muội, nói muội muội mau tới kinh thành.

Bây giờ nói, chỉ là dự phòng trước thôi.

"Cái đó, Ngàn Tuyết, về sau ta cùng Vô Ưu Quận chúa giao thủ, ngươi giúp ai?"

"Sư phụ không mở miệng, ta ai cũng không giúp, nếu sư phụ mở miệng, ta nhất định phé bỏ ngươi!"

Phượng Kinh Vũ nuốt một ngụm nước bọt.

Thật là ác độc.

Ngốc hiếu (có hiếu đến ngu ngốc).

Thân Đồ Thiên Tuyết không nói gì.

Chưa từng một lần trải qua những khổ sở kia, sẽ không biết, được một người toàn tâm toàn ý quan tâm, bảo vệ, là cảm giác gì.

Mặc dù người kia không đáng tin cậy, còn có lòng dạ độc ác, lãnh khốc vô tình, nhưng hần, thật ra luôn bảo vệ mình.

Chỉ cần là người hần nhận định, cho dù xấu, cũng không sao.

Tuyết không hài lòng.

Lạc vương phi.

"Vương Gia."

"Chuyện gì?"

"Hoàng thượng đến Điện Trùng quý phi, Lương quý phi, sau đó Lương quý phi phát điên!"

Cung Ly Lạc không nói gì.

Trầm tư một lát mới hỏi, "Lương quý phi đã nói gì?"

"Cũng không nói gì đặc biệt, nhưng hoàng thượng lại rất tức giận, hạ lệnh giết cửu tộc nhà nương Lương quý phi!"

Đây chính là quyền thế, giết một người, diệt một tộc, chỉ bằng một câu nói.

Không cần có nguyên nhân.

Cung Ly Lạc khoát tay, "Lui ra đi!"

"Dạ!"

Cung Ly Lạc trở lại thư phòng, Vô Ưu không có ở đây, Cung Ly Lạc kinh ngạc.

Ngày thường, Vô Ưu luôn thích vui ở trên ghế, nghiên cứu sách thuốc.

Cung Ly Lạc biết, Vô Ưu đang nghiên cứu độc hắc trùng phải.

Nghĩ đến Vô Ưu, tìm Cung Ly Lạc lại ầm ập.

Đi tìm Phong Thành Quang.

"Phong tiền bối!"

Phong Thành Quang nhìn Cung Ly Lạc, "Ah, mặt trời mọc từ phía tây sao?"

Cung Ly Lạc không nói gì, ngồi xuống đối diện Phong Thành Quang, "Tiền bối, hôm nay, văn bối đến đây, là để thỉnh giáo tiền bối!"

"Chuyện gì?"

"Tiền bối, người hãy nói cho ta biết, Ưu nhi thích cuộc sống như thế nào?"

Phong Thành Quang không hiểu.

"Vậy, Ưu nhi thích, là Ngũ Hồ Tứ Hải (năm sông bốn biển, khắp các miền) Ngao Du Thiên Địa, hay là Tam quốc thống nhất, làm mẫu nghi thiên hạ, cao cao tại thượng?"

Phong Thành Quang cười, "Lạc vương cảm thấy thế nào?"

"Văn bối không biết!"

Phong Thành Quang nhíu mày, "Lạc vương, người yêu nha đầu sao?"

"Yêu, còn yêu hơn mạng sống của mình!"

"Vậy Vô Ưu yêu người sao?"

"Ưu nhi nói, nàng yêu ta!"

Phong Thành Quang bật cười, "Các người đã yêu nhau, là mẫu nghi thiên hạ, hay là không ai biết đến, thật sự quan trọng như vậy sao? Ta tin tưởng, nha đầu chỉ muốn, người ở nơi nào, nàng sẽ ở nơi đó, người ăn sơn hào hải vị, nàng nhất định mặc tơ lụa, người là người bình thường, nàng nhất định mặc xiêm áo bằng vải thô, đều nói lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, ta nghĩ, nha đầu nhất định đã mang tám chữ này, hiểu được đến ngọn nguồn!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hắn muốn Vô Ưu cao cao tại thượng, được vạn dân kính trọng.

Hắn hi vọng, Vô Ưu, không phải là một cô nhi, mà nàng là mẫu nghi thiên hạ, nàng là nữ tử cực kỳ trân quý, nàng không phải một cô nhi không có người muốn.

Hắn thậm chí đã từng nghĩ đến, sau khi xưng bá thiên hạ, mang theo Vô Ưu, du ngoạn sơn thủy.

"Cám ơn Phong tiền bối!"

Phong Thành Quang khoát tay, "Lạc vương, thuốc kia, vẫn còn uống?"

"Vẫn uống!"

"Là thuốc đều có ba phần độc, Lạc vương, sao không thuận theo tự nhiên?"

Cung Ly Lạc không hiểu.

Phong Thành Quang tiếp tục nói, "Tính tình Vô Ưu tuy lạnh nhạt, không có mấy người và sự việc có thể đặt vào trong mắt của nàng, chỉ có Lạc vương người, được nàng thời thời khắc khắc nhớ ở trong lòng, đây là phúc khí của Lạc vương, sao Lạc vương không thuận theo tự nhiên?"

Cung Ly Lạc hít một hơi thật sâu, "Vô Ưu còn nhỏ, ta không nỡ làm nàng bị thương!"

Tâm tư của Cung Ly Lạc, Phong Thành Quang hiểu.

Yêu, đến mức không kìm lòng được.

Nhưng sau khi không kìm lòng được, sẽ tự trách bản thân.

"Lạc vương, vẫn là bốn chữ đó, thuận theo tự nhiên!"

Thuận theo tự nhiên, nói đơn giản dễ dàng, nhưng khi làm, thật sự rất khó khăn.

Cung Ly Lạc không muốn Vô Ưu mang thai hài tử, sau đó vì sinh hạ hài tử, Cửu Tử Nhất Sinh (chín phần chết một phần sống).

Nếu như vậy, hấn tình nguyện Vô Ưu cả đời không sinh hài tử.

Hắn chỉ muốn Vô Ưu sống thật tốt, thật tốt là tốt rồi.

Cung Minh tới Lạc vương phủ nhiều lần, nhưng đều bị chặn ngoài cửa.

Tức cũng không được, giận cũng không xong.

"Đi, bẩm báo với Vương Gia các người, đã nói Bôn vương có chuyện, nhất định phải gặp."

"Thật xin lỗi Minh vương, Vương Gia đã phân phó, mấy ngày nay, đóng cửa từ chối tiếp khách, không gặp bất luận kẻ nào, cho dù là hoàng đế đệ hạ tới, cũng không gặp!"

Cung Minh tức giận, "Nếu như Bôn vương nhất định phải gặp?"

"Thật xin lỗi Minh vương, vậy thứ cho chúng tiểu nhân, vô lễ!"

Cung Minh bắt đắc dĩ, phẩy tay áo bỏ đi.

Hôm đó, Cung Hằng, Cung Thạc ra khỏi Tông Nhân phủ, sau đó trở lại vương phủ, Cung Hằng nhìn Thái tử Tam quốc, bắt đắc dĩ cười một tiếng.

Cung Thạc lại có tâm tư không đứng đắn.

"Các người cảm thấy, như thế nào?"

Thái tử Tam quốc, trong lòng hận Cung Ly Lạc, chỉ cần có thể khiến Cung Ly Lạc chết, bọn họ cái gì cũng đều nguyện ý làm.

"Bản thái tử đồng ý!" Hoàn Nhan Cảnh mở miệng đầu tiên.

Sau khi Bùi Ngọc, Cô Vân Sở do dự, cũng mở miệng phụ họa, "Bản thái tử cũng nguyện ý!"

Chém giết.

Nhưng, ai chết vào tay ai, còn chưa thể biết được.

Ngày hôm sau, Cung Hằng, Cung Thạc, dọn dẹp đơn giản, liền dẫn Trương quý phi đi đến đất phong của mình, trong đám người rời đi cùng, còn có Thái tử Tam quốc.

Vừa ra khỏi Kinh Thành, Cung Thạc dễ dàng để cho Thái tử Tam quốc lặng lẽ trốn khỏi binh lính, thậm chí Cung Thạc còn thương lượng thêm những điều chưa từng nói với Cung Hằng.

Bốn người lặng lẽ lên về Kinh Thành, dùng không ít quan hệ, cuối cùng cũng âm thầm mua được sát thủ, chuẩn bị ám sát Cung Ly Lạc.

Nhưng, bạc giao rồi, sát thủ lại chậm chạp chưa tới.

Lạc vương phủ cũng không có chút tin tức nào nói Cung Ly Lạc bị ám sát.

"Tại sao còn chưa tới?" Bùi Ngọc lo lắng.

"Đúng vậy, tại sao còn chưa tới?" Cô Vân Sở cũng không an tâm.

Hoàn Nhan Cảnh cảm thấy không ổn.

Bởi vì, tất cả mọi chuyện, hình như, quá mức thuận lợi.

Chạy trốn, hồi kinh, dùng quan hệ, mời sát thủ, nhưng mà, sát thủ nhận bạc, lại không làm việc.

"Chuyện này."

Có phải là một quỷ kế hay không.

Từ đầu đến cuối, có người ở sau lưng, đã biết bọn họ muốn làm gì?

Nếu là như vậy.

Tâm, đột nhiên sáng lên.

Hoàn Nhan Cảnh lập tức đứng dậy, bắt lấy Cung Thạc, "Người nói xem, sẽ có người bán đứng chúng ta hay không?"

"Làm sao có thể, chúng ta rất cẩn thận, ai có thể bán đứng chúng ta?" Cung Thạc thề.

Trong lòng bởi vì biết Cung Ly Lạc sắp chết, nên hưng phấn khác thường.

"Không đúng, không đúng." Hoàn Nhan Cảnh vẫn lắc đầu.

Đối với Cung Ly Lạc, bọn họ chỉ là nghe nói, mà Cung Ly Lạc là dạng người ra sao, bọn họ cũng không rõ lắm.

Nhất định là đã sai ở chỗ nào.

Duệ vương Phủ.

"Vương Gia."

Cung Minh Duệ ngẩng đầu, trong con ngươi hóa khí liên miên.

Mới vừa rồi, cho dù là nữ tử xinh đẹp như hoa, chăm sóc thế nào, hắn cũng không dậy nổi.

Trong lòng hận Cung Ly Lạc và Vô Ưu.

Hận không được ăn thịt hai người, uống máu hai người.

"Nói."

"Quốc sư cầu kiến!"

Cung Minh Duệ vừa nghe nói là quốc sư, vô cùng mừng rỡ.

Chẳng lẽ đã có thuốc giải.

"Mời quốc sư!"

Quốc sư đi vào đại điện, trong đại điện, mùi * nhàn nhạt, khẽ lắc đầu "Vương Gia, cần gì nóng lòng như vậy?"

"Quốc sư, người không hiểu, Bôn vương, Bôn vương."

Trong lòng ngứa ngáy khó chịu, gần như không thể áp chế được nội tâm đang khao khát.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Quốc sư hỏi, tiến lên, bắt mạch cho Cung Minh Duệ.

Tiếp theo, quốc sư kinh sợ, "Tại sao có thể như vậy?"

"Thế nào?"

"Độc tăng thêm!"

Cung Minh Duệ thất kinh (hoảng hốt lo sợ), "Quốc sư, không phải có thuốc giải sao?"

Quốc sư trầm giọng, "Có, chỉ là."

Rất khó .

Lần đầu tiên, độc tính tạm ổn, nhưng mà, sau khi hắn uống thuốc, độc tính tạm thời được ngăn chặn, sau khi hắn phản kháng, độc tính lại tăng mạnh.

"Quốc sư, dù sao người cũng phải cứu Bôn vương."

Cung Minh Duệ nóng nảy.

Hắn đã rất tức giận khi thành thái giám, hôm nay, độc còn tăng thêm, chẳng lẽ, chỉ có một đường chết sao?

Không, hắn không muốn chết.

Giang sơn Đông quốc vẫn đang chờ hắn.

Không thể chết được, tuyệt đối không thể chết.

"Quốc sư, có biện pháp khác để giải độc không, vàng bạc châu báu, tơ lụa, chỉ cần Bôn vương có, quốc sư cứ mở miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Chân tướng lại tàn khốc như vậy.

Quốc sư nhìn Cung Minh Duệ, thấy sắc mặt hắn tái xanh, nếu có một chút sơ sót đối với kịch độc trong thân thể, cho dù không chết, người cũng sẽ tàn phế.

Tâm đột nhiên đau nhói.

Đứng lên, đưa lưng về phía Cung Minh Duệ, "Xin Duệ vương yên tâm, vì thần nhất định dốc hết toàn lực, vì Duệ vương giải độc!"

Cung Minh Duệ nghe vậy, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy thì làm phiền quốc sư lo lắng!"

Quốc sư gật đầu, lặng lẽ rời đi.

Một mình Cung Minh Duệ ngồi ở đại sảnh, tay từ từ nắm thành quyền.

Cung Ly Lạc, Vô Ưu.

"Người đâu!"

"Duệ vương."

Con người Cung Minh Duệ hít lại, "Mang chiếc long bào Bôn vương đã chuẩn bị xong, nghĩ biện pháp giấu vào trong Lạc vương phủ!"

"Dạ!"

Cung Ly Lạc, nếu như tìm ra long bào trong Lạc vương phủ, cho dù người có trăm ngàn cái miệng, phụ hoàng cũng sẽ không nghe một câu giải thích của người.

Hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu ngồi ở trên ghế rồng, tâm hắn mỗi mảy, không nhận được bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Khi mơ mơ màng màng, hình như hắn trở lại trước đây, nhìn thấy bóng hình duyên dáng xinh đẹp trong ngự hoa viên.

"Ly nhi."

Không chút hoang mang chạy về phía trước, thế nhưng bóng dáng kia chợt bay đi.

"Ly nhi."

Đông Hoàng Cung Diệu đưa tay ra bắt, nhưng làm thế nào cũng không bắt được, càng nóng lòng, bóng dáng kia càng bay nhanh hơn.

"Ly nhi, Ly nhi, đừng đi, đừng đi."

Giống như cảm nhận được sự đau khổ của Đông Hoàng Cung Diệu, bóng dáng kia ngừng lại, mở miệng nói, "Hoàng thượng, người là một tên lừa gạt,

tên lòng gạt, người thật nhẫn tâm, tại sao người có thể đối với ta như vậy, tại sao có thể đối với Ly Lạc của chúng ta như vậy, tại sao có thể. , ta hận người, ta hận người, ta sẽ không tha thứ cho người, Ly Lạc cũng sẽ không tha thứ cho người!"

"Không."

Đông Hoàng Cung Diệu kêu lên, đột nhiên tỉnh lại.

Trong giấc mộng, từng câu từng chữ, giống như móc tim, lấy phổi làm hắc đầu đến mức không thở nổi.

"Ly phi."

Đột nhiên kinh ngạc, nhìn Ngự Thư Phòng không một bóng người, Đông Hoàng Cung Diệu chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bụng trà, uống vài ngụm, có chút vô lực nhắm mắt lại.

Hít thở thật sâu.

Thôi công công đứng ở bên ngoài đại điện, chẳng dám thở mạnh. Đầu nói gần vua như gần cộp, Đông Hoàng Cung Diệu có thể so với Ác Hồ trong núi.

"Người đâu."

Thôi công công nghe vậy, thu suy nghĩ lại, lập tức đi vào đại điện, cung cung kính kính, quy củ, "Hoàng thượng."

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Thôi công công, nô tài đi theo hắc mảy chục năm.

"Tiểu Thôi tử, người nói, có phải trăm thật sự sai lầm rồi hay không?"

Nhắc lại chuyện xưa, Thôi công công một câu cũng không dám nói, hơn nữa nhìn thấy sắc mặt Đông Hoàng Cung Diệu không tốt lắm.

"Tiểu Thôi tử, người cũng cảm thấy trăm sai rồi sao?"

"Không, nô tài không dám!" Thôi công công phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất, thân thể nằm rạp xuống.

"Đúng vậy, người không dám, các người cũng không dám." Đông Hoàng Cung Diệu, lửa giận ngút trời quét tất cả tấu chương trên bàn sách xuống, chỉ vào Thôi công công, "Các người từng người một đều không dám, biết rõ trăm sai, nhưng không có một người nói cho trăm biết, nhắc nhở trăm, từng người một đều giả câm vờ điếc, từng người một."

Đông Hoàng Cung Diệu không nói tiếp.

Nói tiếp thì như thế nào, Ly phi chết rồi, Cung Ly Lạc hận hắc đến chết. Mà hành động trước đây của hắc, cả đời này, bất luận như thế nào, cũng không vẫn hồi được. Vào giờ phút này, Đông Hoàng Cung Diệu thật sự vô cùng căm hận, vô cùng oán giận, vô cùng hối hận.

Mắng xong, hơi thở cũng bình thường trở lại, Đông Hoàng Cung Diệu mới chán chường ngồi trên Long Y, hỏi Thôi công công, "Tiểu Thôi tử, người nói, trăm phải làm sao, mới có thể vẫn hồi."

"Nô tài sợ hãi!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, trong lòng đã cân nhắc.

Vật đổi sao dời, Cung Ly Lạc hận hắc tận xương, làm sao có thể tha thứ, nói tha thứ thế nào, lấy gì mà tha thứ?

Vô lực khoát khoát tay, ý bảo Thôi công công đi xuống.

Sau khi Thôi công công nhìn thấy, vội lui ra ngoài điện.

Lạc vương phủ.

Cung Ly Lạc nhìn mặt hắc trong tay, thân nhiên nhếch môi.

Cung Thạc, thật đúng là không sợ chết.

Một khi đã muốn chết như vậy, hắc sẽ tiến hắc đi một đoạn đường.

"Người đâu!"

"Vương Gia!"

"Phải người để lộ tin tức cho Hoàng đế, nói, Cung Thạc và Thái tử Tam quốc thông đồng tạo phản, ý muốn lật đổ Đông quốc!"

"Dạ!"

Thư phòng, lần nữa rơi vào yên lặng. #dien dan# {lê} [quý] (đôn)

Cung Ly Lạc có thói quen nhìn ra ngoài cửa sổ, lại thấy một quyển sách, tùy ý vút ở trên kệ, không biết Vô Ưu đã chạy đi đâu.

Tiến lên cầm sách Vô Ưu đã xem lên, học dáng vẽ của Vô Ưu, nghiêng ở trên ghế, tùy ý lật. Nội dung trong sách, đều là chút y học thông thường, Cung Ly Lạc hiểu sơ, nhưng cũng không phải rất hiểu.

Cầm sách, nghiêng đầu, lại có chút buồn ngủ.

Lúc Vô Ưu bụng chề ướp lạnh tiến vào, nhìn thấy Cung Ly Lạc đã ngủ, thân nhiên nhếch môi, cầm chén đặt ở trên bàn nhỏ, lại cầm một quyển sách, ngồi trên ghế bên cạnh, nhẹ nhàng lật, thỉnh thoảng nhìn Cung Ly Lạc một cái, cười.

Hạnh phúc kéo dài, thâm tình lưu luyến.

Mạc Cẩn Hàn đứng ở cửa thư phòng, nhìn một lát, xoay người.

Có một loại tình cảm, đã sớm vượt qua sinh tử, bọn họ yêu nhau, yêu tận xương tủy, bất kỳ gió táp mưa sa gì, cũng không tạo nổi một chút sóng gió.

Bọn họ yêu nhau, sau khi lắng đọng, tình khiết nồng đậm mãnh liệt.

Nếu thật sự yêu, thì trường tương tư thủ (chỉ cần nhớ), nếu thật sự yêu, thì buông tay thành toàn.

Trong nháy mắt khi Mạc Cẩn Hàn rời đi, Vô Ưu nhẹ nhàng nhú mày, trong nháy mắt lại rũ mí mắt xuống, gọn sóng.

Lúc nhìn Cung Ly Lạc, trong con ngươi, từ từ tràn đầy ý cười.

Minh vương phủ.

Mấy lần đến Lạc vương phủ đều bị chặn ngoài cửa, một mình Cung Minh đứng trong vườn hoa, trong lòng khó hiểu.

"Vương Gia."

Cung Minh nghe vậy quay đầu lại, nhìn người tới một cái, lại xoay lại, "Chuyện gì?"

"Thái tử Tam quốc và Thục vương, lại lên về kinh thành!"

Cung Minh nhú mày, "Biết vị trí chính xác sao?"

"Biết!"

Cung Minh châm biếm, "Truyền tin tức này tới hoàng cung đi!"

"Dạ!"

Nếu Đông Hoàng Cung Diệu biết, ý đồ của Cung Thạc đối với hắn, âm thịnh dương suy, không biết sẽ như thế nào.

Nghĩ đến vẻ mặt của Đông Hoàng Cung Diệu, Cung Minh cười lạnh.

Một người phụ thân, một chút phụ đức cũng không có, thiên vị máu lạnh làm cho người ta kinh hãi, làm sao người khác có thể kính trọng.

Hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu biết Cung Thạc lại có thể ở cùng Thái tử Tam quốc, mà còn lặng lẽ lên vào Kinh Thành, giận tím mặt.

"Người đâu, truyền khẩu dụ của trẫm, bắt sống Cung Thạc, Thái tử Tam quốc, sau khi bắt được, trực xuất trở về!"

"Dạ!"

Trạch viện.

Trong lúc Cung Thạc, Bùi Ngọc, Cô Văn Sở, Hoàn Nhan Cảnh vẫn còn đang bàn bạc phải đối phó với Cung Ly Lạc như thế nào, trạch viện đã bị cấm vệ quân bao vây.

"Cái gì."

Cung Thạc không thể tin hết lớn tiếng.

"Trạch viện bị bao vây, xem bộ dạng là cấm vệ quân của hoàng đế!"

Cung Thạc lao đảo lui về phía sau mấy bước, ngã ngồi ở trên ghế, một lúc sau, mới ha ha nở một nụ cười.

"Uổng ta thông minh một đời, thì ra, tất cả, cũng chỉ là một cái bẫy!"

Từ lúc vừa mới bắt đầu, đã chính là một cái bẫy.

Đứng dậy, lao đảo đi ra ngoài, Hoàn Nhan Cảnh kéo Cung Thạc, "Ngươi muốn làm gì?"

"Làm gì? Đầu hàng, chẳng lẽ Thái tử Bắc quốc cho là, chỉ dựa vào sức của chúng ta, có thể chống lại cấm vệ quân?" Cung Thạc nói xong, đẩy Hoàn Nhan Cảnh ra, đi ra phía ngoài.

Sau khi Hoàn Nhan Cảnh kinh ngạc, hét lớn, "Cung Thạc, hôm nay, cho dù chết, cũng không thể đầu hàng, ngươi có hiểu hay không?"

"Không đầu hàng, chẳng lẽ chờ chết sao?" Cung Thạc lắc đầu.

Hắn là nhi tử của phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ không giết hắn, nhất định sẽ không.

"Ngươi."

Hoàn Nhan Cảnh tức giận, rút kiếm, chỉ Cung Thạc, "Cung Thạc, nếu như ngươi lại đi về phía trước một bước nữa, đừng trách bản thái tử ra tay vô tình!"

Cung Thạc nghe vậy, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Hoàn Nhan Cảnh, "Thái tử Bắc quốc, ngươi thử ra tay xem."

Cung Thạc nói xong, chỉ chỉ bốn phía, từng cấm vệ quân tay cầm cung tên.

Hoàn Nhan Cảnh hít một hơi thật sâu, tôi thật là nhanh.

Xem ra, Đông Hoàng Cung Diệu còn có thể lực ở sau.

Không trách được, Cung Ly Lạc rõ ràng là rất mạnh, nhưng vẫn chưa từng thật sự động thủ, nghĩ đến cũng là kiêng kỵ thế lực Đông Hoàng Cung Diệu đang che giấu.

Khoanh tay chịu trời. d d lee quys ddoon

Đông Hoàng Cung Diệu hoàn toàn không gặp Thái tử Tam quốc, mà phái người trực xuất trở về, về phần Cung Thạc.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Cung Thạc quỳ gối phía dưới, khẽ lắc đầu, "Xem ra, ở trong lòng ngươi, trăm có cũng được mà không có cũng không sao, đã như vậy, trăm cũng không cần chú ý quá nhiều."

"Phụ hoàng?" Cung Thạc thấp giọng kêu.

Đông Hoàng Cung Diệu khoát tay, Thôi công công lập tức bưng rượu độc tiến lên, "Thạc vương, xin mời!"

Cung Thạc nhìn cái khay Thôi công công bưng ở trong tay, ly rượu hoa lệ tinh xảo, ra sức lắc đầu, "Không, không phụ hoàng, không cần."

Dù sao hắn cũng là nhi tử của phụ hoàng, nhưng cùng Cung Ly Lạc, cùng Cung Minh Duệ lại không giống nhau.

Không giống nhau.

Đông Hoàng Cung Diệu đầu đón nói thầm, đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía Cung Thạc, tự mình bưng ly rượu, đưa tới khóe miệng Cung Thạc, "Trước kia, mặc kệ các ngươi có hồ đồ thế nào, tính kế thế nào, tranh đấu gay gắt thế nào, trăm nghĩ, chỉ cần trăm còn một hơi thở, giang sơn Đông quốc này chính là của trăm, đối với ý chỉ của trăm, các ngươi đều sẽ tuân thủ, cũng sẽ thi hành, nhưng không nghĩ đến."

"Âm thịnh dương suy, ngươi thật là to gan!"

Chuyện này không dừng lại ở khiêu chiến quyền uy của hắn, càng thêm khiêu chiến sự chịu đựng của hắn.

Cho nên, tuyệt không thể tha thứ.

Cung Thạc bị dọa sợ.

Vô cùng hoảng sợ, ôm cổ chân Đông Hoàng Cung Diệu, "Phụ hoàng tha mạng, phụ hoàng tha mạng, nhi thần cũng không dám nữa, cũng không dám nữa!"

Nhưng.

Đông Hoàng Cung Diệu không cho hắn cơ hội, mà phân phó người giữ chặt Cung Thạc, tự tay cho hắn uống độc được xuyên ruột.

Uống xong rượu độc, Cung Thạc chỉ cảm thấy bụng quặn đau khó chịu.

Càng không thể tin nhìn Đông Hoàng Cung Diệu.

"Đều nói, hồ dữ không ăn thịt con, ha ha ha, gat người, gat người, đều là gat người!"

Hồ, là súc sinh.

Người, còn không bằng súc sinh.

Máu dọc theo khóe miệng tràn ra, quanh co mà chảy xuống, rơi trên xiêm áo.

Cung Thạc nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, thân thể từ từ ngã xuống đất, hai mắt trừng thật lớn, thật lớn, "Phụ hoàng, ngươi có từng hối hận khi đối đãi với Ly Lạc như vậy không, ta nghĩ, sau đó ngươi đã bắt đầu hối hận, nhưng phụ hoàng, về ngươi sau có hối hận hay không, vì đối đãi với ta như vậy."

"Từ nhỏ đến lớn, ngươi thiên vị Minh Duệ, dù đồ gì tốt, ngươi cũng đều cho hắn, cho đến khi, mọi mũi dùi mọi tính toán của chúng ta đều hướng về phía Minh Duệ, ngươi luống cuống, ngươi rối loạn, vì đó chính là nhi tử bảo bối của ngươi, làm sao ngươi có thể để hắn chịu một chút tổn thương, ngươi bỗng nhiên nhớ tới, ở lãnh cung, ngươi còn có một nhi tử, Cung Ly Lạc!"

"Thật ra thì, ngươi vẫn luôn để ý, Cung Ly Lạc không phải là nhi tử của ngươi, hắn là nghiệt chủng Ly phi và người khác tư thông sinh hạ, ngươi đón hắn ra khỏi lãnh cung, ngoài mặt thương yêu hắn tận xương, trên thực tế, là đang giết hắn!"

"Ngươi thấy hắn ngày càng, Văn Thao Vũ Lược (gần giống câu văn võ song toàn), tài trí hơn người.

Tinh thông mọi thứ, khắp thiên hạ, người người khen ngợi, ngươi bắt đầu sốt ruột, người ưu tú như thế, về sau nếu có dã tâm, mơ ước ngôi vị hoàng đế, Cung Minh Duệ phải làm như thế nào, ngươi dự định, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, phải người ám sát hắn và Vô Ưu Quận chúa."

Cung Thạc càng nói, càng hăng say.

Mang những gì hắn biết, hắn đoán, tất cả nói một lần.

Đông Hoàng Cung Diệu nghe, nắm đấm siết chặt đến mức tiếng rắc rắc rắc vang lên. Gầm lên, "Câm miệng, câm miệng, câm miệng."

Tại sao có thể mang vết sẹo của hắn, xé ra, để lộ ra.

Đáng chết, đáng chết, Cung Thạc thật sự vô cùng đáng chết.

Thấy Đông Hoàng Cung Diệu giận dữ, Cung Thạc cười, máu dọc theo khóe miệng không ngừng chảy xuống.

Vô cùng thê lương.

Câm miệng, không còn kịp rồi.

Tất cả đều đã nói.

Đông Hoàng Cung Diệu thấy Cung Thạc còn dám cười, tức giận đứng dậy, cầm Thượng Phương Bảo Kiếm, đâm Cung Thạc.

Nhưng.

Thời điểm kiếm đâm trúng Cung Thạc, lại bị người khác dùng nội lực đánh ra.

Cung Ly Lạc mặc một bộ tử y, tóc trắng tung bay, lãnh túc (lạnh lẽo nghiêm trang) mà đến, sau lưng, Vô Ưu đi theo mặc một bộ xiêm áo màu trắng, trong ngực ôm Trường Cẩm.

Cung Ly Lạc lạnh lùng nhìn sắc mặt Đông Hoàng Cung Diệu thay đổi, Vô Ưu tiến lên, rút ngân châm ra đâm vào mấy yếu huyệt của Cung Thạc.

"Không chết được!"

Ba chữ ngắn ngủi, sắc mặt Đông Hoàng Cung Diệu đại biến, trên mặt Cung Thạc không thể tin được.

Cả người Thôi công công run một cái, quỳ trên mặt đất.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Cung Ly Lạc, há miệng, lại không nói ra một câu.

Lần đầu tiên, cảm thấy, làm Hoàng đế, cũng yếu thế như vậy.

"Ly Lạc."

Cung Ly Lạc lãnh tức (lạnh lẽo nghiêm trang) nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, "Không cần giải thích, giải thích chính là che giấu, ta chỉ hỏi ngươi một câu, những gì Cung Thạc nói, có phải sự thật hay không?"

Người nắm đó ám sát hấn và Vô Ưu, là do Đông Hoàng Cung Diệu phái đi?

Nếu vậy.

Đông Hoàng Cung Diệu thật sự là lòng dạ độc ác, tuyệt tình.

Năm đó hấn không hề quan tâm đến hoàng vị, chỉ muốn cố gắng, khiến cho Vô Ưu trôi qua tốt hơn.

Có bản lĩnh, có thể tìm được thần y, chữa khỏi chân của Vô Ưu.

"Ly Lạc, trăm, trăm." Đông Hoàng Cung Diệu muốn giải thích.

"Ly Lạc, ngươi đừng nghe hấn ngụy biện, năm đó, chính tai ta nghe thấy, hấn và quốc sư thương lượng, phái người ám sát ngươi, mà bảy người ám sát ngươi, bây giờ đã sớm mai danh ẩn tích, cho dù như thế, nhưng mà, phạm là đã từng xuất hiện trên giang hồ, rồi lại trong nháy mắt biến mất không để lại dấu vết, chắc chắn có manh mối mà lần theo." Cung Thạc hô to, cắt ngang lời giải thích của Đông Hoàng Cung Diệu.

Hi vọng Cung Ly Lạc tin tưởng hấn, cứu hấn một mạng

Nhất là sau khi ngân châm của Vô Ưu đâm vào thân thể, đau đớn trên người biến mất, cảm giác tử vong đã dần dần rời hấn mà đi.

Cho nên, Cung Thạc quyết định, nhất định phải bắt được cây cỏ cứu mạng Cung Ly Lạc này.

Cung Ly Lạc nghiêng đầu nhìn Cung Thạc, từng bước từng bước đi về phía Cung Thạc, "Ngươi nói, trừ lần đó ra, ngươi còn biết gì?"

"Ngươi phải để Vô Ưu bảo vệ tính mạng của ta!" Cung Thạc nhân cơ hội mở miệng.

"Được!" dien,dan,le,quy,don....com

Cung Thạc lấy được câu trả lời chính xác, thở phào nhẹ nhõm, mới tiếp tục nói, "Ly Lạc, nếu như ngươi không tin, có thể truyền quốc sư tới hỏi, chỉ là, Ly Lạc, cẩn thận."

Một mũi tên nhọn bay tới, mũi tên đâm trúng tim Cung Thạc, Cung Thạc tử vong tại chỗ, những lời còn chưa kịp nói, đều mang xuống địa ngục.

Vô Ưu phi thân ra ngoài, bàn tay trắng nõn nhanh chóng sờ dây đàn.

Đánh chết người áo đen kia.

Nhìn người áo đen té xuống đất, Vô Ưu nhú lông mày.

Không đứng.

Mới vừa rồi người kia, võ nghệ cao cường, đến gần, bắn tên giết chết Cung Thạc, nàng và Cung Ly Lạc cũng không phát hiện, mà người này lại dễ dàng bị nàng giết như vậy.

Cung Ly Lạc cũng nhanh chóng đuổi tới, "Ưu nhi."

"Bị ta giết rồi!"

Cung Ly Lạc nhìn người áo đen té xuống đất, chân mày nhú lại, nhìn Vô Ưu, thấy trong mắt Vô Ưu vẫn còn nghi ngờ, "Một lát lại nói!"

Vô Ưu gật đầu.

Đông Hoàng Cung Diệu đuổi tới, nhìn Cung Ly Lạc và Vô Ưu đứng sóng vai, nhiều lần muốn há miệng nói gì đó, nhưng vì ánh mắt lạnh lẽo tức nghiêm của Cung Ly Lạc, nói không ra một chữ.

"Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, sẽ không bỏ qua cho quốc sư, sẽ không bỏ qua cho bảy quái tử thủ, càng sẽ không bỏ qua cho Cung Minh Duệ, ngươi hãy chờ xem, ta nhất định giờ kiếm tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành mà đến, tự mình cướp đi tất cả của ngươi!"

"Cung Minh Duệ ngươi thương yêu nhất, ngôi vị hoàng đế ngươi thích nhất, tánh mạng ngươi coi trọng nhất, một cái cũng sẽ không bỏ qua!"

Cung Ly Lạc nói xong, ôm thân thể Vô Ưu, phi thân rơi trên nóc nhà, rời khỏi hoàng cung.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn bóng lưng Cung Ly Lạc rời đi, lão đảo lui về phía sau.

Rất nhiều chuyện, dù hần có ngàn cái miệng, cũng không nói rõ được.

Ban đầu, quốc sư nói, Cung Ly Lạc hần, cho nên.

"Truyền Quốc sư!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Rất nhanh quốc sư đã đi tới Ngự Thư Phòng, "Tham kiến hoàng thượng!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn mặt quốc sư đã bị hủy dung, không chút để ý mở miệng, "Quốc sư, trăm hỏi người, năm đó đúng là trăm đã phái người đi ám sát Ly Lạc?"

"Năm đó, là chỉ một lần kia?" Quốc sư nhỏ giọng hỏi, thấy sắc mặt Đông Hoàng Cung Diệu đại biến, lại nói, "Hoàng thượng, rất nhiều lần, nên vì thần nhớ không rõ lắm, nhưng, mỗi một lần, không có khẩu dụ của hoàng thượng, hoặc lệnh của người, sao vì thần dám tự mình làm chủ!"

Đông Hoàng Cung Diệu đã hiểu.

Tất cả, đều là ý của hần, giết Cung Ly Lạc, ám sát Cung Ly Lạc, hủy diệt Cung Ly Lạc, đều là ý của hần.

Đông Hoàng Cung Diệu khoát tay, "Lui ra đi!"

"Dạ!"

Con người quốc sư híp lại, cung cung kính kính lui ra.

Đông Hoàng Cung Diệu chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại, nghiêng ở trên Long Y.

"Hoàng thượng!"

"Ân!" Một mỏi đáp một tiếng, con người cũng không mở ra.

"Mật hàm đến!"

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy, mở mắt ra, vươn tay, ản vệ lập tức đưa mật hàm lên.

Đông Hoàng Cung Diệu nhận lấy mật hàm, mở ra, sau khi nhìn kỹ, mới hỏi ản vệ, "Người nói, nội dung mật hàm này, bao nhiêu phần là thật?"

"Ản vệ thề dù sống chết đều nguyện trung thành với hoàng thượng, tuyệt không hai lòng!"

Ngụ ý, nội dung mật hàm, còn phải xem xét lại, nhưng, ản vệ tra ra, dám lên báo, đã nói lên lòng trung thành đối với Đông Hoàng Cung Diệu.

Đông Hoàng Cung Diệu không nói gì, hít một hơi thật sâu.

Nhắm mắt lại, gần như trong nháy mắt, già thêm mười tuổi.

"Đi xuống đi!"

"Dạ!"

Tay nắm chặt mật hàm.

Nội dung mật hàm, Duệ vương không phải con của Mạn phi, Cung Ly Lạc là nhi tử của hần, mật hàm đề nghị, trích máu nhận thân.

Nuôi hơn hai mươi năm, đau hơn hai mươi năm, cung chịu hơn hai mươi năm, tất cả tâm tư, đều đặt ở trên người hần, kết quả lại nói, hần không phải ruột thịt.

"A ha ha, a ha ha."

Báo ứng, báo ứng!

Khắp nơi đều muốn giết nhĩ tử ruột, khắp nơi tính toán, hãm hại, ám sát, cho tới khi lòng hẩn chỉ còn oán hận, vĩnh viễn không quên được.

Đông Hoàng Cung Diệu buồn rầu nở một nụ cười, cười, nhưng lệ lại rơi đầy mặt.

Hoài nghi từ mặt hàm thứ nhất, đến mặt hàm thứ hai có đầu mối, đến mặt hàm thứ ba là khẳng định.

Tức giận xé bỏ mặt hàm, mảnh vụn của mặt hàm bay múa ở trong đại điện. Thôi công công ở ngoài đại điện, nhỏ giọng nói, "Hoàng thượng, bà đỡ và ngự y năm đó đỡ đẻ cho Ly phi đã tới!"

Đông Hoàng Cung Diệu tròn to hai mắt, "Truyền!"

Nhìn lên trước mặt, hai người quỳ dưới đất, thân thể nằm rạp xuống, run lẩy bẩy, tóc bạc phơ, cả người lạnh như tờ.

"Có phải các người, mỗi một ngày, mỗi một đêm, nằm mơ đều thấy, một ngày nào đó trăm sớm muộn cũng sẽ biết, cuối cùng các người cũng khó thoát khỏi cái chết?"

Ngự y ngẩng đầu, đã là một ông lão, trên khuôn mặt, đều là nếp nhăn.

Sau khi kinh ngạc, thoải mái cười một tiếng

"Hoàng thượng, tội thần một mực chờ đợi ngày này!"

Vì một ngày này, hàng đêm hẩn đều gặp ác mộng, hẩn đã không nhớ nổi dung mạo của Ly phi, nhưng trong đầu, lại khắc sâu một đôi con người như nước của Ly phi, mong đợi nhìn hẩn, thấp giọng kêu, "Ngự y, người hãy nhìn cho kỹ, hài tử bản phi sinh hạ là đủ tháng, hay là sinh non?"

Lúc ấy tánh mạng một nhà già trẻ của hẩn đều nằm ở trong tay quốc sư, hẩn làm gì còn có lựa chọn, lại không biết một câu nói của hẩn, có thể đẩy Ly phi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được).

Nhưng, hẩn vẫn lựa chọn người nhà của mình.

Một câu hài tử đã đủ tháng, làm hại Đông Hoàng Cung Diệu giận tím mặt, không để ý sự khẩn cầu của Ly phi, đẩy Ly phi kể cả hài tử vào lãnh cung.

"Người cũng biết người có tội?" Đông Hoàng Cung Diệu gầm lên, "Người đâu chỉ có tội, quả thật tội ác tày trời!"

"Nói, là ai sai khiến người?"

Ngự y nằm rạp trên mặt đất, nhỏ giọng nói, "Hồi hoàng thượng, là quốc sư, lúc ấy, tội thần thậm chí có thể cảm giác được, thật ra Ly phi sinh đôi!"

Sinh đôi?

Đông Hoàng Cung Diệu khiếp sợ nhìn ngự y.

Sinh đôi, nói cách khác, lúc ấy Ly phi, ôm hai hài tử, vậy, vậy, vậy.

Nhìn bà đỡ. d đ l8ê q1u2ý đ1ô7n

"Người nói."

Bà đỡ cà lăm, "Hồi hoàng thượng, năm đó Ly phi xác thực sinh hai hài tử, chỉ là một người trong đó, trong chớp mắt nô tỳ đã không thấy đâu, cho nên, cho nên."

"Nô tỳ lúc ấy sợ hãi không thôi, cho nên mới giấu mà không báo!"

Đầu Đông Hoàng Cung Diệu đau như muốn nứt ra, nước mắt không ngừng rơi.

Không trách được lúc ấy Ly phi hoàn toàn không muốn giải thích, nàng chỉ lạnh nhạt nhìn hẩn, vành mắt đỏ, tự ôm Ly Lạc đi đến lãnh cung.

"Người đâu, mang hai người này xuống, thiên đạo vạn quả (lóc từng miếng thịt), ngũ mã phanh thây (hình phạt tàn bạo thời xưa, buộc đầu và tay chân vào năm con ngựa khác nhau, đánh ngựa chạy xé tan xác người bị tội)!"

Hai tay che mặt, cúi đầu khóc.

"Ly nhi, Ly nhi."

Cuối cùng là sai lầm rồi, sai lầm rồi.

Đáng thương cho hải tử của bọn họ, khổ cho hải tử của bọn họ.

Quốc sư trở lại đại điện, tâm tư mờ mịt không rõ.

"Chủ tử?"

Quốc sư nhìn người bên cạnh, "Lần này trở về, có từng cảm thấy hoàng thượng khác thường?"

"Có, hoàng thượng, hình như không hề bị chúng ta khống chế!"

Đúng, hoàng đế, không hề bị hắn khống chế, thậm chí đã cảnh giác. Còn phải người ở ngoài đại điện giám thị hắn.

Sau khi quốc sư do dự, "Đi nói cho Duệ vương biết, chuẩn bị chạy trốn!"

Thuộc hạ vừa định lên tiếng trả lời, bên ngoài truyền đến tiếng cười lạnh.

"Quốc sư, ngươi, ngươi còn có thể đi được sao?"

Khi tiếng nói vừa ngừng, một lực mạnh, làm cửa đại điện rung động.

Quốc sư nghe vậy nhìn lại, thì thấy Cung Ly Lạc mặc một bộ tử y, đứng ở trong viện, bên cạnh là Vô Ưu mặc một bộ xiêm áo trắng, tay ôm Trường Cầm.

Bọn họ không phải đã xuất cung rồi sao?

Làm sao lại như vậy?

"Lạc vương."

"Hừ, Quý Mộc Hằng, năm đó là người yêu tri kỷ của Mạn phi, phụ thân thân sinh của Cung Minh Duệ, ngươi thật sự cho rằng, ngươi có thể tiếp tục che giấu!"

Cung Ly Lạc nói xong, giơ tay, "Đẫn người tới!"

Cung Ly Lạc dứt lời, Cung Minh Duệ bị trói gô (trói từ cổ và chéo cánh tay ra sau lưng), áp giải tới, vô cùng nhếch nhác.

Quốc sư Quý Mộc Hằng nắm chặt quả đấm.

Xem ra, Cung Ly Lạc, còn thâm trầm, còn mưu tính sâu hơn những gì hắn tưởng tượng.

Nhanh như vậy, lại biết rõ nhiều như vậy.

"A ha ha, Lạc vương, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do, Lạc vương cho là, hoàng thượng sẽ để Lạc vương muốn làm gì thì làm, mà thờ ơ lạnh nhạt?"

Cung Ly Lạc hừ lạnh, "Nếu Quý Mộc Hằng ngươi cảm thấy, bản vương là muốn gán tội cho người khác, vậy bản vương cũng tuyệt không nương tay!"

"Người đâu, thiên đào vạn quả (lóc từng miếng thịt) Cung Minh Duệ!"

Chân tướng năm đó, đau triệt nội tâm.

Cung Ly Lạc dứt lời, lập tức có người cầm đao mỏng tiến lên, khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, đao mỏng nhanh chóng cắt một miếng thịt từ trên người Cung Minh Duệ xuống.

Cùng với cảm y (áo gấm), rơi trên mặt đất, máu tươi đầm đìa.

"A...." Cung Minh Duệ đau kêu lên một tiếng, trong nháy mắt mặt mũi vụn vụn, vô cùng dữ tợn.

Lại bị điểm huyết cam, nói không ra lời.

Tức giận nhìn chằm chằm Cung Ly Lạc, hận không được ăn thịt Cung Ly Lạc, uống máu Cung Ly Lạc, rút gân Cung Ly Lạc, lột da Cung Ly Lạc.

Nhưng, Cung Ly Lạc chỉ lạnh lùng nhìn Cung Minh Duệ một cái, trong con ngươi, châm chọc, nhạo báng, khinh thường.

Làm mặt Cung Minh Duệ đỏ bừng, vô cùng căm ghét.

Có người, khi giờ tay nhắc chân, uy phong凛冽, khí phách vô song, hai mắt, tràn đầy tự tin, nhìn trời bằng nửa con mắt.

Loại khí thế này, Cung Minh Duệ biết, mình có cố gắng cả đời cũng không học được.

Đó là từ năm tháng, kinh nghiệm mà có được.

Như Cung Ly Lạc.

Quốc sư Quý Mộc Hằng siết chặt nắm đấm, trong lòng một lần lại một lần tự nói với mình phải tỉnh táo, tỉnh táo.

Không cần vì nhỏ mất lớn.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn, hôm nay, vẫn nên nghĩ cách, rồi đi như thế nào thì tốt hơn.

Nhưng, nhìn Cung Minh Duệ đau đến mức mặt mũi dữ tợn, thân thể căng cứng, Quý Mộc Hằng lại đau lòng theo.

"Cung Ly Lạc, người điên rồi, huynh đệ ruột thịt, cũng xuống tay nặng như vậy!"

Cung Ly Lạc châm biếm, "Huynh đệ ruột thịt?"

"Quý Mộc Hằng người khẳng định, Cung Minh Duệ là con của hoàng đế, lại không phải là con hoang lai lịch bất minh?"

Đông Hoàng Cung Diệu cũng không có vô năng như vậy, hèn nhất, ngu ngốc giống nhi tử của hần.

"Người. . . ." Quý Mộc Hằng căm tức nhìn Cung Ly Lạc.

Không thể thừa nhận, không thể thừa nhận, nếu không, âm mưu mấy năm này, trong nháy mắt thành không.

Chỉ cần Đông Hoàng Cung Diệu còn đứng ở bên Minh Duệ, tất cả những gì Cung Ly Lạc làm, không thể nghi ngờ là đang tìm đường chết.

Nghĩ tới đây, Quý Mộc Hằng lập tức mở miệng, "Cung Ly Lạc, người cũng đừng quên, Duệ vương là nhi tử hoàng thượng sủng ái nhất!"

"Vậy thì thế nào?" Cung Ly Lạc hỏi ngược lại.

Một người thân phận không rõ, một nhi tử tùy thời có thể là con hoang, Đông Hoàng Cung Diệu sẽ quan tâm?

Không, một người quan tâm thể diện như vậy, làm sao có thể quan tâm.

Vô Ưu tiến lên vài bước, đứng ở bên cạnh Cung Ly Lạc, "Ca ca, đừng dài dòng với hần, năm đó, chính hần dẫn người ám sát chúng ta, hôm nay, chúng ta muốn hần nợ máu trả bằng máu!"

Đừng tưởng rằng, hủy dung, thì sẽ làm cho người khác không nhận ra.

Chỉ nghe giọng nói, cũng biết, Quý Mộc Hằng chính là một trong những sát thủ năm đó.

Năm đó, bọn họ (tỷ và ca) bất lực, không đánh lại được, mặc cho bọn họ (sát thủ) ăn tươi nuốt sống, hôm nay, nhất định phải đòi lại gấp nghìn lần vạn lần.

Cung Ly Lạc gật đầu, Vô Ưu nói đúng, đối mặt với kẻ địch, tuyệt đối không thể nhân từ nương tay, càng không thể dài dòng dây dưa.

Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình.

Trầm giọng phân phó, "Chiêu đãi Cung Minh Duệ thật tốt cho Bồn vương, nhớ, tay chân nhất định phải nhanh nhẹn, cũng đừng làm cho hần chết quá nhanh!"

"Vương Gia yên tâm, Lưu Nhất Thủ ta, tất nhiên sẽ chiêu đãi Duệ vương điện hạ thật tốt!"

Giang hồ đao sắc Lưu Nhất Thủ.

Một tay đao mỏng xuất thần nhập hóa, chuyên thiên đao vạn quả (lóc từng miếng thịt), hai năm trước biến mất khỏi giang hồ không để lại dấu vết, nhưng không nghĩ đến, hần lại bị Cung Ly Lạc thu vào.

Quý Mộc Hằng cắn răng, nhưng, Cung Ly Lạc đã nhanh chóng tấn công, từ khi Cung Ly Lạc xuất hiện, Quý Mộc Hằng bắt đầu hồi kinh, cũng không dám xem nhẹ Cung Ly Lạc.

Hôm nay, Cung Ly Lạc đã ra tay, càng phải dốc hết toàn lực, nhất định phải đánh chết Cung Ly Lạc.

Mà Cung Ly Lạc cũng không cho Quý Mộc Hằng cơ hội sống.

Năm đó, chính hán ném Vô Ưu xuống vách đá, làm hại bọn họ thất lạc mười năm, mười năm, hơn ba ngàn ngày lẫn đêm, từng ngày lẫn đêm, hán trải qua như cái xác không hồn, Vô Ưu trải qua khổ sở không chịu nổi.

Hôm nay, hán (QMH) nhất định phải trơ mắt nhìn nhĩ tử ruột thịt của mình, bị thiên đao vạn quả (lóc từng miếng thịt) ở trước mặt hán, thế nhưng hán lại bất lực, không cứu được hán (CMD), không giúp được hán.

Cung Ly Lạc và Quý Mộc Hằng đều được coi là cao thủ trong cao thủ, đánh nhau, cả một đại diện, nhanh chóng bị san bằng thành bình địa.

Hai người đánh nhau vô cùng khó khăn.

Ai cũng không dám khinh địch, hôm nay, nhất định phải có một người chết ở chỗ này.

Vô Ưu cũng không nhân rồi, những lâu la của Quý Mộc Hằng muốn cứu Cung Minh Duệ, tiến lên một, giết một người, tiến lên hai giết một đôi.

Chém giết. diễn đàn L;Ê Q;UY Đ;ÔN

Máu tanh lan tràn.

Mà Cung Minh Duệ, cũng bị chém mấy trăm đao, đao pháp của Lưu Nhất Thủ rất tốt, mấy trăm đao, Cung Minh Duệ trừ đau, vẫn là đau, cả người đầm đìa máu tươi, nhưng lại nức nở nghẹn ngào.

Cả người đau đớn co rút run rẩy, lại không chết được.

Còn hô không ra tiếng, chỉ có thể há hốc miệng, từng hơi từng hơi hít vào, thở ra, hai mắt đỏ như máu, cầu cứu nhìn quốc sư.

Có một số việc, cho dù không ai nói, giống như là một bí mật, nhưng mà, Cung Minh Duệ ít nhiều gì vẫn biết.

Chỉ có thể a a nhìn quốc sư, không tiếng động cầu cứu.

Quốc sư cũng bắt đầu nôn nóng.

Mặc kệ như thế nào, đó cũng là cốt nhục của mình, mặc dù những năm qua, hán chưa bao giờ mở miệng gọi mình, chưa bao giờ hiểu thuận với mình.

Nhưng tất cả những thứ này, từ khi vừa mới bắt đầu, cũng đã được sắp xếp kĩ càng.

Nhìn thấy từng miếng thịt từ trên người Cung Minh Duệ rơi xuống, quốc sư càng bắt đầu nôn nóng. Mấy lần mất hồn, nên bị Cung Ly Lạc đâm trúng tim.

"Úmnh"

Bị thương, lão đảo lui về phía sau mấy bước.

Quốc sư khiếp sợ nhìn Cung Ly Lạc, nếu không phải Cung Minh Duệ vẫn còn ở trong tay Cung Ly Lạc, hán sẽ không bị thương.

Nhìn Cung Minh Duệ thật sâu một cái, "Duệ vương, an tâm đi, ta nhất định báo thù cho ngươi!"

Phi thân muốn chạy trốn.

Cung Ly Lạc hừ lạnh, "Muốn chạy trốn, không có cửa đâu!"

Trong hoàng cung, rất nhiều người, đã sớm bị hán bắt tri bắt giác đổi thành người của mình, Quý Mộc Hằng muốn chạy trốn, đúng là kẻ ngốc đang nằm mơ.

Lúc Quý Mộc Hằng sắp phi thân chạy trốn, Cung Ly Lạc gật đầu với Vô Ưu một cái, "Chăm sóc mình thật tốt!"

Vô Ưu gật đầu, "Cẩn thận!"

Nàng sẽ chăm sóc mình thật tốt, vì Cung Ly Lạc, vì hạnh phúc của chính mình.

Chắc chắn chăm sóc mình thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Ngự Thư Phòng.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn nam tử mặc Hồng Y (xiêm áo màu đỏ) đeo mặt nạ trước mặt.

"Các hạ là?"

Con người Thân Đồ Thiên Tuyết lạnh lùng, yên lặng như hàn băng ngàn năm, lạnh nhạt nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, nam nhân này, chính là của hắn. . . .

Không nhận thức nhau cũng được, cũng được.

Loại nam nhân lòng dạ độc ác này, không xứng để Thân Đồ Thiên Tuyết hắn kêu một tiếng phụ thân.

Khí phách ngồi xuống trên ghế, Thân Đồ Thiên Tuyết thản nhiên mở miệng, "Bổn cung chủ, là tới xem kịch hay!"

Chỉ cần kịch hay kết thúc, hắn sẽ rời đi.

Chân trời góc biển, từ đó bốn biển là nhà, không quan tâm đến phạm trần thế tục nữa.

Tự xưng Cung chủ.

U Minh cung —— Thân Đồ Thiên Tuyết.

Đông Hoàng Cung Diệu nhíu mày, "Thân Đồ Cung chủ, lại tới hoàng cung, trăm thật sự không ngờ tới!"

"Hoàng thượng không ngờ tới điều gì, không tin, một lát nữa, người diễn kịch sẽ tới, hoàng thượng đã xem kịch hơn hai mươi năm, kịch hôm nay sẽ là Đại Kết Cục, hoàng thượng hãy xem thật tốt, tốt nhất sau khi xem xong, xúc động thật lâu, ân hận lúc đầu đã làm sai!" Thân Đồ Thiên Tuyết nói xong, từ trong ngực lấy ra một bình rượu, thản nhiên uống.

Khi Đông Hoàng Cung Diệu nhìn thấy bình rượu ngọc đó thì khiếp sợ nói không ra lời.

Này, chuyện này.

Đây là vật hắn tự tay đặt ở bên cạnh chôn theo Ly phi.

Là tín vật đính ước của hắn và Ly phi.

Ban đầu, bởi vì ghen tỵ, căm hận, tức giận, rất nhiều thứ, đều đập, đốt, phá hủy, chỉ còn bình rượu ngọc này.

Tại sao lại, tại sao lại ở trong tay Thân Đồ Thiên Tuyết.

"Thân Đồ Cung chủ, bình rượu ngọc này."

Thân Đồ Thiên Tuyết nghe vậy, khoát khoát bình rượu ngọc trong tay, nhếch môi cười lạnh, "Một phụ nhân gầy như que củi tặng cho ta, nàng nói, đây là tín vật đính ước một nam nhân vô tình vô nghĩa đưa cho nàng, đáng tiếc, cuối cùng người nam nhân kia, bội bạc, tin lời sàm ngôn, xử oan nàng, thiếu chút nữa hại chết hài tử của nàng!"

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy, nước mắt lại không nhịn được rơi xuống.

Lúc ấy, khi chôn cất Ly phi, cả người gầy gò cũng không nhìn ra đã từng hào hoa phong nhã (Duyên dáng, rộng rãi, có dáng dấp thanh cao), xinh đẹp như hoa.

Thậm chí, chưa từng nhìn hắn một cái.

"Phụ nhân kia." Đông Hoàng Cung Diệu nhỏ giọng hỏi.

Phụ nhân kia, là ai ?

Nhưng mà, hỏi không được.

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Thản nhiên nói ra, "Nàng nói, nàng gọi là Mạc Ly, là khí phi (phi tử bị vứt bỏ) của Hoàng đế người, thân mẫu của Cung Ly Lạc!"

"Không."

Đông Hoàng Cung Diệu kêu lên.

Không thể nào, Ly phi đã chết, là hấn tận mắt nhìn nàng được chôn cất.

Là hấn.

Không đúng, lúc ấy, hấn chỉ đặt bình rượu ngọc ở bên cạnh Ly phi, sau đó liền rời đi.

"Tại sao không có khả năng đó, trên đời này, có một loại thuốc, có thể khiến người ta giả chết!" Thân Đồ Thiên Tuyệt nói xong, ngửa đầu uống rượu.

Thân nhiên uống một ngụm nhỏ, ngậm vào trong miệng, tí mi thường thức.

Phụ nhân kia, bởi vì dung mạo tương đồng, ban đầu vẫn coi hấn như một người khác, mà yêu tận xương tủy.

Nhưng mà, phần hạnh phúc kia, chỉ ngắn ngủi có hai năm.

Nàng đã chết rồi. d đ lê quý đôn.commmmm

Là thật sự chết đi rồi.

Đông Hoàng Cung Diệu bừng tỉnh hiểu ra, xác thực có một loại thuốc, có thể khiến người ta giả chết.

Nhưng mà, Đông Hoàng Cung Diệu không muốn tin tưởng.

Sau khi Ly phi uống loại thuốc kia mới rời khỏi hấn, mà không phải, chết ở trong hoàng cung, chết ở nơi chính mắt hấn nhìn thấy.

Tình mệnh.

Đông Hoàng Cung Diệu không nói gì, Thân Đồ Thiên Tuyệt cũng không nói gì.

Kịch hay giờ mới bắt đầu, hấn đã nói, xem xong kịch sẽ rời đi.

Quý Mộc Hằng chạy trốn khỏi hoàng cung, nhưng, chạy khỏi mấy đại điện mới hiểu được, hoàng cung, sớm đã là thiên hạ của Cung Ly Lạc.

Tất cả đều là âm mưu hấn ngầm tính toán.

Trước kia không động thủ, là thời cơ chưa tới, hôm nay động thủ, là vạn sự sẵn sàng.

Những năm qua, hấn một mực âm thầm điều tra chuyện năm đó, lại giả vờ giống người không biết chuyện gì, nhưng mọi chuyện đều lọt vào mắt.

Năng lực tốt, âm mưu tốt.

Không có chỗ để trốn, nhưng lại có một con đường sống, đó là đi qua Ngự Thư Phòng.

Quý Mộc Hằng hoảng hốt chạy bừa, hoàn toàn không nghĩ tới, hoàng cung xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao Đông Hoàng Cung Diệu không biết, tại sao nhiều nơi như vậy, cũng ba tầng trong, ba tầng ngoài, trọng binh canh giữ, lại có mỗi con đường đi đến Ngự Thư Phòng, thông suốt.

Một đường chạy cực nhanh.

Bên trong ngự thư phòng.

Thân Đồ Thiên Tuyệt từ từ nhếch môi, nở một nụ cười.

"Hoàng thượng, người diễn kịch đã đến!"

Đông Hoàng Cung Diệu kinh ngạc, lại thấy quốc sư Quý Mộc Hằng cả người đầy máu, vô cùng hoảng sợ, chạy vào đại điện, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, "Hoàng thượng, không xong, Lạc vương, bắt Duệ vương, mang binh tạo phản!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Quý Mộc Hằng, con người từ từ nheo lại.

Từ ngày, Cung Ly Lạc mang theo Vô Ưu đi ra khỏi lãnh cung thì một khắc (15') kia, Đông Hoàng Cung Diệu cũng đã dự đoán được.

Hải tử kia, Ngũ Hành (chỉ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ), số mệnh cực quý.

Số mệnh hấn trời sinh là Đế Vương.

"Quốc sư, năm đó, người nói với trẫm, Ly Lạc khác trẫm, Minh Duệ bảo vệ trẫm, chuyện này là thật?"

"Hồi hoàng thượng, thần không dám nói năng xằng bậy!"

Đông Hoàng Cung Diệu nhắm mắt lại.

Chuyện về Cung Ly Lạc, những năm qua, hắn lại không nghỉ ngơi gì.

Nhưng.

Cung Minh Duệ.

Thân Đồ Thiên Tuyết ha ha ha cười như điên, "Quốc sư cũng có thể nói cho Hoàng đế biết, quan hệ của ngươi và Mạn phi, cùng Duệ vương, không phải sao?"

Quý Mộc Hằng nghe vậy, khiếp sợ nghiêng đầu, nhìn thấy Thân Đồ Thiên Tuyết mặc một bộ xiêm y đỏ thẫm, trên mặt đeo mặt nạ bạc.

Mới vừa rồi, khi hắn tiến vào đại điện, chạy trốn chết, có ý đồ hãm hại Cung Ly Lạc, hoàn toàn không cảm giác được, còn có người khác ở đây, mà người này, hình như biết không ít bí mật của hắn.

"Ngươi là ai, tại sao ngươi lại muốn vu oan lão phu như vậy!"

Thân Đồ Thiên Tuyết nghe vậy, con ngươi nheo lại, khí lạnh từ trong lòng, tràn ra, "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, ta biết rất nhiều bí mật Quý Mộc Hằng ngươi muốn che giấu!"

Thân Đồ Thiên Tuyết nói xong, tay phải khẽ vận khí, một luồng ánh sáng màu tím nhanh chóng tấn công Quý Mộc Hằng.

"Ngươi."

Quý Mộc Hằng còn chưa kịp kêu lên một tiếng, đầu óc đã rơi vào một trận hỗn loạn.

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn, hừ lạnh một tiếng, "Hai mươi sáu năm trước, ngày đông chí, có một nam tử lên vào Điện Mạn phi, nam tử kia là ai?"

"Là ta, ta không muốn Mạn nhi gả cho người khác, ta muốn Mạn nhi đi theo ta, nhưng Mạn nhi không chịu, mất nàng bị vinh hoa phú quý mê hoặc, tâm cũng bị mê hoặc, nàng sống chết không chịu đi theo ta!"

Thân Đồ Thiên Tuyết cười lạnh, nhìn Đông Hoàng Cung Diệu.

Hai mươi sáu năm trước, ngày đông chí, có nam tử xông vào Điện Ly phi, kinh động cả hoàng cung.

Nhưng, cuối cùng cũng không biết nam tử kia đã trốn đi đâu.

Như vậy, Đông Hoàng Cung Diệu đối với chuyện Cung Ly Lạc không phải nhi tử của hắn, rất tin tưởng.

"Cuối cùng Mạn phi nói với ngươi cái gì, bày mưu gì?"

"Mạn nhi nói, nàng phải làm nữ nhân tôn quý nhất trên đời này, nhưng mà, hoàng thượng vẫn không làm hạnh nàng, nàng vẫn không có được hài tử, nàng cần một hài tử, cho nên, ta bầm đấm ngày tốt nhất để nàng mang thai, mua được thái giám bên cạnh Hoàng đế, để cho Hoàng đế lật bài tử của Mạn nhi!"

"Đêm hôm đó vui vẻ, Mạn phi mang bầu?"

"Không có, Hoàng đế, đã sớm không còn khả năng sinh đẻ!"

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, ta yêu Mạn nhi tận xương, định là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, cùng Mạn nhi da thịt thân thiết (là gì chắc mọi người đều biết)! ~"

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn Đông Hoàng Cung Diệu tức giận đến muốn nổ tung, tiếp tục hỏi, "Cung Minh Duệ là hài tử của ai?"

"Là nhi tử của ta và Mạn nhi!"

Đông Hoàng Cung Diệu ngã ngồi ở trên ghế rồng, hai mắt đỏ bừng.

Hắn đã quên mất, muốn tiến lên bóp chết Quý Mộc Hằng, cũng quên mất phải lên tiếng thế nào, hơn nữa quên mất phải làm sao, mới có thể làm cho tim của mình, không còn đau.

Ly phi.

Nữ tử hân yêu nhất, đã chết vì sự cả tin của hân.

"Năm đó Ly phi sinh hạ hai hài tử, một người trong đó đang ở đâu?" Thân Đồ Thiên Tuyết hỏi.

"Bị sư huynh của ta ôm đi!"

"Sư huynh ngươi đã để hài tử đó lại bên dốc núi?" Thân Đồ Thiên Tuyết hỏi, tâm gắt gao nín chặt.

Thân phận của hân, vào giờ phút này, rốt cuộc cũng có thể, đưa ra ánh sáng.

Nhưng, rồi lại không muốn biết đáp án.

Mặc kệ đáp án là gì, đều không phải là điều hân có thể chịu đựng.

"Đúng, đúng là đã để lại bên dốc núi!"

Thân Đồ Thiên Tuyết nhắm mắt lại, nặng nề hít sâu một hơi, tay cầm thành quả đấm, "Năm đó, là người dẫn người ám sát Cung Ly Lạc và Vô Ưu?"

"Đúng, đúng là chỉ ý của hoàng thượng!"

Thân Đồ Thiên Tuyết cười, nhìn ra ngoài cửa, Vô Ưu và Cung Ly Lạc mười ngón tay đan xen, một chưởng đánh vào ngực Quý Mộc Hằng, đánh nát trái tim của hân, lại nhất thời không chết được.

Nhưng tuyết đôi không thể cứu.

Cho dù là Đại La Thần Tiên (tu hành đắc đạo), Linh Đan Diệu Dược, cũng không cứu được hân.

Cười lạnh liếc mắt nhìn Đông Hoàng Cung Diệu đầu đến cực hạn, đau đến chết lặng, xoay người, đi ra ngoài.

Cung Ly Lạc đưa tay kéo cánh tay Thân Đồ Thiên Tuyết.

Thân Đồ Thiên Tuyết nghiêng đầu, thờ ơ nhìn Cung Ly Lạc, "Thế nào, muốn vạch trần ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyết Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tất cả đều kết thúc.

Cung Ly Lạc nghe vậy, bàn tay khẽ dùng sức siết chặt cánh tay Thân Đồ Thiên Tuyết, một lúc lâu mới nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, "Đến Lâu Ngoại Lâu chờ ta!"

Thân Đồ Thiên Tuyết nhú mày, không nói gì.

Đi thẳng ra ngoài.

Cung Ly Lạc nghiêng đầu, nhìn bóng lưng Thân Đồ Thiên Tuyết, con ngươi híp lại.

Vô Ưu nhìn Cung Ly Lạc, lại nhìn Thân Đồ Thiên Tuyết đã đi xa, bóng lưng tương tự Cung Ly Lạc.

Ban đầu, thiếu chút nữa nàng đã chết dưới bóng lưng này.

Chẳng lẽ, hai người này, ở dưới tình huống nàng không biết, lặng lẽ cấu kết với nhau?

Nhìn Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc thần nhiên nhếch môi, Vô Ưu nhú mày, cười một tiếng với Cung Ly Lạc.

Đông Hoàng Cung Diệu ngồi liệt ở trên ghế rồng, cái gì cũng nói không nên lời.

Vào giờ phút này, nói gì, cũng không thay đổi được gì.

Hơn nữa, ở trước mặt Cung Ly Lạc.

"Ly Lạc."

Cung Ly Lạc liếc mắt nhìn Đông Hoàng Cung Diệu, lạnh giọng "Không cần giải thích, không cần cầu xin tha thứ, ngươi, không đáng, cũng không xứng để ta tha thứ cho ngươi, càng không xứng để mẫu phi tha thứ cho ngươi... ngươi vì tư lợi của mình, ngươi chỉ để ý đến ngôi vị hoàng đế của ngươi, tôn nghiêm của ngươi, cho nên, không cần giả mù sa mưa khăn cầu tha thứ, ta không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy cùng ngươi phụ tử tử hiếu, về sau cũng đừng tới Lạc vương phủ tìm ta, càng đừng truyền giang sơn ngôi vị hoàng đế này cho ta, nếu như, ngươi thật sự chán ghét ngôi vị hoàng đế này, thì truyền cho Cung Minh đi!"

Đông quốc này, cũng chỉ có Cung Minh mới có tư cách làm Hoàng đế.

Đông Hoàng Cung Diệu lệ rơi đầy mặt, lắc đầu.

Không phải chuyện này này, không phải chuyện này.

Rất nhiều chuyện, từ xưa đến nay, hẳn đã quên mất, nhưng mà, rất nhiều chuyện, hẳn lại ghi tạc trong đầu, một khắc (15') không dám quên.

"Ly Lạc."

Cung Ly Lạc không cho Đông Hoàng Cung Diệu cơ hội giải thích, nắm tay Vô Ưu, đi ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Kết quả của những người cận bã, tiện nhân kia, hẳn không quan tâm.

Hắn chỉ muốn nhìn Cung Diệu, ở thời điểm những người đó lần lượt bị róc xương lóc thịt, lần lượt đau triệt nội tâm.

Ân hận lúc đầu đã làm sai.

Nói không hận, đó là không thể có khả năng.

Đông Hoàng Cung Diệu có thể giết nhi tử, thể nhưng hẳn lại không thể giết chết bản thân. Nhưng, đôi khi, còn sống, còn giày vò hơn chết.

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn Cung Ly Lạc cùng Vô Ưu rời đi, vội vàng đuổi theo ra ngoài Ngự Thư Phòng, nhưng đã không còn bóng dáng của bọn họ.

"Lạc nhi."

Thiên ngôn vạn ngữ, Đông Hoàng Cung Diệu nói không nên lời, chỉ cảm thấy, ngực vô cùng đau, cổ họng tưởng đến nói không ra lời.

Trong lúc hô hấp, tâm khang (khu vực tim) lại co rút đau đớn dữ dội.

Nghiêng đầu, nhìn quốc sư Quý Mộc Hằng rên rỉ trên đất, hận ý nồng đậm.

Đi tới một bên, rút trường kiếm, một kiếm lại một kiếm đâm Quý Mộc Hằng.

Mỗi một kiếm không nặng, cũng không đâm trúng chỗ hiểm.

"Là ngươi, là ngươi, là ngươi làm hại trăm bị cô lập hoàn toàn, là ngươi làm hại trăm, vợ con ly tán, là ngươi hại chết Ly phi, là ngươi làm hại Ly Lạc tuổi còn trẻ, tóc trắng đầu đầy, là ngươi, là ngươi, đều là ngươi."

Bây kẻ hủy hoại Ly phi.

Lại hại Ly Lạc của hắn.

Giết, giết, thiên đao vạn quả.

Không.

Không đủ, giết một mình Quý Mộc Hằng không đủ.

"Người đâu, mang tên súc sinh kia đến!"

Thôi công công biết, súc sinh trong miệng Đông Hoàng Cung Diệu chính là Cung Minh Duệ, mà Cung Minh Duệ đã sớm bị người giải đến bên ngoài ngự thư phòng.

Máu tươi đầm đìa.

Một hơi thoi thóp.

Cung Minh Duệ vừa thấy Đông Hoàng Cung Diệu, vội mở miệng, "Phụ hoàng, phụ hoàng cứu mạng, cứu mạng."

"Đừng kêu trẫm, ngươi là nghiệt chủng, ngươi là tên súc sinh, ngươi không phải là nhi tử thật, ngươi là con hoang, là con hoang, nhìn thấy không, hân mới là phụ thân của ngươi, người xấu xí này mới là phụ thân của ngươi, hôm nay, trẫm muốn giết hai người các ngươi, một người một kiếm, một người một kiếm, các ngươi khiến trẫm đau, hôm nay trẫm, cũng làm cho các ngươi đau."

Đông Hoàng Cung Diệu, đâm trúng Cung Minh Duệ.

Lại đâm Quý Mộc Hằng.

Một người một kiếm, một người một kiếm, cho đến hai người khí tuyệt mà bỏ mình.

"A ha ha, a ha ha."

Đông Hoàng Cung Diệu cười, vô cùng điên cuồng.

Hai mắt đỏ tươi, máu dọc theo khóe miệng tràn ra.

Giết bọn họ thì như thế nào, Ly phi của hân, cũng không quay lại.

Con hân, sẽ không bao giờ tha thứ cho hân.

Bỏ lại bảo kiếm, Đông Hoàng Cung Diệu giống như kẻ điên quỳ trên mặt đất, từ từ té xuống đất, nhìn nóc Ngự Thư Phòng.

Giống như Ly phi đang vẫy tay với hân.

"Ly phi."

Vươn tay, muốn bắt lấy Ly phi, nhưng làm thế nào cũng bắt không được.

"Ta hận ngươi, hoàng thượng, ngươi là một tên lừa gạt, ngươi là quái tử thủ, ngươi là một tên cặn bã lòng lang dạ sói, ngươi khôn kiếp không bằng cảm thú!"

Đông Hoàng Cung Diệu lắc đầu, "Không không không, Ly phi, van ngươi, không cần nể trẫm như vậy, van ngươi, van ngươi!"

"Trẫm sai rồi, trẫm biết sai rồi, van cầu ngươi, van cầu ngươi!"

Vừa nói, vừa không ngừng dập đầu.

Không... không nên nói hân như vậy, hân biết sai rồi, trẫm biết sai rồi.

"Là ngươi hại chết ta, là ngươi hại chết ta, là ngươi hại Ly Lạc của ta."

Ma âm vờn quanh tai, Đông Hoàng Cung Diệu không ngừng dập đầu, "Không không không... không cần, Ly phi, không nên nói nữa, trẫm van ngươi, van ngươi."

Cả ngày lẫn đêm sám hối, cả ngày lẫn đêm bị hành hạ.

Giờ khắc này, Đông Hoàng Cung Diệu vô cùng điên cuồng.

Trong đầu, tất cả đều là Ly phi không tha thứ hân, trách mắng hân, chất vấn hân.

Không được an bình, không thể chuộc lỗi.

Cung Minh đứng cách đó không xa, lặng lẽ nhìn, vô cùng lạnh nhạt.

Giống như lão nhân vô cùng điên cuồng đó, không ngừng hét chói tai, cầu xin tha thứ, không phải phụ thân của hân, chỉ là một người xa lạ.

Không, người xa lạ, còn có lòng thương hại, nhưng Cung Minh vào giờ phút này, một chút lòng thương hại cũng không có.

Người đáng thương, tất có chỗ đáng hận.

Đông Hoàng Cung Diệu chính là giống vậy.

Hân là một người đáng hận.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

"A di đà Phật!"

Cung Minh quay đầu lại, nhìn thấy phụ nhân mặc thanh y đơn giản, đi về phía Đông Hoàng Cung Diệu, khom lưng, cầm tay Đông Hoàng Cung Diệu, "Hoàng thượng."

Đông Hoàng Cung Diệu nhìn phụ nhân trước mặt, hoàn toàn nhớ không nổi nàng là ai, lại thấy vẻ mặt dịu dàng của nàng, cả người yên tĩnh, không trách cứ, không khinh thường, chỉ có nồng đậm quan tâm.

"Ô ô ô." Nắm chặt tay áo phụ nhân, "Người có thể nói với Ly phi hay không, ta không cố ý, không cố ý, ta."

"Hoàng thượng, Ly phi biết người không cố ý, nàng còn có chuyện quan trọng, không thể tới gặp hoàng thượng, nhờ ta tới nói với hoàng thượng một tiếng."

Đông Hoàng Cung Diệu nghe vậy, mừng rỡ, "Có thật không?"

Phụ nhân gật đầu.

Đông Hoàng Cung Diệu đầu tiên là cười, ngay sau đó đẩy phụ nhân ra, "Không, không, người gạt người, gạt người, Ly phi sẽ không tha thứ cho trẫm, bởi vì trẫm nhốt nàng và Ly Lạc vào lãnh cung, trẫm muốn giết Ly Lạc, còn phái người đi ám sát Ly Lạc và Vô Ưu, nàng sẽ không tha thứ cho trẫm."

Hắn không đáng được tha thứ.

Không đáng được tha thứ.

Đứng dậy, lao đảo đi tới cung điện Ly phi đã từng ở.

Mỗi một bước đi, nước mắt lại rơi xuống.

Vô cùng ân hận. d đ : L=Ê Q=UÝ Đ=ÔN

"Mẫu phi."

Cung Minh tiến lên đỡ phụ nhân bị té xuống đất, "Mẫu phi, xuất cung cùng nhi tử đi!"

Phụ nhân lắc đầu, "Minh vương, thật ra thì, ta không phải là mẫu phi của người!"

Cung Minh nghe vậy, mặt hơi biến sắc, không nói gì.

"Minh vương, mẫu phi người đã sớm mất rồi, năm đó, ta tiến cung, ở trong từng trận tranh đấu, dẫn đến không thể sinh được, khi đó người, bị bao nhiêu người khi dễ, vô cùng thể thảm, ta có tâm bảo vệ người, nhưng lại không đủ lực, chỉ có thể trở mặt nhìn người bị khi dễ, là Ly phi, nàng nói, người đáng yêu, hiểu chuyện như vậy, tại sao có thể bị người khác khi dễ, nên cầu xin hoàng thượng, gửi người đến chỗ của ta, cũng nói, nếu người nào khi dễ mẫu tử chúng ta, chính là khi dễ nàng."

Cung Minh không nói gì.

Rất nhiều chuyện, hắn biết, cũng nhớ rõ.

Cho nên, mới luôn cố gắng, âm thầm tạo dựng thế lực của mình, chính là hi vọng, một ngày nào đó, nếu người kia có ý định, hắn có thể giúp hắn một tay.

Nếu hắn không có ý định xưng bá thiên hạ, không thể tự bảo vệ mình, hắn sẽ, bảo vệ hắn chu toàn.

Nhưng không nghĩ tới, hắn nhìn xa trông rộng hơn mình, càng mưu tính sâu xa hơn.

"Mẫu phi, ta nhớ lời của người nói, ta và Cung Ly Lạc là huynh đệ, huynh đệ ruột!"

Phụ nhân kinh ngạc, sau khi kinh ngạc, vui mừng mà cười.

"Mẫu phi, đi theo ta đi, người ở trong hoàng cung, có một Phật Đường, ở ngoài vương phủ, chẳng lẽ còn không thể có thêm một Phật Đường sao?"

"Ta."

"Ta đã quên mất, mẫu thân thân sinh là người như thế nào, ta chỉ nhớ, trong mùa đông khắc nghiệt đó, là người bảo vệ ta trong ngực, hát đồng dao cho ta, nói cho ta biết những đạo lý ở đời, mẫu phi, thân mẫu (mẹ đẻ) không bằng đường mẫu (mẹ nuôi)!"

Phụ nhân cười, gật đầu.

Cung Minh đỡ nàng, từng bước từng bước đi ra khỏi cung.

Hoàng cung này, quá lạnh lẽo, quá máu lạnh, quá vô tình, giống như là một lồng giam, vây hãm lòng người, lương tri.

Cao cao tại thượng, thì có tác dụng gì.

Cung điện Ly phi từng ở, cô đại đã sớm giăng đầy, Đông Hoàng Cung Diệu nhìn, lệ rơi đầy mặt.

Ngồi ở cửa.

Thở dài.

Là hần sai rồi, sai lầm rồi.

Tay một lần lại một lần đâm vào những cây cột mục nát kia, nhắm mắt lại, nhớ tới những nơi Ly phi đã từng đi qua, đã nói qua.

Nở một nụ cười.

Thân thể, nặng nề ngã xuống đất.

"Àm" một tiếng, máu văng khắp nơi.

Lâu Ngoại Lâu.

Thân Đồ Thiên Tuyết đã đứng ở trước cửa sổ, một lúc lâu.

Hần đang chờ, chờ Cung Ly Lạc xuất hiện.

Phượng Kinh Vũ đến gần Thân Đồ Thiên Tuyết, "Cái đó, cái đó."

"Chuyện gì?" Thân Đồ Thiên Tuyết lạnh giọng hỏi.

Phượng Kinh Vũ nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói, "Tê Lan, cũng chính là muội muội ta, đã đến kinh thành, người... người có thể nể tình ta hay không, đối với nàng tốt một chút?"

Thân Đồ Thiên Tuyết nghe vậy, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Phượng Kinh Vũ, "Muội muội người là ai?"

"Đại tiểu thư con chính thê của Phượng gia, kim chi ngọc điệp (tiểu thơ cảnh vàng lá ngọc), giỏi văn giỏi võ."

"Người đã nói nàng tốt như vậy, tại sao hai mươi tuổi rồi, còn không ai thèm lấy?"

"Đó không phải là vì trong lòng nàng ngưỡng mộ người."

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn Phượng Kinh Vũ, nhắm mắt lại, trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Phượng Kinh Vũ, Phượng gia các người, người là gốc nhất, hay là, tất cả mọi người đều gốc?"

Phượng Kinh Vũ nổi giận.

Dù là bằng hữu, cũng không thể nhục nhã người khác như vậy.

"Thân Đồ Thiên Tuyết người."

"Ta thế nào?" Thân Đồ Thiên Tuyết hỏi ngược lại.

"Người." Phượng Kinh Vũ yên lặng.

"Phượng Kinh Vũ, muội muội người, đã sớm không còn tấm thân xử nữ, một nữ nhân dám dâng, ai cũng có thể làm chồng, người lại liều mạng đẩy đến cạnh ta, người tự hỏi lòng mình xem, người thật sự là bằng hữu của Thân Đồ Thiên Tuyết ta sao, có người đối đãi với bằng hữu như vậy sao?"

Thân Đồ Thiên Tuyết gào xon, thở ra một hơi.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, từng chân tướng một hiện ra, dù là hần, cũng khó mà chịu đựng được, giờ phút này, hần thật sự không muốn bận tâm đến bất cứ ai.

Ai cũng không muốn nghĩ đến.

Chỉ muốn gằm thét, rống giận.

Hắn có lỗi gì, Cung Ly Lạc có lỗi gì, tại sao vận mệnh của bọn họ nhiều chông gai như vậy, tai nạn liên tiếp?

Phượng Kinh Vũ bị Thân Đồ Thiên Tuyết rống liên sừng sốt.

Quả thật không thể tin được, nam tử mới vừa gào thét đó, chính là bằng hữu của hắn, bằng hữu duy nhất của Phượng Kinh Vũ hắn.

Mà lời hắn nói, cực kỳ đả thương người.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, hắn (TĐTT) đã sớm biết, lại ngại vì mặt mũi của hắn (PKV), nên vẫn chưa nói.

"Ngàn Tuyết."

"Ngươi đi ra ngoài đi, ta muốn yên lặng một chút!"

Nhiều năm tôi luyện, Thân Đồ Thiên Tuyết rất dễ dàng thu lại con giận của mình.

Lời nói kia, sau khi nói xong, Thân Đồ Thiên Tuyết hồi hận.

Chỉ là ngay sau đó suy nghĩ lại, cứ như vậy, cũng tốt, ít nhất khi Phượng Tê Lan đến, Phượng Kinh Vũ sẽ không cường cầu gì nữa, cũng sẽ không trợ giúp Phượng Tê Lan thiết kế hắn.

Phượng Kinh Vũ há miệng, ừ ừ cúi đầu đáp một tiếng, "A."

Đi ra khỏi nhà gian.

Trên đường cái.

Một chiếc xe ngựa đi thẳng về phía trước.

Nói đúng ra, là cứ như vậy va vào xe ngựa của Cung Ly Lạc và Vô Ưu.

"Cung Nhất, xem đối phương có bị thương không!" Cung Ly Lạc nói xong, cẩn thận hỏi thăm Vô Ưu, "Có khỏe không?"

Mặc dù khi xe ngựa lắc lư, hắn đã ôm Vô Ưu vào trong ngực, chỉ là, vẫn lo lắng.

Vô Ưu lắc đầu, "Không sao!"

Mà bên kia.

Sau khi Phượng Tê Lan cảm thấy xe ngựa bị va chạm, tức giận trách mắng phu xe, đối với Cung Nhất đang tiến đến hỏi thăm, cũng châm chọc khiêu khích.

"Không nhìn rõ đồng tây, con mắt ngươi để ở chỗ nào, lại cản xe ngựa, gia chủ ngươi không có dạy ngươi, phải biết nhường đường sao?"

"Ngươi có biết ta là ai hay không, ta chính là Cung chủ phu nhân tương lai của U Minh cung!"

Cung Nhất nhìn, khóe miệng giật giật.

Nữ nhân này, thật là không nói đạo lý.

Trước kia cảm thấy Vô Ưu khó trị nhất định, nhưng Vô Ưu Quận chúa sẽ không cố tình gây sự, ý thế hiếp người.

Phượng Tê Lan thấy Cung Nhất không nói gì, trong lòng càng hài lòng.

Càng mắng càng vui.

"Cô nương, khuyên ngươi nên có lòng khoan dung, hướng chi, là xe ngựa của ngươi, bỗng nhiên đi tới, bây giờ ngươi cũng không sao, chuyện này coi như xong đi!"

Phượng Tê Lan nghe vậy, không thuận theo, "Được, muốn tốt, vậy bảo gia chủ của ngươi ra ngoài, đập đầu ba cái với bản cô nương, bản cô nương coi như xong!"

Bên trong xe ngựa.

Chân mày Cung Ly Lạc nhíu chặt, vừa muốn đứng dậy, Vô Ưu vội vàng kéo Cung Ly Lạc.

Nàng cũng không nên để Cung Ly Lạc anh tuấn tiêu sái đi ra, khiến bà tám phách lối lắm mồm kia nhìn mà chảy nước miếng.

"Ta đi!"

"Ngươi có thể?"

"Dĩ nhiên, mắng chửi người, ta có thể!"

Hơn nữa bảo đảm mắng nàng ta á khẩu không trả lời được.

Vô Ưu ưu nhã cao quý chui ra khỏi xe ngựa, ánh mắt lạnh lùng híp lại, nhìn Phụng Tê Lan.

Liếc mắt một cái, Vô Ưu cảm thấy, ngoại hình của Phụng Tê Lan này thật ra cũng không tệ lắm, nhìn lần thứ hai, Phụng Tê Lan này vênh vào tự đắc lập tức khiến cho dung mạo của nàng mất đi, trên người kim quang lấp lánh, chỉ sợ người khác không biết nàng nhiều tiền, khiến cho cả người nàng vô cùng thô bỉ.

Loại nữ nhân này, Thân Đồ Thiên Tuyệt có thể để ý sao?

Vô Ưu nghi ngờ.

Mà Phụng Tê Lan cũng nhìn thấy Vô Ưu.

Dung nhan tuyệt mỹ, trang phục thanh nhã, toàn thân vân đạm phong khinh, nhưng tuyệt đối không phải là loại người... Ngu ngốc.

Mà là người được cung chiều, một bộ dạng cho dù trời sập xuống cũng không sao.

Khiến Phụng Tê Lan ghen ghét.

"Ngươi"

Vô Ưu thản nhiên nhếch môi, "Cô nương, ngươi muốn ta quỳ xuống dập đầu với ngươi, hay là chuyện xe ngựa va vào nhau chỉ đến đây thôi?"

"Dĩ nhiên là quỳ xuống dập đầu nhận sai cho bản cô nương!"

Vô Ưu nghe vậy, cười lạnh, "Vậy thì thật là xin lỗi, Bản Quận chúa, thích mềm không thích cứng, cho nên, cô nương, ngày hôm nay, sợ là không thể như ngươi mong muốn!"

Nói xong, nhìn Cung Nhất, "Cung Nhất, mang nữ nhân dám vũ nhục gia chủ ngươi, kéo xuống xe ngựa, hung hăng đánh một trận, thuận tiện phá hủy xe ngựa của nàng, làm tốt, trở về Bản Quận chúa sẽ thưởng, không làm tốt, trở về phạt ngươi ba tháng tiền lương, còn ba ngày không cho ngươi cơm ăn!"

Cung Nhất nghe vậy, tay nắm thành quyền.

"Mặc dù ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng mà, chủ tử phân phó, ta nhất định phải tuân theo, cô nương, thật xin lỗi!"

Nói xong, phi thân lên trước, kéo cổ tay Phụng Tê Lan, ném nàng vào trong đám người đang xem náo nhiệt, "Các vị, làm phiền các ngươi tiếp đãi nàng thật tốt giúp ta, tiếp đãi tốt, một lúc nữa mời các ngươi đến Lâu Ngoại Lâu dùng điểm tâm!"

Tình hình bây giờ, mặc dù dân chúng không tham dự triều chính, nhưng, ít nhiều cũng biết đến.

Bây giờ Vô Ưu Quận chúa mở miệng, bách tính sẽ không quan thân phận lai lịch của Phụng Tê Lan, nam nữ già trẻ, từng người một vung quả đấm, đánh cho Phụng Tê Lan hoa rơi nước chảy (toi bờ tan tác), mà phu xe của nàng muốn đến cứu, cũng bị Cung Nhất đánh cho chặt vật.

Xe ngựa cũng bị phá hủy.

Vô Ưu nhìn, cười đến híp cả mắt, tiến vào trong xe ngựa, cũng không quan Cung Ly Lạc có phản ứng gì, cười té ở trong ngực Cung Ly Lạc.

Ngược lại Cung Ly Lạc, từ trong ngực lấy ra một hà bao, ném ra ngoài xe ngựa, lạnh giọng nói, "Những thứ này, là Bôn vương ban thưởng!"

Vừa nghe Cung Ly Lạc mở miệng nói chuyện, bách tính càng thêm có tâm.

Ngay cả Cung Nhất, cũng không nhịn được thở dài.

Xem ra, Vương Gia nhà hần, thật sự là sùng thần như mạng rôi.

Nhưng mà, nói ở trong lòng, Vô Ưu Quận chúa, đáng giá để Vương Gia nhà hần, sùng cả đời.

Xe ngựa chậm rãi rời đi.

Lưu lại bị đánh đến chật vật, mặt mũi bầm dập, vẻ mặt Phụng Tê Lan và phu xe của nàng vô cùng nhếch nhác.

"Đáng chết, đáng chết, đáng chết!"

Thù này, nàng nhất định phải báo, nhất định.

Bên trong xe ngựa.

"A ha ha, a ha ha."

Vô Ưu cười có chút đau sốc hông (khó thở).

Cung Ly Lạc vỗ nhè nhẹ sau lưng Vô Ưu, "Về sau, cứ cười vui vẻ như vậy, gặp cái gì không vừa mắt, không thuận tâm, cứ vui vẻ như thế, trút giận như thế!"

Vô Ưu nghe vậy, ngơ ngẩn, hốc mắt đỏ lên, vùi ở trong ngực Cung Ly Lạc, "Ca ca người ta sẽ hư!"

Cung chiêu như vậy, sẽ làm nàng hư.

"Nha đầu ngốc!"

Cung Ly Lạc yêu thương thấp giọng kêu, vuốt vuốt đầu Vô Ưu.

Tâm can bảo bối của hắn, hắn cam lòng làm chuyện xấu, chỉ muốn cả đời, cứ như vậy thương, cung chiêu, yêu.

Lâu Ngoại Lâu.

Thân Đồ Thiên Tuyết đứng ở cửa, nhìn xe ngựa dừng lại, Cung Ly Lạc cẩn thận dắt Vô Ưu xuống xe ngựa, Cung Ly Lạc ngẩng đầu nhìn.

Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn xuống dưới.

Ánh mắt gặp nhau.

Cứ lảng lảng nhìn nhau như vậy, một lúc lâu, Cung Ly Lạc mới khẽ gật đầu.

Thân Đồ Thiên Tuyết cũng khẽ gật đầu.

Nhéch miêng lên.

Mục đích tới kinh thành, đã đạt được, hắn nên đi.

Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu đi tới lầu ba Lâu Ngoại Lâu.

"Ca."

"Ân!"

"Người có chuyện lừa gạt ta!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Một lát nữa, người muốn biết cái gì, cứ hỏi, ta đều nói cho người biết!"

"Đây chính là người nói!"

Lúc hai người đến lầu ba, cửa nhà gian đã mở, nhưng, không thấy bóng dáng Thân Đồ Thiên Tuyết.

"Người đâu?" Vô Ưu hỏi.

Cung Ly Lạc đi tới trước cửa sổ mở rộng, đứng ở bên cửa sổ, nhìn trên nóc nhà đối diện, Thân Đồ Thiên Tuyết mặc một bộ hồng y.

"Hắn đi."

Hắn, là vì Cung Ly Lạc mà đến.

Hôm nay, hắn đi, cũng vì Cung Ly Lạc mà đi.

Vô Ưu đi tới bên cạnh Cung Ly Lạc, cầm tay Cung Ly Lạc, "Ca ca, bất cứ lúc nào, ta đều ở bên cạnh ngươi, không xa không rời!"

Cung Ly Lạc không nói gì, cầm tay Vô Ưu thật chặt.

Không xa không rời.

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lên đường tìm kiếm thuốc giải.

Nhân sinh tại thế (lúc còn sống), mong muốn của hắn cũng không nhiều.

Chỉ muốn toàn tâm toàn ý với một người, bạc đầu chẳng xa nhau.

Vô Ưu nàng vui vẻ, hắn đuổi theo nụ cười của nàng, sự vui mừng của nàng, tất cả của nàng.

Cung Ly Lạc nắm chặt tay Vô Ưu, thân nhiên gật đầu với Thân Đồ Thiên Tuyết, Thân Đồ Thiên Tuyết cũng thân nhiên gật đầu lại, nhẹ lướt đi.

Vô Ưu hi hi cười ra tiếng, "Hai đại nam nhân các ngươi, chơi gì vậy?"

Thần thần bí bí, lén lút lút lút.

Nếu không muốn chia lìa, sao không ngồi xuống, rượu ngon món ngon, bình chúc dạ đàm (*)?

(*) Đốt đuốc chơi đêm, chỉ sự hưởng thụ cuộc sống trước thời gian ngắn ngủi qua mau.

Cung Ly Lạc không nói gì, dắt Vô Ưu đi tới ngồi xuống bên bàn, mới thân nhiên mở miệng nói, "Ưu nhi, ngươi thông minh như thế, đã sớm đoán được có đúng hay không?"

Vô Ưu nhũn mảy, "Đ đoán được là một chuyện, chính miệng ngươi nói cho ta biết, lại là một chuyện khác!"

Lời của Vô Ưu, Cung Ly Lạc hiểu.

Nắm chặt tay Vô Ưu, "Ưu nhi, hắn là huynh đệ ruột ta thất lạc nhiều năm!"

Cung Ly Lạc nói xong, cẩn thận dò xét vẻ mặt của Vô Ưu, thấy Vô Ưu nghe rất nghiêm túc, vô cùng thành khẩn, tâm khê thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cho là, Vô Ưu sẽ lạnh nhạt châm chọc mấy câu, hoặc là khuyên hắn, trên thế gian này kẻ lừa đảo nhiều như vậy, phải cẩn thận.

Nhưng nàng không có, chỉ nắm tay của hắn thật chặt.

"Ưu nhi"

Vô Ưu cười, "Ta ở đây, vẫn luôn ở đây, cho dù xa cách mười năm, giờ nào khắc nào ta cũng nhớ nhung ngươi, là ngươi, khiến cho ta có dũng khí sống sót, là ngươi, để cho ta có niềm tin sống tiếp, ca."

Vô Ưu khẽ lắc đầu, "Thật ra thì, theo quan hệ bây giờ của chúng ta, ta nên gọi ngươi là Ly Lạc!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Gọi gì không phải đều giống nhau sao, mặc kệ gọi gì, ngươi đều là Vô Ưu của ta, cả đời Vô Ưu!"

"Uh, vậy bây giờ chúng ta nói một chút, về huynh đệ của ngươi đi!"

"Tốt!" d'ien d'an lle q luy d'on

Cung Ly Lạc nói, Vô Ưu nghe.

Càng nghe, Vô Ưu càng kinh ngạc.

Hai người nam nhân này, lại có thể ở thời điểm nàng không biết, thông đồng thành gian rồi.

"Các ngươi liên thủ lúc nào?"

"Ngày đó sau khi ở Lâu Ngoại Lâu, chúng ta liên thủ!"

"Ngươi cứ tin tưởng Thân Đồ Thiên Tuyết như vậy?" Vô Ưu hỏi.

"Ta nhìn qua dáng của hắn!"

"Giống như ngươi sao?" Vô Ưu bất quá hỏi.

Phải là rất giống, nếu không thì, lúc Thân Đồ Thiên Tuyết nhìn thấy Cung Ly Lạc, trong lòng cũng sẽ nghi ngờ.

Mà sau khi Cung Ly Lạc nhìn thấy dung mạo của Thân Đồ Thiên Tuyết thì liên thủ cùng nhau.

"Giống nhau chín phần!"

Vô Ưu cười.

"Các ngươi người nào tương đối anh tuấn hơn?"

"Nhân giả thấy nhân, trí giả thấy trí (*), người hiểu ta nói lòng ta buồn, người không biết ta thì cầu thế nào!" Cung Ly Lạc lạnh nhạt nói, nhìn Vô Ưu, hạnh phúc, âm áp nở một nụ cười.

(*) Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau.

Vô Ưu bật cười.

Người này.

Thật sự hiểu nàng, cũng chỉ là bất quá đơn thuần.

"Ca ca, ta đói rồi!"

"Muốn ăn cái gì?" Cung Ly Lạc cung chiêu hỏi.

Con ngươi âm áp như mặt trời, vô cùng cung chiêu.

"Uh, muốn ăn thức ăn ca ca làm, cái gì cũng muốn ăn, cái gì ca ca biết làm, đều muốn!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, chân mày cũng chưa từng nhíu, "Cung Nhất."

Cung Nhất lập tức đi vào nhà gian, "Có thuộc hạ!"

"Trở về, cho người chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn!"

Cung Nhất kinh ngạc, nhìn Vô Ưu cười vui vẻ, bưng tỉnh hiểu ra, "Dạ!"

Đợi sau khi Cung Nhất rời đi, Cung Ly Lạc mới dịu dàng nói, "Điểm tâm ở Lâu Ngoại Lâu không tồi, ngươi trước ăn lót bụng một chút, cũng sẽ không đói bụng lắm!"

"Tốt!"

Điểm tâm của Lâu Ngoại Lâu, thức ăn thật ra cũng không tệ, Vô Ưu cũng thích ăn, chỉ là, nàng thích hơn, Cung Ly Lạc tỉ mỉ làm thức ăn vì nàng.

Cảm giác hạnh phúc đó, bất kỳ sơn hào hải vị nào cũng không bằng được.

Vô Ưu mới vừa cầm lấy điểm tâm, bỏ vào trong miệng, thấy Phượng Kinh Vũ như điên vọt vào nhà gian, lông mày Vô Ưu nhíu nhẹ, trong nháy mắt mặt mũi Cung Ly Lạc lạnh lẽo nghiêm trang.

Nhìn Vô Ưu và Cung Ly Lạc trong nhà gian, Phượng Kinh Vũ thấp giọng hỏi, "Thân Đồ Thiên Tuyết đâu?"

Vô Ưu chỉ chỉ cửa sổ, "Thấy bọn ta, nhất gan, sợ thua thiệt, từ cửa sổ đi rồi!"

"Nói bậy, làm sao Ngàn Tuyết lại sợ các ngươi!" Phượng Kinh Vũ quát khê.

Vô Ưu nhíu mày không nói gì, tiếp tục ăn điểm tâm.

Mà bên ngoài nhĩ gian, lại truyền tới âm thanh thùng thùng thùng, ngay sau đó, Phụng Tê Lan mặt mũi bầm dập xuất hiện tại cửa, gương mặt đỏ, đủ mọi màu sắc, vô cùng buồn cười.

Vô Ưu nhìn, nhìn không được, phun điểm tâm lên bàn.

Cung Ly Lạc thân nhiên lấy khăn lụa ra, lau khô miệng cho Vô Ưu, lại bưng nước trà đưa tới khô miệng Vô Ưu, dịu dàng dặn dò, "Cẩn thận, chớ bị sặc!"

Vô Ưu cười, ngoan ngoãn uống trà.

Tình chàng ý thiếp, người khác ghen tỵ đến chết.

Nhưng, một màn này rơi vào trong mắt Phụng Tê Lan, thật sự vô cùng chói mắt.

Thân Đồ Thiên Tuyết, Thân Đồ Thiên Tuyết.

Thân Đồ Thiên Tuyết của nàng, lại có thể đối với nữ tử khác, lấy lòng.

"Ngân Tuyết." Phụng Tê Lan thấp giọng kêu một tiếng, uất ức nước mắt không ngừng rơi.

Từng bước từng bước đến gần Cung Ly Lạc, "Ngân Tuyết, ngươi làm sao vậy?"

Tại sao tóc lại trắng, còn đối với nữ nhân lòng dạ rắn rết đó, dịu dàng như vậy, tốt như vậy.

Phụng Tê Lan đến gần, trong nháy mắt cả người Cung Ly Lạc tỏa ra khí lạnh, lạnh lùng nói, "Không được tới đây!"

Đặt chén xuống, ôm Vô Ưu, đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, âm thanh lạnh nhạt nói: "Ta không phải Thân Đồ Thiên Tuyết!"

Phi thân ra ngoài, nhanh chóng rời đi.

"Ngân Tuyết." Phụng Tê Lan kêu lên, đuổi lên trước, thân thể nằm ở trên cửa sổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cung Ly Lạc ôm lấy Vô Ưu rời đi.

Cực kỳ tức giận.

Nghiêng đầu nhìn Phụng Kinh Vũ, "Ca ca."

Phụng Kinh Vũ nuốt một ngụm nước bọt, "Hắn thật sự không phải Ngân Tuyết!"

"Không thể nào, dung mạo giống nhau như đúc, làm sao có thể không phải?" Phụng Tê Lan thét chói tai.

Không, hắn chính là Ngân Tuyết. d đ lê quý đ

Đó là nữ nhân, cướp Ngân Tuyết của nàng.

Bởi vì biết Ngân Tuyết không phải nàng không cưới, cho nên, trước đó ở trên đường cái, mới tùy ý vũ nhục nàng.

Hôm nay, lại sợ nàng nói cho Thân Đồ Thiên Tuyết biết chân tướng của sự tình, cho nên, cho nên.

Càng nói, Phụng Tê Lan càng cảm thấy, chuyện chính là như vậy.

"Muội muội, người mới vừa rồi là Lạc vương Đông quốc —— Cung Ly Lạc, không phải Thân Đồ Thiên Tuyết, ngươi nên nhớ, ngàn vạn lần không được đi trêu chọc hắn, cũng không được đi trêu chọc nữ tử bên cạnh hắn!"

Nữ tử kia, hoàn toàn không bình thường.

Nói động thù liền động thù, mà Cung Ly Lạc cưng chiều nàng như mạng, căn bản mặc kệ nàng làm chuyện xấu gì, gây họa gì.

Chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Phụng Tê Lan nghe vậy, nắm quyền.

Không được đi trêu chọc, tại sao.

Không, tuyệt không.

Phụng Tê Lan nàng tuyệt không ngậm bồ hòn, tuyệt không.

"Ca ca, cả người ta bị thương, cả người nhếch nhác, chính là do nàng ban tặng, thù này ta nhất định phải báo, ca ca, người nhất định phải giúp ta!"

Phượng Kinh Vũ kinh ngạc.

Tại sao nhanh như vậy, hai người này đã nảy sinh quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Trên đường cái

Trên đường cái.

Vô Ưu cười đến mức cả người run rẩy, Cung Ly Lạc vẫn lạnh nhạt nghiêm mặt, nhìn Vô Ưu cười, khóe miệng từ từ nâng lên một nụ cười.

Hạnh phúc của hần, là ở nàng.

"Ca ca, người nói, nữ tử kia, có phải cực kỳ buồn cười hay không, giống như Tiểu Sư (chú hề) của đoàn xiếc thú!"

Cung Ly Lạc khẽ gật đầu.

"Ca ca, lần sau, gặp lại nàng, ta lại gọi Cung Nhất trùng trị nàng!"

"Ân!"

"Ca ca, người nói, lần sau phải trừng trị nàng. Làm sao vậy mới tốt, dù sao loại người giống như nàng, đầu óc bị khe cửa kẹp, biến thành đần độn, thật không nhiều lắm!"

"Tùy ý.!"

Vô Ưu cười, "Vậy thì tâm tình tốt, chúng ta chọc nàng, tâm tình không tốt, chúng ta liền ác độc chinh nàng, có được hay không?"

"Tốt!"

Cung Ly Lạc vô điều kiện ủng hộ, Vô Ưu rất vui vẻ, "Nhưng mà, ca ca, nếu gây họa thì làm thế nào?"

"Bình đến tướng chặn, tất cả có ta!"

Được rồi, phía sau có đài cao như vậy, Vô Ưu cảm thấy, vậy thì phải chơi thật vui vẻ, khí phách uy vũ đi hành tẩu giang hồ.

Không, chủ yếu là đi tìm kiếm thuốc giải cho Cung Ly Lạc, chuyện trời đất, cũng không sánh bằng sinh mệnh của Cung Ly Lạc.

Vô Ưu cho dù ánh mắt của người đi đường, cả người vẫn bám trên cánh tay Cung Ly Lạc, chỉ vào món ăn vặt bên đường, Cung Ly Lạc mua, đút cho Vô Ưu ăn.

Giống như khi còn bé, hần dắt Vô Ưu, mua đồ, đút đến trong miệng Vô Ưu.

Dù đồ tốt gì, vẫn phải nếm thử mới biết, nếu thật sự muốn ăn, thì dùng ngón tay chỉ.

Mười năm Vô Ưu không có ở đây, dù là mỹ vị đi nữa, cũng không thể khiến hần muốn ăn.

"Ca ca, người nếm thử một chút đi, ăn thật ngon!"

Vô Ưu nói xong, kẹp một miếng điểm tâm đưa đến khóe miệng Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc nhìn, con người khẽ mở, há miệng cắn.

"Ăn ngon không?" Vô Ưu nghiêng đầu hỏi.

Con người sáng chói rực rỡ.

Cung Ly Lạc gật đầu, "Ăn ngon, giống như hương vị khi còn bé, rất ngon!"

Vô Ưu cười, vành mắt hồng hồng.

Ngay sau đó vùi đầu ở trong ngực Cung Ly Lạc, tay không cầm đồ đánh vào ngực Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc cũng không giận, để Vô Ưu đánh, một lúc lâu mới nắm tay Vô Ưu thật chặt, “Đừng đánh, tay của ngươi sẽ đau!”

Vô Ưu ngẩng đầu, nước mắt đảo quanh nghiêm trọng, “Bại hoại!”

Ngay sau đó cúi đầu, lau nước mắt trên cằm y tử y (áo gấm tím) của Cung Ly Lạc.

“Vương gia.”

Cung Ly Lạc nghe vậy, nghiêng đầu, nhìn người quỳ chân xuống đất.

Con ngươi híp lại, “Chuyện gì?”

“Hoàng thượng băng hà, Vương gia mau vào cung!”

Cung Ly Lạc không nói gì.

Cung Diệu chết rồi.

Hận nhiều năm như vậy, oán nhiều năm như vậy, đau nhiều năm như vậy, lại cứ thế mà chết đi.

Tâm, bỗng nhiên trong lúc đó, hình như không còn hận.

Hít sâu một hơi, “Vào cung!”

Nắm tay Vô Ưu thật chặt, “Ưu nhi, ngươi cùng đi với ta!”

Vô Ưu gật đầu, thu hồi hi hi ha ha.

Minh vương phủ.

“Chủ tử!”

Cung Minh quay đầu lại, “Chuyện gì?”

“Trong cung truyền đến tin tức, Hoàng thượng băng hà!”

Cung Minh nghe vậy, không nói gì.

“Bốn vương biết rồi, đi xuống đi!”

Xoay người, tao nhả đi ra ngoài sân.

Trong sân, toàn bộ trồng cây trúc, gió nhẹ thổi đến, cây trúc phát ra tiếng xào xạc.

Cung Minh đứng ở cửa, một lúc lâu mới đi vào.

“Đến rồi!”

Cung Minh gật đầu với phụ nhân, “Mẫu phi, Hoàng thượng băng hà!”

Phụ nhân nghe vậy, trong nháy mắt Phật châu trong tay đứt rời, hạt châu rơi xuống đất.

Về mặt phụ nhân mặt đờ đẫn, lão đảo ngồi ở trên ghế, một lúc lâu mới bi thương khóc lớn, “Hoàng thượng, Hoàng thượng.”

Cung Minh vội vàng tiến lên, đứng ở trước người phụ nhân, nắm tay của phụ nhân, “Mẫu phi, ngươi còn có ta!”

Đúng, nàng còn có một nhi tử, nhưng trượng phu của nàng.

Nhiều năm như vậy, nàng đã quên, phong hào của nàng là gì.

Tĩnh.

Đúng rồi, Tĩnh phi.

Nhưng bao nhiêu năm, không ai biết nàng là Tĩnh phi.

“Sáng mai, ta muốn vào cung, ta muốn, đưa tiễn Phụ hoàng ngời một đoạn đường cuối cùng!” “Tốt!”

Hoàng đế băng hà, cả nước thương tiếc.

Thi thể Đông Hoàng Cung Diệu đã sớm được thay lại long bào, tắm rửa sạch sẽ.

Cung Ly Lạc đứng trước quan tài gỗ, thật lâu không nói.

Vô Ưu đứng ở bên cạnh Cung Ly Lạc, nắm tay Cung Ly Lạc thật chặt, cũng không nói gì.

Nghe tiếng bước chân, Cung Ly Lạc Vô Ưu quay đầu lại, thấy Cung Minh đỡ Tĩnh phi cả người mặc áo tơ trắng từ từ đi đến.

Lần đầu Tĩnh phi nhìn thấy Cung Ly Lạc, con ngời đỏ lên.

Năm đó Ly phi, được sủng ái biết bao.

Trong lục cung, ai cũng không được nói xấu nàng một câu, nàng muốn sao, Hoàng đế tuyệt không cho trắng sáng.

Cho dù là gì, Hoàng đế đều thỏa mãn toàn bộ.

“Lạc vương!”

Cung Ly Lạc thần nhiên gạt đầu.

Lui qua một bên.

Tĩnh phi cũng khẽ gạt đầu, tiến lên, nhìn Đông Hoàng Cung Diệu.

“Hoàng thượng,”

Bỉ thương khó chịu.

Nam nhân này, nàng yêu.

Cũng bởi vì yêu, mới đi tranh khắp nơi, chém giết, đi trốn.

Nếu như không phải bởi vì yêu, nàng cũng sẽ không khổ sở như vậy.

“Hoàng thượng, trên đường xuống hoàng tuyền, nếu gặp Ly phi, thì hãy nói lời xin lỗi với Ly phi, Ly phi thiện lương như vậy, chắc chắn sẽ tha thứ cho người!”

Bên cạnh, Cung Ly Lạc lặng lẽ đứng.

Đối với lời nói của Tĩnh phi, giống như không nghe thấy.

Vô Ưu ngẩng đầu, nhìn Cung Ly Lạc, thấy vẻ mặt Cung Ly Lạc bình tĩnh, cũng giống như thường ngày, hơi hơi yên tâm.

Sau đó Tĩnh phi lại nói rất nhiều, rất nhiều, Vô Ưu nghe đến buồn ngủ.

Cung Ly Lạc thấy nàng mệt mỏi, chặn ngang, ôm nàng đi đến Thiên Điện, bồi nàng, để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt.

“Bộ dạng này, thật sự tốt sao?” Vô Ưu hỏi.

“Ngươi mệt mỏi, ngủ đi!”

Vô Ưu gạt đầu, nhắm mắt lại, ngủ.

Vô Ưu lại bị đánh thức.

Tiếng cãi và từ sát vách đại điện truyền đến, hình như, là hai người Cung Thịnh và Cung Hằng đang cãi nhau. Thấy Cung Ly Lạc đứng trước cửa sổ nhưng không nói gì, Vô Ưu cười lạnh, “Những người này thật là ngu ngốc, Hoàng đế mới chết, bọn họ lại vì ngôi vị Hoàng đế mà gây gổ!”

“Bọn họ đều không có tư cách làm Hoàng đế!” Cung Ly Lạc thần nhiên nói.

Vô Ưu nhú mày, “Ca ca, vậy còn ngươi, ngươi muốn làm Hoàng đế sao?”

Cung Ly Lạc nghe vậy quay đầu lại, lặng lẽ nhìn Vô Ưu.

Một lúc lâu mới lắc đầu, “Không. Ưu nhi, ta không có ý định làm Hoàng đế, ta muốn cùng người, đi đến chân trời góc biển, bốn biển là nhà, nếu ngày nào đó đã đi một, chúng ta tìm một nơi non xanh nước biếc để dừng chân, sinh con dưỡng cái, được không?”

Vô Ưu cười.

Thoải mái.

Nàng cũng không hy vọng Cung Ly Lạc làm Hoàng đế.

Ngôi vị Hoàng đế này, là một đồ vật ăn mòn lòng người, cho dù là người thiện lương, thì một thời gian, cũng sẽ thay đổi.

Nàng không muốn Cung Ly Lạc như vậy.

Mà sát vách.

Cung Thịnh, Cung Hằng bởi vì Hoàng đế không để lại chiếu thư truyền ngôi, khiến bọn họ không biết nên làm thế nào, Cung Minh lạnh nhạt đứng nghiêm một bên, lặng lẽ nhìn.

Tĩnh phi quỳ gối trước quan tài gỗ, đốt giấy tiền.

Trương quý phi quỳ gối bên cạnh Tĩnh phi, thỉnh thoảng hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Cung Thịnh.”

“Cung Hằng.”

Cung Ly Lạc đứng ở cửa đại điện, lạnh nhạt nói, “Các người âm ỉ đủ chưa?”

Âm thanh âm ỉ chợt dừng lại.

Cung Thịnh, Cung Hằng nhìn Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc bước vào đại điện, “Nếu như chưa âm ỉ đủ, chờ lúc hạ táng Hoàng đế, các người cùng nhau chôn theo Hoàng đế đi, ở trong phần mộ Hoàng đế mà tiếp tục âm ỉ, xem thử có thể đánh thức Hoàng đế hay không, để Hoàng đế viết chiếu thư truyền ngôi!”

Những lời này của Cung Ly Lạc, rất ác độc, trong nháy mắt hai người đều im lặng.

Kinh ngạc nhìn Cung Ly Lạc.

“Hai người các người, đều không có tư cách làm Hoàng đế!”

Cung Thịnh, Cung Hằng nghe vậy, không nói được một lời nào.

Cung Ly Lạc nhìn Cung Minh không nói gì, “Cung Minh, ngôi vị Hoàng đế này, người làm đi!”

Cung Minh kinh ngạc, “Tại sao lại là ta?”

“Bởi vì, thân thể của ta mang kịch độc, lúc nào chết cũng không biết, ta không thích hợp, mà hai người bọn họ, một là vô dụng, một vốn chính là phế vật, không xứng làm Hoàng đế!”

Cung Minh nhìn Cung Ly Lạc.

Đúng, Cung Ly Lạc thân mang kịch độc.

Hắn thật sự không thích hợp làm Hoàng đế, mà hắn còn có một Vô Ưu, tương lai, nếu hắn không có ở đây, ai sẽ bảo vệ Vô Ưu của hắn?

“Ta không đủ quyết đoán!” Cung Minh nói.

“Thật sao?” Cung Ly Lạc hỏi, từng bước từng bước đi về phía Cung Minh, “Ta lại cảm thấy, người rất thích hợp làm Hoàng đế!”

Đủ ần nhẫn, đủ tính toán.

Cũng đủ mềm lòng.

“Hiện giờ Tam quốc như hổ rình mồi, ta không bảo vệ được Đông quốc!”

“Ta giúp người!” Cung Ly Lạc nói như đinh đóng cột.

Giờ này khắc này, hấn lại hy vọng Tam quốc xâm phạm, như vậy hấn mới có thể dẫn binh, san bằng Tam quốc, khiến Tây quốc, Nam quốc, Bắc quốc từ đó biến mất.

Cung Minh nhìn Cung Ly Lạc, “Ngươi sẽ rời đi?”

“Đông quốc là nhà của ta, ta là Lạc vương của Đông quốc, cho dù rời đi, cũng là tạm thời, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ quay trở về!”

Cung Minh chỉ cảm thấy, tim nhói đau.

“Ly Lạc.”

Nhiều năm như vậy, hấn vẫn luôn muốn gọi Cung Ly Lạc một tiếng như vậy.

Vẫn luôn muốn.

Đối với người đệ đệ này, khi còn bé, thật ra thì hấn, cực kỳ yêu thích.

Vẫn cực kỳ yêu thích.

“Từ ca, năm đó, cảm ơn ngươi âm thầm cứu tế! Hôm nay, cảm ơn ngươi thành toàn và âm thầm trợ giúp!” Cung Ly Lạc thản nhiên nói ra.

Rất nhiều chuyện, hấn đều biết.

Chỉ là, không muốn nói ra mà thôi.

Giờ phút này, nếu như không kể một ít chuyện, Cung Minh nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện làm Hoàng đế Đông quốc.

Cung Minh lao đảo lui về phía sau mấy bước, “Ngươi đều biết?”

“Đúng, ta đều biết!”

Cung Minh hít sâu một hơi.

“Ly Lạc, ngôi vị Hoàng đế này, ta làm, nhưng, ngươi phải đồng ý với ta một yêu cầu!”

“Cái gì?”

“Cho dù tương lai đi đến nơi nào, cho dù nơi đó ra sao, nhớ, Đông quốc là nhà của ngươi, ngươi nhất định phải trở lại!”

“Tốt!”

Cung Minh Hoàng đế tân nhậm của Đông quốc.

Sau khi long trọng hạ táng Đông Hoàng Cung Diệu, đăng cơ làm Hoàng đế.

Xung —— Đông Hoàng cung Minh.

Sứ thần Tam quốc tiến lên chúc mừng, lần này, bọn họ rất cẩn thận, cúi đầu khom lưng.

Quà tặng chất nhiều thành núi, mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ chọc giận người nào đó.

Hôm đó.

Lễ Đăng Cơ, người đông nghìn nghịt.

Đông Hoàng cung Minh mặc long bào, dọc theo bậc thang, đi thẳng, đi thẳng, cho đến khi lên vị trí cao nhất, quay đầu lại nhìn, không còn thấy bóng dáng của Cung Ly Lạc và Vô Ưu.

Thiên hạ mệnh mông.

Không còn người hấn (Cung Minh) thân nhất, cũng may, hấn (Cung Ly Lạc) đã nói, hấn sẽ trở lại, thành thân với Vô Ưu ở Đông quốc.

Sau khi giải được độc.

Cung Minh đã từng hỏi Cung Ly Lạc, tại sao bây giờ không thành thân.

Cung Ly Lạc nói, hấn sợ, mình cứ như vậy mà ra đi, nếu không thành thân, cho dù Vô Ưu gả cho người nào, thanh danh cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Nếu thành thân cùng hần, khi hần mất, về sau.

Ly Lạc, Vô Ưu, ta sẽ làm một vị Hoàng đế tốt, làm một Hoàng đế lương thiện.

Ta sẽ ở Đông quốc chờ các người trở về.

Lạc vương phủ.

Xe ngựa đã sớm được chuẩn bị.

Lần này đi xa, rất ít người đi theo.

Cung Ly Lạc, Vô Ưu, Mạc Cẩn Hàn, Phong Thành Quang, Cung Nhất, Thúy Thúy, Cung Nhị tổng cộng chỉ có bảy người.

Hai xe ngựa, hành lý đơn giản.

Mục đích của bọn họ, có hai, một, tìm năm thích khách năm đó, bắt ra, giết không tha.

Hai, tìm kiếm thuốc dẫn vì Cung Ly Lạc và Mạc Cẩn Hàn, giải độc cho hai bọn họ.

Nếu có thể, Cung Ly Lạc hi vọng, gặp lại Thân Đồ Thiên Tuyết một lần nữa.

Mà Vô Ưu, tâm sự gì cũng không có.

Một bộ nữ trang tử sắc, vô cùng xinh đẹp, quay đầu lại cười, mê hoặc chúng sinh.

Rốt cuộc cũng phải lên đường, Vô Ưu rất khẩn trương.

Lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Tâm tư của Cung Ly Lạc, nàng biết, cũng hiểu, chỉ là không vạch trần mà thôi.

Nàng sẽ không để cho Cung Ly Lạc chết, không bao giờ.

Cung Ly Lạc nắm tay Vô Ưu, “Ưu nhi.”

“Ân!”

“Chết sống có số, cố gắng hết sức là tốt rồi!”

Sau khi Vô Ưu trầm mặc, gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Giết quái tử thủ thứ hai

(*) Kẻ chuyên đi giết người, giống sát thủ.

Sống chết có số, không nên cưỡng cầu.

Cung Ly Lạc nói rất đơn giản dễ dàng, Vô Ưu cũng không dám tin là thật.

Ở trong thế gian này, nếu không có Cung Ly Lạc, người thân duy nhất của nàng, nàng còn sống để làm gì?

Nhưng, những lời này, dù sao Vô Ưu cũng không dám nói với Cung Ly Lạc.

Chạy mấy ngày đường, mặc dù có mục đích, cũng biết rõ, sẽ đi đến địa phương nào, có lẽ, cũng có thể, hoàn toàn không tìm được Phượng Đàm.

Vô Ưu vốn tưởng rằng, Phượng Đàm chính là Phượng Hoàng Đàm (túi mật của phượng hoàng), nhưng sau khi Phong Thành Quang giải thích và trong sách thuốc có ghi lại mới biết, đó là một loại ngọc, quanh năm được liệt hỏa (lửa lớn) đốt cháy, trở nên đỏ như máu, nhưng, vừa đụng vào sẽ bể nát.

Đây chẳng qua chỉ là thuốc dẫn.

Ở một huyện chuyên môn cuộc đá (đỏ thạch, từ này sẽ được giải thích trong nội dung truyện), xuất sản ngọc thạch, phi thúy.

Mà huyện đó, có một cái tên rất khí phách, gọi là Đỏ thành.

Vô Ưu nằm trong ngực Cung Ly Lạc, nhắm mắt lại, dọc đường đi, có thể ngồi sẽ không đứng, có thể nằm sẽ không ngồi, có người ôm, tuyệt không bị ngã.

"Ưu nhi, phía trước có dòng suối nhỏ, có muốn dừng xe ngựa lại hay không, tắm một chút, nghỉ ngơi một chút?" Cung Ly Lạc hỏi.

Vô Ưu gật đầu, "Tốt!"

Ở trong xe ngựa suốt một ngày, thật sự muốn nhảy vào trong khe suối, tắm rửa thật tốt.

Cung Ly Lạc thấy Vô Ưu gật đầu, trầm giọng phân phó Cung Nhất, "Cung Nhất, dừng lại nghỉ ngơi, bên dòng suối nhỏ trước mặt!"

"Dạ!" d d l#e q@uy đ!on

Xe ngựa dừng lại, Vô Ưu đã không kịp chờ đợi mà nhảy xuống xe ngựa, nhìn con suối nhỏ trong suốt thấy đáy, róc rách chảy, Vô Ưu khom lưng, lấy tay vốc nước rửa mặt.

Trời mùa thu, được rửa mặt bằng nước lạnh, cực kỳ dễ chịu.

Mạc Cần Hàn đứng nghiêm một bên, dựa vào trên cây to, nhớ lần đầu tiên hân gặp mặt Vô Ưu.

Một lần kia tương đối trần trụi, Vô Ưu cũng không quan tâm.

Nhắm mắt.

Vô Ưu quan tâm, chỉ có Cung Ly Lạc.

Mà độc trên người của hắn, cũng chỉ là thuận tiện.

"Tiểu thư, đói không?" Thúy Thúy đi tới bên cạnh Vô Ưu, dịu dàng hỏi.

Vô Ưu lắc đầu, "Không đói bụng, chỉ là, nếu ở một nơi non xanh nước biếc như vậy, ăn cơm dã ngoại một lần, cũng không tệ!"

Phong Thành Quang vừa nghe đến ăn cơm dã ngoại, vội vàng nói, "Nha đầu, ta muốn ăn gà rừng, thỏ hoang nướng!"

Vô Ưu nhú mày, không nói gì.

Cung Ly Lạc đi tới bên cạnh Vô Ưu, lấy khăn tay ra, ngồi xổm người xuống, đặt khăn tay ở trong nước để thấm ướt, vắt khô, đưa cho Vô Ưu, "Người muốn ăn sao, muốn ăn, để Cung Nhất, Cung Nhị đi vào trong núi bắt mấy con!"

Vô Ưu nhận lấy khăn tay, nhìn Phong Thành Quang, thấy vẻ mặt Phong Thành Quang tràn đầy mong đợi, cười nhạt, "Tốt!"

Được Vô Ưu đồng ý, hoàn toàn không cần Cung Ly Lạc phải phân phó, Cung Nhất, Cung Nhị lập tức bay đi.

Vô Ưu định cời giày, ngâm chân vào trong nước, lại thấy có cá đang bơi qua bơi lại trong nước, "A, trong dòng suối nhỏ này lại có cá, hôm nay có lộc ăn!"

Có thể làm cá nướng.

Đúng là mỹ vị.

Nói xong, kéo váy, vén quần lót, vươn tay đến trước mặt Cung Ly Lạc, "Ca ca, cho ta mượn bảo kiếm của ngươi dùng một chút, hoặc là lấy nhánh cây nhọn đưa cho ta!"

Cung Ly Lạc xoay người, đi tới cạnh xe ngựa, rút bảo kiếm, đưa cho Vô Ưu.

Vô Ưu ở trong dòng suối nhỏ đâm cá, lão ngoan đồng Phong Thành Quang, ở một bên quơ tay múa chân, Thúy Thúy vội vàng nhặt củi khô, nhánh cây, chất đồng một bên để chuẩn bị làm thỏ nướng, gà rừng nướng, cá nướng.

Cung Ly Lạc mặc một bộ tử y, đứng nghiêm một bên, lẳng lẳng nhìn Phong Thành Quang và Vô Ưu vừa cãi vã, vừa đâm cá.

Mạc Cần Hàn thấy tất cả mọi người đều không để ý đến mình, định tìm Thúy Thúy nói chuyện, "Thúy Thúy, có cần ta giúp một tay hay không?"

Thúy Thúy cười, "Mạc công tử, không cần, ngươi đi nghỉ ngơi đi, một mình ta làm là được!"

"Không sao, ta có thể giúp ngươi!" Mạc Cận Hàn nói xong, thì đến giúp một tay, Thúy Thúy vội vàng lui về phía sau mấy bước, bộ mặt phờng bị nhìn Mạc Cận Hàn.

"Cái đó, Thúy Thúy."

"Mạc công tử, có phải ngươi không có việc gì làm hay không, nếu thật là như vậy, ngươi... ngươi đi bắt cá đi!" Thúy Thúy nói xong, ôm bó củi khô bỏ chạy.

Mạc Cận Hàn nhú mảy.

Bên dòng suối nhỏ, không biết Vô Ưu nói cái gì, chọc Phong Thành Quang nổi trận lôi đình, ra sức mắng Vô Ưu vong ân phụ nghĩa, kết quả bị Vô Ưu ném một con cá tới, liền im lặng.

Ăn cơm đã ngoại.

Có cá nướng, gà nướng, thỏ rừng nướng, còn có rượu ngon đã chuẩn bị trên đường đi.

Phong Thành Quang uống một ngụm lớn, khẽ thở dài một cái.

Cuộc sống như thế này, thật là thoải mái, thoải mái!

Cung Ly Lạc một tay cầm cá nướng, một tay cầm đũa, lựa thịt cá, đưa thịt cá tới bên khóe miệng Vô Ưu.

Vô Ưu há miệng ăn, ngây ngô cười ha ha ha với Cung Ly Lạc.

Sau khi ăn cơm đã ngoại, tắt lửa, mới đứng dậy rời đi.

Đổ thành.

Bởi vì xuất sản ngọc thạch, phi thúy nên người ở nơi này, đều cực kỳ giàu có, bất cứ người nào, cũng đều có gia tài bạc vạn, vô cùng giàu có.

Trên đường cái ở Đổ thành, người đến người đi, hai bên đường cái, cửa hàng san sát, sạp hàng trên vỉa hè cũng rất nhiều, tiếng hét to, không dứt bên tai.

Thương nhân lui tới lại càng nhiều, nhiều loại xe ngựa, hoặc tốp năm tốp ba, hoặc gia đình thành đoàn.

"Thật náo nhiệt!" Vô Ưu nói.

"Vậy chúng ta ở lại chỗ này thêm vài ngày!"

Vô Ưu gật đầu.

Đoàn người tìm một khách điểm để dừng chân.

Khách điểm này, không tính là sang trọng nhất tại Đổ thành, nhưng mà cũng là số một số hai.

"Mấy vị khách quan, là nghỉ trọ, hay là ở trọ?" Tiểu nhị nhiệt tình hỏi.

Thấy đám người Vô Ưu, Cung Ly Lạc, xiêm áo không tầm thường, nam tuấn, nữ đẹp, khí chất cũng không tầm thường, càng thêm nhiệt tình chu đáo.

"Ở trọ, chúng ta muốn một viện độc lập, ngoài ra, để cho người đến đó trong trong ngoài ngoài lau chùi qua một lần, trước tiên chúng ta sẽ dùng cơm ở đại sảnh!" Cung Ly Lạc nói.

Tiểu nhị vừa nghe, vui mừng như rống, "Dạ dạ dạ, khách quan ngài ngồi xuống trước đã, cần thức ăn gì, chúng ta lập tức đi chuẩn bị!"

"Kéo hai cái bàn gần cửa sổ hợp lại thành một, mang tất cả món ăn trong chiều bài (thực đơn) của khách điểm các ngươi lên!"

"Dạ dạ dạ!"

Theo thứ tự ngồi xuống, thức ăn cũng được bưng lên bàn.

Vô Ưu không phải rất đói, nhưng mà, nhìn những món ăn chưa bao giờ được nếm qua, vẫn thích thú dùng thử.

Cung Ly Lạc thấy Vô Ưu ăn vui vẻ, gấp cái này, gấp cái kia, nếu là món Vô Ưu đặc biệt thích, sẽ thêm gấp một lần nữa.

"Không được ăn quá nhiều, không tốt cho bao tử!" Giọng Cung Ly Lạc dịu dàng dặn dò.

Vô Ưu cười gật đầu.

Mấy bàn bên cạnh.

Bao nhiêu người từ khi Cung Ly Lạc, Vô Ưu vừa tiến vào khách điểm, liền bắt đầu quan sát.

Cũng nghị luận âm ỉ.

Một bàn trong đó, có mấy đại hán vạm vỡ, uống qua ba ly rượu, đã ngà ngà say.

Một người trong đó chỉ vào Vô Ưu ngồi bên cạnh hỏi người đang cùng uống với mình, "Đại ca, ngươi nhìn thấy nữ tử kia không?"

Nghe vậy, nghiêng đầu, thấy sắc mặt Vô Ưu hồng hào, môi hồng răng trắng, kiêu diễm vô song, nhất thời dâm tâm nổi lên.

"Đẹp, đẹp đến mức làm người khác ngây người, nếu có thể mang về làm tiểu thiếp thứ mười tám cho lão gia, quá tuyệt, quá tuyệt!"

"A ha ha, đại ca nói đúng lắm đi, chúng ta đi qua, thương lượng, thương lượng!"

Một nhóm sáu người đi về phía bàn của Vô Ưu, Cung Ly Lạc.

Vô Ưu hơi nhú mày, nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca, những người kia, thú vị quá!"

Cả người toàn mùi rượu, vô cùng ghê tởm.

Cung Ly Lạc nhìn Cung Nhất, Cung Nhị, "Ném bọn họ ra ngoài, hung hăng đánh cho một trận!"

"Dạ!"

Cung Nhất Cung Nhị vội vàng đứng lên, phi thân tập kích sáu người vạm vỡ kia.

Mấy người kia mặc dù hơi say, nhưng đều có võ. Khả năng cảnh giác vẫn nhạy bén như cũ, nhanh chóng đánh trả Cung Nhất, Cung Nhị.

Mà Cung Nhất Cung Nhị đều xuống tay độc ác, ném sáu người ra ngoài khách điểm, ở ngoài khách điểm, hung hăng thu thập bọn họ.

"Hừ, mới vừa rồi ở trong khách điểm, quyền cước xuất ra không thoải mái, bây giờ ở trên đường cái, ngày chết của các ngươi đến rồi!"

Có đức hạnh gì, mà dám đánh chủ ý lên vương phi tương lai nhà hần, không muốn sống nữa rồi.

Một chiêu một quyền, đánh cho đến chết.

Trong khách điểm, chương quỹ lập tức phái người đi thông báo cho gia chủ, tất cả dân chúng hai bên đường đều nghen hống nhìn trân trối.

Người nào, có lá gan lớn như vậy, dám xuống tay đối với người của lão đại Đồ thành, Lôi Lão Hồ.

Hay chán sống rồi, là người tài cao gan cũng lớn, ghé con mới đẻ không sợ hổ?

Những người muốn dựa vào Lôi Lão Hồ, lập tức đi nói cho Lôi Lão Hồ biết chuyện này, những người đối nghịch với Lôi Lão Hồ, trong lòng đều thầm há hê.

Như, lão bản giấu mặt của khách điểm Âu Dương Minh Ngọc!

Biết trong khách điểm có người gây chuyện, đánh người của Lôi Lão Hồ, nâng lên một nụ cười nhạt, "Vậy sao, trong Đồ thành còn có người dám khiêu khích Lôi Lão Hồ, là ai, tra ra lại lịch không?"

"Bẩm chủ tử, còn chưa, chỉ là, bọn họ năm nam hai nữ, trong đó có một người nam tử tuổi đã lớn, một người tóc trắng mặc tử y, ngược lại có chút tương tự với người trong truyền thuyết!"

Âu Dương Minh Ngọc nghe vậy, con ngươi híp lại, "Vậy sao, xác định là tóc trắng tử y, diện mạo như thế nào?"

"Dung mạo như tiên, trong đó còn có một nữ tử cũng mặc tử y, mỹ mạo vô song, bởi vì thuộc hạ của Lôi Lão Hồ, mở miệng đùa giỡn nàng, nên mới bị đánh!"

Âu Dương Minh Ngọc nở một nụ cười, "Truyền lời xuống, làm cho bọn họ ở lại, nhớ, phải hầu hạ thật tốt, chúng ta trước xem phản ứng của Lôi Lão Hồ, rồi tính toán tiếp!"

Nhưng trong lòng lại âm thầm tính toán.

Nếu quả thật là người kia, ngược lại hần phải kết giao thật tốt.

Lôi Lão Hồ.

Đã từng không tìm được cơ hội trừng trị hắn, hôm nay, cơ hội đã đến.

Lôi phủ. diendanle6quy1don6

"Cái gì?"

Lôi Lão Hồ, một nam tử hơn ba mươi tuổi.

Lưng hùm vai gấu, mắt lộ tinh quang (ánh sáng), gầm lên, "Rốt cuộc là ai, dám động thủ với các người?"

"Hồi Lôi gia, là mấy người nhà quê, nhìn giống như là tới Đồ thành làm ăn, chúng ta nhìn thấy nữ tử kia trời sinh tướng mạo xinh đẹp, muốn mang về hầu hạ Lôi gia, nhưng không nghĩ."

Lôi Lão Hồ khoát tay, "Tất cả đi xuống đường thương đi!"

"Tạ Lôi gia!"

Sau khi mấy đại hán lui ra, Lôi Lão Hồ lập tức triệu những người khác đến để thăm hỏi, "Đi điều tra một chút, lai lịch mấy người kia ra sao!"

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Khách điểm

Khách điểm.

Tiểu viện.

Vô Ưu Cung Ly Lạc một phòng, Phong Thành Quang một phòng, Thúy Thúy một phòng, Mạc Cẩn Hàn một phòng, Cung Nhất Cung Nhị hai người một phòng.

Trong tiểu viện, tuy có hơi nhỏ, nhưng mọi thứ đều đầy đủ, cũng hơi giống một ngôi nhà nhỏ.

Sau khi tắm rửa thay y phục, Vô Ưu nghe nói bên ngoài có chợ đêm.

"Muốn đi sao?" Cung Ly Lạc hỏi.

Vô Ưu cười gật đầu, "Muốn đi, ca ca, người đi cùng ta chứ!"

"Tốt!"

Vô Ưu cười, vui vẻ thoải mái.

"Cung Nhất, người mang Thúy Thúy đi cùng, nhìn trúng cái gì thì mua cái đó, trở lại sẽ chi trả cho các người!"

Cung Nhất vừa nghe, vui vẻ nói, "Tạ tiểu thư!"

Cung Nhị ở một bên nhỏ giọng hỏi "Tiểu thư, còn ta thì sao?"

Vô Ưu hi hi nở một nụ cười, "Người đi cùng với Cung Nhất, bảo vệ Thúy Thúy, trở lại cũng sẽ chi trả cho người!"

Tiếp theo Phong Thành Quang cũng hỏi, "Nha đầu, còn ta thì sao?"

"Người?" Vô Ưu chỉ vào Phong Thành Quang, suy nghĩ chốc lát, mới lên tiếng, "Người, đi tìm chỗ bày một sạp để xem bệnh cho mọi người, kiếm chút bạc trắng đi, dù sao, trên đường đi cùng nhau, người đều ăn uống chùa của ta đấy, thiếu ta không ít bạc!"

Phong Thành Quang nghe vậy, há miêng, nói không nên lời.

Vô Ưu lại ha ha ha cười, kéo Cung Ly Lạc đi ra cửa.

Ban đêm ở Đồ thành, rất náo nhiệt, người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt, so với ban ngày, chỉ có hơn chứ không kém.

"Ca ca, thật náo nhiệt!"

Cung Ly Lạc thân nhiên gật đầu, cẩn thận che chở cho Vô Ưu.

Dọc đường đi, Vô Ưu cũng không mua bất kỳ đồ gì, trừ phi đặc biệt hiếm lạ, mấy thứ chưa từng thấy mới mua, phần lớn đều xem một chút xong rồi đặt trở lại.

Ở một bên khác. d d l-ê&q-uy&đ-ôn

Cung Nhất, Cung Nhị giống như giặc ngoại xâm càn quét mọi thứ, nhìn thấy cái gì cũng mua, Thúy Thúy đồng ý cầm đồ giúp bọn hắn, lúc này, hai tay cũng không cầm nổi nữa.

Mà Cung Nhất, Cung Nhị vẫn mua rất nhiệt tình.

"Thúy Thúy, cái này hay không?" Cung Nhất hỏi.

Thúy Thúy gật đầu.

Cung Nhất cười, "Vậy thì mua...!"

"Thúy Thúy, cái này thì sao?"

"Thúy Thúy."

"Thúy Thúy."

"Mua...!"

"Cái này cũng mua!"

"Cái này, cái này, cái này cũng mua."

Thúy Thúy chợt im lặng, hai người kia, có phải có lòng tham quá lớn hay không.

Mạc Cẩn Hàn chen chúc trong đám người, lại phát hiện mình hoàn toàn không có chỗ để đi.

Thân thể bị người khác dùng lực va vào, Mạc Cẩn Hàn thấy người bên cạnh ngã xuống, vội vàng đỡ người vừa va phải hắn, "Tiểu huynh đệ, ngươi không sao chứ?"

"Không sao, không sao, không có việc gì, đa tạ công tử!"

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy, hơi buông lỏng tay ra.

Nam tử kia cười lạnh với Mạc Cẩn Hàn, nhanh chóng biến mất trong đám người.

Mạc Cẩn Hàn lắc đầu bật cười, đưa tay sờ soạng bên hông.

Ah.

Không có.

Lại sờ soạng mấy cái, cúi đầu nhìn, hà bao (túi nhỏ dùng để đựng tiền) vẫn treo bên hông đã không thấy đâu.

"Nhất định là mới vừa rồi tiểu tử kia."

Khốn kiếp, đáng chết.

Mạc Cẩn Hàn khẽ nguyên rủa một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Phong Thành Quang không có bạc, dứt khoát ở lại khách điểm, bảo vệ những đồ vật giá trị, tránh bị trộm mất.

Lúc Vô Ưu và Cung Ly Lạc xách theo đồ vừa mua trở lại, Phong Thành Quang nhìn, nở một nụ cười.

Khi Vô Ưu không khách khí ném đồ đã mua vào trong ngực hắn, mắt cũng đã cười đến híp lại.

Tuỳ tiện mở lá sen ra, nhìn bánh quế, bánh hạt sen, bánh hạt đậu bên trong, Phong Thành Quang cười càng vui vẻ.

Những món điểm tâm này, đều là món hắn thích ăn.

"Cười cái gì, do ta mua nhưng ăn không hết, bỏ rất lãng phí, mới cho ngươi được tiện nghi!"

Phong Thành Quang hừ lạnh một tiếng, ôm điểm tâm, trở về gian phòng của mình, ngồi ở bên bàn, chậm rãi ăn.

Đã từng, cũng có nữ tử, nhớ đến hắn như vậy, nhưng hắn.

Không phải là một người phụ quân tốt, không phải là một phụ thân tốt.

Vô Ưu nhìn cánh cửa đóng chặt, nở một nụ cười.

Đêm khuya.

Vô Ưu đã sớm ngủ thật say, trong không khí, truyền đến tiếng động kỳ lạ, Cung Ly Lạc hơi lật người, ôm Vô Ưu vào trong ngực.

Truyền âm qua không khí.

"Chuyện gì?"

"Hồi vương gia, đã tra được!"

Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu tay nắm chặt lại, hàm răng cắn chặt, "Nói!"

"Thích khách năm đó gồm tám người, quốc sư đã chết, còn lại bảy người, mà một người trong bảy người đó, Phong Đại Xuyên dùng tên giả là Lôi Lão Hồ, mai danh ẩn tích ở Đồ thành này!"

Phong Đại Xuyên ——, Lôi Lão Hồ ——.

"Đi thăm dò mọi chuyện về Lôi Lão Hồ!"

"Dạ!"

Ẩn vệ lập tức lui ra, Cung Ly Lạc mới nhẹ nhàng chống người đứng dậy, nhìn Vô Ưu.

Khỏe miệng Vô Ưu nhẹ nhàng giật giật, hi hi nở một nụ cười, "Ngươi ta đã ngủ thiếp đi rồi!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Có phải đánh thức ngươi hay không?"

"Không có!"

Cung Ly Lạc vì không muốn đánh thức nàng, nên mới dùng cách truyền âm qua không khí, chỉ vì nàng cảm thấy cảm xúc của hắn dao động, trong nháy mắt tức giận, mới tỉnh lại.

"Ưu nhi, ta đã tìm được kẻ thù thứ hai của chúng ta!"

Vô Ưu nhú mày, "Sau đó?"

"Ưu nhi, chúng ta cần không vội, từng bước từng bước, ban đầu, bọn họ khi dễ chúng ta lúc chúng ta còn nhỏ tuổi, đùa giỡn chúng ta trong lòng bàn tay, hôm nay, ta nhất định phải giống như mèo trên chóc chuột, hành hạ bọn họ kinh hồn bạt vía, đêm không an giấc!"

Vô Ưu gật đầu, "Ca ca, ta nghe theo ngươi!"

Lôi phủ.

"Cái gì?"

Lôi Lão Hồ không thể tin kêu lên một tiếng, ngã ngồi ở trên ghế.

Làm sao có thể, làm sao có thể.

Mười năm rồi, lo lắng đề phòng mười năm, nhưng không nghĩ.

"Người đâu!"

"Chủ tử?"

"Đưa tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư rời đi, khẩn cấp!"

Thuộc hạ không hiểu, vì sao Lôi Lão Hồ sợ hãi, nhưng, vẫn lập tức đi xuống chuẩn bị.

Mười năm qua.

Lôi Lão Hồ đã sớm thành gia (lập gia đình), thê thiếp thành đàn, còn có ba nhi tử, hai nữ nhi.

Vậy mà hôm nay, Cung Ly Lạc và Vô Ưu tới Đồ thành, nếu bọn họ tới báo thù, Lôi Lão Hồ không dám nghĩ tiếp.

Âu Dương phủ.

"Chủ tử!"

Âu Dương Minh Ngọc nghe tiếng, mở mắt ra, "Chuyện gì?"

"Có người âm thầm điều tra Lôi Lão Hồ, Lôi Lão Hồ cũng phái người đi thăm dò những người trong khách điểm, thậm chí còn âm thầm đưa con rời đi!"

Âu Dương Minh Ngọc nghe vậy, tâm tư không chuyên, "Đi, tiết lộ lai lịch của Lôi Lão Hồ ra ngoài, còn nữa, theo dõi xem mấy đứa bé được đưa đi đâu!"

"Chủ tử, mấy đứa bé kia sao?"

Âu Dương Minh Ngọc nghe vậy, nhú lông mày.

Đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ, "Ta hoàn toàn không thể giống như Lôi Lão Hồ, lòng dạ độc ác, mấy đứa bé, phó thác cho trời đi!"

Những năm qua Lôi Lão Hồ, gây thù khắp nơi, người muốn lấy tính mạng hắn, đếm không hết, hắn không cần ra tay.

Chỉ cần những gì thuộc về Âu Dương gia, có thể thu hồi về là tốt rồi.

Phụ thân, nương, các người ở trên trời có linh thiêng, nhất định phải phù hộ cho nhi tử, giết được Lôi Lão Hồ, tự tay dùng máu của kẻ thù, kính vong hồn của các người.

Khách điểm.

Điểm tâm.

Đối với chuyện Mạc Cẩn Hàn cả đêm không về, sáng sớm mới trở về, nhưng là phờ phạc trở về, Vô Ưu khẽ nhú mày, Cung Ly Lạc lạnh lùng liếc mắt nhìn, Thúy Thúy cúi đầu ăn cơm, Cung Nhất, Cung Nhị làm như không thấy, Phong Thành Quang ồ lên một tiếng, tò mò nhìn Mạc Cẩn Hàn.

Một bộ dạng, người làm sao vậy.

Nói ra đi, mọi người ở đây đều vui vẻ lắng nghe.

Khóe miệng Mạc Cẩn Hàn giựt giựt, ngồi trên băng ghế, "Cung Ly Lạc, cho ta mượn ít bạc!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, lạnh lùng nói, "Ta không có bạc, người hỏi mượn Ưu nhi đi!"

Mạc Cẩn Hàn giận, "Ta nói Cung Ly Lạc, người là một đại lão gia, người... người, người"

Không sai, trên người Cung Ly Lạc, có bạc.

Mỗi lần mua đồ cho Vô Ưu, đều dùng rất nhiều rất nhiều bạc.

"Tất cả bạc của ta đều là của Vô Ưu, chỉ có dùng ở trên người Vô Ưu, ta mới có quyền chủ động chi phối, những chuyện khác, tất cả đều do Vô Ưu làm chủ!" Cung Ly Lạc nói xong, gấp cái trắng cay thả vào trong chén Vô Ưu.

Dặn dò, "Món ăn này cay, ăn ít một chút, nếu không sẽ bị nóng!"

Vô Ưu gật đầu, vừa ăn cháo, vừa ăn bánh bao hấp, rồi nhìn Mạc Cẩn Hàn, "Mạc Cẩn Hàn, không bằng, người hỏi mượn ta đi, đối với ta, chỉ cần người trả lợi tức (lãi) đầy đủ, ta sẽ cho mượn!"

"Lợi tức là bao nhiêu?"

"Cái này sao!" Vô Ưu nói xong, để đĩa xuống, kéo khăn tay từ trong ngực Cung Ly Lạc ra lau miệng, mới tiếp tục nói, "Giống như người mượn một trăm lượng, trả ta hai trăm lượng, ta cho người mượn một ngàn lượng, trả ta hai ngàn hai trăm lượng, ta cho người mượn một vạn lượng, trả ta hai vạn năm ngàn lượng!"

Mạc Cẩn Hàn nghe vậy, mắt trừng lớn, không thể tin hỏi, "Không đúng, tại sao, lợi tức lại cao như vậy?"

Cho mượn bạc như vậy, rõ ràng chính là muốn cướp đoạt.

"Bởi vì cho mượn càng nhiều, nguy hiểm càng lớn, người xem, một trăm lượng, người có thể dễ dàng hoàn trả, một vạn lượng, haizz~, ta sợ người ba năm cũng không trả nổi!"

Mạc Cẩn Hàn chỉ Vô Ưu, tốn hơi thừa lời nghiêng rằng, "Ta không mượn!"

Vô Ưu cười, "Đúng lúc, ta cũng không có ý định cho người mượn!"

Ăn điểm tâm xong, đoàn người bỏ lại Mạc Cẩn Hàn đang tức giận đến gần chết, đi đến phố ngọc thạch nổi danh nhất Đồ thành.

Mua đá, cướp đá, cướp ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tính kế dọa quỷ

Phố Đồ Thạch.

Cho dù là cửa hàng lớn hay nhỏ, ngoài cửa đều chất đồng đá còn chưa cắt ra, mà tất cả những viên đá lớn nhỏ kia, cũng không ai biết, có thể có chứa Ngọc Thạch (*) hay không.

(*) là một loại đá quý màu xanh thường dùng để làm vật trang sức hoặc trang trí. Gồm có hai loại: Loại thứ nhất là ngọc thạch cứng (jadeitite) hay Ngọc Phi Thúy, loại thứ hai là ngọc thạch mềm (nephrite) hay Ngọc Bích.

Về đồ thạch, từ rất lâu, đã có một truyền thuyết, người nghèo, người giàu, chỉ cần có can đảm đánh cược, có thù đoạn, rất nhiều người ở nơi này trong một đêm trở nên giàu có, trong một đêm trở nên nghèo khó.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản được mọi người, khát vọng và tham lam tài phú.

Vô Ưu nhìn người đi đường lui tới lui, hoặc phú quý, hoặc nghèo khó, mặt tươi cười, mặt ảo não, không có nhiều người đi qua, nhưng có thể thấy được thế gian bách thái (trăm sắc thái trong nhân gian).

"Ca ca, nơi này thật là náo nhiệt!"

Cung Ly Lạc gật đầu, dắt tay Vô Ưu, đi tới một cửa hàng bán Ngọc Thạch còn chưa mở cửa.

Cửa hàng rất lớn, bên trong chất đầy đá, trên kệ, cũng có ngọc bội thành phẩm, đồ chơi bằng Phi Thúy.

Rực rỡ đủ loại.

Mặc dù Vô Ưu từng nghe qua đồ thạch, nhưng, chân chân chính chính lạc vào cảnh giới kỳ lạ này, vẫn là lần đầu tiên.

Tay, sờ sờ đông, sờ sờ tây.

Thúy Thúy kinh ngạc tròn to hai mắt, nàng chưa bao giờ thấy qua nhiều đá như vậy, cũng chưa từng nghĩ, những miếng Ngọc Thạch kia lại được cắt ra từ những tảng đá.

Ngược lại Phong Thành Quang tương đối lạnh nhạt, con người khề nhìn về phía những tảng đá kia, tiến lên, vuốt ve từng cái.

Ngược lại Cung Nhất, Cung Nhị chỉ biết giết người, nhìn những tảng đá này, cũng không hiểu gì, nên dứt khoát đi theo sau lưng Cung Ly Lạc, không nói gì.

Chường quỹ của cửa hàng là một nam tử trung niên, thấy đám người Cung Ly Lạc Vô Ưu diện mạo bất phàm, nhìn xiêm áo đang mặc, thì biết rõ không giàu cũng quý, lập tức tiến lên, khách khí nói, "Mấy vị muốn xem gì, cứ thoải mái xem, những tảng đá kia, đều được cân bán, khách quan thích tảng nào, thì chọn tảng đó, nếu mua nhiều, còn có thể ưu đãi một chút!"

Cung Ly Lạc thân nhiên gật đầu, nhìn Vô Ưu, "Ưu nhi, có vừa ý tảng nào không?"

Vô Ưu lắc đầu, "Ta cũng không hiểu những thứ này, ca ca hiểu không?"

"Biết sơ một hai điều!"

Vô Ưu cười, "Ca ca, người giúp ta chọn mấy tảng đi!"

Cung Ly Lạc gật đầu.

Phong Thành Quang đột nhiên mở miệng kêu Vô Ưu, "Nha đầu, nha đầu, người có mang bạc không?"

Vô Ưu nhú mày, "Làm sao vậy?"

"Ta nhìn trúng mấy tảng đá này rồi, người mua giúp ta đi!" Phong Thành Quang gọi, nở một nụ cười.

Vô Ưu nhìn Phong Thành Quang, tâm tư hơi đổi, "Vậy thì mua đi!"

Phong Thành Quang nghe vậy vui mừng, chỉ tảng đá mình chọn trúng, "Tảng này, tảng này, tảng này, còn có tảng này!"

Lập tức chọn trúng bảy tám tảng đá, Cung Ly Lạc nghiêng đầu thân nhiên nhìn những tảng đá Phong Thành Quang chọn trúng, khẽ nhếch môi, không nói gì.

Cắt bước nhìn những tảng đá lớn xộn được chất thành đống, nhìn kỹ hoa văn của chúng, màu sắc, độ bóng, hình dáng.

Chọn trúng ba tảng, diện dan LÊ=QUYS=ĐÔN

Ở một bên Vô Ưu cũng nhìn kỹ, nhưng lại không hiểu, nghiêng đầu thấy Cung Ly Lạc ở một bên đang chọn lựa, lại nhìn về phía Thúy Thúy, "Thúy Thúy, người cũng chọn đi, nói không chừng vận khí của người tốt, chọn được một tảng tốt, cắt ra có ngọc tốt, người có thể lấy làm bảo vật gia truyền!"

Thúy Thúy cười, "Tiểu thư, ta không hiểu!"

Vô Ưu điểm điểm lỗ mũi Thúy Thúy, "Ta cũng không hiểu!"

Vô Ưu nói xong, cắn môi, nhìn trong góc, có một đống đá, Vô Ưu nhú mày, "Thúy Thúy, không bằng, chúng ta mua đống đá kia, để cho người cắt ra xem một chút!"

Chường quý nghe vậy, nở một nụ cười, tiến lên, đi tới bên cạnh Vô Ưu, "Cô nương, không dối gạt người, những tảng đá kia đều đã được người khác chọn nhưng lại không cần, hôm nay nhìn cô nương cũng là người thẳng thắn, các người lại mua rất nhiều đá, không bằng, tặng cho cô nương!"

Dù sao cắt ra cũng không có ngọc, tặng, còn có thể để lại ấn tượng.

"Vậy thì đa tạ chường quý!" Vô Ưu cũng không kiêu cách, chỉ là ngay sau đó phạm vào khó khăn.

Chường quý nhìn Vô Ưu xinh đẹp như hoa, tươi đẹp động lòng người, dung nhan mị hoặc thương sinh, ngay cả nhú mày cũng làm cho người khác không tự chủ được đắm chìm vào, vội xoay đầu đi, ho nhẹ một tiếng, mới nghiêng đầu nhìn thẳng Vô Ưu, "Cô nương, muốn cắt đá ở đây, hay là?"

"Các người có người cắt đá sao?"

"Có!"

"Vậy cũng được, chúng ta đã mua đá, thì cũng cắt ở trong tiệm các người!"

"Được, tốt!" Chường quý sáng khoái đồng ý.

Nếu cắt ra ngọc, đối với tiệm của bọn họ, cũng là một cách tuyên truyền.

Nếu cắt ra ngọc tốt, vậy người tới mua đá cũng sẽ nhiều hơn.

Sau một hồi, Cung Ly Lạc chọn trúng hai mươi tảng đá, để cho thợ của cửa hàng cắt ra.

Lại vô cùng thần kỳ, hai mươi tảng đều cắt ra lục (*).

(*) Nghĩa là có Phi Thúy ở bên trong.

Sau đó tám tảng đá của Phong Thành Quang, cũng cắt ra lục.

"Trời ạ, Đế Vương lục!"

Phong Thành Quang dương dương hả hê vuốt râu, nghĩ thầm, đồ cưới của Vô Ưu, cuối cùng cũng kiếm được rồi.

Mà những thứ phế liệu tặng cho Vô Ưu, cũng cắt ra hai miếng ngọc chất lượng không tệ.

Vô Ưu hào phóng cho Thúy Thúy, Thúy Thúy vui mừng như thu được chí bảo.

Lôi phủ. *đ đ* 1Ê q/UÝ đ/ÔN

Sau khi Lôi Lão Hồ biết được, sợ hết hồn hết vía.

Nói Cung Ly Lạc đang nhắm về phía hắn, nhưng không ngờ, lại không phải, Cung Ly Lạc lại mang theo Vô Ưu vào cửa hàng đối diện cửa hàng của hắn.

Trong lúc nhất thời, dẫn hết khách tới cửa hàng đối diện.

Mà cửa hàng kia là đối thủ một mất một còn với hắn, có thâm thù đại hận Âu Dương gia.

"Lôi gia."

Lôi Lão Hồ khoát tay, "Đi xuống trước đi, để cho ta suy nghĩ thật kỹ!"

Tâm tư của Cung Ly Lạc, hắn nghĩ không ra, nhưng, trong lòng, trong lòng vẫn run sợ, ăn cái gì cũng cảm thấy không có mùi vị.

Đứng ngồi không yên.

Tiểu thiếp Lôi Lão Hồ mới cưới về, Lâm Sương. Dung mạo xinh đẹp, dáng người thướt tha, một khúc hát, một bài múa, điệu bộ trong trắng đẹp đẽ giống như tiên, công phu trên giường cũng rất được, giống như một đóa hoa Giải Ngữ (Hải Đường), rất được Lôi Lão Hồ sủng ái.

"Lão gia!" Lâm Sương thấp giọng kêu, trong mắt chứa ý cười, khoe mắt đuôi mày ân tình.

Thân thể mềm nhũn, ngồi ở trong ngực Lôi Lão Hồ.

"Sao không ngáy ngồ ở trong viện thật tốt, ra đây làm gì?" Lôi Lão Hồ thấp giọng hỏi, giữ tay Lâm Sương ở trong ngực, tỉ mỉ ngắm nghía.

"Thiếp thân nhớ lão gia, lại thấy lão gia vì chuyện vụn vặt mà phiền lòng, hết sức đau lòng, cho nên." Lâm Sương nói xong, vành mắt hồng hồng.

Lôi Lão Hồ thở ra một hơi, "Tốt lắm, tốt lắm, là ta không đúng, trách làm người rồi!"

Lâm Sương nghe vậy, cười khúc khích.

Chọc cho Lôi Lão Hồ cười theo.

"Lão gia, mặc dù thiếp thân là phụ nhân (phụ nữ đã có chồng), nhưng, cũng đã đọc qua thi thư (kinh thi và thư kinh), mặc dù không Học Phú Ngũ Xa (uyên bác), nhưng cũng biết một chút Bảng Môn Tả Đạo (*), lão gia không ngại nói chuyện cùng thiếp thân, để thiếp thân suy nghĩ vì lão gia."

(*) chỉ chung các tôn giáo, học thuyết dẫn dắt con người vào đường tà ác, có xu hướng trục lợi cầu danh, không đạt được kết quả chân chính.

Nếu là chuyện khác, Lôi Lão Hồ có thể nói.

Nhưng, chuyện của Cung Ly Lạc.

Không nói được, nói ra, chính là dẫn đến họa diệt môn.

"Vô sự, người trở về nghỉ ngơi đi!"

Lâm Sương nghe vậy, khéo léo gật đầu, "Thiếp thân nghe theo lão gia!"

Đứng dậy rồi đi.

Lôi Lão Hồ nhìn, chân mày nhíu lại, thở dài thật sâu.

Phải làm sao, mới có thể làm cho Cung Ly Lạc không nghi ngờ mình, phải làm sao, mới có thể chạy trốn khỏi đây?

Còn nữa, Cung Ly Lạc là vô tình đi tới Đồ thành, hay là.

Đặc biệt vì chuyện mười năm trước mà tới?

Điểm này, Lôi Lão Hồ nhất định phải điều tra ra.

Âu Dương phủ.

Âu Dương Minh Ngọc vuốt vuốt ngọc bội trong tay, nghe hạ nhân bẩm báo.

Sau khi nghe xong, mới thần nhiên mà nói, "Có người, thật sự tài trí hơn người, luôn dự đoán chính xác!"

Người này, Âu Dương Minh Ngọc không nói ra, nhưng trong lòng đã biết rõ.

"Chủ tử, tiếp theo, nên làm thế nào?"

Âu Dương Minh Ngọc nhũu mày, "Lan tin tức ra ngoài rồi sao?"

"Lan ra ngoài rồi, chỉ là, hình như không làm dấy lên bao nhiêu sóng gió!"

"Chuyện này không cần gấp, gấp cũng không gấp được, chuyện mà chúng ta phải làm, chính là chờ khách quý tới cửa!"

Hạ nhân không hiểu.

Âu Dương Minh Ngọc thần nhiên nhếch môi, "Ta hỏi người, dựa vào sức của một mình chúng ta, có thể giết Lôi Lão Hồ, hoặc là quét sạch thế lực của Lôi Lão Hồ?"

Hạ nhân lắc đầu.

Nếu động thủ, không chỉ không thể quét sạch thế lực của Lôi Lão Hồ, ngay cả giết Lôi Lão Hồ, cũng không chắc sẽ thành công.

"Chủ tử, vậy chúng ta nên làm thế nào?"

Âu Dương Minh Ngọc lặng im suy nghĩ, "Tạm thời án binh bất động, tiếp tục quan sát!"

"Vậy còn đá?"

"Chỉ cần hấn nguyện ý mua, chúng ta cứ tiếp tục bán, cho dù là táng gia bại sản, cũng phải câu được con cá lớn này!"

Thù giết phụ thân, giết mẫu thân, không đội trời chung.

Năm đó, hấn còn nhỏ, không thể đánh trả, nằm gai nếm mật mười năm, hôm nay cơ hội rốt cuộc cũng tới, hấn nhất định phải liều mạng đánh một trận.

"Dạ!"

Khách điểm

Mạc Cẩn Hàn nhìn sân trống không, cảm tức lại uất ức, dứt khoát ngã xuống giường, lăn tới lăn lui.

Làm thế nào cũng không tìm được vị trí thoải mái, nổi nóng, ném gối đầu ra ngoài.

Nhưng thấy dưới gối đầu, có một hà bao.

Hà bao, nhìn đường chỉ, Mạc Cẩn Hàn liền biết là do Thúy Thúy thêu.

Thúy Thúy, chẳng lẽ nha đầu kia, đối với hấn.

Mạc Cẩn Hàn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm hà bao.

Sẽ không chứ?

Đưa hai ngón tay ra nắm hà bao lên, cảm thấy hà bao có chút nặng, Mạc Cẩn Hàn vội vàng mở ra.

Ngân phiếu.

Lấy ngân phiếu ra kê đếm, Mạc Cẩn Hàn nhất thời im lặng.

Số lượng ngân phiếu này, chính là số lượng ngân phiếu ban đầu cho Vô Ưu, không nhiều cũng không ít.

Hà bao này, không phải tâm tư của Thúy Thúy, chỉ là, Vô Ưu trả lại ân tình ban đầu thiếu hấn, từ đó không ai nợ ai.

Không được, vẫn phải tìm Vô Ưu để hỏi cho rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Trở lại khách điểm

Trở lại khách điểm.

Vô Ưu rất hưng phấn.

Đá Cung Ly Lạc lựa chọn cũng cắt ra Ngọc Thạch, quả thật giống như chuyện trên trời rơi xuống bánh bao thịt, nhưng cũng không quan trọng, quan trọng là, Cung Ly Lạc cũng chiều nói với nàng, tất cả đều cho nàng làm đồ chơi, nàng thích gì, thì làm cái đó.

"Ca ca, ta muốn làm khuyên tai, còn có vòng ngọc, còn có ngọc bội, còn có trâm cài đầu, còn có."

Vô Ưu nói không ngừng, Cung Ly Lạc cười nhạt nhìn Vô Ưu, mặt tràn đầy tình cảm dịu dàng.

"Tốt!"

Vô Ưu vui mừng, như hải tử, ôm Cung Ly Lạc, hưng hăng hôn mấy cái trên mặt Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc đỏ mặt.

Mắt Phong Thành Quang tròn trắng, ban ngày ban mặt.

Cung Nhất, Cung Nhị lập tức lui xuống đi chuẩn bị cơm tối, Cung Nhất thuận tiện kéo Thúy Thúy đang sưng sốt xuống.

"Ca ca."

"Ân!"

Vô Ưu cắn cắn môi, nghiêng đầu nhìn Phong Thành Quang, "Người còn chưa đi sao?"

"Đi đâu?" Phong Thành Quang biết rõ còn cố hỏi.

Hắn không muốn đi, xem nàng làm thế nào.

"Trở về phòng!"

Phong Thành Quang nhú mày, "Ta trở về phòng làm cái gì? Trời còn chưa tối, cơm tối cũng chưa ăn, đi ngủ thì còn sớm!"

Vô Ưu giận, "Lão đầu!"

Từ trong ngực Cung Ly Lạc đứng dậy, neho tròn mắt lại, hung tợn đi về phía Phong Thành Quang, Phong Thành Quang nhìn đáng vẻ hung hãn của Vô Ưu, vội vàng đứng lên, vận khí, co căng chạy.

Bộ dạng chạy trốn chết, vừa tức cười vừa đáng yêu.

Vô Ưu nhìn, ha ha nở một nụ cười.

Cung Ly Lạc đứng dậy, đi tới sau lưng Vô Ưu, "Hắn rất thương người!"

Vô Ưu bĩu môi, "Hắn chỉ biết đối nghịch với ta!"

"Nhưng, không thể phủ nhận, hắn rất thương người!"

Vô Ưu nghe vậy, mới nghiêm chỉnh suy nghĩ ý tứ của Cung Ly Lạc.

Đúng vậy, Phong Thành Quang thực sự rất thương nàng.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, đối với nàng hết lòng trị liệu, càng về sau càng sùng ái, đến cuối cùng lại khuất phục, thật ra thì, loại nhân vật giống như hắn, nếu

như không phải là thương, cung chiêu, yêu quý, tại sao lại sợ nàng.

"Ca ca."

Cung Ly Lạc nhẹ nhàng ôm Vô Ưu vào trong ngực, "Không cần thay đổi, cái hắc muốn, chưa chắc là một Vô Ưu ngoan ngoãn phục tùng, cho nên, bây giờ có bộ dạng gì, sau này vẫn là bộ dạng đó!"

Vô Ưu vui ở trong ngực Cung Ly Lạc, nặng nề gật đầu.

Mạc Cận Hàn biết được Vô Ưu Cung Ly Lạc đã trở lại, vội vàng tới đại sảnh, lại thấy Cung Ly Lạc ôm lấy Vô Ưu, đứng ở cửa đại sảnh, hai người đều mặc tử y, xiêm áo bông bành, vô cùng xứng đôi.

Siết chặt hà bao trong tay, yên lặng xoay người.

Sau khi Mạc Cận Hàn xoay người, ánh mắt Cung Ly Lạc lạnh lùng nhìn vị trí Mạc Cận Hàn vừa mới đứng, con ngươi khẽ nheo lại.

Com tói. d đ [l'ê'] [q`u`ý'] [đ'ô`n']

Bảy người, một bàn lớn đầy món ăn.

Chỉ là, hơn phân nửa đều là món Vô Ưu thích ăn, Phong Thành Quang muốn uống vài ngụm rượu.

Thúy Thúy ngồi ở bên cạnh Vô Ưu, chuẩn bị phục vụ Vô Ưu, Cung Ly Lạc thân nhiên mở miệng, "Tự ngươi ăn, Ưu nhi, ta sẽ gấp thức ăn cho nàng!"

Thúy Thúy vội vàng cung kính kính gật đầu.

Cung Ly Lạc vừa ăn com, vừa gấp thức ăn đặt ở trong chén Vô Ưu, mặn chay phối hợp, thức ăn quá mặn quá cay, chỉ gấp một lần, cho Vô Ưu nếm qua là tốt rồi.

Vô Ưu ngoan ngoãn ăn com, mặc kệ Cung Ly Lạc gấp cái gì, đều ăn.

Cho đến khi, "No rồi, không ăn được nữa!"

Đặt đĩa xuống, Cung Ly Lạc thấy vậy cũng đặt đĩa xuống.

Dạ dày Cung Ly Lạc rất nhỏ, nhớ lại tước đây, khi tiểu Vô Ưu khả ái của hắn, hoàn toàn rời hắn mà đi, cho dù ba ngày ba đêm không ăn không uống, cũng không sao.

Về sau, khi ăn, cũng rất hay soi mói.

Không muốn ăn rất nhiều thứ.

Cho đến khi Vô Ưu trở lại, hắn mới từ từ có khẩu vị lại, ăn nhiều hơn trước kia.

Vô Ưu cũng không bắt buộc hắn ăn quá nhiều.

Sau khi ăn xong, Vô Ưu luôn có thói quen kéo Cung Ly Lạc cùng đi tản bộ, thuận tiện tiêu thực.

Một bóng đen bay ra.

Vô Ưu nhanh chóng rút chủy thủ ra, ngăn ở trước người Cung Ly Lạc, cảnh giác nhìn chăm chăm người phía trước. Cung Ly Lạc nhìn, trong nháy mắt trái tim rất đau đớn, bàn tay nhẹ nhàng nắm bả vai Vô Ưu, dịu dàng nói, "Ưu nhi, người của mình!"

Vô Ưu nhú mày, thu hồi chủy thủ.

Cung Ly Lạc mới lạnh nhạt nói: "Chuyện gì?"

"Bẩm chủ tử, có người tung ra tin tức, Lôi Lão Hồ chính là Phong Đại Xuyên năm đó!"

"Tin tức là do Phi Cơ truyền đến?" Cung Ly Lạc lạnh nhạt hỏi.

"Vẫn không chắc chắn, nhưng có lẽ Phi Cơ vẫn chưa tiếp cận Lôi Lão Hồ!"

Cung Ly Lạc khoát tay.

Ứng Vi lập tức lui ra.

Vô Ưu cũng không hỏi nhiều, "Ca ca, mệt rồi!"

"Mệt rồi thì trở về tắm rửa đi ngủ!"

"Uhm!"

Sau khi tắm rửa xong, Vô Ưu không mặc xiêm áo, nghiêng người dựa vào trên giường, ném cho Cung Ly Lạc một ánh mắt vô cùng quyến rũ.

Cung Ly Lạc nhìn, ho khan.

Hai tai ửng hồng.

Vô Ưu cười.

Không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần, khi nàng chủ động, Cung Ly Lạc sẽ mặt đỏ tai hồng, hô hấp dồn dập, dĩ nhiên, đêm đó Cung Ly Lạc cũng sẽ cực kỳ kích động.

Cực kỳ nhiệt tình.

"Tiểu Ly Ly ~"

"Khụ khụ khụ."

"Sắc trời đã tối, Tiểu Ly Ly, chúng ta phải sớm đi ngủ thôi ~"

"Ta đi tắm rửa!"

Vô Ưu nhún mày, "Tiểu Ly Ly, ngươi không thành thật, rõ ràng ngươi mới vừa tắm rửa qua, hơn nữa, còn là chúng ta cùng nhau tắm ~"

Cung Ly Lạc im lặng.

Ngày hôm sau.

Đám người Cung Ly Lạc lại đến cửa hàng Ngọc Thạch của Âu Dương Minh Ngọc, chọn lựa đá như cũ.

Chỉ là, hôm nay, so với hôm qua, Cung Ly Lạc chọn đến bốn mươi tảng đá thô, Phong Thành Quang cũng chọn mười tảng.

Cắt đá ngay tại chỗ, mỗi một tảng cắt ra, đều có màu lục.

Rất nhiều người đứng ở cửa, xem náo nhiệt, chuẩn bị làm quen với Cung Ly Lạc, cũng có người chuẩn bị mời Cung Ly Lạc đến phủ làm khách.

Nhưng mặt Cung Ly Lạc vẫn lạnh lẽo nghiêm trang, hờ hững sáng giọng, trừ cười với Vô Ưu ở bên cạnh, đối với bất kỳ người nào, đều lạnh lùng không nhìn qua một lần.

Sau khi Cung Ly Lạc rời đi, trong nháy mắt đá trong cửa hàng đã bị mua hết sạch.

Âu Dương phủ.

Sau khi Âu Dương Minh Ngọc biết được, con ngươi híp lại.

Nếu cứ tiếp tục như thế, không đủ đá để cung ứng, cho dù buôn bán tốt cũng vô ích.

Cung Ly Lạc.

Không chỉ tính kế với Lôi Lão Hồ, cũng tính kế với Âu Dương Minh Ngọc hần.

Rốt cuộc hần muốn làm gì?

"Chủ tử."

"Bỏ sung đá!"

"Dạ!"

Ngày thứ ba.

Cung Ly Lạc lại dẫn đám người Vô Ưu đến.

Chọn lựa sáu mươi tảng đá thô, tảng nào cũng cắt ra lục, thậm chí còn có một tảng cắt ra Phi Thúy, một tảng Đế Vương Lục!

Trong nháy mắt, khách điểm đám người Cung Ly Lạc ở, đều đã chặt cứng người.

"Chủ tử."

Âu Dương Minh Ngọc đứng ở trước cửa sổ, nhíu lông mày, "Lại cắt ra lục sao?"

"Dạ, cắt ra Phi Thúy và Đế Vương Lục!"

Âu Dương Minh Ngọc nắm quyền, "Tiếp tục nhập hàng!"

"Chủ tử, chúng ta đã nhập không ít hàng!"

Âu Dương Minh Ngọc ngẩng đầu, day huyệt thái dương, "Ta tự có biện pháp, tiếp tục nhập hàng!"

"Dạ!"

Đêm khuya.

Vô Ưu cùng Phong Thành Quang chơi cò.

"Lão đầu, ngươi đừng ăn vạ nữa, ta sẽ không khách khí với ngươi!" Vô Ưu tức giận mắng.

Phong Thành Quang hừ lạnh, "Ta nào có, ta không có, ta."

"Ngươi... ngươi, ngươi, còn dài dòng nữa, ta không chơi với ngươi!" Vô Ưu nói xong, hạ quân cò xuống.

Lần nữa giết Phong Thành Quang không thừa mảnh giáp.

"A ha ha, lão đầu, ngươi thật sự quá yếu rồi, mau trở về, rửa sạch móng vuốt, chúng ta chơi đến đây thôi!"

Phong Thành Quang giận, "Nha đầu, ta là trưởng bối của ngươi, ngươi không thể nhường ta sao?"

"Ta khinh, là ai khi vừa mới bắt đầu, nói kỳ nghệ của ta (PTQ) tinh xảo, ngươi (VU) ngàn vạn lần không được ** ta, cứ việc thể hiện tất cả. Kết quả ta đã thể hiện hết, ngươi lại thua không thừa mảnh giáp, a ha ha, a ha ha, kỳ nghệ của ta rất tinh xảo." Vô Ưu vừa nói, vừa cười.

Phong Thành Quang vô cùng tức giận.

"Ta không chơi với ngươi nữa, ta đi tắm rồi ngủ một giấc!"

Nói xong liền rời đi.

Vô Ưu ở một bên thấp giọng kêu, "Lão đầu, nhớ rõ ngươi nợ ta mười một vạn năm ngàn lượng bạc, không thể ăn vạ!"

"Hừ!" Phong Thành Quang hừ lạnh, tốn hơi thừa lời nghiêng răng.

"A ha ha ha."

Vô Ưu vô cùng vui vẻ.

Đợi sau khi Phong Thành Quang rời đi, lặng lẽ từ trong tay áo lấy ra mấy quân cò, vui sướng đặt vào trong lọ đựng cò.

Cung Ly Lạc ở một bên, yên lặng lắc đầu.

Phong Thành Quang nằm mơ cũng nghĩ không đến, Vô Ưu đã lừa gạt hắn.

Một đêm này, Vô Ưu ngủ cực kỳ ngon giấc, Phong Thành Quang lại nghĩ mãi không ra, kỳ nghệ của hắn xác thực rất tinh xảo, tại sao lại đi xuống đến mức không bằng Vô Ưu?

Hôm sau.

Trời sáng, Vô Ưu không muốn rời giường, nên dựa vào trên giường, Cung Ly Lạc cũng không có ý định rời giường, nên ngủ nướng cùng Vô Ưu.

Lúc mặt trời đã lên cao, Vô Ưu đói đến mức ngực dán vào lưng, mới mò mẫn rời giường, sau khi rửa mặt cùng Cung Ly Lạc, Cung Nhất, Thúy Thúy đã sớm chuẩn bị thức ăn.

"Các ngươi đã ăn chưa?" Vô Ưu hỏi.

Thúy Thúy gật đầu, "Chúng ta đã ăn, ăn thịt gà, còn có cá!"

"Uh, thích ăn cái gì, thì cứ nói phòng bếp làm, nếu không thì kêu Cung Nhất, Cung Nhị đi ra ngoài phố mua về!" Vô Ưu nói.

Thúy Thúy gật đầu.

Lời nói của tiểu thư, mỗi một câu nàng đều ghi nhớ trong lòng, không dám quên.

Sau khi ăn xong.

Cung Nhất tiến đến bẩm báo, "Âu Dương Minh Ngọc cầu kiến!"

Cung Ly Lạc thân nhiên nhếch môi, "Cho mời!"

Âu Dương Minh Ngọc đi vào đại sảnh, lại thấy Cung Ly Lạc mặc một bộ tử y giống Vô Ưu ngồi ở chủ vị, cười cười nói nhỏ, không biết Cung Ly Lạc nói cái gì, chọc cho Vô Ưu ha ha ha cười không ngừng.

Vô Ưu cười, không phải cười như các tiểu thư khác, cười không lộ răng, mà là a a ha ha nhếch miệng cười lớn.

Kiều mỹ như hoa, nhân trung (*) Phụng.

(*) Nhân trung là rãnh lõm chạy từ dưới mũi đến giữa môi trên

Nụ cười như vậy, Âu Dương Minh Ngọc chưa từng thấy qua.

Mà Cung Ly Lạc, tử y tóc trắng, mặt như Quan Vũ (*), tư thế như tiên giáng trần, nhân trung Long.

(*) Quan Vũ ở đây muốn chỉ Quan Công, nhưng ta thật không hiểu Ly ca ca giống Quan Công ở chỗ nào, Mặt Đỏ??? râu Dài???, nếu so sánh về khí chất thì còn có thể chấp nhận được.

"Âu Dương Minh Ngọc gặp qua."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Như Lâm Đại Địch

Âu Dương Minh Ngọc nói xong, hơi dừng lại, mới mở miệng một lần nữa, "Gặp qua Cung công tử!"

Cung Ly Lạc nhìn Âu Dương Minh Ngọc, thân nhiên nhếch môi, "Âu Dương công tử, không cần đa lễ, mời ngồi!"

Nghiêng đầu, thấy Vô Ưu đang đánh giá Âu Dương Minh Ngọc, cũng không tức giận, "Dâng trà!"

Một bên, Thúy Thúy lập tức đi pha trà, chạy chậm, có chút không hợp quy củ, nhưng lại có vẻ đặc biệt đáng yêu.

Âu Dương Minh Ngọc kinh ngạc, nha hoàn nhà người bình thường, cũng không dám vô lễ như vậy, càng đừng nói là Lạc vương phủ.

Lại thấy Vô Ưu giống như đang đánh giá hắn, lười biếng, nhưng chỉ là đang đánh giá một cách bình thường, cười một tiếng với Vô Ưu, Vô Ưu cũng cười nhạt, khách khí, xa lánh.

Âu Dương Minh Ngọc ngồi xuống, Thúy Thúy bưng trà lên, đặt trên bàn trà cạnh người Âu Dương Minh Ngọc, sau khi gật đầu một cái, lặng lẽ lui ra.

Đại sảnh, chỉ còn lại ba người Cung Ly Lạc, Vô Ưu, Âu Dương Minh Ngọc.

Im lặng, không nói gì.

Uống trà của mình, cũng không ai mở miệng trước.

Âu Dương Minh Ngọc ngồi diện đối với Cung Ly Lạc yên tĩnh như nước, dù sao cũng hơi bị động, sau khi trầm tư một lát, mở miệng nói, "Cung công tử, thật ra thì, hôm nay tại hạ đến đây, là có chuyện muốn nhờ!"

Cung Ly Lạc không nói gì, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Minh Ngọc, chờ Âu Dương Minh Ngọc nói lời kế tiếp.

"Cung công tử, đối với thân phận của ngươi, một khắc kia khi ngươi bước vào Đổ thành, tại hạ đã biết được, mấy ngày nay, được Cung công tử ưu ái, làm tại hạ cảm động đến rơi nước mắt!"

"Sau đó thì sao?" Cung Ly Lạc thản nhiên lên tiếng, cắt đứt những lời làm nhảm của Âu Dương Minh Ngọc.

Hơn nữa thấy Vô Ưu giơ tay lên, chống cằm, dáng vẻ uể oải, có hơi không kiên nhẫn.

"Cung công tử."

"Âu Dương công tử, có lời gì, có chuyện gì, ngươi hãy nói thẳng đi, ta, không thích người dong dong dài dài, quanh co!"

Âu Dương Minh Ngọc nghe vậy, trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Cung công tử, ta tới, là muốn bàn chuyện làm ăn với Cung công tử!"

Cung Ly Lạc nhíu mày.

Cùng hần làm ăn, không biết Âu Dương Minh Ngọc có ý định gì?

"Âu Dương công tử, dựa vào cái gì mà dám cho rằng, ta sẽ hợp tác cùng ngươi?"

Âu Dương Minh Ngọc hít một hơi thật sâu, "Cung công tử, tại sao ngươi đến đây, mặc dù tại hạ không biết toàn bộ mọi chuyện, nhưng, sẽ không đơn giản chỉ vì trả thù!"

"Sau đó?" Cung Ly Lạc hỏi ngược lại.

"Không dối gạt Cung công tử, Lôi Lão Hồ cùng tại hạ, có mối thù không đội trời chung, nhưng, tại hạ đã cố gắng nhiều năm, cũng không thể mau chóng giết được Lôi Lão Hồ, vì phụ mẫu đã mất báo thù rửa hận, quả thật bất hiệu, hôm nay, tại hạ, chỉ là muốn mượn lực của Cung công tử."

Cung Ly Lạc âm lãnh cười một tiếng, "Đó là thù của ngươi, có quan hệ gì với ta?"

"Cung công tử, là muốn cự tuyệt sao?" Âu Dương Minh Ngọc hỏi.

Cung Ly Lạc lắc đầu, "Không, không có ý định cự tuyệt, nhưng, muốn Âu Dương công tử, xuất ra được một cái giá hợp lý, dù sao, mặc kệ là Lôi Lão Hồ, hay Phong Đại Xuyên, đối với ta mà nói, có thể giết cũng không thể giết."

Giết và không giết, đều tùy vào suy nghĩ.

Còn nữa, giết Lôi Lão Hồ, thì quá tiện nghi cho hần.

Nhất định phải để cho hần sống không bằng chết, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, mới có thể trút hết mối hận trong lòng hần.

Âu Dương Minh Ngọc nhìn Cung Ly Lạc, do dự một chút, mới lên tiếng, "Cung công tử cần gì, cứ mở miệng, chỉ cần tại hạ có, nhất định hai tay đưa lên!"

"Bao gồm mạng của ngươi sao?" Cung Ly Lạc lạnh nhạt hỏi.

"Đúng, bao gồm mạng của ta!"

Sống thì sao, chết thì sao, vì huyết hải thâm cừu của phụ mẫu, một tính mạng này có là gì.

Cung Ly Lạc nhìn Âu Dương Minh Ngọc, "Mạng của ngươi, ta không có hứng thú, nhưng, ta đối với Phượng Đám của Âu Dương gia, cảm thấy rất hứng thú!"

Âu Dương Minh Ngọc nghe vậy, cũng thoải mái.

Cung Ly Lạc quả thực không chỉ vì Lôi Lão Hồ mà đến, mà còn là vì Phượng Đám của Âu Dương gia mà đến.

Mà Lôi Lão Hồ, chỉ là, vừa khéo, xuất hiện ở trước mặt của hần.

Bại lộ thân phận trước đây mà thôi.

Cung Ly Lạc thấy Âu Dương Minh Ngọc không nói gì, thản nhiên nhếch môi, "Nếu Âu Dương công tử không chịu, Âu Dương công tử, xin mời!"

Hạ lệnh đuổi khách.

Cung Ly Lạc cũng không để ý tới Âu Dương Minh Ngọc.

Âu Dương Minh Ngọc trầm tư một lát, "Cung công tử, ta đồng ý!"

Phượng Đàm thì sao, chỉ cần người còn sống, thù nhất định phải báo. "Nhưng ta có một yêu cầu!"

Cung Ly Lạc nhìn Âu Dương Minh Ngọc, "Lúc nào nhìn thấy Phượng Đàm, lúc đó ngươi hãy nói ra yêu cầu của mình!"

Đứng dậy, dắt Vô Ưu rời đi.

Âu Dương Minh Ngọc mím môi, xoay người rời đi.

Lôi phủ.

"Cái gì?" Lôi Lão Hồ kêu lên.

Âu Dương Minh Ngọc lại có thể đi gặp Cung Ly Lạc?

Bọn họ nói cái gì, thương lượng cái gì?

Lôi Lão Hồ bắt đầu sợ hãi, sợ, vốn đã giấu kỹ trong lòng, nhưng bây giờ lại bàng hoàng lo lắng.

"Lôi gia, Âu Dương Minh Ngọc đến khách điểm gặp nam tử mặc tử y kia, hình như còn nói cái gì đó, lúc đi ra, mặt Âu Dương Minh Ngọc trầm tư, giống như đã kiên quyết quyết định gì đó!"

Lôi Lão Hồ càng nghe, càng không cảm nhận được tư vị gì, khoát tay, "Đi xuống đi!"

"Dạ!"

Chán chường ngồi ở trên ghế, Lôi Lão Hồ suy tư, kế tiếp nên làm như thế nào, phải đi ám sát Cung Ly Lạc, hay là ám sát Âu Dương Minh Ngọc?

Quốc sư đã chết, mấy người khác cũng đã mai danh ẩn tích, không hề liên lạc với nhau nữa, mà mình, vẫn sợ Cung Ly Lạc đến đây báo thù, nên nuôi dưỡng rất nhiều sát thủ.

Có nên để lộ ra hay không?

"Lão gia, chuyện gì vậy?"

Lâm Surong chậm rãi đi tới, mặt lộ vẻ lo lắng.

Lôi Lão Hồ nhìn Lâm Surong vô cùng xinh đẹp, khẽ thở dài một cái, "Ngươi là một phụ nhân, biết cái gì, trở về viện của mình đi!"

Lâm Surong nghe vậy, cũng không tức giận, "Lão gia, thiếp thân cũng muốn trở về, chuyện gì cũng không quản không hỏi, nhưng nhìn thấy lão gia như vậy, thiếp thân rất đau lòng, cho nên phân phó phòng bếp làm canh nhân sâm, chỉ muốn tận mắt thấy lão gia uống canh nhân sâm, rồi sẽ đi về!"

Điềm đạm đáng yêu, ngọt ngào yếu ớt.

Một lời giả dối cũng không có, cuối cùng Lôi Lão Hồ vẫn uống canh nhân sâm, Lâm Surong mới vui mừng lui ra.

Lôi Lão Hồ nhìn bóng lưng Lâm Surong, nghĩ tới quá trình có được Lâm Surong.

"Người đâu!"

"Lão gia!"

"Đi, tra xem lai lịch của Lâm di nương, có phải là thật hay không!"

Thuộc hạ không hiểu lắm, nhưng, vẫn lui xuống đi tra.

Chỉ là, đi ra ngoài đại sảnh, lại thấy Lâm Surong đứng ở trong vườn hoa, ngắm hoa, dáng người vô cùng uyển chuyển.

Lâm Surong duyệt qua vô số người, hai cánh tay ngọc, tuy không có ngàn người gối lên, cũng có trăm người ngủ lên, thấy thuộc hạ kia nhìn nàng chăm chăm, thân nhiên cười, trăm hoa nở.

Ngại vì có nha hoàn bên cạnh, chỉ đá lông nheo với thuộc hạ, rồi xoay người rời đi.

Lâm Surong tin tưởng, nếu thuộc hạ này, có tà tâm, sẽ có biện pháp, vào viện của nàng.

Mà tất cả mong muốn của nàng, rất nhanh sẽ đạt được.

Âu Dương phủ.

Âu Dương Minh Ngọc nhìn hộp gấm trước mặt, do dự một chút, mở ra, trống rỗng.

"Tại sao có thể như vậy?" Âu Dương Minh Ngọc kinh ngạc.

Phượng Đàm bảo vật gia truyền của Âu Dương gia, tại sao lại không cánh mà bay.

"Chủ từ."

Âu Dương Minh Ngọc gio tay, quát lớn, "Không được để lộ ra!"

Không thấy Phượng Đàm, làm sao hắn có thể nói chuyện hợp tác với Cung Ly Lạc?

Nhưng, Phượng Đàm bị mất từ khi nào?

Từ lúc phụ thân còn sống đã không thấy tăm hơi, hay là, sau khi hắn tiếp nhận Âu Dương gia, mới không thấy?

"Dạ!"

Âu Dương Minh Ngọc khoát tay, ý bảo thuộc hạ đi xuống, nhốt mình ở trong thư phòng, ôm hộp gấm, thật lâu không nói gì.

Khách điểm

Mạc Cẩn Hàn một mực chờ đợi Vô Ưu, thật vất vả, Cung Ly Lạc có chuyện cần phân phó cho ẩn vệ, Vô Ưu cảm thấy nhàm chán, nên một mình đi ra ngoài, Mạc Cẩn Hàn lập tức tiến lên.

"Vô Ưu."

Vô Ưu thản nhiên nhìn Mạc Cẩn Hàn, "Có chuyện gì sao?"

Mạc Cẩn Hàn thấy Vô Ưu hờ hững, do dự một lúc lâu, mới lấy hà bao từ trong ngực ra, đưa tới trước mặt Vô Ưu, "Trả lại cho người!"

Vô Ưu không hiểu.

"Không phải bạc của người bị trộm rồi, nên không có bạc sao?"

Mạc Cẩn Hàn rung mình, "Đúng, bạc của ta đã bị trộm, hiện tại ta một nghèo hai trắng, nhưng mà, cho dù người muốn cho ta mượn bạc, hoặc là người thương hại ta, muốn giúp ta, nhưng mà, có thể cầu xin người hay không, số tiền người cho, không cần vũ nhục người khác như vậy, được không?"

Vô Ưu kinh ngạc.

Nàng không phải là cảm thấy, Mạc Cẩn Hàn không có bạc, sẽ rất đáng thương, nên mới cho Thúy Thúy một chút ngân phiếu, nói nàng lặng lẽ đặt ở dưới gối đầu của Mạc Cẩn Hàn.

Chuyện này là sao.

"Mạc Cẩn Hàn, người có bị bệnh không!"

"Ta có bệnh?" Mạc Cẩn Hàn chỉ mình, lửa giận lên cao.

Vô Ưu nhìn, vô cùng không hiểu, "Chẳng lẽ không đúng sao, Mạc Cẩn Hàn, ta không phải là cho người ít bạc thôi sao, người lại cảm thấy ta thương hại người, không cần thì nói không cần, cần gì phải làm cái bộ dạng này, còn nữa, đừng để cho ta thấy người tự đắc, từ đầu đến cuối, ta chưa từng quan tâm người!"

Thấy Vô Ưu nóng lòng phải sạch quan hệ của bọn họ, Mạc Cẩn Hàn giận, "Người còn dám nói người không quan tâm ta sao? Lúc đầu ở bờ sông, thân thể ta trần truồng, người đều thấy hết!"

"Thối lắm, lúc đó ta thấy trong hồ còn có người khác, nhưng ta cũng không thèm liếc mắt một cái, cầm xiêm áo lên rồi đi, người nhìn thấy hết của ta, một đại nam nhân, người mới không biết xấu hổ!"

Vô Ưu nói xong, nắm lấy hà bao, "Không cần sao, người không cần, nhưng có rất nhiều người cần!"

Cung Nhất có lòng tham của quý, ước gì mỗi ngày tâm tình nàng đều tốt, ban thưởng cho hắn một trăm tám mươi lượng.

Nếu đưa hà bao này cho Cung Nhất, bảo đảm buổi tối Cung Nhất nằm mơ cũng sẽ cười đến tỉnh giấc.

Đã lấy được hà bao, Vô Ưu không thèm để ý đến Mạc Cẩn Hàn, xoay người rồi đi.

Vô Ưu không phải kẻ ngốc, cũng không phải kẻ khờ, nàng biết tâm tư của Mạc Cẩn Hàn.

Nhưng tình cảm, thật sự không thể chia nhỏ ra, mà lòng của nàng, trừ Cung Ly Lạc, cũng không chứa nổi bất kì kẻ nào.

Cho nên, đối với Mạc Cẩn Hàn, nàng chỉ có thể lãnh khốc vô tình, làm như không thấy, mới có thể làm cho Mạc Cẩn Hàn sớm chết tâm, sớm ngày đi tìm hạnh phúc thuộc về hắn.

Mạc Cẩn Hàn nhìn bóng lưng Vô Ưu rời đi, hồi lâu không hồi hồn.

Cô đơn xoay người, một mình đi ra ngoài khách điểm

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Tiếp theo

Trên đường cái người đến người đi, Mạc Cẩn Hàn không biết mình nên đi con đường nào.

Người thân duy nhất, Cung Ly Lạc lại không biết yêu quý người khác như thế nào trừ Vô Ưu, người có thể nói muốn có bạc của hắn, muốn có thị vệ, muốn có núi vàng núi bạc, nhưng người không thể nói muốn có tình cảm của hắn.

Hắn không cho được, trừ Vô Ưu, bất luận là kẻ thân tình nào.

Cách đó không xa.

Mấy mao hài vây quanh một tiểu công tử, "Tiểu Đan tỷ tỷ, ta đói!"

"Tiểu Đan tỷ tỷ, ta cũng đói!"

"Tiểu Đan tỷ tỷ."

Toàn thân tiểu công tử dơ bẩn, xanh xao vàng vọt, nhìn mấy mao hài, nuốt một ngụm nước bọt.

Nàng cũng đói.

Đêm đó, vốn lấy được một số bạc lớn, kết quả lại bị lão đại đoạt đi, mà nàng, chỉ có mấy văn tiền lẻ, sau khi mua mấy cái bánh bao, một văn cũng không thừa.

Càng đừng nói, nuôi mấy mao hài tử này.

"Tốt, tốt, các người không nên ồn ào, để cho ta suy nghĩ thật kỹ, nếu không, buổi tối chúng ta cũng chỉ có thể chết đói!"

Tiểu Đan an ủi, nghiêng đầu, liền thấy gương mặt tức giận của Mạc Cẩn Hàn, đứng ở cách đó không xa, nhìn chằm chằm nàng.

Trong đầu Tiểu Đan cẩn thận nhớ lại, công tử này nhìn rất quen mặt, có phải đã gặp qua ở đâu hay không?

Mạc Cẩn Hàn mở miệng, "Tiểu tặc, hôm nay xem người trốn đi đâu!"

Tiểu Đan vừa nghe xưng hô này, trong lòng biết thân phận của mình đã bị Mạc Cẩn Hàn biết, hoảng sợ quá to một tiếng, "Chạy mau!"

Ngay tiếp theo mấy mao hài cũng chạy trốn tứ phía.

Mạc Cẩn Hàn cũng không đuổi theo ai, chỉ đuổi theo Tiểu Đan, Tiểu Đan chỉ biết công phu mèo quào, hoàn toàn không phải là đối thủ của Mạc Cẩn Hàn, không bao lâu đã thở hồng hộc.

Mạc Cẩn Hàn lại không nhanh không chậm đuổi theo ở phía sau, cho đến khi phía trước Tiểu Đan xuất hiện một con sông nhỏ, phía sau không còn đường lui.

Quay đầu, nhìn Mạc Cẩn Hàn, "Đại hiệp, ta... ta, ta."

"Trả bạc lại cho ta!" Mạc Cẩn Hàn gầm lên.

Không có bạc, bị khi dễ rất là thê thảm.

Lúc này, phải đòi lại thật tốt.

Tuyệt không nương tay với tiểu tặc này.

"Ta... ta không có bạc!" Tiểu Đan vội vàng giải thích.

Đêm hôm đó, bạc trộm được, nàng còn chưa vui mừng, đã bị lão đại phát hiện, sau đó bạc bị đoạt đi.

Mạc Cẩm Hàn nhìn Tiểu Đan, cả người dơ bẩn, xanh xao vàng vọt, xác thực không giống người có bạc, còn nữa nói, bạc kia bị trộm, đã mấy ngày, hôm nay mới đến hỏi hán đòi bạc, xác thực đã trễ.

Nhưng. d ð =lê+quý+đôn=

"Không trả bạc cũng được, bên cạnh ta đang cần một gã sai vặt, một gã sai vặt trung thành!"

Giống như Thúy Thúy chỉ nghe lời nói của Vô Ưu, trung thành và tận tâm, tuyệt không hai lòng.

Tiểu Đan kinh ngạc nhìn Mạc Cẩm Hàn.

Người công tử này có bị bệnh không.

Nàng trộm bạc của hán, hán lại muốn nàng làm thiếp, chẳng lẽ, hán không sợ, nàng trộm hết của hán sao?

Còn trung thành và tận tâm?

Truyện cười sao?

Hay là hán đã chuẩn bị thập đại khốc hình (*), dự định chỉ cần lừa gạt nàng về, sẽ liều mạng mà hành hạ nàng?

(*) Gồm: lột da, chém ngang lưng, ngũ mã phanh thây, câu ngũ hình, lăng trì, thắt cổ, nấu chín, cung hình, chặt chân, kim châm

Tiểu Đan hung bạo cũng run lập cập, cắn răng một cái, bùm một tiếng nhảy xuống sông, lặn xuống nước chuẩn bị chạy trốn.

Mạc Cẩm Hàn nhìn, hít sâu một hơi, " Vớ vẩn, cho rằng với bộ dáng như vậy mà có thể chạy trốn, nằm mơ!"

Ngay sau đó bùm một tiếng nhảy xuống sông, nhanh chóng bơi về phía Tiểu Đan, khả năng bơi của Tiểu Đan cũng không tốt lắm, lại thấy Mạc Cẩm Hàn đuổi theo, sợ tới mức ba hồn bảy vía đều mất, khẩn trương, liền bị sặc nước, cổ chân lại bị Mạc Cẩm Hàn bắt được, càng sợ hãi, hốt hoảng giãy giụa, lại bị sặc mấy ngụm nước, càng giãy giụa lợi hại.

Mạc Cẩm Hàn kéo Tiểu Đan, bơi lên bờ, lại hoàn toàn không phát hiện, Tiểu Đan giãy giụa càng ngày càng ít, càng ngày càng yếu.

Kéo Tiểu Đan lên bờ, Mạc Cẩm Hàn mới phát hiện Tiểu Đan không bình thường.

"Này, này."

Đưa tay vỗ vỗ mặt của Tiểu Đan, thấy Tiểu Đan vẫn không có phản ứng, Mạc Cẩm Hàn bị hù dọa.

"Này, người đừng giả chết!"

Thấy Tiểu Đan vẫn không có phản ứng, Mạc Cẩm Hàn vội ôm Tiểu Đan lên, bay đến khách điểm.

Bên trong đại sảnh.

Cung Ly Lạc ngồi ở chủ vị, "Như thế nào?"

"Người giám thị Âu Dương Minh Ngọc truyền đến tin tức, hộp gấm trống không, bên trong không có Phượng Đàm!"

Cung Ly Lạc khẽ nhíu mày.

Làm sao có thể không có?

"Nghĩ biện pháp mang hộp gấm về, mặt khác, tiếp tục giám thị!"

"Dạ!"

Cung Ly Lạc nhẹ nhàng vuốt ve nhẫn ngọc trên ngón tay cái, nghĩ lại, Phượng Đàm là đã sớm mất, hay là?

Hộp gấm kia, có huyền cơ khác?

Vô Ưu bung đồ đi vào đại sảnh, mấy ẩn vệ lập tức lặng yên không một tiếng động lui ra, Vô Ưu để khay trên bàn trà, "Ca ca, uống chút đồ đi!"

"Người làm hay sao?" Cung Ly Lạc hỏi.

Vô Ưu lắc đầu, "Không phải, Thúc Thúc làm, ta chỉ ở một bên nhìn!"

Cung Ly Lạc cười, "Ít đến phòng bếp một chút, muốn ăn cái gì, để cho Thúc Thúc làm, hoặc là để cho đầu bếp của khách điểm làm, nếu đã ăn chán, chúng ta đi ra bên ngoài ăn!"

Vô Ưu cười gật đầu, "Biết, ca ca, người mau nếm thử đi, canh này là ta tự mình điều chế, ha ha."

Về phần được hiệu, Vô Ưu không nói gì, Cung Ly Lạc cũng có thể biết được.

Nhưng không vạch trần, không nói gì, bưng chén lên, một hơi uống cạn sạch.

Vô Ưu vội hỏi, "Uống ngon sao?"

"Cũng không tệ lắm!"

"Vậy về sau mỗi ngày đều uống, có được hay không?"

Cung Ly Lạc đặt chén xuống, cầm tay Vô Ưu, "Ưu nhi,"

"Ta biết rồi, ca ca, ta đi ra ngoài chơi, không nói nữa!" Vô Ưu nói xong, bưng khay lên bỏ chạy.

Cung Ly Lạc khẽ lắc đầu.

Nếu như độc trên người đã giải, hẳn nhất định sẽ nguyện ý.

Chỉ là, chỉ là.

Khẽ lắc đầu thờ dài.

Vô Ưu vừa mới chạy ra khỏi đại sảnh, liền thấy toàn thân Mạc Cẩm Hàn ướt sũng, ôm một người cũng ướt sũng trở lại, Vô Ưu nhú mày.

"Đừng nhìn, mau cứu hân!"

Vô Ưu thấy lạ, từ lúc nào thì lương tâm của Mạc Cẩm Hàn tốt như vậy?

"Thế nào?"

"Bị sặc nước, người mau nhìn xem, có còn cứu được hay không?"

Vô Ưu bữu môi, tiến lên, giữ chặt cổ tay Tiểu Đan, khẽ nhú mày.

Nữ tử? dien64dan92le6quy1don96

"Ngược lại có thể cứu chữa, chỉ là, tại sao người lại biết nàng?"

"Ăn trộm, chính là tiểu tặc ngày đó, trộm hà bao của ta!"

Vô Ưu há hốc miệng, bày tỏ đã hiểu.

"Mang về phòng của người, thuận tiện kêu Thúc Thúc, đổi xiêm áo giúp nàng!"

"Hai người các người đều là nữ tử, thích hợp sao?" Mạc Cẩm Hàn hỏi.

Nam nữ thụ thụ bất thân, không phải sao?

Vô Ưu liếc Mạc Cẩm Hàn một cái, "Vậy người ôm cô nương nhà người ta như vậy, thích hợp sao?"

Mạc Cẩm Hàn nghe vậy bị hù dọa.

Cô nương, cô nương.

"Làm sao có thể?" Mạc Cẩm Hàn kêu to, cảm giác nữ tử trong ngực, như khoai lang nóng, hận không được lập tức bỏ lại.

"Mạc Cẩn Hàn, ngươi thử bỏ người lại xem?" Vô Ưu lên tiếng nhắc nhở, chỉ chỉ phòng của Thúy Thúy, "Ừ, vì để phù hợp, vẫn nên mang đến gian phòng của Thúy Thúy đi!"

Mạc Cẩn Hàn thở ra một hơi, nhanh chóng ôm Tiểu Đan đến gian phòng của Thúy Thúy, đặt lên giường, xoay người rời đi, Vô Ưu cùng Thúy Thúy đi vào phòng, Vô Ưu đứng nghiêm một bên, "Thúy Thúy, đổi xiêm áo cho nàng!"

"Dạ!"

Thúy Thúy vội vàng lấy xiêm áo của mình, chuẩn bị thay xiêm áo cho Tiểu Đan, Vô Ưu đứng nghiêm một bên dùng âm thanh lạnh nhạt nói, "Ta nói, cô nương, ngươi có tiếp tục, cũng không giống! ~"

Tiểu Đan nghe vậy, chậm rãi mở mắt ra, nhìn Vô Ưu đẹp như thiên tiên, cùng quý khí trên người Thúy Thúy, lại nhìn cả người mình rách nát, mặc cỡ đồ bùng mạt.

"Ta, cái đó, cái đó."

Vô Ưu không nói gì, Thúy Thúy cũng không thấy có gì để nói, càng đồng tình cho đồng thị thiên nhai luân lạc nhân (người có hoàn cảnh lận đận giống mình), "Trước tiên thay xiêm áo đi!"

Tiểu Đan nghe vậy, đứng dậy, cầm xiêm áo lên, đi tới một bên góc, từ từ thay, lúc đi đến trước mặt Vô Ưu, cúi đầu, nhìn mũi chân của mình.

"Nói thử xem, một hồi đi ra khỏi cánh cửa này, có tính toán gì không?"

"Ta... ta." Tiểu Đan nói xong, bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Vô Ưu.

"Cô nương, ngươi ngàn vạn lần đừng nói với ta gì mà ngươi bị phụ mẫu vứt bỏ, sau đó bắt đắc đi mới làm ăn trộm, ta không thích nghe, ngươi cũng đừng lãng phí lời nói!"

Những lời nói dối kia, trong phim truyền hình quá nhiều.

Cho dù là nữ tử trước mặt, nàng cũng không thông cảm.

Tiểu Đan nhìn Vô Ưu đẹp như thiên tiên, lại lãnh tình, một câu cũng nói không nên lời.

Vô Ưu nhìn Tiểu Đan, "Ngươi trộm hà bao của Mạc Cẩn Hàn, bên trong có bao nhiêu ngân phiếu, ngươi cũng biết?"

Tiểu Đan gật đầu.

"Hà bao đâu?"

Tiểu Đan từ trong ngực lấy hà bao ra, "Ta thấy hà bao này rất tốt, nên vẫn giữ lại!"

"Rất tốt, một hồi ta cho ngươi ngân phiếu, ngươi để vào, bạc thì vô dụng (ý là tiêu hết), trả lại cho Mạc Cẩn Hàn, hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Dọn người sạch sẽ

Tiểu Đan nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Vô Ưu.

Cả người Vô Ưu quý khí, cho dù là quần áo, hay là phối sức, dù là móng tay trên mười ngón tay, cũng được chỉnh sửa vô cùng tỉ mỉ, không giống ngón tay, mười móng tay sơn đen như mực, cực kỳ khó coi.

Mà Vô Ưu trên thế gian này, là Tiểu Đan chưa bao giờ dám tưởng tượng, sẽ có một ngày, nàng cũng có thể thấy được một nữ tử quý khí như vậy.

Mà nữ tử này, toàn thân lạnh lùng, mỗi khi mở miệng nói một câu, không phải thỉnh cầu, mà là ra lệnh.

"Cô nương, ta."

Tiểu Đan luôn luôn nhanh miệng, giỏi về nịnh hót, giờ khắc này, lại nói không được một câu hoàn chỉnh.

Vô Ưu nhìn Tiểu Đan, tâm tư khẽ đổi, mới lên tiếng, "Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi toi công bận rộn, ta sẽ cho ngươi một khoản bạc, có

khoản bạc này, người không chỉ có thể thoát khỏi cuộc sống nghèo khổ vất vả hiện tại, còn có thể lợi dụng khoản này bạc, làm chút buôn bán nhỏ, trải qua cuộc sống người nghĩ tới!"

"Cuộc sống nghĩ tới?" Tiểu Đan lập lại hỏi.

Cuộc sống nàng nghĩ tới là, một ngày ba bữa được ăn no bụng, mùa đông mặc đủ ấm, không bị đói, không chịu lạnh, không bị đánh, không bị mắng.

Không có ai khi dễ nàng nữa.

Cuộc sống nàng nghĩ tới là, khiến cho mấy hài tử vẫn đi theo nàng ăn xin, cũng có thể ăn no, mặc ấm.

"Đúng, trải qua cuộc sống người nghĩ tới!" Vô Ưu nói.

Tiểu Đan cúi đầu, nhìn hà bao trong tay, lần đầu tiên cảm thấy, hà bao này, lại quan trọng như vậy.

Mà nàng, cảm thấy xinh đẹp, đẹp mắt, nên không vứt bỏ.

Cho dù thay xiêm áo rách nát trên người xuống, mặc vào xiêm áo đẹp mắt quý khí của Thúy Thúy, nàng cũng giữ lại hà bao.

Chỉ sợ bỏ đi, hết, diện dan !!!e!q!u!y!d!o!n!

"Cô nương, ta đáp ứng người, nhưng mà, người có thể hay không." Tiểu Đan nói xong, trong lúc nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Vô Ưu nhíu mày, "Người nói!"

"Lão đại ta, rất hung ác, ta... ta."

Lão đại?

Vô Ưu bừng tỉnh hiểu ra.

Mỗi tên ăn xin đều có bang phái.

Giống như là Cái Bang.

"Cái này, ta có thể giải quyết giúp người!"

"Có thật không?"

"Dĩ nhiên, ta giống như là đang nói dối sao?" Vô Ưu nói xong, đứng lên, "Thúy Thúy, kế tiếp, người nói với nàng!"

Thúy Thúy gật đầu, tự nhiên thanh thản.

Không còn đã từng nhát gan yếu ớt.

Vô Ưu ra khỏi phòng, thấy Mạc Cẩn Hàn đứng nghiêm một bên, tiến lên vài bước, đứng ở sau lưng Mạc Cẩn Hàn, không nói gì.

Mạc Cẩn Hàn thấy Vô Ưu không nói gì, nhỏ giọng hỏi, "Như thế nào?"

"Còn một hơi thở, rốt cuộc người đã làm gì người ta?"

Mạc Cẩn Hàn nôn nóng, "Ta đâu có làm gì hắn, rõ ràng là hắn trộm hà bao của ta, hôm nay bị ta bắt được, sau đó hắn bỏ chạy, ta liền đuổi theo, sau đó, hắn không chịu trả bạc lại cho ta, ta muốn hắn đến trả nợ, đâu biết rằng, hắn bùm một tiếng nhảy sông tự vận, kỹ năng bơi của ta tốt như vậy, tự nhiên sẽ không để cho hắn chạy, ta liền nhảy xuống sông bắt được chân của hắn, ai biết, kéo lên bờ, thì nửa chết nửa sống!"

Vô Ưu thấy Mạc Cẩn Hàn nôn nóng ra sức nguy biện, lười phải dài dòng cùng hắn, "Tốt lắm, tốt lắm, người không có việc gì!"

Xoay người rời đi.

Mạc Cẩn Hàn nhìn bóng lưng Vô Ưu, một lúc lâu mới thở ra một hơi.

Không có việc gì là tốt.

Cũng xoay người đi tới gian phòng của mình.

Bên trong gian phòng, Thúy Thúy nhỏ giọng nói với Tiểu Đan, Tiểu Đan chợt kéo tay Thúy Thúy, "Tỷ tỷ, người giúp ta đi, có được hay không?"

Thúy Thúy bật cười, "Tiểu Đan, người đừng như vậy, nói thiệt cho người biết, ta cũng chỉ là một nha hoàn, thật sự chuyện ta có thể giúp người cũng

không nhiều lắm, nhưng mà, tiểu thư nhà ta đã đồng ý giúp ngươi, ngươi cũng không cần lo lắng, được không?"

"Nhưng, nhưng"

Lão đại lòng dạ độc ác như vậy, nàng, không dám

"Đừng sợ, bản lĩnh của tiểu thư nhà ta rất lớn, tất cả đều sẽ ổn!" Thúy Thúy nói xong, vỗ vỗ mu bàn tay Tiểu Đan, "Ngươi đói không, ta đến phòng bếp lấy chút thức ăn cho ngươi!"

"Cái gì?" Tiểu Đan kinh ngạc, kinh ngạc.

Chưa từng có người nào nhỏ giọng với nàng như vậy.

"Cho dù tiểu thư thích ăn, nhưng mà cũng không ăn được bao nhiêu điểm tâm, ăn ngon lắm, ngươi ngồi nghỉ ngơi một chút, ta đi lấy cho ngươi!"

Thúy Thúy nói xong, xoay người đi ra khỏi phòng, trong lòng Tiểu Đan, cảm thấy bất ổn.

Không bao lâu, Thúy Thúy bưng đồ đi vào, để lên bàn, "Tiểu Đan, nhanh ăn đi, ăn, một hồi nhìn thấy Mạc công tử, trả lại hà bao cho Mạc công tử, biết không?"

Tiểu Đan gật đầu.

Nhét điểm tâm vào trong miệng.

Điểm tâm mỹ vị rất ngon miệng, là cả đời này của Tiểu Đan, lần đầu tiên được ăn thức ăn ngon như vậy.

Không nói được trong lòng có tư vị gì, chỉ là, mệnh mông ngẫm tới, có thể len lén mang một ít về hay không, cho mấy hài tử kia. "Tiểu Đan, Tiểu Đan, ngươi đang suy nghĩ gì vậy, mau ăn!"

Tiểu Đan nghe vậy, đột nhiên hồi hồn, mặt đỏ lên, ấp úng trong chốc lát, mới lên tiếng, "Thúy Thúy tỷ, những điểm tâm này, ta có thể mang một ít đi không."

"A."

Thúy Thúy không hiểu.

"Thúy Thúy tỷ, không phải như suy nghĩ của ngươi, là ta, bên cạnh còn có mấy hài tử, bọn họ cũng giống như ta, chuyên đi trộm đồ, nhưng phải nộp lên lão đại, trong ngày thường, cũng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, chúng ta."

"Các ngươi ở cùng nhau sao?"

Tiểu Đan gật đầu.

"Các ngươi cùng nhau trộm đồ sao?"

Tiểu Đan gật đầu, mặt càng ngày càng hồng.

Trong lòng cực kỳ khó chịu.

Nếu có thể, nàng cũng không muốn đi đến bước này.

Thúy Thúy nhìn Tiểu Đan, chợt nhớ tới mình trước kia, cũng đáng thương như vậy.

"Tiểu Đan, ngươi tin tưởng tiểu thư, tiểu thư nhất định sẽ giúp ngươi, a, đúng rồi, ngươi ở đây nghỉ ngơi, ta đi nói với tiểu thư, xem thử, có thể cứu những hài tử kia ra hay không, chỉ là Tiểu Đan, ta không thể cho ngươi bất kỳ cam kết gì, nhưng ta sẽ cố gắng!"

Tiểu Đan nghe vậy, hốc mắt đỏ lên.

Gật đầu.

Thế gian, rốt cuộc cũng có một người, nguyện ý vì một tên ăn trộm như nàng mà gắng sức.

Thật tốt, thật tốt.

Vô Ưu trở về phòng, Cung Ly Lạc vẫn đang thương lượng sự tình cùng thuộc hạ, dứt khoát cầm sách thuốc, cẩn thận xem tạp ký (ghi chép việc vặt vãnh), ghi nhớ một chút kỳ nhân dị sự, hoặc là kỳ ngộ.

Thúy Thúy đứng ở cửa, do dự có nên vào nhà hay không, nói với Vô Ưu chuyện của Tiểu Đan.

Vô Ưu xem xong một tờ, thấy Thúy Thúy vẫn còn đứng ở cửa, bật cười, "Thúy Thúy, rốt cuộc ngươi đi vào hay không vào?"

Thúy Thúy cười, đi vào phòng.

"Tiểu thư."

"Thúy Thúy, làm việc theo khả năng, gặp gỡ Tiểu Đan, quả thực đáng để đồng tình, đáng thương, nhưng mà, Tiểu Đan là tốt, hay xấu, còn chưa thể biết được, cho nên, không cần tự quyết định xằng bậy!"

Thúy Thúy nghe vậy, cắn môi, "Tiểu thư, nguoi biết!"

Vô Ưu gật đầu.

Tiểu tâm tư của Thúy Thúy, sao nàng có thể không biết.

"Đi gọi Cung Nhất tới gặp ta!"

Thúy Thúy nghe vậy, mừng rỡ, sau khi gật đầu, vội đi tìm Cung Nhất.

"Quận chúa, ngài tìm thuộc hạ!"

"Cung Nhất, đi thăm dò Tiểu Đan, xem nàng là một người ra sao!"

Cung Nhất gật đầu, lui ra.

Trong phòng, Tiểu Đan nhìn tất cả.

Từ lúc mới bắt đầu còn lẳng lặng mà ngồi, càng về sau càng hiếu kỳ, sờ cái bàn băng ghế sạch bóng, nhìn giường lớn sạch sẽ.

Còn có bàn trang điểm bên giường lớn.

Trên bàn trang điểm có kim xoa (hình như là trâm cài tóc), đồ trang sức,

Mỗi một kiểu đều đẹp như thế, đẹp như thế.

Tiểu Đan đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn trang điểm, ngồi xuống, cầm kim xoa lên, khoa tay múa chân trên đầu một cái, nở một nụ cười.

Ngay sau đó trả kim xoa về, lại không bỏ được, đưa tay nhẹ nhàng sờ.

Từ từ cắn môi.

Đứng dậy trở lại bên bàn ngồi xuống.

Chán nản mà ngồi.

Cung Ly Lạc xử lý tốt mọi chuyện, trở lại bên trong phòng, thấy Vô Ưu dựa vào ghế, sách rơi trên mặt đất, đã ngủ.

Đau lòng không thôi. d đ ;lê;quý;đôn;

"Ưu nhi, ta ôm nguoi lên giường ngủ!"

Vô Ưu nghe vậy tỉnh lại, khẽ lắc đầu, "Không cần, chính là đọc sách nhàm chán, híp mắt một chút, đâu biết, lại ngủ!"

"Xử lý tốt mọi chuyện rồi sao?"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Không sai biệt lắm!"

"Làm sao vậy, gặp phải phiền toái sao?"

"Uh, không thấy Phụng Đám nữa!"

Không thấy Phụng Đám, đâu chỉ là phiền toái, hoàn toàn là đại sự.

Vô Ưu nôn nóng.

Cung Ly Lạc vội an ủi, "Ưu nhi, không vội, Âu Dương Minh Ngọc cũng không biết không thấy Phụng Đám nữa, chỉ là mở hộp gấm ra, mới phát hiện không thấy!"

Vô Ưu lắc đầu, "Ca ca, trừ nguoi ra, ta ai cũng không tin, tối nay chúng ta, do thám Âu Dương phủ!"

Cung Ly Lạc thấy Vô Ưu đã quyết định, khẽ thở dài một cái, "Tốt!"

Buổi chiều, Cung Nhất trở lại.

Mang về tin tức, cũng được coi là tốt nhất.

Dù sao, đại đa số người đánh giá Tiểu Đan cũng không tệ lắm.

"Cung Nhất, chuyện kể tiếp, người đi làm đi!"

Cung Nhất gật đầu.

Lúc Tiểu Đan trả lại hà bao cho Mạc Cẩn Hàn, con người Mạc Cẩn Hàn nheo lại, "Không phải người nói, ngân phiếu bị lão đại của người đoạt đi sao?"

Tiểu Đan rũ mắt xuống, "Ta lừa gạt người, nếu ngân phiếu trong hà bao bị lão đại đoạt đi, ta sẽ không phải nhảy sông chạy trốn!"

"Thật sao?" Mạc Cẩn Hàn hỏi ngược lại.

"Đúng!"

Cung Nhất bồi Tiểu Đan đi tìm lão đại của Tiểu Đan, mà lão đại của Tiểu Đan, lưng hùm vai gấu, xấu xí, nói gì cũng không đồng ý, còn muốn lừa gạt tổng tiền Cung Nhất.

Cung Nhất dưới con nóng giận, tháo cánh tay của hắn xuống, hắn đau đớn gào khóc.

"Đại hiệp, tha mạng, tha mạng!"

"Tiểu tử, chớ ra về hảo hán ở trước mặt ta, trong mắt ta, người gì cũng không phải, những lâu la của người đâu, tất cả đều ra đây, đi nha môn tự thú với ta, về phần những hài tử bị người hại, từ giờ trở đi, không bao giờ chịu người khi dễ nữa, nếu như người biết tốt xấu, thì nghe lời ta nói mà đi đến nha môn, không biết suy xét, hôm nay ta sẽ đưa các người xuống Hoàng Tuyền!"

Lời nói này của Cung Nhất, dọa lão đại của Tiểu Đan sợ đến tè ra quần, mang theo trong ngày thường, mấy lâu la bên người, cùng Cung Nhất đi đến nha môn tự thú.

Đối mặt với thủ lĩnh đứng đầu những tên ăn trộm, sắc mặt bộ khoái của nha môn, quan gia đều khó coi.

Ngược lại Cung Nhất cũng nhìn thấy con đường đi đến đây.

Từ đầu đã hoàn toàn chính là rắn chuột một ổ, cũng bởi vì có những tham quan này che chở, thủ lĩnh tặc này có chỗ dựa nên mới không sợ.

"Hừ."

Trước trở về bẩm báo với Vương Gia, buổi tối trở lại thu thập bọn tham quan này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Khách điểm

Khách điểm

Vô Ưu nghe những lời bẩm báo đầy căm phẫn của Cung Nhất, nhếch môi nở một nụ cười, "Cung Nhất, một tham quan, một thủ lĩnh tặc, người cũng xử lý không tốt, bên cạnh ca ca, vị trí thị vệ quan trọng nhất, có thể gối đầu bàn bạc lại!"

Cung Nhất nghe vậy, đã hiểu ý tứ của Vô Ưu.

"Quận chúa yên tâm, Cung Nhất biết phải làm sao!"

Đêm khuya.

Hai nhóm người lặng yên không một tiếng động từ khách điểm chạy ra ngoài.

Hai người đi Âu Dương phủ, một người đi nha môn.

Cung Nhất lên vào nha môn, rất nhanh tìm được phòng ngủ của phủ nha đại nhân, nghe tiếng rên rỉ trong phòng. Cung Nhất phấn nộ, đập cửa mà vào, phủ nha đại nhân, trong tiếng kinh hô của tiểu thiếp, đưa hai người lên tây thiên.

Âu Dương phủ.

Âu Dương Minh Ngọc nhìn hộp gấm trong ngực, thật lâu không nói gì.

Vào giờ phút này, nói gì, Âu Dương Minh Ngọc Đô đều cảm thấy, vô cùng vô lực.

Hợp tác cùng Cung Ly Lạc, xem ra là bị nhờ rồi.

Nhưng.

Âu Dương gia một mực đồn đãi về Phụng Đam, ban đầu lúc phụ thân dẫn hắn đến xem, vẫn còn.

Cùng một vị trí, cùng một hộp gấm, tại sao nói không có, thì không có?

Có gì đó không đúng.

Tuyệt đối có gì đó không đúng.

Nhưng mà, rốt cuộc không đúng ở chỗ nào, Âu Dương Minh Ngọc một câu cũng nói không nên lời.

"Chủ tử, đêm đã khuya, sớm đi nghỉ ngơi thôi!"

Âu Dương Minh Ngọc gật đầu, đứng dậy cất kỹ hộp gấm.

Xoay người ra khỏi thư phòng.

Sau khi Âu Dương Minh Ngọc rời đi không lâu, Vô Ưu cùng Cung Ly Lạc xuất hiện tại thư phòng, nhìn thấy hộp gấm trên giá.

Vô Ưu cảm thấy có gì đó không đúng.

Phụng Đam, quý trọng như vậy, tại sao lại cất ở một chỗ nổi bật như vậy?

"Ca ca."

"Hà?"

Vô Ưu cũng không biết phải nói gì, cầm hộp gấm lên, cẩn thận xem xét.

Lại lắc lắc. d!ien d!an l\$e qu\$y do\$u

"Ca ca, hộp gấm này có vấn đề!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, "Ưu nhi, trước tiên chúng ta mang hộp gấm về nghiên cứu!"

"Tốt!"

Ôm hộp gấm trở lại khách điểm.

Vô Ưu cùng Cung Ly Lạc nhìn hộp gấm hoa lệ, cẩn thận xem xét, cẩn thận nghiên cứu.

"Ca ca, nếu không thì đập bẻ nó?"

Cung Ly Lạc lắc đầu, "Ưu nhi, đập nó, không ổn!"

Cho dù không có Phụng Đam, cũng có thể đưa trả hộp lấy này lại cho Âu Dương Minh Ngọc.

Nếu như có Phụng Đam, vì công bằng, hợp tác với Âu Dương Minh Ngọc, sẽ tiến hành tới cùng.

"Ca ca, người nói, hộp gấm này, sẽ có ám cách hay không?" Vô Ưu nói.

"Nếu có ám cách nhất định phải có một chốt mở".

"Nếu không dùng chốt mở để mở ra, khi đập nó, sẽ xuất hiện vô số ám khí, hoặc là độc dược, hoặc là cái khác?"

Những thứ này, cũng chỉ là giả thiết của Vô Ưu.

Cung Ly Lạc lại rơi vào trầm tư.

"Ưu nhi, cho ta xem hộp gắm một chút!"

Vô Ưu gạt đầu, đưa hộp gắm cho Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc cầm hộp gắm trong tay, cẩn thận vuốt ve.

Khắp nơi chậm trở tĩnh tẻ, mỗi một đao, mỗi một bước, đều có ý vị.

Hoa văn cũng không có vấn đề.

Nơi mở khóa, cũng rất hoa lệ.

Mở khóa ra.

Cung Ly Lạc suy nghĩ, lần nữa đóng hộp gắm lại.

"Ưu nhi, lấy trăm cái đầu của người đưa cho ta dùng một chút!"

Vô Ưu gạt đầu, đứng dậy cầm trăm cái đầu đưa cho Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc nhận lấy trăm cái đầu, trước tiên đo chiều cao của khóa đóng hộp, lại mở hộp gắm ra, đo chiều cao bên trong.

"Quả nhiên có ám cách!" Vô Ưu kêu lên "Nhưng mà, chốt mở của ám cách ở chỗ nào?"

Cung Ly Lạc thần nhiên nhếch môi. "Ồ mắt khóa này!"

Nói xong, lấy tay thử vặn vẹo mắt khóa, sau khi rắc rắc một tiếng, bài trí bên trong hộp gắm thay đổi.

Một khối ngọc thật nhỏ, màu đỏ nằm sát mép hộp gắm.

"Ca ca." Vô Ưu kích động không thôi.

Chẳng lẽ, đây chính là Phượng Đàm?

"Ưu nhi, đi mời Phong tiền bối tới đây!"

Vô Ưu gạt đầu, lập tức đi mời Phong Thành Quang.

Ba ba ba gõ trên cửa phòng Phong Thành Quang, Phong Thành Quang đang ngủ, vội vàng đứng dậy, mặc quần áo, mở cửa, thấy là Vô Ưu, "Nha đầu, sao rồi hả?"

"Đi theo ta!" Vô Ưu nói xong, không nói hai lời, kéo Phong Thành Quang đi đến phòng của mình.

Phong Thành Quang bật cười.

Vừa vào phòng, Vô Ưu liền nói, "Người mau nhìn xem, đây có phải Phượng Đàm hay không?"

Phong Thành Quang kinh ngạc, chỉ chốc lát sau, mừng rỡ, tiến lên, cầm khối ngọc màu đỏ lên, nhìn kỹ một chút, mới gạt đầu, "Đây chính là Phượng Đàm!"

Vô Ưu nghe vậy, mừng rỡ như điên.

"Ca ca."

Hô to một tiếng, tiến lên nhào vào trong ngực Cung Ly Lạc, ôm chặt lấy Cung Ly Lạc.

"Ca ca, độc của người, nhất định sẽ được giải, chúng ta sẽ sống lâu trăm tuổi, chúng ta nhất định sẽ."

Vô Ưu nói xong, kích động không thôi.

Nghẹn ngào nói không ra lời.

"Ưu nhi, chúng ta sẽ thật tốt, ở chung một chỗ, sinh con dưỡng cái, nắm tay suốt cả cuộc đời này!"

"Uh, ần!"

Phong Thành Quang nhìn, hốc mắt hơi ửng đỏ.

Một màn này, thật cảm động.

Hơn nữa là tình cảm thật của Vô Ưu, Cung Ly Lạc.

Hộp gấm, bị lặng yên không tiếng động mang đi, lại bị lặng yên không tiếng động trả về.

Lúc Cung Ly Lạc trở lại, chỉ thấy Vô Ưu, quần áo xốc xếch ngồi ở trên giường, trong tay cầm Phượng Đám, ngây ngô cười ha ha ha.

Một hồi lại hôn Phượng Đám, lại ngây ngô cười ha ha ha.

Cái bộ dạng kia, hẳn chưa bao giờ thấy qua, nhưng giờ khắc này, lại cảm động như vậy.

"Ưu nhi"

Vô Ưu quay đầu lại, cười với Cung Ly Lạc, "Ca ca, chúng ta tìm được thuốc dẫn thứ nhất, kế tiếp, chúng ta chỉ cần tìm được ba loại thuốc dẫn đang tìm, là có thể giải độc trên người ngươi!"

Cung Ly Lạc gật đầu, ôm chặt lấy Vô Ưu.

"Ưu nhi, cuộc đời này có ngươi, thật may mắn biết bao!"

Vô Ưu cười.

Ngày hôm sau.

Đám người Cung Ly Lạc, không đi đến cửa hàng Ngọc Thạch của Âu Dương Minh Ngọc, mà là Lôi Lão Hồ.

Đối mặt với khách hàng lớn Cung Ly Lạc này, ánh mắt vừa chuẩn, mang đến vô số khách hàng, thuộc hạ của Lôi Lão Hồ, rất nhiệt tình.

"Mấy vị gia, cô nương, tùy tiện chọn, tùy tiện lựa chọn."

Cung Ly Lạc gật đầu, chọn lựa hai mươi tảng đá, Phong Thành Quang cũng chọn lựa mười tảng.

Nhưng.

Lúc cất ra, không có một tảng ra lục, một tảng cũng không có.

Có bao nhiêu kỳ vọng, thất vọng liền lớn bấy nhiêu.

Nhiều người nhìn như vậy, nhiều mắt nhìn như vậy.

"Này, này, chuyện này."

Làm sao có thể chứ?

"Cái gì, một tảng cũng không ra lục?" Lôi Lão Hồ kêu lên.

"Đúng, Lôi gia, một tảng cũng không ra lục, rất nhiều người cũng kinh ngạc không thôi, Lôi gia, người xem?"

"Không được, ta phải tự mình đi đến cửa hàng một chuyến, chuyện làm ăn này, cũng không thể để cho Cung Ly Lạc phá hủy uy tín!"

Lôi Lão Hồ nói xong, liền muốn xuất môn, nhưng sau khi đi mấy bước, dừng bước lại.

"Gia, thế nào?"

Lôi Lão Hồ lắc đầu.

Không thể đi, nếu đi, rồi đụng phải Cung Ly Lạc, bị Cung Ly Lạc nhận ra?

"Đi, đi đến cửa hàng lấy một vài tảng đá trở lại, gọi sư phụ cất ra xem một chút, sau đó, mở kho hàng ra, để một chút đá đã xác minh sẽ có ngọc vào!"

"Dạ!"

Đêm khuya.

Bên ngoài một trạch viện, rất nhiều người đang di chuyển đầu vào đây.

Đó là một đội ngũ xuất quỷ nhập thần, cho dù hai người một nhóm nâng tảng đá, cũng không có trở ngại gì, không phát ra hơi thở mạnh, lặng yên không một tiếng động.

Mỗi người, thân mặc hắc y, trên mặt đeo khăn đen.

Một bên, Cung Nhất lạnh lẽo nghiêm trang giờ tay, chỉ huy, không hề cột nhả như những ngày qua, coi tiền tài như mạng.

Một mặt khác, xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong, cả đêm nâng đỡ, cả đêm chờ đi, xuất quỷ nhập thần, giống như chưa bao giờ xảy ra.

Ngày hôm sau, trời sáng.

Cung Ly Lạc tỉnh lại, Cung Nhất đã đứng ở cửa, "Gia, chuyện đã làm xong!"

"Có lưu lại dấu vết?"

"Một chút dấu vết cũng chưa từng lưu lại!"

Cung Ly Lạc khoát tay, "Cực khổ, đi nghỉ ngơi đi, bên ta không cần phục vụ!"

Cung Nhất cười, "Dạ!"

Vui mừng đi xuống.

Cung Ly Lạc trở về phòng, Vô Ưu đang ngủ say, Cung Ly Lạc nhìn, thân nhiên nhếch môi, nằm ở bên cạnh Vô Ưu, nói nhỏ, "Ưu nhi, chuyện đã làm xong, về sau không chỉ là người, ngay cả hài tử của chúng ta, thích ngọc khí (đồ làm bằng ngọc) gì, đều không cần tốn tiền mua nữa!"

Lôi phủ.

Lôi Lão Hồ còn đang ngủ, bên cạnh là Lâm Sương hấn đau lòng nhất.

Cửa phòng bị gõ rất mạnh.

"Lôi gia, Lôi gia, chuyện lớn không tốt, Lôi gia, xảy ra chuyện lớn."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Kết thúc bi thảm

Lôi Lão Hồ bị tiếng gõ cửa dọa sợ, thiếu chút nữa từ trên giường lớn lăn xuống dưới đất, ngồi dậy, thờ dốc từng hơi từng hơi.

Mới vừa rồi, trong giấc mộng, hình như hấn bị người khác kẹp cổ thật chặt, không ngừng thờ dốc.

Mà mấy hài tử của hấn, một đám liều mạng hô cứu mạng, sau cùng toàn bộ chết ở trong vũng máu, thê thảm không nỡ nhìn.

Không đúng.

Một bị ném xuống vách đá, một bị chặt tứ chi, một nữ nhi khác, bị người phá hủy trong sạch, một bị móc mắt, một bị moi tim.

Cửa phòng vẫn bị gõ rất mạnh, Lôi Lão Hồ chỉ cảm thấy, tiếng gõ cửa này, giống như là Diêm La Vương phái đầu trâu mặt ngựa tiến đến lấy mạng, chỉ cần hấn lên tiếng trả lời, hấn mở cửa, hôm nay chính là ngày chết của hấn.

Sợ hãi, trong nháy mắt lan tràn tới Tứ Chi Bách Hải.

Mà trong cơn ác mộng, những sát chiêu kia, đều là thứ hấn từng dùng qua.

Ném Vô Ưu Quận chúa năm tuổi xuống vách đá, chặt tứ chi phụ mẫu Âu Dương Minh Ngọc, phá hủy trong sạch của cô nương một như hoa như ngọc đang đợi gả, làm hại cô nương kia mất đi trong sạch, nhảy sông tự vẫn, móc một mắt của trang chủ lấy đá không phối hợp với hấn, còn vì một phong thủy bảo địa (mảnh đất có phong thủy tốt), giết một nhà tử trên xuống dưới, lớn lớn nhỏ nhỏ, moi tim của bọn họ.

Hôm nay, những người này cũng đến báo thù rồi.

Đều tới. dien-dan~le {quy} don.comm

"Lão gia, lão gia."

Lâm Sương nhẹ nhàng kéo Lôi Lão Hồ, hơi nhú mày, trong con người, tất cả đều là quan tâm.

Lôi Lão Hồ kéo Lâm Sương, nhưng một chữ một câu cũng nói không nên lời.

Lâm Sương cắn môi, "Lão gia, không sợ, thiếp thân ở đây, lão gia, người trước nghỉ ngơi, thiếp thân đi hỏi xem, xảy ra chuyện gì!"

Lôi Lão Hồ gật đầu.

Vẫn còn ở trong con ác mộng, không thể tỉnh lại.

Không phải không thể tỉnh lại, mà là, giấc mộng kia, quả thật là chuyện ác hán đã từng làm, mỗi một việc, từng chuyện đều đã diễn ra một lần.

Lâm Sương đứng dậy, mặc xiêm áo, mang giày, mới ra mở cửa.

Hướng về phía người gác cổng, thuộc hạ của Lôi Lão Hồ, lạnh giọng hỏi, "Chuyện gì, kêu to như vậy, không biết lão gia đang nghỉ ngơi sao?"

"Lâm di nương, là về mấy thiếu gia tiểu thư!"

Lâm Sương nghe vậy, cũng biết sự tình liên quan trọng đại, nghiêng đầu nhìn giường lớn bên trong nhà.

Mặt của Lôi Lão Hồ, trong nháy mắt trắng bệch, hai tay che mặt, gầm nhẹ một tiếng, "Nói."

Thuộc hạ của Lôi Lão Hồ do dự một chút, mới lên tiếng, "Lão gia, người hộ tống tiểu thư thiếu gia đi sơn trang mới vừa mang thương tích trở về, còn mang theo mấy vị tiểu thư thiếu gia nhưng đều là thi thể!"

Lâm Sương kêu lên một tiếng, che môi.

Lôi Lão Hồ lại cứng rắn từ trên giường lăn xuống.

Hài nhi của hán, mạng của hán.

"A."

Lão đạo bò đến trước mặt thuộc hạ, kéo lấy vạt áo của thuộc hạ, "Ồ đâu, thi thể ở đâu?"

"Ồ trước viện."

Còn chưa có nói xong, Lôi Lão Hồ đi chân trần, xiêm áo cũng không mặc từ tể, đã chạy ra ngoài.

Lâm Sương vội vàng đuổi theo.

Vào giờ phút này, chính là lúc để nàng thể hiện.

Sau khi đi mấy bước, dừng lại, nhìn thuộc hạ của Lôi Lão Hồ, "Người gọi là gì?"

"Hồi Lâm di nương, thuộc hạ gọi là Phùng Chính!"

"Phùng Chính?"

"Dạ!"

Lâm Sương cười, xoay người đuổi theo.

Phùng Chính đứng tại chỗ, híp mắt, nhớ lại câu Lâm Sương vừa mới hỏi, cái nhìn kia có ý tứ gì?

Tiền viện.

Tay Lôi Lão Hồ run run, vén vạt áo lên.

Dưới vạt áo, năm hài tử, tướng chết thê thảm.

"Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Bẩm lão gia, trên đường chúng ta đi đến biệt trang, gặp phải vài sát thủ, bọn họ xuất chiêu chém giết, không cho chúng ta cơ hội để sống, thậm chí đối với mấy thiếu gia tiểu thư, cũng không chút lưu tình!" Đôi môi Lôi Lão Hồ run rẩy, nước mắt không nhịn được, không ngừng rơi.

Đó không phải là mộng, đó chính là sự thật.

Một hài tử, nhìn sang một hài tử.

Gần như mỗi hài tử, đều bị moi tim, móc mắt, gãy tay gãy chân.

"A."

Lôi Lão Hồ gầm nhẹ, "Truyền lệnh xuống, cho dù là ai, cho dù tốn bao nhiêu bạc, đều phải bắt được những người này, ta muốn bọn họ nợ máu trả bằng máu!"

Lâm Surong ở một bên nhìn, khẽ châm chọc nhếch môi, ngay sau đó lệ rơi đầy mặt, "Lão gia."

Hôn mê bất tỉnh.

Lôi Lão Hồ quay đầu lại, vốn muốn trách mắng mấy câu, nhưng vẫn trầm giọng, "Mời một đại phu cho Lâm di nương!"

Lôi Lão Hồ ngồi cả đêm ở trong viện, mà đại phu mời tới xem bệnh cho Lâm Surong, lại mang đến một tin tức tốt.

"Chúc mừng Lôi gia, chúc mừng Lôi gia?"

Con của Lôi Lão Hồ mới vừa chết, tại sao lại vui, vừa định giận dữ, lại nhớ tới, đại phu này là tới xem bệnh cho Lâm Surong.

"Đại phu."

"Chúc mừng Lôi gia, chúc mừng Lôi gia, di nương có hi!"

Trong lúc nhất thời Lôi Lão Hồ một câu cũng nói không nên lời.

Lúc ca ca tỷ tỷ chết đi, hân mới đến.

Rốt cuộc là vui, hay là buồn?

Lôi Lão Hồ vẫn khoát tay, "Cho đại phu một đại hồng bao!"

"Cám ơn Lôi gia, cám ơn Lôi gia!"

Nội viện. d đ L/Ê Q/U/Ý Đ/Ô/N

Lâm Surong tựa vào trên giường, tay một cái cổ, một cái không vuốt ve bụng của mình.

Rốt cuộc nơi này có hài tử hay không, chỉ có mình nàng rõ ràng.

"Lâm Surong."

Lâm Surong ngẩng đầu, thấy Lôi Lão Hồ đầy mặt mồ hôi đi tới, trong nháy mắt lệ không ngừng rơi.

"Lão gia, ta... ta, hài tử, hài tử." Lâm Surong nói xong, khóc ngã vào trong ngực Lôi Lão Hồ, nức nở nói, "Gia, thiếp thân không nghĩ tới, không nghĩ tới."

Đứa nhỏ này, vẫn phải giữ lại, nên Lôi Lão Hồ nói một câu.

"Dưỡng thân thể thật tốt, về sau, ta còn trồng cây vào hài tử trong bụng ngươi!"

Lâm Surong kinh ngạc.

Lôi Lão Hồ ôm chặt Lâm Surong, "Kẻ ngốc, bây giờ, ta cũng chỉ còn huyết mạch duy nhất trong bụng ngươi, ngươi ngàn vạn lần phải bảo vệ hài tử thật tốt, biết không?"

Lâm Surong nghe vậy, gật đầu.

Mặt như Phù Dung, nước mắt ràn rụa, xác thực rất đẹp.

Tâm Lôi Lão Hồ khẽ động, vừa mới chuẩn bị có hành động, Phùng Chính vội vội vàng vàng đi tới, đứng ở cửa, "Lão gia."

Lôi Lão Hồ ngẩng đầu, nhìn Phùng Chính, "Chuyện gì?"

"Kho hàng, kho hàng." Phùng Chính nói, nuốt một ngụm nước bọt.

Trong một đêm, tất cả đá trong kho hàng, trong một đêm bị trộm sạch sẽ.

Lớn lớn nhỏ nhỏ, một tảng đá cũng không còn.

"Kho hàng thế nào?" Lôi Lão Hồ hỏi, trong lòng bắt đầu hốt hoảng.

Kho hàng, hoàn toàn là đường sống cuối cùng của hắn.

"Đá trong kho hàng, đêm qua, trong một đêm, toàn bộ không thấy nữa!"

"Cái gì."

Lôi Lão Hồ khẽ kêu một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

"Lão gia, lão gia."

"Lão gia."

Khách điểm

Hôm nay tâm tình của Vô Ưu cực tốt, vô cùng tốt.

Cười híp mắt, cả người cũng đắm chìm trong vui mừng, dĩ nhiên Phong Thành Quang biết vì sao, nhưng cũng không nói gì, Thúy Thúy không biết, nhưng Vô Ưu vui mừng, nàng liền vui mừng.

"Tiểu thư, chuyện gì vui mừng như thế?"

Vô Ưu nghiêng đầu, "Thúy Thúy, hôm nay tâm tình tốt, đợi lát nữa, chúng ta đi mua mấy bộ xiêm áo, người cũng thế, thích cái gì, liền mua cái đó!"

Thúy Thúy cười, "Tiểu thư, xiêm áo của Thúy Thúy, đã rất nhiều, không cần mua nữa!"

"Mua, phải mua, nữ vi duyệt kỷ giả dung (*), một hồi kêu Cung Nhất, Cung Nhị, để cho bọn họ giúp mang đồ một tay!"

(*) người phụ nữ phải điểm trang để làm vui lòng mình.

Phượng Đàm tới tay, Cung Ly Lạc lại được vô số Ngọc Thạch, thật sự là chuyện tốt.

Nếu có thể mang thai hài tử, giải độc cho Cung Ly Lạc, đó mới là Đại Hỷ Sự thập toàn thập mỹ.

Vô Ưu tin, ngày đó, sẽ không quá xa.

Sẽ không quá xa.

Cách đó không xa, Cung Ly Lạc thấy Vô Ưu vui vẻ, gương mặt cười, cũng cười theo, xoay người đi tìm Phong Thành Quang.

"Tiền bối!"

Phong Thành Quang nhìn Cung Ly Lạc, bật cười, "Có chuyện, phải thuận theo thiên thời địa lợi và người, không gấp được!"

"Tiền bối biết, ta gấp cái gì?"

"Người gấp cái gì, cũng viết ở trên mặt, sao ta có thể không biết?" Phong Thành Quang cười.

Đi tới trước mặt Cung Ly Lạc, vỗ vỗ bả vai Cung Ly Lạc, "Thân thể của người, thân thể của Vô Ưu, tạm thời đều không thích hợp có hài tử, cho nên, không nên bởi vì yêu thương Vô Ưu, mà hại nàng, cũng hại hài tử tương lai, các người, muốn có một hài tử khỏe mạnh cường tráng, hay là tiêu tụy vì bệnh, hoặc là hài tử không hoàn hảo, hiểu không?"

Tìm Cung Ly Lạc đau đớn.

Không nói gì.

Nhưng đã hiểu lời nói của Phong Thành Quang.

Phong Thành Quang, không ngừng cho hắn uống thuốc bắt năng lực (khụ... khứ... giống bị bắt lực), cũng lặng lẽ hạ được Vô Ưu.

"Phong tiền bối."

"Người không nói, nàng cũng sẽ không biết, Ly Lạc, ta đã già, cũng sẽ không sống rất nhiều năm nữa, nhưng ta hi vọng Vô Ưu tiếp tục sống thật tốt, ta _____"

Phong Thành Quang khẽ dừng lại, chốc lát sau mới lên tiếng, "Cho dù hại người khắp thiên hạ, bao gồm người, cũng sẽ không hại Vô Ưu!"

Cung Ly Lạc không hiểu.

Tại sao Phong Thành Quang đối với Vô Ưu tốt như vậy?

Nhưng cũng không muốn hiểu, dù sao, mỗi người đều có bí mật.

"Ta hiểu, cảm ơn Phong tiền bối!" Cung Ly Lạc nói xong, xoay người.

"Ly Lạc."

Phong Thành Quang gọi Cung Ly Lạc,

Cung Ly Lạc nghe vậy, dừng bước, chưa từng quay đầu lại.

"Uất ức người!"

"Không uất ức, tiền bối, vì Vô Ưu, tất cả mọi chuyện, đều là cam tâm tình nguyện, cũng sẽ không có uất ức, cũng sẽ không có uất ức!"

Một khắc kia khi hắn nhặt Vô Ưu về nhà, hắn đã quyết định, cả đời này, dù bỏ ra vô điều kiện, tuyệt đối sẽ không có uất ức.

Cất bước rời đi.

Từ y tóc trắng, khí phách nghiêm nghị.

Giờ khắc này, Phong Thành Quang mới hiểu được, tại sao mười năm qua, khó thể kia, khổ như vậy, Vô Ưu cũng cắn răng chịu đựng được.

Bởi vì nàng có yêu, có nhớ thương, có thù hận.

Hắn sống, nàng làm người, hắn chết, nàng làm quỷ.

Phong Thành Quang càng hiểu rõ, Vô Ưu là người trầm mặc ít nói, nhưng vì Cung Ly Lạc mà vui vẻ, trở nên hoạt bát sáng sủa.

Từ lúc mới bắt đầu ném thử, tự nhiên đến bây giờ.

Tình yêu của bọn họ, thật sự làm người khác ghen chết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Kết thúc bi thảm (tt)

Vô Ưu nghiêng qua trên ghế, hai mắt bị người khác che lại.

"Đoán thử xem ta là ai?"

Âm thanh đã biến điệu, nhưng, trong khắc thử nhất, Vô Ưu đã biết được.

"Uh, là a miêu?"

"Không phải, đã đoán sai!"

"Vậy là a câu?"

"Cũng không phải, tiếp tục đoán?"

Vô Ưu cười, "Vậy chính là Vương Tài rồi!"

Vương Tài?

Vương Tài là ai ?

Cung Ly Lạc nhủ mầy, "Cũng không phải, đoán lại, đoán được, liền dẫn ngươi đi chơi!"

"Vậy, ta biết rồi, là ca ca!"

Vô Ưu nói xong, liền nở một nụ cười.

Cung Ly Lạc buông tay ra, gần như sau khi buông tay ra, đã bị người khác ôm chặt lấy.

Cũng không biết Vô Ưu làm sao nhảy đến trên ghế dựa, còn ôm lấy hán nhanh như vậy, trên cao nhìn xuống hôn lên môi của hán.

Mặt Cung Ly Lạc đỏ tới mang tai, vô lực suy tư.

Sau khi hôn, Vô Ưu thoả mãn chớp miệng, "Uh, mùi vị không tệ!"

Đùa giỡn, * trắng trợn đùa giỡn.

Cung Ly Lạc lại cam tâm tình nguyện bị đùa giỡn.

"Ưu nhi" Giọng nói khàn khàn, không che giấu được tình ý.

Vô Ưu cười, hai tay bưng lấy mặt Cung Ly Lạc, cúi đầu, hôn sâu lần nữa.

Vừa triền miên.

Hận không thể Thiên Hoang Địa Lão (lâu như trời đất).

Thương hải thương thiên.

Thúy Thúy ở một bên nhìn lệ rơi đầy mặt.

Trước kia, cảm thấy, nam nữ như vậy, ban ngày ban mặt, đòi phong bại tục, nhưng, giờ khắc này, nhìn Vô Ưu giẫm ở trên ghế, Cung Ly Lạc đứng trên mặt đất.

Hai tay Vô Ưu bưng lấy mặt Cung Ly Lạc thật chặt, bàn tay Cung Ly Lạc nhẹ nhàng ôm eo nhỏ nhắn của Vô Ưu.

Từ y tóc trắng, từ y tóc đen.

Không quan trọng, không quan trọng, quan trọng là, bọn họ yêu nhau, loại ý vị đó, loại yêu đó, loại tương cứu trong lúc hoạn nạn đó.

Hình ảnh kia, quả thật đẹp như vậy, xinh đẹp đẹp mắt.

"Thúy Thúy, ngươi nhìn lên Vương Gia cùng Quận chúa thân thiết, không cần thận để Quận chúa biết, sẽ thu thập ngươi!" Cung Nhất đến gần Thúy Thúy, nhỏ giọng nhắc nhở.

Thúy Thúy nghe vậy, há miệng kêu lên, lại bị Cung Nhất che miệng lại, dùng sức kéo vào trong góc.

Sau khi tránh đi, mới trách mắng, "Ngươi điên rồi, muốn chết, cũng đừng kéo ta theo!"

Thúy Thúy nhìn Cung Nhất, giống như phát hiện vùng đất mới, cười, "Thì ra, ngươi sợ tiểu thư!"

"Ít nhiều cũng có chút sợ!" Cung Nhất nói.

Thúy Thúy cười đến híp cả mắt.

Bên kia, Cung Ly Lạc, Vô Ưu, theo "Cảm giác" trở về phòng.

Âu Dương phủ. dien...dan =le= =quy= =don=

Âu Dương Minh Ngọc nhìn hộp gấm, quả đấm nắm chặt.

"Chủ tử."

Âu Dương Minh Ngọc nghiêng đầu, nhìn thuộc hạ của mình, "Chuyện đã làm được thế nào rồi?"

"Đã thành công!"

Âu Dương Minh Ngọc hít một hơi thật sâu, "Mấy hài tử đáng thương!"

"Đáng thương sao?" Thuộc hạ xem thường.

Âu Dương Minh Ngọc thân nhiên hé miệng, "Ít nhiều vẫn đáng thương, Lôi Lão Hồ là ví dụ nói cho chúng ta biết, kiếm tiền không cần gấp gáp, con đường tự nhiên, không cần quá vì lợi ích của mình mà đi làm những chuyện thương thiên hại lý, rất nhiều người, rất nhiều việc, không chỉ trời biết người biết ta biết, còn có rất nhiều người biết, mà báo ứng, không phải là không báo, chỉ là thời gian chưa đến thôi!"

"Thuộc hạ hiểu!"

Âu Dương Minh Ngọc hít một hơi thật sâu, mặc dù hần không xuống tay giết hài tử của Lôi Lão Hồ, nhưng mà, hài tử Lôi Lão Hồ đi đến nơi nào, tin tức là hần phát ra ngoài.

Giờ phút này, trong lòng, đã có gánh nặng.

"Đi xuống đi!"

"Dạ!"

Lôi phủ.

Lôi Lão Hồ ngồi ở trên ghế, trong miệng cũng nhanh chóng bị phồng rộp.

Mấy hài tử, chuyện hạ táng, không tổ chức lớn được, nhưng, hần lại không nghĩ, cứ như vậy để cho bọn họ hạ táng.

"Lão gia, không bằng, cấp thêm cho mấy thiếu gia tiểu thư, chôn cùng chút ngọc khí đi!"

Thứ Lôi phủ không thiếu nhất, chính là ngọc.

Lôi Lão Hồ trầm tư một lát, gật đầu.

Mấy hài tử được hạ táng, chôn cùng ngọc, lớn lớn nhỏ nhỏ, rất nhiều.

Nhưng, sau ngày mấy hài tử được hạ táng, Lôi Lão Hồ nhận được tin tức.

"Cái gì?"

"Lão gia, mộ táng của các thiếu gia tiểu thư bị trộm!"

Lôi Lão Hồ ngã ngồi ở trên ghế, "Đi thăm dò, ta muốn biết là ai làm!"

Lôi Lão Hồ triệt triệt đề đề hiểu, nguy hiểm đã đến gần.

Từ khi Cung Ly Lạc xuất hiện tại Đồ thành, thời cơ đã chín muồi, tất cả mũi tên nhọn cũng nhắm vào hần.

"Người đâu, để cho mọi người, trở lại, bảo vệ Lôi phủ, một tác cũng không rời, ba bước một tiểu (một người canh gác), năm bước một tốp!"

Cho dù là một con côn trùng, cũng không bay vào được.

Đêm khuya.

Lôi Lão Hồ cho tất cả thuộc hạ lui xuống, đi một mình trong Lôi phủ, đi đến một viện tâm thường.

Nhưng không biết, chỗ tối, có hai bóng dáng, lặng yên không một tiếng động đuôi theo, hình dáng quý mị giống nhau.

Lôi Lão Hồ nhìn xung quanh một lần, sau khi cảm giác không có ai, mới đi vào viện, đẩy cửa ra, cửa kết một tiếng mở ra, phát ra âm thanh đáng sợ chói tai.

Lôi Lão Hồ đi vào phòng, ở trên vách tường, lục lọi, sau khi âm thanh rắc rắc vang lên, một mặt thất xuất hiện.

Trong mặt thất, Ngọc Thạch rực rỡ muôn màu.

Lôi Lão Hồ cất bước, chuẩn bị đi vào, lại phát hiện, trong phòng, không biết từ lúc nào, có thêm hai người.

Hai người kia, từ y tóc trắng, từ y tóc đen. Nam từ tuần dật như tiên giáng trần, nữ từ quyến rũ khuynh thành. Ánh mắt nam từ lạnh lùng nhìn hấn, khoe miệng nữ từ khẽ mỉm cười, trong lúc cười mang theo châm chọc, đùa cợt.

"Các người."

Nên tới, cuối cùng cũng tới.

"Lôi Lão Hồ, Phong Đại Xuyên!" Cung Ly Lạc nhỏ giọng nói ra, âm thanh lạnh lùng, thấu xương.

Giống như âm hồn dưới địa ngục.

"Lạc vương." Lôi Lão Hồ hiểu, chỉ cảm thấy, ngực vô cùng đau.

Không kìm được bịch một tiếng quỳ xuống.

Quỳ gối trước mặt Cung Ly Lạc Vô Ưu.

"Năm đó, Bồn vương đã nói, sẽ có một ngày, nhất định bắt người nợ máu trả bằng máu, Lôi Lão Hồ, kết quả hôm nay, người có hài lòng?"

Lôi Lão Hồ cười lạnh, "Hài lòng? A ha ha ha." Bi thương cười lên.

Mấy hài tử, chết thê thảm như vậy, mộ phần lại bị đào lên, để đánh cắp vật chôn theo, thi thể bị phơi nắng, chuột kiến gặm cắn.

Làm sao có thể hài lòng.

Bọn chúng còn nhỏ như vậy.

Nhỏ như vậy.

"Thì ra, người cũng sẽ đau, sẽ thương xót, sẽ khó chịu, ban đầu, khi đó chúng ta còn nhỏ tuổi, người cười liêu lỉnh như thế, không chút kiêng kỵ như thế, vì sao hôm nay không cười?"

Lôi Lão Hồ nuốt một ngụm nước bọt, "Lạc vương, muốn chém giết muốn róc thịt, muốn làm gì cũng được mời tự nhiên!"

"Có cốt khí, đáng tiếc hài tử chưa ra đời kia của người, cùng sẽ giống phòng Ngọc Thạch này!"

Lôi Lão Hồ nghe vậy, kinh hãi.

Sớm biết, Cung Ly Lạc sẽ không thiện lương như ban đầu, hôm nay từng chữ từng câu Cung Ly Lạc nói ra, không mang theo một chút tình cảm, sống chết của tất cả mọi người, ở trong mắt của hấn, ở trong lòng hấn, đều không quan trọng.

"Lạc vương, đây là Phong Đại Xuyên ta nợ người, thiếu Vô Ưu Quận chúa, ta không có lời nào để nói!"

"Đã như vậy, thì như vậy đi!"

Gần như trong cùng một lúc, khi Phong Đại Xuyên muốn chạy trốn, trong nháy mắt Cung Ly Lạc cũng rút kiếm ra, kiếm khí phát ra, đánh úp về phía Phong Đại Xuyên, chém đứt một chân của Phong Đại Xuyên.

"A...aaa."

Phong Đại Xuyên té xuống đất.

Trong lòng chửi rủa.

Đáng chết, đáng chết, thật đáng chết.

Chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút nữa, hấn có thể chạy đi, sau đó khởi động cơ quan.

Nhưng, Cung Ly Lạc lại nhanh hơn hấn.

Mà hấn đến cơ hội đánh trả cũng không có, đã thảm bại.

Những năm này tu luyện, trắng mắt.

"Phong Đại Xuyên, nghe thật cẩn thận, bên ngoài là âm thanh gì!" Giọng Cung Ly Lạc lạnh nhạt nói.

Bên ngoài. d*đ L;ê Q;Uý Đ;Ôn

Là thanh âm giết chóc, tiếng chém giết.

Kiểm chạm vào nhau, tiếng hô, ngã xuống đất, âm thanh khô sở.

Sát thủ hần bồi dường, đều bị Cung Ly Lạc, giết.

Những người đó, sống chết, hần không quan tâm, nhưng mà, giờ khắc này, Phong Đại Xuyên quan tâm Lâm Surong, thiếp mạng hài tử của hần.

Cả người đau đến co quắp, toàn thân đều run rẩy, sợ hãi, hốt hoảng, tuyệt vọng, vô dụng, bi ai.

Trong chớp mắt, Phong Đại Xuyên hoàn toàn hiểu, năm đó, bọn họ tàn nhẫn, đã bức bách hai hài tử kia.

Tơ mắt nhìn nam hài kia, vì người thân của hần, tình yêu của hần, trong nháy mắt tóc đen hóa trắng.

Ngày hôm nay, hần mang theo hận mà đến, chém giết.

"Lạc vương."

Phong Đại Xuyên thấp giọng kêu, nhưng không biết phải cầu xin thế nào.

Hon nữa nhìn thấy, khắp người Lâm Surong đầy máu, bị người khác kéo, nghiêng ngã chao đảo kéo vào, Phong Đại Xuyên găm nhẹ, "Lâm Surong."

Liều mạng muốn bỏ ra, tay Vô Ưu khẽ vung ra, vô số vật mỏng không thể nhìn thấy, rơi trên mặt đất.

Tay Phong Đại Xuyên bị đánh, đau thấu xương, trái tim cũng đau, hô hấp cũng khó khăn.

"A, a, a."

Thét chói tai.

Trong sân.

Có người một cước nặng nề đạp lên bụng Lâm Surong.

Lâm Surong kêu đau, "Ừm, lão gia, cứu mạng."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Âm mưu đáng sợ

Phong Đại Xuyên nhìn, tim đau đớn kịch liệt.

Giống như xé rách, há miệng, một câu cũng nói không nên lời.

"A, a, a."

Đột nhiên, hần đã hiểu, những người đó đã từng sợ hãi, những oán hận kia, những ánh mắt oán độc đó, vô lực vùng vẫy.

Không thể làm gì, cuối cùng chết đi.

Dù cho hần chết đi, linh hồn của bọn họ, cũng phiêu tán với hận ý nồng đậm.

"Lão gia, cứu ta, cứu lấy hài tử của chúng ta, xin người, lão gia." Lâm Surong khổ sở cuộn tròn lại, thân thể khẽ nhúc nhích, mắt đầy khăn cầu nhìn Phong Đại Xuyên.

Phong Đại Xuyên nhìn, có lòng cứu, nhưng không làm được gì.

Chỉ có thể tơ mắt nhìn Lâm Surong khổ sở khăn cầu, phía dưới máu từ từ chảy ra, lan rộng ra.

"A, a, a."

Phong Đại Xuyên cúi đầu thét chói tai.

Hài tử của hần, hài tử duy nhất còn sống của hần.

Không còn, không còn rồi.

Ngã xuống đất, Phong Đại Xuyên ha ha nở một nụ cười.

Báo ứng, báo ứng, báo ứng.

Năm đó, hần vì bạc, đi giết Vô Ưu Quận chúa và Cung Ly Lạc, tự tay ném Vô Ưu Quận chúa xuống vách đá.

Mười năm sau.

Hài tử của hần, từng người một chết ở trước mặt hần, mà còn có hài tử chưa ra đời, còn chưa kịp nhìn thấy cảnh vật trên thế gian này.

Oán.

Chẳng oán được ai.

Mọi chuyện sáng tỏ, báo ứng xác đáng.

Báo ứng, báo ứng.

Phun ra một ngụm máu, Phong Đại Xuyên há miệng muốn nói gì, nhưng nói không nên lời, liều mạng đứng lên, lại nặng nề ngã xuống, bịch một tiếng, lay động vô số tro bụi.

Mất, lỗ mũi, lỗ tai cũng bắt đầu chảy máu.

Nhìn Lâm Surong, từ từ đưa tay về phía Lâm Surong, lại thấy Lâm Surong từ từ rút trăm cái đầu trên đầu xuống, từ từ đặt trước ngực.

Phong Đại Xuyên lắc đầu, ra sức lắc đầu, muốn nói với Lâm Surong, không cần... không cần.

Nhưng. d; đ; LÊ Q;UÝ Đ;Ô\N

Không còn kịp nữa.

Lâm Surong đã nặng nề đâm xuống.

"Lâm Surong."

Phun ra một ngụm máu, đôi mắt tròn to, tắt thở bỏ mình.

Một khắc trước khi chết, Phong Đại Xuyên nhìn thấy trời đầy máu, đầy quỷ hồn, một đám cùng giương nanh múa vuốt, dùng sức xé rách thân thể của hần, linh hồn của hần.

Hần biết, hần đã chết, còn phải xuống tầng địa ngục thứ mười tám.

Vết máu, chảy xuống dọc theo khóe miệng.

Chết không nhắm mắt, chết nhưng không bỏ được, bị chết tê tâm liệt phế như thế.

Tất cả đau đớn đã từng xuất hiện trên người khác, đều diễn lại một lần ở trên người hần, trong tuyệt vọng và khổ sở, chết không nhắm mắt.

Lâm Surong vốn đang hấp hối lại từ từ đứng lên.

Vứt trăm cái đầu đang cầm trong tay trên mặt đất, đi tới trước mặt Cung Ly Lạc, khẽ phúc thân, "Phi Cơ gặp qua Lạc vương!"

Cung Ly Lạc nhìn Lâm Surong, thản nhiên ừ một tiếng, "Cung Nhất, giao cho người khác phục hậu quả!"

"Dạ!"

Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu, chuẩn bị rời đi.

Phi Cơ vội vàng thấp giọng kêu, "Lạc vương."

Cung Ly Lạc nghe vậy, dừng bước, con ngươi híp lại, lạnh lùng nhìn Phi Cơ, "Ngươi yên tâm, Lôi phủ này, đều là của ngươi, về phần hài tử, Bồn vương sẽ phải người nhận nuôi một đứa cho ngươi!"

Phi Cơ cười, bịch một tiếng quỹ trên mặt đất, "Phi Cơ tạ ơn Lạc vương, tạ Lạc vương!"

Về sau, nàng không phải là hoa khôi của Di Hồng Viện, mà là nữ chủ nhân của Lôi phủ, thiếu gia tương lai của Lôi phủ, là nhi tử của nàng, chỉ cần nàng nuôi dưỡng hài tử thật tốt, không cần ra ngoài rêu rao khắp nơi, cũng có thể bán trạch viện này đi, để Cung thị về lần nữa tìm kiếm một chỗ ở cho nàng, mang theo hài tử đến đó sống, cũng có thể gả cho một người thành thật, sẽ không ghét bỏ quá khứ của nàng, cùng hài tử trưởng phụ, sống thật tốt.

Trở lại khách điểm.

Vô Ưu liền vui ở trong ngực Cung Ly Lạc, "Ca ca, ta mệt mỏi, muốn đi ngủ!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, đau lòng không thôi, nắm tay Vô Ưu, "Mệt mỏi thì nằm ngủ đi, ta coi chừng cho ngươi, đâu cũng không đi, chỉ coi chừng ngươi!"

Vô Ưu gật đầu, "Ca ca, ta cũng không hối hận, báo thù đầm máu như vậy, ta chỉ muốn nói, cho dù là Phong Đại Xuyên cũng được, Lôi Lão Hồ cũng được, hân thù là gieo gió gặt bão!"

Chỉ riêng giết hân, cũng không đủ để xoa dịu hân hận trong lòng.

Đau đớn năm đó, ai có thể hiểu, ai có thể lĩnh hội.

Vách đá cao như vậy, rơi xuống, tan xương nát thịt, toàn thân, chỉ có tim còn đập, cùng đau nhức lan tràn.

Nếu không phải vì Cung Ly Lạc, vì nàng nhìn thấy một chút ánh sáng, mấy người có thể chống đỡ được?

Nếu không phải vì phần tình yêu say đắm nên không bỏ được này, ai có thể chống đỡ được?

Mười năm khổ sở, trừ mình ra, ai có thể lĩnh hội?

"Ưu nhi, đừng sợ, nếu thật sự phải xuống địa ngục, ta đi, dù là dầu sôi lửa bỏng, để một mình ta đi, đừng sợ, có ta ở đây!"

Vô Ưu nghe vậy, ôm chặt Cung Ly Lạc.

"Không, cho dù là thiên đường, hay là địa ngục, ngươi đi đâu, ta liền đi đến đó, ta tuyệt đối không thể sống một mình!"

Trời đất bao la, không có Cung Ly Lạc, nàng phải sống như thế nào?

Nếu không có Cung Ly Lạc, cho dù còn sống, cũng là cái xác không hồn.

"Ưu nhi"

"Ly Lạc, không được bỏ ta lại, không được dễ dàng từ bỏ, không được cảm thấy ta còn nhỏ, ta không hiểu, thật ra thì, ta đều hiểu, ta đều hiểu, tâm tư của ngươi, ta đều biết, ta chỉ muốn, ngươi hi vọng ta không biết, ta sẽ không biết, ngươi hi vọng ta không hiểu, ta sẽ không hiểu!"

Bởi vì yêu, cho nên, nàng sẽ nhân nhượng.

Nhân nhượng mọi tìm mót phổi vì Cung Ly Lạc.

"Ưu nhi, ta."

Nếu còn gì không hiểu, giờ khắc này, Cung Ly Lạc đã hiểu.

"Ta mệt mỏi, ngủ đi!" Vô Ưu nói, nhắm mắt lại.

Ngủ thật say.

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, thần nhiên nhếch môi, nằm bên cạnh Vô Ưu ngủ thật say.

Một giấc này, bọn họ mơ thấy rất nhiều.

Như, Cung Ly Lạc giải độc.

Bọn họ có hài tử.

Tại một chỗ non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, cây xanh mọc rể, làm một đôi phu thê bình bình phàm phàm (bình thường).

Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ.

Đồ thành.

Đã sớm xông xáo.

Lôi Lão Hồ ở Lôi phủ bị người ám sát, tướng chết thê thảm. Cửa hàng Ngọc Thạch của Lôi Lão Hồ, bị người khác trộm hết sạch, trạch viện to như vậy bán ra với giá thấp.

Tất cả, chỉ do một người tên là Lâm Sương phụ nhân chủ trì.

Tang lễ của Lôi Lão Hồ không một người tham gia.

Người, chính là sinh vật kỳ quái như vậy, khi người ở trên cao, mỗi người đều tới nịnh bợ người, khi người nghèo túng, ai cũng cách người thật xa.

Càng làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên, rất nhiều kẻ thù cũng không tới cửa.

Khi Âu Dương Minh Ngọc biết tin tức này, một câu cũng không nói, đi đến dâng hương trước mộ phần của phụ mẫu.

Nói tin tức Lôi Lão Hồ chết, cho bọn họ biết.

Cảm tạ bọn họ trên trời đã linh thiêng.

Khách điểm

"Âu Dương công tử, chủ tử nhà ta gọi ta nói cho người biết một tiếng, không hẹn gặp lại, thỉnh không cần cầu kiến, về sau cũng không cần gặp lại!" Cung Nhất lạnh nhạt cự tuyệt.

Âu Dương Minh Ngọc nghe vậy, trầm mặc chốc lát, mới ôm quyền với Cung Nhất, "Cáo từ!"

Mang theo thuộc hạ rời đi.

Nhân sinh hà xứ bất tương phùng (*), gặp lại tức là có duyên phận.

(*) Trong đời, ai có thể biết được sẽ gặp nhau lúc nào và ở đâu.

Duyên tới sẽ gặp, duyên đi thì tán (phân tán ra, ý sẽ không gặp lại).

Trong khách điểm, d,i,e,n d,a,n L.ê {Qusy} đ.ô,n

Cung Ly Lạc ngồi một bên, Vô Ưu chỉ huy Thúy Thúy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi đến nơi tiếp theo, tìm kiếm Huyết Ấn Thảo (cây Cỏ Máu).

"Lão già, người đã thấy qua Huyết Ấn Thảo sao?"

Phong Thành Quang gật đầu, "Đã từng may mắn gặp một lần, chỉ là, rất nhiều năm chưa từng thấy qua!"

"Vậy nếu người gặp được, còn có thể nhận ra hay không?" Vô Ưu hỏi.

"Dĩ nhiên là có thể, ta còn chưa già đến mức mờ mắt đâu, nha đầu chết tiệt kia!" Phong Thành Quang, đứng dậy.

"Người định làm gì?" Vô Ưu hỏi.

Sắp phải lên đường.

Vẫn còn chạy loạn khắp nơi, không bớt lo được một chút.

"Đi đến phòng bếp xem một chút, có đồ gì không, mang theo ăn trên đường!"

"Vậy người mang nhiều một chút, ta cũng muốn ăn!"

"Uhm!"

Cung Nhất tính tiền ở đại sảnh khách điểm, Vô Ưu cùng Cung Ly Lạc đóng vai mà đi, cúi đầu nói, Vô Ưu cười liên tục.

Mạc Cẩn Hàn đứng nghiêm một bên, thấy cách đó không xa, Tiểu Đan cầm đồ, nhìn hẩn.

Mạc Cẩn Hàn nghiêng đầu, đi tới chỗ Tiểu Đan, "Tại sao người còn ở chỗ này?"

"Các người muốn đi?"

Mạc Cẩn Hàn gật đầu.

Tiểu Đan do dự một chút, "Cái đó, người biết Thúy Thúy tỷ ở đâu không?"

"Thúy Thúy, ở phòng bếp chuẩn bị thức ăn, một hồi mang theo ăn trên đường!"

Tiểu Đan nghe vậy, nhìn bao trong tay, nuốt một ngụm nước bọt, "Cái đó, người có thể giúp ta gọi Thúy Thúy tỷ không?"

Mạc Cẩn Hàn nghiêng đầu, "Người tìm Thúy Thúy làm gì?"

Tiểu Đan cắn môi, "Ta muốn đi cùng với các người, ta... ta."

Nàng muốn có nhà, có một người thân.

Mà người thân, chính là Thúy Thúy.

Nữ tử duy nhất đối tốt với nàng.

Mạc Cẩn Hàn cười lạnh, "Người đi theo chúng ta, người nói đùa sao?"

Vô Uý sẽ đồng ý?

Cung Ly Lạc sẽ đồng ý?

Đúng là nằm mơ.

"Ta."

Tiểu Đan cúi đầu.

Biết, mình, không có thân phận, muốn đi cùng với Thúy Thúy, có chút hy vọng hảo huyền.

Nhưng.

Mạc Cẩn Hàn cười lạnh, "Bọn họ sẽ không đồng ý, không tin, chúng ta đánh cược!"

Tiểu Đan lắc đầu, "Ta không có gì để đánh cược cùng người, cho nên, ta không cược!"

Nếu như, nếu như.

Thật không thể công khai đi theo, vậy thì lặng lẽ đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Âm mưu đáng sợ (tt)

"Tiểu Đan."

Thúy Thúy ở một bên vui mừng thấp giọng kêu, mặt đầy nhu tình.

"Sao người lại tới đây?"

Tiểu Đan cắn môi, "Thúy Thúy tỷ, các người muốn đi sao?"

"Đúng vậy, chúng ta muốn đi, Tiểu Đan, về sau, có duyên sẽ gặp lại!"

Tiểu Đan nuốt một ngụm nước bọt, "Thúy Thúy tỷ, ta, thật ra thì."

Muốn đi cùng với người.

"Tiểu Đan, có phải ngươi không có bạc hay không?" Thúy Thúy hỏi, vội vàng lấy hà bao trong ngực ra, đưa cho Tiểu Đan. "Này Tiểu Đan, đây là toàn bộ tiền ta để dành, tất cả đều cho ngươi... ngươi cầm số bạc này, đi mua một cửa hàng, làm chút buôn bán đi!"

"Thúy Thúy tỷ, ta."

Tiểu Đan cự tuyệt.

Lại không cự tuyệt được.

"Tiểu Đan, về sau, nếu như có cơ hội, ta tới Đồ thành thăm ngươi, nếu như."

Không có cơ hội, vậy thì duyên phận đến đây.

Cũng không gặp lại nhau.

"Thúy Thúy tỷ, ta muốn đi cùng với các ngươi, ta bảo đảm, không gây ra phiền toái cho các ngươi, ta."

Tiểu Đan nói không nên lời.

Bởi vì nàng nhìn thấy, Vô Ưu thân nhiên đi tới.

"Thế nào?" Vô Ưu hỏi.

Thúy Thúy do dự. diện...dan "le" "quy" "don"

Mạc Cẩn Hàn lại xấu xa mở miệng, "Hắn muốn đi cùng với chúng ta!"

Mạc Cẩn Hàn nói xong, nhìn Tiểu Đan vẫn mặc một thân nam trang như cũ.

Đắc ý nhú mày.

"Đi cùng với chúng ta, ngươi biết cái gì?" Vô Ưu hỏi.

"Ta."

Tiểu Đan cẩn thận nghĩ xem mình biết gì, có vẻ như, trừ ăn trộm, cái gì nàng cũng không biết.

Vô Ưu nhú mày, "Tại sao muốn đi cùng với chúng ta."

"Ta."

"Ta muốn nghe lời nói thật, mà không phải nói nhảm, nói láo!" Vô Ưu lạnh lẽo nghiêm trang nói.

Tiểu Đan sợ hết hồn, cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Ta muốn ở chung một chỗ với Thúy Thúy tỷ!"

"Nói dối, ta không muốn nghe!"

Tiểu Đan bị Vô Ưu quát, làm cho mặt đỏ tới mang tai, gần như muốn khóc ra tiếng.

"Tiểu thư." Thúy Thúy thấp giọng kêu.

Vô Ưu lạnh lùng nhìn Thúy Thúy, Thúy Thúy im lặng, cúi đầu.

Chuyển con ngươi, lạnh lùng nhìn Tiểu Đan.

Tiểu Đan do dự một chút, mới lớn tiếng nói, "Ta muốn ở chung một chỗ với Thúy Thúy tỷ, ta muốn có nhà!"

"Những hài tử kia đâu rồi, chính là những hài tử đi ăn trộm với ngươi?" Vô Ưu hỏi.

"Ta." Tiểu Đan cứng họng.

"Lúc trước ngươi còn có thể nghĩ đến bọn họ, hôm nay, ngươi đã có lựa chọn tốt hơn, nên muốn vứt bỏ bọn họ, lựa chọn này sẽ giúp ngươi có cuộc sống tốt hơn sao?"

Tình thân gì đó, đều là ngụy trang.

Tiểu Đan bị Vô Ưu nói mặt đỏ tới mang tai.

Đúng, nàng vì mình, vứt bỏ mấy hài tử kia.

Để cho bọn hán về sau, tự lực cánh sinh, nhưng mấy hài tử kia, lại còn nhỏ như vậy, bọn hán có thể tự lực cánh sinh như thế nào.

"Tiểu Đan, con đường của chúng ta, không thích hợp với ngươi, con đường thích hợp với ngươi, ngươi nên quay đầu lại nhìn thật tốt, ngươi muốn đi theo chúng ta, nhưng mà, ngươi có từng quay đầu lại, nhìn những hài tử hốc mắt đỏ lên, lệ rơi đầy mặt, bọn họ không còn ngươi, nên đi nơi nào?"

Tiểu Đan nghe vậy, quay đầu lại.

Quả nhiên, tiểu đồng bọn trước kia, đều núp ở ngõ hẻm gần chỗ rẽ, nước mắt ròng ròng, hai mắt đỏ bừng nhìn nàng.

Giờ khắc này, Tiểu Đan cảm thấy, mình rất ích kỷ.

Quay đầu lại nhìn Vô Ưu, "Ta hiểu rõ mình nên làm như thế nào rồi!"

Nhìn trong tay, Thúy Thúy kín đáo đưa hà bao cho nàng, "Thúy Thúy tỷ, những bạc này, ta nhận, hi vọng, có một ngày, chúng ta gặp nhau, ta có thể trả bạc này, lại cho ngươi!"

Thúy Thúy cười, "Tiểu Đan, sống thật tốt, về sau, ta tranh thủ tới Đồ thành thăm ngươi, có được hay không?"

Tiểu Đan gật đầu, lệ rơi đầy mặt.

Vô Ưu thở ra một hơi, xoay người, lên xe ngựa.

Thúy Thúy khoát tay với Tiểu Đan, "Tiểu Đan, sau này còn gặp lại!"

"Sau này còn gặp lại."

Lần tới gặp mặt, sẽ là năm nào tháng nào?

Tiểu Đan không biết, trong nháy mắt khi quay đầu lại, bị mấy hài tử, ôm chặt lấy.

"Tiểu Đan tỷ tỷ."

"Ô ô."

"Tiểu Đan tỷ tỷ, chúng ta thật sợ, ngươi bỏ chúng ta lại, ngươi không cần chúng ta!"

"Tiểu Đan tỷ tỷ, ngươi không được bỏ chúng ta lại, ô ô."

Tiểu Đan nghe, chưa xót không thôi, "Ta sẽ không bỏ các ngươi lại!"

Cũng sẽ không nữa.

Vô Ưu cô nương nói đúng.

Cho dù hôm nay nàng đi, tương lai một ngày nào đó, nhất định sẽ hối hận.

Nhưng hôm nay nàng lưu lại, tương lai một ngày nào đó, nàng còn có thể gặp lại Thúy Thúy, nhìn thấy người thân của nàng.

Thật ra thì, người đối tốt với nàng, rất nhiều, rất nhiều.

Dừng lại ở một đình nghỉ mát ven đường, nghỉ ngơi.

Vô Ưu vừa uống nước, vừa ăn điểm tâm, vừa, nghiên cứu bản đồ với Cung Ly Lạc và Phong Thành Quang.

"Đi qua đường này, sẽ gặp phải một nhóm sơn tặc, tiền bối ngươi xem chúng ta nên đi đường vòng, hay là dùng chút bạc, mua một con đường!"

Cũng hoặc là, phái người chém giết.

Vì dân chúng trừ hại?

Phong Thành Quang trầm tư một lát, "Ly Lạc từng nghĩ tới chiêu an?"

"Chiêu an?"

"Rất nhiều người, làm sơn tặc, chưa chắc đều là người vô cùng hung ác, rất nhiều đều là vì cùng đường, bắt đắc dĩ, mới đi làm sơn tặc!"

Cung Ly Lạc trầm mặc chốc lát, "Vậy trước hết chúng ta ở trong trấn nhỏ này, để Cung Nhất Cung Nhị thăm dò tin tức, rồi mới quyết định!"

"Uh, tốt!"

Trong đình nghỉ mát.

Mạc Cẩn Hàn ngồi đối diện Vô Ưu, từ Đồ thành ra ngoài, Vô Ưu đều không cho hắn sắc mặt tốt.

Mạc Cẩn Hàn cũng không biết mình, rốt cuộc đã trêu chọc gì tổ tông này.

"Ta nói"

"Mạc Cẩn Hàn, không được nói chuyện ở trước mặt ta, ngươi rất đáng ghét, cũng rất phiền, hiểu không?" Vô Ưu nói xong, bỏ bánh ngọt lại, đứng dậy, đi tới xe ngựa.

Mạc Cẩn Hàn bĩu môi.

Nhìn Thúy Thúy, Thúy Thúy khẽ cười yếu ớt, không nói gì.

Cầm bánh ngọt, ăn từng miếng từng miếng.

"Thúy Thúy, ta nói, tình cảm, ngươi cũng xem thường ta?"

"Mạc công tử, không thể nào, ngươi là công tử, ta là nha hoàn của tiểu thư, nhưng mà, Vương Gia nói rồi, ta chỉ là một người nha hoàn của tiểu thư, trừ tiểu thư, ai cũng không thể ra lệnh cho ta làm gì, việc ta phải làm, chỉ cần trung thành với tiểu thư, là tốt rồi!"

"Miệng lưỡi bén nhọn!"

Thúy Thúy luôn luôn như vậy.

Đối với cảm giác của Mạc Cẩn Hàn, từ sau khi hắn bồi Vô Ưu đi đến phủ của Tuyên Văn trưởng công chúa, sau khi quay về, lại để cho Vô Ưu ra tay, mà lúc đó hắn chỉ khoanh tay đứng nhìn, nàng liền xem thường Mạc Cẩn Hàn hắn.

Thúy Thúy nhét toàn bộ bánh ngọt vào trong miệng, sau khi ăn sạch sẽ, cầm đi cho Cung Nhất, Cung Nhị ăn.

"Cung Nhất, Cung Nhị, các ngươi ăn điểm tâm, đứng rồi, có muốn uống chút nước hay không, ta lấy cho các ngươi!"

Cung Nhất, Cung Nhị gật đầu.

Huyện thành nhỏ.

So với Đồ thành, không bằng một phần tư, không tính là phồn hoa, cũng không coi là cần cỗi.

Rất nhiều người lui tới, đều mày chau mặt ủ.

Không có tiếng oán than trời dậy đất, so với tiếng oán than trời dậy đất người còn buồn hơn.

"Tiểu thư, những người này, làm sao vậy?"

Vô Ưu lắc đầu.

Tìm khách điểm trong huyện thành, Cung Ly Lạc để cho Cung Nhất, Cung Nhị đi hỏi thăm.

Vô Ưu lại gọi người làm trong khách điểm, "Tiểu nhị ca, ta hỏi ngươi, huyện thành các ngươi đã xảy ra chuyện gì, tại sao một đường đi tới đây, ta thấy mọi người, sắc mặt đều không phải là rất tốt!"

Người làm nuốt một ngụm nước bọt, không nói gì.

Vô Ưu nháy mắt với Thúy Thúy, Thúy Thúy lập tức lấy ra một thỏi bạc để lên bàn.

"Tiểu nhị ca, ta chỉ là tò mò mà thôi, ngươi hãy nói một chút đi, chỉ cần ngươi nói, thỏi bạc này sẽ là của ngươi!"

Người làm nhìn, thềm thường không thôi.

Nhưng, nhưng

Sau khi đấu tranh trong lòng, người làm vẫn quyết định nói, "Khách quan, ta cho ngươi biết cũng không có việc gì, nhưng mà, ngươi phải đáp ứng ta,

ngàn vạn lần không thể nói ra ngoài, được không?"

"Người nói!"

Người làm nuốt một ngụm nước bọt, mới lên tiếng, "Là công tử của huyện thái gia chúng ta, nhiễm bệnh hiểm nghèo, cần 999 máu trinh của các cô nương như hoa như ngọc, mới có thể chữa trị, hôm nay, rất nhiều nhà có cô nương chưa gả, đều bị mời đi, nhưng mà, đi, mấy ngày trước, còn có tin tức đưa về nhà, sau, liền không có tin tức!"

"Họ đi đâu?"

"Không biết, huyện thái gia nói, người còn rất tốt ở huyện nha, nhưng mà, lại không nhìn thấy, chuyện này, có khuê nữ đi đến huyện nha, cũng nhanh chóng không nhìn thấy, nhưng dân không đầu với quan, nên không dám đi hỏi."

Vô Ưu nhíu mày.

Cảm thấy không tốt.

"Tiểu nhị ca, bao nhiêu cô nương đi rồi?"

"Hơn năm trăm rồi!"

Hơn năm trăm, thật là nhiều.

Vô Ưu cười, "Tiểu nhị ca, cảm ơn người, đây là người nên nhận được!"

"Tạ ơn cô nương, tạ ơn cô nương!"

Người làm vui vui mừng mừng cầm bạc đi ra ngoài.

"Tiểu thư, cảm giác thật quý dị!" Thúy Thúy nói thầm.

Vô Ưu gật đầu, "Trước hết chúng ta chờ một chút, nhìn xem Cung Nhất, Cung Nhị mang tin tức gì về!"

"Ân!"

Lúc ăn cơm tối, Cung Nhất Cung Nhị trở lại.

Bộ mặt hai người đều tức giận, bộ dáng phẫn nộ.

Vô Ưu không nói gì, Thúy Thúy lo lắng, "Cung Nhất, Cung Nhị, thế nào?"

"Thúy Thúy, trước rót nước cho chúng ta uống một ngụm, hạ hỏa trong lòng!" Cung Nhất nói.

Thúy Thúy gật đầu, lập tức rót nước đưa cho Cung Nhất, Cung Nhị.

Vô Ưu nhìn Cung Ly Lạc trầm mặc không nói gì, nhìn Phong Thành Quang, lại nhìn Mặc Cẩm Hàn ngồi một bên.

Nâng chung trà lên, thân nhiên uống.

Cung Nhất Cung Nhị liếc mắt nhìn nhau, "Cung Nhị, người nói!"

Cung Nhị lắc đầu, "Vậy thì người nói đi, miệng người lạnh lợi, ta sợ ta nói không rõ ràng!"

"Nói đi, nói không rõ ràng, ta bổ sung cho người!"

Vô Ưu không ngờ, tin tức Cung Nhất Cung Nhị mang tới, khủng khiếp như vậy, khiến cho nàng cứng rần phun một ngụm nước trà ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Âm mưu ban đầu

"Nơi đó hoàn toàn không phải là phòng cho người ở, mà là một Tửu Tri Nhục Lâm, bên trong nam nam nữ nữ, không mặc quần áo, càng thêm, càng

thêm"

"Phốc."

Vô Ưu phun ra một ngụm nước trà.

Vốn cho rằng sẽ là giết người róc thịt, hoặc là cái khác, đầu ngò, lại là như vậy.

Từu Trì Nhục Lâm

Vô Ưu nhớ tới Trụ vương và Đắc Kỷ.

Tưởng tượng hết bài này đến bài khác.

Cung Ly Lạc vội cầm khăn đưa cho Vô Ưu, lạnh lùng nhìn Cung Nhất, Cung Nhị, "Nói trọng điểm!"

Cung Nhị thu lại lúng túng, nhìn Cung Ly Lạc một chút, lại nhìn Vô Ưu một chút, "Vương Gia, thuộc hạ nói không nên lời!"

Cảnh tượng kia, thật sự không thể tưởng tượng nổi, dù kinh nghiệm của hắn nhiều như vậy, vừa là bên cạnh Cung Ly Lạc, thị vệ xếp hàng thứ hai, nhưng mà, trường hợp đó, hắn xác thực xác thực đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cung Ly Lạc muốn chính là Cung Nhất Cung Nhị nói không nên lời, khoát tay, "Đi xuống đi!"

Cung Nhất, Cung Nhị nghe vậy, như được đại xá, vội vàng lui ra.

Phong Thành Quang đứng lên, "Sắc trời đã tối, lớn tuổi, không thức đêm được, ta đi ngủ đây, các người cũng đi ngủ sớm một chút!" Xoay người, gấp liền tiếp đi ra.

Mạc Cẩn Hàn thấy Phong Thành Quang đã đi rồi, đứng dậy, "Ta cũng đi ngủ, sáng sớm ngày mai gặp!"

Thúy Thúy vội hỏi, "Tiểu thư, còn muốn ăn gì không, Thúy Thúy đi chuẩn bị!"

Vô Ưu khoát tay, "Người đi ngủ đi!"

"Dạ!"

Vô Ưu đợi tất cả mọi người đi ra ngoài, cười nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca."

Cung Ly Lạc nhú mày, "Ừm!"

"Ta muốn đi xem một chút, ca ca, người dẫn ta đi xem một chút đi, có lẽ, có lẽ, có thể." Vô Ưu nói xong, mắt chớp chớp, mới tiếp tục nói, "Có lẽ, chúng ta may mắn, tìm ra nguyên nhân trong đó!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, khẽ lắc đầu, "Ưu nhi, chỗ kia dơ bẩn, người vẫn là đừng đi!"

"Nhưng người ta tò mò, Từu Trì Nhục Lâm, ta còn chưa nhìn thấy qua!"

Cung Ly Lạc bắt đắc dĩ, chỉ có thể thân nhiên gật đầu.

Vô Ưu cười, tiến lên ôm cổ Cung Ly Lạc, ở trên mặt Cung Ly Lạc hung hăng hôn mấy cái, "Ca ca thật tốt, ta đi thay quần áo, một hồi chúng ta sẽ xuất phát!"

Cung Ly Lạc nhìn bóng lưng Vô Ưu, bắt đắc dĩ cười một tiếng.

Biết rõ chỗ đó, dơ bẩn không chịu nổi, nhưng bởi vì không nỡ nhìn nàng nhú mày, không nỡ bỏ qua nguyện vọng của nàng, chỉ có thể mang nàng đi theo.

Chỉ mong, nơi đó, không kinh khủng như lời Cung Nhất Cung Nhị nói.

Vô Ưu trở về phòng, nhanh chóng đổi nam trang, vén tóc lên sau ót, giống như chàng thiếu niên tuấn tú.

Nhưng, sắc mặt hồng hào, môi hồng răng trắng, làn da như ngọc, con ngươi sáng chói rực rỡ, dù mặc nam trang, cũng làm cho Cung Ly Lạc nhìn ngây dại.

"Ca ca, đẹp không?" dien dan {L.Ê Q.U.Ý Đ.Ô.N}

Cung Ly Lạc nghe vậy hồi hồn, gật đầu, "Đẹp mắt, Ưu nhi mặc cái gì đều dễ nhìn!"

Vô Ưu cười, tựa vào bả vai Cung Ly Lạc, "Ca ca, lúc nào thì học được lời ngon tiếng ngọt rồi hả?"

"Không phải lời ngon tiếng ngọt, nói thật!"

"Hay cho một câu nói thật, đi, ca ca, chúng ta đi đến nha môn đi!"

Đêm tối dài đằng đẵng, kéo dài vô hạn.

Ngôi sao giữa đêm khuya, sáng chói rực rỡ.

Cung Ly Lạc cùng Vô Ưu đi tới nha môn của huyện thành nhỏ, xa xa, Vô Ưu đã ngủ thấy hơi thở *.

Cái loại * này, là dơ bẩn tích tụ lại rất lâu, lúc triển miên không có tình yêu nam nữ, chỉ có * trắng trợn *, phát tiết.

Vô Ưu nhũn mày.

Có chút hối hận khi tới đây.

Nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca."

"Muốn trở về?" Cung Ly Lạc hỏi.

"Không phải, ta chỉ là cảm thấy, tà khí oai phong này, nhất định không thể nhân nhượng, ca ca nhất định phải nghĩ biện pháp, tiêu diệt nó!"

Kéo dài như thế, tà khí oai phong này lưu truyền ra ngoài, không chỉ huyện thành nhỏ này sẽ bị hủy diệt, mà là cả Đông quốc, cũng sẽ gặp nạn.

Cung Ly Lạc gật đầu.

Đứng ở trên nóc nhà, mặc dù trong lòng đã đoán trước, nhưng mà, lúc Vô Ưu cùng Cung Ly Lạc tận mắt nhìn thấy, vẫn có chút không nhận được nôn mửa.

Những người đó, có nam có nữ, một đám không ngừng thay đổi trên người hoặc là dưới người, vô cảm vận động.

Vô Ưu nhìn mặt Cung Ly Lạc lạnh lùng, biết Cung Ly Lạc rất tức giận.

Vươn tay cầm thật chặt tay Cung Ly Lạc.

"Trở về thôi!" Âm thanh Cung Ly Lạc lạnh nhạt nói.

Vô Ưu gật đầu, cùng Cung Ly Lạc xoay người rời đi, mà dưới nhà, nam tử núp sau tấm bình phong, lại âm trầm nhếch môi.

Cung Ly Lạc.

Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại tìm đến, lần này, nhất định hài cốt của người cũng không còn.

Lúc rời đi, Vô Ưu cùng Cung Ly Lạc đồng thời cảm thấy, trong không khí có gì đó khác thường.

Loại khác thường đó, đến từ sát thủ, là hơi thở từ vong.

"Ca ca."

"Ưu nhi, cẩn thận!"

Cung Ly Lạc vừa mới nói xong, liền có vô số mũi tên nhọn bay vút đến, mỗi một mũi tên nhọn đều nhiễm kịch độc, trong đêm đen tỏa sáng.

Giống như độc xà, khạc lưỡi rắn.

Cung Ly Lạc Vô Ưu, phi thân lên, tránh khỏi đợt thứ nhất, nhưng ngay sau đó đợt thứ hai, đợt thứ ba, nhanh chóng bắn tới.

Vô Ưu nhìn Cung Ly Lạc, "Ca ca, ta có thể một mình ứng đối, bảo vệ mình thật tốt!"

Cung Ly Lạc lại kéo Vô Ưu ra phía sau mình, vận khí đánh vào những mũi tên độc kia.

Sau lưng, cũng có người giờ nỏ bắn ra những mũi tên nhọn.

Vô Ưu nghĩ đến nội công Phong Thành Quang dạy nàng, vận khí ra ngoài, đánh những mũi tên nhọn trong đợt thứ nhất rớt trên mặt đất.

Sau đó kéo Cung Ly Lạc chuẩn bị đi đến vị trí cao hơn, lại phát hiện trên đỉnh đầu, cũng bị người chặn đường.

Vô Ưu biết, tất cả mọi chuyện hôm nay, đã có người chuẩn bị tốt, chờ nàng và Cung Ly Lạc tự chui đầu vào lưới.

"A."

Cung Ly Lạc quát to một tiếng, toàn thân vận khí, nội lực mạnh mẽ, trong nháy mắt như gọn sóng, chậm rãi lan tỏa ra.

Đến mức, phòng ốc ầm ầm sụp đổ, người, trong nháy mắt bị xé tan.

Trận đấu ngừng lại.

Tất cả chỉ là trong nháy mắt.

Chém giết đã dừng, nhưng, Cung Ly Lạc, thân thể nghiêng một cái.

Vô Ưu lập tức đỡ lấy Cung Ly Lạc, giữ chặt cổ tay Cung Ly Lạc, lo lắng thấp giọng kêu, "Ca ca."

Cung Ly Lạc lắc đầu, "Ta không sao, Ưu nhi, chúng ta mau trở về!"

Vô Ưu gạt đầu, trong lòng oán giận, lại chỉ có thể nâng Cung Ly Lạc lên nhanh chóng đi đến khách điểm.

Cũng trong lúc đó.

Khách điểm

Sau khi Vô Ưu cùng Cung Ly Lạc rời đi, khách điểm cũng bị tập kích.

Người từ bốn phương tám hướng, đều là cao thủ, xuất chiêu chém giết.

Cung Nhất Cung Nhị toàn lực phản kích, còn phải bảo vệ Thụy Thụy, Mạc Cẩn Hàn chỉ có thể tự vệ, cũng may Phong Thành Quang võ nghệ cao cường, nhanh chóng chém giết không ít sát thủ, nắm tay Thụy Thụy, phi thân lên, phân phó nói, "Cung Nhất, Cung Nhị, Thụy Thụy ta mang đi trước, các người mau đi trợ giúp Vô Ưu!"

Khách điểm đã không an toàn, Vô Ưu bọn hắn, có lẽ đã lọt vào bẫy.

Cung Nhất, Cung Nhị nghe vậy, không dám do dự, không có Thụy Thụy, bọn họ ra tay nhanh chóng tàn nhẫn.

Sau một khắc đồng hồ, chém giết kết thúc.

Khách điểm đã sớm biến thành một biển máu, Cung Nhất Cung Nhị liếc mắt nhìn nhau, cho dù Mạc Cẩn Hàn có thể tự bảo vệ mình hay không, phi thân đi tìm Cung Ly Lạc cùng Vô Ưu.

Vô Ưu đỡ Cung Ly Lạc, cảm thấy sau lưng có người nhanh chóng đuổi theo, vịn bắt đắc dĩ hạ xuống, mang theo Cung Ly Lạc xông vào một kỹ viện.

Mị Nương là cô nương đẹp nhất Phụng Tiên lâu, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, hoàn toàn không tầm thường.

Tối nay là đêm đầu tiên của nàng, trong huyện thành nhỏ có không ít người tới, cho dù là chỗ khác, cũng tới không ít, chính là nghĩ, có thể được ở một đêm với Mị Nương, sau đó nghỉ ngơi thật tốt.

Cũng có mấy người chung tình, muốn chuộc thân cho Mị Nương, mang về làm thiếp.

"Thiếp."

Mị Nương nhìn người kiêu diễm trong gương đồng, châm chọc cười một tiếng.

Sinh không gặp thời, phụ mẫu vô tình, ca tấu vô nghĩa, bán nàng mình đến đây, oán được người nào.

Nhưng mà, làm thiếp, làm thiếp.

"Mị Nương, mọi người bên dưới đã chờ lâu, người đã khỏe chưa?" Tú bà của Phụng Tiên lâu, cả người Hoa nương trang điểm lộng lẫy, lắc lư đi tới, không ngừng cười hi hi với Mị Nương.

Gà đẻ trứng vàng của nàng, rốt cuộc cũng có thể đẻ ra tiền.

Mị Nương nghe vậy, không quay đầu lại, cũng không nói một tiếng, mà là cảm than về lòng mày lên, ti mi về lòng mày.

Hoa nương ở một bên nhìn, âm thầm xì một tiếng khinh miệt.

Sẽ phải lập tức ngủ với ngàn người, bị vạ người cười, đắc ý cái gì?

Hừ.

Một lúc lâu, Mị Nương mới quay đầu lại, hỏi, "Nương, đẹp không?"

Hoa nương lập tức cười nhưng trên mặt tất cả đều là nếp nhăn, một tầng lại một tầng son phấn, "Đẹp mắt, đẹp mắt, cực kỳ đẹp mắt!"

"Nương, người đi ra ngoài nói một tiếng, ta đã tốt rồi!"

Hoa nương cười, "Được, được, ta sẽ đi ra ngoài!" Lúc gần đi, vẫn không quên phân phó nha hoàn bên cạnh Mị Nương, hầu hạ cẩn thận.

Thật ra thì, chỉ là sợ Mị Nương chạy trốn.

Nhìn mười mấy người được gọi là hầu hạ, trên thực tế là nha hoàn giám thị, Mị Nương cười lạnh, "Đều đi ra ngoài, ta muốn yên tĩnh một chút!"

"Cô nương"

"Cút!" Mị Nương gầm lên.

Nàng không thể nắm vận mệnh của mình, chẳng lẽ còn không thể quát lớn với mấy nô tỳ sao?

"Các người không ra cũng không sao, một hồi Hoa nương hỏi, ta liền nói, các người chộc ta, bây giờ, chuyện đêm nay, ta không làm!"

Mấy nha hoàn bất đắc dĩ, chỉ đành phải thôi lui.

Nha hoàn đều đi rồi.

Gian phòng rộng rãi, không khí hoa lệ thơm mát, Mị Nương đứng dậy, nhìn xung quanh.

Cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía xà ngang.

Nếu chết đi, sẽ như thế nào?

Là bị tiên thi (đánh vào xác chết), hay là bị ném vào bãi tha ma, hay là.

Từ trong rương lấy ra một đoạn vải, ném lên xà ngang.

Đoạn vải này là do nàng tự tay làm, sớm chuẩn bị vì hôm nay, nhưng không nghĩ.

"Ha ha, ha ha."

Di chuyển ghế, đứng lên ghế, thắt nút, để cổ vào.

Liền nhìn thấy một nam tử mặc tử y, đỡ lấy một nam tử mặc tử y bị thương, từ cửa sổ tiến vào gian phòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Âm mưu ban đầu (tt)

Vô Ưu nhìn Mị Nương, nhú nhú, đỡ Cung Ly Lạc ngồi xuống, "Ca ca, người trước ngồi xuống!"

Cung Ly Lạc gật đầu.

Vô Ưu xoay người, đi tới bên bàn, tự nhiên rót nước, cẩn thận đút cho Cung Ly Lạc uống.

"Ca ca, uống chậm một chút!"

Mị Nương vẫn ngây ngốc đứng ở trên ghế, nhìn Vô Ưu ở bên trong phòng của nàng, trấn định tự nhiên, hoàn toàn không xem nàng tồn tại.

Mà Vô Ưu từ sau khi nhìn Mị Nương một cái, thì không nhìn Mị Nương nữa, tự nhiên chăm sóc Cung Ly Lạc.

"Ca ca, muốn nằm trên giường một hồi hay không?"

Cung Ly Lạc lắc đầu.

Giường, là giường của người khác, hơn nữa giường này, ngủ trên đó là một nữ tử.

"Nhưng" Vô Ưu muốn khuyên.

"Ưu nhi, ta không sao, một hồi ta vận công điều khí, ngươi không được để cho người khác đến gần ta, hiểu chưa?"

Vô Ưu nhìn sắc mặt Cung Ly Lạc dần dần trắng bệch, gật đầu, "Ca ca, ta hiểu!"

Lại xoay người đi tới bên giường, kéo chăn của Mị Nương, xếp lung tung, để dưới đất, "Ca ca, trên đất lạnh, ngươi ngồi ở trên chăn vận công đi!"

"Ân!"

Cung Ly Lạc gật đầu, để Vô Ưu đỡ hất ngồi xuống, vận công chữa thương.

Vô Ưu mới nhìn Mị Nương, "Ngươi không chết sao?"

"Ta." Mị Nương cà lăm.

Lúc Vô Ưu mở miệng, nàng đã biết rõ, Vô Ưu là nữ tử, nhưng mà, không nghĩ tới, Vô Ưu thích ứng trong mọi tình cảnh như vậy.

Đột nhiên có chút uất ức.

Đúng, uất ức.

Huynh đệ tỷ muội trong nhà rất đông, bởi vì rất xinh đẹp, đầu tiên phụ mẫu đã nghĩ đến sẽ bán nàng, vì vài đồng tiền, liền bán nàng cho kỹ quán này.

Mười năm nay, vì sinh tồn, vì không muốn sớm tiếp khách, nàng khổ sở luyện tập tất cả, nhưng không ngờ, không có một nam tử nào, nguyện ý cưới nàng về nhà làm thê, mà không phải thiếp.

Chỉ là, hôm nay nhìn Vô Ưu, Mị Nương đột nhiên cảm thấy, rất uất ức.

Nam tử kia, nhìn một cái cũng biết, cực kỳ yêu nữ tử trước mặt.

Mà nữ tử trước mặt, dáng dấp kiều diễm như hoa, quốc sắc khuynh thành.

Mà mình, ở trước mặt nàng, trong nháy mắt chỉ là dung chi tục phấn (người tầm thường).

"Ngươi sao vậy, nếu như muốn chết, cũng nhanh chết đi, nếu như không muốn chết, xin cho ta mượn cầm của ngươi dùng một chút!"

"Cầm?" Mị Nương kinh ngạc.

Muốn cầm làm gì? diện . đàn . le, quý, don

"Thế nào, chẳng lẽ, ngươi không có dùng cầm sao?" Vô Ưu nhíu mày.

Chẳng lẽ, kỹ nữ ở Đông quốc không đánh đàn xướng khúc sao?

"Không, ta dùng cầm, ta có cầm, nhưng mà, vì sao ta phải cho ngươi mượn?"

Vô Ưu cười lạnh, "Nếu ngươi cho mượn, ta nợ ngươi một nhân tình, nếu ngươi không cho mượn, ta giết chết ngươi, tự mình lấy, cũng có thể!"

"Làm sao ngươi có thể lạm sát kẻ vô tội như vậy?"

"Lạm sát kẻ vô tội?" Vô Ưu châm biếm.

Nhìn trong con ngươi Mị Nương, tất cả đều là châm chọc.

"Ngươi cũng coi thường mạng sống của mình, ta chỉ là giúp ngươi một tay, tại sao gọi là lạm sát kẻ vô tội, nhưng thật ra ta đang làm chuyện tốt!"

Mị Nương tức giận nhìn Vô Ưu, lại không phản bác được lời nói của Vô Ưu, nước nờ nghẹn ngào ra tiếng, "Ngươi cho rằng ta muốn chết sao, nếu không phải đến bước đường cùng, một con đường lui cũng không có, tại sao ta phải đi tìm cái chết?"

Mị Nương vừa khóc, Vô Ưu liền lo lắng Cung Ly Lạc bị quấy rầy, găm lên, "Không cho khóc, khóc nữa ta giết chết ngươi, đi, lấy cầm của ngươi ra, còn nữa, không phải là chuộc thân thôi sao? Chỉ cần ngươi giúp ta... ta giúp ngươi chuộc thân!"

"Cái gì?"

Mị Nương đầu tiên là bị hù dọa, ngay sau đó kinh ngạc nhìn Vô Ưu.

Nàng nói, giúp nàng chuộc thân?

"Ta nói, chỉ cần ngươi làm theo lời ta nói, ta giúp ngươi chuộc thân, như thế nào?"

Vừa nghe Vô Ưu nói những lời này, Mị Nương cũng không quản Vô Ưu là nói thật, hay là nói dối, ra sức gật đầu.

"Được, được, đây chính là ngươi nói, ngươi nói, cần ta làm cái gì, ta... ta."

Vô Ưu thấy Mị Nương kích động như vậy.

Nhìn Mị Nương ăn mặc xinh đẹp quyến rũ, tối nay sợ là phải tiếp khách.

Nghĩ đến là nàng không muốn tiếp khách, mới muốn tự sát.

"Lấy cầm của ngươi đưa cho ta, sau đó cầm miệng!" Vô Ưu lạnh giọng nói.

Thật sự không thích nữ tử khóc lóc rồi rít.

Mị Nương nghe vậy, lập tức giơ tay lên che môi, xoay người đi vào gian trong, từ bên trong một hộp gấm, lấy ra một thanh cầm.

Ôm tới trước mặt Vô Ưu, đưa cho Vô Ưu, rồi lại rút trở về, "Cô nương, nhưng ngươi ngàn vạn lần nói chuyện phải giữ lời!"

Cây cỏ cứu mạng duy nhất.

Dù cho vô cùng mỏng manh, Mị Nương cũng muốn bắt được.

Vô Ưu nhìn Mị Nương, thấy trong con ngươi của Mị Nương, tất cả đều là chờ đợi, ân ân thiết thiết (tha thiết).

Cả người, vừa khản trương, lại có một loại khát vọng được sống lại, cùng hướng về tương lai.

Cho tới bây giờ Vô Ưu không biết, trong mắt của một con người, có thể thấy được nhiều thứ như vậy.

Tâm bỗng dưng trầm xuống.

Gật đầu.

Mị Nương nhất thời cảm động không thôi, "Cô nương, ngươi... ngươi, yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho người khác tới gần nơi này, cho dù phải liều mạng của ta, chỉ là, ngươi đồng ý với ta, ngươi nhất định phải nhớ, nhất định phải giúp ta chuộc thân, có được hay không?"

"Ân!"

Mị Nương cười, nhét thanh cầm vào trong ngực Vô Ưu, "Cô nương, ngươi nhớ, ta... ta."

Mị Nương nghĩ, có lẽ phá thân, tất nhiên nàng không đáng giá, nhưng cũng có thể tiết kiệm được một chút bạc cho Vô Ưu.

Nhưng mà, nàng cũng để dành được không ít bạc, thêm vào, hi vọng sẽ lớn hơn.

Xoay người, đi ra ngoài.

"Ngươi đi đâu?" Vô Ưu hỏi.

Mị Nương nghe vậy, quay đầu lại nhìn Vô Ưu, "Ta, tối nay là đêm đầu tiên của ta, ta... ta."

"Tại sao?" Vô Ưu không hiểu hỏi.

Không phải đã nói, sẽ giúp nàng chuộc thân rồi sao?

Mị Nương nhìn Vô Ưu, hốc mắt đỏ ửng, "Cô nương, đã từng có người muốn giúp ta chuộc thân, nhưng mà, nương ra giá quá cao, người đó liền, liền. . . ."

Người kia nói về nhà lấy bạc, cách mấy ngày sẽ tới.

Nhưng đã đi mười mấy ngày, cũng không thấy người đến.

Người bạc tình trên thế gian, lại nhiều như vậy.

Nhưng Mị Nương, trong lòng, vẫn hy vọng như cũ, hẳn sẽ tới.

Cho dù một ngày đó, vĩnh viễn cũng sẽ không tới, giống như Vô Ưu.

Có lẽ, chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng nàng đã chờ đợi rất lâu, đi ra khỏi cánh cửa này, tỉnh mộng, Vô Ưu chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng Mị Nương sẽ nhớ, trong mộng, có một cô nương nữ giả nam trang, đồng ý giúp nàng chuộc thân.

Không có kêu nàng làm nô tỳ.

"Người cho rằng, ta là người như vậy?"

Mị Nương cười, lắc đầu, "Cô nương, nếu ta không đi ra ngoài, một hồi tất cả mọi người sẽ tới đây, người yên tâm, ta tin tưởng người, ta tin tưởng người."

Vô Ưu nhìn Mị Nương.

Trong con người của Mị Nương, tất cả đều là khao khát tin tưởng.

"Ta còn chưa biết người tên gì?" Vô Ưu thấp giọng kêu.

Một góc trong Mị Nương rung động, môi run rẩy, nói không ra một chữ, nước mắt không tiếng động không ngừng rơi.

Tên gì?

Đã từng được gọi là Nhị Nữ, đi tới Phụng Tiên lâu gọi là Mị Nương, nàng vì mình lấy tên là Khiết Ái.

Giữ mình trong sạch.

"Ta."

Vô Ưu nhìn Mị Nương rồi rầm, âm thanh lạnh nhạt nói: "Người tại hồng trần, thân bất do kỷ, nhưng, mệnh là do mình không phải trời, đã có hi vọng, thì cố gắng đi thực hiện!"

Mị Nương gật đầu, "Ta tên là Mị Nương, nhưng ta hi vọng, có một ngày, ta có thể nói cho người biết, ta tên là Khiết Ái!"

Khiết Ái?

Giữ mình trong sạch!

Vô Ưu đã hiểu.

"Tốt!" Vô Ưu nói xong, nhìn Cung Ly Lạc một chút, mới lên tiếng, "Nhớ kéo dài thời gian, chỉ cần ca ca ta chưa thương xong, ta lập tức tới tìm người!"

Mị Nương cười, lau khô nước mắt, ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa.

Nha hoàn vội hỏi, "Cô nương, mới vừa rồi người ở bên trong, nói chuyện cùng ai?"

Mị Nương giận, đánh một cái tát sang, "Câm miệng, rõ ràng chỉ có một mình ta, làm sao nói chuyện cùng người khác, thế nào, ta còn là thanh quan, cũng không chào đón ta sao?"

Nha hoàn bị đánh rất uất ức, che mặt, không dám nhiều lời.

"Hừ!" Mị Nương hừ lạnh một tiếng, quát lớn, "Còn sững sờ ở đó làm gì, còn không đi?"

Con người khề đảo qua, "Hay là, một hồi Hoa nương trách tội xuống, người gánh vác?"

"Nô tài không dám!"

Gánh vác, ai gánh vác nổi?

"Không dám là tốt rồi, đi cùng ta!"

"Dạ!"

Mười nha hoàn, chỉ đành phải, đi theo sau lưng Mị Nương.

Tiền sảnh của Phụng Tiên lâu, đám đông đã sớm bắt đầu khởi động, mọi người ngẩng đầu chờ đợi, chờ hoa khôi của Phụng Tiên lâu, Mị Nương đến.

Nhưng, chờ đợi lại chờ đợi, vẫn không thấy Mị Nương.

Mọi người giận, vỗ bàn, ném ghế, đập bẻ bầu rượu.

Hoa nương lời ngon tiếng ngọt, nhưng căn bản không ai nghe.

Hoa nương giận, "Người đâu, đi mời Mị Nương tới!"

Mị Nương, những năm này, nhìn như khuất phục, trong nội tâm, vẫn muốn được chuộc thân như cũ, rời khỏi Phụng Tiên lâu, hôm nay, vô luận như thế nào, nàng đều phải khiến Mị Nương bị phá thân.

Quyết định không thể để nàng tiếp tục như vậy.

Nếu không, ngày nào đó để cho nàng trốn thoát.

Ầm ỉ xôn xao, trong nháy mắt yên tĩnh lại, Hoa nương ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Mị Nương đứng ở lầu hai, hoa dung ngọc mạo, duyên dáng yêu kiều.

Khỏe miệng nở một nụ cười, nụ cười này, cũng giống như -trong quá khứ, đều là vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hôm nay, nhiều hơn một phần nhân tình.

Có gì đó không đúng.

Nhưng, Hoa nương không có suy nghĩ nhiều.

"Các vị, các vị, hôm nay hoa khôi của Phụng Tiên lâu chúng ta, Mị Nương đấu giá đêm đầu tiên của mình, giá bắt đầu là một vạn lượng, không giới hạn!"

Mọi người nghe vậy, ồn ào muốn hô giá.

Mị Nương nở một nụ cười, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, "Các vị đại gia, Mị Nương hữu lễ, hi vọng các vị đại gia, về sau chiếu cố Mị Nương nhiều hơn, tại lúc này, Mị Nương vì mọi người, hiến một điệu nhảy, cảm tạ các vị đại gia, những năm qua, đã ưu ái Mị Nương!"

"Được, được, tốt."

Mị Nương cười, nhảy múa một khúc.

Nhẹ tựa chim hồng.

Giống như tiên tử, nhẹ nhàng tung bay.

Gian trong.

Vô Ưu có cảm, đã chiếm tiên cơ.

"Ca ca, người chữa thương thật tốt, ta lên nóc nhà!"

Không đợi Cung Ly Lạc lên tiếng, thoát ra cửa sổ, bay người lên trên nóc nhà, mà những người truy sát kia, đã đuổi tới.

Vô Ưu nhìn, cười lạnh.

Đám đả thương Cung Ly Lạc, hôm nay, tất cả bọn hắn phải chết sạch, ngày khác, nhất định phải cho người thiên đao vạn quả (lóc từng miếng thịt), chết không có chỗ chôn.

Bàn tay trắng nõn gảy dây đàn, tiếng đàn bỗng bèn, nhẹ nhàng hư vô, nhẹ như muối kê, giống như không tồn tại, nhưng, chỉ trong nháy mắt, tiếng đàn giống như lưỡi lê (*) bén nhọn, giết người trong vô hình, đoạt mệnh trong ngàn dặm.

(*) Thử dao dài có mũi nhọn cắm vào đầu súng dùng để đâm.

Gần như trong nháy mắt, đã lấy đầu người.

Trong nháy mắt tiếng đàn biến hóa, âm thanh giống như u hồn dưới địa ngục, hấp dẫn hồn phách của con người, làm lòng người sợ hãi.

Khiến cho trong nháy mắt thi thể, tan thành mây khói, giống như khói xanh biến mất không thấy gì nữa.

Tiền sảnh của Phụng Tiên lâu.

Không khí say sưa. d d L'Ê Q'U'Ý Đ'Ô'N

Mị Nương đã khiêu vũ, ca hát, vẽ tranh, ngâm thơ, cũng tìm không được phương pháp kéo dài thời gian nữa.

Cười, treo ở trên miệng, còn khó coi hơn khóc.

Hoa nương chào hỏi mọi người, ra giá.

Mị Nương nghiêng đầu, nhìn hướng gian phòng của mình, vẫn không thấy cô nương kia đến đây.

Tâm đau đớn.

Không, sẽ không, nàng nhất định sẽ đến.

Nhìn Đông Thanh bên cạnh một chút, đây là nha hoàn duy nhất nàng có thể tin tưởng. "Người đi vào phòng ta xem một chút, có người hay không?"

Đông Thanh kinh ngạc, gạt đầu, lặng lẽ đi xuống.

Không bao lâu, Đông Thanh trở lại, Mị Nương mừng rỡ nhìn, Đông Thanh không nhận ra lác đầu.

Đi rồi.

Đi rồi.

Mị Nương nở một nụ cười.

Nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Vốn đã nói rồi, nói rồi.

Mị Nương, người đứng là người có mệnh khổ, vẫn không thể thoát khỏi chỗ nước bùn này. Bên kia, đêm đầu tiên của Mị Nương, bạc đã tăng tới năm vạn một ngàn ba trăm lượng.

Mắt Hoa nương cười nhưng tất cả đều là nếp nhăn, cười khanh khách như gà mẹ.

Hơn năm vạn hai.

Chắc chắc chắc.

Bao nhiêu năm qua cũng không bồi dưỡng ra được một người như thế.

Gà đẻ trứng vàng, gà đẻ trứng vàng.

"Năm vạn một ngàn ba trăm lượng lần một."

"Năm vạn một ngàn ba trăm lượng lần hai."

Hết giá, là một nam nhân trên năm mươi tuổi, một bụng thịt mỡ, cả người kim quang lấp lánh làm thế nào cũng không che được cả người xấu xí đến buồn nôn, miệng cười đầy ác khí.

Răng nanh vàng tỏa sáng lấp lánh.

Hoa nương nhìn, "Có người mở lại giá hay không, nếu không có, Mị Nương của chúng ta, sẽ về vị Trình gia này."

Thấy thật không có người ra giá, Hoa nương hơi thất vọng, mở miệng nói, "Năm vạn một ngàn ba trăm lượng."

"Ta ra mười vạn lượng."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sùng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Vô ưu ra tay

Mười vạn lượng

Hoa nương vừa nghe con số này, thật sự rất hưng phấn.

Đâu chỉ là hoa khô, rõ ràng chính là Kim Phượng Hoàng, hôm nay được giá cao như vậy, về sau cũng sẽ không quá thấp.

Giương mặt cười đầy nếp nhăn, xoay người, nụ cười trên mặt, cứng đờ.

Trong lòng, nhất thời lạnh lẽo thấu xương.

Hỗn Thế Ma Vương (ma vương hại đời) này trở về từ khi nào?

Nàng nhớ, hắn đã đi đến kinh thành, không có ở huyện thành, mới sống chết ép Mị Nương đáp ứng.

Nhưng đâu nghĩ đến, Hỗn Thế Ma Vương này trở lại.

Cười, không hề thật lòng.

Gian nan bước đi, từng bước từng bước đi về phía nam tứ, "Ai ôi, Chu thiếu gia, trở về từ khi nào, sớm biết, sớm biết Chu thiếu gia trở lại, nhất định đưa thiệp mời đến cho Chu thiếu gia, tối nay là ngày vui của Mị Nương, tại sao có thể không có Chu thiếu gia!"

Hoa nương nói xong, cười, cười còn khó coi hơn khóc.

Mười vạn lượng.

Phi. diee quy>y don>n

Chu thiếu gia này, chỉ biết khai ngân phiếu khổng (nói suông).

Ở huyện thành này, đêm đầu tiên của hoa khô ở mỗi một kỹ quán, hắn đều đi đến đưa ra giá cao, nhưng hoa khô bị hắn làm bẩn, cũng không thấy hắn giao bạc.

Từ đầu hắn đã không muốn giao bạc.

Mà hoa khô này, ở trong mấy ngày đó, đều sẽ bị hắn chơi đùa đến chết đi sống lại, hoa khô da mịn thịt mềm, người nào không phải nghĩ dưỡng sức mấy tháng, mới có thể tiếp khách lần nữa.

Hắn quả thật chính là một kẻ mất trí, ý có biểu cô là Hoàng quý phi, ở huyện thành này muốn làm gì thì làm, vô pháp vô thiên.

Chu Thiếu Vũ nhìn Hoa nương, nhếch môi cười lạnh, "Hoa nương, mặc dù, ta biết rõ những lời này của ngươi là giả, chỉ là, nghe lời nói dối cũng rất thoải mái, a ha ha."

Liều lĩnh mà cười, bước lên trước, đi tới trước mặt Mị Nương.

Cười, dâm tà.

"Mị Nương, tối nay, ngươi sẽ là người của Chu Thiếu Vũ ta, thế nào, vui mừng sao?"

Mị Nương nhìn Chu Thiếu Vũ, thản nhiên nhếch môi, "Chu thiếu gia, ngươi ra vàng thật bạc trắng sao?"

Mị Nương vừa dứt lời, trong nháy mắt không khí vô cùng lạnh lẽo.

Chu Thiếu Vũ lạnh lùng nhếch môi, xoay cổ vài cái, tiếng rắc rắc vang dội.

Nghiêng đầu quát Hoa nương, "Hoa nương, bản thiếu gia, đã từng thiếu bạc của ngươi sao?"

Hoa nương nuốt một ngụm nước bọt, thăm mắng Mị Nương không hiểu chuyện, vội vàng tiến lên, "Không không không, làm sao Chu thiếu gia lại thiếu bạc của ta, Mị Nương, không được nói bậy, mau nhận lỗi với Chu thiếu gia!"

Chu Thiếu Vũ cười.

Ngang ngược càn rỡ.

Mị Nương nhìn Chu thiếu gia, "Nhận lỗi, tại sao phải nhận lỗi, Hoa nương, mười vạn lượng bạc, ta cũng chưa nhìn thấy, tại sao phải nhận lỗi với Chu thiếu gia?"

"Ngươi." Ngược lại Chu Thiếu Vũ không nghĩ tới, Mị Nương xương cứng như vậy.

Giận, giờ tay.

Ngay sau đó nặng nề hạ xuống, ha ha ha cười to, "Mị Nương, được, rất tốt, đủ kiên cường, vừa vặn, gia chi thích cô nương kiên cường, khi dạy dỗ, sẽ hăng hái hơn!"

Dứt lời, liền vươn tay ôm eo Mị Nương.

Bàn tay bóp chặt eo Mị Nương, dùng sức, lại dùng sức.

Mị Nương bị đau, muốn đẩy Chu Thiểu Vũ ra, nhưng, làm thế nào cũng đẩy không ra.

"Mị Nương, không biết người có nghe qua một câu nói, đó chính là đánh là tình, mắng là yêu, tối hôm nay, sẽ đánh chửi người thật tốt, chứng minh là gia yêu người!"

Mị Nương giãy giụa.

Trong đại sảnh có nhiều người như vậy, nhưng không có một người tiến lên giúp nàng, mở miệng cầu tình vì nàng, càng đừng nói là cứu nàng.

Một đám câm như hến, chẳng dám thở mạnh.

Cứ khuất phục như vậy sao?

Không, không được.

Cô nương đó nói, kêu nàng kéo dài thời gian, cô nương đó đã nói.

Đã như vậy, nàng nhất định phải làm được.

Đột nhiên Mị Nương cười với Chu Thiểu Vũ, mặt cười như hoa, "Chu thiếu gia, người chắc chắn đánh là tình, mắng là yêu sao?"

"A ha ha, dĩ nhiên!"

Gần như trong nháy mắt khi Chu Thiểu Vũ dứt lời, Mị Nương giờ tay, hung hăng tát Chu Thiểu Vũ một cái.

Trong lúc Chu Thiểu Vũ kinh ngạc, Mị Nương lại giờ tay, khí thế sét đánh không kịp bưng tai lại tát hấn một cái.

"Người" Chu Thiểu Vũ giận dữ.

Tiền nhân đáng chết.

Dám động thủ đánh hấn, chán sống.

"Chu thiếu gia, không phải người đã nói, đánh là tình, mắng là yêu sao? Người xem, Mị Nương hung hăng tát người hai cái, có thể thấy được là Mị Nương rất yêu người đấy!"

Chu Thiểu Vũ che mặt của mình, khiếp sợ nhìn Mị Nương, lửa giận lên cao.

Lớn như vậy, còn chưa có người dám động thủ đánh hấn.

Hơn nữa hiện giờ, Chu gia là quý nhân. Giờ tay muốn đánh Mị Nương, ngoài cửa lại truyền đến một hồi tiếng cười, mọi người nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một tử y công tử, một tay cầm chiết phiến (quạt giấy), một tay vuốt râu dưới mũi, xiêm y bông bành đi vào.

Một nữ tử đi theo phía sau, ôm trường cầm, hai nam tử cánh tay lớn eo thô sắc mặt nghiêm túc.

Tiếng cười phát ra từ nam tử mặc áo tím.

Chu Thiểu Vũ vốn đã rất căm tức, lại thấy nam tử cười, cảm thấy quyền uy của mình bị người khác khiêu khích.

Cộng thêm huyện thành này vẫn là địa bàn của Chu Thiểu Vũ hấn, hiện giờ biểu cô lại làm Hoàng thái hậu.

"Người là ai?" Vành vào tự đắc hỏi.

Nam tử mặc áo tím chính là Vô Ưu, ôm cầm chính là Thúy Thúy, hai nam tử bên cạnh là Cung Nhất Cung Nhị.

Vô Ưu châm biếm, không nói gì.

Cung Nhị dẫn đầu mở miệng, "Người tính là gì, lại hỏi tước danh của công tử nhà ta!"

Không quan tâm, trước khi Chu Thiểu Vũ còn chưa kịp nổi đóa, tiến lên, tát bốp bốp bốp mấy cái đánh cho mắt Chu Thiểu Vũ đầy sao, lỗ mũi chảy máu.

"Người."

Chu Thiểu Vũ kêu lên, người của hắn, lập tức tiến lên, muốn báo thù cho Chu Thiểu Vũ.

Cung Nhất lạnh tay lẹ mắt, lập tức ném một cái, đánh ngã một, mười mấy lâu la của Chu Thiểu Vũ, không bao lâu đã bị Cung Nhất đánh đứt tay và chân, ngã xuống đất, thống khổ rên rĩ.

Từ đầu đến cuối, Vô Ưu đối với chấn động Cung Nhất Cung Nhị gây ra, thờ ơ, vuốt râu, phe phẩy cây quạt, cất bước đi tới chỗ ghé dựa, ngồi xuống.

Hoa nương đã sớm bị dọa sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, không biết ra sao mới tốt.

Mị Nương vừa nhìn đã nhận ra Vô Ưu.

Có người, giống như một ngọn đèn sáng, cho dù ở địa phương nào, luôn có thể lập tức chiếu vào chỗ tối tăm nhất.

Cho dù nàng ăn mặc như thế nào, Mị Nương cũng có thể nhận ra ngay, nữ tử cười châm chọc, cười khí phách, cười không chút kiêng kỵ này, là tới cứu nàng.

Hơn nữa lúc nhìn thấy Vô Ưu ngoắc mình, cả người Mị Nương cũng run rẩy.

Từng bước từng bước đi về phía Vô Ưu, trước mặt Vô Ưu, khẽ phúc thần, "Mị Nương gặp qua., công tử!"

Vô Ưu nhìn Mị Nương, nở một nụ cười.

Ngược lại là một nữ tử thông minh.

Đóng cây quạt lại, cột nhả nâng cầm Mị Nương lên, đánh giá Mị Nương cẩn thận, mới lên tiếng, "Không hổ là hoa khôi của Phụng Tiên lâu, quả thực xinh đẹp!"

Trong nháy mắt Mị Nương đỏ mặt.

Hai mắt nhìn Vô Ưu, chờ đợi không thôi.

Vô Ưu cười, đưa tay nắm tay Mị Nương, nhu nhược không xương, nhẵn nhụi như ngọc, không giống tay của mình, vô cùng thô ráp.

Mị Nương kinh ngạc.

Để Vô Ưu tùy ý động tay động chân với nàng.

Vô Ưu nhìn Hoa nương, âm thanh lạnh nhạt mở miệng, "Hoa nương, ta tính toán chuộc thân cho Mị Nương, ngươi xem, cho ngươi bao nhiêu bạc thì thích hợp?"

"Chuyện này."

Hoa nương do dự.

Để cho Mị Nương rời khỏi Phụng Tiên lâu, hay là lưu lại Phụng Tiên lâu?

Nhưng hôm nay, Triệu Thiểu Vũ đối với Mị Nương như hổ rình mồi, lưu lại, chỉ sợ là họa chứ không phải phúc.

Hoa nương nghĩ tới đây, ở trong lòng đã bắt đầu tính toán, lại thấy cách ăn mặc của Vô Ưu không tầm thường, ngay cả nha hoàn đi theo ôm cầm cũng đeo vàng đội bạc, giống như tiểu thư nhà giàu, hai tùy tùng kia lại một thân võ nghệ, có lẽ là công tử của gia đình giàu có nào đó.

Tuy là người nhà quê, lại dám ra tay dạy dỗ Chu Thiểu Vũ, chắc hẳn lai lịch không nhỏ.

Vội cười lên, tiến lên, "Công tử, Mị Nương của chúng ta là cô nương tốt nhất ở Phụng Tiên lâu, cho nên."

Vô Ưu không kiên nhẫn giơ một ngón tay lên.

Một.

Một vạn lượng?

Mười vạn lượng?

Hay là giả trên trời, một triệu lượng?

Nghĩ đến một triệu lượng, Hoa nương nhất thời cảm thấy, không thể tin, vừa muốn mở miệng, Vô Ưu thân nhiên mở miệng, "Một lượng bạc, mua Phụng Tiên lâu của ngươi và trong Phụng Tiên lâu, tất cả cô nương!"

"A."

"A."

"Trời."

Một lượng bạc, vị công tử này cũng dám mở miệng, nghĩ huyện thành này là hậu hoa viên nhà hắn, muốn náo như thế nào, thì cứ náo như vậy sao?

Sau khi Hoa nương kinh ngạc, âm u cười lạnh, "Công tử, ngươi đang nói đùa sao?"

"Nói đùa?" Vô Ưu hừ lạnh, chiết phiến xoay một tiếng mở ra, nhẹ lay động, "Ta cũng không có nói đùa!"

Hoa nương cẩn thận đánh giá Vô Ưu, trong đại sảnh, mọi người chẳng dám thở mạnh, thậm chí có người muốn rời khỏi, lại phát hiện bên ngoài Phụng Tiên lâu, có hai chiếc xe ngựa, trên hai xe ngựa, đều là nam tử cao lớn đứng thẳng tay cầm kiếm, thân mặc hắc y, đeo mặt nạ.

Ngay sau đó chợt dạ khiếp đảm lui về đại sảnh.

Vô Ưu nhìn Hoa nương, âm thanh lạnh nhạt nói: "Nếu như ngươi thức thời, một lượng bạc, giao Phụng Tiên lâu ra, hôm nay sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu hôm nay ngươi không thức thời, uhm hừ."

Gần như vừa dứt lời, một thanh chủy thủ trượt vào trong tay Vô Ưu, Vô Ưu nhanh chóng giờ tay, chủy thủ xẹt qua dưới cổ Hoa nương, lúc tay vurun sang một bên, đầu chủy thủ nhỏ từng giọt máu.

"A. " d ấ l..ê qu...ý đồ...n

Sau khi Hoa nương bị đau, thét chói tai.

Hai tay che cổ của mình thật chặt, khiếp sợ, hoảng sợ nhìn Vô Ưu.

Cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch, nói không nên một câu hoàn chỉnh.

Một bên, Thúy Thúy lập tức lấy khăn tay ra đưa cho Vô Ưu, Vô Ưu nhận lấy, không chút để ý lau chùi vết máu trên chủy thủ.

"Lần đầu tiên, ta còn thủ hạ lưu tình, để cho ngươi sống, lần sau, vận số cũng không tốt như vậy!"

Hoa nương mạnh mẽ áp chế nỗi sợ hãi, mới lên tiếng, "Phụng Tiên lâu này, ta không làm chủ được!"

Không làm chủ được?

Vô Ưu nhíu mày, "Phải người đi gọi người có thể làm chủ ra!"

Hoa nương nghe vậy, nháy nháy mắt với Quy nô ở bên cạnh, Quy nô lập tức chạy ra ngoài.

Chạy ra khỏi Phụng Tiên lâu, lại nhìn thấy bên ngoài Phụng Tiên lâu, có một loạt hắc y nhân thì bị dọa sợ đến mức thiếu chút nữa tiểu trong quần.

Quay đầu lại, nhìn Vô Ưu, ngồi ở trên ghế, trêu đùa Mị Nương, nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng chạy đến một trạch viện hoa lệ.

Nhưng.

Trong đêm tối, một bóng dáng quỷ mị, đi theo sau lưng Quy nô, lặng yên không một tiếng động.

Trạch viện hoa lệ.

Quy nô tiến lên gõ cửa.

Cửa kết một tiếng mở ra, "Ngươi tìm ai?"

"Ta tìm."

Quy nô còn chưa nói xong, người mở cửa đã mở miệng trước, "Ngươi tìm làm người!"

Ngay sau đó, cửa cách một tiếng đóng lại.

Quy nô sờ lỗ mũi một cái, quay đầu lại, sau lưng không có một bóng người.

Nhưng, hấn vốn không đi nhầm?

Bên ngoài Phụng Tiên lâu.

Cung Ly Lạc ngồi trong xe ngựa, xiêm áo bị cởi ra, Phong Thành Quang nhanh chóng hạ châm cho Cung Ly Lạc, châm đâm vào tử huyệt của Cung Ly Lạc.

"Có khỏe không?"

Cung Ly Lạc từ từ nhắm mắt, sắc mặt bình tĩnh, âm thanh lạnh nhạt, "Không sao, cứ việc hạ châm đi!"

Phong Thành Quang khẽ hít vào, "Lần sau cũng không thể như vậy, dù sao trong thân thể ngươi, còn có kịch độc, sơ sót một cái."

Cung Ly Lạc nghe vậy, mở mắt ra, liếc mắt nhìn Phong Thành Quang, "Đau đớn phải chịu vào giờ phút này, so với Vô Ưu bị thương ở trước mặt ta, không bằng một phần ngàn vạn."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Thủ đoạn tàn nhẫn

Phong Thành Quang nghe vậy, từ khiếp sợ đến thoải mái, trong nháy mắt, cười thầm.

"Nha đầu chịu đựng suốt những năm qua, không hề phí công!"

Mười năm, chưa từng nhiều lời, cho dù đau, khổ, con đường khôi phục gặp nhiều khó khăn, nàng cũng không than một tiếng.

Ngay cả người oai phong trong giang hồ, lòng dạ độc ác, kiến thức rộng rãi như hấn cũng không nhận được cực kỳ bội phục người còn nhỏ tuổi như nàng.

Rốt cuộc là thù hận gì, yêu gì, nhớ thương gì, khiến cho nàng ra sức tới vậy.

Cho nên, hấn đi dò hỏi.

Khi hấn mang tin tức Cung Ly Lạc còn sống về cho nàng thì nàng một câu cũng không nói, chỉ gặt gao nắm chặt quả đấm, ngẩng đầu nhìn trời, con ngươi trong suốt rục rờ.

Về sau nàng lại liên tiếp chế ra đồ chơi hiếm lạ, nhưng cứ không cho hấn nhìn, không cho hấn chơi, hấn nhất định phải đi trộm, sau đó dùng Vô Công Bí Tích để đổi.

Tâm tư của nhau, hai bên đều biết, lại vui vẻ không thôi.

Cung Ly Lạc nghe vậy, nhìn Phong Thành Quang, rừ mắt xuống.

Một lúc lâu mới ngẩng đầu, nhìn Phong Thành Quang, "Ta sẽ sống tiếp!"

Phong Thành Quang im lặng.

Nhưng trong nháy mắt đã hiểu rõ, "Đã lưu truyền tới nay, những thứ đó nhất định đã từng tồn tại, chỉ cần các ngươi tràn đầy lòng tin, ngày trời cao biển rộng, sẽ tới!"

Cung Ly Lạc thần nhiên nhếch môi.

Không nói gì.

Cự người ngoài ngàn dặm.

Phong Thành Quang khẽ thở dài một cái.

Đều là người không giỏi nói chuyện, nhưng bởi vì yêu nhau, cũng yêu ai yêu cả đường đi nên mới để ý đến người khác.

Nhẹ nhàng vén rèm xe ngựa lên, nhìn Phụng Tiên lâu, Phong Thành Quang không khó tưởng tượng, giờ phút này bên trong nước sôi lửa bỏng, lại nhìn Cung Ly Lạc đang yên lặng, "Người không sợ nàng chịu thiệt?"

"Ưu nhi sẽ không để cho chính mình tự chịu thiệt!"

Phong Thành Quang bĩu môi, "Sẽ không sợ nàng đại khai sát giới, về sau bị người sỉ nhục?"

"Nàng vui vẻ là được rồi!"

Bọn họ không cần nhìn sắc mặt người trong thiên hạ mà sống qua ngày, sao phải lo lắng cho thanh danh?

Cung Ly Lạc nghĩ đến Vô Ưu, khẽ nhếch môi.

Ưu nhi của hần là tốt nhất trên thế gian, ai dám chỉ trích, giết!

"Các người. . . ." Phong Thành Quang cứng họng.

Tình nguyện ta phụ thiên hạ, cũng không cần thiên hạ phụ ta.

Sau khi Phong Thành Quang cứng họng lại bật cười.

Cũng không cần coi trọng thanh danh, người mang tuyệt nghệ cao thủ, làm sao phải sợ những lời đồn đãi vô căn cứ.

Hạ rèm xuống, Phong Thành Quang chuyển tâm chữa thương cho Cung Ly Lạc.

Ngoài xe ngựa.

"Chủ tử!"

Âm thanh cung cung kính kính, sạch gọn trong veo mà lạnh lùng.

Cung Ly Lạc nghe vậy, con ngươi chưa từng mở ra, thân nhiên ừ một tiếng.

"Đã truy tìm được chỗ ở!"

Con ngươi Cung Ly Lạc khẽ giật giật, "Ta không hy vọng, hần có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai!"

"Dạ!"

Sau khi hắc y nhân lên tiếng trả lời, gợn tay, phát ám hiệu trong không trung, những người ẩn nấp ở bên ngoài huyện thành, trong nháy mắt di chuyển.

Tốc độ nhanh kinh người, một khắc đồng hồ, đã vây quanh huyện thành, tường đồng vách sắt, giờ kiểm mạnh mẽ tiến bước vào bên trong huyện thành.

Phong Thành Quang nhìn Cung Ly Lạc vẫn yên tĩnh, "Người sớm có chuẩn bị?"

Cung Ly Lạc mở con ngươi ra, nhìn Phong Thành Quang, "Ta sẽ không để cho Ưu nhi rơi vào trong nguy hiểm, hôm nay là ta tính sai, về sau chắc chắn sẽ không như vậy!"

"Bao nhiêu người?"

"Năm vạn người!"

Phong Thành Quang tròn mắt há miệng.

Truyền thuyết nói trong tay Cung Ly Lạc có một quân đội chủ chốt, người người võ nghệ siêu tuyệt, lấy một địch ngàn, địch vạn, rất nhiều người đang suy đoán, rốt cuộc là có bao nhiêu người.

Ngay cả hần cũng đoán, nhiều nhất sẽ không vượt quá năm ngàn, nhưng không ngờ.

Năm vạn, đó chỉ là một con số?

Không trách được Cung Ly Lạc dám xuất khẩu ngôn cuồng, để cho Tam quốc cùng tấn công.

Trong tay hần có quân đội chủ chốt, sợ gì Tam quốc.

"Ưu nhi biết không?"

Cung Ly Lạc nhìn Phong Thành Quang, "Biết cùng không biết, có quan trọng như thế không?"

Hắn một lòng yêu nàng, đời này, hắn sẽ không yêu người khác, cũng sẽ không nhìn nữ tử khác một cái.

Phong Thành Quang lắc đầu, quả thực không quan trọng.

Tình cảm giữa Vô Ưu và Cung Ly Lạc, là cam khổ cùng nhau, là lưỡng tiểu vô sai (một nam một nữ từ nhỏ đã ở bên nhau), thanh mai trúc mã, chờ đợi mười năm, trải qua mấy ngàn ngày ngày đêm đêm, bọn họ trừ lẫn nhau, cũng không còn năng lực yêu người khác.

"Các ngươi rất hạnh phúc!"

Sau trắc trở, gặp ghềnh, còn có thể gặp lại.

Cung Ly Lạc nhìn Phong Thành Quang, do dự một chút, "Cảm ơn!"

Cảm ơn năm đó Phong Thành Quang cứu Vô Ưu, cảm ơn Phong Thành Quang chúc phúc.

Bên trong Phụng Tiên lâu.

Vết thương trên cổ Hoa nương đã ngừng chảy máu, mà Vô Ưu ngồi ở trên ghế, lười biếng phe phẩy cây quạt.

Mị Nương đứng ở bên cạnh Vô Ưu, sùng bái nhìn Vô Ưu.

"Ai"

Vô Ưu khẽ thở dài một cái, âm thanh thanh u âm lãnh.

Hoa nương nghe thấy cả người run lên, người trong đại sảnh, cũng bị dọa sợ không nhẹ.

Bọn họ chưa từng thấy, một người, lợi hại đến mức chỉ là thở dài, cũng làm cho lưng tâm người khác rét run, không nhận được thần phục, hận không được nằm rạp trên mặt đất, hèn mọn làm bụi, không để cho hắn phát hiện ra mình.

"Cung Nhất."

Cung Nhất lập tức đi tới trước mặt Vô Ưu, "Dạ!"

"Tâm tình không tốt, làm thế nào?"

Cung Nhất nhú mày, nhìn Vô Ưu, lại nhìn cả người Hoa nương đang run lấy bầy, rút kiếm.

Hoa nương bị dọa sợ đến mức ngất đi.

Vô Ưu nhú mày, "Lá gan thật là nhỏ!"

Nghiêng đầu nhìn xe ngựa ngoài cửa, nghĩ thầm, ca ca chữa thương xong chưa?

Vừa nhìn Mị Nương, "Mị Nương, về sau, Phụng Tiên lâu này do ngươi quản lý, như thế nào?"

Mị Nương giật mình, bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Vô Ưu, "Không, không, Mị Nương không cần, Mị Nương muốn ở lại bên cạnh công tử, bưng trà dâng nước cho công tử, hầu hạ công tử!"

"Bên cạnh ta không thiếu người hầu hạ!"

Một Thúy Thúy là đủ, quá nhiều người, nàng nhìn thấy phiền.

Đúng, nàng không thích nhiều người.

Nếu như có thể, nàng tình nguyện chỉ có hai người nàng và Cung Ly Lạc.

"Công tử, Mị Nương biết ca hát, Mị Nương biết nhảy múa, Mị Nương biết rất nhiều rất nhiều, cầu xin công tử khai ân, để Mị Nương theo bên người!" Mị Nương nói xong, gắt gao cắn môi, không để cho mình khóc lên.

Vô Ưu nhìn Mị Nương.

Biết ca hát nhảy múa, biết rất nhiều rất nhiều thứ, rất nhiều nhiều nữa....

Nhưng, Mị Nương không khóc.

Điểm này, khiến Vô Ưu coi trọng một chút.

"Tại sao ngươi không khóc?"

Mị Nương kinh ngạc, "Mị Nương nghĩ, có thể công tử, không thích nha hoàn động một chút là khóc."

Vô Ưu nhú mày, thật sự nàng không thích người động một chút là rơi lệ, bởi vì đó là biểu hiện hèn yếu.

Nhưng.

Nàng cũng không thích người tự cho là thông minh.

Chỉ là.

Vô Ưu nhìn Mị Nương, lại nghĩ đến thân phận của Mị Nương.

"Về sau đi theo đi, nhớ lời hôm nay đã nói, ngươi có thể kiêu căng, có thể cáo mượn oai hùm, lừa dối lũng đoạn thị trường, nhưng mà, đừng cố gắng phản bội ta, bởi vì, kết quả phản bội ta, ngươi không chịu nổi!"

Mị Nương kinh ngạc, sau khi kinh ngạc là mừng rỡ.

Nàng nhảy ra khỏi hố lửa rồi sao?

"Công tử?"

"Đứng lên đi!" Vô Ưu nói xong, đứng lên, "Cung Nhất, có người, còn sống chính là lãng phí không khí, mà có người nhiều tiền *, sao không lấy ra cứu giúp người nghèo, để cho bọn họ tự viết, mới vừa xuất khẩu ngôn cuồng thì cho bao nhiêu bạc, thiếu một người, tất cả đều giết cho ta, về phần tên ngu ngốc trên đất kia, đến nhà hắn hỏi phụ thân hắn mà lấy bạc, nếu không cho, không cần quản chỗ dựa sau lưng hắn là ai, giết hết cho ta, về phần tú bà.!"

Vô Ưu dừng một chút, mới nói tiếp, "Những năm này không thiếu chuyện bức người lương thiện làm kỹ nữ, ném nàng vào ổ của tên ăn xin đi, để cho những người kia quanh năm ngồi không, mở mang!"

"Dạ!"

Vô Ưu khoát khoát tay, đi ra ngoài.

Mị Nương lập tức đứng dậy đuổi theo, đi vài bước, Mị Nương quay đầu lại, nhìn người duy nhất ở Phụng Tiên lâu thật lòng chân ý đối tốt với nàng.

Đông Thanh, thật xin lỗi.

Đông Thanh lại cười với Mị Nương, thật lòng chân ý, càng hâm mộ Mị Nương về sau thoát ly khổ hải.

Can đảm khoát khoát tay với Mị Nương, ý bảo Mị Nương về sau hãy sống thật tốt.

Mị Nương cúi đầu, khóc.

Nếu nói, thật có gì không bỏ được, chính là Đông Thanh.

Đột nhiên Mị Nương dừng bước, "Công tử."

Vô Ưu nghe vậy, dừng bước, nhìn Mị Nương.

"Công tử, Mị Nương muốn lưu lại, Mị Nương."

Vô Ưu nhú mày, "Hiển nhiên là có nghĩa!"

Mị Nương bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, "Công tử, về sau Mị Nương nhất định mỗi ngày vì công tử niệm kinh cầu phúc, cầu xin Bồ Tát phù hộ công tử phúc thọ an khang, không đau không bệnh, cầu gì, được đó!"

Vô Ưu không nói gì, rồi đi.

Mỗi người đều có lựa chọn của mình, người mình quan tâm, chuyện mình quan tâm, nếu Mị Nương thật sự đi cùng nàng, có lẽ, nàng sẽ coi thường Mị Nương mấy phần.

"Cung Nhi, lưu lại, giúp đỡ xử lý!"

"Dạ!"

Đồng Thanh không nhìn được, vọt tới trước mặt Mị Nương, ôm Mị Nương, vừa đánh, vừa trách cứ, "Tại sao người lại ngốc như vậy, tại sao ngốc như vậy, lưu lại làm cái gì, làm cái gì!" "Thật vất vả mới có thể rời đi, người lưu lại làm cái gì, người trông nom ta làm cái gì!"

"Ô ô."

Mị Nương nghĩ, chờ toàn bộ Phụng Tiên lâu vào trong tay mình, nàng sẽ trả lại toàn bộ khế ước bán thân cho các cô nương, mang theo Đồng Thanh, đi đến am ni cô hương khói cường thịnh, xuất gia.

Cả ngày lẫn đêm chỉ vì một người niệm kinh cầu phúc.

Không uống công năng thành toàn cho nàng.

Ngoài xe ngựa. diễn đàn [le.quy.don.com]

Vô Ưu hít một hơi thật sâu, nhìn bầu trời đầy sao, tối nay nhất định, không phải là một đêm bình thường.

Chém giết, máu tanh.

Nhưng, nàng không sợ, sau màn hạ độc thủ này, tối nay, nhất định hẳn phải nợ máu trả bằng máu.

"Ưu nhi."

Vô Ưu nghe vậy, trong nháy mắt con người khát máu biến mất, cười nhẹ nhàng, cất bước lên xe ngựa, trừng mắt nhìn Phong Thành Quang không thức thời, mới mềm nhũn ngồi ở bên cạnh Cung Ly Lạc, quan tâm hỏi, "Tốt chưa?"

"Ừm!"

"Khí tức thuận sao?"

Cung Ly Lạc gật đầu.

Vô Ưu vẫn không yên lòng, bắt mạch cho Cung Ly Lạc, thấy mạch tượng Cung Ly Lạc ổn định, mới khẽ yên tâm, đầu dựa trên bả vai Cung Ly Lạc.

Phong Thành Quang im lặng, lui ra khỏi xe ngựa.

Thúy Thúy ôm cầm, đứng ở ngoài xe ngựa, thấy Phong Thành Quang ra ngoài, phúc thân Phong Thành Quang.

"Về phía sau cửa xe ngựa đi!" Phong Thành Quang nói.

Thúy Thúy gật đầu, ôm cầm, đi ra phía sau xe ngựa.

Phong Thành Quang nhìn bóng lưng Thúy Thúy, giờ tay lên vuốt ve chòm râu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Thầm nghĩ, cũng không biết người phía sau màn hạ độc thủ này, có thể chịu đựng nổi sự tức giận của Cung Ly Lạc và Vô Ưu hay không.

Có lẽ là không chịu nổi.

Trạch viện hoa lệ.

Nam tử ngồi ở chủ vị, nhìn thuộc hạ quỳ gối phía dưới, cả người đều bị thương, "Không ra được sao?"

"Bẩm chủ tử, không xông ra được!"

"Cả huyện thành đã bị bao vây?"

"Dạ!"

Nam tử khoát tay.

Hắn vẫn biết Cung Ly Lạc rất cường đại, vào giờ phút này mới hiểu được, hắn đánh giá thấp Cung Ly Lạc.

Làm thế nào?

Chẳng lẽ cứ thế từ bỏ, âm mưu thật vất vả mới thiết kế xong, vứt bỏ.

Không, phụ thân không thể chết vô ích.

Nam tử nắm quyền.

Nếu không rút lui, tối nay toàn quân sẽ bị diệt ở trong tay Cung Ly Lạc.

"Truyền lệnh xuống, rút lui."

Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, Cung Ly Lạc, người cứ chờ xem, ta nhất định sẽ ngóc đầu trở lại.

Nhất định sẽ.

Lúc trời sáng, đại môn huyện nha bị đâm thủng, huyện thái gia dùng độc tự sát, công tử huyện thái gia chết ngay tại chỗ, những nữ tử bị dẫn vào huyện nha, một đám đều bị điện.

Xé rách xiêm áo của mình, không thêm để ý đến ánh mắt của người khác.

Vô Ưu ngồi ở trong xe ngựa nhìn, con người híp lại, bộ dáng của các nàng, hình như là hít phải thứ làm tinh thần phấn khởi.

Chẳng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đột ngột giết hại

Chẳng lẽ.

Vô Ưu nhíu lông mày, nhìn Phong Thành Quang, "Lão đầu, người biết anh túc không?"

Phong Thành Quang gật đầu, "Nghe nói có tác dụng gây mê, bắt quá, chỉ là nghe qua, nhưng chưa gặp qua!"

"Không, có lẽ người từng thấy, nhưng mà, cũng không biết hoa nở xinh đẹp, thật ra lại vô cùng độc!" Vô Ưu nói xong, nhìn những nữ tử kia, trước mặt người nhà đang lệ rơi đầy mặt, vẫn quên mất tất cả như cũ, làm âm ỉ, thét chói tai, xé rách xiêm áo, làm trò hề.

Hạ rèm xe ngựa xuống.

Phong Thành Quang nhìn Vô Ưu, "Người phía sau màn hạ độc thủ, lại có thể tìm được thứ này!"

Vô Ưu khẽ lắc đầu, "Sợ là không chỉ tìm được thứ này, mà sợ là được gieo trồng trên diện tích lớn, nếu không, nhiều người như vậy, vốn không đủ!"

Phong Thành Quang nhíu mày.

Vô Ưu biết nhiều hơn hẳn, hẳn biết, có những thứ Vô Ưu biết, hẳn không biết, thậm chí mới nghe lần đầu, nhìn thấy những điều chưa từng thấy!

"Nha đầu, người định làm như thế nào?"

Vô Ưu tốn hơi thừa lời, "Làm thế nào, dĩ nhiên là phải tìm ra phân của con chuột ghê tởm này, tránh cho một cục phân chuột, hại một nước!"

"Có nghiêm trọng như vậy không?"

"Nghiêm trọng hơn những lời ta nói!"

Nếu kéo dài như thế, người hít càng ngày càng nhiều, sẽ có càng ngày càng nhiều người mất đi khả năng lao động, càng ngày càng nhiều người đã từng thiện lương, về sau, vì thỏa mãn ham muốn của mình, làm xằng làm bậy.

Phong Thành Quang vuốt ve chòm râu, "Chuyện này, người đã nói với Cung Ly Lạc chưa?"

Vô Ưu lắc đầu.

"Vẫn chưa phải gấp!"

"Nói với hắn đi, hắn là Lạc vương của Đông quốc, có quyền, cũng có nghĩa vụ vì Đông quốc trừ hại!"

Vô Ưu bĩu môi, "Phi, Đông quốc đã cho hắn cái gì? Không có, cũng không có?"

Quyền thế là đồ chơi hại người, ban đầu nếu không vì cái gọi là quyền thế, bọn họ cũng sẽ không xa nhau mười năm.

Cũng sẽ không chịu nhiều đau khổ như vậy.

Phong Thành Quang khẽ thở dài một cái, "Nha đầu, hôm nay các người đã đoàn viên, những chuyện đã trải qua, cần gì canh cánh trong lòng?"

Vô Ưu trừng mắt nhìn Phong Thành Quang, "Người đang khuyên ta buông tay sao?"

"Ta."

"Đừng khuyên ta, nếu Cung Ly Lạc tốt, chính là ta tốt, nếu như hắn xảy ra chuyện không hay, ta nhất định khiến thiên hạ chôn theo hắn!"

"Người."

Vô Ưu nhìn Phong Thành Quang, "Người biết ta là đang nghiêm túc!"

Phong Thành Quang gật đầu.

Hắn thật sự biết Vô Ưu là đang nghiêm túc.

Mấy ngày nay, nàng đối với Cung Ly Lạc, nét mặt tươi cười như hoa, một bộ dạng thiên chân vô tà (hồn nhiên), nhưng nội tâm lạnh tình, khát máu, chưa bao giờ mất đi, một khi phá kén ra, thành ma thành phật, ai cũng nói không chính xác.

"Trở về thôi!"

Nàng nhớ Cung Ly Lạc rồi.

Trên đời này, chỉ có Cung Ly Lạc sủng ái nàng vô điều kiện, cho dù nàng phát cáu cũng được, hay là dùng thủ đoạn tàn nhẫn cũng được, chỉ có Cung Ly Lạc, từ đầu đến cuối, chưa từng ghét bỏ nàng.

Xe ngựa dừng lại, Vô Ưu liền nhảy xuống xe ngựa, nhanh chóng chạy vội vào, tìm được chính xác vị trí của Cung Ly Lạc, "Ca ca." Thấp giọng kêu một tiếng, nhào tới trong ngực Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc kinh ngạc, "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chỉ là nhớ ca ca!"

Cung Ly Lạc cười, khoát tay ý bảo thuộc hạ đi xuống, khẽ vuốt ve mái tóc dài của Vô Ưu, "Đói bụng không, có muốn ta làm chút gì cho người ăn hay không?"

Vô Ưu lắc đầu, "Không đói bụng!"

Nàng chỉ muốn, ôm Cung Ly Lạc như vậy, không muốn làm gì, cái gì cũng không muốn.

Việc đời khó đoán, nàng chỉ muốn Cung Ly Lạc thật tốt.

Tiểu tâm tư của Vô Ưu, Cung Ly Lạc biết.

Nàng muốn có hài tử, nhưng hắn, bây giờ không cho được.

"Ưu nhi."

"Ừm!"

"Hôm qua cả đêm không ngủ ngon, đi ngủ một giấc đi!"

"Cùng nhau sao?"

"Cùng nhau!"

Cung Nhất, Cung Nhị chờ ở bên ngoài một hồi lâu, trong phòng, gió êm sóng lặng, giường lớn chưa từng lay động, cũng không có tiếng rên rỉ, cũng tiếng nam tử thở dốc.

Bình tĩnh mà lại ấm áp.

"Ta nói, ra ngoài một hồi rồi quay lại!" Cung Nhất nói.

Đứng ở nơi này, dường như có chút quấy rầy.

Cung Nhị gật đầu, hai người cùng nhau rời đi.

"Chuyện ở Phụng Tiên lâu, xử lý tốt rồi?" Cung Nhất hỏi.

"Xử lý tốt!"

"Cũng không biết cô nương kia nghĩ như thế nào, đi theo Quận chúa, chẳng lẽ không tốt sao?"

"Không biết, ai có chí nấy, mỗi người đều có nguyện vọng và lý tưởng của mình, ai cũng không thể làm chủ thay người khác!"

Mị Nương ở lại Phụng Tiên lâu, chưa chắc không phải là một chuyện tốt.

Đi theo Vô Ưu, chưa chắc sẽ tốt.

Phụng Tiên lâu. d d =le=quy=don=

Đông Thanh nhìn Mị Nương ngồi ở trước gương, sững sờ thật lâu, tiến lên nắm tay Mị Nương, "Mị Nương, đuổi theo đi, bây giờ đi còn kịp!"

Đây chính là hạnh phúc cả đời, bỏ qua, lại thật sự bỏ qua rồi.

Mị Nương nhìn Đông Thanh, lắc đầu một cái, "Đông Thanh, không còn kịp nữa!"

Cho dù nàng chưa rời khỏi huyện thành, cũng sẽ không cần nàng nữa.

"Mị Nương, là ta liên lụy ngươi sao?" Đông Thanh hỏi, khóc.

Mị Nương lắc đầu, "Đông Thanh, không phải vậy, chuyện không liên quan đến ngươi, tất cả, đều là ta cam tâm tình nguyện, ngươi xem, hôm nay, tất cả mọi người đều được sống lại, về sau có thể mai danh ẩn tích, trải qua cuộc sống mình muốn!"

Đông Thanh rất muốn nói với Mị Nương, rất nhiều cô nương của Phụng Tiên lâu, lấy được Khế Ước Bán Thân của mình, lại lấy toàn bộ tiền để dành của mình, sau khi rời khỏi Phụng Tiên lâu, ngựa không ngừng vó, không chút do dự liền nương nhờ vào kỹ quán khác, hoàn toàn xem nhẹ nỗi khổ tâm của Mị Nương.

"Mị Nương, đáng giá không?"

Bỏ ra nhiều như vậy, hồi báo nhận được lại rất ít.

Mị Nương cười, "Đông Thanh, họ không giữ mình trong sạch, ta không xen vào, ít nhất, ngươi vẫn tốt, tất cả cũng đáng giá, Đông Thanh, chúng ta đi thôi, rời khỏi cái nơi bẩn thỉu này, đi đến một nơi, không có ai biết chúng ta, khi chúng ta đã biết rõ nơi đó, liền tính chuyện tương lai lập gia đình, không cần gả cho người phú quý, chỉ cầu hân đới tốt với chúng ta, toàn tâm toàn ý với chúng ta, không thay đổi thất thường, không lạnh bạc vô tình!"

Đông Thanh rất muốn nói với Mị Nương, suy nghĩ nguyện vọng đều tốt, nhưng nam tử trên thế gian đều bạc tình bạc bội, sẽ có mấy người như suy nghĩ của Mị Nương, toàn tâm toàn ý, không thay đổi thất thường, không lạnh bạc vô tình?

Nhưng Đông Thanh không dám nói, nguyện vọng của Mị Nương, làm sao không phải là nguyện vọng của nàng.

"Mị Nương."

Mị Nương cười, "Đông Thanh, dọn dẹp một chút, chúng ta nên đi thôi!"

Nơi này, không phải là một địa phương tốt.

Dơ bẩn ô uế, lãnh khốc vô tình, nơi này, là một hố lửa, tiến vào, đi ra, không chết cũng bị lột da.

Các nàng rất may mắn, mặc dù đặt mình trong dơ bẩn, vẫn còn giữ gìn được trinh tiết.

Đông Thanh gật đầu, vội đi thu thập đồ của Mị Nương.

"Đông Thanh, đi thu thập đồ của ngươi đi, đồ của ta."

Đông Thanh cười, "Ta cũng không có thứ gì đáng giá, ngược lại Mị Nương, những năm này được không ít đồ tốt, chúng ta đều phải mang đi, tương lai mới sẽ không đói bụng!"

Mị Nương muốn nói, đều không cần!

Nhưng mà nghĩ đến cuộc sống sau này, gật đầu, "Những gì có thể mang đi đều mang đi!"

Cuối cùng nàng cũng chỉ là một tục nhân đặt mình trong hồng trần.

Khi Vô Ưu tỉnh lại, Cung Ly Lạc vẫn nằm ở bên cạnh như cũ, nghiêng đầu nhìn về mặt Cung Ly Lạc khi ngủ say, Vô Ưu đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

Sau đó sờ tới mái tóc trắng chói mắt.

Hồng nhan tóc trắng.

Không biết, sau khi giải độc, tóc trắng này, có thể lần nữa biến thành đen hay không.

"Ưu nhi"

Cung Ly Lạc thấp giọng kêu, nắm tay Vô Ưu, nhẹ nhàng đặt ở bên môi, cúi đầu xuống hôn.

Vô Ưu lẳng lặng nhìn Cung Ly Lạc, "Khá hơn chút nào không?"

Cung Ly Lạc cười, "Ngủ một giấc, tốt hơn nhiều!"

Trước kia, cho dù bị thương nặng như thế nào đi nữa, hần đều ngủ không yên giấc, hiện giờ Vô Ưu ở bên người, chỉ cần cảm thấy nàng ở bên người, ngã xuống giường liền có thể ngủ thật say.

An tĩnh ngủ, giống như thế gian, không còn ưu thương, không còn đau đớn.

An tĩnh tường hòa, hạnh phúc mỹ mãn.

Cung Ly Lạc suy nghĩ rất nhiều, sau khi giải độc, thân thể kiện khang (khỏe mạnh), bọn họ tìm một nơi phong cảnh tươi đẹp, xây một đại trạch hoa lệ, người hầu thành đoàn hầu hạ Vô Ưu hần thích nhất.

Còn có hài tử của hần và Vô Ưu.

"Đói không? Nếu không, ta đi làm chút thức ăn cho ngươi!" Vô Ưu hỏi.

Cung Ly Lạc bật cười, "Ưu nhi, ta không sao, ngươi muốn ăn cái gì, ta đi làm!"

"Chỉ cần ca ca làm, ta đều thích!"

Cung Ly Lạc đứng dậy, sửa sang lại xiêm áo, dắt Vô Ưu ra cửa, lại thấy ảnh vệ quỳ một chân trước cửa, Cung Ly Lạc thân nhiên nhíu lông mày, "Người đầu!"

"Chạy!"

"Tự mình đi lãnh phạt!"

"Dạ!"

Vô Ưu nhìn, tâm tư hơi đổi, "Ca ca, hiện giờ kẻ địch ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, hướng chỉ đây là địa bàn của hần, hần có thể chạy trốn, cũng không phải lỗi của ảnh vệ, tại sao không cho bọn họ lập công chuộc tội, bắt người lại, bây giờ ngươi để cho bọn họ đi lãnh phạt, mỗi một người đều bị thương, làm sao có đủ khí lực để đuổi theo bắt địch nhân?"

Cung Ly Lạc thấy Vô Ưu cầu tình vì ảnh vệ, tuy kinh ngạc, nhưng không phản bác, "Đi xuống đi!"

Ảnh vệ khiếp sợ.

Thủ đoạn của Cung Ly Lạc rất cứng rắn, từ trước đến nay nói một là một, bây giờ lại thay đổi vì yêu một nữ tử.

Xem ra, Cung Nhất nói đúng, có Vô Ưu Quận chúa ở đây, Lạc vương chính là người, nếu không có Vô Ưu Quận chúa ở đây, Lạc vương chính là một bức tượng không có sinh mệnh.

"Dạ!" diễn đàn IẾ q/UÝ đ/ÔN

Đứng dậy đi xuống

Cung Ly Lạc mang theo Vô Ưu đi đến phòng bếp rửa tay nấu canh.

Vô Ưu ngồi một bên, nhìn Cung Ly Lạc bận rộn, hạnh phúc tự nhiên nảy sinh.

Con người lúc còn sống, có mấy nam nhân nguyện ý vì thê tử của hần, rửa tay nấu canh?

Còn lại là người tùy tiện mở miệng, liền có cảnh còn người mất người trước ngã xuống, người sau tiến lên hầu hạ Cung Ly Lạc.

Thức ăn trên bàn, Vô Ưu hít một hơi thật sâu, "Thơm quá!"

"Thơm thì ăn nhiều một chút!"

"Ừm!"

Đó là một đội quân, tất cả thân mặc khôi giáp, đeo mặt nạ, từng bước từng bước đến gần huyện thành nhỏ, cho dù là bất kỳ nơi nào, cũng không bỏ qua, cẩn thận kiểm tra, sau khi mỗi người kiểm tra đều không có gì hiềm nghi, phóng thích huyện thành nhỏ.

Mà những thứ bị hiềm nghi, chà giết làm, cũng tuyệt không bỏ qua.

Trong lúc nhất thời, huyện thành nhỏ ở trong gió tanh mưa máu.

Một trạch viện dưới mặt đất ở huyện thành.

"Chủ tử."

"Như thế nào?"

"Một cũng không thoát ra được, gần như bị chém giết đến hầu như không còn!"

Nam tử nắm quyền, quả đấm vang lên tiếng rắc rắc rắc rắc, "Cung Ly Lạc."

Đủ ngoan độc, đủ vô tình.

Bao vây cả huyện thành lại, tiến hành lục soát, chém giết, chà giết làm ngàn vạn, cũng không bỏ qua một người.

Đủ tàn nhẫn.

"Đi xuống đi!"

Thuộc hạ rời khỏi, mặt nam tử không chút thay đổi ngồi đó.

Hắn đau khổ cay đắng bày mưu tính kế rất lâu, lại có thể nhận kết quả này.

Không.

Hắn tuyệt đối không chịu thua.

Cung Ly Lạc, thù giết phụ thân, không đội trời chung, người cứ chờ xem, chờ, sẽ có một ngày, nhất định sẽ lấy mạng người.

Chỉ là hiện tại, hắn phải rời đi, nếu không, tất cả đều sẽ vô nghĩa.

Huyện thành nhỏ trải qua trận máu tanh, những thứ dơ bẩn không thể nhìn thấy gần như trong một đêm, bị rửa sạch.

Dân chúng mang khuê nữ của mình về nhà, hoặc nuôi nhốt, hoặc để nàng tự sinh tự diệt, một buổi chiều, bao nhiêu người người đầu bạc tiễn người đầu xanh, tang sự đau thương tràn ngập.

Vô Ưu đứng bên cửa sổ lầu hai, nhìn phía dưới có đội ngũ đưa tang đi qua, "Thúy Thúy, người nói, người phía sau màn hạ độc thủ này có đáng chết hay không?"

Thúy Thúy gật đầu, "Đáng chết!"

"Xác thực đáng chết, chỉ là, nếu chỉ là chết, rất tiện nghi hắn, chỉ mong sẽ có một ngày bắt được hắn, để cho hắn ném thử một chút những nữ tử vô dụng kia muốn chết cũng không xong!"

"Tiểu thư, những chuyện này Vương Gia đều có thể xử lý tốt!"

Vô Ưu nghe vậy, khẽ thở dài một cái, "Đúng vậy, ca ca đều có thể xử lý tốt, ta chỉ cần, thật vui vẻ là tốt rồi!"

Chỉ là.

Đị động, chỉ trong nháy mắt, một mũi tên nhọn nhanh chóng tập kích Vô Ưu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Châm ngòi ly gián

Khi mũi tên nhọn gần như sắp đâm trúng Vô Ưu, Vô Ưu nhanh chóng tránh ra, đẩy Thúy Thúy đang đứng sững sờ đến chỗ an toàn, nhanh chóng phi thân lên nghênh đón thích khách áo đen.

Tốc độ xuất chiêu của thích khách rất nhanh, Vô Ưu còn nhanh hơn hẳn.

Mỗi chiêu càng ác độc hơn hẳn.

Cả người lại phát ra hơi thở chém giết từ địa ngục, thích khách khiếp sợ.

Tin tức lấy được là, Vô Ưu Quận chúa biết võ, nhưng mà, cũng không biết, lợi hại như vậy, tuyệt vời như vậy.

Mỗi một chiêu, mỗi một dạng đều muốn làm một cái kén, trôi hẩn ở bên trong, không tránh thoát được.

Từ lúc mới bắt đầu là hạt cát, về sau là trêu đùa.

Hoàn toàn không để hẩn ở trong mắt.

"Hừ, chút tài mọn, cũng dám ra ngoài để mất thể diện!" Vô Ưu nói xong, lấy ngón tay làm thành kiếm, lấy nội lực hỗ trợ, tạo một kiếm khí vô hình, xuyên thấu trái tim của hẩn.

"Phốc."

Thích khách quỳ một chân trên đất.

Khó có thể tin được.

Làm sao lại như vậy?

Hẩn ở bên cạnh chủ tử, cũng là một nhân vật, làm sao lại không chịu nổi một kích như vậy?

Bịch một tiếng, ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

"Tiểu thư." *dien dan* l'ê q'ủy đ'ờn

Thúy Thúy lấy lại tinh thần, nhanh chóng chạy về phía Vô Ưu, "Tiểu thư, người có sao không?"

Vô Ưu lắc đầu, "Không có việc gì!"

Cung Nhất, Cung Nhị nghe thấy tiếng đánh nhau, nhanh chóng chạy vào, nhìn thấy Vô Ưu hoàn toàn khỏe mạnh, mới yên tâm, rồi trở về!

Sau đó mầy Mạc Cẩn Hàn khẽ cau đi tới, "Tại sao người không giữ hẩn lại, nghiêm hình tra khảo, hỏi người sau màn là ai?"

"Không cần thiết!"

Vô Ưu nói xong, xoay người đi vào bên trong.

Một câu nói của Mạc Cẩn Hàn mắc kẹt ở cổ họng.

Lại nhìn thấy cùng một bộ dạng, không coi ai ra gì, chuyện gì, người nào cũng không lọt nổi vào mắt xanh của nàng.

Trừ Cung Ly Lạc.

Nàng không thêm để ý bất cứ kẻ nào.

Vô Ưu đi vài bước, đột nhiên dừng bước lại, xoay người nhìn Mạc Cẩn Hàn, không chút để ý nói, "Mạc Cẩn Hàn, thật ra thì có vài lời, ta muốn hỏi người từ lâu rồi!"

Mạc Cẩn Hàn kinh ngạc, "Cái gì?"

"Chất độc trên người của người, tại sao giống y như đúc với Cung Ly Lạc?"

Không chỉ như vậy, tóc Cung Ly Lạc trắng đi, nhưng Mạc Cẩn Hàn thì không, không thể nào hiểu được, không phải sao?

Mạc Cẩn Hàn xoay đầu đi, không nói gì.

Vô Ưu thấy thế, nhíu mày.

Không nói gì thì không nói gì, tự nàng hỏi Cung Ly Lạc là được.

Xoay người, tiêu sái rời đi.

Mạc Cẩn Hàn thất thần tại chỗ, phiền muộn không thôi.

Nữ tử này, cũng sẽ không hỏi nhiều mấy lần, hoặc là dùng chút lợi ích, lừa gạt hấn một lần?

Thật sự vô cùng không có lương tâm.

Vừa muốn nói gì, Cung Nhất đỡ Thúy Thúy, Cung Nhị đi theo ở phía sau cũng rời đi.

Mạc Cẩn Hàn há to miệng.

Có cần khi dễ hấn như vậy hay không?

Cung Ly Lạc lãnh khốc ai cũng không để ý tới, Vô Ưu cao ngạo ai cũng không nhìn thấy, Phong Thành Quang âm tình bất định, trong lòng chỉ thương Vô Ưu, Thúy Thúy cố chấp, chỉ nhận thức Vô Ưu là chủ tử, Cung Nhất, Cung Nhị là người của Cung Ly Lạc, càng không cần phải lo sẽ phản bội Cung Ly Lạc.

Đột nhiên Mạc Cẩn Hàn cảm thấy, một đường theo chân bọn họ, hấn giống như là người dư thừa, làm sao cũng không hòa vào được!

Có chút chán nản xoay người, liền thấy Phong Thành Quang đứng ở cửa, cười như không cười nhìn hấn, Mạc Cẩn Hàn xoay đầu đi.

"Nếu như ngươi không có những tâm tư không đúng đắn kia, làm sao mọi người lại xa cách ngươi? Tâm tư của nha đầu, chỉ dung hạ được một Cung Ly Lạc nàng yêu, không dung hạ được bất kỳ tình yêu của nam tử nào dành cho nàng, dĩ nhiên, thật ra thì, nàng vẫn có thể dung hạ được những người khác, như bằng hữu, như người nhà, nhưng không thể nào là người ái mộ, nàng đã quyết định sẽ không để cho Cung Ly Lạc buồn bã một chút nào!"

Ý định bị vạch trần, Mạc Cẩn Hàn chỉ cảm thấy cả người bị lột xiêm áo, * trần trụi đứng dưới ánh mặt trời, không còn chỗ ẩn thân.

Lại nói không nên lời phản bác.

Phong Thành Quang cười nhạt, "Nếu như ngươi không phải là biểu đệ của Cung Ly Lạc, ta nghĩ, không cần Cung Ly Lạc động thủ, nha đầu đã sớm một đao giải quyết ngươi, nhanh nhanh thu lại những tiểu tâm tư, tư tưởng xấu của ngươi đi, tránh cho sau này, chính mình khó xử!"

"Ngươi."

Mạc Cẩn Hàn hô to.

Hấn có tiểu tâm tư, tư tưởng xấu gì.

Thích một người, là sai sao?

Hấn chỉ là, không cẩn thận yêu, là sai sao?

Phong Thành Quang không thèm để ý Mạc Cẩn Hàn, xoay người rời đi.

Người không thông minh, nói tới nói lui, chỉ thêm mệt mỏi.

Mạc Cẩn Hàn đứng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không biết là lạ ở chỗ nào, xoay người nhìn thấy dưới đất, thi thể từ từ biến mất, trong nháy mắt đã hiểu.

Thích khách này, trước khi đến, chính là tử sĩ, cho dù hấn chết, cũng sẽ không tiết lộ điều gì, mình lại cứ ngu ngốc như thế.

Những năm này tiêu sái đi lại trên giang hồ, cái gì cũng không học được.

Thật là bi ai.

Bên trong gian phòng.

"Thúy Thúy, chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa!"

"Dạ!"

Vô Ưu ngâm mình trong thùng tắm, nghĩ đến rất nhiều chuyện, từng sự kiện, mỗi một chuyện, rất nhiều chuyện, thật ra thì nàng đều nghĩ không ra.

Chẳng hạn như, năm đó, là ai lòng dạ ác độc như vậy, cứng rắn bẻ gãy chân một đứa con nít, Cung Ly Lạc đối tốt với nàng, là bởi vì yêu, còn Phong Thành Quang?

Tại sao cũng tốt như vậy?

Năm đó cứu giúp, chẳng lẽ, thật sự một chút âm mưu cũng không tồn tại sao?

Vô Ưu là người không giấu được, có suy đoán, nhất định phải đi chứng thực.

Đứng dậy mặc xiêm áo, tóc còn ướt, sau khi để Thúi Thúi dùng khăn vải sạch sẽ lau khô, liền đi tìm Phong Thành Quang.

Phong Thành Quang đang chơi cờ một mình, sau khi Vô Ưu nhú lông mày, thấp giọng kêu "Lão đầu!"

Phong Thành Quang ngẩng đầu, ha ha mà cười, "Nha đầu, tới đây, bồi ta đánh ván cờ!"

"Tốt!" đđ L.Ê.Q.U.Ý.Đ.Ô.N

Vô Ưu cầm cờ đen hạ xuống, nước cờ thứ nhất đã đăng đẳng sát khí, không chút lưu tình.

Phong Thành Quang kinh ngạc, lại cười.

Bây giờ Vô Ưu, trừ Cung Ly Lạc, không cần biết người là ai, cho dù người bao nhiêu tuổi, nàng đều sẽ không cho người quá nhiều mặt mũi.

"Nha đầu, tìm ta có việc?"

"Uh, có chuyện muốn hỏi người!"

Phong Thành Quang ngẩng đầu liếc nhìn Vô Ưu, thấy sắc mặt Vô Ưu vô thường, khẽ yên tâm, "Nha đầu người nói!"

"Người hẳn không gạt ta?"

"Đó là dĩ nhiên, lão già ta đây, nửa đời phiêu bạt, hiếm khi vì một nha đầu mà muốn lưu lại an định, làm sao có thể lừa gạt nha đầu người!"

Vô Ưu nghe vậy, trong lòng không khỏi chua xót, lời chất vấn vốn đến bên miệng, vẫn nói không nên lời.

Nàng không phải người vô tình, nàng chỉ không có thói quen biểu đạt, cũng không biết biểu đạt thôi.

"Ca ca là trúng độc gì?"

Phong Thành Quang nhìn Vô Ưu, trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Có tiên thiên (có sẵn từ phôi thai), cũng có hậu thiên (sau khi lớn lên)!"

"Nói như thế nào?"

"Tiên thiên mà nói, hẳn là đến từ mẫu thân hẳn, loại độc đó không làm chết người được, hậu thiên mà nói, hẳn là đến từ thức ăn!"

Vô Ưu hạ cờ, "Vậy Mạc Cẩn Hàn?"

Phong Thành Quang nhìn Vô Ưu.

Vô Ưu hít sâu một hơi mới tiếp tục nói, "Tại sao Mạc Cẩn Hàn không bị phát ra?"

Mà Cung Ly Lạc còn trẻ nhưng tóc đã trắng?

"Cung Ly Lạc là bị đã kích không rõ nên tóc mới trắng, chẳng lẽ hẳn không có nói cho người biết sao?"

Vô Ưu nghi ngờ, thân nhiên mà cười, "Ta không có hỏi hẳn!"

"Chỉ là, thiếu niên mười lăm tuổi, toàn tâm toàn ý yêu một oa nhi, tro mắt nhìn nàng rơi xuống vách đá, lại không thể cứu được, thấy thất vọng, tóc đen trắng đi, nha đầu, ban đầu, Cung Ly Lạc là muốn nhảy xuống bồi người."

"Đừng nói nữa!" Vô Ưu lớn tiếng cắt ngang Phong Thành Quang, "Đừng nói nữa!"

Bi kịch năm đó, sẽ không xảy ra nữa, nàng không cho phép xảy ra nữa.

Phong Thành Quang nhìn Vô Ưu, khẽ thở dài một cái, nắm tay Vô Ưu, "Nha đầu, thật xin lỗi, năm đó, ta cùng Tần lão đầu, thật ra có thể ra tay, nhưng bởi vì khi đó chúng ta, đều tương đối tranh cường háo thắng, càng thêm máu lạnh vô tình, không coi mạng người là quan trọng, cho nên trở mặt nhìn các người tuyệt vọng, cuối cùng mới ra tay."

Thì ra đây chính là chân tướng.

Vô Ưu ngẩng đầu, nhìn Phong Thành Quang, chẳng biết tại sao, lại hận Phong Thành Quang và Tần lão đầu đã cứu Cung Ly Lạc.

"Ta nghĩ, ta cũng không hề hận các người!"

Nếu như không có mười năm chia lìa này, giữa bọn họ sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề, chân của nàng cũng không tốt được.

Mặc dù cuộc sống không có bao nhiêu cái mười năm, nhưng mà, hôm nay bọn họ đều tốt, cũng đủ rồi.

"Nha đầu."

"Tiếp tục đánh cờ đi!"

Phong Thành Quang khẽ kinh ngạc.

Tính tình Vô Ưu vốn có thù tất báo, làm sao lại bỏ qua?

Chẳng lẽ, nàng còn để lại chiêu khác?

"Làm sao vậy, sợ ta đổi ý, tìm cơ hội thu thập người sao?" Vô Ưu nhún mày hỏi Phong Thành Quang.

Phong Thành Quang cười gượng.

"Vậy buổi tối người cần phải đóng kỹ các cửa, tránh cho ta nửa đêm phóng độc xà vào căn người!"

Vô Ưu nói xong, thấy Phong Thành Quang khiếp sợ, a ha ha ha cười lớn.

"Làm sao vậy, sợ?"

Phong Thành Quang lắc đầu, "Người hẳn không thật sự phóng độc xà, nhưng mà, đầu thu rồi, hình như xà đều đã vào động?"

"Có muốn thử một chút hay không? Ta có thể dùng tiếng đàn hấp dẫn xà ra hay không?"

Tiếng đàn của nàng có khả năng hấp dẫn bạch điểu, không biết có thể hấp dẫn vạn thú hay không.

Đột nhiên, Vô Ưu rất chờ mong.

"Nha đầu, tại sao ta thấy người, càng ngày càng tệ?"

"Người tốt không đền mạng, tai họa lưu ngàn năm, nếu làm người tốt mà sống không lâu, ta cần gì phải làm người tốt?"

"Nhưng."

"Không có nhưng, ta thà phụ tất cả người trong thiên hạ, cũng không cần người trong thiên hạ phụ ta!"

Phong Thành Quang nhìn Vô Ưu, "Nha đầu, tính tình này của người, rốt cuộc giống ai?"

"Ta cũng không biết ta giống ai, lúc ta còn là hài nhi, đã bị người bẻ gãy chân vứt ở đầu đường, là Cung Ly Lạc nhặt ta về, một phen một nước tiểu nuôi dưỡng lớn lên, ta không biết phụ thân nương của ta là ai, ta cũng không muốn biết bọn họ là ai!"

Phong Thành Quang cực kỳ khiếp sợ.

Hắn hoàn toàn không biết, chân Vô Ưu là bị gãy như vậy.

"Vậy năm năm."

"Cung Ly Lạc đối đãi với ta rất tốt, cái gì ăn ngon, đều cho ta, mặc đẹp cũng cho ta, còn mang ta đi khắp nơi cầu y, người nói, ta yêu hắn là sai sao?"

Phong Thành Quang nhìn Vô Ưu, "Nha đầu, không phải là ta muốn dội nước lạnh cho người, người sẽ không sợ, hắn đối với người, không phải tình yêu nam nữ, mà chỉ đơn thuần là tình yêu giữa huynh muội sao?"

Vô Ưu nhìn Phong Thành Quang, sững sững, mới nở một nụ cười, "Vậy thì có quan hệ gì, chỉ cần hắn yêu ta, bên cạnh không có nữ tử khác, là tình cảm

gì, cũng không quan trọng!"

Thật không quan trọng.

Phong Thành Quang nhìn Vô Ưu, "Thật không quan trọng sao?"

Vô Ưu không nói gì.

"Nếu như có một ngày, hấn nói cho người biết, đối với người không phải là tình yêu?"

Vô Ưu nghe vậy, giận, "Lão đầu, người châm ngòi ly gián như vậy là đang mưu tính cái gì? Người đừng cho rằng, người đã cứu ta, ta nhất định phải mang ơn đối nghĩa với người, đối với người nhìn lại nhìn, người có thể làm chút chuyện mờ ám không ảnh hưởng toàn cục, nhưng mà, người không thể, vu oan tình cảm của ta và Cung Ly Lạc!"

"Nha đầu, ta sợ tương lai người bị thương!"

"Chuyện sau này, sau này lại nói, chỉ cần không xảy ra, ta cần gì phải để ý!" Vô Ưu quát khế.

Nàng cũng sẽ không để cho loại chuyện như vậy xảy ra, càng sẽ không để cho nữ tử khác, lọt vào mắt Cung Ly Lạc.

Tức giận xoay người, lại thấy Cung Ly Lạc đứng ở cửa.

Lặng lặng, mỉm cười nhìn nàng.

Cái nhìn này, làm lòng Vô Ưu chua xót, "Ca ca."

Cung Ly Lạc cười, từng bước từng bước đi về phía Vô Ưu, nắm tay Vô Ưu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Trời xui đất khiến.

Cung Ly Lạc cười, cười cực kỳ âm cực kỳ âm, "Ưu nhi, đói không?"

"Ta."

"Đi thôi, ta đi làm thức ăn cho người!"

Từ trước đến giờ Vô Ưu đều không cự tuyệt Cung Ly Lạc, gạt đầu, đứng dậy, chuẩn bị đi cùng Cung Ly Lạc.

Đi vài bước, Cung Ly Lạc chợt dừng bước lại, quay đầu nói với Phong Thành Quang: "Phong tiên bối, tình cảm ta đối với Ưu nhi, cho dù là tình yêu nam nữ, hay là tình yêu giữa huynh muội, ta không biết, nhưng ta biết, cả đời này, ta sẽ không lại đối với bất kỳ một nữ tử nào, như đối đãi với Ưu nhi, nàng hi ta hi, nàng bi ta bi, ta nguyện ý sống vì nàng, chết vì nàng, nếu nàng tốt, ta cũng tốt, nếu nàng bị thương tổn một chút nào, ta nhất định khiến kẻ thương tổn nàng sống không bằng chết, mời người về sau, không cần ở sau lưng ta, nói những chuyện không hay, phá hư tâm tình của Ưu nhi!"

Phong Thành Quang kinh ngạc.

Hắn xen vào việc của người khác sao?

Hắn một lòng vì Vô Ưu, sợ nàng ở bên cạnh Cung Ly Lạc sẽ phải chịu thiệt, có gì sai?

Bỗng nhiên Vô Ưu nở một nụ cười.

Cung Ly Lạc vẫn là Cung Ly Lạc.

Kỳ thật hắn đều hiểu.

Bằng không khi còn bé, nàng nói, đợi nàng lớn lên gả cho hấn thì sẽ không đỏ mặt.

Đầu, không kim lòng được dựa vào trên bả vai Cung Ly Lạc, tâm, vô cùng ấm áp.

"Ca ca, ta đói rồi!"

Cung Ly Lạc cúi đầu, nhìn Vô Ưu, "Đi, ta làm thức ăn cho ngươi!"

"Ừm!"

Hai người tay trong tay, Vô Ưu dựa vào trên bả vai Cung Ly Lạc, đi rất chậm.

"Ưu nhi, ta làm gà xào Cung Bảo (hay gà xào cay) cho ngươi được không?"

"Được, nhưng mà, không được bỏ quá nhiều ớt, ăn nhiều ớt sẽ bị nóng!"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Uh, vậy ta để ít lại!"

"Nhưng mà, để ít ớt, sẽ không gọi là gà xào Cung Bảo nữa!"

"Vậy ngươi ăn trước, ta tại làm canh hạ hỏa cho ngươi, sau khi ăn gà xào Cung Bảo, uống chén canh, đợi buổi tối lúc ngủ, uống một chén nữa rồi đi vào giấc ngủ, cũng sẽ không bị nóng!"

"Ca ca sẽ cùng ăn chung với ta sao?"

"Sẽ!"

"Ớt?"

"Sẽ!"

"Ăn ba trái đi!"

"Có thể ăn ít một hay không?"

"Bỏn!"

"Ưu nhi!" Cung Ly Lạc không thuận theo.

"Năm trái!" Vô Ưu cười, tăng dần từng trái một.

Cung Ly Lạc bất đắc dĩ, "Vậy hay là ba đi!"

Vô Ưu cười, ha ha ha không có chút hình tượng nào.

Cả người cũng lười biếng bám trên người Cung Ly Lạc.

Hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy.

Không có quá nhiều lời ngon tiếng ngọt, lại ở trong sinh hoạt, lặng lẽ nở rộ.

Dáng vẻ Cung Ly Lạc như vậy, ai có thể nói hắn không thương nàng?

Ai có thể nói, hắn không yêu nàng?

Thức ăn rất phong phú. diện dan "lê" :quý: "đôn"

Năm món ăn một món canh.

Vô Ưu thích ăn gà xào Cung Bảo nhất.

Thật ra thì Cung Ly Lạc không ăn cay, chỉ vì Vô Ưu thích ăn, hắn mới làm, cho dù mỗi lần nấu ăn, hơi cay dữ dội, nhưng hình như chưa bao giờ Vô Ưu thấy hắn bị sặc hơi cay, luôn thoải mái.

Cung Ly Lạc gấp gà xào Cung Bảo đặt trong chén Vô Ưu, "Từ từ ăn, gà xào Cung Bảo này cay, đừng để bị sặc!"

Về chuyện ăn ớt cay, người nào cũng nhớ rõ, nhưng cũng không ai nói ra.

"Ưu nhi."

"Ân!"

"Sáng sớm ngày mai lên đường, ngươi có đồ gì muốn mua không, một hồi ta đi ra ngoài mua với ngươi!"

Vô Ưu suy nghĩ một chút, "Không có, người an bài là tốt rồi!"

"Phong cảnh ở huyện thành nhỏ này cũng không tệ lắm, có muốn ra ngoài đi dạo hay không?"

Vô Ưu vừa nhai, vừa nhìn Cung Ly Lạc, "Tốt, chỉ là, người phải ăn một chén cơm, lại thêm một chén canh. Nếu không một hồi không có hơi sức đi xung quanh với ta!"

"Tốt!"

Thật ra thì khẩu vị của Cung Ly Lạc rất nhỏ, mỗi bữa đều là Vô Ưu nỗ lực ăn, hân thân thiếp gấp thức ăn cho Vô Ưu, thỉnh thoảng ăn một miếng.

Hắn thích nhất, vẫn là nhìn Vô Ưu ăn thức ăn hắn làm, ăn ngon miệng như vậy, bộ mặt hạnh phúc.

Sau khi ăn xong.

Hai người rửa tay, thu thập sạch sẽ mới xuất môn.

Nam tử tóc trắng từ y, sắc mặt lạnh lẽo nghiêm trang, cứ tự nhiên như vậy mà đứng, có thể so với tiên giáng trần, chỉ là khi con người, nhìn nữ tử từ y bên cạnh thì khuôn mặt lạnh lẽo, trong nháy mắt hóa thành nhu tình.

Nữ tử từ y, khéo cười duyên, dọc phố mà đi, xem cái này một chút, sờ cái kia một chút, không mua, lại tò mò hỏi lung tung này kia.

Con người nam tử cười, mặt tràn đầy cung chiêu, không hề không kiên nhẫn.

Hình như nữ tử đi một, nam tử không để ý thế tục, chặn ngang ôm lấy nữ tử, mặc cho nữ tử ở trong lòng hắn, nhắm mắt lại, giống như chợp mắt, giống như thiếp đi.

Cung Ly Lạc, Vô Ưu đi trên đường, Mị Nương mang theo Đông Thanh một đường đi theo, nhìn Cung Ly Lạc đối tốt với Vô Ưu, Mị Nương không nhịn được bật khóc.

Nếu có nam tử, đối với nàng như vậy, nàng chết cũng cam nguyện.

"Mị Nương, chúng ta đi thôi!" Đông Thanh nói.

Giống như nam tử mặc từ y kia đối tốt với nữ tử mặc từ y, thế gian khó cầu.

Tội gì cưỡng cầu.

"Đông Thanh, ta muốn nhìn lại một lần nữa, có lẽ cả đời này, chúng ta cũng sẽ không gặp lại!"

"Mị Nương."

Mị Nương khẽ gật đầu một cái, nhìn bóng dáng Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu biến mất, Mị Nương mới nghiêng đầu, hốc mắt đỏ lên, "Đông Thanh, nữ tử kia, chính là công tử giúp chúng ta!"

"A."

Đông Thanh vô cùng khiếp sợ.

Làm sao lại như vậy?

"Mị Nương."

Không trách được Mị Nương thất hồn lạc phách một đường đi theo như vậy.

"Đông Thanh, chúng ta đi thôi, cho dù chúng ta nhớ nàng cả đời, có lẽ, tương lai một ngày nào đó, có người nhắc nàng, vào năm nào tháng nào ngày nào đó, ở huyện thành nhỏ, nàng đã giúp một số người, có lẽ, nàng hoàn toàn không nhớ nổi!"

"Mị Nương, người đừng suy nghĩ nhiều!" Đông Thanh vội an ủi.

Mị Nương cười, "Ta không có suy nghĩ nhiều, Đông Thanh, chúng ta đi thôi, có thứ, không thuộc về ta... ta không dám lấy trộm, nhưng, ta có thể thỉnh thoảng nghĩ tới, ta và nàng, thật ra thì, đã từng tương giao (gặp nhau) một lần, là tri kỷ, là bằng hữu!"

Vậy cũng đủ rồi.

"Ừm!"

Hai nữ tử yếu đuối, cùng nhau, rời khỏi nơi làm cho các nàng khổ sở, căm hận.

Không biết phải đi đâu, không biết tương lai như thế nào, tràn đầy mong đợi, tràn đầy ảo tưởng, tràn đầy sợ hãi, nhưng, vẫn phải dũng cảm bước đi bước đầu tiên.

Đêm

Giường lớn lay động.

"Ừm."

Vô Ưu yêu kiều, tay nắm chặt cánh tay Cung Ly Lạc, có chút không chịu nổi sự dũng mãnh của Cung Ly Lạc.

"Ưu nhi, Ưu nhi!"

Cung Ly Lạc một tiếng lại một tiếng thấp giọng kêu, hắn rất muốn nói với Vô Ưu, hắn yêu, hắn rất thích, rất thích.

Nhưng, vẫn, hắn không phải là người giỏi biểu đạt.

Chỉ có giờ phút này, hung hăng muốn nàng, hung hăng yêu nàng.

Sau khi kích tình vui vẻ, Vô Ưu vui trong ngực Cung Ly Lạc, nhắm mắt ngủ.

Cung Ly Lạc mở to mắt, do dự hồi lâu, "Ưu nhi."

"Ừm!"

"Mọi chuyện, không giống như Phong tiền bối nói, ta."

Vô Ưu giơ tay lên, nhẹ nhàng đè trên môi Cung Ly Lạc, "Không cần phải nói, ta hiểu!"

Một nam nhân, nguyện ý vì người làm nhiều việc như vậy, nhiều như vậy, ai có thể nói không phải là yêu?

Nước mắt rơi trong một khắc gấp lại kia, ai có thể nói không phải là vì yêu mà rơi?

"Nhưng."

"Không có nhưng, Ly Lạc, chúng ta đều không hiểu tình yêu, không biết cách yêu, nhưng chúng ta biết, cả đời này, hắn không có một người, có thể khiến cho chúng ta đối đãi như vậy, cuộc sống, hiện tại đối với chúng ta mà nói, yêu và không yêu, có quan hệ gì?"

Giúp nhau trong lúc hoạn nạn, đối với nhau thật tốt, không xa không rời.

So với những thứ tình yêu kia, vừa tổn thương, cuối cùng trong chốn giang hồ quên nhau mới gọi là tình yêu, tốt hơn rất nhiều...

Cung Ly Lạc còn muốn nói điều gì, lòng mảy Vô Ưu nhíu lại, "Làm sao vậy, người muốn đối nghịch với ta sao?"

Cung Ly Lạc vội vàng lắc đầu, "Không, Ưu nhi biết nhiều hơn ta, Ưu nhi, ta thích người gọi ta là Ly Lạc, cũng thích người kêu ta là ca ca, hơn nữa khi đó."

Vô Ưu nghe vậy, trong nháy mắt đỏ mặt, chửi nhỏ, "Biến thái!"

Lật người.

Cung Ly Lạc gắt gao giữ chặt eo Vô Ưu, "Ưu nhi, ta là nghiêm túc!"

"Ngủ, sáng mai còn phải lên đường!"

"Ưu nhi."

"Ừm!"

"Ta còn muốn."

Còn muốn, nàng đã mệt đến mức eo mỗi lưng đau, cũng không muốn nhúc nhích.

Vô Ưu hơi cúi, "Cung Ly Lạc, nếu như người lại không ngủ được, ta đá người xuống giường, có muốn thử một chút hay không?"

Cung Ly Lạc bật cười, đá hắn xuống giường?

Vô Ưu sẽ không nở.

"Ưu nhi, vậy chúng ta nói một chút chuyện khác đi!"

Thấy Cung Ly Lạc đòi đề tài, Vô Ưu thở ra một hơi, nở một nụ cười, "Người nói, ta nghe!"

"Những sơn tặc kia, ta tính toán chiêu an, bắt đầu huấn luyện, về sau làm quân dự bị!"

"Có thể tin được không?"

"Không biết, ta phái Cung Nhất, Cung Nhị đi tìm hiểu rõ rồi, nếu như có thể tin, liền chiêu an, nếu như không thể tin, mỗi một người đều là sơn tặc giết người không chớp mắt, giải quyết bọn họ tại chỗ, vì dân chúng trừ hại!"

"Ừ, ta ủng hộ!"

Vô Ưu nói xong, liền có chút buồn ngủ.

Cung Ly Lạc nhìn, đau lòng không thôi, "Ưu nhi ngủ đi!"

"Ừ, ngủ đi!"

"Ưu nhi"

"Ừm!"

"Ngủ đi!"

"Ừ, ngủ đi!"

Cung Ly Lạc thử mấy lần, đều nhận được đáp lại này, từ từ nhếch môi nở một nụ cười.

Chỉ có tin tưởng vô điều kiện, mới có thể an tâm ngủ như vậy.

Tâm, trong nháy mắt từ từ trướng lên.

Hạnh phúc, tự nhiên nảy sinh.

Trên đỉnh núi, diễn đàn $^L_{\hat{E}} \ ^Q_U \ ^Y^{\hat{D}}_{\hat{O}} \ ^N^{\hat{A}}$

Mỗi một căn nhà gỗ, đều nằm yên tĩnh trong núi, bình yên ngủ say.

Một căn nhà gỗ, so với những căn khác, lớn hơn rất nhiều, một hắc y nhân, bay xuống.

Lên vào trong phòng.

"Các hạ, đêm hôm khuya khoắt, xông vào trong phòng người khác, cũng không giống có đạo đức!"

Âm thanh từ trên giường truyền đến, một nam tử đứng dậy, mặc xiêm áo, cũng không đốt đèn dầu, nhìn hắc y nhân trước mặt.

Thần nhiên hơi cong môi một cái.

"Cửu Liên sơn Đại Đường Gia, hôm nay tại hạ đến đây, cùng người làm một cuộc làm ăn, như thế nào?"

Nam tử nghe vậy, ha ha mà cười, "Ngay cả một người có bộ mặt chân thật bày tỏ, ta cũng không có hứng thú cùng hắn làm ăn, xin các hạ rời đi!"

"Đại Đường Gia không hỏi xem là làm ăn gì, đã cự tuyệt như vậy, nhưng mà tương lai sẽ hối hận!"

"Hối hận hay không, không quan trọng, quan trọng là, Mộ Dung Triết ta, cũng không phải là người làm ăn giấu đầu lòi đuôi, trộm cũng có đạo, tặc cũng có đạo, tuy Mộ Dung Triết ta là sơn tặc, nhưng đều cướp của những người đáng bị cướp, giết cũng là những người đáng chết, cho nên, xin các hạ rời đi!"

Không hỏi nguyên do, Mộ Dung Triết liền cự tuyệt người trước mặt.

Mộ Dung Triết hắn cũng không phải là măng phu, sẽ bị một chút lợi ích nhỏ dụ hoặc.

Trong núi nhiều người như vậy, cùng hắn sinh sống, mỗi một cuộc làm ăn, đều phải bảo đảm hết sức cẩn thận.

"Ha ha, nếu như người tới, tội đáng chết vạn lần, Đại Đường Gia cũng không ra tay sao?"

Mộ Dung Triết nghe vậy, "Là ai?"

"Tàn sát hàng loạt người dân trong một huyện thành nhỏ, sáng mai lên đường từ huyện thành nhỏ, nên buổi trưa sẽ tới Cửu Liên sơn, nghe nói ở huyện thành nhỏ vợ vết không ít mồ hôi nước mắt của người dân, chẳng lẽ Đại Đường Gia không muốn vì dân trừ hại sao?"

Mộ Dung Triết nhú mảy.

Chuyện ở huyện thành nhỏ, hẳn đã được nghe bẩm báo, chẳng lẽ thực không phải người tốt?

"Người đi đi, ta muốn suy nghĩ một chút!"

Hắc y nhân thấy thế, trong lòng biết có hy vọng.

Ôm quyền, "Cáo từ!" Phi thân lên, rời đi.

Mộ Dung Triết trầm tư hồi lâu, đi ra khỏi phòng, "Người đâu!"

Chỉ chớp lát sau, phòng hội nghị tụ đầy người, "Đại Đường Gia?"

"Chuẩn bị, sáng mai, làm một cuộc làm ăn lớn!"

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi thứ đã thu thập xong, ăn điểm tâm

Cung Nhất, Cung Nhị đã trở lại, bẩm báo với Cung Ly Lạc.

"Chủ tử, Cửu Liên sơn Đại Đường Gia đã chuẩn bị ra tay với chúng ta!"

Cung Ly Lạc trầm tư, "Truyền lệnh xuống, san bằng Cửu Liên sơn!"

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Khai ân ngoài vòng pháp luật

Đối với chuyện san bằng Cửu Liên sơn, Vô Ưu chỉ thần nhiên nhú mảy, không nói gì, chậm rãi uống trà, cũng không quá quan tâm.

Hôm nay không biết bị làm sao, tâm tình cũng không tốt, hiện tại ngay cả trà đang uống, rõ ràng giống trước kia như đúc, nhưng hôm nay uống, mùi vị lại không giống.

"Thúy Thúy!"

Thúy Thúy thấy Vô Ưu chủ động kêu nàng, trong lòng vô cùng vui vẻ, tiến lên, "Tiểu thư, là muốn ăn điểm tâm, hay là?"

"Không phải, nước trà này, không giống mấy ngày trước đây?"

Thúy Thúy vội vàng lắc đầu, "Không có, đều là nước suối trong núi, do Vương Gia để cho người ta vận chuyển tới, là ta tự mình xem, tự mình ngâm!"

Vô Ưu không nói gì.

Không đúng chỗ nào vậy? "Tiểu thư, làm sao vậy?"

Vô Ưu lắc đầu, "Không có việc gì, rất tốt!"

Thúy Thúy không hiểu, lại không dám hỏi nhiều, đứng nghiêm một bên, cúi đầu.

Ngoài cửa, xe ngựa đã chuẩn bị xong, Cung Nhất lập tức đi vào, "Quận chúa, có thể lên đường!"

Vô Ưu đột nhiên che lỗ mũi lại, găm lên, "Cung Nhất, người bôi cái gì lên người, mau lui ra ngoài, khó người chết!"

Cung Nhất kinh ngạc, vừa định giải thích mình không có bôi cái gì, Cung Nhị vội vàng tiến lên, kéo Cung Nhất lui ra bên ngoài.

"Cung Nhị, người kéo ta làm gì?"

Cung Nhị hít sâu một cái, "Người không phát hiện, hôm nay tâm tình Quận chúa không tốt, còn dám mạnh miệng, chán sống rồi hả!"

Cung Nhất nghe vậy, cứng họng.

Tâm tình Vô Ưu không tốt, làm sao hắn không nhìn ra, vội hỏi Cung Nhị, "Trên người ta có mùi gì sao?"

Cung Nhị dùng sức hít hà, "Không có!"

Cung Nhất mừng rỡ, "Ta đã nói là không có!"

"Nhưng mà, Quận chúa nói người bôi cái gì lên người, khó ngửi, người chính là bôi đồ gì đó khó ngửi, yên lặng chịu đựng đi!"

Trong lòng Cung Nhất ghen toàn ác khí, đành đau thương.

Cung Nhị nhìn, tâm tình thật tốt, vỗ vỗ bả vai Cung Nhất, "Không nên oán giận, không nên không phục, ở trong lòng vương gia, trừ Quận chúa, cái gì cũng không quan trọng, chuyện chúng ta phải làm, không để cho Quận chúa ngọt ngào!"

Cung Nhất hít khí, "Ta hiểu, ta cũng không có việc gì, chỉ là cảm thấy, hôm nay Quận chúa là lạ, cũng không biết có phải hay không."

Là cái gì, Cung Nhất lập tức không nghĩ ra được.

Cung Nhị bật cười, vỗ vỗ bả vai huynh đệ tốt, "Đừng suy nghĩ, khẩn trương làm việc, một hồi sẽ lên đường!"

"Vương Gia đâu?" Cung Nhất hỏi.

Cung Nhị nhìn Cung Nhất một cái, "Đây là chuyện người nên hỏi sao?"

Cung Nhất nhất thời hiểu, mình phạm vào kiêng kỵ, vội che miệng, "Cái gì ta cũng không nói, người cũng không nghe thấy cái gì!"

Trong phòng, d-iễn đ-àn L-ê Q-Uý đ-ôn

Vô Ưu nghiêng đầu, lười biếng dựa vào ghế, Phong Thành Quang đi tới, vội hỏi, "Nha đầu, sao thế, bị ốm hả?"

Vô Ưu lắc đầu, "Không có, chỉ là, chỉ là có chút, uể oải."

Vì sao lại nói không nên lời.

Hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?

Vô Ưu tự hỏi, thời tiết rất tốt, mọi người, cũng không có gì thay đổi, giống như hôm qua, nhưng vì cái gì, trong lòng lại nôn nóng.

Chẳng lẽ là đêm qua, quá kích động?

Nhưng cũng không đúng, tối hôm qua, nàng ngủ rất tốt! "Làm sao vậy? Nếu không, ta bắt mạch cho người?" Phong Thành Quang vội hỏi.

"Bắt mạch cái gì, ta lại không bệnh!" Vô Ưu nói xong, lại dựa vào ghế, lười biếng nhắm hai mắt lại.

Phong Thành Quang muốn nói gì đó, Vô Ưu lạnh nhạt nói, "Đừng nói chuyện, phiền!"

Phong Thành Quang nhú mày, thật sự là kỳ quái, hôm qua còn rất tốt, thế nào hôm nay lại.

Muốn hỏi rõ ràng, Cung Ly Lạc bước nhanh tới, "Ưu nhi, chuẩn bị xong chưa, chúng ta bắt đầu lên đường!"

Vô Ưu lười biếng mở mắt, trong nháy mắt nhìn thấy Cung Ly Lạc, tâm tình tốt không ít, cười gật đầu, "Chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi!"

Cung Ly Lạc dắt Vô Ưu lên xe ngựa, Phong Thành Quang đuổi theo, lên xe ngựa phía sau, Thúy Thúy ngồi với Vô Ưu, Cung Ly Lạc ở ngoài xe, nhìn phong cảnh từ từ biến hóa, Thúy Thúy nở một nụ cười.

Nàng có tài đức gì, lại may mắn như vậy.

Bên trong xe ngựa.

Vô Ưu nhú mày.

"Làm sao vậy?" Cung Ly Lạc vội hỏi.

"Hơi nhức đầu, tâm tình phiền não, ca ca, người giúp ta day day huyết thái dương!" Vô Ưu dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, nói chuyện cũng có chút hữu khí vô lực.

Cung Ly Lạc bị dọa sợ không nhẹ, "Có lẽ đêm qua ta quá càn rỡ, làm thân thể người bị thương?"

Rõ ràng mỗi lần đều đã nhắc nhở chính mình, không thể càn rỡ, nhưng Vô Ưu tốt đẹp như vậy, đầu óc liền trống rỗng, cái gì cũng không nhớ, chỉ muốn hung hăng yêu nàng.

Vô Ưu khẽ lắc đầu, "Không phải!"

"Thật sự không phải?"

Vô Ưu gật đầu.

"Ưu nhi, nếu không, để Phong tiên bối bắt mạch cho người, nhưng ngàn vạn lần không được là bị bệnh!"

Vô Ưu vốn muốn cự tuyệt, nhưng thấy Cung Ly Lạc khẩn trương như vậy, gật đầu một cái, "Vậy chờ đến trán nhỏ kề tiếp, để cho hần bắt mạch cho ta đi, lúc này, ai ta cũng không muốn nhìn thấy!"

Được rồi, nàng lại làm kiêu.

Nhưng, thật không muốn gặp bất cứ kẻ nào, chỉ muốn ở trong ngực Cung Ly Lạc như vậy, chuyện gì cũng không làm, cứ dựa vào hần như vậy.

Có thể, thật sự bị bệnh.

"Tốt!"

Cung Ly Lạc nói xong, buông lỏng mái tóc dài ra cho Vô Ưu, một tay nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho Vô Ưu, một tay phe phẩy cây quạt.

"Lực đạo như thế nào, nhẹ, hay là nặng?"

"Vừa vặn!"

"Gió, có muốn lớn một chút hay không?"

Vô Ưu lắc đầu, đưa tay vòng chặc eo Cung Ly Lạc, nhắm mắt lại.

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu lệ thuộc vào hần như vậy, trong nháy mắt thỏa mãn.

Cái hần muốn, thật ra cũng không nhiều.

Chỉ mong năm tháng yên tĩnh, bên nhau đến già.

Hần chỉ muốn cùng Vô Ưu trường trường cửu cửu sống tiếp như vậy, không xa không rời.

Mộ Dung Triết nằm mơ cũng không nghĩ tới, lần này, người hần muốn chặn giết là Cung Ly Lạc, Lạc vương Đông quốc.

Ngồi ở chủ vị phòng nghị sự, nhìn huynh đệ phía dưới, "Các người mau mang theo gia quyến từ mật đạo rời đi đi, về sau Cửu Liên sơn không còn sơn tặc!"

"Đại ca."

Mộ Dung Triết khẽ thở dài một cái, "Ta cho rằng, tới, chỉ là một người vô nhân đạo, chém giết vô thường, lòng dạ độc ác, người có tội đáng chết vạn lần, nhưng không nghĩ tới đường đường là Lạc vương!"

Cung Ly Lạc, Mộ Dung Triết hần không chọc nổi.

Cũng không dám chọc.

Hôm nay Cung Ly Lạc ra lệnh, muốn san bằng Cửu Liên sơn.

Mộ Dung Triết hần chết không có gì đáng tiếc, nhưng, già trẻ phụ nữ và trẻ con trong núi, họ chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý, họ không đáng chết.

"Đại ca, người không đi, chúng ta cũng sẽ không đi, cho dù chúng ta chết, cũng phải chết cùng một chỗ với đại ca!"

Không có đại ca, cũng không có Cửu Liên sơn, những năm này bọn họ lại càng không phải áo com không lo.

Lúc nguy nan, bọn họ tuyệt đối không thể làm tiểu nhân vong ân phụ nghĩa.

Mộ Dung Triết nhìn thủ hạ, từng huynh đệ một thẻ muốn cùng hắn vào nơi nước sôi lửa bỏng. "Đã như vậy, chúng ta đi cầu kiến Lạc vương, chỉ mong, chỉ mong"

Lạc vương sẽ cho đường sống.

"Đại ca, chúng ta đi cùng người!"

"Tốt!"

Nhưng, Mộ Dung Triết nghĩ sai rồi.

Cung Ly Lạc phái rất nhiều người, vây quanh Cửu Liên sơn, hoàn toàn không có đường để cho hắn đi ra ngoài, đi gặp Cung Ly Lạc.

"Các vị đại ca, tại hạ Mộ Dung Triết, cầu kiến Lạc vương!"

Không người nào trả lời, nhưng Mộ Dung Triết biết, phía trước, có rất nhiều người mai phục, nếu hắn hành động thiếu suy nghĩ, hắn và các huynh đệ hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Suy nghĩ chốc lát, "Các vị đại ca, cầu xin các vị báo tin cho Lạc vương, Mộ Dung Triết có chuyện quan trọng cần bẩm báo với Lạc vương!"

Không có ai đáp lại, nhưng, Mộ Dung Triết biết, những chỗ tối không nhìn thấy, có người giám thị từng cử động của hắn, thậm chí Cửu Liên sơn, hiện giờ vẫn chưa động thủ, vì không nhận được mệnh lệnh của Cung Ly Lạc.

Cho nên, hắn phải thấy mặt Cung Ly Lạc, vì những người ở Cửu Liên sơn, cầu xin con đường sống.

Lúc đoàn người Cung Ly Lạc đến gần Cửu Liên sơn.

Cung Nhất lập tức tiến lên, "Chủ tử, đến Cửu Liên sơn rồi!"

Cung Ly Lạc vừa muốn mở miệng nói chuyện, thấy Vô Ưu hình như ngủ không được thoải mái, chân mày nhíu lại, vội vàng cách không truyền âm, "Đi xuống, tự xem mà làm!"

Cung Nhất kinh ngạc.

Là bảo hắn công, hay là không công?

Là san bằng, hay là không san bằng?

Hắn lên trước hỏi thăm, cảm thấy, đêm qua bọn họ nhìn thấy, chưa chắc là thật.

Hoặc có lẽ, Cung Nhất nghĩ, hắn không muốn động thủ với người già, phụ nữ và trẻ nhỏ tay không tác sát.

Kiên trì tiến lên, "Chủ tử, thủ lĩnh thổ phỉ, nói, muốn gặp ngài."

"Cút."

Bên trong xe ngựa, truyền ra âm thanh âm lãnh phẫn nộ của Cung Ly Lạc.

Cung Nhất kinh hãi, nhanh chóng lui ra.

Đi tìm Cung Nhị thương lượng.

Bên trong xe ngựa. diện tích $H+Q+u+yĐ+Ô+n$

Vô Ưu mở mắt ra, kinh ngạc nhìn Cung Ly Lạc, "Làm sao vậy, người nào chọc người tức giận?"

"Không có, có phải đánh thức người hay không!"

Vô Ưu lắc đầu, "Không phải, chính là không ngủ được, ca ca, ta muốn cưỡi ngựa, người dẫn ta đi cưỡi ngựa đi!"

"Tốt!"

Cung Ly Lạc nói xong, xuống xe ngựa đi an bài, Vô Ưu kéo tay Cung Ly Lạc, "Chúng ta đi cùng nhau!"

Cung Ly Lạc cười, gật đầu.

Hắn thích Vô Ưu lệ thuộc vào hắn như vậy.

Cực kỳ thích.

Nhìn từng con từng con tuần mã, Vô Ưu không khỏi cảm thán, quyền thế thật sự là một thứ tốt.

Mới ít thời gian, đã có người dắt ba bốn mươi con ngựa tới đây, để cho bọn họ lựa chọn.

Vô Ưu nhìn cẩn thận, nhìn xung quanh, tiện tay chỉ, "Con kia đi!"

"Tốt!"

Một câu nghi vấn, một câu phản bác cũng không có.

Hai người cùng cưỡi một con ngựa, Vô Ưu dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, nhìn thanh sơn lục thảo.

"Không ngờ, những thổ phỉ này lại còn rất tinh mắt, tìm chỗ tốt như vậy an cư!"

"Ngươi thích?"

Vô Ưu khẽ lắc đầu, "Chưa nói có thích hay không, chính là cảm thấy, phong cảnh nơi này rất tốt, nếu lấy dính máu tanh, sợ là sẽ không còn như vậy!"

Vô Ưu nói xong, cười.

Nơi sơn tặc chạy trốn, có thể sạch sẽ?

"Ưu nhi"

"Ừm!"

"Nhưng hi vọng, ta không cần ra tay?"

Vô Ưu bật cười, "Ca ca, vẫn là câu nói kia, cho dù ngươi làm cái gì, ta đều ủng hộ ngươi!"

Tốt cũng được, xấu cũng được, cho dù Cung Ly Lạc như thế nào, chỉ cần hắn vẫn thích nàng, cung chiều nàng, che chở nàng, yêu thương nàng.

Cung Ly Lạc hôn nhẹ lên tóc Vô Ưu, "Này Ưu nhi"

"Chủ tử!"

Cung Nhất đứng ở bên cạnh Cung Ly Lạc thấp giọng kêu.

Cung Ly Lạc nghiêng đầu nhìn, mày nhẹ nhíu lại, "Chuyện gì?"

"Thủ lĩnh tộc phỉ, nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với chủ tử, mà thuộc hạ, đêm qua điều tra được, hình như cùng thực tế, có điều không khớp!"

"Nói như thế nào?"

"Đêm qua, lúc thuộc hạ cùng Cung Nhị đến, thủ lĩnh tộc phỉ xác thực cùng thủ hạ thương lượng muốn giết chúng ta, nhưng, hôm nay thuộc hạ phát hiện, bọn họ cũng không có nhiều người biết võ công, ngược lại người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, người tay không tác sát tương đối nhiều!"

Cung Ly Lạc nhíu mày, "Cho nên"

"Thuộc hạ không dám!"

Cung Ly Lạc khẽ khoát tay, "Đi dẫn người tới đây!"

Cung Nhất mừng rỡ, "Dạ!"

May mắn, không có gây thành đại họa.

Lần đầu tiên lúc Mộ Dung Triết nhìn thấy Vô Ưu, Vô Ưu đang vui trong ngực Cung Ly Lạc, híp mắt, thoải mái tự nhiên.

Cao quý khiến cho hắn không dám nhìn thẳng, vội cúi đầu.

"Thảo dân tham kiến Lạc vương!"

Cung Ly Lạc khẽ nhủ lòng mày, "Đi xuống đi!"

Mộ Dung Triết kinh hãi, vội kêu, "Lạc vương, thảo dân không biết là Lạc vương, hơn nữa, cũng không còn tính toán chặn giết Lạc vương, là hắc y nhân đêm qua, cho thảo dân tin tức sai, cho nên."

"Một người, dùng khí gánh chịu sai lầm cũng không có, số mạng của ngươi cũng vẹn vẹn ở đây, trở về canh giữ Cửu Liên sơn, Bồn vương không hy vọng, sau ngày hôm nay, trên con đường này, còn có một ô tặc phi!"

"Dạ!"

Cung Ly Lạc không để ý Mộ Dung Triết, kéo chặt dây cương, "Hí."

Lúc đi ngang qua Mộ Dung Triết, Vô Ưu khẽ nhủ mày, âm thanh lạnh nhạt nói: "Ta nói, mùi vị hương liệu trên người ngươi không tệ, sao không cùng những thuộc hạ của ngươi, dùng hương liệu làm nghề kiếm sống?"

Mộ Dung Triết đứng tại chỗ, rất lâu sau đó.

Dùng hương liệu làm nghề kiếm sống.

Xác thực, Cửu Liên sơn có nhiều hương thảo.

Ngẩng đầu, nhìn người rời đi, Mộ Dung Triết thở ra một hơi thật dài.

Gần như thiếu chút nữa, Cửu Liên sơn thật sự sẽ không còn tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Cũng không phải là người biết nhân từ nương tay

Vô Ưu không phải ngu ngốc, êm đẹp, thoáng cái lại khó chịu, chuyện này.

Giơ tay lên, tự mình bắt mạch.

"Ah."

Cung Ly Lạc nhìn, vội hỏi, "Làm sao vậy?"

Hiếm thấy Vô Ưu nhủ lòng mày, trầm tư một lát, vén rèm xe ngựa lên, gọi Phong Thành Quang, "Lão già, người qua đây!"

Xe ngựa dừng lại.

Phong Thành Quang đi tới cạnh xe ngựa, kinh ngạc hỏi, "Sao?"

Tĩnh tĩnh cao ngạo này của Vô Ưu, thật là hiếm có.

"Ngươi bắt mạch cho ta!" Vô Ưu nói xong, không chút khách khí vươn cổ tay ra, để Phong Thành Quang bắt mạch cho nàng.

Phong Thành Quang cũng không giận, không ngừng cười ha ha, hết sức nịnh bợ, "Nha đầu, có câu nói như thế này, gừng càng già càng cay!"

"Dong dong dài dài cái gì, nhanh lên một chút!" Vô Ưu nói xong, cả người lười biếng dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc.

Tất nhiên là cao cao tại thượng, quý khí.

Phong Thành Quang bật cười, giờ tay lên giữ chặt cổ tay Vô Ưu.

"Ah."

Làm sao có thể, làm sao có thể.

Phong Thành Quang cực kỳ kinh ngạc, định leo lên xe ngựa, cẩn thận bắt mạch cho Vô Ưu.

Theo đạo lý sẽ không có.

"Phong tiền bối, làm sao vậy?" Cung Ly Lạc lo lắng hỏi.

Không để lại dấu vết ôm chặt Vô Ưu.

Ngược lại Vô Ưu thản nhiên, khóe miệng từ từ nâng lên một nụ cười, "Xác định sao?"

"Nói như thế nào đây?" Phong Thành Quang thừa nước đục thả câu.

"Cái gì nói như thế nào, ăn ngay nói thật!"

Phong Thành Quang cười, rút tay về, vuốt ve chòm râu của mình.

Vô Ưu nhìn, trong lòng đã nắm chắc.

Ngồi dậy, nín lấy vạt áo của Phong Thành Quang, nghiêm túc hỏi, "Sẽ không sai chứ?"

Phong Thành Quang nhìn bàn tay đang nắm vạt áo, nháy nháy mắt, ý bảo Vô Ưu buông ra.

"Nói chuyện." Vô Ưu lạnh giọng.

Hoàn toàn không để ý ám hiệu của Phong Thành Quang.

Phong Thành Quang khẽ thở dài một cái, "Đứng đứng đứng, xác định, nhất định, khẳng định ngươi có tin vui!"

Có tin vui.

Mang thai.

Vô Ưu cười ha ha ha buông lỏng tay ra.

Nghiêng đầu nhìn Cung Ly Lạc đang há hốc miệng, "Ly Lạc, chúng ta có hài tử rồi."

Còn chưa có nói xong, Cung Ly Lạc đang sững sờ đột nhiên đứng dậy, bàn tay lớn mở ra, bóp chặt cổ Phong Thành Quang, rống giận, "Không phải ngươi đã nói, uống thuốc của ngươi, tạm thời Ưu nhi sẽ không mang thai, tại sao, tại sao."

Thân thể Ưu nhi kém như vậy.

Trên người hắn còn có độc.

Hài tử, hài tử được sinh ra, có thể không khỏe mạnh hay không, có thể không trọn vẹn hay không.

Tất cả tất cả, đều nói không chính xác.

Phong Thành Quang hết sức uất ức.

"Ta đâu biết, đều nói trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát, trùng hợp ta chính là sóng trước, sách thuốc của ta tuy tốt, nhưng y thuật, độc thuật của nha đầu nàng tốt hơn, ta đâu biết, nàng cho ngươi uống thuốc gì, nhưng mà, thân thể của nha đầu, hoàn toàn không có yếu như vậy, nói không chừng, đứa nhỏ này rất có duyên phận với các ngươi, hẳn cứ tới như vậy."

Phong Thành Quang lời thề son sắt, Cung Ly Lạc lại nôn nóng đến đỏ mặt.

Càng sợ hãi hơn.

Từ từ thả lỏng, quay đầu lại cười híp mắt nhìn Vô Ưu, "Ưu nhi."

Vươn tay, nhẹ nhàng ôm Vô Ưu vào trong ngực, "Ưu nhi, nhưng ta đã làm gì, khiến cho ngươi không có cảm giác an toàn, để cho ngươi hiểu lầm?"

Hắn thật sự không nỡ để Vô Ưu còn nhỏ tuổi đã có con.

Dù sao, nàng vẫn là đứa bé.

Vô Ưu khẽ lắc đầu.

"Không phải vậy, đều không phải, Ly Lạc, hai người chúng ta, rất cô đơn, ta muốn có kết tinh tình yêu của chúng ta, về sau chúng ta là ba người, bốn người, năm người, sáu người, ta thật sự muốn sinh con dưỡng cái cho ngươi, ta."

Cung Ly Lạc cảm động tâm cũng tan ra.

"Ưu nhi, Ưu nhi."

Nói không nên lời nhiều lời ngon tiếng ngọt, chỉ có thể một câu lại một câu gọi tên Vô Ưu.

Vô Ưu có thai. diễn đàn #Lê QUÝ Đôn#

Thúy Thúy cao hứng đến phát điên.

Cung Nhất, Cung Nhị cũng vui vẻ nhếch miệng.

Sau khi xin chỉ thị của Cung Ly Lạc, quyết định tăng lương cho bọn thị vệ, Phong Thành Quang cũng cười híp mắt.

Mạc Cẩn Hàn dựa vào trên cây khô, nhìn cách đó không xa, Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu ngồi dưới đại thụ, Thúy Thúy ở một bên quạt mát.

Vốn là đội ngũ lành nghề đi, bởi vì một câu của Vô Ưu, xe ngựa có chút lắc lư, nàng ngủ không an ổn, Cung Ly Lạc liền hạ lệnh, hạ trại tại chỗ.

Vì phải hết sức cẩn thận, Cung Ly Lạc thậm chí điều động gần mười ngàn nhân mã, bảo vệ.

Những thị vệ kia chưa từng bao giờ hành tẩu ngoài sáng, trong nháy mắt xông ra từ rất nhiều nơi, chỉ vì bảo vệ một nữ tử, một hài tử còn chưa thành hình.

Hít một hơi thật sâu.

Mạc Cẩn Hàn thất vọng đau khổ nghĩ, nên buông tay.

Trong lòng của nàng, chỉ có một mình Cung Ly Lạc, bọn họ cam khổ cùng nhau, từng có sinh ly tử biệt, từng có cuộc đời bất biến, đời đời kiếp kiếp không đổi lời hứa.

Mà mình, chỉ là một người chen chân vào.

Mạc Cẩn Hàn đi tới chỗ Cung Ly Lạc, Vô Ưu.

Xa xa, hình như Cung Ly Lạc nói gì đó, Vô Ưu trong ngực hần thân nhiên cười ra tiếng.

Thì ra, từ đầu đã không ngủ.

Ba chiếc xe ngựa, từ từ đi về phía trước.

Gần mười ngàn người mặc áo đen, thị vệ tay cầm bảo kiếm hộ tống, cho dù đi tới nơi nào, cho dù giang hồ thổ phỉ danh chấn, cường đạo, cũng ngoan ngoãn nhường đường, đưa lên trấn trại chỉ bảo, cầu Cung Ly Lạc hạ thủ lưu tình.

Kể từ sau khi Vô Ưu biết mình mang thai, cho dù có nhiều phiền não, cũng sẽ từ từ điều chỉnh, cuối cùng bình tĩnh lại.

Vẫn dính Cung Ly Lạc như cũ.

"Ly Lạc."

"Ừm!"

"Ly Lạc."

"Ừm!"

"Ly Lạc."

"Ừm!"

Cũng không nói gì quá nhiều, chỉ là một gọi, một đáp lại.

Giống như muốn gọi mười năm xa cách về.

Cung Ly Lạc cũng không giận, Vô Ưu gọi, hần liền thâm tình khẩn thiết lên tiếng trả lời, không chút qua loa.

Vô Ưu ha ha nở một nụ cười.

Từ khi nào, nàng cũng có tính trẻ con như vậy rồi.

Kéo dài đến một tiểu sơn thôn trong đại sơn (núi lớn), nghe nói Huyết Ẩn Thảo ở trong núi này.

Thôn dân trong tiểu sơn thôn thuần phác thiện lương, thoáng cái nhìn thấy đội ngũ khí thế như vậy thế, nhóm tiểu hải tử bị dọa khóc lớn, một đám chạy vào trong nhà, người lớn càng thêm nhanh chóng về nhà đóng cửa.

Nếu vẫn còn hải tử chạy ở bên ngoài, người lớn nhắm mắt chạy ra khỏi nhà, tìm hải tử, vừa nắm kéo chạy vào trong nhà, vừa đánh, vừa trách mắng hải tử không hiểu chuyện.

Vô Ưu nhìn, hít một hơi thật sâu.

"Ly Lạc, người người thấy không, nhà ai đó nấu đồ ăn, thơm quá!"

Cung Ly Lạc lắc đầu, lại đỡ Vô Ưu xuống xe ngựa, "Chúng ta đi xem một chút!"

"Tốt!"

Cung Ly Lạc đỡ Vô Ưu đi vài bước, quay đầu lại phân phó thuộc hạ nói: "Không phải nhiều (quấy rầy) dân, người vi phạm giết không tha!"

Cung Nhất vội vàng tiến lên mấy bước, "Vương Gia, thức ăn của chúng ta không nhiều lắm"

"Hỏi người mua, nhớ rõ tiền hàng hai bên tiền trao cháo múc, không được khi dễ người nhỏ yếu!"

Cung Nhất vội lên tiếng trả lời, "Dạ!"

Vương Gia mặt lạnh nhà hán, lại tâm nóng.

Càng sẽ không ý thế ức hiếp dân chúng.

Thúy Thúy vốn định đuổi theo, Cung Ly Lạc không để cho nàng đi theo.

Rất nhiều khi, Cung Ly Lạc chỉ muốn ở chung một chỗ với Vô Ưu.

Những người khác, cho dù là ai, đều cảm giác chướng mắt. Thành thị có hương vị thành phố, nông thôn có sự thanh nhã của nông thôn.

Rất nhiều tường là bùn đất, nóc nhà là cỏ tranh, có mấy hộ nhân gia giàu có một chút, nóc nhà là ngói.

"Mùi thơm càng ngày càng gần!"

Cung Ly Lạc bật cười, "Người, khi nào thì tham ăn rồi!"

"Ha ha, gần đây bắt đầu, người không phát hiện sao?"

Cung Ly Lạc nghe vậy, trầm tư một lát, "Hình như, xem ra, tương lai bảo bối của chúng ta sẽ là một Đại Vị Vương!"

"Uh, thật sự có khả năng!"

Nhìn nhau cười một tiếng, lưu luyến triền miên.

Động tình chỉ trong nháy mắt. Cung Ly Lạc lại cảm thấy, trong nháy mắt này Vô Ưu đẹp như vậy, dịu dàng như vậy, làm tim của hắn xúc động như vậy, đưa tay ôm eo Vô Ưu, cúi đầu nhẹ nhàng hôn.

Sau đó lui ra.

Trong con người, dịu dàng.

"Ưu nhi"

Vô Ưu cười, "Ha ha, ha ha ha!"

Cười dịu ở trong ngực Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc thận trọng vững vàng đỡ Vô Ưu, tiến lên gõ cửa.

Mở cửa là một nữ tử bảy tám tuổi, mặc xiêm áo vải xanh, tóc tết thành bím.

Thấy Cung Ly Lạc tóc bạc mặt hồng, sợ hết hồn.

"Người... người."

"Nương tử của ta ngửi thấy mùi thơm, ta tới mua một chút cho nương tử ta nếm thử!" Âm thanh Cung Ly Lạc lạnh nhạt.

Nương tử.

Vô Ưu nghe tiếng nương tử, vui mừng đến nở hoa.

Nhếch miệng nở một nụ cười.

Nữ tử nhìn Cung Ly Lạc một thân tử y hoa lệ, mặt mũi lạnh nhạt, cũng không giống người xấu, do dự một chút, "Ngươi chờ, ta đi hỏi phụ thân ta."

Nói xong, đến cửa cũng không đóng, xoay người chạy vào.

Không bao lâu, nữ tử dẫn một nam nhân tóc trắng phơ đi tới.

Đầu tiên nhìn.

Cung Ly Lạc liền nhận ra người trước mặt.

Người nọ cũng nhận ra Cung Ly Lạc, cả kinh cả người cũng run lên.

"Quả thật oan gia ngõ hẹp!" Cung Ly Lạc gần từng tiếng, âm thanh lạnh nhạt nói xong, xoay người dắt Vô Ưu đi vào bên trong.

Nam nhân đứng tại chỗ, cả người không ngừng run.

"Phụ thân."

Nam nhân nhẹ nhàng vuốt mặt nữ tử, "Quả Nhi, làm sao mới tốt?"

Trốn tránh mười năm, kinh ngạc mười năm.

Hôm nay, vẫn đến đây.

Vốn cho là có thể tránh khỏi, nhưng không nghĩ tới, có người, từ đầu đã tránh không khỏi.

Tội của hắn đáng chết vạn lần, chết không có gì đáng tiếc, nhưng hài tử này, hài tử.

Hài tử vô tội.

Gian phòng cực kỳ cũ nát.

Cung Ly Lạc để Vô Ưu ngồi xuống, vừa cầm chén, múc đồ ăn, đặt ở trước mặt Vô Ưu.

Kỳ thật, cũng chỉ là một chén cháo, cũng không biết là nấu với gì.

Mà Vô Ưu có hài tử, cảm thấy ăn cái gì cũng thơm.

Vô Ưu cúi đầu ăn, Cung Ly Lạc cùng ngồi ở một bên, nam nhân đứng nghiêm một bên, hai chân như nhũn ra, ôm chặt lấy nữ tử —— Quả Nhi.

"Ừm, ăn no!"

Vô Ưu hô nhỏ một tiếng, đặt chiếc đĩa xuống.

Cung Ly Lạc đưa khăn tay lên.

Thấy Vô Ưu lau miệng, mới nhìn nam nhân bên cạnh, "Ngươi là Thanh Long."

Nam tử nghe vậy, con ngươi khép lại, sau khi hít một hơi thật sâu mới mở ra, "Vâng, ta là Thanh Long, Lạc vương đã lâu không gặp!"

"Nhờ phúc các ngươi, Bồn vương rất tốt!"

Âm thanh rất lạnh, lạnh đến mức Thanh Long không nhịn được rung mình một cái.

Đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống.

Mười năm, hắn không có một giấc ngủ an ổn, lại tiến bước ba đồng bạn năm đó.

Bốn người bọn họ, giống như trùng ma chú giống nhau, cả ngày lẫn đêm đều có cùng một giấc mơ, trong mơ, Cung Ly Lạc một bộ tử y, tóc trắng, hai

mất khát máu, hai tay bóp chặt cổ của bọn họ, khiến cho bọn họ thở không nổi, ngày ngày đêm đêm tuần hoàn như vậy.

Cho dù là người đã từng đi chém giết cũng không chịu nổi, bị hù dọa đến chết.

Mà hắn, là một người may mắn còn sống sót trong bốn người.

Con ác mộng vẫn hành hạ hắn.

Hôm nay, người lấy mạng rốt cuộc đã tới.

"Lạc vương, ta chết chưa hết tội, chết không có gì đáng tiếc, cầu xin Lạc vương, thương cảm cho đứa nhỏ đáng thương này, phụ thân nương nàng chết sớm, là một cô nhi, ta thấy nàng đáng thương, chừa chấp nàng, nàng cùng ta không hề liên quan, cầu xin Lạc vương khai ân, lưu nàng một mạng."

Cung Ly Lạc nhìn Thanh Long, cười lạnh thành tiếng.

"Khá lắm tâm địa bò sát!"

Ban đầu, Vô Ưu của hắn cũng mới năm tuổi, không phải sao?

Khi đó đã xuống nặng tay, hôm nay, lấy tư cách gì đi cầu hắn.

"Lạc vương, ta tự biết chết một vạn lần cũng không đủ, hải tử, hải tử." Thanh Long nói không được.

Nhớ năm đó, bọn họ lấy Vô Ưu bị thương ra trên đũa, Cung Ly Lạc làm thú vui, cười vui vẻ như vậy, tùy ý như vậy.

Hôm nay, làm gì còn có mặt mũi cầu cạnh.

Quả nhiên, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải là không báo, mà là thời gian chưa đến.

Tất cả thiện ác, đều có tuần hoàn.

"Phụ thân." Quả Nhi thấy phụ thân quỳ xuống, cũng vội vàng quỳ xuống, nắm chặt ống tay áo Thanh Long.

Nàng không biết chuyện gì xảy ra, rất sợ.

Một lúc lâu mới lấy dũng khí nhìn Vô Ưu, "Đại tỷ tỷ, ta nguyện ý thay thế phụ thân ta, van người bỏ qua cho phụ thân ta!"

Vô Ưu nhìn Quả Nhi.

Nhẹ tay khẽ vuốt vuốt bụng của mình.

Lại nhìn sắc mặt Thanh Long, chỉ sợ thời gian không nhiều lắm.

Mà Thanh Long không giống Lôi Lão Hồ, hắn cũng không có hư hỏng đến cực độ như Lôi Lão Hồ. Trầm tư một lát, "Ly Lạc, chúng ta đi thôi!"

"Ưu nhi."

"Chưa nói không giết, chỉ là hiện tại không muốn giết hắn mà thôi! Coi như là thù lao cho chén cháo này!" Vô Ưu nói xong, đứng lên, "Tạm thời tha cho người mấy ngày, ta nghĩ, người phải nói rõ ràng với nữ nhi của người, tại sao chúng ta giết người, đúng không?"

"Dạ dạ dạ, nhất định sẽ nói rõ ràng!"

Đây là Thanh Long cam đoan.

Hắn chắc chắn sẽ không để cho Quả Nhi đi tìm Cung Ly Lạc, Vô Ưu báo thù.

Bởi vì, hắn vốn là đáng chết.

Vô Ưu, Cung Ly Lạc đi.

"Phụ thân." Quả Nhi khẽ gọi.

"Quả Nhi, nữ nhi tốt của phụ thân!" Thanh Long nói xong, ôm lấy nữ nhi đã bồi hắn năm năm.

Không phải ruột thịt, lại còn hơn ruột thịt.

Cùng với hắn trải qua những năm khó khăn này.

"Phụ thân, tại sao?" Quả Nhi hỏi.

"Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải là không báo mà thời gian chưa tới, Quả Nhi, về sau ngàn vạn lần không được làm chuyện xấu, hơn nữa không được tham lam, lại càng không được đi hại người!"

Quả Nhi nghe, ra sức gật đầu.

"Ban đầu, phụ thân chính là quá tham lam, quá xấu, ném một hài tử năm tuổi xuống vách đá, hại một thiếu niên mười lăm tuổi, trong nháy mắt bạc cả tóc, nghiệp chướng của phụ thân nặng nề, chết chưa hết tội!"

"Phụ thân."

"Quả Nhi, ngươi nghe phụ thân nói, không nên oán, không nên hận, lại càng không cần đi báo thù, phụ thân là nên chết, là thật đáng chết."

Quả Nhi lắc đầu, "Phụ thân, không cần... không cần."

Thanh Long nói chân tướng với Quả Nhi.

Quả Nhi vẫn lắc đầu, "Phụ thân, cho dù ngươi làm chuyện xấu gì, ngươi đều là phụ thân của Quả Nhi, Quả Nhi không muốn phụ thân chết, Quả Nhi muốn phụ thân thật tốt, Quả Nhi muốn phụ thân sống lâu trăm tuổi, phụ thân, ngươi đồng ý với Quả Nhi, sống thật tốt, có được hay không."

Không có phụ thân, nàng lại thật sự thành cô nhi người người khi dễ.

Nàng nguyện ý, nguyện ý vì phụ thân làm bất cứ chuyện gì.

Nghĩ tới đây, Quả Nhi đứng dậy chạy ra ngoài.

"Quả Nhi."

Thanh Long thấp giọng kêu, đuổi theo.

Cung Ly Lạc đỡ Vô Ưu trở về, cũng không có ai mở miệng nói chuyện.

Thật sự nhân từ nương tay tha cho Thanh Long.

Vô Ưu không làm được.

Nàng không phải loại người lấy đức báo oán.

Cung Ly Lạc cũng không làm được, lúc trước đau, đau triệt nội tâm, làm sao có thể nói quên là quên, nói tha thứ là tha thứ.

Tuyệt đối không thể.

"Ưu nhi."

"Ừm!"

"Có tính toán gì không!"

Vô Ưu cười lạnh, "Chúng ta thiếu một người dẫn đường!"

Một người quen thuộc địa hình đại sơn.

"Ưu nhi ý tứ."

"Nếu như hần có thể dẫn chúng ta tìm được Huyết Ấn Thảo, tha cho hần một mạng thì có làm sao."

Ai dám nói, Thanh Long ẩn cư ở đây, không có suy nghĩ cùng tính toán ở phương diện này.

Thế gian làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Vô Ưu không tin.

Vô Ưu dứt lời, nghiêng đầu, liền thấy Quả Nhi bước nhanh chạy tới.

Bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Vô Ưu và Cung Ly Lạc, không ngừng dập đầu.

Vô Ưu nhíu mày, không nói gì.

Rất nhanh, Thanh Long đuổi theo.

Sau khi do dự một chút, vẫn quỳ xuống.

"Ha ha, Ly Lạc, người xem, ta đoán có đúng hay không!"

Cung Ly Lạc không nói gì.

Thanh Long cũng biết, "Lạc vương, ta nguyện dẫn đường, mang ngài đi tìm Huyết Ấn Thảo, nếu ta tìm được Huyết Ấn Thảo, kính xin Lạc vương tha cho Quả Nhi."

Thanh Long hiểu, từ đầu đến cuối, Cung Ly Lạc chưa nói qua, muốn tha cho Quả Nhi.

Như vậy tất cả đều sẽ có biến hóa.

Cung Ly Lạc nhìn Thanh Long, lạnh lùng khề hừ, "Đợi đến khi tìm được Huyết Ấn Thảo rồi hãy nói!"

"Lạc vương."

"Làm sao vậy, muốn dùng chuyện này uy hiếp Bôn vương sao? Bôn vương nói cho người biết, nếu Huyết Ấn Thảo ở trong núi này, cho dù san bằng đại sơn, Bôn vương cũng sẽ tìm ra nó, có người hay không có người, cũng giống nhau!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Tìm được Huyết Ấn Thảo

Thanh Long nghe vậy, bị dọa xanh mặt.

Toàn thân, đều là tang thương, không còn giống năm đó, khi tùy ý và phách lối trên đũa Cung Ly Lạc, Vô Ưu.

"Lạc vương nói phải!"

Vào núi tìm Huyết Ấn Thảo, Thanh Long tất nhiên đi tuốt ở phía trước dẫn đường, Quả Nhi đi theo bên cạnh hắn.

Lúc này, khắc này, trừ bên người, Thanh Long không dám để Quả Nhi ở bất kỳ nơi nào hắn không nhìn thấy.

Vô Ưu có hài tử, vẫn kiên trì vào núi như cũ.

Cung Ly Lạc chỉ đành phải phân phó, làm cáng tre, hai thị vệ nâng nạng.

Vào núi, chuẩn bị rất nhiều thứ, cung tiễn, độc dược, lương thực, tuyệt không thể thiếu.

"Nghỉ ngơi tại chỗ!"

Theo Cung Nhất phân phó, thị vệ nghỉ ngơi tại chỗ, lấy ra lương khô mang theo, nước chậm rãi ăn.

So với bọn thị vệ, hiển nhiên thức ăn của Vô Ưu đang mang thai phong phú rất nhiều, Thút Thút rửa sạch sẽ, Cung Ly Lạc tự tay xử lý.

Chỉ là, cũng chỉ có một mình Vô Ưu ăn.

Cung Ly Lạc lại kiên trì cùng ăn lương khô, uống nước với thị vệ, Vô Ưu tỏ vẻ rất ủng hộ.

"Ly Lạc!"

"Ừm!"

"Phải một người đi hỏi Thanh Long, còn bao lâu mới có thể đến sơn cốc có Huyết Ấn Thảo!"

Cung Ly Lạc nghe vậy, nhìn Cung Nhất.

Cung Nhất lập tức đi tới chỗ Thanh Long.

Thanh Long và Quả Nhi dựa sát vào nhau, ăn một chút lương khô, uống nước, phụ nữ hai người đều rất quý trọng những ngày được sống chung, bọn họ cũng không ai biết, có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không.

"Phụ thân."

Thanh Long nhìn Quả Nhi, nhẹ nhàng ôm Quả Nhi vào trong ngực, "Quả Nhi, sẽ không có chuyện gì!"

Là an ủi Quả Nhi, cũng là an ủi chính mình.

Quả Nhi gật đầu, "Phụ thân, cho dù người đi đâu, Quả Nhi cũng sẽ đi cùng người!"

Cho dù là chết.

Nàng cũng phải bồi phụ thân.

Thanh Long nghe vậy, trái tim đau đến nát.

Nghĩ đến, năm đó Cung Ly Lạc và Vô Ưu, chính là như vậy.

Cho dù đi đến bất kì nơi nào, đều muốn ở cùng với nhau, cho dù là chết, cũng muốn chết cùng một chỗ.

Chỉ là, cũng may ông trời phù hộ bọn họ, bọn họ đều còn sống.

Vậy ông trời cũng sẽ phù hộ hần và Quả Nhi, sống sót.

"Thanh Long." Cung Nhất thấp giọng kêu.

Thanh Long vội vàng đứng lên, "Cung thị vệ!"

"Còn bao lâu mới có thể đến sơn cốc có Huyết Ân Thảo?"

"Còn phải đi qua hai đỉnh núi, đại khái cần một ngày, buổi chiều mai là có thể tới!"

Cung Nhất gật đầu, trở lại bên cạnh Cung Ly Lạc phục lệnh (báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh).

"Vậy cứ tiếp tục lên đường đi!"

"Dạ!" truyện chỉ đăng tại diễn đàn@lêquýđôn.com

Bởi vì Vô Ưu mang thai, có chút thích ngủ.

Nghiêng qua bên trên cang tre ngủ.

Thanh Long mang theo Quả Nhi đi tuốt ở phía trước, thỉnh thoảng cầm cây gậy trúc lên gõ.

"Phụ thân, người đang làm cái gì?"

"Bứt dây động rừng!"

"Bứt dây động rừng?"

"Uh, trong rừng cây, có quá nhiều rắn độc, ta gõ một chút, có động tĩnh, rắn sẽ chạy đi!"

Quả Nhi gật đầu, kề bên Thanh Long đi về phía trước.

Đó là một đóa hoa, rất lớn, rất đẹp, Quả Nhi vừa định hỏi, Thanh Long lập tức che kín miệng Quả Nhi, khẽ lắc đầu.

Gần như lúc ngửi thấy mùi Thực Nhân Hoa (hoa ăn thịt người), Vô Ưu giựt mình tỉnh lại, thấy một người thị vệ muốn đến gần Thực Nhân Hoa, gào lên một tiếng, "Đứng lại không được nhúc nhích!"

Nhanh chóng rút chủy thủ phi đến trên đầu thị vệ đó, thị vệ bị đau, khom lưng ngồi xổm xuống, khó khăn né được sự tấn công của Thực Nhân Hoa.

Thị vệ bị đâm không nhìn thấy rõ, nhưng thị vệ phía sau hần lại thấy được rõ ràng mình bạch, bông hoa kia thật sự di chuyển.

Mà Vô Ưu lại rút bảo kiếm, phi thân lên, từ trên cao nhìn xuống chém Thực Nhân Hoa thành mấy miếng.

Liếc mắt nhìn thị vệ, lại nhìn sắc mặt Thanh Long biến hóa, "Người biết loại hoa này không?" Vô Ưu lạnh giọng hỏi.

"Không biết!"

Chỉ trong nháy mắt, Vô Ưu giương kiếm chém đứt cánh tay trái của Thanh Long, "Lưu phụ nữ các ngươi một mạng, đừng không biết phân biệt, ngươi cho rằng, ta sẽ tin tưởng lời nói của ngươi?"

"Không biết, không biết, tại sao hoa này không cắn ngươi?"

"Mọi người đều là người thông minh, tại sao ngươi ẩn cư ở tiểu sơn thôn này, trong lòng mọi người biết rõ, từ giờ khắc này, còn dám giờ trò, ta trước hết là giết nữ nhi của ngươi, rồi bóc xương lột thịt ngươi, ném thịt ngươi vào trong núi cho sói ăn!"

Vô Ưu nói xong, ném bảo kiếm, tự có người tiếp được.

Thanh Long đau đớn đổ mồ hôi đầm đìa.

Nước mắt của Quả Nhi không ngừng chảy.

Nàng không biết, tại sao cuộc sống vốn rất tốt, chợt thay đổi, những người đó thật hung dữ thật hung dữ.

"Băng bó cho hắn, đừng để cho hắn chết!" Vô Ưu nói xong, đi tới chỗ Cung Ly Lạc.

"Ưu nhi" Cung Ly Lạc lo lắng thấp giọng kêu.

"Không có chuyện gì, chỉ là đoá Thực Nhân Hoa, ta nghĩ, có đoá thứ nhất, đi vào đoạn đường này, khẳng định cũng có không ít, để mọi người cẩn thận, không nên đi chạm vào loài hoa này, nó sẽ ăn thịt người!"

Cung Ly Lạc gật đầu, "Ta sẽ phân phó, để mọi người làm việc cẩn thận!"

Cung Nhất lập tức đi xuống phân phó, dù sao cũng là hoa ăn thịt người, không thể khinh thường.

Vết thương của Thanh Long đã được băng bó kỹ, giờ này khắc này, Thanh Long cũng không dám có tiểu tâm tư, cũng không dám lấy mạng của Quả Nhi làm tiền đặt cược.

"Ta nhất định nghiêm túc dẫn đường!"

Vô Ưu lạnh lùng khẽ hừ, "Sớm như vậy!"

Có tiểu tâm tư, thật coi nàng không nhìn ra được?

Thanh Long rũ mắt xuống, chịu đựng đau đớn tiếp tục đi về phía trước, Quả Nhi đỡ hắn, khóc đến lệ rơi đầy mặt, cũng không dám khóc thành tiếng.

Quả Nhi đã nhìn ra, những người đó đều nghe lời nói của Vô Ưu, ngay cả nam tử tóc trắng cực kỳ lạnh lùng kia, cũng chỉ nghe lời nói của Vô Ưu.

"Phụ thân."

"Quả Nhi đừng sợ, phụ thân sẽ bảo vệ ngươi!"

Quả Nhi nhìn Thanh Long, một lúc lâu mới nghẹn ngào gật đầu một cái, "Phụ thân, Quả Nhi không sợ, Quả Nhi ở chung một chỗ với phụ thân, cái gì cũng không sợ!"

Thanh Long cười khổ.

Sớm biết như vậy, lúc trước hắn không nên chứa chấp Quả Nhi.

Hại nàng.

Dọc theo đường đi, vẫn có Thực Nhân Hoa như cũ, là đoá lớn đã nở, hoặc nụ hoa sắp nở, Vô Ưu đều sai người chém nó thành từng mảnh từng mảnh.

Cho đến khi đi tới một sơn cốc âm u lạnh lẽo.

"Lạc vương, Huyết Ân Thảo đang ở trong sơn cốc, chỉ là có Sài Lang, ta đến mấy lần, vẫn không dám đến gần!" Thanh Long nói.

Cung Ly Lạc gật đầu, giờ tay, "Chuẩn bị cung tiễn, vào cốc!"

Nắm tay Vô Ưu thật chặt.

Vô Ưu ngừng đầu, cười nhìn Cung Ly Lạc, "Chúng ta cùng đi vào!"

Sống chết cũng được, bọn họ chỉ cần ở chung một chỗ.

Một nhà ba người ở chung một chỗ.

Cung Ly Lạc gật đầu.

Đã từng, hắn không để ý sống chết, bởi vì Ưu nhi của hắn đã chết, hôm nay, hắn muốn sống, bởi vì Ưu nhi của hắn còn sống.

Bọn họ còn có hài tử.

Trong sơn cốc, rất nhiều Sài Lang, vừa thấy có người vào cốc, kêu gào, giương móng vuốt.

"Bắn tên!" Cung Nhất lạnh giọng.

Đột tên đầu tiên qua đi, chỉ làm thân Sài Lang bị thương, không hề thương tổn đến tính mạng, Sài Lang đột nhiên hung tàn, lộ ra hung quang, hận không được xông vào cắn xé sạch sẽ bọn người vào địa bàn của chúng nó.

"Chuẩn bị thuốc!"

Đã thú sợ lửa, điểm này Vô Ưu đã sớm có chuẩn bị, mang theo không ít dầu lửa đến, một chút lửa, quả nhiên Sài Lang sợ hãi, rồi rút lui về phía sau.

Bị thương, không bị thương.

Mất vẫn nhìn chăm chăm như cũ.

"Đó chính là Huyết Ấn Thảo!" Phong Thành Quang chỉ vào nhiều bông màu đỏ cách đó không xa kêu lên.

Cung Ly Lạc, Vô Ưu nghiêng đầu nhìn.

Quả nhiên là Huyết Ấn Thảo.

Cung Ly Lạc phi thân lên, nhanh chóng bay đến chỗ Huyết Ấn Thảo.

"Ca ca, cẩn thận trong bụi hoa có độc xà mãnh thú!" Vô Ưu nói xong, vội vàng phi thân đi hỗ trợ.

Khi Cung Ly Lạc đến gần Huyết Ấn Thảo, một con rắn nước giương đầu lên, khắc lưỡi rắn, chuẩn bị bỏ nài đến cắn Cung Ly Lạc, nhưng khi nhìn thấy Vô Ưu sau lưng Cung Ly Lạc thì co rúm lại, nhanh chóng bơi đi.

"Không thể tin được rắn đều sợ ta!" Vô Ưu cười nói.

Cung Ly Lạc vuốt vuốt đầu Vô Ưu.

Một con rắn độc, hắn có thể xử lý tốt, nhưng mà, Vô Ưu lo lắng, hắn cảm động.

"Mau hái hoa, hái nhiều một chút, cũng không uổng công chúng ta tự mình đi một chuyến!" Vô Ưu nói xong, cầm lấy túi đã chuẩn bị, cùng Cung Ly Lạc hái hoa để ở trong túi.

Lại hoàn toàn không có phát hiện, một đám Thực Nhân Nghi (kiến ăn thịt người) nhanh chóng đến gần.

"Ca ca, ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?" Vô Ưu hỏi Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc vừa định lắc đầu, lại thấy cách đó không xa, một bầy, không, là một bầy đang bò tới, đến chỗ nào, tất cả mọi thứ trong nháy mắt hóa thành hư vô.

"Thực Nhân Nghi!" Vô Ưu kêu lên, lớn tiếng nói, "Mau rút lui!"

Nói xong, kéo Cung Ly Lạc phi thân lên, nhanh chóng bay về phía trước.

Có thể đi đến cùng Cung Ly Lạc, đều là cao thủ trong cao thủ, công phu chạy trốn lại càng đứng đầu.

Mạc Cẩn Hàn và Thúy Thúy bị lưu lại trong thôn, võ công Phong Thành Quang càng thêm lợi hại.

Võ công Thanh Long cũng rất tốt, nhưng thiếu một cánh tay, vết thương còn chảy máu, ôm Quả Nhi cũng có chút khó khăn, rất nhanh rơi ở phía sau.

Mà Thực Nhân Nghi càng ngày càng gần, Vô Ưu quay đầu lại.

Nàng không muốn quản, ít nhất không muốn cứu Thanh Long và Quả Nhi.

Nhưng, nhìn thấy đau đớn trong mắt Thanh Long, và sợ hãi trong con ngươi Quả Nhi, lại nhớ tới mười năm trước, Cung Ly Lạc cũng như vậy, vừa đau đớn, vừa sợ, trơ mắt nhìn nàng rơi xuống vách núi, trong nháy mắt tóc trắng.

Hít sâu một hơi, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, quay người, từ trong ngực Thanh Long kéo Quả Nhi qua, nhanh chóng chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tìm được Huyết Ấn Thảo (tt)

Quả Nhi bị Vô Ưu kẹp ở dưới nách, nàng chỉ cảm thấy, thân thể Vô Ưu rất ấm áp, rất thơm, rất thân thiết.

Mặc dù không cảm nhận được lo lắng, nhưng, nàng cảm nhận được thiện ý.

"Tỷ tỷ."

Vô Ưu rũ mắt nhìn Quả Nhi, không nói gì.

"Quả Nhi nguyện ý thay thế phụ thân đi tìm cái chết, cầu xin tỷ tỷ tha cho phụ thân một mạng, có được hay không?"

Vô Ưu vẫn không nói gì.

"Tỷ tỷ, những năm này phụ thân rất khổ, hàng đêm đều từ trong giấc mộng thức tỉnh, mấy thúc thúc đều chết hết, hôm nay chỉ còn lại phụ thân, tỷ tỷ, Quả Nhi biết, là phụ thân có lỗi với người, để cho Quả Nhi thay thế phụ thân đi tìm cái chết, tỷ tỷ tha cho phụ thân đi!"

"Người rất phiền, còn nói chuyện, sẽ ném người xuống!"

Quả Nhi im lặng.

Không dám nói nữa.

Nàng biết, không phải Vô Ưu đùa giỡn.

Vượt qua dòng suối nhỏ, Thực Nhân Nghi ở bên kia dòng suối nhỏ, vẫn liêu lĩnh kêu gào như cũ, muốn vượt qua dòng suối nhỏ, tới ăn hết những thứ mỹ vị này.

Cung Ly Lạc trầm tư một lát, "Phóng hỏa đốt rừng!"

"Dạ!"

Lửa lớn hùng hực cách suối mà cháy, trong không khí tràn ngập mùi thối Thực Nhân Nghi bị đốt cháy, Vô Ưu nôn hết chất lỏng màu vàng ra.

Cung Ly Lạc vừa vỗ nhẹ lưng của Vô Ưu, vừa nhìn Thanh Long cùng Quả Nhi quỳ ở một bên, rút kiếm từng bước từng bước đi về phía bọn họ.

Quả Nhi sợ run lấy bầy, Thanh Long nhẹ nhàng ôm Quả Nhi vào trong ngực.

"Quả Nhi không sợ, có phụ thân, tất cả đều có phụ thân!"

Cung Ly Lạc giương kiếm, thanh kiếm sắc bén, sợi tóc tung bay.

Thu kiếm, xoa người ôm lấy Vô Ưu nôn tới sắc mặt trắng bệch rồi đi, Phong Thành Quang bữu môi, nhìn Huyết Ấn Thảo bảo bối trong ngực, lại nhìn thoáng qua, Thanh Long bị Cung Ly Lạc sửa thành đầu trọc, cười bất đắc dĩ cười.

Tới cùng xem như hạ thủ lưu tình.

Cho đến khi mọi người đều đi, Thanh Long mới đau khóc thành tiếng.

Mới vừa rồi trong nháy mắt, hấn cho là, hấn và Quả Nhi đều sẽ chết.

"Phụ thân."

"Quả Nhi không sợ, chúng ta không sao, không sao!"

Tổ huấn của Thanh gia, mấy đời đều là người hầu của Cung Ly Lạc, một khi người Cung gia tới, Thanh gia phải toàn lực ứng phó, cho dù Thanh gia diệt vong, cũng phải hoàn thành mệnh lệnh của Cung gia.

Khách điểm

Vô Ưu mê man ngủ, Cung Ly Lạc ngồi ở bên giường coi chừng Vô Ưu, thỉnh thoảng sờ sờ tay của Vô Ưu, sờ sờ tóc của Vô Ưu, lông mày của Vô Ưu.

Cảm thấy Vô Ưu của hắn tốt như vậy, tốt như vậy.

Lúa Thúi Thúi bùng canh gà tiến vào, chỉ thấy Cung Ly Lạc ngồi ở bên giường cười khúc khích, "Vương Gia, nô tỳ nấu canh gà, Vương Gia uống trước đi!"

"Đặt trên bàn đi!"

Thúi Thúi ngăn người, "Vương Gia, hay là ngài trước uống đi, tiểu thư quan tâm Vương Gia nhất, nếu tiểu thư tỉnh lại, Vương Gia lại gầy đi, tiểu thư sẽ đau lòng, huống chi hiện giờ tiểu thư có thai, còn cần Vương Gia chăm sóc, Vương Gia."

"Bưng lại đây!"

Thúi Thúi cười, vội bùng canh gà đưa cho Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc nhận lấy chén, ngửa đầu ừng ực một ngụm uống cạn, cầm chén đưa cho Thúi Thúi, "Đi ra ngoài đi, không có việc gì đừng đến quấy rầy!"

"Dạ!" truyện chi đăng tại diễn đàn +Lê+ +QUÝ+ +ĐÔN+

Thúi Thúi thối lui khỏi phòng, Cung Nhất vội vàng tiến lên hỏi, "Như thế nào?"

Thúi Thúi giờ chén không trong tay lên.

Cung Nhất nở một nụ cười, "Làm sao người làm được?"

"Vương Gia yêu tiểu thư nhà ta nhất, mang tiểu thư nhà ta ra, Vương Gia nhất định sẽ uống!"

Cung Nhất ngăn người, "Thúi Thúi, ta phát hiện người rất thông minh!"

"Đúng vậy, tiểu thư nhà ta thông minh như vậy, ta là nha hoàn duy nhất bên người nàng, làm sao có thể ngu xuẩn!" Thúi Thúi nói xong, nở một nụ cười.

Dù cho, nàng đã từng rất ngu ngốc.

Hiện giờ đã hiểu biết hơn, có người đau lòng, dĩ nhiên sẽ có sức lực.

Cung Nhất thấy Thúi Thúi cười, mặt mũi trắng nõn, hàm răng cũng cực kỳ trắng.

Không giống những đại gia khuê tú (tiểu thư khuê các) kia, cười không lộ răng, Thúi Thúi cười rất thật, trong lòng căng thẳng, vội nghiêng đầu sang chỗ khác.

"Cung thị vệ!"

"Ừm!"

"Canh gà vẫn còn rất nhiều, ta đã đưa qua cho Phong tiền bối, Mạc công tử rồi, giờ múc một chén cho người uống!"

"Cung Nhị có không?" Cung Nhất hỏi.

Thúi Thúi lắc đầu, "Ta không nghĩ tới, nếu không, người đi gọi hắn lại đây uống đi!"

Cung Nhất hận không thể cắn chết mình, đang êm đẹp lại kêu hô Cung Nhị làm gì.

Nhìn hiện tại, miệng Cung Nhị uống đến đầy đầu, cùng Thúi Thúi nói qua chuyện lý thú thiên nam địa bắc (trời nam đất bắc), chọc Thúi Thúi không ngừng cười ha ha,

Làm sao, lại chói mắt như thế.

Vô cùng chói mắt.

Khi Vô Ưu tỉnh lại, mặt trời đã lặn.

Cung Ly Lạc nằm ở bên người nằg, đang ngủ say.

Vô Ưu đưa tay, nhẹ nhàng vuốt tóc Cung Ly Lạc, mặt, nở một nụ cười.

Hạnh phúc chỉ là, khi người tỉnh lại, người trong lòng đang ở bên cạnh coi chừng người.

Cảm thấy Vô Ưu nhìn chăm chú, Cung Ly Lạc mở con ngươi ra, nhìn Vô Ưu, nhu tình chân thành "Tỉnh, có đói bụng không. Thúi Thúi nấu cháo gà xé sợi, nghe Cung Nhất nói, rất thơm!"

Vô Ưu lắc đầu, "Ta muốn ăn cháo nhạt, còn muốn ăn món ăn ca ca xào, canh ca ca nấu!"

Cung Ly Lạc cười, hôn lên trán Vô Ưu một cái, "Ta để cho Thúi Thúi hầu hạ ngươi rửa mặt, ta đi làm cho ngươi, được không?"

"Tốt!"

Cung Ly Lạc gọi Thúi Thúi hầu hạ Vô Ưu, còn mình vội vàng đi đến phòng bếp.

Vô Ưu có hài tử, tháng hài tử còn nhỏ, Thúi Thúi cẩn thận một ngàn vạn lần.

"Thúi Thúi!"

"Ừm!"

"Ngươi cảm thấy, con người Cung Nhất như thế nào?"

"Cung thị vệ, người rất tốt, nhiệt tình, hào phóng, giảng nghĩa khí, chân thành, là một người tốt!"

Vô Ưu nở một nụ cười, "Nếu Cung Nhất tốt như vậy, ta chỉ hôn cho các ngươi được không?"

Thúi Thúi thất thần tại chỗ, hốc mắt đỏ hồng, "Tiểu thư, thân thể Thúi Thúi không sạch sẽ, không xứng với Cung thị vệ!"

"Ngốc tử, ngày ấy, xiêm áo ngươi hoàn hảo không chút tổn hại, làm sao lại không sạch sẽ, những chuyện ngươi từng trải qua, để cho Cung Nhất biết, hắn sẽ chỉ đau lòng cho ngươi, làm sao có thể ghét bỏ ngươi?"

"Tiểu thư, ta vẫn không xứng với Cung thị vệ!"

Thúi Thúi nói xong, thở dài thật sâu.

Cung Nhất là nhân vật như vậy, đáng đáp tốt, bản lĩnh tốt, đối xử với mọi người tốt, nhìn tùy tiện, tâm tư lại cực nhỏ, nhiều lần nàng tìm hắn giúp một tay, hắn chưa bao giờ cự tuyệt.

"Thúi Thúi, vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi có thích Cung Nhất, nếu thích, ta đi hỏi ý tứ của Cung Nhất, nếu như ngươi không thích, ta sẽ không đi hỏi, ngươi coi như ta chưa nói qua chuyện này, như thế nào?"

Thúi Thúi rối rắm

"Tiểu thư, ta."

Vô Ưu cười, "Thúi Thúi, ngươi cũng theo ta một thời gian, mặc dù ban đầu, ngươi nhát gan, yếu ớt, ta không thích, ta cảm thấy mang theo ngươi chính là một gánh nặng, nhưng hôm nay, ta phát hiện, thật ra thì Thúi Thúi rất tốt, không hiểu sẽ hỏi, không biết, sẽ học, chân chân chính chính là một nữ tử tốt, nữ tử như vậy, đáng để một nam nhân tốt thích!"

Thúi Thúi vô cùng cảm động.

Thường ngày Vô Ưu rất ít quản những thứ này, nàng chỉ trông coi chính mình, quản Cung Ly Lạc.

"Tiểu thư."

"Bây giờ nói cho ta biết, thích Cung Nhất sao?"

Thúi Thúi nhìn đôi mắt Vô Ưu, đỏ mặt, nghiêm túc gật đầu một cái.

Phòng bếp.

Cung Ly Lạc bận rộn nấu ăn.

Vô Ưu nằm úp sấp ở trên bàn, nhìn say sưa ngon lành.

Nàng chỉ thích nhìn Cung Ly Lạc bận rộn vì nàng, cho dù là gì, cũng thích ăn thức ăn Cung Ly Lạc làm, ăn thế nào cũng không chán ghét.

Một bàn thức ăn được bung lên, Cung Ly Lạc cười ngồi ở bên cạnh Vô Ưu, "Một hời cháo nguội, càng đậm uống càng ngon, nguội trước ăn món khác, ăn lót bụng!"

Vô Ưu há miệng.

Lưỡi phải động thủ.

Cung Ly Lạc cười cười, cầm đũa lên, gấp đứt cho Vô Ưu ăn.

Mạc Cẩn Hàn đến tìm Cung Ly Lạc, tại cửa ra vào nhìn thấy một màn này, mấp máy môi, lui về.

Chỗ không người, Mạc Cẩn Hàn hít một hơi thật sâu.

Nên buông tay.

Nữ tử kia, yêu không nổi, so với Cung Ly Lạc yêu nàng, Mạc Cẩn Hàn hẳn, thật sự không đáng giá một đồng.

Mà hẳn cũng không làm được như Cung Ly Lạc, vì nàng rửa tay làm canh, cung chiều nàng đến vô pháp vô thiên.

Phòng bếp. đi ễn đàn /l ê q u ý đ ô n/

Vô Ưu ăn no, ăn hơn một chén cháo.

"Ca ca, ta phát hiện, mỗi lần ăn gì đó do nguội làm, ta đều có thể ăn ngon ăn no!"

"Vậy về sau mỗi ngày ta đều nấu cho nguội ăn!"

"Tốt!"

Sau khi ăn xong, Cung Ly Lạc bồi Vô Ưu đi xung quanh một chút, tiêu thực.

Đụng phải Cung Nhất, Vô Ưu gọi Cung Nhất lại, "Cung Nhất, nguội cũng trưởng thành rồi, ta tìm cho nguội một tức phụ (nàng dâu)!"

Cung Nhất nghe vậy, sững sờ nhìn Vô Ưu, lắc đầu một cái.

"Như thế nào, không tin ánh mắt của ta?" Vô Ưu hỏi.

"Không phải, Quận chúa, ta... ta." Cung Nhất nói, trong lúc nhất thời lại không biết chính mình muốn nói cái gì.

Cực kỳ buồn bực.

"Ta thấy Thúy Thúy cũng trưởng thành rồi, haiz, nếu không tìm người gả nàng đi, về sau thành lão cô nương, như thế thật không tốt!"

Vô Ưu nói xong, kéo Cung Ly Lạc, xoay người rời đi.

Đội Cung Nhất lấy lại tinh thần, hiểu lời nói của Vô Ưu, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Vô Ưu.

Ngoài cửa khách điểm.

Phượng Tê Lan mở miệng thở ra, nhìn Phượng Kinh Vũ bên cạnh, "Ca ca, chúng ta ở khách điểm này đi!"

Một đường đi tới, Phượng Kinh Vũ kiểm chế đến gần như bộc phát.

"Tê Lan, nhất định phải ở nơi này sao? Chúng ta không còn nhiều bạc!"

"Đúng, nhất định phải ở nơi này, về phần bạc, sau khi về nhà, ta hỏi đòi nương!"

Phượng Kinh Vũ hít một hơi thật sâu, "Chính nguội đi nói!"

Phượng Tê Lan tiến lên vài bước, lại bị chương quỹ khách điểm cho biết, khách điểm đã bị bao hết, bảo Phượng Tê Lan đi nơi khác.

Phượng Tê Lan liền nổi giận, "Nguời biết ta là ai không?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Cùng nhau xuống địa ngục

Chương quý khách điểm thăm nghĩ chính mình cũng là người từng trải việc đời, nhưng chưa từng gặp qua cô nương không phân rõ phải trái, không biết xấu hổ như vậy, lời hay lời dở đều không nghe.

Thật sự tức chết hán.

"Cô nương, thật sự đã bị bao hết rồi, người đại nhân đại lượng, đừng nên chấp nhất với tiểu nhân, được không?"

"Không được, ta cho người biết, Từ Lão Đầu, người cũng đã biết ta là ai, ta chính là tiểu thư Phụng gia, phụ thân ta là."

"Tê Lan." Phụng Kinh Vũ nhỏ giọng hô.

Tiến lên vài bước, kéo Phụng Tê Lan đi ra ngoài.

Cô muội muội này, thật là càng ngày càng cô tình gây sự.

Phụng Tê Lan lại bỏ Phụng Kinh Vũ ra, "Ta không đi, tại sao ta phải đi, ta là tiểu thư con chính thê của Phụng gia, tôn quý bất phàm, dựa vào cái gì muốn ta đi, hôm nay ta không thể không ở lại, ca, lấy bạc ra!"

Phụng Kinh Vũ thật lòng muốn bóp chết Phụng Tê Lan, tôn quý bất phàm, nàng thật sự cho là, hiện giờ Phụng gia vẫn là Phụng gia trước kia?

Phụ thân của bọn họ đã từng hăng hái, phụ thân đã từng chiếu cố tất cả mọi người?

Không, không có, phụ thân của bọn họ, chỉ coi chừng một di nương điên điên khùng khùng sống qua ngày, từ đầu đã mặc kệ sống chết của người khác.

Quyền hành ở Phụng gia đều rơi vào trong tay nương.

Nếu không, cũng không nuôi ra Phụng Tê Lan kiêu căng không phân rõ phải trái như vậy.

"Lấy ra." Phụng Tê Lan không vui nói.

Phụng Kinh Vũ đưa tay.

Phụng Kinh Vũ nhìn Phụng Tê Lan, một lúc lâu mới lên tiếng, "Tê Lan, ta không có bạc bao hết khách điểm này, đi thôi, lần nữa đi tìm một chỗ tốt một chút, yêu cầu hai gian phòng hảo hạng."

"Không!" Phụng Tê Lan không đồng ý.

Nàng là tiểu thư Phụng gia, dựa vào cái gì phải lui mà cầu việc khác.

Phụng Tê Lan nói xong, hoàn toàn mặc kệ Phụng Kinh Vũ có tức giận hay không, xoay người đi vào khách điểm, chuẩn bị trực tiếp xông vào, lại thấy Cung Ly Lạc đỡ Vô Ưu, chăm rì rì ra ngoài, sự cẩn thận kia, sự tỉ mỉ kia, sự thân thiết kia, Phụng Tê Lan nhìn đến ước ao ghen tị.

Nhất là khuôn mặt của Cung Ly Lạc, nàng vốn mê mẩn.

Biết rõ không phải Thân Đồ Thiên Tuyết, Phụng Tê Lan vẫn si mê thấp giọng kêu, "Ngân Tuyết ca ca."

Vô Ưu có thai, tâm tình không tốt, muốn đi ra ngoài một chút, Cung Ly Lạc tự nhiên muốn đi cùng.

Kết quả vừa đi ra lại gặp phải Phụng Tê Lan.

Vô Ưu muốn cười, thật sự.

"Thế gian này, người mất mù cũng thật nhiều!"

Mái tóc của Thân Đồ Thiên Tuyết màu đen, Cung Ly Lạc lại một đầu tóc trắng, nhưng có thể trộn mắt nói lời bịa đặt, đầu óc của Phụng Tê Lan này thật là ngốc nghếch, suy nghĩ cũng đủ ngây thơ.

Phụng Tê Lan vốn ghen tị đáng ghét Vô Ưu xinh đẹp, còn được Cung Ly Lạc một lòng một dạ sủng ái, liền há miệng mắng, "Người là tiểu kỹ nữ không biết liêm sỉ."

Lời nói bần thiêu ác độc hơn ở phía sau Phụng Tê Lan còn chưa kịp mở miệng, Cung Ly Lạc đã bóp chặt cổ của nàng, "Ta không đánh nữ nhân, nhưng cũng không có nghĩa là, ta không giết nữ nhân."

Dứt lời, Phụng Tê Lan bị ném ra khỏi khách điểm, ngã thật mạnh ở trên đất.

"A."

Giống như tiếng kêu thảm thiết khi giết heo.

Phụng Kinh Vũ vội vàng tiến lên, "Tê Lan, như thế nào?"

"Ca." Phụng Tê Lan sợ chết.

Nàng vẫn cho là, bất kể Phụng gia ra sao, ai cũng không dám khiến nàng như vậy, nhưng hôm nay mới phát hiện, có người hoàn toàn không đặt nàng, không đặt Phụng gia ở trong mắt.

Phụng Kinh Vũ nhìn Cung Ly Lạc và Vô Ưu, vừa định mở miệng, Vô Ưu lạnh nhạt nói, "Coi chừng chó điên nhà ngươi, đừng để ra ngoài cắn loạn người, hôm nay coi như bỏ qua đi, lần sau thì không chắc!"

Phụng Kinh Vũ cũng cá kinh.

Sớm biết Vô Ưu hoàn toàn không đặt bất luận kẻ nào vào trong mắt, nhưng vũ nhục người khác như vậy, vẫn khiến cho hắn khó có thể tiếp nhận.

"Cô nương."

Phụng Kinh Vũ muốn nói cái gì, Vô Ưu bấu môi.

Cung Ly Lạc đã dẫn đầu mở miệng, "Chó hoang nhìn rất chướng mắt này, Cung Nhất, cắt đứt chân chó, đưa chó trở về cho chủ nhân, về sau tự cài chốt tốt cho chó, nếu không, lần sau cũng không phải là đơn giản cắt đứt chân chó như vậy!"

Chó này, dĩ nhiên là chỉ Phụng Tê Lan.

Phụng Kinh Vũ cá kinh thất sắc (sợ hãi), sớm biết Cung Ly Lạc lãnh khốc vô tình, nhưng không ngờ lòng dạ độc ác như vậy.

Mà sau khi Cung Ly Lạc nói dứt lời, ôm lấy Vô Ưu đi trên đường.

Cung Nhất nhận được mệnh lệnh, tất nhiên không dám chống lại, tiến lên muốn thu thập Phụng Tê Lan.

Không được, đó cũng là mũi nhọn của mình, Phụng Kinh Vũ không thể mặc kệ ngồi nhìn, bên này Phụng Kinh Vũ muốn xen vào, tự nhiên phải giao thủ cùng Cung Nhất, Cung Nhị không thể để Phụng Kinh Vũ tùy ý dẫm thương huynh đệ của hắn, ra tay giúp đỡ, thị vệ khác cũng lập tức tiến lên, sáu bảy người bao vây tấn công Phụng Kinh Vũ, hai người khác tiến lên, Phụng Tê Lan đã sớm bị dọa sợ, hơn nữa Phụng Kinh Vũ hoàn toàn không thể hoàn thủ, chỉ có thể bị đánh.

"Không...không được tới đây, không được....."

Không ai có thể cho dù là nàng, những thị vệ này, chỉ nghe phân phó của Cung Ly Lạc.

Những người đó lui đến khách điểm, trên đường cái, bao nhiêu người đối với Phụng Kinh Vũ, Phụng Tê Lan chặt vật không chịu nổi chỉ chi chờ chờ, lại không ai tiến lên giúp một tay.

Đạo này, ai cũng đều nhớ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ai nguyện ý đi lo chuyện bao đồng.

Phụng Tê Lan vừa đau, vừa sợ, vừa tức, vừa phẫn.

Nàng không biết làm sao.

Không biết.....

Trên đường cái, Vô Ưu cai này cũng thích, cái kia cũng thích, Thụ Thụ đều mua, cầm ở trong tay, ăn, trên cơ bản đều mua, Vô Ưu dứt Cung Ly Lạc ăn, Thụ Thụ đi ở phía sau cũng ăn, Vô Ưu hoàn toàn không ăn, cũng không phải là nàng không muốn ăn, mà là ăn một cái liền nôn ra, cho nên nhìn Cung Ly Lạc ăn.

Hạnh phúc của bọn họ, ngay cả Thụ Thụ đi ở phía sau, cũng rất hâm mộ.

Thụ Thụ nhìn đồ trong tay, mấy thứ này, sau khi trở về, trên cơ bản cũng là của nàng, mà nàng đã có rất nhiều rất nhiều đồ Vô Ưu tùy ý mua lại không cần hữu dụng, vô dụng, đều cho nàng.

Thúy Thúy nghĩ, đời này, nàng sẽ không lại gặp được chủ tử tốt như Vô Ưu.

Cứu nàng trong lúc nguy nan, cho nàng ăn tốt, mặc tốt, chi tiêu tốt, cái gì cũng tốt.

Thúy Thúy thật là vui, dưới chân vấp vào cái gì đó, cả người ngã vào Cung Ly Lạc.

Cung Ly Lạc nhanh chóng kéo Vô Ưu tránh ra, mặc cho Thúy Thúy ngã nằm úp sấp trên đất.

Thúy Thúy lại ha ha ha nở một nụ cười.

May mà Cung Ly Lạc không có kéo nàng, nàng cảm nhận được, nam tử như vậy, nên hoàn toàn thuộc về chủ tử của nàng.

Vô Ưu nhìn, khẽ lắc đầu, “Là ngã ngu sao?”

Tiến lên kéo Thúy Thúy đứng dậy, Thúy Thúy vội nói, “Tiểu thư, ta không sao, thật!”

Nàng rất tốt, cực kỳ tốt.

Phượng gia.

Đối với đương gia phu nhân Kha thị mà nói, cái nhà này thật sự không giống nhà, đương gia lão gia cả ngày vui ở trong viện của một di nương điên, đối với nàng hỏi han ân cần, đối với chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ lại không hỏi đến.

Cả ngày cùng với một di nương nổi điên, sớm biết, khi đó, nên giết chết con tiện nhân Tề Bình Bình kia.

Nếu không Phượng Ngự cũng sẽ không đối với tiện nhân Tề Bình Bình kia, con người lúc nào cũng ở bên cạnh bảo hộ.

Kha thị hận, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà không có cách nào, hiện tại nàng hoàn toàn không gặp được Phượng Ngự.

“Phu nhân, không xong!”

Quản gia vội vàng vàng chạy tới, trên mặt tất cả đều là lo lắng và nôn nóng.

“Làm sao vậy, vội vàng hấp tấp, còn ra thể thống gì?” Kha thị gầm lên.

“Là tiểu thư, tiểu thư trở lại.....”

“Tề Lan trở lại?” Kha thị cao hứng đến phát điên, muốn đi ra ngoài nghênh đón, vì Phượng Tề Lan đi ra ngoài, sau khi trở về, đều vô cùng cao hứng, vui mừng mừng chạy vào, kéo nàng nói ngắn nói dài, điều mắt thấy tai nghe khắp nơi, hôm nay.....

Kha thị cả kinh, vội vàng đi ra ngoài.

Bên ngoài Phượng phủ, Phượng Kinh Vũ và Phượng Tề Lan đều bị ném ở cửa, mà thị vệ đưa bọn họ trở lại, đã sớm rời đi.

Kha thị vừa thấy Phượng Tề Lan, kêu lên một tiếng, “Tề Lan.....”

Làm sao vậy?

Phượng Tề Lan vừa thấy Kha thị, vô cùng uất ức, “Nương, nương, ta đau, ta đau.....”

“Đi vào trước rồi nói!”

Từ đầu đến cuối, không có nhìn Phượng Kinh Vũ một cái, cũng không hỏi Phượng Kinh Vũ bị thương như thế nào.

Phượng Kinh Vũ cười lạnh, quả nhiên như thế.

Cho tới nay đều là như thế.

Từ lâu đã không nên chờ đợi, nhưng vì sao lại chờ đợi đây?

Bên trong gian phòng.

Phượng Tề Lan khóc lóc rồi rít nói hết ủy khuất của mình, nói Phượng Kinh Vũ vô năng, nói Vô Ưu và Cung Ly Lạc phách lối, từ đầu đến cuối không hề nói chính mình ương ngạnh.

“Cho dù bọn họ là ai, ta đều sẽ không bỏ qua cho bọn họ!”

Kha thị nói xong, hận độc Vô Ưu, Cung Ly Lạc.

Thị phi phải trái nàng mặc kệ, nàng chỉ để ý, nữ nhi của nàng bị thương tổn.

Nàng muốn bọn họ trả giá thật nhiều.

Hậu viện Phụng phủ.

“Bảo bảo ngoan, chỉ qua vài ngày nữa, ngươi sẽ ra đời rồi, nương thật sự đã làm cho ngươi rất nhiều y phục, ngươi nhất định sẽ thích!”

Phụng Ngự nhìn Tề Bình Bình vuốt bụng của mình, ra sức nói chuyện.

Mười sáu năm rồi, một năm, mang thai một lần, một năm, nổi điên một lần, một năm, tỉnh táo một lần, lúc nào nàng cũng đang trách cứ hấn không bảo vệ tốt hai nữu tử họ, trách cứ hấn không bảo thù cho nữ nhi của nàng, không nhanh chóng giết quái tử thù Kha thị đó cho rồi.

Luôn luôn một mình trốn sâu trong linh hồn, nghĩ tới hạnh phúc của nàng.

Hài tử của nàng, vẫn còn ở đó.

Chỉ là, một năm lại đến, nàng.....

Ngay từ đầu, Phụng Ngự cũng ôm một hài tử trở lại, nói với Tề Bình Bình là hài tử của nàng, nhưng Tề Bình Bình chỉ nhìn thoáng qua, liền thét lên nói không phải.

Nữ nhi của nàng, nàng nhận thức, từ đó bệnh tình nặng thêm, điên điên khùng khùng chỉ sống trong thế giới của mình.

“Lão gia.....”

Sau khi Tề ma ma hành lễ với Phụng Ngự, đi tới nhìn Bình Bình, “Di nương, hôm nay tốt không?”

Tề Bình Bình ngửa đầu, cười đến híp cả mắt, “Ma ma, bà vú đâu?”

Tề ma ma cười cười, “Bà vú đi làm thức ăn cho di nương rồi!”

“A.....”

Sau khi Tề Bình Bình hỏi, trong nháy mắt lại quên, sữa của nàng đã chết, mười sáu năm trước, chết cùng nữ nhi của nàng rồi.

Rũ mắt xuống, nhìn bụng mình, “Ma ma, ngươi nói, có phải ta ăn quá ít hay không, nên bụng mới vẫn không lớn lên?”

Tề ma ma xót xa trong lòng.

Trong bụng này chỉ có một cái gói đầu, đâu có hài tử, như vậy làm sao có thể lớn lên?

Phụng Ngự tiến lên vài bước, “Bình Bình.....”

Tề Bình Bình quay đầu lại, nhìn Phụng Ngự.

“Lão gia, ngươi trở lại?”

“Ừm!”

“Lão gia không đi đến bên tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ cũng hoài thai hài tử, nghe nói nôn đến lợi hại, lão gia ngươi đi đi, ta không sao, ta ăn ngon, ngủ ngon, một hồi bà vú trở về rồi!”

Phụng Ngự hận không thể đi tìm cái chết.

Mười sáu năm, đối thoại giống nhau như đúc, tâm tư giống nhau như đúc.

Cũng bởi vì hấn rồi đi, chờ hấn trở về, hài tử mất, bà vú đã chết, Tề Bình Bình cũng điên.

“Bình Bình, ta sai rồi, ban đầu không nên đón ngươi vào phủ, nuôi dưỡng ở bên ngoài thật tốt, phòng ngoài cũng được, ít nhất sẽ không có ai làm khó dễ ngươi, cũng sẽ không có người có thể duỗi tay dài như vậy!”

Nhưng Tề Bình Bình lại nghiêng đầu sang chỗ khác, đôi mắt rũ xuống tràn đầy hạnh phúc nhìn bụng mình, như mười sáu năm trước vậy, nhu hòa, từ ái.

Phụng Ngự nghĩ, lúc trước hấn nên giết Kha thị, ngụ ý vì Tề Bình Bình, cũng có thể sau khi hài tử chết, nhanh chóng ôm trở lại, ít nhất Bình Bình nàng sẽ không điên.

“Lão gia, phu nhân phái quản gia tới đây mời ngài đi qua một chuyến!”

Tâm tình Phụng Ngự đã cực kì không tốt, đã mặc kệ chuyện của Phụng gia mười mấy năm, lúc này càng thêm phiền não, tức giận mắng, “Đề cho nàng đi chết.....”

Chết sẽ xong hết mọi chuyện, chết rồi, Bình Bình của hắn mới có thể giải thoát.

Lúc Kha thị nhận được những lời này, tức giận đỏ mắt.

Nàng mới là chính thê, nàng mới đúng là Nhất Gia Chi Chủ, người Phụng Ngự nên yêu là nàng, không phải Tề Bình Bình.....

Chết, chết cũng phải kéo Phụng Ngự, kéo Tề Bình Bình cùng nhau xuống địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Mẫu nữ gặp nhau

Kha thị nghĩ rất đơn giản, nàng không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng, nàng không cần, cũng không cho người khác muốn.

Phụng gia, nàng đã sớm vết sạch, sẽ sớm phá hủy thôi.

Kha thị đi xem Phụng Tề Lan, "Đại phu, chân nữ nhi của ta như thế nào?"

"Sợ là không tốt lên được!"

"Có ý tứ gì?"

"Thương tích quá nặng, lại không kịp thời chữa thương, dẫn đến cốt tủy mục nát."

"Câm miệng!"

Kha thị gầm lên, trong lòng vừa tức vừa đau vừa hận.

Đại phu im lặng, không dám nhiều lời.

Những năm này, thủ đoạn của Kha thị, hắn cũng hiểu biết một chút.

Một lúc lâu sau, Kha thị mới thản nhiên nói, "Nói tiếp!"

"Nếu như không kịp thời cắt bỏ, sợ là nguy hiểm đến tính mạng, dĩ nhiên, nếu như tìm được quý y, có lẽ còn có thể cứu được chân, nhưng mà."

Quý y hành tung bất định, đi đâu mà tìm?

"Cút." Kha thị gầm lên.

Đại phu đi, Kha thị nhìn về phía nữ nhi hôn mê bất tỉnh, tim đau thắt không thôi.

Nếu như, nếu như Phụng Ngự đối với nàng, đối với cái nhà này, dụng tâm một chút, nữ nhi của bọn họ, làm sao lại bị người khác khi dễ như vậy.

Đoàn người Vô Ưu và Cung Ly Lạc đến Phụng Hoàng thành, là đến tìm Phụng Hoàng lệ.

Trong truyền thuyết Phụng Hoàng lệ, là giải độc thánh phẩm, có nó, có thể giải thiên thiên vạn vạn độc trong thế gian, mà thuốc giải độc của Cung Ly Lạc, cũng không khác biệt lắm.

Phụng Hoàng thành, nghe nói nơi này, đã từng xuất hiện Phụng Hoàng, tên cổ Phụng Hoàng thành, mà Đại Gia Tộc ở đây, họ Phụng.

Vô Ưu dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, ngủ say sưa.

Nhắc đến cũng lạ, rất nhiều khi, Vô Ưu ở địa phương nào cũng đều ngủ không được, nhưng ở trong ngực Cung Ly Lạc lại ngủ say nồng.

Ăn cái gì ngon cái đó, nhưng mà, thức ăn Cung Ly Lạc làm, Vô Ưu ăn, lại một chút phản ứng cũng không có.

Không nhà, cũng không nỏn.

Cung Ly Lạc định tự mình làm thức ăn cho Vô Ưu, chỉ cần Vô Ưu tốt, làm gì hấn đều nguyện ý.

Chỉ cần Vô Ưu cao hứng, Vô Ưu khoái hoạt (sung sướng, hạnh phúc), Vô Ưu an khang (bình yên khoẻ mạnh).

Cung Ly Lạc vén rèm xe ngựa lên, nhìn về phía trên đường cái náo nhiệt, lại nhìn về phía nhìn về phía Vô Ưu trong ngực, nghĩ, chờ Vô Ưu tỉnh, nhất định phải dẫn nàng đi dạo.

Vừa nhìn về phía Vô Ưu ngủ say sưa trong ngực, Cung Ly Lạc sợ Vô Ưu nóng, cầm cây quạt nhẹ nhàng quạt cho Vô Ưu.

Xe ngựa đến trước khách điểm tốt nhất Phụng Hoàng thành thì dừng lại, Cung Nhất đi xuống bao cả khách điểm, lại để cho người đi vào trước lui đến đến lui quét dọn gian phòng một lần, hiển nhiên Thủy Thủy muốn đi, cùng Cung Nhất vừa nói vừa cười, Cung Nhị nhìn về phía, trốn đi rất xa.

Rất nhiều thứ, vĩnh viễn đều là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.

Hiển nhiên Cung Nhị cũng hi vọng huynh đệ của mình có được hạnh phúc.

Thu thập xong tất cả, Cung Nhất đi đến cạnh xe ngựa, vén rèm xe ngựa lên, Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu xuống xe ngựa, trực tiếp tiến vào khách điểm.

Trong khách điểm chường quầy thấy Cung Ly Lạc Bạch tóc bạc tử y, vội vàng cúi thấp đầu xuống.

Địa phương xa lạ, hoàn cảnh hết sức xa lạ, Vô Ưu lập tức tỉnh lại, nhìn về phía Cung Ly Lạc si mê mà cười lên.

"Đói không?"

"Không đói bụng!"

Cung Ly Lạc xoa xoa tóc Vô Ưu, trêu chọc Vô Ưu cười càng vui vẻ.

"Nằm mơ thấy cái gì sao?"

Vô Ưu gật đầu, "Ừm!"

"Nói cho ta nghe một chút, để cho ta cũng vui vẻ, vui vẻ, tốt không?"

Vô Ưu cười, làm tỏ trong ngực Cung Ly Lạc, "Ta nằm mơ thấy hài tử của chúng ta, trắng trẻo mập mập, vô cùng dễ thương!"

"Giống ai?"

"Ngươi đoán?"

"Ta đoán giống như ngươi, dáng dấp Ưu nhi nhà ta xinh đẹp, lại thanh tú, hài tử giống Ưu nhi ta nhà, khẳng định hết sức khả ái (đáng yêu), người gặp người thích!"

Vô Ưu cười đến híp cả mắt, nắm Cung Ly Lạc một cái, "Lời ngon tiếng ngọt, ta nằm mơ thấy hài tử của chúng ta giống như ngươi, bắt quá, nếu là nữ hài, giống như phụ thân cũng tốt, nếu là nhi tử, giống ta rất tốt!"

"Ừ, đều nghe Ưu nhi!"

Cung Ly Lạc làm thức ăn, Vô Ưu ăn uống no đủ, đứng dậy chuẩn bị đi dạo, vừa tiêu thực, vừa nghĩ làm sao đi đến Phụng gia nói chuyện Phụng Hoàng lệ.

"Ly Lạc, ngay từ đầu chúng ta đi nói thật tốt, nếu như bọn họ nguyện ý, chúng ta ra giá cao mua lại, nếu như không nguyện ý, chúng ta sử dụng thủ đoạn, cho dù là cướp đoạt, cũng phải đoạt được!"

Cung Ly Lạc gật đầu.

Hắn không cảm thấy Vô Ưu phách lối như vậy là không tốt, ngược lại, hắn cảm thấy rất tốt.

Trong thế gian này, quá hèn nhát, sẽ bị khi dễ.

Cho dù là mười năm trước, hay là mười năm sau.

Hoặc là trăm ngàn năm sau, trăm ngàn năm trước.

Hậu viện Phụng gia.

Phượng Ngự nằm mơ cũng nghĩ không đến, Tề Bình Bình điên điên khùng khùng sẽ chạy đi ra ngoài, càng có thể dưới tai mắt nhiều thị vệ ma ma của hắn như vậy chạy ra khỏi Phượng phủ.

Phượng Ngự không ngu, lại càng không ngốc, lập tức nghĩ đến nguyên do trong đó, không nói hai lời đi tìm Kha thị.

“Nói, có phải là người cố ý để Bình Bình đi ra ngoài hay không?”

Kha thị nghe vậy, liền nở nụ cười “Đúng, đúng là ta thả ra ngoài, Phượng Ngự, người yêu thương Bình Bình điên điên khùng khùng, bộ dáng cũng không tệ lắm, cũng không biết, ở trên đường cái có thể gặp những tên háo sắc hay không, mười sáu năm trước, nàng mất đi nữ nhi mà phát điên, hôm nay, người nói, có thể bỏ mạng hay không, đi tìm cái chết?”

“Bốp.....”

Phượng Ngự hung hăng đánh một cái tát trên mặt Kha thị, lửa giận trong lòng ngập trời, giờ tay lại đánh tiếp xuống một cái tát nữa.

“Chỉ hận tại sao ban đầu không giết chết người!” Phượng Ngự nói xong, bốp chặt cổ của Kha thị.

“Người đúng là ác phụ, người cứ chờ.....” Vừa dùng lực, đẩy Kha thị ngã trên mặt đất, xoay người rời khỏi Phượng phủ, đi tìm Tề Bình Bình.

Phượng Ngự yêu Tề Bình Bình, mười sáu năm trước, không phải yêu, chỉ là mười sáu năm này, trong lòng áy náy, nhìn về phía Tề Bình Bình điên điên khùng khùng, một năm tê tâm liệt phế một lần, Phượng Ngự nhìn về phía ở trong mắt, thương ở trong lòng.

Càng nhìn về phía thâu Kha thị hận độc, càng cảm thấy Tề Bình Bình như vậy rất tốt đẹp, tốt như vậy.

Càng yêu, áy náy, yêu.

Kha thị té ngã trên đất, đầu đụng vào trên ghế, thủng một lỗ, máu ứa ra.

Nha hoàn ma ma sợ hãi, một đám thét chói tai muốn đi tìm đại phu, Kha thị chỉ ngây ngốc cười, nước mắt không ngừng.

Sớm mấy năm, ban đầu gả cho Phượng Ngự, Phượng Ngự đối đãi với nàng vô cùng tốt, ân ái triền miên, tương kính như tân (tôn trọng nhau).

Sau khi Tề Bình Bình đến, Phượng Ngự thay đổi.

Nàng không có xinh đẹp như Tề Bình Bình, không có nhu nhược như Tề Bình Bình, nhưng nàng yêu Phượng Ngự hơn Tề Bình Bình.

Phải nói đã sai rồi, sai là sai ở đó, ban đầu không nên để cho Tề Bình Bình vào phủ, không nên để cho Tề Bình Bình mang thai hài tử, càng không nên chỉ giết chết hài tử, không có giết chết Tề Bình Bình.

Tên đường cái.

Vô Ưu là lần đầu tiên mua đồ, lần đầu tiên nghiêm túc.

Bởi vì Thúy Thúy nói, muốn làm xiêm y cho hài tử, Thúy Thúy có lòng, Vô Ưu tất nhiên vui mừng, đối với vài vóc đồng sờ sờ, tây sờ sờ.

Chương quây liễu mạng giới thiệu, Cung Ly Lạc nhìn về phía, cái gì cũng tốt.

Vô Ưu cầm lên một dạng lại một dạng rồi sờ qua, thích, cảm giác tốt, lưu lại, không thích, khoát khoát tay, Thúy Thúy cũng chọn vài cuộn, chẳng qua là nhớ lại xiêm y Cung Nhất bị hỏng, muốn làm cho Cung Nhất bộ xiêm y.

“Làm cho Cung Nhất?”

Thúy Thúy gật đầu, đỏ mặt.

Vô Ưu cũng không nói gì, Thúy Thúy dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, không có gì không được, nàng cũng sẽ không can thiệp nhiều.

Ngược lại sẽ ủng hộ.

Mua vài vóc, tự nhiên có người đưa qua, Vô Ưu có chút mệt mỏi, chuẩn bị trở về khách điểm, lại thấy vài kẻ lưu manh đuổi theo một nữ tử tóc xốc xếch, nói những lời nói bẩn thỉu, người đi đường rất nhiều, lại không có người dám đi quản nhân sự (việc không quan hệ gì đến mình) này.

“Buông ta ra, buông ta ra!”

Không ngừng xô đẩy, không ngừng lôi kéo.

Tề Bình Bình thật vất vả mới thoát ra, giả ngây giả dại mười sáu năm, cuối cùng khiến Phượng Ngự cảm thấy nàng điên thật rồi.

Không có muốn nàng.

Có lẽ, đã từng, nàng có yêu Phụng Ngự, nhưng mà về sai lại không yêu.

Một nam nhân ngay cả nữ nhân của mình, hài từ đều không bảo vệ được, hoàn toàn không đáng giá để yêu.

Nhưng, Tề Bình Bình không nghĩ đến, vừa chạy ra ngoài, đã gặp phải những thứ côn đồ lưu manh này.

Bị bọn họ đi theo lâu như vậy, cũng không bỏ rơi được.

Đến nơi phố xá náo nhiệt này, ngược lại bọn họ càng phách lối, bắt đầu động tay động chân với nàng.

“Cút ngay, cút ngay.....”

“Ha ha, mặc dù có chút lớn tuổi, nhưng mà vẫn là rất thủy nộn (mềm mại)!”

“Đứng, đứng, tiểu gia chỉ thích lớn tuổi, có kinh nghiệm!”

Vô Ưu, Cung Ly Lạc đứng nghiêm một bên, thờ ơ nhìn về phía.

Đều không phải là người thích xen vào việc của người khác.

Ngược lại, Vô Ưu, dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, nhếch môi, “Những tên lưu manh này ngược lại có chút ý tứ!”

Bình thường, chỉ mong sao đến một nơi xó xỉnh nào đó, sau khi thấu hoan thoát đi, mấy người này lại, cố tình đến âm ỉ trong phố xá náo nhiệt, giống như chỉ sợ người khác không biết.

Trong lúc lôi kéo, xiêm y Tề Bình Bình bị xé, da thịt lộ ra.

“Chắc chắc chắc, không thể tưởng tượng được một bó tuổi, da thịt cũng không tệ lắm.....”

Tề Bình Bình đã có ý nghĩ muốn chết, lại đột nhiên ngồi trên mặt đất, khóc rống lên, “Ta muốn về nhà nói cho tướng công ta biết, các ngươi khi dễ người!”

Mọi người sững sờ.

Chuyện này.....

“Ta không chơi với các ngươi, các ngươi hư, cũng làm đau ta.....”

Thật sự là một bộ dạng điên điên khùng khùng, ngây dại.

Vô Ưu hi hi cười ra tiếng.

Có chút ý tứ.

Nhất là khi Vô Ưu nhìn về phía qua, đúng lúc thấy được khuôn mặt của phụ nhân kia. Vô Ưu thấy nàng búi tóc, mới phỏng đoán nàng đã kết hôn.

Bất quá, vẫn rất xinh đẹp.

Loại xinh đẹp đó.....

Cung Ly Lạc cảm thấy quen thuộc, đột nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía Vô Ưu, “Ưu nhi, người kia, có chút giống ngươi!”

“Cái gì?” Vô Ưu kinh ngạc hỏi.

Vô Ưu cũng nhìn về phía kỹ, nhìn về phía Cung Ly Lạc, lại hỏi Thúy Thúy bên cạnh, “Giống sao?”

Thúy Thúy gật đầu, “Giống, chỉ là tiểu thư xinh đẹp hơn!”

Vô Ưu nhẹ nhàng nhún lông mày, “Thúy Thúy, ngươi đi, gọi nàng phu nhân, nói muốn mang nàng về nhà, nhìn về phía xem nàng có đi theo ngươi hay không!”

Thúy Thúy do dự một chút, gật đầu, đi đến.

“Phu nhân, nô tỳ cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi, hù chết nô tỳ, mau cùng nô tỳ về nhà đi!”

Tề Bình Bình sùng sốt.

Nha hoàn từ đâu chạy đến?

Đi cùng nàng, nàng mới không cần, cũng không biết vì sao, Tề Bình Bình cảm thấy, cô nương trước mặt không giống như là người xấu.

Chỉ là, có phải người xấu hay không, trên mặt cũng sẽ không viết, ai biết có phải rơi vào một nơi sâu hơn hay không, một kẻ càng xấu hơn.

Giờ khắc này, Tề Bình Bình người nào cũng không tin.

Thúy Thúy lại tiến lên trước một bước đỡ Tề Bình Bình, “Phu nhân, chúng ta đi thôi!”

“Muốn đi, dễ dàng như vậy?”

Mấy tên du côn lưu manh nhìn về phái bộ đáng Thúy Thúy cũng không tệ lắm, cười gian rộ lên, đưa tay muốn bắt Thúy Thúy.

Tay còn chưa chạm vào Thúy Thúy, đột nhiên thét chói tai, “A.....”

Từ tay bắt đầu tê dại, mãi cho đến cánh tay, cánh tay, dần dần mất đi cảm giác.

“Người nào, người nào ám toán lão tử, có bản lĩnh ra ngoài đơn đấu.....”

Vô Ưu khẽ nhú mày, lại bắn một cây ngân châm ra, đâm trúng bên môi người nọ, ngân châm chui vào trong da thịt.

“A.....”

“A,a,a.....”

Một trúng chiêu, có lẽ còn có thể nói là ngoài ý muốn, toàn bộ trúng chiêu như vậy, cánh tay tê dại, nói không ra lời, vậy thì không phải là ngoài ý muốn.

Trong lúc nhất thời, mấy tên du côn lưu manh sợ hãi.

Mà Tề Bình Bình lại thừa dịp loạn, chuẩn bị chuồn đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Mẫu nữ gặp nhau (tt)

Chỉ là một cái ngoái đầu nhìn về phía lại, Tề Bình Bình liền thất thần tại chỗ.

Gương mặt đó.

Đưa tay sờ sờ mặt của mình, những năm này, Tề Bình Bình thích làm gì nhất? Đó chính là nhìn về phía mặt của mình, trong chậu rửa mặt, trong gương, chỉ cần có thể cho nàng một thứ phản quang có thể hiện ra bóng người, nàng sẽ nhìn về phía nửa ngày.

Mỗi một ngày đều nằm mơ, nữ nhi của nàng còn sống, lớn lên giống mình.

Trong lòng Tề Bình Bình, không hy vọng nữ nhi của nàng giống Phụng Ngự, Phụng Ngự chính là một nguy quân tử (kẻ giả nhân giả nghĩa) hèn yếu.

Nhưng nữ tử trước mặt.

Tề Bình Bình bất chấp tất cả muốn kéo Vô Ưu, Vô Ưu lại lui về phía sau vài bước, lạnh lùng nhìn về phía Tề Bình Bình.

Ánh mắt kia, băng hàn thấu xương.

Tề Bình Bình không sợ, không có chút sợ, nhìn về phía Vô Ưu đột nhiên khóc lên, "Ô ô."

Đều nói mẫu nữ liên tâm, giờ này khắc này, Tề Bình Bình cảm thấy, Vô Ưu là nữ nhi của mình, nhất định là nữ nhi của mình.

Nàng trở lại rồi.

Vô Ưu nhìn về phía Tề Bình Bình, mi cau lên.

Nàng chán ghét kẻ yếu, chán ghét người khóc lóc, càng chán ghét nữ nhân trước mặt, đáng về bắt lực, Vô Ưu nàng, chưa bao giờ là kẻ yếu, cũng sẽ

không động một chút là khóc nức nở.

"Ta... ta."

Tề Bình Bình nhìn về phía Vô Ưu, há miệng lại nói không nên lời một câu đầy đủ.

Cung Ly Lạc tiến lên, cầm tay Vô Ưu, "Chúng ta đi thôi!"

Vô Ưu gật đầu.

Hai người chuẩn bị rời đi, Tề Bình Bình lại mở miệng nói, "Hải tử, ta... ta."

Vô Ưu, Cung Ly Lạc chỉ coi như không nghe thấy, dắt tay rời đi.

Tề Bình Bình bất chấp tất cả, lập tức đuổi theo kịp.

Thúy Thúy nhiều lần quay đầu lại, nhìn về phía Tề Bình Bình theo ở phía sau, không nói gì.

Thật sự là quá giống, dĩ nhiên, người kia không đẹp mắt như tiểu thư nhà nàng, cũng không có khí chất như tiểu thư nhà nàng, càng đừng nói là gan dạ sáng suốt như tiểu thư nhà nàng.

Có người đi theo phía sau, Vô Ưu và Cung Ly Lạc biết, chỉ là mặc kệ mà thôi.

Cung Ly Lạc thận trọng đỡ Vô Ưu. Dù sao nàng còn hoài thai hải tử, tính tình so với trước kia, nóng nảy không ít, một chút xú không hải lòng, cũng không được.

"Mệt không? Nếu mệt, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi thật tốt!"

Vô Ưu lắc đầu.

Nàng thích đi cùng với Cung Ly Lạc, càng đi cùng với Cung Ly Lạc, nàng mới có thể tĩnh tâm, cái gì cũng không cần nghĩ, cũng cảm nhận được hạnh phúc.

Phượng gia

Phòng tối trong nội viện.

Kha thị nhìn về phía người trước mặt, "Ta không hy vọng, nàng vẫn còn sống như cũ!"

"Chủ tử yên tâm, nàng nhất định sẽ không sống trở về!"

Kha thị khoát tay, hắc y nhân nhanh chóng lui ra.

Kha thị lại đi xem Phượng Tê Lan, nhìn về phía Phượng Tê Lan hôn mê bất tỉnh, trong lòng Kha thị khó chịu, hận không thể giết chết Cung Ly Lạc và Vô Ưu, vì Phượng Tê Lan báo thù.

Nhưng mà, hiện tại nàng không thể động thủ, ít nhất trước hết phải giết Tề Bình Bình, rồi đi giết Cung Ly Lạc và Vô Ưu.

"Nương."

Phượng Tê Lan tỉnh lại, nhìn thấy Kha thị liền khóc, khóc rất uất ức, khóc đến tâm can Kha thị đều tan nát.

"Lan Lan, nghỉ ngơi thật tốt, có nương ở đây!"

Phượng Tê Lan không ngốc, biết mình bị dưỡng tào, kéo Kha thị, "Nương, chân của ta, có bị phế đi hay không? Không bao giờ cử động được nữa?"

"Lan Lan."

Phượng Tê Lan đột nhiên nắm lấy tay Kha thị, "Nương, người giúp ta báo thù, giúp ta giết Vô Ưu và Cung Ly Lạc, nương, là bọn họ hủy đi chân của ta, nương."

Kha thị gật đầu đồng ý thật mạnh, "Lan Lan, người yên tâm, nương nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nhất định sẽ không!"

Cho dù là Cung Ly Lạc cũng được, Vô Ưu cũng được, nàng đều sẽ không bỏ qua.

Bất cứ người nào thương tổn nữ nhi của nàng, nhất định phải chết.

Đi xuống địa ngục.

Tề Bình Bình đi theo bọn người Vô Ưu hồi lâu, biết bọn họ vào khách điểm, Tề Bình Bình muốn đi vào, nhưng thủ vệ ngăn cản nàng.

"Thật xin lỗi vị phu nhân này, nơi này người không thể vào!"

Tề Bình Bình biết mình không thể đi vào, nhưng mà, nhưng mà, nử tử kia, làm cho nàng cảm thấy, giống như người thân của mình.

Khiến cho nàng không nhịn được muốn hỏi cho ra lẽ.

Vô Ưu trở lại khách điểm, Phong Thành Quang cot nhả tiến lên, “ Thế nào?”

“ Cái gì thế nào?”

Phong Thành Quang cười, “ Các người đi ra ngoài, ăn gì ngon hả? Tâm tình như thế nào?”

“ Tâm tình rất tốt, chỉ là, ta gặp được một người tương đối giống với ta, tuổi lớn hơn ta, nhìn về phía lại điên điên khùng khùng.....” Vô Ưu còn chưa nói xong, Phong Thành Quang đã giống như một trận gió chạy đi.

Vô Ưu bắt đầu đi lắc đầu một cái.

Phong Thành Quang đi tìm Thúy Thúy, kéo Thúy Thúy ra sức hỏi, “ Người cảm thấy, giống hay không?”

Thúy Thúy gật đầu, “ Giống như, chỉ là, phong cách không giống nhau, tiểu thư nhà ta xinh đẹp hơn nhiều, người nọ cũng thật sự kỳ quái, lại có thể một đường đi theo.....”

Thúy Thúy còn chưa nói xong, Phong Thành Quang lại giống như một trận gió chạy ra ngoài.

Thúy Thúy lắc đầu.

Người này, đã lớn tuổi như vậy, vẫn nôn nôn nóng nóng như thế.

Tính tình này không có một chút tốt.

Xoay người đi đến phòng bếp chuẩn bị thức ăn, Cung Ly Lạc và Vô Ưu đều thích ăn đồ ăn mình làm, mà Cung Nhất cũng thích ăn thức ăn nàng làm, nếu Cung Nhất thích, Thúy Thúy dĩ nhiên là nguyện ý.

“ Thúy Thúy.....”

Thúy Thúy quay đầu lại cười híp mắt nhìn về phía Cung Nhất.

Cung Nhất do dự một chút, đưa hộp gấm cầm trong tay cho Thúy Thúy, “ Cho người!”

Cung Nhất nhìn về phía Thúy Thúy, nhất thời đỏ mặt.

Thúy Thúy cười, thò tay tiếp nhận, “ Cảm ơn!”

“ Thúy Thúy, ta nguyện ý cưới người, người nguyện ý gả ta sao?” Cung Nhất nói rất lớn tiếng, chỉ sợ Thúy Thúy không nghe được.

Chỗ tối, truyền đến tiếng cười.

Mặt Cung Nhất càng đỏ hơn.

Thầm mắng những tên hỗn đản này, đánh cược, cũng không thể trêu chọc hấn như vậy, nếu như Thúy Thúy cự tuyệt, mặt mũi của hấn thật sự bị mất hết.

Thúy Thúy cười, cúi đầu, mắt nhìn về phía xuống, “ Ta nguyện ý, chỉ là, người phải hỏi ý tứ của tiểu thư nhà ta, ta.....”

“ Được, ta sẽ đi hỏi, Thúy Thúy người yên tâm, ta nhất định sẽ đối tốt với người!” Cung Nhất nói xong, chạy thật nhanh.

Thúy Thúy cầm hộp gấm, đứng tại chỗ, làm sao vậy?

Như thế nào một đám, đều như vậy?

Uống lộn thuốc sao?

Cung Nhất đi tìm Vô Ưu, Vô Ưu đã ngủ, âm thanh Cung Ly Lạc lạnh nhạt hỏi: “ Có chuyện gì?”

Cung Nhất vội vàng lắc đầu, “ Không có việc gì, Vương gia, ta bận việc!”

Ngoài khách điểm

Phong Thành Quang nhìn về phía Tề Bình Bình.

Quả nhiên rất giống Vô Ưu.

“Ngươi.....”

Tề Bình Bình cũng nhìn về phía Phong Thành Quang, “Vị đại thúc này, ta biết ngươi sao?”

Phong Thành Quang lắc đầu.

Tề Bình Bình nhìn về phía Phong Thành Quang, “Đại thúc, ta có thể hỏi thăm ngươi một chút chuyện tình của cô nương bên trong kia không?”

“Những phương diện nào?”

“Ta có một nữ nhân, lúc ta sinh hạ nàng, nàng đã bị người ôm đi, tất cả mọi người nói cho ta biết, ta sinh một tử thai, nữ nhi của ta đã chết, nhưng ta không tin, lúc ta sinh hạ nàng, nàng rõ ràng có sinh khí, họ lại nói cho ta biết, là bà vú bóp chết nữ nhi của ta, bà vú sợ tội tự sát, ta không tin, ta không tin tưởng bất luận kẻ nào, nữ nhi của ta nhất định còn sống, ta giả ngây giả dại, ta.....”

“Bình Bình.....”

Phượng Ngự tìm hồi lâu, cuối cùng tìm được Tề Bình Bình, chạy đến trước mặt Tề Bình Bình, lôi kéo Tề Bình Bình vui mừng không thôi.

“Bình Bình, ta cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi, cùng ta về nhà đi!”

Tề Bình Bình hát Phượng Ngự ra, ra sức lắc đầu, “Không, Phượng Ngự, ta không trở về với ngươi, chúng ta cũng không trở về!”

Phượng Ngự kinh ngạc nhìn về phía Tề Bình Bình.

“Ngươi.....”

“Ta không điên, Phượng Ngự, ta luôn luôn rất tốt, nhưng mà, ta rất thất vọng, cho dù ta điên rồi, ngươi vẫn ngu muội sống như vậy, biết rõ nữ nhi của chúng ta là bị người nào làm hại, vẫn thờ ơ như cũ, ngươi cho rằng tốt, ta không cần, trước kia là ta không thể ra ngoài, mới luôn ẩn nhẫn, hôm nay, ta đã ra ngoài, sẽ không cùng ngươi trở về!”

Phượng Ngự không thể tin, “Bình Bình, nhưng mà, ta yêu ngươi!”

Phượng Ngự thật sự yêu Tề Bình Bình, cực kỳ yêu cực kỳ yêu, nguyện ý sống vì Tề Bình Bình, nguyện ý chết vì Tề Bình Bình.

Có lẽ, hần sai rồi.

Tề Bình Bình khao khát chính là tình yêu đến chết cũng không đổi, nhưng mà hy vọng là có một nam tử hán đại trượng phu dám chịu trách nhiệm.

“Ta không trân quý tình yêu của ngươi, Phượng Ngự ngươi buông tha ta đi, không nên quấn lấy ta, ta là muốn đi tìm nữ nhi của ta, có lẽ các ngươi đều cảm thấy nàng chết rồi, nhưng mà ta lại tin tưởng, nàng nhất định còn sống, ở một chỗ nào đó trên thế gian này, chờ ta đi tìm nàng!”

“Nhưng Bình Bình, bên ngoài loạn như vậy, ngươi thân không một xu, sẽ bị thiệt thòi lớn!”

“Đù rồi, Phượng Ngự, thiệt thòi lớn nhất ta phải chịu, chính là tin chuyện ma quỷ của ngươi, ngươi là một người nhu nhược, cái gì ngươi cũng làm không được, lời hứa ngươi đáp ứng, một cũng không làm được, Phượng Ngự, ta không thể tin tưởng ngươi nữa, ngươi buông tha ta đi!”

Phượng Ngự còn muốn nói gì, Tề Bình Bình đã xoay người.

Phượng Ngự đuổi theo.

Hần không thể bởi vì mấy câu nói của Tề Bình Bình, thì phải nhận tình yêu với Bình Bình.

Đúng, hần sai rồi.

Sai quá nhiều.

Hần mềm yếu, nhưng mà, hần là thật lòng yêu Tề Bình Bình.

Sau khi Vô Ưu ngủ, vẫn không yên ổn, trong mơ, nằm mơ thấy một nữ nhân đang sinh hài tử, bên cạnh một bà đỡ cũng không có, chỉ có một ma ma, ma ma này ra sức khích lệ nàng, ra sức khuyên nàng cố gắng lên, cuối cùng sinh ra một nữ nhi.

Vô Ưu nhìn về phía xa, nữ nhân đã kiệt sức, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ, muốn nhìn về phía nữ nhi một cái, mới ngất đi.

Khi tỉnh lại, bên cạnh vây đầy người, mỗi một người đều nói cho nàng biết, nữ nhi chết rồi, sau khi bà vú bóp chết nữ nhi của nàng, sợ tội tự sát.

Nữ nhân phát điên.

Một hài tử, bị một nam nhân ôm, nhanh chóng chạy trốn, liều mạng chạy trốn, phía sau là người đuổi giết nàng.

Cuối cùng, nam nhân vẫn bị bao bọc vây quanh, đủ loại cười đùa, nhục mạ.

“Không cần, cầu các người không cần giết nàng, nàng vẫn còn là hài tử, cái gì nàng cũng không hiểu, cầu các người tha cho nàng, cầu các người....”

Hài tử trong ngực nam nhân, oa oa khóc lớn, nam nhân cũng sợ, sợ mình chết, sợ mình không bảo vệ được hài tử này, nữ nhi của nữ nhân hẳn thích.

Họ đã chôn sống nàng, thế nhưng hẳn lại cứu nàng ra, lại phát hiện còn một hơi thở, hẳn rất mừng, thiếu chút nữa cho rằng, hẳn cực kỳ may mắn.

Nhận được thần Phật khắp nơi chiếu cố.

Nhưng nào đâu biết rằng, nàng còn sống, bị người phát hiện, còn phải sát thủ đến.

Người nam nhân kia bị giết, oa nhi bị người dùng chân đá, đi thật xa thật xa, cuối cùng, những sát thủ kia lại có thể sinh lòng lương thiện, không có giết oa nhi kia, nhưng lại bẻ gãy hai chân của nàng.

“A.....”

Vô Ưu hoảng sợ kêu lên một tiếng tỉnh lại.

Cũng Ly Lạc sợ hết hồn, vội vàng tiến lên, “Ưu nhi, làm sao vậy?”

“Ly Lạc, nhanh nhanh đi tìm nữ nhân mới vừa đi theo chúng ta, nhanh, mau tìm nàng về.....”

Mặc dù nàng và nữ nhân kia không có tình cảm, nhưng mà, nàng sinh oa nhi đó.

Mà oa nhi đó ngay tại lúc này là nàng ----- Cung Vô Ưu.

Ông trời thật sự đùa cợt cùng nàng.

Cung Ly Lạc không biết rõ Vô Ưu nằm mơ thấy cái gì, nhưng vẫn lập tức phái người đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đại kết cục

Tề Bình Bình đi ở phía trước, Phụng Ngự đuổi theo ở phía sau.

Tề Bình Bình vừa hận vừa giận, nàng không hiểu, Phụng Ngự đi theo nàng làm cái gì?

Bọn họ đã nói chuyện rất rõ ràng rồi.

Phụng Ngự cũng không nhiều lời, chỉ là đi theo Tề Bình Bình, Tề Bình Bình chạy hẳn chạy, Tề Bình Bình đi từ từ, hẳn cũng đi chậm chậm, chính là đi theo sau lưng Tề Bình Bình.

Tề Bình Bình dừng bước, quay đầu lại, "Phụng Ngự, người bỏ qua cho ta đi, đừng theo ta!"

Phụng Ngự cứ nhìn Tề Bình Bình như vậy, cũng không nói gì.

Tề Bình Bình hít sâu một hơi, "Phụng Ngự, ta lừa người nhiều năm như vậy, hận người nhiều năm như vậy, ta là nữ nhân xấu, không đáng giá để người yêu, người xem, hôm nay ta đã già thành cái bộ dạng này, cũng không còn xinh đẹp như trước kia, người quá dị như vậy, ném trên đường cái cũng không có người nhặt, Phụng Ngự, thời gian đi theo người, quá khổ quá khổ rồi!"

Phải cố gắng không để cho mình bị người tính kế, bị người hãm hại, phải cố gắng đi lấy lòng Kha thị, hi vọng Kha thị có thể tiếp nhận nàng.

Hôm nay nghĩ lại, thật là ngu dốt, quá ngu dốt.

Ngươi đã đoạt trượng phu người ta, làm sao nàng sẽ thích ngươi.

"Bình Bình." Phụng Ngự thấp giọng kêu, muốn kéo tay Tề Bình Bình, "Ta không quan tâm, ta không quan tâm ngươi biến thành bộ dạng gì, ta."

"Ta để ý, Phụng Ngự, ta để ý, ta đã không thương ngươi, một chút xíu cũng không yêu, ngươi buông tha ta, không cần đi theo ta."

Tề Bình Bình nói xong, xoay người rời đi, con đường phía trước lại bị người ngăn cản.

Tề Bình Bình nhìn mấy hắc y nhân, nở nụ cười lạnh, "Các ngươi là Kha thị phái đến giết ta, hay là Phụng Ngự phái đến bắt ta trở về?"

"Dĩ nhiên là đến giết ngươi!"

Tề Bình Bình cười, "Vậy thì giết đi, không giết chết được ta, ta vẫn muốn đi tìm nữ nhi như cũ, cũng làm phiền các ngươi trở về nói với Kha thị, nếu như cho ta thêm một cơ hội, ta tuyệt đối sẽ không yêu một tên hèn nhát!"

Từng bước từng bước đi về phía trước, không chút sợ hãi.

Nàng không sợ chết.

Tề Bình Bình nghĩ, nữ nhi của nàng, có lẽ, đã sớm chết rồi, nàng lại còn ngầy ngốc ở lại thế gian, giả bộ muốn đi tìm nữ nhi, thật ra thì, chính là sợ chết.

Bộ dạng như vậy cũng tốt, không có dũng khí tự sát, vậy hãy để cho người khác giết chết mình, đi đến âm phủ tìm nữ nhi của mình.

"Bình Bình, không cần."

Phụng Ngự kêu lên, tiến lên chém giết chung một chỗ với hắc y nhân.

Võ công của Phụng Ngự cũng không phải là cao, hơn mười năm không có xuất thủ, có chút không quen, cộng thêm người đến, võ công cũng tương đối cao.

Mệnh lệnh bọn họ nhận được, không chỉ phải giết Tề Bình Bình, còn phải giết Phụng Ngự, xuống tay lại càng không lưu tình.

Tề Bình Bình đứng ở một bên, nhìn những hắc y nhân kia đối phó Phụng Ngự, không chạy, cũng không kêu, cứ nhìn như vậy.

Cho đến khi Phụng Ngự ngã vào trong vũng máu, hắc y nhân, nhìn Tề Bình Bình.

Tình yêu trong mắt, tình cảm trong mắt, chưa bao giờ giảm bớt.

"Bình Bình."

Cuối cùng vẫn thật lòng yêu nam nhân này, Tề Bình Bình mềm lòng, đi đến trước mặt Phụng Ngự, quỳ gối bên cạnh Phụng Ngự, "Phụng Ngự, ngươi nói, nếu như ngươi không mềm yếu, nếu như ngươi mạnh mẽ một chút, nếu như lúc trước ngươi suy nghĩ cho ta, làm sao chúng ta có thể đi đến một bước như hôm nay. Úm."

Kiểm đâm vào ngực Tề Bình Bình.

Đau, rất đau.

Tề Bình Bình cũng không sợ, nằm ở trên người Phụng Ngự, "Phụng Ngự, kiếp sau, nếu như kiếp sau ngươi vẫn thích ta, ngươi nhất định phải mạnh mẽ, mạnh mẽ đến bất luận kẻ nào cũng không thể gây tổn thương cho ta, không thể gây tổn thương cho hài tử của chúng ta, Phụng Ngự."

Phụng Ngự cố hết sức giơ tay lên, ôm chặt lấy Tề Bình Bình, "Tốt."

Một kiếm xuyên qua thân thể của hai người, rút ra.

Máu hai người dung hợp cùng một chỗ.

Người Cung Ly Lạc phái đến, cuối cùng chậm một bước, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Mang thi thể Tề Bình Bình và Phụng Ngự về, lúc Vô Ưu nhận được tin, tâm không khỏi chua xót.

"Ta đi xem bọn họ!"

"Ưu nhi." Cung Ly Lạc khẽ gọi.

Vô Ưu nghiêng đầu, "Không có việc gì, ta chỉ là muốn đi nhìn một chút, sau đó để cho người hợp táng (chôn chung) bọn họ!"

"Ta bồi người."

"Không cần, thật không cần, một mình ta là tốt rồi!"

Vô Ưu nhìn thấy Phụng Ngự và Tề Bình Bình.

Chuyện xưa của bọn họ, Vô Ưu không biết nhiều lắm, nhưng vẫn nhìn ra, hai người kia nhất định đã từng chân chân chính chính (chân thành) yêu nhau, cứ đơn thuần yêu nhau như vậy.

Vô Ưu cũng rất muốn nói với Tề Bình Bình, nàng có thể là nữ nhi của Tề Bình Bình, nhưng trời sinh đã quen lạnh nhạt, giờ này khắc này, cũng không có quá nhiều tình cảm.

"Tẩy trừ (tắm rửa sạch sẽ) cho bọn họ thật tốt, hạp táng đi!"

Đây là điều cuối cùng Vô Ưu có thể cho Tề Bình Bình.

Phụng gia. truyện chỉ được đăng tại diễn đàn `lê`quy`đôn`.com

Kha thị chờ người đi ra ngoài giết Tề Bình Bình trở lại, nhưng trời cũng tối rồi, vẫn không có người nào trở lại, Kha thị cũng nóng lòng.

Trùng hợp Phụng Kinh Vũ đến đại sảnh tìm Kha thị, "Nương!"

Kha thị nhìn Phụng Kinh Vũ, không chút nào che giấu sự không vui, chán ghét, "Sao người lại đến đây?"

"Ta đến nói một tiếng với nương, ta muốn xuất môn, về sau có thể cũng sẽ không quay lại nữa, những năm này, đa tạ công ơn nuôi dưỡng của nương!"

Kha thị vừa nghe, trong lòng liền hiểu rõ, Phụng Kinh Vũ biết gì đó.

Âm lãnh nhếch môi, "Nếu muốn cut thì cut đi, ta chỉ xem mấy năm nay đang nuôi dưỡng một con chó!"

Gọi thì đến, hô thì đi.

Hôm nay nàng đã ôm quyết tâm lười rách cá chết, có Phụng Kinh Vũ giúp đỡ hay không, nàng hoàn toàn không quan tâm.

Phụng Kinh Vũ nhìn Kha thị, đột nhiên nở nụ cười, "Mặc dù ta sớm biết rằng, người không phải là thân nương (mẹ đẻ) của ta, ta vẫn luôn nghĩ, ta nghe lời thật tốt, đối với Tề Lan thật tốt, sẽ có một ngày, người cũng sẽ đối với ta như con ruột, có lẽ, ta thật sự đã suy nghĩ quá nhiều."

Phụng Kinh Vũ nói xong, xoay người.

Kha thị đột nhiên hô to, "Lưu lại tất cả những vật không thuộc về người, một vật cũng không cho phép mang đi!"

"Phụng phu nhân yên tâm, trừ một thân xiêm y này, cái gì ta cũng không mang đi, không tin, người gọi người đến soát người!"

Kha thị thật sự dễ dãi cho người tiến lên lục soát, xác định Phụng Kinh Vũ thật sự trừ xiêm y cái gì cũng không mang đi, Kha thị mới sai người để Phụng Kinh Vũ rời đi.

Phụng Kinh Vũ vừa đi, Kha thị liền đập bẻ đồ trong phòng.

"Biến, biến, đều cut."

Phụng Ngự có lỗi với nàng, Phụng Kinh Vũ cũng có lỗi với nàng, bọn họ đều đáng chết, đều đáng chết.

Kha thị cực kỳ hận, cũng hận độc.

Người được phái đi ra ngoài một người cũng chưa trở lại, trong lòng nàng cũng lo lắng, Phụng Ngự rốt cuộc chết hay chưa?

Nếu như Phụng Ngự không chết, rất nhiều thứ, nàng hoàn toàn lấy không đến tay.

Người lần thứ hai được phái đi ra ngoài trở lại, nói nhỏ bên tai Kha thị.

Kha thị sững sờ, một hồi lâu mới nghiêng ngả lão đảo ngời ở trên ghế, nước mắt rơi không ngừng.

Lúc chưa chết, luôn luôn mong đợi hấn chết, hiện giờ hấn đã chết, lại phát hiện tâm đau như vậy, đau như vậy.

"A."

"A."

Đau lòng, Kha thị thét chói tai.

Nhưng, cũng không hối hận, không hối hận.

"Thi thể đâu?"

"Bị người khác mang đi, người của chúng ta toàn bộ đều chết hết, không còn một người!"

Kha thị nắm chặt quả đấm, "Đi thăm dò, cho dù là ai, điều tra cho ta, sau đó mang thi thể về, cho dù là chết, ta cũng sẽ không để cho bọn họ ở chung một chỗ, tuyệt không"

Sống không chung chăch chết chung huyết, nằm mơ.

Nàng không sẽ thành toàn cho bọn họ, cho dù đã hợp táng bọn họ, nàng nhất định phải đào mộ phần lên, tách bọn họ ra, tuyệt đối không tác thành cho bọn họ.

Giờ phút này, Kha thị đã điên cuồng, hoàn toàn điên cuồng.

Những năm này quá đè nén, yêu người kia, lại yêu người khác, nuôi lớn nữ nhi, chân lại bị người ta đánh gãy, nàng muốn báo thù, nhưng vẫn phải cân thận, sợ mất đi tất cả, báo thù không được.

Phượng Kinh Vũ đi trên đường cái, trong lúc nhất thời không biết nên đi đâu?

Bỏ nhà ra đi, nói đơn giản, là chân chân chính chính rời đi, mới phát hiện, trong lòng rất khó chịu, rất khó chịu.

Nương của hắn là ai, hắn không biết, cũng không muốn biết.

Đi trên đường cái, Phượng Kinh Vũ thở ra một hơi, một chiếc xe ngựa dừng bên cạnh Phượng Kinh Vũ, "Đi lên!"

Phượng Kinh Vũ nghe vậy, kinh ngạc không thôi, nhưng vẫn nhanh chóng lên xe ngựa, nhìn người bên trong xe ngựa, "Thân Đồ Thiên Tuyết, làm sao người lại đến Phượng Hoàng thành rồi?"

"Đến xem một chút, người thì sao?" Âm thanh Thân Đồ Thiên Tuyết lạnh nhạt hỏi.

Vẫn đeo mặt nạ như cũ.

Tay để trên đầu gối.

Phượng Kinh Vũ thở dài một tiếng, "Ta rời nhà ra đi, về sau cũng sẽ không có nhà, Thiên Tuyết, nếu không người chứa chấp ta đi!"

"Đối với nam nhân không có hứng thú!" Thân Đồ Thiên Tuyết không nóng không lạnh cự tuyệt.

"Ta đối với nam nhân cũng không cảm thấy hứng thú, chỉ là hiện tại ta không có nhà để về, người xét tình cảm nhiều năm của chúng ta, chứa chấp ta đi!"

"Nếu như là một mình người, có thể, nếu còn có người khác, thứ cho không thể phụng bồi!"

Đối với Phượng Tê Lan, Thân Đồ Thiên Tuyết đã chán ghét đến cực điểm, nhìn thấy cũng muốn nôn.

Phượng Kinh Vũ cười cười, "Sẽ không..., về sau, ta sẽ không kéo nàng đến quấy rầy người nữa, nàng và ta, hoàn toàn không phải người của một thế giới, ta." Phượng Kinh Vũ nói xong, bắt đầu đi lác đác.

Xe ngựa dừng lại ở khách điểm.

Thân Đồ Thiên Tuyết xuống xe ngựa, đi vào bên trong, Phượng Kinh Vũ đuổi theo, bị người ngăn lại, Thân Đồ Thiên Tuyết ném một bài tử cho thị vệ ngăn cản hắn, "Đi, nói cho chủ tử của người biết, nói Thân Đồ Thiên Tuyết đến bái phỏng!"

"Dạ, xin chờ một chút!"

Cung Ly Lạc đang bồi Vô Ưu đánh cờ, tâm tình Vô Ưu không tốt, Cung Ly Lạc nhìn, cực kỳ đau lòng, nhưng không biết phải nói như thế nào, khuyên như thế nào.

Chỉ có thể yên lặng bồi nàng.

"Vương gia, bên ngoài có một công tử gọi Thân Đồ Thiên Tuyết cầu kiến!"

Thân Đồ Thiên Tuyết?

Cung Ly Lạc khẽ nhủ mảy, vì sao hấn lại đến?

"Ưu nhi."

"Đi đi, một mình ta ngủ một hồi!"

Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu đến trên giường, "Ta đi một chút sẽ trở lại!"

"Đi đi!"

Cung Ly Lạc hôn nhẹ lên trán Vô Ưu, đi ra khỏi phòng, đi gặp Thân Đồ Thiên Tuyết, Vô Ưu ngã xuống giường, nghĩ đến Tề Bình Bình và Phượng Ngự, là phụ mẫu của thân thể này.

Không có bao nhiêu tình cảm, nhưng Vô Ưu ít nhiều vẫn có chút niệm tưởng.

Nếu như năm đó Tề Bình Bình, Phượng Ngự tính toán tốt hơn một chút, có thể bảo vệ được hài tử của bọn họ hay không, tất nhiên, nếu như vậy, nàng sẽ không gặp được Cung Ly Lạc.

Vô Ưu suy nghĩ một chút, nở nụ cười.

Thôi, thôi, đều đã qua, còn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ cần lấy được Phượng Hoàng lệ, giải độc cho Cung Ly Lạc, nàng sinh hài tử, cho dù là cả thiên hạ, thích đi đâu thì đi đó.

Cung Ly Lạc nhìn Thân Đồ Thiên Tuyết, tuy là huynh đệ cùng mẫu thân, nhưng cũng không có quá nhiều chung đụng, cộng thêm Thân Đồ Thiên Tuyết vẫn đeo mặt nạ, hai người ngồi đó, ai cũng không mở miệng nói chuyện, ngay cả Phượng Kinh Vũ nói nhiều cũng không nói gì, phòng khách có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Mạc Cẩn Hân trở lại, liếc mắt nhìn, xoay người rời đi, chân cũng không bước vào.

Ba người tương đối im lặng.

Một hồi lâu Thân Đồ Thiên Tuyết mới mở miệng, "Su phụ lão nhân gia hấn có khỏe không?"

"Rất tốt!"

Ăn no bụng, ngủ ngon, tâm tình cũng rất tốt, xác thực vô cùng tốt.

Thân Đồ Thiên Tuyết gật đầu, "Người thì sao?"

"Ta cũng rất tốt!"

Thân Đồ Thiên Tuyết hi vọng Cung Ly Lạc nói thêm mấy câu với hấn, nhưng thật là đừng mong đợi.

Thân Đồ Thiên Tuyết không hỏi, Cung Ly Lạc không nói.

Lại yên tĩnh.

Thúy Thúy bung trà lên, thấy ba nam nhân người nào cũng không lên tiếng, cẩn thận lui xuống.

Thúy Thúy cực kỳ cẩn thận cúi chào, đi theo Vô Ưu, ăn uống của Vô Ưu, còn có thể đọc sách biết chữ, chỉ cần nàng muốn học, Vô Ưu đều sẽ ra bạc mời người đến dạy, hiện giờ tình cảm với Cung Nhất cũng dần dần tăng cao, rất nhiều lúc Thúy Thúy nghĩ, quả thật như mơ.

Lắc đầu một cái, Thúy Thúy đi đến phòng bếp lấy thức ăn.

Cho dù nói thế nào, đến chính là khách, Vô Ưu mặc kệ những điều này, nhưng nàng là nha hoàn của Vô Ưu, tự nhiên phải giúp chia sẻ một chút.

Cung Ly Lạc cũng không lưu Thân Đồ Thiên Tuyết, Thân Đồ Thiên Tuyết cũng không nói sẽ đi, cùng Phượng Kinh Vũ lưu lại.

Com tôi. diễn đàn `lê`q.u.ý`đ.ô.n`.com

Thúy Thúy chuẩn bị, rất phong phú, mười mấy món ăn, nhưng Cung Ly Lạc và Vô Ưu lại không ra ăn, tâm tình Vô Ưu không tốt, Thúy Thúy biết, Phong Thành Quang tự nhiên cũng biết, cho nên cũng không có người đi để ý.

Sau khi ăn xong.

Thân Đồ Thiên Tuyết và Phong Thành Quang nói về Phượng Hoàng lệ.

"Chỉ sợ Phượng gia không muốn lấy ra!"

Phong Thành Quang hừ lạnh, "Sợ là không phải do Phượng gia!"

Theo tính tình Vô Ưu, tốt nhất người nên cho, vàng bạc châu báu không thiếu phần của người, nếu như không phối hợp, sợ là muốn cứng rắn cướp đoạt.

Không thể không nói, Phong Thành Quang rất hiểu rõ Vô Ưu, ý tứ của Vô Ưu và Cung Ly Lạc đúng là như vậy, cho, chúng ta dễ bàn, người muốn cái gì, chỉ cần bọn họ có, cũng không quá đáng, nhất định đồng ý.

Không cho, vậy thì cướp đoạt.

"Người đâu!"

"Chủ tử!"

Cung Ly Lạc đứng lên, đưa thư cầm trong tay cho Cung Nhất, "Đưa đến Phượng gia, nói sáng mai Bôn vương đến cửa bãi phóng!"

"Dạ!"

Tiên Lễ Hậu Bình (*), Cung Ly Lạc hiểu.

(*) Trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến vũ lực.

Trở về phòng, thấy Vô Ưu đã ngủ, Cung Ly Lạc cẩn thận ngồi ở bên giường, sợ đánh thức Vô Ưu đang ngủ.

Cứ như vậy nhìn nàng, không làm gì, cũng cảm thấy thật hạnh phúc.

Bọn họ là người yêu, càng là người thân.

Người yêu một đời một kiếp, người thân đời đời kiếp kiếp.

Cung Ly Lạc cởi xiêm y, nằm ở bên cạnh Vô Ưu, Vô Ưu thì thầm một tiếng, dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc, Cung Ly Lạc cười nhạt, kéo người vào trong ngực, khẽ hôn nhẹ lên trán Vô Ưu, giọng nói êm ái, "Ngủ đi, ta ở đây!"

Vô Ưu khẽ nhếch môi, thanh thản ổn định ngủ.

Mấy ngày trước mang thai, tâm tình không thoải mái, đoạn thời gian gần đây, thích ngủ, chỉ là Cung Ly Lạc không ở bên người, ngủ cũng không được yên ổn, Cung Ly Lạc ở bên người, bảo đảm ngủ rất say, tinh dậy, tinh thần cũng đặc biệt tốt, tâm tình càng thêm tốt.

Mà Cung Ly Lạc chỉ thích vui ở bên cạnh Vô Ưu, cho dù một ngày không ăn không uống, cũng không nói một câu, chỉ cần Vô Ưu ở bên cạnh hần, hần đều cảm thấy, tràn đầy hạnh phúc.

Lúc Kha thị nhận được bản bãi thiếp này, tức giận đập rất nhiều thứ, trên đất đầy mảnh vụn, vụn nát, người khác nhìn thấy mà phát hoảng, nha hoàn ma ma sợ hãi lùi lại, không có một người dám tiến lên trước.

"Hừ, muốn lấy Phượng Hoàng lệ, nằm mơ!"

Cho dù cho heo cho chó, cũng tuyệt đối sẽ không cho bọn họ.

Tuyệt đối không.

Kha thị nghĩ đến đây, lại âm trầm nở nụ cười.

Phượng Hoàng lệ, nàng hoàn toàn không biết ở đâu, dĩ nhiên, nàng sẽ không nói gì, càng sẽ không nói cho Cung Ly Lạc và Vô Ưu.

"Không thấy."

Kha thị nói xong, cười.

Rất khoa trương, rất điên cuồng.

Bên này, Cung Ly Lạc nhận được câu trả lời chắc chắn, cũng không tức giận một chút, thậm chí cái gì cũng không nói, trầm mặc chốc lát mới lên tiếng, "Đưa bãi thiếp đến chỗ trưởng gia Phượng tộc, tối nay Bôn vương mang Vô Ưu Quận chúa đến bãi phóng!"

Theo Cung Ly Lạc mà nói, là phải tùy thời tùy khắc mang theo Vô Ưu bên người mới an tâm.

"Dạ!"

Cung Nhất mang theo bãi thiếp rời đi.

Cung Ly Lạc trở về phòng nói chuyện này với Vô Ưu, Vô Ưu tỉnh ngủ, tâm tình rất tốt, gật đầu, "Tốt, cùng đi!"

Dù sao, nàng cũng thích đứng ở bên cạnh Cung Ly Lạc, dù cái gì cũng không nói, cứ lẳng lặng ngây ngô như vậy.

Trước kia, Vô Ưu có thể sẽ cười mình, có một ngày, cũng sẽ lẳng lặng sống ở bên cạnh một nam nhân như vậy, chuyện gì cũng không làm.

"Ha ha."

Vô Ưu cười.

Cung Ly Lạc nhìn Vô Ưu, cũng không hỏi nàng cười cái gì, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn một cái.

Thiên ngôn vạn ngữ, đều ở trong cái hôn.

"Đói không?" Cung Ly Lạc hỏi.

"Nhìn mặt mũi ca ca ta nhà anh tuần vô song, no rồi!" Vô Ưu nói xong, nở nụ cười.

Tộc trưởng của Phụng gia.

Phụng Khiếu Thiên ngồi ở trên ghế, nhìn nhi tử Phụng Mộ của mình, thở dài thật sâu, "Mộ nhi, ngươi thấy thế nào?"

Phụng Mộ trầm mặc chốc lát, mới lên tiếng, "Chỉ sợ chúng ta nói không có, hấn không tin, muốn cứng rắn cướp đoạt, thủ đoạn của Cung Ly Lạc, chúng ta không gặp qua, nhưng cũng nghe nói qua không ít, phụ thân, chúng ta không thể liều mạng!"

Đâu chỉ không thể liều mạng, hoàn toàn không thể làm gì.

Cung Ly Lạc muốn hủy diệt một Phụng gia, có thiên thiên vạn vạn phương pháp.

Phụng Hoàng thành không có Phụng gia này, chỉ cần Cung Ly Lạc nguyện ý, còn có thể nâng đỡ thiên thiên vạn vạn Phụng gia khác.

"Cho nên, Mộ nhi, hôm nay chúng ta là tiến lùi không xong!"

Phụng Hoàng lệ không có ở trong tay hấn, cho dù muốn lấy ra mua nhân tình, cũng không thể.

"Phụ thân, chúng ta ăn ngay nói thật, cũng đồng ý với Cung Ly Lạc, giúp hấn tìm Phụng Hoàng lệ, về phần có thể tìm được hay không." Phụng Mộ nói xong, khẽ dừng lại.

Nhận được bẩm báo của gã sai vặt, Cung Ly Lạc đã đến rồi.

"Mau mời, mau mời!"

Phụng Khiếu Thiên, Phụng Mộ đi ra đón tiếp, nhìn Cung Ly Lạc cẩn thận ôm Vô Ưu xuống xe ngựa, không coi ai ra gì nắm tay Vô Ưu, một bộ tử y, mái tóc bạc trắng, cả người tao nhã vô song, con ngươi lạnh lùng, nhưng lúc đôi mắt nhìn xuống nữ tử bên người thì vô cùng dịu dàng.

Phụng Mộ nghĩ, nam tử như vậy, cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với một nữ tử.

Còn nữ tử kia, cũng một thân tử y, trên đầu kéo búi tóc, dùng dây cột tóc màu tím cố định, trên lỗ tai đeo Kim Tương Tử Ngọc (*), điểm tình khéo léo đứng ở bên cạnh Cung Ly Lạc.

(*) Kim Tương: kim loại, Tử Ngọc: ngọc có màu tím, có vẻ là khuyên tai ngọc (trai) tím

Trong lòng không khỏi cảm thấy, hâm mộ.

Một nam nhân, có một nữ tử như vậy, đáng để người đối với nàng toàn tâm toàn ý, nhưng cần Thiên Thời, Địa Lợi và Nhân Hòa, cùng một nhịp đập.

"Thảo dân tham kiến Lạc vương!"

Cung Ly Lạc khoát khoát tay, dắt Vô Ưu đi vào bên trong, Phụng Khiếu Thiên hít sâu một hơi, nhìn Phụng Mộ, Phụng Mộ khẽ gật đầu, đuổi theo.

Cùng nhau tiến vào đại sảnh, Cung Ly Lạc đã tự động ngồi ở chủ vị, trà dâng lên.

Cung Ly Lạc một hớp cũng không uống...., âm thanh lạnh nhạt, “ Từ trước đến giờ bản vương không thích quanh co lòng vòng, Phụng Hoàng lệ, Bản vương muốn, nếu như Phụng gia lấy chúng ra, Bản vương sẽ đưa lên thứ đáng giá như Phụng Hoàng lệ, nếu như không nguyện ý, Bản vương sẽ trắng trợn cướp đoạt! Hậu quả của trắng trợn cướp đoạt là gì, ta nghĩ chắc chắn Phụng gia không chịu nổi.....”

Phụng Khiếu Thiên nghe vậy, kinh hãi, “ Lạc vương.....”

“Bổn vương biết, Phụng Hoàng lệ không ở trong tay ngươi, cho nên mới nguyện ý đến đây, làm điều thừa, nhưng, Bổn vương chỉ cho ngươi một ngày, qua hết một ngày, đừng trách Bổn vương.....”

“Dạ, thảo dân nhất định hết sức!”

Như lúc đến, Cung Ly Lạc mang theo Vô Ưu rời đi.

Lại ở trên đường gặp phải phục kích, Cung Ly Lạc và Vô Ưu ngồi ở tròng xe ngựa, Cung Ly Lạc ôm Vô Ưu, “Đừng sợ, ta đã an bài xong!”

Vô Ưu nhú mày.

Sợ?

Nàng sẽ sao?

Cung Ly Lạc vừa đi, Phụng Khiếu Thiên liền phái người đi tắt cả đường gia Phụng gia, bao gồm Kha thị, nhìn những người đó từng người một vô cùng lo lắng, đáng về hốt hoảng, Kha thị chỉ cảm thấy buồn cười.

Một đám người thương lượng, kết quả cuối cùng là để Kha thị giao Phụng Hoàng lệ ra.

Kha thị cười ra tiếng, “Ta không có Phụng Hoàng lệ, cho dù có, ta cũng sẽ không lấy ra, về phần hủy diệt Phụng gia, với ta có quan hệ gì đâu, ta cũng không phải là người của Phụng gia!”

Mọi người giống như gặp quỷ nhìn Kha thị.

Bọn họ thật sự đã nhiều năm nhận thức chu toàn về Kha thị? Mà không phải miễn cưỡng với cái phụ nhân cay nghiệt, phách lối?

Kha thị cũng sẽ không trông nom nhiều như vậy, đứng dậy rời đi.

Đối với tiếng chửi rủa sau lưng mất điếc tai ngo.

Lên xe ngựa, có người đứng ở bên cạnh xe ngựa, nói nhỏ mấy câu sau khi Kha thị nghe, sắc mặt đại biến, “Không thành công?”

“Hồi phu nhân, không có, một người cũng chưa trở lại!”

Sắc mặt Kha thị đại biến.

Một cũng chưa trở lại.

“Trở về phủ!”

Nhưng vừa về đến nhà, Phụng Tê Lan âm ỉ muốn đứng lên, chỉ là vừa vọt lên, cũng chỉ có thể ở trên giường, hôm nay Phụng Tê Lan và người bại liệt không có gì khác nhau, trừ nắng, vẫn là nắng, đủ loại khó nghe, nắng một đám nha hoàn ma ma nước mắt ròng ròng, một câu cũng không dám nói.

“Ta muốn gặp nương ta, ta muốn để cho nương ta loạn côn đánh chết các ngươi, đánh chết toàn bộ!”

Phụng Tê Lan mắng, đủ loại khó nghe.

Nha hoàn ma ma thấy Kha thị đi vào, vội khẽ gọi, “Phu nhân.....”

Kha thị khoát tay, để cho tất cả đi xuống, tư mình tiến lên dụ dỗ Phụng Tê Lan, “Tốt lắm, tốt lắm, nương sẽ giúp ngươi báo thù, tin tưởng nương!”

Tin tưởng?

Phụng Tê Lan mới không tin.

Nàng hiện tại ai cũng không tin.

“Nương, ngươi giúp ta giết Vô Ưu, giết Cung Ly Lạc, nhất định phải giúp ta giết bọn họ!”

Là bọn họ hại nàng thành bộ dạng này, là bọn họ.

Đáng chết, đều đáng chết.

Giờ khắc này, khuôn mặt Phụng Tê Lan dữ tợn, muốn khó coi là khó coi.

Kha thị cũng nhúc nhích, “Ngươi nghỉ ngơi thật tốt, nương đi trước!”

Vừa đi ra khỏi chỗ của Phụng Tê Lan, chỉ thấy quần gia vội vàng vàng đi đến, “Phu nhân, việc lớn không tốt.....”

“Làm sao vậy?”

“Bạc chúng ta giấu ở Tây Giao (phía tây ngoại thành) không cánh mà bay, trạch viện cũng phát hỏa!”

Kha thị lao đảo lui về phía sau mấy bước.

Số bạc kia, là nằng từ Phụng gia moi ra ngoài, cho dù về sau Phụng gia không còn, nằng còn có số bạc kia, nhưng hôm nay.....

“Phu nhân, bên cứu lão gia truyền đến tin tức, mấy hậu sinh văn bối của Kha gia toàn bộ đều mất tích, trong nhà phòng kho bị trộm, thứ đáng giá trong phủ, cũng không cánh mà bay.....”

Kha thị té ở trên ghế, “ Là ai?”

Bên này còn chưa hỏi ra nguyên do, bên kia lại có người báo, nói Phụng gia bị quân đội vây quanh, có người bắt đầu phá nhà.

Kha thị nghe vậy kinh hãi, vội vàng đi ra ngoài, lại bỏ người trực tiếp bắt đi, “ Tội phụ Kha thị, ám sát Lạc vương, tội ác tày trời, giải vào đại lao, chờ đợi xử trí!” Nhưng mà Phụng gia lại bị phá hủy, vẫn không nhìn thấy Phụng Hoàng lệ trong truyền thuyết.

Phụng Kinh Vũ có chút ngồi không yên, đi tìm Vô Ưu.

“ Vô Ưu cô nương!”

Vô Ưu nhìn Phụng Kinh Vũ, “ Có chuyện gì?”

“ Có thể ta biết Phụng Hoàng lệ ở nơi nào, chỉ là, có thể hay không xin Vô Ưu cô nương, để.....”

“ Không cần nói với ta, Phụng Kinh Vũ, ta không phải là người thiện lương, ta tình nguyện ta phụ người trong thiên hạ, cũng không cần người trong thiên hạ phụ ta, cho nên, người đi đi, mong muốn của người, ta không làm được, về phần đồ, ta tin tưởng, Cung Ly Lạc sẽ tìm ra, chẳng qua vấn đề là thời gian mà thôi!”

Vô Ưu lạnh như băng cự tuyệt Phụng Kinh Vũ.

Nàng thật sự không phải là người thiện lương, loại sự tình lấy đức báo oán này, nàng không biết làm.

Phụng Kinh Vũ nhìn Vô Ưu, hít sâu một hơi, “ Là ta vô lễ!”

Xoay người chuẩn bị rời đi, Vô Ưu thân nhiên mở miệng, “ Phụng Kinh Vũ, nếu như họ không phải người đang chết, hôm nay ta sẽ đồng ý với người, nhưng trong lòng người rõ ràng hơn ta, các nàng có đức hạnh gì, người chết trong các nàng cũng không phải ít, từ trước đến giờ ta luôn tuân theo người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, hoàn lại gấp mười lần, cho nên Phụng Kinh Vũ, người không nên đến!”

Phụng Kinh Vũ hít sâu một hơi, “ Ta đi tìm Cung Ly Lạc nói chuyện!”

Vô Ưu bữu môi, một dáng vẻ người cứ tùy tiện.

Tâm của Cung Ly Lạc cứng hơn tâm của nàng, một điểm này, Vô Ưu chưa bao giờ hoài nghi.

Phụng Kinh Vũ chỉ nói với Cung Ly Lạc, nơi hấn hoài nghi có Phụng Hoàng lệ, lại không cầu xin Cung Ly Lạc bất cứ chuyện gì.

Sau đó liền rời khỏi Phụng Hoàng thành, đổi tên đổi họ, ở ẩn trong núi sâu, sẽ không có thời gian trông nom bất cứ chuyện gì.

Cung Ly Lạc dẫn người đi tìm, quả nhiên tìm được Phụng Hoàng lệ.

Cái gọi Phụng Hoàng lệ, bất quá cũng chỉ là dùng mấy loại giải độc thánh phẩm để luyện thành, chứa trong một cái bình nhỏ.

Thuốc dẫn cần thiết để giải độc cũng đã có, muốn luyện chế thuốc giải, Vô Ưu dạy những chuyện này cho Phong Thành Quang.

“ Nha đầu chết tiệt kia, cũng biết làm phiền lão nhân gia ta đây!”

“ Người rất vất vả sai, người ta hiện tại hoài thai đây!”

Phong Thành Quang gào lên, nhưng vẫn đi luyện chế thuốc giải, luyện chế cũng không nhiều, ba hạt, Mạc Cẩn Hàn có được thuốc giải, uống, từ biệt Cung Ly Lạc.

Một mình dọn dẹp hành trang liền rời đi, “ Sau này còn trở lại không?”

Mạc Cẩn Hàn nhìn Cung Ly Lạc, “Không, về sau, giữ gìn sức khỏe của mình!”

Cung Ly Lạc không nói gì.

Mạc Cẩn Hàn nhìn Cung Ly Lạc, “Người may mắn hơn ta, có một nữ tử như vậy, để người yêu trong mắt trong lòng không dung nạp bất kỳ kẻ nào, xin thay ta nói với nàng một tiếng thật xin lỗi, ban đầu ta nên ra tay, nhưng.....” Mạc Cẩn Hàn cười cười.

Giải thích rõ ràng, nói rõ yêu không đủ sâu, thật sự không đủ.

Mới dễ dàng quên như vậy, dễ dàng buông tay như vậy.

“Nàng không trách người!”

Mạc Cẩn Hàn cười cười, “Đúng vậy, nàng hoàn toàn không thêm đề ý, làm sao sẽ trách ta, trở về đi, nàng còn hoài thai hài tử, bên cạnh không thể không có người!”

“Sau này gặp lại!”

“Sau này gặp lại!”

Mạc Cẩn Hàn nói xong, xoay người, hẳn thật sự sợ sau này cùng Cung Ly Lạc tặng cho hắn bốn chữ không hẹn gặp lại.

Thân Đồ Thiên Tuyết cầm ở trong tay, nghiêng cứu hồi lâu, “Xem ra ta nhặt được một món hời lớn!”

Cung Ly Lạc cười cười không nói gì.

Thân Đồ Thiên Tuyết đứng lên, “Lấy được thứ ta muốn, ta cũng nên đi rồi!”

“Đi thông thả, không tiễn!”

Thân Đồ Thiên Tuyết bật cười, “Tính tình này của người, một chút đáng thích cũng không có, cũng không biết tại sao đệ muội (em dâu) lại thích như vậy!”

“Là tẩu tử (chị dâu)!” Cung Ly Lạc sửa Thân Đồ Thiên Tuyết.

Thân Đồ Thiên Tuyết bĩu môi, “Thật sao? Ta còn cảm thấy là tiểu sư muội!”

“Người đi đi, về sau không cần gặp lại nữa!”

Hạ lệnh đuổi khách?

Thân Đồ Thiên Tuyết bĩu môi, “Vốn tính toán cũng không gặp lại, bất quá, chỉ vì những lời này của người, sau này chúng ta vẫn còn gặp nhiều, để cho ta cùng đệ muội có một chút tình cảm không chừng ngày nào đó, nàng không có đề ý, đi nhầm phòng.....”

“A!” Cái đồ bay qua bên miệng.

Thân Đồ Thiên Tuyết ngậm miệng.

“Cút!”

Cung Ly Lạc nói xong đứng dậy trực tiếp đi vào nội thất.

Thân Đồ Thiên Tuyết giơ tay lên, sờ sờ vết máu trên môi, thở ra một hơi.

Một chút đáng yêu cũng không có.

Thật, một chút đáng yêu cũng không có.

Rời đi, tâm tình lại vô cùng tốt.

Thật muốn cùng Cung Ly Lạc đánh nhau, nhưng hắn chưa chắc chiếm được tiện nghi.

Nói cho cùng, vẫn là nhớ đến tình cảm huyết mạch, hạ thủ lưu tình.

Cười, thoải mái như vậy.

Giữa Sơn Thủy, một đại trạch hoa lệ gần như đã xây dựng hoàn thành trong mấy tháng, trăm dặm xung quanh hoang tàn vắng vẻ, lại bị mấy người sửa ra một cái đường lớn.

Đề cho xe ngựa ra vào.

Bên trong xe ngựa, bụng Vô Ưu đã lộ rõ dựa vào trong ngực Cung Ly Lạc nghỉ ngơi.

Vô Ưu tưởng là, Cung Ly Lạc uống thuốc giải, tóc sẽ biến đổi trở lại, nhưng không nghĩ đến, tóc vẫn trắng như cũ.

Tóc trắng thì tóc trắng, ai kêu nàng yêu nam nhân này.

“Ưu nhi, về sau sợ là phải uất ức ngơoi theo ta cùng nhau ở tại một vùng hoang vu!”

Vô Ưu bật cười, “Ta rất thích vùng hoang vu này!”

Cung Ly Lạc ôm chặt Vô Ưu.

Cho dù ở nơi nào, chỉ cần Vô Ưu ở bên người, hấn đều tốt.

Về phần những ảnh vệ kia, Cung Ly Lạc để cho bọn họ xây dựng phòng ốc ở bên cạnh trạch viện, cho bọn họ bạc, lấy vợ sinh con.

Nguyên ý lưu lại, xiêm y vài thô lưu lại, sống ung dung tự tại, không muốn, cũng cho bạc, lang bạt bên ngoài.

Chuyện trên triều đình, Cung Ly Lạc không muốn quản.

Ngay cả lệnh bài Lạc vương, cũng phái người đưa trở về cho Cung Minh, Cung Minh nhìn lệnh bài, trong lòng rất khó chịu.

Về sau thật sự sẽ không còn được gặp lại sao?

Suy nghĩ một chút, đưa lệnh bài cho người đến, “Cầm lệnh bài trở về trả lại cho chủ tử của ngươi, nói cho hấn biết, về sau một năm trở về một lần nước này, này nhà, đều cần hấn!”

“Chuyện này.....”

Cung Minh thở dài thật sâu, “Hiện giờ Tam quốc như hồ rình mồi, nếu như chủ tử nhà ngươi bắt chấp buông tay, trăm là ứng phó không được!”

Thuộc hạ của Cung Ly Lạc suy nghĩ một chút, cảm thấy Cung Minh nói rất có lý, đứng dậy trở về phục lệnh.

Cung Ly Lạc nhìn lệnh bài trước mặt, cũng hiểu ý tứ của Cung Minh, “Vậy thì một năm trở về một lần!”

Thuận tiện còn có thể mang Vô Ưu đi khắp nơi, luôn ở một chỗ, dù sao cũng không tốt.

Hoài thai mười tháng, Phong Thành Quang lo lắng đủ mười.

Hấn không có lúc nào là không quan tâm thân thể Vô Ưu, chỉ sợ Vô ưu xảy ra một chút xú ngoài ý muốn.

Vô Ưu nhìn, cũng cảm thấy nhức đầu.

Vô ưu đau một ngày, gào khóc suốt một ngày, sau khi Cung Ly Lạc nhiều lần muốn giết người, cuối cùng sinh ra một nhi tử.

Khỏe mạnh.

Không có gãy tay gãy chân, khỏe mạnh khiến Vô Ưu ôm vào trong ngực, cũng không nhịn được khóc.

Cung Ly Lạc ngay cả nhi tử cũng không ôm một cái, toàn thân phát run ôm Vô Ưu.

“Ưu nhi, về sau chúng ta không bao giờ sinh nữa, không bao giờ sinh nữa!”

Vô Ưu cười, “Ngốc tử, cũng bởi vì yêu ngươi, mới nguyện ý sinh hài tử cho ngươi, ta đây, không có ý định sinh nhiều, chỉ là, hai ba đứa là được!”

Cung Minh cũng ban thưởng, ở chỗ Cung Ly Lạc, dùng mười mấy huyện thành gần đó làm đất phong cho Cung Ly Lạc.

Lại đổi thành Lạc Thân Vương.

Nhìn nhi tử trong ngực, Vô Ưu cười nhìn Cung Ly Lạc, “Lấy một cái tên cho nhi tử của chúng ta đi!”

“Cung Ái Ưu!”

“Rất giống tên của nữ nhi!”

Cung Ly Lạc cười, hôn nhẹ Vô Ưu, “Ngươi lấy đi!”

“Vậy ta lấy A Miêu, A Cầu, người không để ý?”

“A Miêu, A Cầu không tồi, hài tử của chúng ta, A Miêu, A Cầu đều rất lợi hại!”

Vô Ưu cười, rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Cung Hoàng Hàm!”

“Tốt!”

“Ngươi cũng không hỏi xem có ý nghĩa gì, đã nói tốt!”

“Ngươi lấy, nhất định là tốt!”

Vô Ưu cười, vô cùng hạnh phúc.

Từ nơi xa như vậy (hiện đại) mà đến, chỉ vì gặp hắn, viết một đoạn nhạc không hoàn mỹ, nhưng lại yêu sâu đậm.

Nàn rất hạnh phúc.

Vui sướng.

Hạnh phúc và vui vẻ, khiến chuyện không vui, đau lòng, không còn sót lại chút gì.

“Ca ca, cảm ơn ngươi!”

“Ưu nhi, ta cũng cảm ơn ngươi!”

Gặp là hạnh phúc.

Gặp lại, là duyên phận.

Gần nhau, là tình yêu!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Tuyệt Sủng Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.